WILBUR SMITH

MUSONUL

SAGA FAMILIEI COURTNEY

Traducere din limba engleză
Andra-Elena Agafiţei
Şi
Maria Aciobăniţei

editura rao
Bucureşti, 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SMITH, WILBUR

Musonul

WILBUR SMITH
Monsoon

1999

Publicat pentru prima dată de Macmillan din cadrul Pan Macmillan Ltd. 20 New Wharf Road, London NI 9RR

Îi dedic această carte soţiei mele, MOKHINISO, cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Cei trei băieţi veniră prin vâlceaua din spatele capelei, ascunşi vederii de casa mare şi de grajduri. Tom, cel mai mare dintre ei, îi conducea la fel ca întotdeauna, însă fratele cel mai mic îl urma îndeaproape. Când Tom se opri acolo unde râul cotea pentru prima dată în amonte de sat, el spuse din nou:

— De ce trebuie să fiu mereu pisica? De ce nu pot să mă distrez şi eu, Tom?

— Pentru că eşti cel mai mic, îi spuse Tom cu autoritatea unui lord.

El studia micul cătun de sub ei, care se vedea în râpă. Fumul se ridica din forja fierăriei şi dispărea fluturând în briza estică din spatele căsuţei văduvei Evans, dar nu era nici urmă de suflare omenească. În acest moment al zilei, majoritatea bărbaţilor erau la cules recoltele pe pământurile tatălui său, iar femeile care nu trudeau lângă ei erau la muncă, în casa cea mare.

Tom rânji satisfăcut, presimţind ceva.

— Nu ne-a văzut nimeni.

Nu era nimeni care să-i pârască tatălui lor.

— Nu este corect.

Dorian părea să nu renunţe atât de uşor la ideea lui. Buclele aurii-roşcate îi coborau pe frunte, făcându-l să semene cu un heruvim supărat.

— Niciodată nu mă laşi să fac nimic.

— Cine te-a lăsat să te joci cu şoimul lui săptămâna trecută? *Eu,* zise Tom, mergând în jurul lui. Cine te-a lăsat ieri să tragi cu flinta lui? *Eu.* Cine te-a lăsat să cârmeşti cuterul[1]?

— Da, dar...

— Niciun „dar”, zise Tom încruntându-se la el. Chiar şi aşa, cine este căpitanul echipajului ăstuia?

— Tu eşti, Tom. Forţa privirii fratelui mai mare îl făcu pe Dorian să-şi îndrepte ochii verzi spre pământ. Totuşi...

— Dacă vrei, poţi să te duci cu Tom în locul meu, spuse Guy încet, pentru prima oară. Voi fi eu pisica.

---

[1] Vas de pescuit construit din lemn, acţionat mecanic sau cu vele, cu formă alungită, pentru a putea înainta cu viteză mare (n.tr.).

Tom se întoarse către geamănul său mai mic, în timp ce Dorian exclamă:

— Serios, Guy? Chiar faci asta pentru mine?

Când zâmbi, întreaga-i frumuseţe explodă ca lumina soarelui trecând printre nori.

— Nu, nu o va face! interveni Tom. Dorry este doar un copil. Nu poate să vină. Va rămâne pe acoperiş, ca să aibă grijă de pisică.

— Nu sunt un copil, protestă Dorian furios. Am aproape unsprezece ani.

— Dacă nu eşti copil, arată-ne părul tău de pe boaşe, îl provocă Tom.

Întrucât lui Tom îi apăruse deja, se folosea de asta ca să-şi dovedească vârsta.

Dorian îl ignoră: el nu avea nici măcar un puf roşcat cu care să egaleze „tufişul” impresionant al fratelui său mai mare. Încercă să-l abordeze altfel.

— Mă uit şi atâta tot.

— Da, te vei uita de pe acoperiş, zise Tom, încercând să înăbuşe cearta. Haide! O să întârziem.

Porni apoi pe râpa abruptă. Ceilalţi doi îl urmară, un pic şovăitori.

— În orice caz, cine ar putea să vină? insistă Dorian. Toată lumea este ocupată. Chiar şi noi ar trebui să dăm o mână de ajutor.

— Ar putea să apară Black Billy, răspunse Tom fără să privească înapoi.

Numele acesta îl făcu să tacă până şi pe Dorian. Black Billy era fiul cel mai mare al lui Courtney. Mama lui fusese o prinţesă etiopiană, adusă de Sir Hal Courtney din Africa după prima sa călătorie pe continentul mistic. O mireasă splendidă şi o corabie plină de comori prădate de la olandezi şi păgâni fuseseră averea imensă cu care tatăl lor îşi sporise de mai bine de două ori suprafaţa vechii lui moşii, propulsându-şi astfel familia în rândul celor mai bogate din Devon şi rivalizând până şi cu familia Grenville.

William Courtney, Black Billy pentru fraţii săi vitregi mai mici, avea aproape douăzeci şi patru de ani, fiind cu şapte ani mai mare decât cei doi băieţi gemeni. Era inteligent, necruţător, frumos ca un lup, iar fraţii lui mai mici se

temeau de el şi îl urau pe bună dreptate. Ameninţarea numelui său îl făcu pe Dorian să tremure, astfel că urcară ultima jumătate de kilometru în linişte. În cele din urmă se îndepărtară de râu şi se apropiară de margine, oprindu-se sub un stejar mare, unde eretele vânăt îşi făcuse cuib primăvara trecută.

Tom coborî şi se rezemă de trunchiul copacului, ca să-şi tragă sufletul.

— Dacă mai bate vântul, putem să ieşim cu barca mâine-dimineaţă, spuse el, scoţându-şi bereta şi ştergându-şi fruntea transpirată cu mâneca.

Ţinea la beretă o pană din aripa unei raţe sălbatice, prima pasăre ucisă de uliul său.

Se uită împrejur. De acolo se vedea aproape jumătate din moşia Courtney, şase mii de hectare de dealuri şi de văi abrupte, păduri, păşuni şi lanuri de grâu, ce se întindeau până la stâncile de lângă ţărm şi ajungeau până aproape de periferia portului. Dar pământul îi era atât de cunoscut lui Tom, încât nu admiră prea mult peisajul.

— Mă duc înainte să văd dacă drumul e liber, spuse el ridicându-se în picioare.

Ghemuindu-se, se îndreptă precaut spre zidul din piatră care înconjura capela. Apoi îşi înălţă capul şi privi dincolo de acesta.

Capela fusese construită de străbunicul său, Sir Charles, care câştigase titlul de cavaler în serviciul bunei regine Bess. În calitate de căpitan de vas al reginei, luptase cu onoare împotriva flotei lui Philip al Spaniei. Cu mai bine de o sută de ani în urmă, Sir Charles construise capela întru preamărirea lui Dumnezeu şi pentru comemorarea misiunii flotilei la Calais. Acolo îşi câştigase rangul de cavaler, iar multe dintre galioanele spaniole luaseră foc pe plajă, restul răspândindu-se către furtunile pe care viceamiralul Drake le numise vânturile lui Dumnezeu.

Capela era o clădire octogonală frumoasă, din piatră gri, cu o turlă înaltă care, într-o zi senină, se vedea din Plymouth, de la o distanţă de aproape douăzeci şi patru de kilometri. Tom sări cu uşurinţă peste zid şi se strecură prin livada de meri, spre poarta din lemn de stejar cu armătură din fier a sacristiei. O întredeschise şi ascultă atent. Liniştea

era de nepătruns. Se strecură înăuntru şi se îndreptă către uşa care dădea spre naos. Când se uită pe furiş înăuntru, văzu razele soarelui trecând prin vitraliile înalte şi luminând interiorul ca un curcubeu. Vitraliile de deasupra altarului înfăţişau o flotă engleză în lupta împotriva spaniolilor, cu Dumnezeu Tatăl privind aprobator din nori, în timp ce galioanele spaniole ardeau.

Ferestrele de deasupra uşii de la intrare fuseseră adăugate de tatăl lui Tom. De data aceasta, olandezii şi hoardele islamice erau duşmanii înfrânţi, în vreme ce deasupra bătăliei stătea Sir Hal, cu sabia ridicată eroic, alături de prinţesa etiopiană. Amândoi purtau armuri, iar pe scuturile lor apărea blazonul *croix patte* al Ordinului Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal.

Naosul era gol astăzi. Pregătirile pentru nunta lui Black Billy, care urma să aibă loc sâmbăta viitoare, nu începuseră încă. Tom avea clădirea doar pentru el. Alergă înapoi spre uşa sacristiei şi scoase capul afară. Băgă două degete în gură şi fluieră strident. Aproape imediat, cei doi fraţi ai săi se căţărară peste zidul exterior şi alergară spre el.

— Urcă în clopotniţă, Dorry! îi ordonă Tom.

Când păru că roşcatul ar fi vrut să protesteze, făcu un pas ameninţător spre el. Dorian se încruntă, apoi dispăru pe scări.

— Ea a ajuns? întrebă Guy, cu un uşor tremur în voce.

— Nu. Este încă devreme.

Tom traversă podeaua şi coborî pe scara din piatră de culoare închisă, care ducea spre cripta subterană. Când ajunse în capătul de jos al scărilor, trase clapa traistei lui din piele, care atârna lângă pumnalul din teaca de la curea. Scoase cheia grea din fier pe care o luase din biroul tatălui său în acea dimineaţă şi descuie poarta din gratii, apoi o deschise cu un scârţâit. Nu păru să ezite când intră în cripta în care atât de mulţi dintre strămoşii lui zăceau în sarcofagele de piatră. Guy îl urmă ceva mai neîncrezător. Prezenţa morţilor îl neliniştea mereu. El se opri la intrarea în criptă.

Prin ferestrele înalte, aflate la nivelul solului, strălucea un licăr ciudat, singura sursă de lumină. Piatra şi coşciugele din marmură erau aranjate de-a lungul pereţilor circulari ai

criptei. Erau şaisprezece, toate ale bărbaţilor Courtney şi ale soţiilor lor, de pe vremea străbunicului Charles. Guy se uită instinctiv spre coşciugul din marmură în care se aflau rămăşiţele mamei sale, în mijlocul şirului celor trei soţii decedate ale tatălui său. Pe capac era sculptat un portret al ei. Era frumoasă, se gândi Guy, o fată palidă ca un crin. Nu o cunoscuse niciodată, nici nu supsese la sânul ei: travaliul de trei zile în urma căruia îi născuse pe cei doi gemeni fusese prea mult pentru o creatură atât de delicată. Murise din cauza hemoragiei şi a extenuării, la doar câteva ore după ce-l născuse pe Guy. Băieţii fuseseră crescuţi de mai multe doici şi de mama lor vitregă, mama lui Dorian.

Traversă încăperea spre coşciugul din marmură şi îngenunche la căpătâi. Citi inscripţia din faţa acestuia: „În acest coşciug zace Margaret Courtney, a doua iubită soţie a lui Sir Henry Courtney, mama lui Thomas şi a lui Guy, care a părăsit această lume pe 2 mai 1673. În siguranţă în sânul lui Hristos”. Guy închise ochii şi începu să se roage.

— Nu poate să te audă, îi spuse Tom fără răutate.

— Ba da, poate, răspunse Guy, fără să îşi ridice capul sau să deschidă ochii.

Tom îşi pierdu interesul şi începu să hoinărească printre rândurile de coşciuge. În dreapta mamei lui zăcea mama lui Dorian, ultima soţie a tatălui său. În urmă cu doar trei ani, cuterul pe care se aflase se răsturnase la intrarea în golf, iar valurile o duseseră în largul mării. În ciuda eforturilor soţului ei de a o salva, curentul fusese prea puternic şi aproape îl luase şi pe Hal. Îi aruncase pe amândoi într-un golfuleţ bătut de vânt, la o distanţă de opt kilometri în josul coastei, dar până atunci Elizabeth se înecase – şi aproape că se înecase şi Hal.

Tom îşi simţi lacrimile adunându-i-se în ochi, căci o iubise aşa cum nu putuse să o iubească pe mama sa, pe care nu o cunoscuse niciodată. Tuşi şi îşi frecă ochii, forţându-se să nu plângă. N-ar fi vrut ca Guy să-i vadă această slăbiciune copilărească. Cu toate că Hal se căsătorise cu Elizabeth pentru a le oferi gemenilor săi orfani o mamă, foarte curând ajunseseră toţi să o iubească, aşa cum îl iubiseră pe Dorian încă de când se născuse. Toţi, în afară de Black Bill, desigur. William Courtney nu iubea pe

nimeni în afară de tatăl său şi era la fel de posesiv ca o panteră. Elizabeth îi protejase pe băieţii mai mici de atenţia răzbunătoare a acestuia, până când marea le-o răpise şi îi lăsase fără apărare.

— Nu ar fi trebuit să ne părăseşti, îi spuse încet Tom, privind apoi vinovat către Guy.

Dar Guy nu îl auzise, fiind concentrat în rugăciunile lui. Aşa că Tom se mişcă spre celălalt coşciug, aflat lângă cel al mamei sale naturale. Acesta îi aparţinea lui Judith, prinţesa etiopiană, mama lui Black Billy. Figura din marmură de pe capac ilustra o femeie frumoasă cu trăsăturile feroce, aproape ca de uliu, pe care fiul său le moştenise. Era îmbrăcată în armură doar pe jumătate, aşa cum i se cădea cuiva care comandase armate împotriva păgânilor. La centură avea o sabie, în timp ce pe piept îi erau rezemate un scut şi o cască, scutul purtând blazonul crucii copte, simbolul lui Hristos ce data încă dinainte de Biserica Romei. Pe cap nu purta nimic, iar părul îi era o coroană densă de bucle. Privind-o, Tom simţi cum ura faţă de fiul ei i se ridica în piept.

— Calul ar fi trebuit să te arunce înainte să apuci să-ţi naşti odrasla.

De această dată, o spuse cu voce tare. Guy se ridică şi veni lângă el.

— Nu este bine să vorbeşti aşa despre morţi, îl avertiză fratele său.

Tom ridică din umeri.

— Acum nu poate să mă rănească.

Guy îl luă de braţ şi îl conduse spre următorul sarcofag. Amândoi ştiau că era gol. Capacul nu fusese sigilat.

„Sir Francis Courtney, născut la 6 ianuarie 1616 în ţinutul Devon. Cavaler al Ordinului Jartierei şi al Ordinului Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal. Navigator şi marinar. Explorator şi războinic. Tatăl lui Henry şi brav gentilom”. Guy citi inscripţia cu voce tare: „Acuzat pe nedrept de piraterie de către coloniştii olandezi fricoşi ai Capului Bunei Speranţe şi executat în cel mai crud mod de către aceştia, la 15 iulie 1668. Deşi rămăşiţele sale pământeşti zac pe malul îndepărtat al sălbaticei Africi, amintirea sa trăieşte pentru totdeauna în inima fiului său,

Henry Courtney, şi în inimile tuturor marinarilor curajoşi şi loiali care au navigat pe ocean sub comanda sa”.

— De ce a pus tata un coşciug gol aici? şopti Tom.

— Probabil că intenţionează la un moment dat să aducă înapoi trupul bunicului, răspunse Guy.

Tom îi aruncă o privire tăioasă.

— Ţi-a spus el asta?

Era invidios că fratelui său i se făcuse cunoscut un lucru, iar lui nu, deşi era mai mare. Toţi băieţii îşi venerau tatăl.

— Nu, nu mi-a spus, recunoscu Guy, dar asta aş face eu pentru tatăl meu.

Tom nu mai fu interesat de discuţie şi, cu paşi mari, ajunse în mijlocul pardoselii, unde era încrustat un ciudat desen circular din granit şi din marmură de diferite culori. În cazanele din alamă aşezate în patru puncte ale cercului se aflau elementele antice ale focului, pământului, aerului şi apei, de pe vremea când Templul Ordinului Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal se întrunea pe lună plină, la solstiţiul de vară. Sir Henry Courtney era un Cavaler Nautonnier al ordinului, aşa cum fuseseră înainte tatăl şi bunicul său.

În mijlocul acoperişului boltit al criptei era o gaură de aerisire, prin care se vedea cerul de deasupra. Clădirea era concepută într-atât de iscusit, încât prin această deschidere razele lunii pline cădeau exact deasupra desenului de pe podeaua din piatră de sub picioarele lui Tom, unde legenda secretă a ordinului era înscrisă în marmura neagră: *În Arcadia habito.* Niciunul dintre băieţi nu aflase încă însemnătatea profundă a acestui dispozitiv heraldic.

Tom păşi pe literele negre gotice şi îşi duse mâna în dreptul inimii, apoi începu să recite liturghia cu care, cândva, avea să fie primit în ordin.

— Cred în aceste lucruri şi le voi apăra cu propria viaţă. Cred că există un singur Dumnezeu în Trinitate, Tatăl etern, Fiul etern şi Sfântul Duh etern.

— Amin! strigă încet Guy.

Cei doi băieţi studiaseră catehismul ordinului cu asiduitate şi ştiau cele o sută de răspunsuri pe de rost.

— Cred în comuniunea Bisericii Anglicane şi în dreptul divin al reprezentantului ei pe pământ, William al III-lea,

regele Angliei, al Scoţiei, al Franţei şi al Irlandei, Apărătorul Credinţei.

— Amin! repetă Guy.

Într-o zi, amândoi aveau să fie chemaţi să se alăture acestui ordin ilustru, să stea în lumina lunii pline şi să depună jurămintele cu seriozitate.

— Voi susţine Biserica Anglicană. Îi voi înfrunta pe inamicii stăpânului meu suveran, William...

Tom continuă pe un ton ridicat, în care aproape că nu se mai sesiza nicio urmă a unei voci de copil. Se opri brusc atunci când un şuierat încet se auzi dinspre deschiderea din acoperişul de deasupra capului său.

— Dorry! spuse agitat Guy. Vine cineva!

Rămaseră pe loc amândoi, aşteptând al doilea şuierat ascuţit, care ar fi semnalat alarma şi pericolul; dar nu se mai auzi nimic.

— Ea este! rânji Tom către fratele său. Îmi era teamă să nu cumva să nu mai vină.

Guy nu părea să îi împărtăşească plăcerea. Agitat, se scărpină pe gât.

— Tom, nu-mi place asta deloc.

— Pe naiba, Guy Courtney! râse fratele lui. Dacă nu încerci, nu ai să ştii niciodată cât de bine este.

Auziră foşnetul unor haine şi sunetul uşor al paşilor pe scări, apoi o fată dădu buzna în criptă. Se opri la intrare gâfâind, cu obrajii roşii din cauza alergatului pe deal.

— Mary, te-a văzut cineva când ai ieşit din casă? vru Tom să ştie.

Ea scutură din cap.

— Niciunul, stăpâne Tom. Cu toţii erau ocupaţi să facă ciorbă de purcel.

Vocea îi torcea în ritmul accentului local, dar tonul îi era uşor şi plăcut. Era o servitoare supusă şi serioasă, mai mare decât gemenii şi, probabil, mai aproape de vârsta de douăzeci de ani decât de cincisprezece. Avea o piele perfectă şi netedă, precum faimoasa frişcă Devon, iar buclele-i negre îi încadrau chipul rotund şi atrăgător. Buzele îi erau roz, moi şi umede, dar zâmbea viclean şi se uita cu înţeles.

— Mary, eşti sigură că stăpânul Billy nu te-a văzut?

insistă Tom.

Ea scutură din cap, iar buclele îi dansară în jurul feţei.

— Nu. M-am uitat în bibliotecă înainte să vin, iar el era cu capul în cărţi, la fel ca întotdeauna.

Îşi puse în şolduri mâinile mici, care erau aspre şi roşii de la munca din bucătărie, cuprinzându-şi minuscula talie. Gemenii îi urmăriră mişcările şi îşi opriră privirea asupra corpului ei. Jupele şi fustele-i zdrenţuite coborau până la jumătatea gambelor dolofane şi, cu toate că picioarele îi erau goale şi murdare, ei nu putură să nu remarce gleznele-i subţiri. Ea le surprinse expresiile şi zâmbi, simţind puterea pe care o avea asupra lor.

Ridică o mână şi începu să se joace cu fundiţa care îi închidea corsajul. Ascultătoare, cele două perechi de ochi îi urmară mâinile, iar ea îşi împinse sânii în afară, astfel încât să se oprească în faţa panglicii care îi reţinea.

— Ai spus că-mi dai şase pence pentru asta, îi aminti ea lui Tom, care se dezmetici brusc.

— Aşa am spus, Mary, zise. El dând din cap. Şase pence pentru amândoi, pentru mine şi pentru Guy.

Ea îşi dădu capul pe spate şi îşi scoase limba roz.

— Eşti şiret, stăpâne Tom. Era vorba de şase pence pentru fiecare, un şiling pentru amândoi, aşa era.

— Nu fi nebună, Mary!

El băgă mâna în punga de la curea şi scoase o monedă din argint, apoi o aruncă în aer. Aceasta licări în lumina slabă când se roti în aer. Băiatul o prinse în palmă, apoi i-o întinse, ca să o studieze.

— O monedă de argint de şase pence, doar pentru tine, zise el.

Din nou, ea scutură din cap şi desfăcu încet funda de la corsaj.

— Un şiling, repetă ea, iar partea din faţă a corsajului i se deschise cam de doi centimetri.

Cei doi băieţi se holbară la pielea albă care le era dezvăluită, contrastând în mod surprinzător cu umerii bronzaţi şi pistruiaţi.

— Un şiling sau nimic! zise ea.

Ridică din umeri, prefăcându-se indiferentă. Cu această mişcare, un sân rotund îi ieşi pe jumătate afară, lăsând

doar sfârcul încă ascuns, dar cu marginea aureolei zărindu-se sfios de sub marginea zdrenţuită a bluzei. Cei doi băieţi rămaseră fără cuvinte.

— Ţi-a mâncat pisica limba? întrebă ea pe un ton impertinent. Cred că nu am ce face aici!

Apoi se întoarse spre scări, agitându-şi fesele rotunde pe sub fuste.

— Aşteaptă! strigă Tom cu vocea gâtuită. Atunci, un şiling să fie, frumoasa mea Mary!

— Mai întâi, arată-mi-l, stăpâne Tom! zise ea privind înapoi peste umărul pistruiat, în timp ce el scotocea frenetic prin pungă.

— Uite, Mary!

El întinse moneda, iar ea se apropie încet de el, unduindu-şi şoldurile aşa cum o făceau fetele de la docurile din Plymouth. Luându-i moneda din mână, îl întrebă:

— Crezi că sunt frumoasă, stăpâne Tom?

— Eşti cea mai frumoasă fată din toată Anglia, îi spuse Tom pătimaş.

Şi chiar vorbea serios. Întinse mâna spre sânul mare şi rotund, care ieşise acum din corsaj. Ea chicoti şi îi dădu mâna la o parte.

— Şi cum rămâne cu stăpânul Guy? Nu este el primul? zise ea, uitându-se dincolo de Tom. Nu ai mai făcut-o, nu-i aşa, stăpâne Guy?

Guy înghiţi cu greu, dar nu reuşi să vorbească. Îşi coborî privirea şi se făcu roşu ca focul.

— Este prima dată pentru el, spuse Tom. Ia-l pe el primul şi pe mine după aceea.

Mary se îndreptă spre Guy şi îl luă de mână.

— Nu-ţi fie frică! şopti ea, zâmbindu-i cu ochii oblici. N-o să-ţi fac rău, stăpâne Guy, îi promise apoi.

Începu să-l conducă spre capătul îndepărtat al criptei. Când ea se lipi de el, Guy o mirosi. Probabil că nu se spălase de o lună şi mirosea puternic a bucătăriile în care lucra, a grăsime de porc şi a fum de lemn, a transpiraţie acră şi a homar care fierbea în oală.

El simţi că i se face greaţă.

— Nu! izbucni, apoi se îndepărtă de ea. Nu am să... nu pot... Aproape că îi venea să plângă. Fii tu primul, Tom!

— Am adus-o pentru tine, îi spuse Tom cu asprime. Când ai s-o simţi, ai să înnebuneşti. Vei vedea că am dreptate.

— Te rog, Tom, nu mă obliga! Vocea lui Guy tremura, în timp ce privea disperat spre scări. Vreau doar să merg acasă. Tata o să afle.

— Deja i-am dat şilingul nostru, încercă Tom să îl convingă. Ai să-l risipeşti.

Mary îl prinse din nou de mână.

— Haide, acum! îl trase de mână, adăugând: Ce băiat bun! Te-am remarcat, serios! Eşti un băiat frumos, chiar eşti.

— Lasă-l pe Tom primul! repetă Guy, acum frenetic.

— Bine, atunci! Rapid, ea se îndreptă spre Tom. Să-ţi arate stăpânul Tom cum se face. Până acum, ar trebui să o găsească legat la ochi – a fost pe-acolo destul de des.

Îl apucă pe Tom de braţ şi îl trase spre cel mai apropiat coşciug, care, din întâmplare, era acela al lui Sir Charles, eroul din Calais. Se rezemă de el şi chicoti:

— Nu doar eu, ci şi Mabel şi Jill, asta dacă nu cumva mă mint amândouă – plus jumătate din fetele din sat, din câte spune lumea. Eşti un berbec şi jumătate, stăpâne Tom!

Apoi îşi coborî mâinile şi trase de şiretul de la pantalonii lui Tom. În acelaşi timp, se ridică pe vârfuri şi îl sărută. Tom o lipi de coşciugul din piatră. Încercă să-i spună ceva fratelui său, rotindu-şi privirea în direcţia lui Guy dar fu sufocat de buzele ei moi şi umede şi de limba lungă ca de pisică pe care i-o vârî adânc în gură.

În cele din urmă îşi eliberă faţa şi respiră convulsiv, apoi rânji la Guy, cu bărbia strălucind, udă de saliva fetei.

— Acum, am să-ţi arăt cel mai dulce lucru pe care ai să-l vezi vreodată, chiar dacă vei trăi o sută de ani.

Se aplecă spre Mary, care încă se rezema de coşciugul de piatră, şi, cu degete dibace, îi desfăcu legăturile fustei, pentru ca hainele să-i cadă în jurul gleznelor. Ea nu purta nimic pe dedesubt, iar pielea îi era netedă şi albă. Părea că trupul îi fusese modelat din cea mai bună ceară de lumânări. Gemenii se uitară uimiţi la ea, în timp ce Mary rânjea cu mândrie. După un minut lung de tăcere, întrerupt doar de respiraţia neregulată a lui Tom, Mary îşi ridică bluza peste cap cu ambele mâini, lăsând-o pe capacul sicriului

din spatele ei. Apoi întoarse capul şi îl privi pe Guy.

— Nu-i vrei? spuse ea zeflemitor, cuprinzându-şi sânii cu ambele mâini. Nu?

El rămase mut, vizibil impresionat. Apoi, ea îşi trecu încet degetele peste pielea albă, până dincolo de buric. Împinse cu piciorul fusta şi îşi depărtă picioarele, încă uitându-se la faţa lui Guy.

— Nu ai mai văzut aşa ceva, nu-i aşa, stăpâne Guy? îl întrebă ea.

Firele creţe îi foşniră sub degete când începu să se mângâie.

El scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat, iar ea râse triumfător.

— Prea târziu acum, stăpâne Guy! îl tachină ea. Ai avut ocazia. Acum, trebuie să-ţi aştepţi rândul!

Între timp, Tom îşi coborâse pantalonii până la glezne. Mary îşi puse mâinile pe umerii lui şi se ridică cu un mic salt, agăţându-se de el cu braţele strânse în jurul gâtului lui şi cu picioarele înfăşurate în jurul taliei sale. Purta un colier din mărgele ieftine din sticlă, care se prinse între ei. Firul se rupse, iar mărgelele strălucitoare căzură peste ei, împrăştiindu-se pe lespezile din piatră. Niciunul dintre ei nu păru să observe.

Guy urmări cu un amestec ciudat de groază şi de fascinaţie cum o ţintui fratele său pe fată în capacul din piatră al sarcofagului bunicului lor, împingându-se şi lovindu-se în ea, mormăind, cu faţa roşie, în timp ce ea se împingea în el la rândul său. Mary începu să geamă uşor, apoi din ce în ce mai tare, până când ţipă ca un căţeluş.

Guy ar fi vrut să îşi întoarcă privirea, dar nu era în stare. Se holbă cu o fascinaţie înspăimântătoare până când fratele său îşi dădu capul pe spate, deschizându-şi larg gura şi scoţând un ţipăt îngrozitor şi chinuit.

„L-a omorât!” îşi spuse Guy Apoi se gândi: „Ce-o să-i spunem tatii?” Faţa lui Tom era de un roşu aprins şi strălucea de transpiraţie.

— Tom! Eşti bine?

Cuvintele îi ieşiră din gură înainte să le poată opri. Tom întoarse capul şi îi rânji strâmb.

— Niciodată nu m-am simţit mai bine.

Îi dădu drumul lui Mary şi se îndepărtă, lăsând-o din nou să se sprijine de coşciug.

— Acum este rândul tău, spuse el gâfâind. Dă-i şi tu de şase penny, băiete!

Şi Mary respira cu greu, dar râse strâmb.

— Lasă-mă un minut să-mi trag sufletul, apoi am să te iau la un galop pe care n-ai să-l uiţi mult timp, stăpâne Guy.

În acel moment, un şuierat ascuţit răsună de două ori prin gura de aerisire din acoperişul criptei, iar Guy sări înapoi, alarmat şi uşurat totodată. Era clar că apăruse ceva.

— La dracu'! exclamă el. E Dorry, de pe acoperiş. Vine cineva.

Tom îşi trase pantalonii ţopăind, apoi îşi strânse şireturile.

— Pleacă, Mary, se răsti el la fată.

Ea încerca agitată să adune mărgelele căzute pe jos.

— Lasă-le! îi spuse Tom, dar ea îl ignoră.

Fesele ei goale erau roz în locul în care atinseseră marginea coşciugului – Tom aproape că vedea inscripţia de pe mormântul bunicului său imprimată pe pielea ei albă şi simţi un impuls ridicol de a râde. În schimb, îl apucă pe Guy de umăr.

— Haide! îi spuse el. Ar putea să fie tata!

Acest gând le dădu aripi şi începură să alerge pe scări, înghesuindu-se unul pe celălalt în graba lor spre ieşirea sacristiei. Îl găsiră pe Dorian aşteptându-i, ascuns în iedera care acoperea zidul.

— Cine este, Dorry? întrebă Tom gâfâind.

— Black Billy! zise Dorian pe un ton strident. Tocmai a plecat de la grajd, călare pe Sultan, şi a luat-o pe cărarea care duce spre deal. O să ajungă aici într-un minut.

Lui Tom îi scăpă cea mai urâtă înjurătură pe care o ştia, învăţată de la Big Daniel Fisher, şeful de echipaj al tatălui său.

— Nu trebuie să ne prindă aici. Haide!

Cei trei băieţi alergară spre zidul din piatră. Tom îl împinse pe Dorian peste acesta, apoi el şi Guy săriră împreună, trăgându-l pe fratele lor mai mic jos, în iarbă.

— Linişte! Amândoi!

Tom pufni în râs din cauza emoţiei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dorian. Am văzut-o pe Mary intrând. Ai făcut-o cu ea, Guy?

— Nici măcar nu ştii despre ce vorbeşti, încercă Guy să evite întrebarea.

— Ba da, îi spuse indignat Dorian. Am văzut cum o fac berbecii, şi câinii, şi cocoşii, şi Hercule, taurul. Se aşează în patru labe şi imită mişcarea, dând din şolduri, scoţând limba în colţul gurii şi dându-şi ochii peste cap. Asta i-ai făcut lui Mary, Guy?

Guy roşi şi spuse furios:

— Încetează, Dorian Courtney! Mă auzi?

Dar Tom râse încântat şi îl împinse pe Dorian cu faţa în iarbă.

— Maimuţică perversă! Pun pariu pe-o guinee că ai face-o mai bine decât Guy, cu sau fără păr.

— Mă laşi să încerc data viitoare, Tom? îl rugă Dorian cu vocea înăbuşită, cu faţa încă afundată în iarbă.

— Am să te las atunci când vei avea cu ce să încerci, spuse Tom, lăsându-l să se ridice.

În momentul acela, auziră sunetul copitelor urcând dealul.

— Linişte! rosti Tom printre chicote, apoi se întinseră toţi trei în şir în spatele zidului, încercând să-şi controleze respiraţia şi veselia. Auziră cum călăreţul care venea galopând încetini la pas când ajunse în zona cu pietriş din faţa uşii de la intrarea în capelă.

— Nu vă ridicaţi! le şopti Tom fraţilor săi, apoi îşi scoase bereta cu pene şi îşi înălţă capul cu grijă, ca să arunce o privire peste zid.

William Courtney, călare pe Sultan, era un călăreţ superb: arta călăriei devenise o a doua natură pentru el. Poate că era vreun instinct african. Era slab şi înalt şi, ca de obicei, îmbrăcat complet în negru. Acesta era motivul pentru care fraţii săi vitregi îi dăduseră porecla pe care o ura atât de mult. Deşi în ziua aceea avea capul descoperit, de obicei purta o pălărie neagră cu boruri largi, decorată cu o mulţime de pene de struţ. Cizmele cu carâmb înalt erau negre, la fel ca şaua şi frâul. Sultan era un armăsar negru, ţesălat până când ajungea să strălucească în lumina soarelui. Calul şi călăreţul erau minunaţi.

Era evident că venise pentru a verifica pregătirile pentru nunta ce se apropia. Aceasta urma să aibă loc acolo – mai degrabă decât în capela din locul de baştină al miresei –, pentru că era obligatoriu să se desfăşoare anumite ceremonii importante. Iar acestea nu se puteau ţine decât în capela Cavalerilor Nautonnieri.

El se opri în dreptul uşii de la intrarea în capelă şi se aplecă în şa ca să privească înăuntru. Apoi se îndreptă şi merse încet pe lângă clădire, spre uşa sacristiei. Se uită atent împrejur, apoi îl fixă cu privirea pe Tom. Băiatul îngheţă. Cei trei fraţi ar fi trebuit să se afle jos, la gurile râului, ajutându-i pe Simon şi pe cei din echipajul său cu plasele de prins somoni. Muncitorilor sezonieri pe care William îi angajase pentru a culege recoltele li se dădeau de mâncare aproape numai somoni, care erau ieftini şi din plin. Însă ei protestau împotriva dietei monotone.

Probabil că ramurile mărului îl feriră pe Tom de privirea ageră a fratelui său, pentru că William descălecă şi îl legă pe Sultan de inelul din fier de lângă uşă. Era logodit cu fiica mijlocie a familiei Grenville, iar nunta lor ar fi trebuit să fie splendidă. Tatăl lor se tocmise aproape un an cu John Grenville, contele de Exeter, ca să accepte zestrea.

„Black Billy spumegă să o aibă”, se gândi Tom în bătaie de joc, în timp ce îl privea pe fratele său oprindu-se pe treptele capelei ca să-şi scuture praful de pe cizmele negre şi lucioase cu cravaşa grea cu plumb pe care o avea mereu la el. Înainte de a intra în capelă, William aruncă din nou o privire în direcţia lui Tom. Pielea nu îi era măslinie, ci de un cafeniu-deschis. Poate că semăna mai mult cu un mediteranean decât cu un african, un spaniol sau un italian. Totuşi, avea părul complet negru, bogat şi strălucitor, pieptănat pe spate şi legat într-o coadă cu o panglică neagră. Era frumos într-un mod formidabil şi periculos, cu nasul lui etiopian, subţire şi drept, şi cu ochii strălucitori, de prădător. Tom era invidios pentru felul în care se fâstâceau majoritatea tinerelor femei în prezenţa lui.

William dispăru în sacristie, iar Tom se ridică în picioare şi le şopti fraţilor săi:

— A plecat! Haideţi! O să ne întoarcem la...

Dar înainte să poată termina, dinspre capelă se auzi un

ţipăt.

— Mary! exclamă Tom. Am crezut că a fugit, dar se pare că domnişorica este încă aici!

— A prins-o Black Billy, suspină Guy.

— Acum vom avea probleme! spuse vesel Dorian, sărind în sus ca să vadă mai bine scena emoţionantă. Ce crezi c-o să facă?

— Nu ştiu, spuse Tom, dar noi n-o să aşteptăm ca să aflăm.

Înainte ca Tom să îi poată conduce spre râu, Mary ieşi repede pe uşa sacristiei. Chiar şi de la acea distanţă, groaza ei era evidentă. Alerga de parcă ar fi fost urmărită de o haită de lupi. O clipă mai târziu, William ieşi în lumina soarelui, urmărind-o pe fata care încerca să scape.

— Întoarce-te, târfuliţo!

Vocea lui se auzea clar în locul din spatele zidului unde băieţii încă stăteau ghemuiţi. Dar Mary îşi ridică fustele şi începu să alerge şi mai repede, îndreptându-se spre zidul lângă care se ascundeau cei trei fraţi.

În spatele ei, William eliberă frâiele lui Sultan şi sări cu uşurinţă în şa. Porni pe armăsar după ea, galopând. Calul şi călăreţul o ajunseră rapid din urmă pe fata care fugea.

— Rămâi pe loc, târfuliţă mizerabilă! Ai făcut numai prostii.

Când o ajunse din urmă, ţinând în mâna dreaptă cravaşa grea, William se aplecă.

— Ai să-mi spui ce cauţi aici.

Încercă să o lovească, dar Mary se feri. El dădu pinteni calului, continuând s-o urmărească.

— Nu îmi vei scăpa, căţea! zise el zâmbind crud şi rece.

— Te rog, stăpâne William, ţipă Mary.

Dar el lovi din nou cu cravaşa în aer, iar ea se aplecă sub arcul făcut de aceasta cu agilitatea unui animal vânat. Acum, fugea înapoi spre capelă, aplecându-se printre meri, urmărită de William.

— Haide! şopti Guy. Acum este şansa noastră.

Sări şi se rostogoli pe malul abrupt al râului, urmat de Dorian, însă Tom rămase ghemuit lângă zid. Privi îngrozit cum fratele său o prinse din nou pe fata care fugea, ridicându-se în şa deasupra ei.

— Te voi învăţa să asculţi când îţi spun să te opreşti.

Se întinse din nou spre ea şi, de această dată, cravaşa o atinse între omoplaţi. Mary scăpă un ţipăt ascuţit de agonie şi de groază şi căzu în iarbă.

Strigătul fetei îl făcu pe Tom să simtă fiori pe şira spinării şi îl înfurie.

— Nu face asta! spuse el cu voce tare, însă William nu îl auzi.

El coborî din şa şi se aplecă deasupra lui Mary.

— Ce poznă puneai la cale, târfo?

În picioarele goale, ea căzuse împiedicându-se de fuste. El o lovi din nou, ţintindu-i chipul alb şi îngrozit, însă Mary ridică un braţ şi primi lovitura de-a lungul acestuia. Cravaşa îi lăsă o dungă roşie, iar ea începu să plângă, crispându-se de durere.

— Te rog, nu-mi face rău, stăpâne William!

— Am să te bat până când o să-ţi dea sângele şi până ai să-mi spui ce căutai în capelă, când ar fi trebuit să fii în bucătărie, cu oalele şi tigăile tale unsuroase, zise William zâmbind satisfăcut.

— Nu am făcut nimic rău, domnule.

Mary îşi coborî mâinile ca să-l roage, dar nu le putu ridica suficient de repede ca să împiedice următoarea lovitură, pe care o primi direct peste faţă. Urlă, iar sângele îi ţâşni din obrazul umflat, colorându-l în roşu aprins.

— Te rog... Te rog, nu-mi mai face rău.

Îşi cuprinse faţa rănită cu mâinile şi se rostogoli în iarbă, încercând să se îndepărteze de el, însă fusta i se adună sub ea.

William zâmbi din nou când văzu că nu purta nimic pe dedesubt, iar următoarea lovitură i-o aplică satisfăcut peste pielea moale şi albă a feselor.

— Ce furai, căţea? Ce căutai acolo?

O lovi din nou, lăsându-i o dungă roşie pe partea din spate a coapselor. Ţipătul ei îl lovi pe Tom la fel de crud precum cravaşa care îi tăiase carnea.

— Las-o în pace, Billy, blestematule! spuse el fără să se gândească, uimit de simţul copleşitor al responsabilităţii şi al milei faţă de fata torturată.

Înainte de a se gândi la ce făcea, sări zidul şi alergă să o

salveze pe Mary.

William nu îl auzi venind, absorbit de plăcerea neaşteptată pe care o trăia pedepsind-o pe fată. Liniile roşii de pe pielea ei albă, biciuitul, membrele goale, ţipetele ei sălbatice, mirosul ei de animal nespălat... toate îl stârneau.

— Ce puneai la cale? strigă el. Ai de gând să-mi spui sau trebuie să te bat ca să îmi zici?

Abia se abţinu să nu râdă când văzu dungile roşii de pe umerii ei goi şi muşchii de sub pielea moale, care zvâcneau în agonie.

Tom se izbi de el din spate. Era un băiat voinic pentru vârsta lui, nu cu mult mai scund sau mai slab decât fratele său mai mare. În plus, era alimentat de indignarea şi de ura lui, de nedreptatea şi de cruzimea lucrurilor pe care le văzuse, precum şi de amintirea a o mie de răni şi de insulte pe care el şi fraţii lui le suferiseră din pricina lui Black Billy. Şi, de data aceasta, surprinderea totală fu în avantajul lui.

Îl lovi pe William în partea de jos a spatelui, exact când acesta se legăna pe un picior, încercând să o aşeze pe fată într-o poziţie mai bună pentru următoarea lovitură de cravaşă. Fu aruncat înainte cu o asemenea forţă, încât se împiedică de fată şi căzu, rostogolindu-se o dată şi prăbuşindu-se cu capul în trunchiul unui măr. Rămase pe loc uluit.

Tom se aplecă şi o ridică în picioare pe fata care tremura şi plângea.

— Fugi! îi spuse el, împingând-o. Cât poţi de repede!

Mary nu avea nevoie de niciun alt impuls. Plecă pe cărare, încă urlând şi plângând, iar Tom se întoarse ca să înfrunte mânia fratelui său.

William se ridică în iarbă. Încă nu se dumirise cine sau ce îl doborâse. Îşi atinse scalpul, apăsându-şi două degete în părul negru şi ondulat. Când le văzu pătate de sânge de la mica tăietură din locul în care se lovise de copac, scutură din cap şi se ridică, uitându-se la Tom.

— Tu! spuse el încet, pe un ton aproape agreabil. Ar fi trebuit să ştiu că tu eşti cauza acestei năzbâtii.

— Ea nu a făcut nimic, zise Tom, încă prea înviorat de mânie ca să regrete impulsul. Ai fi putut să o răneşti grav.

— Da, fu de acord William. Ăsta era şi scopul meu. O

merita. Se aplecă şi luă cravaşa. Dar, acum că a plecat, am să te răinesc pe tine şi-am să-mi fac datoria cu cea mai mare plăcere.

Începu să lovească în stânga şi în dreapta cu cravaşa cu plumbi, care şuieră ameninţător prin aer.

— Acum, spune-mi, frăţiorule, de-a ce vă jucaţi tu şi târfuliţa? A fost ceva scârbos şi murdar de care ar trebui să afle tata?

Spune-mi acum, înainte să fiu nevoit să folosesc biciul ca să te fac să vorbeşti.

— Mai degrabă ne vedem în iad.

Era una dintre expresiile preferate ale tatălui lor, dar, în ciuda sfidării afişate, Tom regreta amarnic impulsul cavaleresc din cauza căruia fusese aruncat în confruntarea aceasta. Acum, că pierduse elementul-surpriză, ştia că este în inferioritate. Abilităţile fratelui său mai mare îl depăşeau. La Cambridge luptase pentru Colegiul Regelui, iar luptele libere erau un sport fără reguli, cu excepţia folosirii armelor mortale, care erau interzise. La bâlciul din Exmouth din primăvara trecută, Tom îl văzuse pe William ţintuind un campion local, un bivol de bărbat, după ce îl lovise cu pumnii şi cu picioarele până când aproape îl năucise.

Se gândi să se întoarcă şi să fugă. Dar ştia că, deşi purta cizme de călărie, William îl putea prinde în mai puţin de o sută de metri cu picioarele lui lungi. Nu rezolva nimic astfel. Luă poziţie de luptă şi îşi ridică ambii pumni, aşa cum îl învăţase Big Daniel.

William îi râse în faţă.

— Pe Sfântul Petru şi toţi sfinţii, micul cocoş vrea să se bată!

Aruncă în lateral cravaşa şi îşi lăsă mâinile să-i atârne pe lângă corp, înaintând leneş. Brusc, lovi cu pumnul drept. Deşi nu-l avertizase că-l va lovi, Tom reuşi să sară înapoi. Totuşi, pumnul îi zgârie buza, care se umflă imediat, şi simţi în gură gustul sărat al sângelui. Dinţii îi erau pătaţi ca şi când ar fi mâncat zmeură.

— Am început! Prima picătură de vin roşu vărsată. Vor fi şi mai multe, să fii sigur de asta! Voi umple un butoi de sânge înainte să terminăm.

William simulă din nou o lovitură cu dreapta, iar când

Tom se feri, îl izbi cu putere în cap cu cealaltă mână. Tom îl blocă, aşa cum îi arătase Big Daniel. William rânji.

— Maimuţa a învăţat câteva trucuri.

Apoi miji ochii: nu se aşteptase la asta. Lovi din nou cu acelaşi pumn, însă Tom se feri sub el, apoi îl prinse de braţ şi îl apucă disperat de cot cu ambele mâini. Instinctiv, William se retrase, iar Tom se folosi de inerţie pentru a sări înainte, lovindu-l sălbatic cu piciorul. Îl prinse din nou în dezechilibru, iar unul dintre şuturile sale îl izbiră direct în vintre. William rămase fără suflu, apoi ţipă de durere şi se aplecă, apucându-se de părţile rănite cu ambele mâini. Tom se întoarse şi alergă pe cărarea ce ducea spre casă.

Cu trăsăturile întunecate încă schimonosite de durere, William se îndreptă când îl văzu pe băiat plecând, forţându-se să ignore durerea, şi se duse după el. Rana îl stânjenea, dar, chiar şi aşa, se îndreptă hotărât spre Tom, care începuse să fugă.

Când auzi sunetul paşilor grăbiţi apropiindu-se de el, Tom aruncă o privire peste umăr şi mai pierdu un metru din avans. Îl auzi pe fratele său mormăind şi îşi imagină respiraţia acestuia în ceafă. Nu avea scăpare, nu putea să fugă de el. Se lăsă la pământ şi se ghemui.

William era atât de aproape de el şi mergea atât de repede, încât părea să nu se poată opri. Singurul mod în care putea să-l evite pe Tom era să sară peste el. Păşi cu uşurinţă peste fratele lui, însă Tom se rostogoli pe spate în mijlocul cărării noroioase şi întinse mâna ca să-l apuce pe William de gleznă în timp ce încă se afla cu piciorul în aer. Opunându-se cu puterea dată de groază, îl văzu pe bărbat prăbuşindu-se pe potecă, pe burtă. Pentru o clipă fu neajutorat, iar Tom se ridică în picioare, pe punctul de a fugi din nou. Apoi, mânia şi ura îi întunecară gândirea. Îl văzu pe Black Billy întins în noroi. Tentaţia era prea mare ca să-i reziste: pentru prima dată în viaţă, fratele mai mare era la mila lui. Tom îşi retrase piciorul drept şi îl lovi din plin cu cizma. Deşi îl izbi pe William în partea laterală a capului, exact în faţa urechii, rezultatul nu fu cel aşteptat. În loc să se prăbuşească, William ţipă furios şi-l apucă pe Tom de picior cu ambele mâini. Cu un efort, îl aruncă pe băiat în ferigile de lângă cărare, apoi sări în picioare şi se avântă

spre el, înainte ca acesta să-şi poată reveni.

Încălecând pe pieptul fratelui său mai mic, se aplecă înainte şi îi ţintui încheieturile mâinilor în pământ, deasupra capului. Tom nu se mai putea mişca şi abia mai respira în timp ce greutatea lui William îi strivea coastele. Nici William nu reuşise să-şi astâmpere răsuflarea, însă reuşi în cele din urmă să respire normal şi afişă un zâmbet strâmb şi dureros.

— Distracţia asta o să te coste, căţeluşule! Ai să plăteşti scump, îţi promit asta, şopti el. Lasă-mă să-mi trag sufletul, apoi vom termina treaba asta.

Transpiraţia îi picura de pe bărbie pe faţa lui Tom.

— Te urăsc! îi spuse Tom printre dinţi. Te urâm. Fraţii mei, toată lumea care lucrează aici, toată lumea care te cunoaşte... cu toţii te urâm!

Brusc, William îi eliberă una dintre încheieturi şi îl lovi puternic peste faţă cu dosul palmei.

— Pentru toţi anii în care am încercat să te educ, spuse el încet, iar tu nu ai învăţat niciodată...

De durere, lui Tom i se umplură ochii de lacrimi, dar tot reuşi să adune în gură suficientă salivă ca să scuipe faţa negricioasă de deasupra lui. Însă William ignoră gestul fratelui său.

— Am să-ţi vin de hac, Black Billy! îi promise Tom, şoptind dureros. Într-o zi am să-ţi vin de hac.

— Nu, zise William scuturând din cap. Nu cred. Apoi zâmbi şi adăugă: Nu ai auzit de primogenitură, maimuţico?

Îl lovi din nou cu putere, în partea laterală a capului. Ochii lui Tom luciră, iar sângele îi apăru dintr-o nară.

— Răspunde-mi, frate! William îşi retrase cealaltă mână, izbindu-l din nou pe Tom peste cap. Ştii ce înseamnă asta? îl lovi din nou, de data asta cu mâna dreaptă. Răspunde-mi, frumosule.

Următoarea lovitură fu aplicată cu mâna stângă, apoi din nou cu mâna dreaptă, până când izbiturile căpătară un ritm. Cu dreapta. Cu stânga. Capul lui Tom se rotea uşor dintr-o parte în cealaltă. Îşi pierdu rapid cunoştinţa, dar seria de lovituri nu se opri.

— Primogenitură – poc! – înseamnă – poc! – dreptul – poc! – primului – poc! – născut – poc!

Următoarea lovitură veni din spatele lui Black Billy. Dorian îi urmărise pe cărare şi văzuse ce i se întâmpla fratelui său preferat. Loviturile care se revărsau asupra lui Tom îl răneau şi pe el la fel de tare. Privi disperat în jur după o armă. De-a lungul marginii cărării erau o mulţime de crengi căzute. Ridică un băţ uscat, gros cam cât încheietura mâinii sale şi lung cât braţul lui, apoi se strecură în spatele lui William. Ştia că trebuia să facă totul în tăcere, fără niciun avertisment. Ridică în linişte creanga cu ambele mâini deasupra capului. Se opri ca să ţintească, adunându-şi toată puterea, apoi coborî creanga spre vârful capului lui William cu o asemenea forţă, încât băţul i se rupse în mâini.

William îşi ridică mâinile spre creştet în timp ce se rostogolea de pe pieptul lui Tom. Uitându-se în sus, la Dorian, îi strigă:

— Toată haita nenorocită! Se ridică în picioare şi îl lovi şovăielnic. Până şi cea mai mică potaie...

— Lasă-l în pace pe fratele meu, îl ameninţă Dorian, cu faţa palidă de groază.

— Fugi, Dorry! bombăni Tom năucit dintre ferigi, fără să aibă puterea de a se ridica. O să te ucidă. Fugi!

Dar Dorian rămase pe loc.

— Lasă-l în pace! spuse el.

William făcu un pas în direcţia lui.

— Ştii, Dorry, mama ta a fost o curvă. Zâmbi calm şi făcu încă un pas în faţă, coborându-şi mâinile de pe creştetul rănit. Asta te face fiul unei curve.

Dorian nu prea ştia ce era o curvă, dar îi răspunse furios:

— N-ai voie să vorbeşti aşa despre mama mea. Fără să vrea, făcu un pas înapoi, în timp ce William avansa ameninţător spre el.

— Băieţelul mamei, îl luă peste picior William. Ei bine, curva de maică-ta este moartă, copile!

Lacrimile inundară ochii lui Dorian.

— Nu spune asta! Te urăsc, William Courtney!

— Şi tu trebuie să înveţi bunele maniere, copile Dorry. William îşi întinse rapid mâinile în faţă şi îl apucă pe Dorian de gât. Îl săltă cu uşurinţă, în timp ce acesta dădea din picioare şi îl zgâria în aer.

— Manierele îl fac pe om, spuse William, ţintuindu-l în trunchiul fagului roşu sub care se aflau. Trebuie să înveţi, Dorry.

Uşor, apăsă două degete pe traheea copilului, fixându-l cu privirea şi urmărind cum acesta se umfla şi se învineţea. Neajutorat, Dorian lovi cu călcâiele în trunchiul copacului şi îi zgârie mâinile lui William, lăsându-i linii roşii pe piele, dar nu scoase niciun sunet.

— Un cuib de vipere, zise William. Asta sunteţi, nişte vipere. Trebuie să vă stârpesc.

Tom se târî dintre ferigi spre locul în care stătea fratele lui mai mare şi îl apucă de picioare.

— Te rog, Billy! îmi pare rău. Loveşte-mă pe mine! Lasă-l în pace pe Dorry! Te rog, nu-l răni! Nu a vorbit serios.

William îl lovi cu piciorul, încă ţinând copilul lipit de copac. Picioarele lui Dorry dansau la jumătate de metru deasupra solului.

— Respect, Dorry, trebuie să înveţi ce e respectul.

Slăbi presiunea degetelor mari şi îi permise băiatului să respire o dată, apoi strânse din nou. Zbuciumul tăcut al lui Dorian deveni frenetic.

— Ia-mă pe mine! se rugă Tom. Lasă-l pe Dorry în pace. A suferit destul.

Tom se ridică în picioare, folosindu-se de trunchiul copacului ca să se sprijine şi îl trase pe William de mâneci.

— M-ai scuipat în faţă, spuse William încruntat, iar puiul ăsta de viperă a încercat să mă lovească în cap. Acum poţi să vezi cum se sufocă.

— William! O altă voce, răguşită de indignare, interveni din apropierea lui. Ce naiba crezi că faci?

O lovitură grea căzu peste braţele întinse ale lui William. Acesta lăsă copilul să cadă în pământul noroios şi se întoarse spre tatăl său.

Hal Courtney se folosise de teacă pentru a-i da peste mâini fiului său cel mare, obligându-l să-l elibereze pe Dorian, iar acum părea gata să o folosească pentru a-l doborî pe William.

— Eşti nebun? Ce îi faci lui Dorian? întrebă el cu vocea tremurându-i de mânie.

— Trebuia să fie... era doar un joc, tată. Ne jucam.

Mânia lui William dispăruse în mod miraculos.

— Nu a păţit nimic, zise el calm. Totul este în regulă.

— Aproape că l-ai ucis! spuse Hal nervos, apoi se lăsă într-un genunchi pentru a-l ridica pe fiul său cel mai mic din noroi, ţinându-l tandru la piept.

Dorian îşi afundă faţa în gâtul tatălui său şi suspină, tuşind şi respirând cu greu. Pe pielea moale a gâtului avea urme vineţii de degete, iar lacrimile îi udau faţa. Hal Courtney se uită cu furie la William.

— Asta nu este prima dată când vorbim despre tratamentul dur aplicat celor tineri. Dumnezeule, William! Vom mai discuta despre asta după cină, în seara asta, în bibliotecă. Acum, pleacă din ochii mei, înainte să mă pierd cu firea.

— Da, domnule, spuse umil William, apoi porni pe potecă spre capelă.

Când plecă, îi aruncă o privire lui Tom, care îi dădu de înţeles că problema era departe de a fi rezolvată.

— Ce ţi s-a întâmplat, Tom? zise Hal, întorcându-se spre el.

— Nimic, tată, răspunse băiatul ferm. Nimic.

Îşi şterse nasul însângerat cu mâneca. Dacă i-ar fi povestit ce se întâmplase, ar fi însemnat să-şi încalce propriul cod, chiar dacă era vorba despre Black Billy, un adversar pe care îl ura.

— Atunci, ce s-a întâmplat de-ţi curge sânge din nas şi de ce ai faţa umflată şi roşie ca un măr copt?

Tonul lui Hal era aspru, dar blând; îl testa pe băiat.

— Am căzut, spuse Tom.

— Tom, ştiu că uneori eşti un tâmpit neîndemânatic, dar eşti sigur că nu te-a împins cineva?

— Dacă a făcut-o, atunci problema este între mine şi el, domnule.

Tom se ridică, pentru a-şi masca durerea şi rănile.

Hal îl cuprinse de umeri cu un braţ, iar cu celălalt îl strânse la piept pe Dorian.

— Haideţi să mergem acasă, băieţi!

Îi conduse pe amândoi spre locul în care îşi lăsase calul, undeva la marginea pădurii, şi îl ridică pe Dorian pe gâtul animalului, în faţa şeii, înainte de a se urca în spatele lui. Îşi

aşează picioarele în scări, apoi întinse mâna ca să-l ia de braţ pe Tom şi să-l ridice în spate.

Tom se ţinu cu ambele mâini de mijlocul tatii, lipindu-şi faţa lovită pe spatele lui. Îi plăceau căldura şi mirosul tatălui său, duritatea şi puterea lui. Toate acestea îl făceau să se simtă în siguranţă. Ar fi vrut să plângă, dar se forţă să se abţină. „Nu eşti un copil, îşi spuse el. Dorry poate să plângă, dar tu nu”.

— Unde este Guy? întrebă tatăl, fără să se uite împrejur.

Tom aproape spuse „A fugit...” dar reuşi să nu rostească cuvintele trădătoare.

— Cred că a plecat acasă, domnule.

Hal porni călare în tăcere, simţind cele două corpuri calde lipite cu recunoştinţă de el şi suferind pentru ei, ştiindu-i răniţi. Totuşi, îl încerca o senzaţie de neputinţă furioasă. Nu era prima dată când se lăsase atras în conflictul primitiv dintre fraţi, dintre copiii celor trei soţii ale sale. Ştia că era o competiţie şi că neînţelegerile îl afectau cel mai mult pe cel mic. Iar din toate astea nu putea să rezulte decât un singur lucru.

Frustrat, se încruntă. Hal Courtney încă nu avea patruzeci şi doi de ani – William se născuse când el avea doar optsprezece ani – şi totuşi se simţea bătrân şi împovărat de griji de câte ori se confrunta cu zarva celor patru fii ai săi. Problema era că îl iubea la fel de mult pe William, dacă nu chiar mai mult decât pe micul Dorian.

William era primul său născut, fiul lui Judith, apriga şi frumoasa fecioară-războinică a Africii, pe care o iubise cu multă pasiune şi veneraţie. Când ea murise sub copitele propriului armăsar sălbatic, lăsase un gol dureros în viaţa lui. Mulţi ani, doar frumosul copil rămas în urmă umpluse acest gol.

Hal îl crescuse pe William învăţându-l să fie dur şi plin de viaţă, inteligent şi descurcăreţ. Iar în el era ceva din sălbăticia şi cruzimea misteriosului continent negru, pe care nimic nu îl putea îmblânzi. Hal se temea de asta, dar nici nu ar fi vrut să fie altfel. Era el însuşi un bărbat dur şi nemilos – aşadar, cum ar fi putut să-i displacă aceste calităţi ale primului său fiu?

— Tată, ce înseamnă primogenital? întrebă brusc Tom,

cu vocea înăbuşită de mantia lui Hal.

Era atât de mult în asentimentul gândurilor lui Hal, încât tatăl îi răspunse:

— Unde ai auzit asta?

— Pe undeva, mormăi Tom. Am uitat unde.

Hal înţelese imediat unde auzise Tom cuvântul, dar nu îl forţă să îi spună – fusese rănit suficient pentru o zi. Încercă să-i răspundă corect la întrebare, pentru că Tom era destul de mare acum. Venise timpul să afle ce greutăţi îi rezerva viaţa de frate mai mic.

— Vrei să spui primogenitură, Tom. Înseamnă dreptul primului născut.

— Billy, spuse Tom încet.

— Da, Billy, aprobă Hal cu sinceritate. Potrivit legii din Anglia, el este moştenitorul meu. Are prioritate în faţa tuturor fraţilor săi mai mici.

— Noi, spuse Tom cu o urmă de amărăciune.

— Da, voi, confirmă Hal. Când eu nu voi mai fi, totul îi va rămâne lui.

— După ce vei muri, vrei să spui, interveni Dorian cu o logică incontestabilă.

— Aşa este, Dorry, după moartea mea.

— Nu vreau să mori, se jeli Dorian, cu vocea încă răguşită din cauza rănilor de la gât. Promite-mi că nu ai să mori niciodată, tată.

— Aş vrea să pot, băiete, dar nu pot. Toţi vom muri într-o zi.

Preţ de o clipă, Dorian tăcu. Apoi întrebă:

— Dar nu mâine?

Hal chicoti încet.

— Nu mâine. Nu vreme de multe zile, dacă pot să evit asta. Dar, într-o zi, o să se întâmple. Aşa stau lucrurile.

Îi anticipa deja următoarea întrebare.

— Şi atunci, Billy va fi Sir William, spuse Tom. Asta încerci să ne spui.

— Da. William va purta titlul de baronet, dar asta nu este tot. I se vor cuveni şi toate celelalte lucruri.

— Toate? Nu înţeleg, spuse Tom, ridicându-şi capul de pe spatele tatălui său. Te referi la High Weald? La casă şi la pământ?

— Da. Toate vor fi ale lui Billy. Domeniul, pământul, casă, banii.

— Nu este corect, protestă Dorian. Tom şi Guy de ce nu pot să primească ceva? Sunt mult mai drăguţi decât Billy. Nu este corect.

— Poate că nu este corect, dar asta este legea în Anglia.

— Nu este corect, insistă Dorian. Billy este crud şi îngrozitor.

— Dacă te aştepţi ca viaţa să fie corectă, atunci vei trăi multe dezamăgiri şi tristeţi, băiete, spuse Hal cu blândeţe, îmbrăţişându-şi copilul.

„Aş vrea să pot face să fie altfel pentru tine”, se gândi el.

— După ce-ai să mori, Billy nu ne va lăsa să rămânem aici, la High Weald. O să ne alunge.

— Nu poţi fi sigur de asta, protestă Hal.

— Ba da, pot, spuse Tom cu convingere. Chiar el mi-a spus asta şi vorbea serios.

— Ai să-ţi croieşti propriul drum, Tom. De aceea trebuie să fii inteligent şi dur. De aceea sunt sever cu tine uneori, mai sever decât am fost vreodată cu William. Trebuie să învăţaţi să vă descurcaţi singuri când eu nu voi mai fi.

Făcu o pauză. Chiar putea să le explice asta, când ei erau atât de tineri? Trebuia să încerce. Le datora asta.

— Legea primogeniturii a servit la măreţia Angliei. Dacă la moartea unui om pământul lui s-ar fi împărţit între copiii supravieţuitori, atunci toată ţara n-ar fi fost decât o mulţime de parcele minuscule şi inutile, incapabile să hrănească o singură familie, iar noi ne-am fi transformat într-o naţie de ţărani şi de săraci.

— Aşadar, ce-o să facem? întrebă Tom. Noi, cei care o să fim alungaţi.

— Armata, marina şi biserica sunt deschise pentru voi. Aţi putea să plecaţi în lume ca negustori sau colonişti şi să vă întoarceţi din colţurile ei îndepărtate, din marginile oceanelor, cu comori şi bogăţii chiar mai mari decât cele moştenite de William la moartea mea.

Mult timp, ei se gândiră în tăcere la asta.

— Tată, eu am să fiu marinar, ca tine. Am să navighez până la marginea oceanelor, aşa cum ai făcut tu, spuse

Tom în cele din urmă.

— Iar eu am să te însoţesc, Tom, spuse Dorian.

***

Stând în strana din faţă a capelei familiei, Hal Courtney avea toate motivele să se simtă mulţumit de el însuşi şi de lumea din jurul lui. Îşi privi fiul cel mare aşteptând la altar, în timp ce muzica de orgă umplea clădirea modestă cu sunete vesele. William era uimitor de frumos şi de elegant în costumul pe care şi-l alesese pentru nuntă. Pentru prima dată renunţase la veşmintele sumbre, de culoare neagră. Gulerul era din cea mai fină dantelă flamandă, iar vesta din catifea verde era brodată cu cerbi aurii. Mânerul sabiei sale era încrustat cu carneol[2] şi lapislazuli[3]. Majoritatea femeilor din congregaţie îl priveau cu admiraţie, iar cele tinere chicoteau şi vorbeau despre el în şoaptă.

„Nu aş putea cere mai mult de la fiul meu”, îşi spuse Hal. William se dovedise a fi atât un atlet remarcabil, cât şi un cărturar strălucit. Profesorul lui de la Cambridge îi lăudase capacitatea de a cerceta şi de a învăţa, iar el făcuse totul ca să se remarce. După terminarea studiilor, odată întors la High Weald, îşi dovedise încă o dată valoarea ca administrator şi antreprenor. Treptat, Hal îi cedase controlul asupra moşiei şi asupra minelor de cositor, până când aproape renunţase să mai supravegheze zilnic proprietăţile familiei. Ceea ce îl neliniştea pe Hal era faptul că, deseori, William se lăsa prea greu convins şi era incapabil să arate milă faţă de oamenii care lucrau pentru el. Nu doar o dată muriseră oameni în minele de cositor, oameni care ar fi putut fi cruţaţi dacă s-ar fi gândit mai mult la siguranţa lor şi dacă ar fi cheltuit ceva mai mult pentru îmbunătăţirea puţurilor şi a vagonetelor. Totuşi, profiturile minelor şi ale moşiei aproape că se dublaseră în ultimii trei ani. Lucrul acesta constituia o dovadă suficientă a priceperii lui.

Acum, William păşea în acest mariaj strălucitor. Desigur,

[2] Varietate de agat semitransparentă, de culoare roşie (n.red.).

[3] Piatră scumpă de un albastru opac (n.red.).

Hal îl îndreptase spre Lady Alice Grenville. William o curtase şi, în scurt timp, o făcuse să se îndrăgostească de el atât de tare, încât îşi convinsese tatăl de oportunitatea acestei căsătorii, în ciuda împotrivirii iniţiale a acestuia. La urma urmelor, William Courtney era un om de rând.

Hal îl privi pe conte când se aşeză în prima strană din faţa naosului. John Grenville, cu zece ani mai bătrân decât el, era un bărbat zvelt, îmbrăcat simplu, ceea ce părea nepotrivit pentru unul dintre cei mai mari proprietari de pământ din Anglia. Ochii negri îi erau evidenţiaţi de paloarea nesănătoasă a feţei.

Întâlnind privirea lui Hal, dădu din cap – expresia lui nu era nici prietenoasă, nici ostilă, deşi schimbaseră cuvinte dure când venise vorba despre zestrea lui Alice. În cele din urmă, ea adusese cu sine titlul pentru fermele Gainesbury, peste patru sute de hectare, pe lângă minele de cositor date în exploatare la est de South Roshwold. În prezent, nevoia de cositor părea de neacoperit, iar Rushwold se alătura minelor Courtney, pe care William le administra atât de eficient. Conduse împreună, producţia avea să crească, iar costurile pentru transportul minereului valoros la suprafaţă aveau să scadă. Aceasta nu era toată zestrea lui Alice. Ultimul lucru pe care îl obţinuse linguşindu-l pe conte îl mulţumea pe Hal la fel de mult ca şi celelalte: pachetul de acţiuni al companiei engleze India de Est, douăsprezece mii de acţiuni obişnuite, cu drepturi depline de vot. Hal era deja unul dintre acţionarii majoritari şi guvernatorul companiei, dar aceste noi acţiuni aveau să-i mărească puterea de vot şi să-l facă unul dintre cei mai influenţi oameni din consiliu, după preşedintele Nicholas Childs.

Da, avea toate motivele să fie încrezut. Prin urmare, care era explicaţia sentimentului ciudat care îi ştirbea satisfacţia, precum nisipul intrat în ochi? Uneori, când călărea de-a lungul falezei şi se uita dincolo de marea rece şi gri, îşi amintea de apele calde şi azurii ale Oceanului Indian. Acum, de câte ori elibera un uliu şi-i privea aripile bătând rapid, îşi amintea de cerul albastru şi nemărginit al Africii. În unele seri, scotea din bibliotecă hărţile maritime şi le studia ore întregi, citind însemnările pe care le făcuse în urmă cu două decenii şi visând la dealurile albastre ale

Africii, la plajele albe şi la râurile puternice.

Odată, destul de recent, se trezise dintr-un vis transpirat şi confuz. Retrăirea tragicelor evenimente fusese incredibil de reală... Ea, fata minunată cu păr auriu, prima lui dragoste, se aflase din nou lângă el. Îi murise din nou în braţe. „Sukeena, dragostea mea, am să mor cu tine”. Rostind din nou acele cuvinte, îşi simţise inima frângându-se încă o dată.

„Nu”. Vocea începu să nu i se mai audă. „Nu, ai să treci peste asta. Am călătorit cu tine cât mi s-a permis. Dar soarta ţi-a rezervat un destin special. Ai să trăieşti. Vei avea mulţi fii puternici, ai căror urmaşi vor prospera pe pământul Africii, pe care îl vor cuceri”. Hal îşi acoperi ochii şi îşi plecă încet capul, ca şi când s-ar fi rugat – asta dacă cineva din congregaţie i-ar fi zărit lacrimile strălucindu-i în ochi. După o vreme deschise ochii şi îşi coborî privirea spre fiii prevestiţi de ea, cu atâţia ani în urmă.

Tom era cel mai apropiat de el, atât fizic, cât şi spiritual, având oase mari şi fiind puternic pentru vârsta lui, cu privirea şi mâna unui războinic. Era neliniştit, iar rutina şi orice sarcină meticuloasă care îi cerea să se concentreze îndelung îl plictiseau repede. Nu era un cărturar, dar îi mergea mintea şi era şiret. Ca aspect, era plăcut, dar nu frumos, având gura şi nasul prea mari; însă faţa îi era puternică şi hotărâtă şi avea un maxilar masiv. Era impulsiv şi uneori pripit, aproape neînfricat, adesea mult prea curajos pentru binele lui. Rănile de pe faţă i se estompaseră, fiind acum galbene şi vineţii, însă pentru Tom era ceva obişnuit să se repeadă în cineva cu mult mai mare decât el şi de două ori mai puternic fără să se gândească la consecinţe.

Hal aflase adevărul despre confruntarea din pădurea de mai jos de capelă: William îi spusese despre Mary, servitoarea de la bucătărie, iar aceasta îi făcuse o mărturisire aproape incoerentă, în timpul căreia suspinase amarnic: „Sunt o fată bună, domnule, jur că sunt! Nu am furat nimic, aşa cum spune el că am făcut. Doar m-am distrat puţin, nu am făcut nimic rău. Apoi, stăpânul William a intrat în capelă şi mi-a spus lucruri urâte, apoi m-a bătut”. Plângând, îşi ridicase fustele ca să-i arate urmele umflate

de pe coapse.

Hal îi spusese grăbit: „Acoperă-te, fato”. Ştia cam cât de nevinovată era Mary. O mai observase, chiar dacă nu era prea interesat de cele aproximativ douăzeci şi patru de femei care lucrau în casa principală – dar ea avea ochii mari şi nişte sâni voluptuoşi, iar fundul era greu de trecut cu vederea.

„Stăpânul Tom a încercat să-l oprească, altfel m-ar fi ucis, stăpânul William m-ar fi ucis. Stăpânul Tom este un băiat bun. El nu a făcut nimic...” Aşadar, Tom îşi pierduse virginitatea cu dulceaţa asta de fată, se gândi Hal. Nu avea să îi facă nimic rău băiatului. Probabil că ea îl iniţiase în acest joc vechi, iar când William îi prinsese făcând-o, Tom se grăbise să o apere.

Sentimentul era demn de laudă, dar acţiunea era temerară: obiectul aventurii lui nu merita o astfel de loialitate feroce. Hal o trimisese pe fată înapoi la bucătărie şi, în şoaptă, purtase o discuţie cu majordomul. În două zile, el aranjase ca ea să lucreze ca servitoare la Royal Oak din Plymouth, iar fata dispăruse în linişte din High Weald. Hal nu voia să-i bată la uşă după nouă luni, cu un copil în braţe.

Oftă încet. În curând, trebuia să-i găsească şi lui Tom ceva de făcut. Nu mai putea rămâne mult timp acolo. Era aproape un bărbat. Aboli începuse recent să-l înveţe pe Tom să lupte cu sabia – Hal amânase acest lucru până când băiatul ajunsese să aibă suficientă putere în braţe: văzuse tineri pe care mânuirea timpurie a sabiei îi stricase. Tremură brusc la gândul că, într-o criză de nervi, Tom l-ar fi putut provoca pe fratele lui mai mare. Iar William era un spadasin remarcabil. Îl rănise sever pe un coleg de la Cambridge, cu o lovitură în partea de jos a pieptului. Fusese o chestiune de onoare, însă Hal fusese nevoit să apeleze la influenţa lui şi la o pungă cu guinee din aur ca să nu se afle. Duelul era legal, dar unanim dezaprobat; dacă bărbatul ar fi murit, nici măcar Hal nu ar fi putut să-şi protejeze fiul de consecinţe. Gândul că cei doi fii ai săi s-ar fi putut lupta cu săbiile era de-a dreptul insuportabil; şi totuşi, ar fi putut să devină mai mult decât o posibilitate, dacă nu îi separa cât de curând. Trebuia să-i găsească lui Tom o slujbă pe una dintre navele Companiei John, aşa cum era poreclită

compania engleză India de Est. Tom simţi privirea tatălui său asupra lui şi se întoarse, zâmbindu-i atât de sincer şi nevinovat, încât Hal fu nevoit să se uite în altă parte.

Guy stătea lângă fratele său geamăn. Guy era o altă problemă, se gândi Hal, dar nu la fel ca Tom. Cu toate că gemenii se năşteau des în familia Courtney şi în fiecare generaţie exista, de obicei, măcar o serie, Tom şi Guy nu erau identici. Dimpotrivă. Erau diferiţi aproape în toate privinţele la care se putea gândi Hal.

Guy era de departe cel mai atrăgător dintre ei doi, având trăsături delicate, mai degrabă feminine, şi cu un corp graţios, lipsit de puterea fizică a lui Tom. În realitate, era precaut până în punctul de a deveni timid, însă inteligent, având abilitatea de a se supune până şi celor mai repetitive sarcini, cu toată atenţia.

Hal nu afişa dispreţul obişnuit al micii nobilimi faţă de negustori şi de cămătari şi nu avea nicio remuşcare în a-şi încuraja unul dintre fii să îmbrăţişeze o carieră în direcţia aceasta. Recunoştea faptul că fiul său Guy ar fi fost cel mai potrivit pentru o astfel de viaţă. Îi era greu să şi-l imagineze războinic sau marinar. Hal se încruntă. Erau multe posturi în Compania John pentru funcţionari şi secretari, slujbe sigure şi lipsite de pericol, care ar fi putut culmina cu o avansare rapidă, mai ales pentru un tânăr inteligent şi studios, al cărui tată era guvernatorul companiei. Urma să discute cu Childs săptămâna viitoare, când aveau să se întâlnească.

Hal intenţiona să plece la Londra în dimineaţa următoare devreme, după ce avea să-l vadă pe William căsătorit cu Lady Alice şi zestrea transferată la moşia Courtney. Caii erau pregătiţi, iar Big Daniel şi Aboli puteau să-i înhame la trăsură astfel încât Hal să poată pleca în mai puţin de o oră din momentul în care îi chema. Chiar şi cu viteza maximă, drumul până la Londra dura cel puţin cinci zile, iar întâlnirea trimestrială a consiliului companiei urma să se ţină în prima zi a lunii următoare.

„Va trebui să-i iau pe băieţi cu mine”, se gândi el din senin; doar îngrijorarea îl făcu să ia această hotărâre. Ar fi ispitit providenţa lăsându-i pe băieţi la High Weald cu William ca stăpân al moşiei, în lipsa lui, fără nimeni care să medieze conflictele şi să-i protejeze. Era mai bine să vină şi

Dorian, decise el.

Se uită cu tandreţe la fiul său cel mai mic, care stătea cocoţat pe bancă lângă el, şi primi un zâmbet luminos, plin de adoraţie. Dorian se furişă mai aproape de el, pe banca tare din stejar. Contactul cu trupuşorul acela îl făcu pe Hal să se simtă ciudat de emoţionat. Nonşalant, îl atinse pe băiat pe umăr. „E prea devreme să-mi dau seama cum va fi Dorian, dar pare să aibă toate calităţile celorlalţi şi doar câteva dintre slăbiciunile lor. Dar încă este mult prea devreme ca să trag o concluzie”, îşi spuse Hal.

În acel moment muzica de orgă îi distrase atenţia, când izbucni dramatic în marşul nupţial. Apoi se auziră un foşnet şi un murmur, iar cei din congregaţie se întoarseră pe scaunele lor, străduindu-se să o zărească pe mireasă.

***

Cu toate că soarele nu trecuse încă de vârfurile copacilor şi doar câteva raze rătăcite atingeau frontoanele înalte şi turnurile casei mari, toţi cei din gospodărie ieşiseră afară ca să îi vadă plecând spre Londra, începând cu William şi proaspăta lui mireasă şi terminând cu Ben Green, administratorul moşiei, şi Evan, majordomul. Până şi cea mai neînsemnată servitoare din bucătărie şi grăjdarul se aflau în curte.

În ordinea importanţei, ocupau treptele scării principale care ducea spre uşile de la intrare, iar cei mai umili servitori erau adunaţi în rânduri în faţa peluzei. Big Daniel şi Aboli stăteau pe banca vizitiului, iar caii scoteau aburi pe nări în aerul rece al dimineţii.

Hal îl îmbrăţişă rapid pe William, în timp ce Alice, îmbujorată şi strălucind de fericire şi de dragoste, se agăţa cu adoraţie de braţul soţului ei. Urmând instrucţiunile tatălui lor, băieţii se aliniară fără să zâmbească în spatele lui, pentru a da mâna cu fratele lor mai mare. Apoi, chiuind entuziasmaţi, se întrecură până la trăsura care îi aştepta.

— Pot să merg cu Aboli şi cu Big Daniel? se rugă Tom, iar tatăl lui dădu din cap indulgent.

— Şi eu? zise Dorian, dansând lângă el.

— Tu mergi în trăsură, cu mine şi cu domnul Walsh.

Domnul Walsh era învăţătorul lor, iar Dorian avea de înfruntat patru zile de captivitate împreună cu el şi cărţile lui de latină, franceză şi aritmetică.

— Te rog, tată, eu de ce nu pot? întrebă Dorian, apoi îşi răspunse singur: Ştiu, pentru că sunt cel mai mic!

— Haide, Dorry! Guy îl luă de mână şi îl trase în trăsură. Am să te ajut la lecţii.

Greutăţile şi nedreptăţile fură imediat uitate de tineri când Aboli pocni din bici, iar trăsura zvâcni şi plecă, cu pietrişul scârţâind sub roţile îmbrăcate în fier. Guy şi Dorian se aplecară pe fereastră pentru a le face cu mâna şi a le striga rămas-bun servitorilor lor preferaţi, până când trăsura coti la răscruce, iar High Weald dispăru din câmpul lor vizual.

Pe banca vizitiului, Tom stătea extaziat între doi dintre oamenii lui preferaţi. Big Daniel era o matahală cu părul lung şi argintiu, ieşind zburlit de sub pălăria în trei colţuri. Nu avea dinţi, aşa că, atunci când mesteca, faţa lui ridată se plia ca un burduf din piele dintr-o fierărie. La vârsta lui, era cel mai puternic bărbat din Devonshire, iar acest lucru era unanim recunoscut. Tom îl văzuse ridicând un cal nărăvaş şi aruncându-l pe spate, cu picioarele în aer, apoi ţinându-l acolo fără efort cât timp îl potcovea fierarul. Fusese botmanul[4] lui Francis Courtney, iar când olandezii îl omorâseră pe bunicul lui Tom, Big Daniel începuse să îl servească pe fiul său. Navigase pe oceanele sudice împreună cu Hal Courtney, luptând alături de el împotriva păgânilor, a olandezilor, a piraţilor şi a dezertorilor, precum şi împotriva multor alţi inamici. O făcuse pe dădaca pentru William şi pentru gemeni, îi purtase în spate şi îi legănase cu mâinile lui imense şi blânde. Spunea cele mai fermecătoare poveşti la care putea visa un băieţel şi putea construi modele ale tuturor corăbiilor, cu detalii atât de frumoase şi de realiste, încât părea că, în orice clipă, ar fi putut să navigheze peste orizont către vreo aventură emoţionantă, ducându-l şi pe Tom departe. Ştia cele mai uluitoare înjurături, precum şi maxime pe care Tom le repeta doar în compania lui Dorian şi a lui Guy, pentru că,

[4] Şef de echipaj pe o navă (n.tr.).

dacă le-ar fi rostit în prezenţa lui William sau a tatălui său, sau a oricărui alt om matur, ar fi fost pedepsit imediat. Tom îl iubea foarte mult pe Big Daniel.

În afară de membrii familiei, exista doar o singură altă persoană pe care o iubea mai mult. Aboli stătea în cealaltă parte a lui Tom, ţinând frâul în mâinile-i imense şi negre.

— Ţine tu espingola[5].

Ştiind ce plăcere i-ar face, Aboli îi dădu vechea armă lui Tom. Cu toate că ţeava în formă de clopot era mai scurtă decât braţul lui Tom, putea arunca devastator un pumn de alice.

— Klebe, dacă un tâlhar încearcă să ne oprească, îl împuşti.

Tom fu aproape copleşit de această onoare şi se îndreptă între ei, rugându-se în tăcere să aibă şansa de a folosi arma grea pe care o ţinea în poală.

Aboli îl poreclise „Klebe” – însemna şoim în limba pădurilor Africii. Era o poreclă de care Tom era foarte încântat. Aboli îl învăţase limba pădurii, „pentru că, îi explicase el, acolo te va duce destinul. A fost profeţit de o femeie înţeleaptă şi frumoasă cu mult timp în urmă. Africa te aşteaptă. Eu, Aboli, trebuie să te pregătesc pentru ziua în care vei păşi pe pământul ei pentru prima dată”.

Aboli era prinţul propriului trib. Tiparele cicatricelor ritualice care îi acopereau chipul negru de vârtejuri ridicate şi de adâncituri erau dovada sângelui său regal. Era expert în orice armă pe care punea mâna, de la un băţ de luptă african până la cea mai rafinată spadă din Toledo. Acum, când gemenii săi aveau vârsta potrivită, Hal Courtney îi încredinţase lui Aboli sarcina de a-i învăţa să lupte cu sabia. Hal şi William fuseseră învăţăceii lui Aboli pe când avuseseră aceeaşi vârstă. Îi formase pe fiecare dintre ei, transformându-i în spadasini experţi. Tom fusese atras de sabie la fel de natural ca şi tatăl şi fratele său vitreg, dar pe Aboli îl întrista gândul că Guy nu afişa aceeaşi râvnă şi aceeaşi aptitudine.

— Câţi ani crezi că are Aboli? întrebase Dorian odată.

Tom îi răspunsese, cu toată înţelepciunea vârstei lui mai

[5] Armă de foc primitivă din bronz montată pe un pivot (n.red.).

mari:

— Este mai bătrân decât tata. Probabil că are cel puţin o sută de ani!

Aboli nu avea niciun fir de păr pe capul său ca o ghiulea, nici măcar unul cărunt care să-i trădeze adevărata vârstă. Şi, cu toate că ridurile şi cicatricele se îmbinau atât de bine cu trăsăturile lui, trupul îi era zvelt şi musculos, iar pielea netedă şi lucioasă ca obsidianul lustruit. Nimeni – nici măcar Aboli – nu ştia cât era de bătrân. Poveştile pe care le spunea erau chiar şi mai fascinante decât acelea ale lui Big Daniel. Poveşti despre giganţi şi pigmei, despre păduri pline de animale extraordinare, despre maimuţe mari care puteau sfâşia un om ca şi când ar fi fost un cosaş, despre creaturi cu gâturi atât de lungi încât puteau mânca frunzele din vârful celor mai înalţi copaci, despre deşerturi unde diamante de mărimea merelor străluceau în soare ca apa şi despre munţi din aur masiv...

— Într-o zi, am să mă duc acolo! îi spunea Tom deseori, la sfârşitul unei astfel de poveşti magice. Ai să mă însoţeşti, Aboli?

— Da, Klebe. Într-o zi, o să navigăm împreună, îi promitea Aboli.

Acum, trăsura se zdruncina din răsputeri, trosnind pe suprafaţa neregulată a drumului şi împroşcând noroiul din gropi, în timp ce Tom, cocoţat între cei doi bărbaţi, încerca să-şi controleze entuziasmul şi nerăbdarea. Când ajunseră la răscrucea de dinainte de Playmouth, văzură o siluetă scheletică atârnând în lanţuri de spânzurătoare, încă purtând vesta, pantalonii şi cizmele.

— Duminica viitoare se face o lună de când stă spânzurat acolo.

Big Daniel îşi ridică pălăria cu trei colţuri spre chipul rânjit al tâlharului executat, din care ciorile ciuguliseră o mare parte din carne.

— Drum bun, John Warking. Pune o vorbă bună pentru mine la bătrânul Nick!

În loc să meargă în continuare spre Plymouth, Aboli întoarse caii pe drumul lat şi bătătorit care conducea spre est, către Southampton şi Londra.

Londra, cel mai mare oraş din lume. Cinci zile mai târziu,

când mai aveau de parcurs doar treizeci de kilometri, văzură fumul oraşului la orizont. Acesta plutea în aer amestecându-se cu norii, precum praful straşnic de pe un câmp de luptă. Drumul îi duse de-a lungul malului Tamisei, lat şi aglomerat, de unde urmăriră procesiunea nesfârşită de nave mici, barje, ambarcaţiuni şi bărci de provizii, pline ochi cu lemn şi cu piatră de construcţie, cu saci de grâu şi vaci mugind, cu lăzi, baloturi şi butoaie – comerţul unei naţiuni. Traficul de pe râu se intensifică atunci când se apropiară de Pool of London, unde erau ancorate corăbiile. Trecură pe lângă primele clădiri, toate înconjurate de câmpuri deschise şi de grădini.

Acum simţeau mirosul oraşului, iar fumul îi învăluia, acoperind soarele. Fiecare coş de fum elibera un fum negru, care accentua întunecimea. Mirosul oraşului deveni mai intens. Duhnea a piei brute, a textile noi în baloturi şi a carne putredă. Mirosurile de oameni şi de cai, de şoareci şi de găini, de putoare sulfuroasă de cărbune ars şi de canalizare erau ciudate şi şocante. Apele râului deveniră maro precum balega, iar drumul se aglomeră cu trăsuri, căruţe şi diligenţe. Câmpurile deschise cedară locul clădirilor nesfârşite din piatră şi cărămidă, cu acoperişuri îngrămădite, iar străzile lăturalnice se îngustară atât de mult, încât două trăsuri nu puteau trece una pe lângă cealaltă. Acum, râul era aproape ascuns de depozitele care se înălţau ferm de-a lungul fiecărui mal.

Aboli strecură trăsura cu abilitate prin mulţime, schimbând ironii vesele şi insulte cu ceilalţi vizitii. Lângă el, Tom abia dacă putea asimila totul. Se uita încolo şi-ncoace, întorcea capul în toate direcţiile şi trăncănea ca o veveriţă agitată. Hal Courtney cedase rugăminţilor lui Dorian şi îi permisese să se urce pe acoperişul trăsurii, unde stătea în spatele lui Tom, strigând şi râzând împreună cu fratele său mai mare.

Traversară râul pe un pod imens din piatră, atât de mare încât valurile râului se adunau în jurul pilonilor şi se roteau ca o uriaşă furtună maronie printre aceştia. De-a lungul râului erau aliniate tarabe, unde negustorii ambulanţi îşi promovau marfa în faţa trecătorilor.

— Homari proaspeţi, dragii mei! Homari vii şi moluşte!

— Bere! Dulce şi tare! Bea cu numai un penny. Te faci criţă cu doi pence.

Tom văzu un bărbat care vomita peste marginea podului şi o prostituată beată răsfirându-şi fustele zdrenţuite în jurul ei, pentru a se lăsa pe vine să îşi facă nevoile în şanţ. Ofiţeri în uniforme splendide din regimentul Gărzii Regelui William, întorşi de pe front, mergeau ţanţoş prin mulţime, la braţ cu fete frumoase cu bonete.

Nave de război erau ancorate în apele râului, iar Tom i le arătă nerăbdător lui Daniel.

— Da, zise Daniel, scuipând zeamă de tutun peste margine. Aceea este vechea *Dreadnought,* cu şaptezeci şi patru de tunuri. A fost la Medway. Cea de acolo este *Cambridge...*

Daniel înşiră numele de glorie ale navelor, iar Tom fu încântat să le audă.

— Uite acolo! strigă el. Aia trebuie să fie catedrala St. Paul.

Tom o ştia din imaginile din cărţile de şcoală. Cupola era construită doar pe jumătate, fiind deschisă spre cer şi acoperită cu schele precum o pânză de păianjen.

Auzindu-i, Guy îşi scoase capul pe fereastra trăsurii.

— Noua St. Paul, îşi corectă el fratele. Vechea catedrală a ars în Marele Incendiu. Wren este arhitectul, iar cupola o să fie înaltă de o sută unsprezece metri...

Dar cei doi fraţi deja îşi îndreptaseră atenţia spre altceva.

— Ce s-a întâmplat cu clădirile de acolo? întrebă Dorian, arătând spre ruinele înnegrite de fum ce se amestecau printre clădirile mai noi de-a lungul malurilor râului.

— Toate au ars în incendiu, îi răspunse Tom. Vezi cum lucrează constructorii.

Traversară podul spre străzile aglomerate ale oraşului. Aici, agitaţia de vehicule şi de oameni era şi mai mare.

— Am fost aici înainte de incendiu, le spuse Daniel, cu mult înainte ca voi, mucoşilor, să vă fi născut. Străzile erau late doar pe jumătate, iar oamenii îşi vărsau oalele de noapte în şanţ... Continuă să-i încânte pe băieţi cu detaliile pitoreşti ale vieţii în oraş din urmă cu douăzeci de ani.

În unele dintre trăsurile deschise pe lângă care treceau

se aflau gentilomi distinşi, îmbrăcaţi după ultima modă, însoţiţi de doamne în rochii din mătase strălucitoare şi satin, atât de frumoase încât Tom nu-şi putea lua ochii de la ele, convins că nu erau muritoare, ci îngeri cereşti.

Însă femeile care se aplecau pe ferestrele caselor ce aglomerau strada nu păreau atât de sacre. Una îi făcu semn lui Aboli şi îi strigă o invitaţie.

— Ce vrea să-ţi arate, Aboli? întrebă Dorian cu ochii mari.

Daniel îi zburli părul roşcat.

— Mai bine să nu afli, stăpâne Dorry, pentru că după aceea nu vei mai avea niciodată linişte.

În cele din urmă ajunseră la Plough, iar Aboli coti spre intrarea în han. Hangiul se grăbi să iasă să-i întâmpine, făcând o plecăciune şi frecându-şi încântat mâinile.

— Bine aţi venit, Sir Hal! Nu vă aşteptam până mâine.

— Drumul a fost mai bun decât mă aşteptam. Am scos un timp bun. Hal coborî rapid şi adăugă: Dă-ne un urcior mic cu bere ca să ne spălăm praful din gât.

Apoi intră în han şi se tolăni pe unul dintre scaunele din salonul de la intrare.

— Am pregătit camera obişnuită pentru dumneavoastră, Sir Hal, şi o cameră pentru băieţi.

— Bun! Să-i pui pe grăjdari să aibă grijă de cai şi găseşte o cameră pentru servitorii mei.

— Am un mesaj de la lordul Childs pentru dumneavoastră, Sir Hal. Mi-a cerut în modul cel mai strict să îl anunţ în clipa în care aţi sosit.

— Şi ai făcut asta? întrebă Hal aruncându-i o privire tăioasă.

Nicholas Childs era preşedintele guvernatorilor companiei engleze India de Est, însă o conducea ca şi când ar fi fost feuda sa personală. Avea o avere imensă şi o influenţă colosală în oraş şi la tribunal. Coroana era un acţionar majoritar al companiei şi, prin urmare, Childs avea trecere inclusiv la suveran. Nu era un om pe care să-l tratezi superficial.

— Acum îi trimit un mesaj.

Hal sorbi din urciorul cu bere, apoi îşi duse politicos mâna la gură.

— Acum poţi să mă conduci în cameră.

Se ridică, iar gazda îl conduse pe scări, mergând cu spatele înaintea lui şi făcând plecăciuni la fiecare al treilea pas. Văzând camera, Hal încuviinţă rapid din cap. Aceasta avea un salon şi o sală de mese personală. Băieţii aveau să stea în camera de vizavi, iar Walsh, învăţătorul lor, în camera de lângă ei. Aceasta urma să fie o clasă, căci Hal era hotărât ca ei să nu piardă nicio zi de învăţătură.

— Putem să ieşim să vedem oraşul, tată? îl imploră Tom.

Hal îi aruncă o privire lui Walsh.

— Şi-au terminat lecţiile pe care le-ai pregătit pentru ei?

— Stăpânul Guy le-a terminat, dar ceilalţi... spuse Walsh pe un ton afectat.

— Terminaţi lecţia pe care v-a dat-o dascălul Walsh, se încruntă Hal la fiii săi, spre totala satisfacţie a acestuia.

Apoi părăsi încăperea. Când se întoarse, Tom se strâmbă în spatele lui Walsh.

Mesagerul trimis de Nicholas Childs sosi înainte ca Aboli şi Daniel să termine de adus cuferele grele din piele, ce fuseseră legate de acoperişul trăsurii. Valetul cu uniformă făcu o plecăciune, apoi îi înmână lui Hal pergamentul cu sigiliu. Hal îi dădu o monedă şi rupse sigiliul din ceară al companiei India de Est. Scrisoarea fusese scrisă de un secretar: „Lordul Childs vă roagă să-i acordaţi plăcerea de a-l însoţi la cină la ora opt în această seară, la Bombay House”. Sub acest text se afla o notiţă, frumos scrisă de mână de Childs: „Oswald Hyde va fi singurul invitat. N.C”.

Hal fluieră încet: o cină privată cu bătrânul şi cancelarul Maiestăţii Sale, regele William al III-lea.

— Se pregăteşte ceva interesant.

Zâmbi şi simţi entuziasmul furnicându-i prin vene.

***

Aboli şi Daniel curăţaseră noroiul drumului de pe trăsură şi ţesălaseră caii până când pielea lor ajunsese să strălucească din nou precum metalul lustruit. Hal avea suficient timp pentru a face o baie şi a-şi lăsa hainele să-i fie curăţate de cameristă, înainte de întâlnirea cu Childs.

Bombay House se afla în spatele unor ziduri înalte, în

mijlocul unor grădini mari, la o aruncătură de băţ de Hanurile Curţii, unde se ajungea uşor de la sediul companiei India de Est de pe strada Leadenhall. Erau gărzi la porţile înalte din fier forjat, care fură deschise de îndată ce Aboli îşi anunţă stăpânul. Trei lachei aşteptau la uşile duble ale casei pentru a-l însoţi pe Hal înăuntru şi pentru a-i lua mantia şi pălăria. Apoi, majordomul îl conduse într-un marş prin şirul de saloane largi, în care se găseau oglinzi şi imense tablouri în ulei, înfăţişând corăbii, lupte şi peisaje exotice, luminate de nenumărate lumânări din ceară în candelabre din cristal şi de lămpi cu ulei poleite, ţinute în aer de statui care reprezentau nimfe şi africani.

După ce trecură de saloanele publice mari, ajunseră în câteva săli mai mici, iar Hal îşi dădu seama că intraseră în zonele private ale măreţei case, mai apropiate de bucătării şi de camerele servitorilor. În cele din urmă se opriră în faţa unei uşi atât de mici şi de neînsemnate, încât ar fi putut trece cu uşurinţă pe lângă ea. Majordomul bătu o dată în uşă cu bastonul său.

— Intră! vui o voce familiară de pe cealaltă parte a uşii.

Hal intră aplecându-se uşor într-un birou mic, însă bogat ornamentat. Pereţii lambrisaţi erau decoraţi cu tapiserii din Arabia şi din Indii, iar spaţiul putea găzdui doar masa mare, plină ochi cu tăvi argintii şi cu supiere aurite din care emanau arome suculente şi aburi ispititori.

— Punctual ca de obicei, îl complimentă lordul Childs. Stătea în capul mesei, revărsându-se din scaunul mare, tapiţat. Iartă-mă că nu m-am ridicat pentru a te saluta corespunzător, Courtney. Blestemata de gută, din nou. Îi arătă piciorul bandajat, rezemat pe un taburet. Presupun că l-ai cunoscut pe Oswald.

— Am avut onoarea, zise Hal, făcând o plecăciune spre cancelar. Bună seara, domnule. Ne-am întâlnit acasă la domnul Samuel Pepys, în luna august a anului trecut.

— Bună seara, Sir Henry. Îmi amintesc foarte bine întâlnirea noastră. Lordul Hyde zâmbi şi făcu o jumătate de plecăciune, stând încă pe scaun. Nu eşti genul de om uşor de uitat.

Hal îşi dădu seama că seara începuse favorabil.

Childs îi făcu un semn neprotocolar spre scaunul de

lângă el.

— Ia loc acolo, ca să putem vorbi. Scoate-ţi haina şi peruca, omule. Să fim comozi. Se uită la părul des şi negru al lui Hal, cărunt doar pe alocuri. Bineînţeles, tu nu porţi perucă! Al naibii de sensibil... Toţi suntem sclavii modei, mai ales noi, cei care avem ghinionul să locuim în oraş.

Ceilalţi doi erau tunşi scurt şi purtau cămăşi, cu gulerele desfăcute. Childs avea un şerveţel legat în jurul gâtului. Nu îl aşteptară pe Hal să înceapă să mănânce. Judecând după mormanul de cochilii de stridii goale, Childs mâncase deja câteva zeci. Hal îşi scoase haina, întinzându-i-o valetului, apoi se aşeză pe scaunul oferit.

— Ce îţi place, Courtney, vinul alb sau Madeira?

Childs îi făcu semn unuia dintre servitori să-i umple paharul lui Hal, care alese vinul alb. Ştia din experienţă că urma să fie o seară lungă, iar Madeira era înşelător de dulce, dar foarte tare. De îndată ce paharul fu umplut şi o farfurie cu stridii imense de Colchester apăru în faţa lui Hal, Childs le făcu semn din mână servitorilor să plece, pentru ca ei să poată vorbi nestingheriţi. Aproape imediat, începură să discute despre supărătorul război irlandez. Regele detronat, James, plecase cu corabia din Franţa spre Irlanda, ca să adune o armată din rândul susţinătorilor catolici de acolo, şi ataca acum forţele loiale regelui William. Oswald Hyde deplângea costul campaniei, însă Childs se bucura de cât de bine reuşise armata Maiestăţii Sale să apere Londonderry şi Enniskillen.

— Poţi fi sigur că, după ce regele se va ocupa de irlandezi, îşi va îndrepta din nou toată atenţia spre Franţa.

Oswald Hyde sorbi o altă stridie din cochilie şi afişă o expresie nefericită, care părea naturală.

— Va trebui să mă întorc la parlament pentru o altă alocare de fonduri.

Chiar dacă locuia la ţară, Hal era la curent cu evenimentele zilei, pentru că avea mulţi prieteni în Londra şi coresponda cu ei în mod regulat. Putea, aşadar, să urmărească întorsăturile importante ale discuţiei şi chiar să-şi aducă propriile contribuţii, demne de toată atenţia.

— Nu prea avem de ales, spuse el. După ce Louis a invadat Palatinatul, am fost obligaţi să acţionăm împotriva

lui, conform termenilor Alianţei de la Viena.

Ceilalţi fură de acord cu părerea lui, iar el le simţi aprobarea, deşi Hyde continuă să deplângă costul războiului continental.

— Sunt de acord că trebuie să fie un război cu Franţa, dar, pentru numele lui Dumnezeu, încă nu am plătit costurile războiului olandez şi ale incendiului. Black Boy şi Jamie ne-au lăsat cu datorii la toate băncile din Europa.

Black Boy era porecla lui Charles al II-lea, Monarhul Vesel. Jamie era James al II-lea, care îi succedase şi care se aflase la domnie doar trei ani înainte ca deschiderea lui spre romano-catolicism să-l forţeze să fugă în Franţa. William, şeful magistraţilor din Provinciile Unite ale Olandei şi al patrulea în linia succesiunii, fusese invitat, împreună cu soţia lui, Mary, să preia tronul Angliei. Mary era fiica lui James, fapt care făcuse revendicarea tronului chiar şi mai posibilă. Şi, desigur, ei erau protestanţi devotaţi.

După ce terminară de mâncat stridiile, Childs îl chemă din nou pe lacheu, pentru a servi celelalte feluri. Tăbărî imediat pe un peşte ca şi când ar fi fost un inamic, apoi trecură la miel şi la vită, servite cu trei feluri diferite de supă din supierele argintii, ca să le poată înghiţi. Un vin roşu şi bun înlocui vinul alb, mai degrabă insipid.

Hal sorbi cu moderaţie din pahar, întrucât conversaţia era fascinantă şi îi permitea să întrezărească structura conjugată dintre putere şi lumea politică, cu care se învrednicea arareori. Nu avea să lase nici măcar cele mai fine vinuri să-i înceţoşeze mintea. Discuţia îi purtă de la încoronarea lui Petru ca ţar al Rusiei până la incursiunile Franţei în Canada, de la masacrarea coloniştilor din Lachine de către indienii Iroquois până la rebeliunea castelor Maratha împotriva conducerii împăratului mogul Aurangzeb, din India.

Această ultimă ştire conduse conversaţia direct spre adevăratul motiv al întâlnirii – afacerile şi averea companiei engleze India de Est. Hal simţi schimbarea interlocutorilor săi după felul în care începură să îl privească. Privirea lor deveni ageră şi evaluatoare.

— Înţeleg că eşti un acţionar important în companie, zise lordul Hyde cu un aer nevinovat.

— Am avut suficient noroc cât să cumpăr o mică parte din acţiunile companiei atunci când m-am întors din est, în anii şaptezeci, recunoscu cu modestie Hal, iar de atunci, periodic, când soarta mi-a fost favorabilă, am mai cumpărat acţiuni.

Childs flutură din mână, într-un gest de negare.

— Toată lumea cunoaşte isprăvile remarcabile ale tatălui tău din timpul războiului olandez şi ce s-a întâmplat după aceea. În plus, se ştie despre adaosul considerabil pe care l-ai adus averii regelui din prăzile de război şi despre rezultatele călătoriilor tale negustoreşti în insulele cu mirodenii şi pe coasta estică a continentului african. Se întoarse spre cancelar şi concluzionă sec: Sir Henry controlează patru virgulă cinci procente din acţiunile companiei, care nu includ şi zestrea lui Alice Grenville, care s-a căsătorit recent cu fiul său cel mare.

Hyde păru impresionat în timp ce calcula mental valoarea în bani pe care o reprezenta acest procent.

— Te-ai dovedit a fi un căpitan de vas brav şi descurcăreţ, murmură Hyde. Şi un investitor prudent. Meriţi pe deplin această răsplată.

Îl privi pătrunzător pe Hal, care înţelese că urmau să ajungă la ultimul şi adevăratul scop al întâlnirii lor.

— Mai mult decât atât, interesele tale personale sunt strâns legate de ale noastre, continuă încet cancelarul, frecându-şi creştetul până când părul scurt şi rigid îi scârţâi sub degete. Cu toţii suntem acţionari, iar Coroana este cel mai mare dintre noi. Aşadar, ştirile recente din Indiile de Est ne afectează foarte mult pe toţi.

Hal simţi în piept strângerea bruscă a groazei. Se îndreptă pe scaun şi şopti încordat:

— Iertaţi-mă, domnul meu, însă abia am sosit la Londra în această dimineaţă şi nu am aflat nimic.

— Eşti norocos atunci, fiindcă ştirile nu sunt bune, mormăi Childs, ducând la gură o bucată de carne de vită din care picura sânge.

Mestecă şi înghiţi, apoi luă o gură de vin roşu.

— Acum două săptămâni, continuă el, corabia *Yeoman din York* a companiei a acostat la docurile din India de Est. Mai avea de mers şaizeci şi două de zile până la Bombay,

cu o încărcătură de bumbac şi vopsea roşie şi cu o încărcătură de la Gerald Aungier, guvernatorul coloniei. Childs se încruntă şi scutură din cap, ezitând să rostească următoarele cuvinte. Am pierdut două corăbii: *Minotaur* şi *Albion Spring.*

Hal se rezemă de spătar ca şi când tocmai primise un pumn în cap.

— Cele două sunt mândria flotei, exclamă el.

Era aproape imposibil de crezut. Corăbiile impunătoare ale companiei India de Est erau stăpânele oceanelor, fiind construite nu doar pentru transportul mărfurilor, ci şi pentru prestigiul măreţei şi prosperei companii care le deţinea, precum şi al Coroanei engleze sub al cărei pavilion aveau privilegiul de a naviga.

— Au naufragiat? riscă Hal.

Până şi impresionanta companie trebuie să se fi cutremurat având în vedere importanţa acestei pierderi. Scufundarea unui astfel de vas era o lovitură îngrozitoare. Pierderea a doua nave însemna un dezastru – având probabil marfă în valoare de o sută de mii de lire.

— Unde au naufragiat? vru el să ştie. În Agulhas Bank? în recifele de corali din insulele Mascarene?

— Nu au naufragiat, spuse Childs pe un ton ameninţător.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— De vină au fost piraţii, spuse Childs. Corsari.

— Sunteţi sigur? De unde putem să ştim asta?

Corăbiile companiei India de Est erau construite pentru viteză, fiind bine înarmate tocmai pentru o asemenea eventualitate. Era nevoie de forţa unei nave de război ca să poţi captura o astfel de corabie. La răspândirea veştii, valoarea acţiunilor companiei avea să scadă. Propriile lui titluri aveau să scadă cu câteva mii... ba nu, cu zeci de mii de lire.

— De câteva luni, ambele nave erau în întârziere. Nu am primit veşti de la niciuna dintre ele, spuse Childs. Dar se pare că un singur marinar a scăpat de pe *Minotaur.* Era pe mare de aproape patruzeci de zile, agăţat de o bucată din resturile navei; a băut doar câteva picături de ploaie şi a mâncat peştele crud pe care a reuşit să-l prindă, până când, în cele din urmă, a fost aruncat pe coasta sălbatică a

Africii. A mers săptămâni întregi pe jos, de-a lungul ţărmului, pentru a ajunge la colonia portugheză de la Lobito. Acolo a reuşit să găsească o goeletă care mergea spre Bombay. I-a spus povestea guvernatorului Aungier, care l-a trimis împreună cu încărcătura înapoi la noi, la bordul navei *Yeoman din York.*

— Unde este acum marinarul? întrebă Hal. Aţi vorbit cu el? Este de încredere?

Childs ridică o mână ca să oprească potopul de întrebări.

— Este într-un loc sigur şi bine îngrijit, dar încă nu vrem să-şi spună povestea pe străzile Londrei sau într-o cafenea.

Hal dădu din cap – acest lucru avea sens.

— Şi da, am vorbit pe larg cu el. Pare un băiat inteligent, dur şi descurcăreţ, dacă mărturia lui este adevărată, aşa cum cred eu.

— Ce spune că s-a întâmplat?

— În mare, corabia *Minotaur* a dat peste o mică navă naufragiată în largul insulei Madagascar şi i-a salvat pe toţi cei doisprezece marinari înainte ca aceasta să se scufunde. Dar în acea primă noapte, supravieţuitorii au preluat controlul navei. Aveau arme ascunse asupra lor şi le-au tăiat gâtul ofiţerilor gărzii.

Desigur, echipajul *Minotaurului* nu ar fi trebuit să aibă probleme în a recupera nava de la o mică bandă de piraţi, dar aproape imediat o flotă de bărcuţe a ieşit din întuneric, evident ca răspuns la un semnal, iar piraţii care erau deja la bord au reuşit să prevină folosirea tunurilor navei companiei, nepermiţând echipajului să se apere, până când nu a fost prea târziu.

— Cum a evadat bărbatul acesta?

— Majoritatea oamenilor de pe *Minotaur* au fost masacraţi, însă bărbatul – Wilson este numele lui – l-a convins pe căpitanul piraţilor că se va alătura bandei lui şi că îl va conduce spre o altă pradă. Apoi, Wilson a profitat de prima ocazie pentru a evada, strecurându-se peste bord prin orificiul unui tun, cu un mic butoi pe care să plutească.

Childs deschise o cutie argintie şi scoase un obiect lung şi maro, care semăna cu o bucată de coajă de copac uscată.

— Frunze de tutun rulate în formă de băţ, explică el. Spaniole, din coloniile lor din America. Îi spun *cigarro.* Am ajuns să le prefer în locul pipei. Vrei să încerci una? Poftim, lasă-mă să o pregătesc pentru tine.

Apoi făcu un adevărat spectacol, adulmecând-o şi tăind o bucăţică dintr-un capăt.

Hal o acceptă, mirosind-o suspicios. Aroma era surprinzător de plăcută. Urmă exemplul lui Childs şi aprinse capătul, folosind lumânarea arzândă pe care acesta i-o întinse. Pufăi precaut şi realiză că, deşi veştile îl tulburaseră, gustul îi era pe plac, fiind mai agreabil decât al oricărei pipe pe care o fumase vreodată.

Acum, când şi ceilalţi doi bărbaţi pufăiau din ţigările lor, Hal avu câteva minute ca să se gândească la problema pe care i-o prezentase Childs.

— Aţi spus că s-au pierdut două nave, zise el.

— Da, confirmă Childs. *Albion Spring* s-a pierdut la doar câteva săptămâni înainte de *Minotaur.* Cucerită de aceeaşi bandă de asasini.

— Cum putem fi siguri de asta?

— Căpitanul piraţilor i s-a lăudat cu isprava lui acestui bărbat, Wilson.

După un moment lung de tăcere, Hal întrebă:

— Ce intenţionaţi să faceţi în legătură cu asta, domnul meu?

Apoi, pulsul i se acceleră când îi văzu pe cei doi bărbaţi făcând un schimb de priviri şi bănui pentru prima dată motivul pentru care fusese invitat la această întâlnire intimă.

Childs îşi şterse cu dosul mâinii grăsimea de vită de pe maxilar, apoi îi făcu un semn conspirator din ochi lui Hal.

— Vom trimite pe cineva care să se ocupe de acest pirat, Jangiri. Aşa îl cheamă pe ticălos, Jangiri.

— Pe cine veţi trimite? întrebă Hal, cunoscând deja răspunsul.

— Păi... pe tine, desigur.

— Dar, domnul meu, eu sunt acum fermier şi moşier.

— Doar de câţiva ani, interveni Hyde. Înainte de asta, ai fost unul dintre cei mai de succes marinari din oceanele sudice şi estice.

Hal rămase tăcut. Era adevărat, desigur. Cei doi ştiau totul despre el. Puteau să-i povestească în detaliu fiecare călătorie pe care o făcuse, iar Hyde avea în arhivele sale fiecare restituire a comorilor sau a încărcăturilor de preţ aduse în trezorerie.

— Domnii mei, am o familie, patru fii de care trebuie să am grijă, şi nicio femeie cu care să împart responsabilitatea. Acesta este motivul pentru care nu mai merg pe mare.

— Da, ştiu de ce ai renunţat la mare, Courtney, şi te asigur de profunda mea compasiune pentru pierderea soţiei tale. Dar, pe de altă parte, până şi cel mai mic fiu al tău trebuie să fie acum la vârsta la care ai plecat tu însuţi pentru prima dată pe mare. Nu există niciun motiv pentru care nu ai putea găsi o navă pentru fiecare dintre fiii tăi.

Şi asta era adevărat. În mod clar, Childs îşi plănuise strategia cu mare atenţie la detalii, dar Hal era hotărât să nu îi uşureze munca.

— Nu aş putea să renunţ la responsabilităţile mele de la High Weald. Fără o administrare atentă a moşiilor mele, aş sărăci.

— Dragul meu Sir Henry, zâmbi Hyde, fiul meu a fost coleg la Colegiul Regelui cu William al dumitale. Încă sunt cei mai buni prieteni şi corespondează regulat. Înţeleg că administrarea moşiilor tale i-a revenit, aproape în totalitate, tânărului William şi că tu îţi petreci o mare parte din timp vânând, citind şi depănând amintiri cu foştii tăi camarazi.

Hal se înroşi de mânie. Aşa evalua William contribuţia tatălui său la conducerea moşiei High Weald şi a minelor?

— Dacă nu ne ocupăm de individul ăsta, de Jangiri, vom fi cu toţii săraci, adăugă Childs. Toţi ştim că tu eşti cel mai potrivit om pentru asta.

— Oprirea pirateriei este problema marinei regelui, replică încăpăţânat Hal.

— Într-adevăr, este, confirmă Hyde. Dar, până la sfârşitul anului, vom fi în război cu Franţa, iar marina regelui va avea probleme mai importante de care să se ocupe. Ar putea trece câţiva ani înainte ca amiralitatea să îşi îndrepte atenţia spre apărarea oceanelor îndepărtate ale globului, iar noi nu îndrăznim să aşteptăm atât de mult.

Jangiri comandă deja două nave de mare putere. Cine poate spune că, într-un an sau doi, nu va fi suficient de puternic încât să atace Bombay-ul sau fabricile noastre de pe Coasta Carnatică? Acţiunile tale la companie ar mai valora doar foarte puţin dacă el ar reuşi.

Hal se mişcă agitat în scaun, jucându-se cu piciorul paharului de vin. Era exact ce aşteptase el în secret, în ultimele luni de plictiseală şi de inactivitate. Sângele îi fierbea, iar mintea i se agita, zburând de la o idee la alta ca o nectarinidă într-un copac înflorit, fugind de la o floare la alta pentru a-i bea nectarul.

— Nu am o navă, spuse el.

Vându-se *Golden Baugh* când se întorsese în Devon. Era veche şi avea carena pe jumătate putredă.

— Aş avea nevoie de o navă cel puţin la fel de puternică, dacă nu chiar mai puternică decât corăbiile *Minotaur* şi *Albion Spring.*

— Pot să-ţi ofer o escadrilă cu două nave bune, contracară Childs cu uşurinţă. Noul tău vas comandant va fi *Serafimul,* cel mai bun pe care l-a construit compania vreodată. Treizeci şi şase de tunuri şi, în plus, rapid ca un pescăruş. Chiar astăzi este echipat la şantierul Deptford. Poate fi gata de plecare până la sfârşitul lunii.

— Şi cealaltă? întrebă Hal.

— *Yeoman din York,* aceeaşi navă care l-a adus pe acest Wilson înapoi din Bombay. Va fi complet reparată până la sfârşitul săptămânii şi gata de plecare din nou. E dotată, de asemenea, cu treizeci şi şase de tunuri. Căpitanul Edward Anderson e un marinar excelent.

— Îl cunosc foarte bine, zise Hal dând din cap. Dar sub a cui autoritate voi naviga?

Hal era hotărât să reziste încă un pic.

— Până mâine la amiază, promise Hyde, pot să-ţi aduc un act semnat personal de Maiestatea Sa, prin care vei primi autoritatea de a căuta şi de a distruge sau de a confisca navele şi proprietatea corsarilor.

— Care sunt termenii capturii? întrebă Hal, îndreptându-şi toată atenţia asupra lui.

— O treime îi revine Coroanei, o treime companiei India de Est, iar ultima treime ţie şi echipajului tău, sugeră Hyde.

— Dacă ar fi să plec – dar nu vă garantez că o voi face –, aş vrea jumătate pentru mine şi oamenii mei.

— Este adevărat, atunci, zise Hyde cu un aer nefericit. Eşti greu de convins. Putem discuta asta când vei fi de acord să preiei comanda.

— Aş vrea să pot face comerţ în nume propriu în timpul călătoriei.

Era una dintre regulile politicii companiei ca propriii căpitani să nu tolereze comerţul particular, ca să nu rişte iscarea unui conflict între interese şi loialitate. Chipul lui Childs se întunecă, iar maxilarul i se clătină de indignare.

— Sub nicio formă. Nu pot fi de acord cu asta. Va stabili un precedent periculos.

Apoi, îşi dădu seama că Hal îi pregătise o capcană, în care el căzuse direct.

— Foarte bine, spuse Hal încet. Voi renunţa la acest drept, dacă îmi acordaţi jumătate din pradă.

Childs înghiţi în sec auzind această impertinenţă, dar Hyde zâmbi sinistru.

— Te-a prins cu asta, Nicholas. Una sau cealaltă, care din două? Banii din captură sau dreptul de a face comerţ?

Childs părea că se gândeşte intens. Banii ar fi putut depăşi orice profit din comerţ pe care marinarul şiret şi descurcăreţ l-ar fi putut acumula de-a lungul coastelor Asiei şi Africii, dar dreptul de a face comerţ era sacru şi rezervat doar companiei.

— Foarte bine, fu el de acord în cele din urmă. Jumătate din captură, dar niciun profit din comerţ.

Hal se încruntă, deşi era cât se poate de mulţumit. Dădu din cap, aparent şovăitor.

— Îmi trebuie o săptămână ca să mă gândesc la asta.

— Nu ai o săptămână, obiectă Hyde. Ne trebuie un răspuns chiar în seara asta. Maiestatea Sa are nevoie de un răspuns mâine-dimineaţă, la întrunirea cabinetului.

— Sunt prea multe lucruri la care trebuie să mă gândesc înainte să preiau comanda.

Hal se rezemă de spătar şi îşi încrucişă braţele într-un gest final. Dacă trăgea de timp, exista o şansă de a-i forţa să mărturisească şi alte lucruri.

— Henry Courtney, baron Dartmouth, murmură Hyde.

Titlul nu sună satisfăcător?

Hal îşi desfăcu braţele şi se aplecă în faţă, luat prin surprindere într-o asemenea măsură, încât lăsă nerăbdarea să-i lumineze trăsăturile. Un rang nobiliar! Nu îşi permisese niciodată să se gândească la asta. Cu toate acestea, era unul dintre puţinele lucruri de pe lume pe care nu le avea.

— Mă luaţi peste picior, domnule? şopti el. Vă rog să-mi spuneţi clar la ce vă referiţi.

— Preia imediat comanda pe care ţi-o oferim şi adu capul tâlharului Jangiri într-un butoi cu murături... şi îţi dau cuvântul meu solemn că titlul de baron este al tău. Ce spui, Sir Hal?

Hal începu să zâmbească. Era un om de rând, chiar dacă avea cel mai înalt rang, dar acest titlu l-ar fi inclus în rândul nobilimii şi în Camera Lorzilor.

— Dumneata eşti cel care se lasă greu convins, domnul meu. Nu mă mai pot împotrivi linguşirilor, nici datoriei mele morale. Ridică paharul şi ceilalţi doi îi urmară exemplul. Vânt din pupa şi succes la vânătoare! sugeră el ca toast.

— Aur strălucitor şi glorie! rosti Hyde, apoi goliră paharele.

Când terminară de băut, Hyde îşi tamponă buzele cu şerveţelul şi întrebă:

— Nu ai fost încă prezentat la curte, nu-i aşa, Sir Hal? Când Hal scutură din cap, el continuă: Dacă într-o zi vei deveni nobil, trebuie să facem asta înainte să părăseşti Londra. La ora două după-amiaza, vinerea viitoare, la palatul St James. Regele prezidează o întrunire oficială înainte de a pleca spre Irlanda ca să preia conducerea campaniei împotriva socrului său. Voi trimite un om să te conducă spre palat.

***

Alfred Wilson fu o surpriză. Cu un astfel de nume, Hal se aşteptase la un bătrân matelot solid, cu accent de Yorkshire sau de Somerset. La cererea lui Hal, Childs îl eliberase pe marinar din locul în care era ţinut şi îl trimisese la Hal, la han. Stătea acum în mijlocul salonului privat şi îşi răsucea căciula în mâinile bronzate şi subţiri.

— Eşti englez? îl întrebă Hal.

Wilson atinse cu respect claia de păr negru şi des care îi cădea pe frunte.

— Tata s-a născut în Bristol, căpitane.

— Dar nu şi mama ta, presupuse Hal.

— Ea era indiancă, o mogulă, o musulmană, domnule.

Wilson era mai negru decât William, fiul lui Hal, şi la fel de frumos.

— Vorbeşti în limba ei, Wilson?

— Da, domnule, pot să şi scriu. Mama era de viţă nobilă, dacă-mi permiteţi, domnule.

— Atunci, scrii şi în engleză?

Lui Hal îi plăcea cum arăta, iar dacă povestea evadării lui de pe vasul lui Jangiri era adevărată, chiar era descurcăreţ, şi isteţ pe deasupra.

— Da, domnule.

Hal era surprins – puţini marinari ştiau să scrie. Îl cercetă cu atenţie.

— Vorbeşti şi alte limbi?

— Doar arabă, zise Wilson, ridicând din umeri.

— Din ce în ce mai bine, zâmbi Hal, apoi i se adresă în arabă, ca să-l testeze.

Învăţase limba de la prima lui soţie, Judith, şi îşi perfecţionase cunoştinţele în nenumăratele călătorii de-a lungul coastelor Africii şi Arabiei.

— Unde ai învăţat?

Accentul îi era uşor alterat din cauza nefolosirii tonurilor guturale ale Arabiei.

— Am navigat mulţi ani în faţa catargului, cu un echipaj în mare parte arab.

Wilson vorbea arabă rapid şi fluent.

— Ce rang aveai pe *Minotaur?*

— Ofiţer de gardă, domnule.

Hal era încântat. Dacă la vârsta lui avea un asemenea rang, însemna că era un om inteligent. „Trebuie să-l am”, decise Hal.

— Vreau să-mi spui tot ce poţi despre preluarea *Minotaurului,* Dar, şi mai important, vreau să-mi povesteşti despre Jangiri.

— Mă scuzaţi, căpitane, dar va dura o vreme.

— Avem toată ziua la dispoziţie, Wilson. Hal îi arătă banca lipită de peretele îndepărtat. Stai acolo. Când el ezită, Hal continuă: Ai spus că va dura. Ia loc, omule, şi vorbeşte.

Dură aproape patru ore, iar Walsh, învăţătorul, rămăsese la o masă şi luase notiţe, aşa cum îl instruise Hal. Până să descrie cum fuseseră omorâţi de piraţi tovarăşii lui, Wilson vorbi încet şi fără emoţie. Apoi, vocea i se gâtui, iar când Hal îşi ridică privirea, fu surprins să vadă că avea lacrimi în ochi. Trimise după o cană cu bere ca să calmeze gâtul bărbatului şi îi dădu şansa să îşi revină. Dar Wilson împinse halba într-o parte.

— Nu beau băuturi tari, domnule.

Hal era încântat. Băutura era demonul majorităţii marinarilor.

— Niciodată? întrebă el.

— Nu, domnule. Mama mea... înţelegeţi dumneavoastră, domnule.

— Eşti creştin?

— Da, domnule, dar nu pot uita învăţăturile mamei.

— Da, înţeleg.

„Dumnezeule, am nevoie de omul ăsta, se gândi Hal. Este un giuvaer printre oameni”. Apoi, îi veni o idee: „Cât timp vom călători, îl voi pune să-mi înveţe băieţii limba arabă. Vor avea nevoie de ea pe coastă”.

Când termină de povestit, Hal îşi făcuse o imagine clară despre ce se întâmplase la bordul *Minotaurului* şi despre bărbatul pe care urma să-l înfrunte.

— Vreau să te gândeşti din nou la toate astea, Wilson. Dacă ai uitat ceva, orice detaliu care ar putea fi util, vreau să te întorci şi să mi-l spui.

— Foarte bine, căpitane, zise Wilson, ridicându-se să plece. Unde vă voi găsi, domnule?

Hal ezită.

— Sper că îţi poţi ţine gura, spuse el. Când bărbatul încuviinţă din cap, el continuă: Ştiu că ţi s-a interzis să spui povestea *Minotaurului.* Dacă poţi să-mi dai cuvântul tău că nu o vei spune nimănui, atunci poţi să te alături echipajului meu. Caut ofiţeri de gardă buni. Vii cu mine, băiete?

Wilson zâmbi aproape timid.

— Am mai auzit de dumneata, căpitane, spuse el. Ştiţi, unchiul meu a navigat cu tatăl dumneavoastră la bordul navei *Lady Edwina* şi cu dumneavoastră pe *Golden Baugh.* Mi-a povestit multe despre dumneavoastră.

— Cine a fost unchiul tău?

— Ned Tyler, căpitane. Şi încă este...

— Ned Tyler! exclamă Hal. Nu auzise acest nume de ani întregi. Unde este?

— La ferma lui de lângă Bristol. A cumpărat-o cu banii câştigaţi pe nava dumneavoastră, căpitane.

Ned Tyler era unul dintre cei mai buni oameni cu care navigase Hal vreodată. Se minună încă o dată de cât de mică şi de unită era frăţia mării.

— Atunci, ce spui, Wilson? Urci la bordul *Serafimului?*

— Mi-ar plăcea foarte mult să navighez cu dumneavoastră, căpitane.

Hal se simţi satisfăcut când el acceptă.

— Spune-i şefului meu de echipaj, Daniel Fisher, să îţi găsească o cameră până când te vei putea muta pe navă. Apoi, poţi să-ţi exersezi caligrafia compunând o scrisoare pentru unchiul tău, Ned. Spune-i să nu mai mulgă vacile şi să lase bălegarul... şi să-şi pună din nou cizmele de marinar. Am nevoie de el.

***

După ce Wilson coborî scara îngustă din lemn spre salonul de dedesubt, Hal se îndreptă spre mica fereastră care dădea spre curtea pietruită a grajdului. Rămase acolo, cu mâinile împreunate la spate, privindu-l pe Aboli cum îi învăţa pe gemeni să mânuiască sabia. Guy stătea pe un balot de paie, lângă Dorian. Probabil că îşi terminase antrenamentul, pentru că era roşu la faţă, iar transpiraţia îi umezea cămaşa. Dorian îl lăuda, bătându-l pe spate.

Hal îl urmări apoi pe Aboli introducându-l pe Tom în ştiinţa armelor, exersând cele şase blocări şi tot repertoriul de tăieturi şi împunsături. Când, în cele din urmă, Aboli se întoarse cu faţa spre el şi îi făcu semn să înceapă lupta, Tom transpira uşor.

— În gardă, Klebe!

Se luptară apoi de şase ori la rând. Hal îl vedea pe Aboli temperându-şi puterea astfel încât să fie pe măsura lui Tom, dar băiatul obosea şi încetinea ritmul.

— Ultima, Klebe, îi strigă Aboli. De data asta, vreau să te lovesc cu adevărat!

Expresia lui Tom deveni dură în timp ce se aşeza în gardă cu sabia ridicată, uitându-se în ochii negri ai lui Aboli, pentru a-i anticipa mişcarea înainte de a ataca. Îşi atinseră săbiile, apoi Aboli îl atacă, cu piciorul drept înainte, graţios ca un dansator, fentând spre linia superioară. Când Tom îl blocă puternic şi îl făcu să riposteze, Aboli se retrase fluid şi contracara în linia de atac, rapid şi uimitor ca o viperă. Tom încercă să corecteze blocajul în partea de jos, dar mâna nu i se mişca suficient de repede. Apoi se auzi zăngănitul oţelului pe oţel, iar spada lui Aboli se opri la doi centimetri de pieptul lui, care se zărea prin cămaşa albă.

— Mai repede, Klebe. Ca un şoim! îl mustră el.

Tom îşi reveni lin, dar încheietura mâinii îi era îndoită, iar sabia uşor descentrată. Părea că lăsase o deschidere pentru o tăietură la umărul drept. Băiatul era supărat şi se încruntă după lovitura primită, dar zări o deschidere.

Chiar şi de la înălţimea ferestrei, Hal îl văzu făcând greşeala de a semnala mişcarea cu o mică ridicare a bărbiei.

— Nu, Tom, nu! şopti el.

Aboli îi întindea capcana în care căzuse şi el de nenumărate ori, pe vremea când era de vârsta lui Tom. Apreciind perfect distanţa, Aboli se poziţionă la cinci centimetri în afara razei de acţiune a lui Tom: dacă băiatul urma să încerce să-l atace, avea să-l lovească.

Hal fu copleşit de încântare când fiul lui făcu un pas dublu şi fentă spre umăr, însă apoi, cu agilitatea unei maimuţe şi cu o forţă extraordinară a încheieturii mâinii, cumva nefirească pentru vârsta lui, schimbă unghiul de atac şi îl lovi pe Aboli în şold.

— Aproape l-ai atins! şopti Hal când Aboli fu forţat să se întindă foarte mult ca să se protejeze cu un blocaj circular, prin care-i luă sabia lui Tom şi o duse înapoi în linia iniţială de atac.

Aboli se retrase şi respinse atacul. Scutură din cap, iar

picăturile de transpiraţie îi zburară de pe capul chel şi zâmbi larg.

— Bun, Klebe. Nu accepta niciodată invitaţia inamicului. Bun! Te-ai apropiat de mine acolo. Îşi puse un braţ pe umărul lui Tom şi adăugă: Este suficient pentru o zi. Walsh se aşteaptă să iei mai degrabă pana decât sabia.

— Încă o lovitură, Aboli! se rugă Tom. De data asta o să te înving.

Dar Aboli îl împinse pe băiat spre uşa hanului.

„Aboli gândeşte bine, îşi spuse Hal încântat. Nu îi va forţa pe băieţi dincolo de puterea şi de vârsta lor". Atinse cicatricea albă de pe lobul urechii drepte şi zâmbi cu regret, „Dar nu este departe ziua în care o să verse o picătură sau două din sângele stăpânului Thomas – aşa cum mi-a făcut şi mie cândva – pentru a-i tempera părerea bună pe care o are despre propriile abilităţi".

Hal deschise fereastra şi se aplecă în afară.

— Aboli, unde este Big Danny?

Aboli îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu antebraţul.

— Lucra la trăsură. Apoi a plecat cu băiatul cel nou, Wilson.

— Găseşte-l şi adu-l aici. Trebuie să vă spun ceva.

Puţin mai târziu, când cei doi bărbaţi masivi intrară în încăpere, Hal îşi ridică privirea din documentul de pe masa de scris din faţa lui.

— Aşezaţi-vă amândoi. Le arătă banca, iar ei se aşezară unul lângă altul, ca doi şcolari prea mari, pe cale să fie mustraţi. Hal i se adresă mai întâi lui Daniel: Am vorbit cu Mabel. Spune că nu te mai poate suporta încă o iarnă în care să dai ocol casei ca un urs înlănţuit.

Daniel părea uluit. Mabel era soţia lui, bucătăreasa-şefă de la High Weald, o femeie veselă şi dolofană, cu obraji roşii.

— Nu avea dreptul... începu Daniel supărat, apoi zâmbi când văzu strălucirea din ochii lui Hal.

Hal se întoarse apoi spre Aboli.

— În ceea ce te priveşte, diavol negru, primarul din Plymouth mi-a spus că este un potop de copii negri fără păr în oraş şi că toţi soţii îşi încarcă muschetele. Este timpul să pleci şi tu o vreme.

Aboli izbucni în râs.

— Încotro mergem, Gundwane?

Era porecla pe care i-o dăduse lui Hal pe când era copil şi care însemna „şoarece de câmp” în limbajul pădurii. O rostea rar în prezent – şi doar în momentele de mare afecţiune.

— Spre sud! îi răspunse Hal. Dincolo de Capul Bunei Speranţe. În oceanul pe care îl cunoşti atât de bine...

— Şi ce-o să facem acolo?

— O să căutăm un bărbat pe nume Jangiri.

— Şi când o să-l găsim? continuă Aboli.

— O să-l ucidem şi o să-i luăm averea.

Aboli se gândi o clipă, apoi zise:

— Sună bine pentru mine.

— Cu ce corabie mergem? întrebă Big Daniel.

— Cu *Serafimul.* O corabie a companiei India de Est, abia ieşită din şantierul naval. Are treizeci şi şase de tunuri şi e rapidă ca un dihor.

— Ce înseamnă *Serafim?*

— Un serafim este unul dintre cei mai importanţi îngeri.

— Ăsta sunt eu până la ultima literă, zise Daniel arătându-şi gingiile într-un zâmbet larg.

Evident că nu ştia să citească şi cunoştea litera S doar din auzite, ceea ce îl făcu pe Hal să zâmbească în sinea lui.

— Când o să vedem *Serafimul?* întrebă el.

— Mâine la prima oră. Să pregăteşti trăsura în zori. Este drum lung până la şantierul companiei din Deptford. Hal nu îi lăsă să se ridice şi adăugă: înainte de asta, avem multe de făcut. Pentru început, nu avem un echipaj.

Ei deveniră sobri imediat. Să găsească un echipaj pentru o navă nouă, chiar şi pentru una din penultima clasă a navelor de război, era întotdeauna o sarcină dificilă.

Le întinse documentul care stătea pe birou în faţa lui. Era un afiş pe care îl concepuse cu o zi înainte şi cu care îl trimisese pe Walsh la tiparniţa de pe strada Cannon.

PREMIU ÎN BANI!

SUTE!

Urla titlul, cu litere mari şi negre. Textul de dedesubt era mai mic, dar nu mai puţin bombastic şi bogat în hiperbole, cu nenumărate semne de exclamaţie şi litere mari.

CĂPITANUL SIR HAL COURTNEY, eroul războaielor olandeze, căpitan de navă comercială şi navigator celebru, cel care a capturat galioanele olandeze *Standvastigheid* şi *Heerlige Nacht,* care a întreprins nenumărate călătorii importante spre Africa şi Insulele Mirodeniilor din Indii, cu navele sale fantastice, *Lady Edwina* şi *Golden Bough,* care s-a luptat şi i-a învins pe inamicii Maiestăţii Sale Suverane, aducând o importantă captură de URIAŞE COMORI şi o PRADĂ IMENSĂ, caută să angajeze oameni Buni şi Adevăraţi pentru noua sa navă, *Serafim,* o corabie a companiei India de Est cu treizeci şi şase de tunuri, de mare putere şi viteză, dotată şi aprovizionată cu atenţie pentru confortul şi întreţinerea ofiţerilor şi marinarilor. Acei marinari care au avut NOROCUL să navigheze sub comanda CĂPITANULUI COURTNEY în călătoriile anterioare au împărţit PREMIUL ÎN BANI, câştigând până la 200 fiecare.

Navigând sub LICENŢA emisă de MAIESTATEA SA, WILLIAM al III-lea (DUMNEZEU SĂ-L BINECUVÂNTEZE!), CĂPITANUL COURTNEY îi va căuta pe inamicii MAIESTĂŢII SALE în OCEANUL INDIILOR, spre confuzia şi distrugerea lor, precum şi pentru CÂŞTIGAREA unei MARI AVERI! Jumătate din aceasta va fi împărţită de ofiţeri ŞI ECHIPAJ!

TOŢI MARINARII BUNI care caută de muncă şi speră să găsească bogăţie sunt bine-veniţi să servească o halbă de bere cu BIG DANIEL FISHER, şeful ofiţerilor de pază al vasului *Serafim,* la PLOUGH, în TAILOR’S LANE.

Aboli citi cu voce tare, spre binele lui Big Daniel, care pretindea întotdeauna că ochii îi sunt prea slăbiţi pentru asta, dar care putea să zărească un pescăruş la orizont şi să sculpteze cele mai fine detalii ale modelelor de nave, fără nici cea mai mică dificultate.

Când Aboli termină de citit, Daniel zâmbi.

— Este o şansă prea bună ca să fie ignorată, iar acest căpitan celebru este omul potrivit. Al naibii să fiu, cred că îmi pun semnul pe tabelul cu carturile lui de serviciu!

Când dascălul Walsh se întoarse de la imprimerie, clătinându-se sub mormanul uriaş de afişe, Hal îi trimise pe Dorian şi pe gemeni cu Aboli şi cu Daniel, pentru a-i ajuta pe aceştia să le agaţe la fiecare colţ de stradă, în fiecare tavernă şi pe fiecare uşă de bordel de-a lungul râului şi la

docuri.

***

Când Aboli opri trăsura la şantierul naval, Hal coborî impulsiv şi se îndreptă cu paşi mari spre marginea digului, unde îl aşteptau Big Daniel şi Alf Wilson. Râul era aglomerat de vase de toate clasele, de la bărci de marfă până la corăbii de război de primă clasă. Unele păreau scheletice, dar altele erau în plină pregătire, cu catargele şi cu pânzele montate, fie navigând în aval spre canalul Gravesend, fie lansate încet împotriva vântului şi a curentului, spre Blackwall.

Serafimul erau o navă inconfundabilă şi greu de ignorat printre nenumăratele ambarcaţiuni. Privirea lui Hal se îndreptă imediat spre ea când ancora fu coborâtă în curentul principal. Era înconjurată de bărci uşoare, iar punţile mişunau de tâmplari şi de constructori de pânze. Cât timp o urmări Hal, un butoi imens cu apă fu ridicat de pe una dintre bărcile uşoare şi coborât în trapa deschisă a pupei.

— Frumoaso! şopti Hal, privind-o aproape lasciv, ca şi când nava ar fi fost o femeie goală.

Deşi catargele nu fuseseră încă încrucişate, cele înalte erau poziţionate într-un unghi elegant, iar Hal îşi imagina deja imensele pânze pe care aveau să le poarte.

Carena era un compromis fericit. Avea raza şi adâncimea necesare pentru a găzdui o încărcătură grea, precum şi o rezervă de tunuri, aşa cum era potrivit pentru o navă comercială înarmată. Cu toate acestea, avea o linie subţire la provă şi o formă frumoasă la pupă, promiţând, în acelaşi timp, viteză şi manevrabilitate oricum ar fi bătut vântul.

— Se va ridica oricât de sus îţi vei dori, căpitane, şi va naviga pe balonul unui spiriduş, spuse răguşit Big Daniel în spatele lui.

Faptul că vorbise neîntrebat era un semn al propriei încântări.

Nava *Serafim* era splendidă, corespunzând mândriei şi

prestigiului companiei India de Est. În ciuda bărcilor uşoare care se adunau în jurul ei, ascunzând-o parţial vederii, vopseaua încă se vedea, strălucind în lumina palidă a soarelui. Era vopsită în auriu şi albastru, galeria de cabine era sculptată complicat, cu serafimi şi heruvimi, iar figurina de la proră era îngerul înaripat cu chip de copil după care fusese numită. Orificiile tunurilor erau aurite, un tipar plăcut ca o tablă de şah, care îi scotea în evidenţă forţa.

— Cheamă o navă de transport! ordonă Hal, iar când veni una şi se lipi de treptele murdare, el alergă uşor şi urcă la pupă.

— Du-ne la *Serafim,* îi spuse Big Daniel bătrânului care stătea la cârmă.

Barca mirosea urât, a apă reziduală, iar aceasta pătase puntea – probabil una dintre îndatoriri era să îndepărteze murdăria de peste noapte din cabinele ofiţerilor navelor ancorate în râu, dar ziua transporta legume şi pasageri spre flotilă.

— Tu eşti căpitanul Courtney, noul stăpân al *Serafimului?* întrebă barcagiul. Am văzut afişul la tavernă.

— El este, răspunse Big Daniel, pentru că Hal îşi studia prea atent noua dragoste ca să-i mai audă întrebarea.

— Am doi băieţi buni şi puternici care vor să se îmbarce cu tine, continuă bătrânul.

— Trimite-i la mine, mormăi Big Daniel.

În cele trei zile de când împrăştiaseră afişele, reuşise să recruteze aproape întregul echipaj. Nu era nevoie să viziteze închisoarea şi să mituiască directorul pentru a-i trimite cei mai buni prizonieri la bordul *Serafimului,* în lanţuri. Dimpotrivă, Daniel reuşise să aleagă din mulţimea de marinari şomeri care se adunaseră la han. O slujbă pe o navă a companiei era la mare căutare: condiţiile de trai şi plata erau infinit mai bune decât cele din marina regală. Orice trântor din port şi orice marinar care debarca de pe o navă ştia foarte bine că, dacă se declara război împotriva Franţei, bandele de recrutări ale marinei urmau să cutreiere prin fiecare port şi să-i arunce la bordul navelor de război pe toţi bărbaţii pe care i-ar fi prins. Orice prost ştia că era mai înţelept să prindă acum o slujbă bună şi să plece spre oceanele îndepărtate înainte ca ei să-şi înceapă munca

îngrozitoare.

Constructorul de nave de la bordul *Serafimului* recunoscuse silueta înaltă din barca de marfă şi îi presupusese identitatea. Când Hal urcă pe scară, el îl aşteptă la balustradă ca să-l întâmpine.

— Ephraim Greene la dispoziţia dumneavoastră, căpitane.

— Arată-mi nava, domnule Greene, dacă binevoieşti.

Ochii lui Hal se mişcau deja cu rapiditate dinspre catargul principal spre fiecare colţ al punţii, în timp ce se îndrepta spre pupă alături de Greene, care alerga pentru a ţine pasul cu el. Inspectară nava de la cală până în vârful catargului principal, iar Hal îi dădu rapid instrucţiuni clare lui Big Daniel de fiecare dată când găsea cel mai mărunt lucru care nu îi era pe plac. Daniel mormăia spre Wilson, care lua notiţe în carnetul învelit în piele pe care îl ducea sub braţ. Daniel şi Wilson formau deja o echipă bună.

După ce Aboli îl duse înapoi la han pe Hal, îi lăsă pe Daniel şi pe Wilson să-şi găsească două cabine în aglomeraţia de lemn şi rumeguş, grămezi de saci de pânze noi şi colaci mari de cânepă, care copleşeau punţile inferioare ale *Serafimului.* N-aveau să mai aibă vreme să coboare pe ţărm înainte ca nava să fie gata de plecare.

— Mă voi întoarce mâine-dimineaţă, îi promise Hal lui Big Daniel. Vreau o listă cu rezervele care sunt deja la bord – poţi să iei asta de la domnul Greene – şi o altă listă cu cele care ne lipsesc.

— Da, căpitane.

— Apoi, vom declara mărfurile şi vom pregăti nava ca să navigăm cât mai bine.

— Da, căpitane.

— În timpul tău liber, poţi să începi să-i încurajezi pe Greene şi pe băieţii lui să mai pună nişte pânze şi să ne pregătească pentru mare înainte de venirea iernii.

După-amiaza, un vânt rece sufla dinspre nord-est, mirosind a gheaţă, şi îi făcea pe oameni să se îmbrace în mantii când stăteau pe punte.

— Într-o seară ca asta, vânturile calde din sud par să-mi şoptească numele.

Hal zâmbi când se despărţi de ei. Big Daniel râmji.

— Aproape că simt praful fierbinte al Africii în timpul musonului.

***

Se întunecase bine când trăsura intră în curtea pietruită din Plough, dar toţi cei trei fii ai lui Hal ieşiră repede din salonul cald, luminat de lămpi, pentru a-l întâmpina înainte de a coborî din trăsură. Apoi îl urmară pe scări în salonul privat.

Hal strigă la proprietar să-i aducă o carafă cu vin fiert, fiind deja îngheţat din cauza vremii care se schimbase, apoi îşi scoase mantia şi se aşeză pe un scaun cu spătar înalt înainte de a înfrunta şirul de băieţi serioşi care stăteau în faţa lui.

— Cărui fapt îi datorez această delegaţie, domnilor? zise el adoptând o expresie serioasă, care să se potrivească cu aceea a băieţilor din faţa lui.

Două capete se întoarseră spre Tom, purtătorul de cuvânt al tuturor.

— Am încercat să ne înscriem în călătoria cu Big Daniel, spuse Tom, dar el ne-a trimis la tine.

— Ce rang şi ce experienţă aveţi? îl tachină Hal.

— Nu avem decât o inimă bună şi dorinţa de a învăţa, recunoscu Tom.

— Aceste lucruri le vor fi de folos lui Tom şi lui Guy. Vă voi face servitorii căpitanului şi veţi primi o guinee pe lună. Feţele li se luminară precum răsăritul, dar Hal continuă rapid: Dar Dorian este încă prea mic. El trebuie să rămână la High Weald.

Se lăsă o linişte îngrozitoare, iar gemenii se întoarseră spre Dorian având o expresie rănită. Dorian se lupta cu lacrimile şi abia reuşi să şoptească:

— Cine va avea grijă de mine după ce vor pleca Tom şi Guy?

— Fratele tău, William, va fi stăpânul de la High Weald cât timp eu am să fiu pe mare, iar dascălul Walsh o să rămână cu tine, ca să se asigure că-ţi faci lecţiile.

— William mă urăşte, spuse încet Dorian, cu un tremur în voce.

— Eşti prea aspru cu el. Este sever, dar te iubeşte.

— A încercat să mă omoare, spuse Dorian, iar dacă tu nu ai să fii acolo, o să încerce din nou. Dascălul Walsh nu-l va putea opri.

Hal începu să scuture din cap, însă apoi îşi aminti extrem de clar figura lui William de când încercase să îl strângă de gât pe copil. Pentru prima dată, se confrunta cu faptul că realitatea neplăcută a declaraţiilor extravagante făcute de Dorian ar fi putut să nu fie prea departe de adevăr.

— Voi rămâne ca să am grijă de Dorian, zise Tom cu faţa palidă, spărgând tăcerea.

Hal înţelese intuitiv cât de mult îl costase oferta: toată viaţa lui Tom se învârtea în jurul gândului de a merge pe mare şi, totuşi, el era pregătit să renunţe la asta. Devotamentul băiatului îl înduioşă pe Hal.

— Dacă nu vrei să rămâi la High Weald, Dorian, poţi să mergi la unchiul John, în Canterbury. E fratele mamei tale şi te iubeşte aproape la fel de mult cât te iubesc şi eu.

— Tată, dacă mă iubeşti cu adevărat, nu ai să mă laşi în urmă. Decât să rămân, aş prefera să mă omoare fratele William.

Dorian vorbea cu o convingere şi o hotărâre ciudate pentru cineva atât de tânăr, iar Hal fu luat prin surprindere: nu era pregătit pentru un refuz atât de ferm.

— Tom are dreptate, confirmă Guy cu înverşunare. Nu îl putem părăsi pe Dorian. Niciunul dintre noi nu o poate face. Va trebui ca Tom şi cu mine să rămânem cu el.

Mai mult decât toate celelalte argumente, pledoaria lui Guy reuşi să îl influenţeze pe Hal, Nu prea se întâmpla ca Guy să adopte o poziţie atât de puternică, dar când o făcea, nicio ameninţare nu îl mişca.

Hal se încruntă la ei, analizând rapid situaţia. Ar fi putut să ia un copil de vârsta lui Dorian într-o călătorie care ar fi putut să presupună un pericol îngrozitor? Apoi, se uită la gemeni. Îşi aminti că, la moartea mamei lui, propriul tată îl dusese pe mare.

Oare la ce vârstă? se întrebă el. Poate că era cu un an mai mare decât Dorian. Pentru prima dată, se simţea nesigur.

Apoi, se gândi la pericolele pe care le aveau de înfruntat. Îşi imagină corpul perfect al lui Dorian sfâşiat de o mulţime de aşchii zburătoare la trecerea unei ghiulele printr-un perete despărţitor din lemn. Se gândi la un posibil naufragiu şi la copilul său aruncat pe vreo plajă părăsită din sălbatica Africă, devorat de hiene şi de alte bestii dezgustătoare. Se uită la fiul său, la părul lui blond-roşcat... Era la fel de inocent şi de minunat precum îngerul serafic sculptat la pupa noii sale nave. Simţi refuzul ridicându-i-se din nou în gât. Dar, în acel moment, Tom îl atinse protector pe umăr pe fratele lui mai mic. Era un gest lipsit de viclenie, însoţit de o demnitate calmă, de dragoste şi respect, iar Hal simţi că nu putea să-l refuze. Inspiră uşor.

— Am să mă gândesc la asta, spuse el ursuz. Plecaţi acum... toţi trei. Mi-aţi făcut destule probleme pentru o zi.

Ei se retraseră, iar la uşă spuseră în cor:

— Noapte bună, tată.

Când ajunseră în camera lor, Tom îl luă pe Dorian de ambii umeri şi îi spuse:

— Nu plânge, Dorry! Ştii că, atunci când spune că se mai gândeşte, înseamnă da. Nu trebuie să mai plângi. Dacă ai să ne însoţeşti pe mine şi pe Guy pe mare, trebuie să te porţi ca un bărbat. Înţelegi?

Dorian înghiţi şi dădu viguros din cap, fără să aibă curaj să răspundă.

***

În faţa intrării în palatul St James era un şir nesfârşit de trăsuri. Clădirea, ce părea un castel fantastic de jucărie, cu parapete şi turnuri, fusese construită de Henric al VIII-lea şi încă era folosită de suveranul domnitor. Când trăsura lui Hal opri în cele din urmă, doi lachei înaintară pentru a deschide uşa trăsurii, iar secretarul trimis de lordul Hyde îl conduse prin porţile palatului şi de-a lungul curţii.

La intrarea dinspre scările care duceau în Galeria Lungă, secretarul le arătă scrisorile de acreditare suliţaşilor cu căşti din oţel şi jumătate de armură, iar aceştia îl lăsară pe Hal să treacă. Un lacheu îl anunţă cu o voce tunătoare:

— Căpitanul Sir Henry Courtney!

Gărzile îl salutară cu o mulţime de suliţe, iar Hal urcă scările în spatele ambasadorului spaniol şi al anturajului acestuia. Când ajunse sus, observă că întreaga galerie era plină de nenumăraţi gentilomi, cu un repertoriu bogat de uniforme, medalii, stele, pălării stufoase şi peruci. Hal se simţea ca un neisprăvit de la ţară. Se uită împrejur după secretarul care îl ghidase, însă acesta dispăruse în mulţime, iar Hal nu ştia ce să facă în continuare.

Totuşi, purta costumul său nou din catifea vişinie, pe care şi-l făcuse pentru ocazii, iar cataramele pantofilor erau din argint masiv. La gât purta însemnul Cavalerului Nautonnier al Ordinului Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal, care le aparţinuse tatălui şi bunicului său. Era o decoraţie splendidă: pe un lanţ masiv din aur atârna leul din aur cu ochi rubinii al Angliei, care ţinea în labele sale globul pământesc, cu stele de diamant care străluceau pe cerul de deasupra. Era la fel de impunătoare precum oricare din mulţimea de ordine şi de medalii care străluceau de-a lungul galeriei. La şold îi atârna sabia Blue Neptune, pe mânerul căreia strălucea un safir albastru, mare cât un ou de găină, în timp ce teaca era lucrată cu încrustaţii din aur.

În acel moment, cineva îl apucă prieteneşte de cot, iar Hyde îi şopti la ureche:

— Mă bucur că ai putut veni. Nu trebuie să pierdem prea mult timp aici. Este doar o adunare de păuni care îşi etalează cozile, deşi sunt câţiva pentru care ar merita să-ţi faci ceva timp ca să-i cunoşti. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe amiralul Shovel. El va fi guvernatorul noului şantier naval pe care îl construieşte regele la Devonport, iar acolo este lordul Alesham, un om pe care este bine să-l cunoşti – el face lucrurile să se întâmple.

Oswald Hyde îl conduse cu îndemânare pe Hal prin mulţime, trecând pe lângă grupuri de bărbaţi care îi făceau loc ademenitor când ajungea lângă ele. Când Hyde îl prezenta pe Hal, ei îl studiau cu atenţie, considerându-l important numai fiindcă era protejatul cancelarului. Hal îşi dădu seama că Hyde îşi făcea loc treptat spre uşile lambrisate din capătul galeriei şi, odată ajuns acolo, se

poziţionă în locul în care ei ar fi fost printre primii care să întâlnească pe oricine ar fi ieşit pe uşă.

Hyde se aplecă spre Hal şi îi şopti:

— Maiestatea Sa ţi-a semnat autorizaţia ieri, în cabinet.

Scoase din mânecă un sul de hârtie, legat cu o panglică roşie şi lipit cu o ceară imprimată cu Marele Sigiliu al Angliei: *Honi soit qui maly pense*[6].

— Păzeşte-l bine! zise el, apoi i-l înmână lui Hal.

— Nu-ţi face griji, îl asigură Hal.

Bucata de hârtie putea să valoreze o mare avere şi echivala cu un rang nobiliar.

În acel moment lumea începu să se agite şi un murmur străbătu galeria când uşile se deschiseră. William al III-lea, regele Angliei şi magistratul-şef al Provinciilor Unite ale Olandei, intră în încăpere, purtând încălţări încrustate cu perle şi filigran din aur în picioarele mici şi elegante. Toată lumea din galerie se înclină la unison.

Deşi Hal ştia că regele era diform, fu şocat să-l vadă în carne şi oase. Regele Angliei nu era mai înalt decât Dorian şi era cocoşat, ceea ce-i făcea mantia vopsită în roşul şi albastrul Ordinului Jartierei să se ridice într-un vârf în spatele capului ca de pasăre, în timp ce masivul lanţ din aur al ordinului părea să-l tragă în jos. Lângă el se afla soţia sa, regina Mary a II-a, care, deşi era doar o tânără zveltă de vreo douăzeci de ani, era mai înaltă decât el.

Regele îl văzu pe Hyde imediat şi, dând din cap în direcţia lui, îi făcu semn să se apropie. Hyde făcu o plecăciune în faţa lui, măturând podeaua cu pălăria. La doi paşi în spate, Hal îi urmă exemplul. Regele îl privi pe deasupra lui Hyde.

— Poţi să mi-l prezinţi pe prietenul tău, spuse el, cu un puternic accent olandez.

Avea o voce puternică şi groasă, nepotrivită cu o siluetă atât de copilărească.

— Maiestatea Voastră, vi-l prezint pe Sir Henry Courtney.

— Ah, da... marinarul, spuse regele, apoi îi întinse mâna

[6] „Ruşine aceluia care de rău gândeşte!” – deviza Ordinului Jartierei, instituit în anul 1348 de către regele Eduard al III-lea al Angliei (n.red.).

lui Hal ca să i-o sărute.

William avea un nas lung şi acvilin, iar ochii îi erau depărtaţi, luminoşi şi inteligenţi.

Hal fu uimit văzând cât de repede fusese recunoscut, dar spuse într-o olandeză cursivă:

— Vă pot asigura, Maiestate, de loialitatea mea deplină.

Regele îl privi tăios şi îi răspunse în aceeaşi limbă:

— Unde ai învăţat să vorbeşti atât de bine?

— Mi-am petrecut câţiva ani la Capul Bunei Speranţe, Maiestate, răspunse Hal.

Se întrebă dacă regele ştia că fusese încarcerat în castelul olandez de acolo. Ochii negri ai lui William străluciră amuzaţi, iar Hal îşi dădu seama că ştia – probabil că îi spusese Hyde. Era ciudat că acest rege al Angliei îi fusese, cândva, un duşman aprig şi că, pe vremea când fusese soldat, îi înfrânsese pe mulţi dintre generalii englezi care stăteau acum de-a lungul galeriei, gata să-i arate supunere şi un profund respect.

— Mă aştept să primesc rapoarte bune de la tine, cât de curând, spuse micul bărbat, iar regina dădu din cap înspre Hal.

El făcu din nou o plecăciune, în timp ce anturajul regal îşi continuă plimbarea prin galerie. Prezentarea lui Hal se terminase.

— Urmează-mă, îi spuse Hyde, conducându-l pe furiş pe o uşă lăturalnică. A fost bine. Regele are o memorie remarcabilă. Nu te va uita când va veni timpul să pretinzi recompensele despre care am vorbit. Hyde îi întinse mâna şi adăugă: Aceste scări te vor duce jos, în curte. Rămas-bun, Sir Hal. Nu ne vom mai întâlni până să pleci pe mare, dar aştept să primesc la rândul meu rapoarte favorabile ale isprăvilor tale din Orient.

***

Cele două nave navigau în josul râului. Nava *Serafim* se afla în faţă, fiind urmată de *Yeoman din York,* pe care o tracta cu două parâme. La bordul *Serafimului* încă se mai aflau muncitori de la şantierul naval. Ei nu reuşiseră să termine ultimele modificări până la data plecării, pe care o

promiseseră ferm; dar, în ciuda acestui lucru, Hal pornise în călătorie. „Vom trimite oamenii pe mal când vom ajunge în Plymouth, îi spusese el maestrului Greene, constructorul navei, dacă îşi termină treaba înainte să ajungem acolo. Dacă nu, îi voi lăsa în golful Biscaya, să înoate spre casă”.

La instalarea echipajului, nava era încă greu de cârmit. Hal privi înapoi peste pupă şi văzu cum, spre deosebire de ei, echipajul de pe *Yeoman* îşi întindea pânzele cu viteză şi pricepere. Edward Anderson, căpitanul de pe *Yeoman,* îl privea la rândul său, iar Hal se simţi jenat de nepriceperea oamenilor săi. „Asta o să se schimbe înainte să ajungem la Capul Bunei Speranţe”, îşi promise el.

Când ajunseră la gura canalului, vântul deveni puternic, ca de toamnă. Soarele se ascundea în spatele norilor, iar marea era verde şi turbulentă. Noaptea se lăsă mai devreme, iar cele două nave pierdură contactul în întuneric înainte de a trece de Dover.

Timp de câteva zile, *Serafimul* înainta cu greu pe mare, dar în cele din urmă ajunse la insula Wight. Hal o descoperi pe *Yeoman* la doar patru mile distanţă, pe acelaşi curs cu al lui.

— Bun! încuviinţă el, strângându-şi telescopul.

Îşi făcuse deja o părere despre Anderson. Căpitanul navei *Yeoman* era un bărbat taciturn şi cu faţa roşie, din Yorkshire, care nu zâmbea şi căruia părea să-i displacă faptul că Hal fusese numit superiorul lui. Dar, în primele zile, dovedise că era un marinar de încredere.

Hal îşi concentră din nou atenţia asupra navei sale. Cei din echipaj erau deja mai pricepuţi în controlarea navei, graţie antrenamentului efectuat în acele condiţii, iar oamenii păreau veseli şi serviabili, aşa cum era normal să fie. Hal le oferise salarii bune pentru a-i lua pe cei mai buni, compensând cu fonduri proprii diferenţa faţă de suma oferită de companie.

În acel moment, îi văzu pe băieţi venind împreună din cabină, după ce dascălul Walsh le permisese să iasă. Erau entuziasmaţi şi gălăgioşi şi nu dădeau semne că ar avea rău de mare, după timpul petrecut în furtună. Aboli reuşise să îi echipeze cu haine de marinar din Londra, de la magazinele aflate de-a lungul docurilor. Arătau mai bine

decât arăta Hal atunci când navigase pentru prima dată împreună cu tatăl său. Bătrânul nu voia să-l răsfeţe, iar Hal îşi amintea şi acum cămaşa din pânză aspră şi bluza unsă cu păcură, rigidă din cauza cristalelor de sare, care îl rosese sub braţe şi între coapse. Zâmbi cu amărăciune când îşi aminti cum dormise lângă Aboli pe balotul de paie umed de pe punte, împreună cu marinarii de rând, cum mâncase ghemuit în spatele adăpostului unuia dintre tunuri, folosindu-şi degetele şi cuţitul ca să ia tocana din gamelă şi să rupă biscuitul tare, cum folosise găleata din piele la proră pentru a-şi face nevoile şi cum se spălase abia la sfârşitul călătoriei. „Nu mi-a făcut niciun rău, îşi aminti Hal, dar, pe de altă parte, nici bine nu mi-a făcut. Ca să fie un marinar mai bun, un băiat nu trebuie să fie crescut ca un porc”.

Desigur, condiţiile oferite de prima călătorie alături de tatăl său fuseseră cu mult diferite. Bătrâna *Lady Edwina* avea pe jumătate din mărimea *Serafimului* şi până şi cabina tatălui său părea o cuşcă de câine în comparaţie cu spaţioasa cabină de la pupă pe care Hal o avea acum la dispoziţie. Le ordonase muncitorilor să împartă o mică secţiune din propria cabină, abia mai mare decât un dulap, şi să construiască trei rafturi înguste, care să servească drept paturi pentru băieţi. Hal îl recrutase pe dascălul Walsh ca secretar al căpitanului, în ciuda protestului său cum că nu era marinar. Avea să continue să îi instruiască pe băieţi, folosindu-şi minuscula cabină pe post de clasă.

Hal dădu din cap aprobator când îl văzu pe Daniel oprindu-i pe băieţii zgomotoşi, care începuseră să se hârjonească de îndată ce apăruseră pe punte, şi trimiţându-i cu asprime la îndatoririle pe care li le dăduse. Îi separă pe gemeni, punându-l pe Tom la paza tribordului, iar pe Guy în partea opusă. Mereu se influenţau negativ unul pe celălalt. Apropierea lui Guy îl încuraja pe Tom să se dea în spectacol, în timp ce Guy îl distra pe Tom cu giumbuşlucuri. Dorian fu trimis la bucătărie, ca să-l ajute pe bucătar să aducă micul dejun pe punte.

Gândul că Daniel ar fi putut să-i trimită pe gemeni sus, ca să ajute la manipularea pânzelor, îl făcu pe Hal să se agite un pic. Dar nu avea de ce să se îngrijoreze: urma să

vină şi timpul potrivit pentru asta, după ce picioarele lor de marinari s-ar mai fi călit puţin şi după ce ar fi învăţat să se echilibreze cu uşurinţă pe puntea care se balansa. Pentru moment, Daniel le permise să rămână pe punte şi să ajute la manipularea pânzelor.

Hal ştia că îi putea lăsa pe băieţi sub supravegherea atentă a lui Daniel, pentru a-şi îndrepta atenţia către propriile probleme. Păşi pe puntea de la pupă, acordată acum la carena de sub el, care îi indica modul de răspuns al navei la orice fel de schimbare a cursului. „Prora este coborâtă", se gândi el când un val verde inundă puntea, iar apa se prelinse printre saborduri. În ultimele zile îşi imaginase cum ar fi putut să reîncarce marfa în cală, mai ales butoaiele grele cu apă, ca să obţină diferenţa de pescaj dorită. „O pot face să meargă cu două noduri", estimă el. Childs îl trimitea într-o expediţie ca de război, dar cu toate acestea grija principală a companiei India de Est era profitul, iar cala *Serafimului* era plină de diverse mărfuri comerciale, care urmau să fie livrate fabricilor companiei din Bombay.

În timp ce, pe de o parte, se gândea la încărcătură şi la diferenţa de pescaj, pe de altă parte mintea îi era la echipajul lui. Încă îi lipsea un ofiţer de gardă. Acesta era principalul motiv pentru care se îndrepta spre Playmouth, în loc să meargă direct pe lângă Ushant, pe lângă coasta Franţei, dincolo de golful Biscayne, şi să se îndrepte spre sud, către continentul african şi, în cele din urmă, spre Capul Bunei Speranţe. Plymouth era portul lor de origine, iar Daniel şi Aboli îi cunoşteau aproape pe toţi bărbaţii, femeile şi copiii din oraş şi din împrejurimi.

„Pot să completez tabelul cu carturile de serviciu cu cei mai buni oameni din Anglia în ziua în care punem piciorul pe docul din Plymouth", i se lăudase Daniel lui Hal, care ştia că era adevărat.

„Unchiul meu, Ned, a dat de veste că ne va aştepta acolo", îi spusese Wilson, spre satisfacţia lui Hal: îşi pusese în minte să-l aibă pe Ned Tyler cu orice preţ la bordul *Serafimului.*

Pe lângă nevoia de a găsi un echipaj, mai erau şi alte motive pentru care făcea acest ocol. Praful de puşcă şi

ghiulelele erau, practic, imposibil de găsit în Londra. Războiul irlandez condusese la o criză de muniţie, iar acum, cu războiul francez la orizont, amiralitatea aduna fiecare butoi cu pulbere şi fiecare ghiulea. Fabricilor li se impusese să pună la dispoziţie toată producţia.

Unul dintre depozitele pe care le deţinea Hal la docurile din Plymouth era plin cu butoaie de pulbere şi cu ghiulele din fier. Le depozitase atunci când se pregătea pentru ultima călătorie cu *Golden Baugh,* pe care fusese obligat să o abandoneze când mama lui Dorian murise şi îl lăsase cu un copil de care să aibă grijă. Deşi erau vechi de câţiva ani, pulberile pe care le depozitase Hal nu se deteriorau la fel de repede ca tipurile vechi. Cu siguranţă erau încă bune.

Ultimul motiv pentru oprirea în Plymouth era acela că Childs trebuia să transporte pasageri la fabrica companiei de pe insula Bombay: aceştia urmau să-l aştepte în port. Childs nu îi spusese câţi urma să trimită, iar Hal spera că aveau să fie puţini. Posibilităţile de cazare erau limitate la bordul oricărei nave, chiar şi în cazul uneia de mărimea *Serafimului,* iar câţiva dintre ofiţeri trebuiau să fie evacuaţi din cabinele lor pentru a le face loc.

Hal era atât de preocupat de toate aceste probleme, încât aproape că nu îi veni să creadă când zări insula Wight. Înconjurară gara Point, îndreptându-se spre Sound, dincolo de Insula lui Drake, apoi Plymouth Ho se deschise în faţa lor. Pe ţărm, câţiva pierde-vară care văzuseră cele două corăbii venind dinspre Sound se aliniaseră la mal ca să-i privească ancorând.

Daniel se opri lângă Hal şi murmură:

— Vezi părul acela cărunt care străluceşte ca o rază? apoi îi făcu semn din bărbie să se uite spre chei. N-ai cum să-l ratezi, nu-i aşa?

— Dumnezeule mare, e domnul Ned! râse Hal.

— Şi cel care îl însoţeşte e Will Carter. Probabil că Ned a făcut o înţelegere cu el. Will al nostru e băiat bun. Cu el locţiitor şi cu Ned ofiţer de punte, se pare că echipajul e complet, domnule căpitan.

De îndată ce acostară, Ned Tyler fu primul la bord, iar Hal trebui să se abţină să nu-l îmbrăţişeze.

— Mă bucur să te văd, domnule Tyler.

— Şi eu, răspunse Ned. Văd că eşti la comanda unei nave frumoase, care are însă pupa coborâtă şi ale cărei pânze arată ca nişte cămăşi murdare care trebuie spălate.

— Va trebui să ai grijă de asta, nu-i aşa, Ned? spuse Hal.

— Da, aşa voi face, căpitane, încuviinţă Ned.

În ciuda condiţiei drumurilor, Aboli făcuse puţin de la Londra cu trăsura, iar acum aştepta la doc, pe banca vizitiului, cu caii încă înhămaţi. Hal îi ordonă lui Big Daniel să înceapă să aducă pulberea din depozit şi să descarce butoaiele cu apă de pe *Serafim* pe chei, ca să le poată reîncărca cu mai multă atenţie la diferenţa de pescaj. Apoi merse spre locul în care îl aştepta Aboli cu caii. Guy îşi urmă conştiincios tatăl, având pe chip o expresie de uşurare.

În schimb, Tom şi Dorian urcară pe pasarela spre uscat doar după nenumărate tactici de întârziere, inclusiv aceea de a-şi lua rămas-bun de la toţi membrii echipajului cu care se împrieteniseră. Ei asimilaseră viaţa pe vas ca şi când s-ar fi născut pentru asta. „Şi, desigur, aşa şi este”, îşi spuse Hal zâmbind.

— Haideţi! Voi doi! Vă puteţi întoarce mâine ca să-l ajutaţi pe Big Daniel la reîncărcare. Iar după ce urcară pe banca vizitiului lângă Aboli, Hal spuse: Du-ne la High Weald, Aboli.

Ceva mai târziu, când trăsura trecu dincolo de porţile din zidul de piatră care marca graniţa moşiei, Tom privi înainte şi văzu un călăreţ traversând în galop terenul de vânătoare, cu intenţia de a se intersecta cu trăsura la poalele dealului. Silueta îmbrăcată complet în negru, care abia se deosebea de armăsar, era inconfundabilă. Venea din direcţia minei de staniu de la est de Rushwold. Dorian, care îl văzu pe Black Billy în acelaşi timp, se mută mai aproape de Tom, ca şi când astfel ar fi fost mai în siguranţă, dar niciunul dintre băieţi nu spuse nimic.

William îşi struni armăsarul către gardul viu. Calul şi călăreţul săriră peste acesta, cu mantia neagră umflându-se în vânt, apoi aterizară cu uşurinţă şi se întoarseră imediat spre drum ca să întâmpine trăsura care venea.

William îi ignoră pe Aboli şi pe cei doi fraţi ai săi mai mici de pe banca vizitiului, întorcându-şi calul pentru a

galopa pe lângă trăsură.

— Mă bucur că ne-am întâlnit, tată! îl salută el pe Hal prin fereastra trăsurii. Bine ai revenit la High Weald! Ţi-am simţit lipsa.

Hal se aplecă peste fereastră, zâmbind încântat, apoi începu o conversaţie aprinsă cu fiul său cel mare. William îi povesti tot ce se petrecuse în absenţa lui, accentuând în special aspectele legate de conducerea minelor şi de recoltarea grâului.

În timp ce urcau ultimul deal spre reşedinţa uriaşă, William se opri brusc, exclamând deranjat:

— Am uitat să menţionez că ţi-au sosit oaspeţii din Brighton. Sunt aici de două zile şi te aşteaptă.

— Oaspeţii mei? zise Hal intrigat.

William arătă cu cravaşa înspre siluetele aflate la distanţă, pe peluzele îndepărtate. Un gentilom înalt şi solid ţinea la fiecare braţ câte o doamnă, în timp ce două fete purtând şorţuleţe se întreceau prin iarbă ca să întâmpine trăsura, ţipând de entuziasm.

— Fete! spuse Dorian cu dispreţ. Fete mici!

— Dar este şi una mare.

Ochii ageri ai lui Tom o remarcaseră deja pe cea mai subţire dintre cele două femei aflate la braţele gentilomului corpolent.

— Şi e al naibii de drăguţă, adăugă el.

— Ai grijă, Klebe, şopti Aboli. Ultima ţi-a făcut probleme.

Dar Tom arăta deja ca un câine de vânătoare care lua urma unei păsări.

— Cine naiba sunt? îl întrebă Hal iritat pe William.

Era atât de ocupat cu pregătirea navei pentru o lungă călătorie, încât nu era momentul să aibă musafiri neinvitaţi la High Weald.

— Un anume domn Beatty şi copiii săi, răspunse William. Mi s-a spus că îi aşteptai, tată. Dacă nu este aşa, îi putem trimite să-şi facă bagajele.

— Fir-ar să fie! exclamă Hal. Aproape c-am uitat. Trebuie să fie pasagerii care merg cu *Serafimul* până la Bombay. Beatty trebuie să fie noul auditor general pentru fabrica companiei de acolo. Dar Childs nu mi-a spus că îşi aduce tot tribul cu el. Ce enervant! Patru femei! Unde naiba

voi găsi loc pe navă pentru toate?

Hal îşi ascunse supărarea când coborî din trăsură ca să întâmpine familia.

— Domnule Beatty, la dispoziţia dumneavoastră! Lordul Childs mi-a spus numai lucruri frumoase despre dumneavoastră. Sper că aţi avut o călătorie suficient de plăcută spre Devon.

Adevărul era că se aşteptase ca familia să-şi găsească o cazare în port, în loc să sosească la High Weald, dar zâmbi şi se întoarse ca să o salute pe doamna Beatty. Aceasta era dolofană, la fel ca soţul ei, cu faţa roşie şi rotundă ca o minge, încadrată de bucle fecioreşti care îi ieşeau de sub bonetă. Se înclină în faţa lui Hal cu graţia unui elefant.

— Încântat, doamnă, îi spuse Hal galant.

Ea chicoti când el îi sărută mâna, apoi spuse:

— Dă-mi voie să ţi-o prezint pe fiica mea cea mare, Caroline.

Probabil că doamna Beatty ştia că, pe lângă faptul că era unul dintre cei mai bogaţi oameni din Devon şi un mare proprietar de pământ, Sir Henry Courtney era văduv. Caroline avea aproape şaisprezece ani şi era minunată. Între ei nu era o diferenţă mai mare de douăzeci şi cinci de ani, estima ea, cam câţi o despărţeau pe ea însăşi de domnul Beatty. Aveau să călătorească împreună suficient timp încât să se împrietenească şi, uneori, visele deveneau realitate.

Hal făcu o plecăciune spre fată, care îi răspunse cu o reverenţă drăguţă, dar nu făcu niciun efort de a-i săruta mâna. Se uită rapid spre cele două fete care ţopăiau şi dansau în jurul părinţilor ca nişte rândunele gălăgioase.

— Dar cine sunt aceste frumoase şi tinere domniţe? întrebă el cu un zâmbet patern.

— Eu sunt Agnes!

— Iar eu sunt Sarah!

Când urcară scările cu toţii pentru a intra pe uşile de la High Weald, Hal le ţinea de mână pe fete, în timp ce ele discutau şi dansau, ridicându-şi privirea spre el în încercarea de a-i atrage atenţia.

— Întotdeauna şi-a dorit o fiică, spuse încet Aboli, privindu-şi tandru stăpânul Dar tot ce a căpătat este banda

asta de draci împieliţaţi.

— Sunt doar nişte fete, zise Dorian cu trufie.

Tom nu spuse nimic. Nu mai scosese niciun cuvânt de când se apropiase suficient de mult de Caroline, remarcându-i detaliile trăsăturilor de atunci, rămăsese încremenit.

Caroline şi Guy îi urmau pe ceilalţi pe scări, mergând unul lângă celălalt. În capătul scărilor însă, Caroline se opri şi se uită înapoi. Privirea ei o întâlni pe cea a lui Tom.

Ea era cea mai frumoasă fiinţă pe care şi-o imaginase Tom vreodată. Era la fel de înaltă ca Guy, însă umerii îi erau înguşti, iar talia, suplă. Picioarele ei păreau minuscule sub rândurile umflate de fuste şi jupe. Avea braţele goale pe sub mânecile bufante şi pielea albă şi imaculată. Părul ei era un turn de bucle strălucitoare şi de panglici. Avea un chip splendid, cu buze pline şi roz şi cu ochi mari, violeţi.

Se uită inexpresiv spre Tom, calm şi fără să zâmbească: era aproape ca şi când nu l-ar fi văzut; ca şi când, pentru ea, el nici nu exista. Apoi se întoarse şi îşi urmă familia în casă. Fără să-şi dea seama, Tom îşi ţinuse respiraţia, iar acum expiră şuierând zgomotos.

Aboli scutură din cap, urmărind întreaga scenă. „S-ar putea să fie o călătorie lungă, se gândi el. Şi periculoasă”.

***

Serafimul rămăsese de-a lungul cheiului vreme de şase zile. În ciuda faptului că Ned Tyler şi Big Daniel îi îndrumaseră neîncetat pe muncitori, aceştia avuseseră nevoie de mai mult timp decât preconizaseră pentru a termina totul. După ce ultima îmbinare fusese lipită şi bătută în cuie, iar ultima pană fixată, Daniel îi văzuse pe toţi urcând în diligenţă, pentru a se întoarce la şantierele din Deptford, încărcătura, proviziile şi armamentul fuseseră scoase din cala *Serafimului* şi puse la loc, iar Hal rămăsese în mijlocul portului într-una dintre bărcile de transport ca să verifice echilibrul navei. Edward Anderson, de pe *Yeoman,* îşi dovedise bunăvoinţa trimiţându-şi echipajul ca să-l ajute cu munca grea.

Între timp, Ned trimisese toate pânzele la şantierul

naval. Verificase fiecare cusătură şi ceruse să fie recusute cele care nu îl mulţumeau. Apoi, văzuse fiecare pânză reîmpachetată în saci din material, marcaţi şi depozitaţi în dulapurile pentru pânze, aflate la îndemână.

După ce se ocupase de pânze, Ned întinsese şi inspectase vergelele de rezervă, apoi le trimisese înapoi la bord, înaintea încărcăturii principale. Tom îl urmase, punându-i întrebări şi încercând să reţină tot ce putea despre navigaţie.

Hal gustă personal câte o cană cu apă din fiecare butoi, înainte de a le trimite din nou la bord, ca să se asigure că era dulce şi potabilă. Deschise fiecare al treilea butoi cu murături şi îl puse pe doctorul navei, Reynolds, să verifice dacă biscuiţii, făina şi carnea sărată de porc şi de vită erau de calitate. Cu toţii ştiau foarte bine că, până când aveau să ajungă la Capul Bunei Speranţe, apa urma să fie verde şi murdară, iar biscuiţii să se fărâmiţeze şi să aibă gărgăriţe, însă Hal era hotărât să înceapă bine. Oamenii îi observară preocuparea şi interesul şi murmurară aprobator.

— Nu mulţi căpitani s-ar deranja atât. Unii ar cumpăra de la amiralitate carne de porc confiscată, doar ca să economisească o guinee sau două.

Daniel şi artileriştii lui verificară pulberea ca să se asigure că umezeala nu intrase în butoaie şi că nu se întărise. După aceea, curăţară cele o sută cincizeci de muschete şi se asigurară că flintele erau ferme şi că aruncau o ploaie de scântei când închizătorul era acţionat. Tunurile de pe punte fură scoase, iar afeturile unse. Pe montura axelor, tunurile uşoare fură amplasate pe platformele de lângă catarg şi la puntea de la pupă, astfel încât raza de acţiune să fie îndreptată spre punţile navei inamice care ar fi venit de-a lungul lor, măturându-i puntea cu o ploaie de gloanţe. Fierarul şi echipa sa ascuţiră săbiile şi topoarele şi le puseră la loc pe rasteluri, pregătite pentru momentul oportun.

Hal era preocupat de ordinea de bătaie, care atribuia fiecărui om locul într-o bătălie. Apoi începu să socotească spaţiul pe care îl avea la dispoziţie ca să-i găzduiască pe pasagerii neaşteptaţi. În cele din urmă îi evacuă pe băieţi din cabinele lor nou construite, repartizându-le acolo pe

cele trei surori Beatty. Will Carter, ofiţerul locţiitor, renunţă la cabina sa minusculă în favoarea domnului Beatty şi a soţiei sale., Trupurile acelea mari vor trebui să împartă un pat lat de cincizeci de centimetri”, rânji Hal, în timp ce imaginea i se contura în minte.

În cabina sa de la pupa *Serafimului,* Hal rămase ore întregi cu Edward Anderson de pe *Yeoman,* elaborând un sistem de semnale prin care ar fi putut comunica pe mare. Cu patruzeci de ani în urmă, cei trei parlamentari şi „generali pe mare”, Blake, Deane şi Monck, inventaseră un sistem de semnalizare care presupunea folosirea unor steaguri şi pânze ziua şi a unor lămpi şi tunuri noaptea. Hal obţinuse o copie a broşurii acestora, *Instrucţiuni pentru o mai bună comandă a flotei în luptă,* şi împreună cu Anderson stabili ca bază a propriului set de semnale un număr de cinci steaguri şi patru lanterne. Semnificaţia steagurilor depindea de poziţiile velaturii din care erau ridicate. Noaptea, lămpile aveau să fie aranjate în tipare, în linii verticale şi orizontale sau în pătrate şi triunghiuri, pe catargul principal.

După ce căzură de acord asupra semnalelor, întocmiră un program de întâlniri, pentru eventualitatea în care cele două nave ar fi pierdut contactul, în condiţii de vizibilitate scăzută sau în timpul capriciilor vreunei lupte. La sfârşitul acestor lungi discuţii, Hal fu sigur că ajunsese să îl cunoască suficient de bine pe Anderson şi că putea avea încredere că îşi va face datoria.

La şapte zile de când ajunseseră în Plymouth erau gata de plecare, iar în ultima lor zi, William organiză o cină minunată, în salonul de la High Weald.

***

Caroline fu aşezată între William şi Guy la masa cea lungă.

Deşi Tom stătea în faţa ei, masa era prea lată pentru a conversa cu uşurinţă. Însă acest lucru îi era indiferent, pentru că, pentru prima dată, nu ştia ce să spună. Mâncă puţin, abia atingându-se de homar şi de calcan, mâncărurile lui preferate. Abia îşi putea lua ochii de la

chipul senin şi frumos al fetei.

Guy, pe de altă parte, aflase aproape imediat că lui Caroline îi plăcea muzica, iar între ei se crease instantaneu o legătură. Urmând instrucţiunile dascălului Walsh, Guy învăţase să cânte la clavecin şi la mandolină, un instrument cu coarde, la modă pe atunci. Tom, în schimb, nu avea nicio înclinaţie pentru vreun instrument, iar vocea lui, după părerea lui Walsh, era suficientă pentru a face un cal să fugă.

În timpul şederii lor la Londra, dascălul Walsh îi dusese pe Guy şi pe Dorian la un concert. Tom suferise de o durere puternică de stomac, ceea ce îl împiedicase să-i însoţească – o întâmplare pe care acum o regreta amarnic, în vreme ce o urmărea pe Caroline ascultându-l încântată pe Guy, care îi descria seara, muzica şi adunarea strălucitoare a societăţii londoneze. Guy reuşi să îşi amintească până şi rochiile şi bijuteriile purtate de femei în seara aceea, iar ochii violeţi ai fetei îl urmăriră cu interes.

Tom se strădui să o determine pe fată să nu se mai uite la Guy, povestindu-i o întâmplare din vizita lor în Bedlam, Moorfields, pentru a-i vedea pe nebunii expuşi în cuştile din fier. „Când am aruncat o piatră înspre unul dintre ei, el şi-a luat rahatul în mână şi l-a aruncat către mine”, îşi aminti el cu satisfacţie. „Norocul meu a fost că m-a ratat şi că, în schimb, l-a lovit pe Guy”.

Ca un boboc de trandafir, buza superioară a lui Caroline se ridică uşor, ca şi când ar fi mirosit proiectilul, apoi privirea ei severă trecu prin Tom, făcându-l să se bâlbâie, şi se întoarse din nou spre Guy.

Dorian stătea rigid între Agnes şi Sarah, în capătul mesei. Cele două fete erau ascunse privirii părinţilor lor de florile etalate în vaze din argint şi de candelabrele înalte. În timpul mesei chicotiră şi vorbiră în şoaptă, spunând glume fără sens şi îndesându-şi în gură şerveţelele ca să-şi controleze râsul.

Dorian fu copleşit de jenă, dar şi de groază că lacheul de lângă masă avea să povestească despre agonia lui în camera servitorilor. După aceea, până şi îngrijitorii de la grajduri, care erau de obicei prietenii lui apropiaţi, l-ar fi dispreţuit, considerându-l un prost.

În capul mesei, Hal, William, domnul Beatty şi Edward Anderson erau absorbiţi într-o discuţie despre rege.

— Dumnezeu mi-e martor, nu am fost prea bucuros cu un olandez pe tron, însă micul gentilom în catifea neagră s-a dovedit a fi un adevărat războinic, spuse Beatty.

Hal încuviinţă din cap.

— Este un mare oponent al Romei şi nu îi plac francezii. Doar pentru asta, are loialitatea mea deplină. În plus, am aflat că este un om cu privirea şi cu mintea ageră. Cred că va fi un rege bun.

Palidă şi tăcută, Alice Courtney, proaspăta soţie a lui William, stătea la masă lângă Hal. Spre deosebire de comportamentul ei supus şi iubitor de până atunci, acum nu se uita deloc la soţul ei, aflat în cealaltă parte a mesei. Avea o vânătaie pe maxilar, sub ureche, pe care încercase să o ascundă cu pudră de orez şi cu o şuviţă de păr. Ea răspundea monosilabic la întrebările domnului Beatty.

La sfârşitul cinei, William se ridică şi lovi paharul de vin cu o linguriţă de argint, cerând să se facă linişte.

— La fel ca orice om care trebuie să rămână în urmă, în timp ce restul familiei sale călătoreşte spre tărâmuri îndepărtate... începu el.

Tom îşi lăsă capul în spatele decoraţiunilor florale, ca să nu fie văzut de William şi de tatăl său, şi se forţă să-şi bage degetele pe gât, pentru a vomita. Asta i se păru atât de amuzant lui Dorian, încât se înecă şi tuşi de râs, aplecându-şi capul roşcat sub masă. Caroline îi aruncă lui Tom o privire arogantă, apoi se mişcă pe scaun astfel încât să-l scoată din raza ei vizuală. Fără să ştie ce se întâmplă în jurul lui, William continuă:

— Tată, ştiu că te vei întoarce din această călătorie şi mai cunoscut, cu cala navei plină de comori. Aştept ziua aceea. Dar, cât timp vei fi plecat, vreau să ştii că mă voi îngriji de afacerile familiei de aici, din Anglia.

Hal se rezemă de spătar, cu ochii pe jumătate închişi, zâmbind încurajator în timp ce asculta laudele răsunătoare ale fiului său cel mare şi urările sale de siguranţă şi de bunăstare. Dar când William incluse numele celor trei fraţi vitregi în discursul său, Hal simţi o urmă de îndoială: sentimentele pe care le exprima erau de-a dreptul

dezgustătoare.

Deschise ochii brusc şi îl văzu pe William privindu-l pe Tom, aflat în capătul mesei. Ochii lui reci şi negri contrastau atât de mult cu căldura cuvintelor sale, încât Hal înţelese cât de puţine dintre lucrurile rostite de el erau sincere. Simţind profunzimea cu care îl cerceta tatăl lui, William îi aruncă o privire, mascându-şi rapid răutatea. Pe loc, expresia lui deveni din nou afectuoasă, nuanţată de tristeţea provocată de plecarea iminentă a celor pe care îi iubea cel mai mult.

Însă ceea ce văzuse în privirea lui William îl puse pe gânduri pe Hal, umplându-l de un sentiment rău prevestitor. Brusc, simţi că era ultima dată când stătea la aceeaşi masă cu toţi fiii săi. „Vânturile întâmplării ne poartă pe toţi departe, fiecare pe propriul său drum. Iar unii dintre noi nu vom mai ajunge niciodată să vedem High Weald”, se gândi el. Se simţi pătruns de îndată de o melancolie atât de profundă, încât nu reuşi să o ignore, fiind nevoit să zâmbească forţat în chip de răspuns la discursul lui William:

— Drum bun şi vânt din pupa!

***

La capătul digului, William stătea pe Sultan, armăsarul său negru, ridicându-şi pălăria în semn de salut spre cele două nave care ieşeau spre mare. Hal se îndreptă spre balustrada punţii de la pupa şi salută şi el, apoi se întoarse şi rosti câteva ordine la cârmă, pentru a întoarce nava spre Sound, în largul mării.

— Cum e vremea în Ushant? îl întrebă el pe Ned Tyler când părăsiră Penlee Point, iar dealurile verzi ale Angliei rămaseră în depărtare.

Ned stătea la timona modernă care înlocuise vechea cârmă. Era o invenţie minunată: folosind maneta, cârmaciul era limitat la întoarceri de cinci grade de fiecare parte a centrului, dar cu noua timonă putea întoarce cârma la şaptezeci de grade, având astfel un control mai mare al direcţiei navei.

— Vântul este bun, căpitane. Din sud spre sud-vest, răspunse Ned.

El ştia că întrebarea era doar o formalitate şi că Hal îşi verificase cu atenţie harta înainte de a părăsi cabina.

— Marcheaz-o în traversa ta! îi spuse Hal, iar Ned puse un cui într-o gaură din marginea scândurii circulare a traversei. La fiecare jumătate de oră un cui avea să fie adăugat, iar la sfârşitul cartului putea fi aflată cursa medie, calculându-se poziţia navei prin drumul estimat.

Hal merse apoi spre pupă, ridicându-şi privirea spre pânze. Fluturau liber, iar vântul venea peste babord. După modificarea lui Ned, toate pânzele erau întinse frumos, iar *Serafimul* mergea cu viteză, părând să sară de pe un val pe altul. Hal simţi o bucurie puternică, a cărei intensitate îl surprinse: „Credeam că sunt prea bătrân ca să mă mai bucur la fel de o navă şi de promisiunea unei aventuri”, se gândi el. Se strădui să-şi păstreze expresia calmă şi ţinuta demnă, dar Big Daniel stătea lângă deschizătura punţii de la pupă, iar privirile li se întâlniră. Nu îşi zâmbiră, dar fiecare înţelese ce simţea celălalt.

Pasagerii stăteau în mijlocul navei, aliniaţi lângă balustradă. Fustele femeilor fluturau în vânt, iar ele îşi ţineau bonetele cu mâna. Apoi, după ce *Serafimul* se îndepărtă de uscat, simţind din plin împingerea valurilor, ţipetele pline de entuziasm ale femeilor se estompară şi, una după alta, părăsiră balustrada, grăbindu-se să coboare sub punte. Doar Caroline rămase alături de tatăl ei.

În ziua aceea şi în cele care urmară, forţa vântului continuă să crească, propulsând înainte cele două nave. Apoi, într-o seară, când furtuna părea să-i ameninţe, Hal fu obligat să scurteze pânza. La lăsarea întunericului, la bordul celor două nave fură atârnate câteva lămpi pe catargele principale, pentru menţinerea contactului, iar când se crăpă de ziuă, Ned bătu la uşa cabinei lui Hal, spunându-i că *Yeoman* era vizibilă la două mile în spate şi că, la babord, se vedea insula Ushant.

În jurul prânzului, ocoliră insula Ushant şi plonjară înainte în apele învolburate din golful Biscaya, care îşi păstra reputaţia nefastă. În timpul săptămânii următoare, echipajul exersa manipularea pânzelor şi exploatarea navei în ape turbulente şi vânturi puternice. Dintre toate doamnele, doar Caroline nu părea afectată, alăturându-li-se

lui Tom şi lui Dorian pentru lecţiile lor zilnice în micuţa cabină aglomerată a dascălului Walsh. Vorbea foarte puţin cu Tom, continuând să-i ignore chiar şi cele mai inteligente glume. Îi refuza ajutorul atunci când el se oferea să îi explice problemele de matematică date de dascălul Walsh. Limbile străine şi matematica erau două dintre materiile la care Tom excela. În plus, refuza să vină la lecţiile de arabă pe care Alf Wilson le preda celor trei băieţi în fiecare după-amiază, timp de o oră.

Pe durata traversării golfului Biscaya, Guy avu rău de mare. Pe Hal îl tulbura mult gândul că unul dintre fiii săi putea ceda din cauza mişcării valurilor. Cu toate acestea, ceruse să fie pus un balot în colţul cabinei lui de la pupă, iar Guy zăcu acolo, palid şi gemând de parcă ar fi fost pe moarte, incapabil să mănânce şi reuşind să bea doar o gură de apă dintr-o cană pe care Aboli i-o duse la buze.

Doamna Beatty şi fetele ei mai mici nu erau nici ele mai bine. Niciuna dintre ele nu îşi părăsea cabina, iar doctorul Reynolds, ajutat de Caroline, îşi petrecea majoritatea timpului având grijă de ele. Oalele de noapte erau des transportate pentru a fi vărsate peste bord, iar mirosul acru al vomei domnea în cabinele de la pupă.

Hal ordonase schimbarea cursului spre vest, ca să evite să se învârtă pe timpul nopţii în jurul insulelor Madeira şi Canare, în speranţa că urmau să aibă parte de un vânt mai favorabil când, în cele din urmă, aveau să intre în calmul ecuatorial. Cu toate acestea, doar când se apropiară de treizeci şi cinci de grade latitudine nordică, cu Madeira la sute de leghe spre est, începu furtuna să se domolească. În noile condiţii, Hal fu capabil să ordone repararea pânzelor care rezistaseră în timpul furtunii şi antrenarea echipajului în alte manevre decât coborârea şi ridicarea pânzelor. Oamenii reuşiră să-şi usuce hainele şi aşternuturile ude, iar bucătarul izbuti să menţină focul aprins şi să servească mâncare caldă. O altă atmosferă cuprinse nava încet.

După câteva zile, doamna Beatty şi fetele ei mai mici reapărură pe punte, la început palide şi apatice, apoi într-o formă mai bună. Nu dură mult până când Agnes şi Sarah deveniră mascotele navei. Fetele făcuseră o adevărată fixaţie pentru Tom, dezvoltând o admiraţie copleşitoare. Ca

să scape de ele, Tom îl convinse pe Aboli să îl lase să se urce pe catarg, fără permisiunea tatălui său.

Hal veni pe punte înainte de cartul de amiază, văzându-l pe Tom pe catarg la zece metri deasupra punţii, cu picioarele goale înfipte ferm în bara de scotă[7], în timp ce ajuta la eliberarea unei terţarole[8] de la gabier[9]. Hal îngheţă pe loc, cu capul dat pe spate, gândindu-se la cum să-i ordone lui Tom să revină pe punte fără să îşi arate îngrijorarea. Se întoarse spre cârmă şi, văzând că toţi ofiţerii de pe punte îl priveau, traversă calm spre locul de lângă balustradă unde stătea Aboli.

— Îmi amintesc când te-ai urcat prima dată pe catargul principal, Gundwane, spuse încet Aboli. Era în apele învolburate din Aghulhas Bank. Ai făcut-o pentru că ţi-am interzis să urci mai sus de pânza principală. Aveai cu doi ani mai puţin decât are acum Klebe; mereu ai fost un băiat neastâmpărat. Aboli scutură din cap dezaprobator şi scuipă peste bord. Tatăl tău, Sir Francis, a vrut să urce pe funie până la tine. Ar fi trebuit să-l las să o facă.

Hal îşi amintea clar incidentul – ceea ce începuse ca o sfidare din partea unui copil sfârşise într-o groază cumplită. Se agăţase de vârful catargului în timp ce, la treizeci de metri dedesubt, panorama asupra punţii alterna cu strălucirea valurilor de un verde cremos, iar nava se legăna şi plonja, lăsând o dâră în urma ei. Oare Tom chiar era cu doi ani mai mare decât fusese el în ziua aceea? Cu siguranţă catargul de care atârna fiul său nu era nici măcar pe jumătatea arborelui gabier.

— Amândoi am fost martorii unei căzături de pe verga[10] principală, bombăni el. Rupe oase şi ucide la fel de sigur ca

---

[7] Parâmă folosită pentru fixarea colţului de jos al unei vele pe o navă cu pânze (n.red.).

[8] Porţiune dintr-o pânză de navă, care se strânge prin înfăşurare (n.red.).

[9] Marinar care face serviciul de veghe pe gabie şi care asigură, la navele cu pânze, manevrarea parâmelor, a vergelelor etc. (n.red.).

[10] Bară din lemn aşezată perpendicular pe catargul unei corăbii (n.red.).

una de pe catargul principal.

— Klebe n-o să cadă. Se caţără precum o maimuţă, zâmbi Aboli. Probabil că are asta în sânge.

Hal ignoră remarca lui Aboli şi se întoarse în cabina lui pentru a scrie în jurnal, dorindu-şi de fapt doar să nu-şi mai vadă fiul cocoţat pe velatură. Tot restul cartului de dimineaţă, el aşteptă să audă de pe puntea de deasupra capului său îngrozitorul zgomot surd al trupului zdrobit sau strigăte de „Om peste bord!” Apoi, în sfârşit, se auzi o bătaie în uşa cabinei lui şi Tom, radiind de mândrie, apăru înăuntru ca să-i transmită un mesaj de la ofiţerul de punte. Hal aproape sări de uşurare şi îl strânse la piept.

Când intrară în calmul ecuatorial, nava se linişti. Toate pânzele atârnau nemişcate, în aerul static. În cursul dimineţii, Hal îi chemă în cabina lui pe Big Daniel, pe Ned Tyler şi pe Wilson, pentru a examina din nou capturarea *Minotaurului* de către Jangiri. Hal ar fi vrut ca toţi ofiţerii să ştie exact la ce să se aştepte, apoi să-şi expună cele mai bune idei despre cum ar fi putut să-l atragă într-o luptă pe Jangiri sau să descopere portul în care atacase.

Brusc, Hal se opri în mijlocul discuţiei şi îşi înălţă capul: ceva neobişnuit se întâmpla pe puntea de deasupra. Se auzeau sunete de paşi, voci slabe şi râsete.

— Mă scuzaţi, domnilor, zise el ridicându-se şi grăbindu-se spre scara cabinei.

Privi repede împrejur. Toţi marinarii liberi erau pe punte – de fapt, toţi trântorii de la bord păreau să fie acolo. Toate capetele erau lăsate pe spate şi toate privirile era îndreptate spre catargul principal.

Tom stătea cu uşurinţă călare pe verga rândunicii şi îl încuraja pe Dorian.

— Haide, Dorry, nu privi în jos!

Aflat la trei metri deasupra punţii, Dorian se ţinea de pânzele de pe catarg. Preţ de o clipă îngrozitoare, Hal crezu că se blocase acolo, însă aproape imediat băiatul se mişcă. Făcu precaut un pas, apoi se apucă de o funie de deasupra capului său şi mai făcu încă unul.

— Asta e, Dorry! Acum, mai fă un pas!

Furia pe care Hal o simţea faţă de Tom crescu şi mai mult din cauza fricii pentru copil. „Ar fi trebuit să-l biciuiesc

de când s-a urcat prima dată”, se gândi el. Apoi se îndreptă spre cârmă şi luă goarna din suport. Înainte să o poată ridica la gură şi să strige la băieţi, Aboli apăru lângă el.

— Nu ar fi înţelept să îi sperii acum, Gundwane. Dorian are nevoie de ambele mâini şi de toate simţurile ca să se caţere.

Hal coborî goarna şi îşi ţinu respiraţia în timp ce Dorian urca încet pe pânze.

— De ce nu i-ai oprit, Aboli? întrebă el furios.

— Nu mi-au cerut voie.

— Tu i-ai fi lăsat oricum, spuse Hal acuzator.

— Ce-i drept, nu ştiu, ridică din umeri Aboli. Orice băiat ajunge la maturitate la timpul potrivit şi în felul său. Dorian nu se teme, zise el, încă privindu-l pe băiatul cocoţat pe catarg.

— De unde ştii? mormăi Hal cu teamă.

— Uită-te la felul în care îşi ţine capul. Priveşte-i picioarele şi mâinile când se ţine.

Hal nu răspunse. Aboli avea dreptate. Un fricos s-ar fi agăţat de frânghii şi ar fi închis ochii, cu mâinile tremurându-i, iar mirosul groazei ar fi fost puternic în jurul lui. Dorian continuă să se mişte, cu capul ridicat şi cu privirea înainte. Aproape toţi oamenii din echipajul său erau pe punte, privind, şi toţi erau tăcuţi şi încordaţi.

Tom întinse mâna spre fratele său.

— Aproape că ai ajuns, Dorry!

Dar Dorian nesocoti mâna întinsă şi, cu un efort vizibil, se ridică lângă fratele lui. Îi luă o clipă să-şi recapete suflul, apoi îşi dădu capul pe spate, într-un strigăt de triumf. Tom îl cuprinse protector pe după umeri, apoi îl îmbrăţişă. Chipurile lor radioase erau vizibile chiar şi de la distanţă. Echipajul izbucni spontan în ovaţii, iar Dorian îşi scoase căciula de pe cap şi o flutură spre oameni. El şi Tom erau deja preferaţii navei.

— Este pregătit pentru asta, spuse Aboli. Şi a dovedit-o.

— Dumnezeule, este doar un copil! îi voi interzice să mai urce vreodată! izbucni Hal.

— Dorian nu mai este un copil. Tu îl vezi cu ochii unui tată, îi spuse Aboli. Curând, vom purta o luptă, iar noi ştim că, într-o luptă, catargul este cel mai sigur loc în care poate

sta un băiat.

Acest lucru era adevărat. Când avea vârsta lui Dorian, staţia lui de luptă se afla la înălţime, căci focul inamic era direcţionat spre carenă, iar dacă nava ar fi fost abordată, el s-ar fi aflat în afara pericolului.

Câteva zile mai târziu, Hal modifică ordinea de bătaie, punându-i pe Tom şi pe Dorian în cuibul corbului de pe catargul principal când nava avea să intre în luptă. Nu ştia sigur ce trebuia să facă cu Guy, care nu dădea niciun semn că şi-ar fi dorit să părăsească siguranţa punţii. „Poate că ar putea să lucreze ca asistent pentru chirurgul de la infirmerie, se gândi el. Dar, pe de altă parte, dacă nu suportă să vadă sânge?”

***

În calmul ecuatorial, vântul părea să flirteze cu ei. Zile întregi dispărea complet, iar marea era calmă şi nemişcată. Căldura îi lovea nemiloasă, iar oamenii se chinuiau să respire, transpirând prin fiecare por. Cei de pe punte căutau umbra pânzelor ca să se ascundă de soare. Apoi, la orizont apărea o dâră zgâriind suprafaţa netedă a mării, iar briza se grăbea să umfle pânzele şi să-i poarte mai departe timp de o oră sau o zi.

Când vântul capricios şi nestatornic îi abandona din nou, Hal îşi antrena oamenii. Lucra cu ei la tunuri, îi instruia în mânuirea muschetei, apoi îi privea întrecându-se în rapiditate la încărcare, tragere şi reîncărcare. Arunca un butoi peste bord, pe post de ţintă, apoi le dădea săbii din rastel şi îi punea pe Aboli şi pe Daniel să îi instruiască. Tom îşi ocupa locul alături de ceilalţi mateloţi când se antrenau cu săbiile şi, de cele mai multe ori, Big Daniel îi spunea să iasă în faţă ca să le demonstreze celorlalţi detaliile mai fine ale stilului de luptă.

Hal începuse cu oamenii pe care îi alesese personal: aproape toţi luptaseră înainte şi erau antrenaţi în mânuirea pistolului şi a sabiei, a lăncii de abordaj, a topoarelor şi a tunului. După două sau trei săptămâni, Hal ştiu că acela era cel mai bun echipaj de luptători pe care îl comandase vreodată. Îi deosebea doar un lucru pe care Hal îl descoperi

cu greu: un soi de nerăbdare. Erau cu toţii câini de vânătoare, căutând mirosul animalului hăituit, iar el ar fi fost bucuros să-i conducă într-o luptă.

Părăsiră insulele Madeira şi Canare, care rămaseră în depărtare spre orizontul estic, însă călătoria lor încetini când intrară şi mai mult în calmul ecuatorial, Zile întregi pânzele atârnară inerte, iar nava rămase nemişcată pe suprafaţa netedă ca sticla a oceanului, valurile fiind tulburate doar de algele mării Sargasso şi de peştii zburători care alunecau printre ele. Soarele era ostil şi nemilos.

Hal ştia că, la astfel de latitudini, echipajul putea fi copleşit de proasta dispoziţie, care le-ar fi epuizat oamenilor energia şi hotărârea. Străduindu-se mult să-şi împiedice oamenii să cadă în plictiseală şi descurajare, organiza în timpul antrenamentelor zilnice întreceri de ştafetă de pe punte până în vârful catargului şi înapoi, echipajele concurând unul împotriva celuilalt. Chiar şi Tom şi Dorian luau parte la acestea, spre încântarea răsfăţatelor surori Beatty, după cum le botezase Tom pe Agnes şi pe Sarah.

Apoi, Hal le ordonă tâmplarilor şi colegilor lor de pe cele două nave să pună bănci în bărcile de lucru. Acestea fură lansate pe apă, iar echipajul de vâslaşi de pe *Serafim* se întrecu cu echipajul de pe *Yeoman* pe un curs dublu în jurul navelor lăsate în derivă, premiul fiind câteva panglici roşii şi o raţie suplimentară de rom. Panglica fu legată în vârful catargului *Serafimului* după prima cursă, apoi deveni o emblemă a onoarei pe măsură ce ajungea de la un echipaj la altul.

Pentru a-l sărbători pe câştigătorul panglicii roşii, Hal îl invită pe Edward Anderson să traverseze cu barca de pe *Yeoman* pentru a li se alătura lui şi pasagerilor la o cină în cabina pupei. Mai târziu se gândi să-i invite şi pe propriii fii la distracţie, pentru că dascălul Walsh sugerase un recital de muzică după cină. Walsh urma să cânte la flaut, iar Guy la mandolină, fiind acompaniaţi de Dorian cu vocea sa extraordinară.

Hal servi cel mai bun vin roşu, iar cina fu zgomotoasă şi jovială. Cu un număr atât de mare de invitaţi, abia dacă

aveau loc cu toţii să stea jos, fiind aproape imposibil să se mişte. Când Hal ceru, în cele din urmă, să se facă linişte şi îl rugă pe maestrul Walsh să cânte, Tom se trezi împins într-un colţ, pe un taburet ascuns vederii, în spatele unui paravan sculptat care împărţea cabina de zi de zona de dormit a tatălui său.

Walsh şi Guy începură cu câteva melodii mai vechi, inclusiv *Greensleeves* şi *Spanish Ladies,* care îi încântară pe toţi, cu excepţia lui Tom. Băiatul era atât de plictisit, încât îşi scrijeli iniţialele cu pumnalul în rama din lemn a paravanului în spatele căruia stătea.

— Iar acum, ne vor cânta domnişoara Caroline Beatty şi domnul Dorian Courtney, anunţă Walsh.

Caroline se ridică în picioare şi, cu greu, ieşi din mulţimea îngrămădită, ajungând în capătul cabinei unde stătea Tom. Aruncându-i o privire rece, se întoarse pe jumătate şi îşi lipi şoldul de paravanul sculptat pentru a-l privi pe Dorian, care stătea lipit de peretele despărţitor opus.

Începură cu o arie de Purceli. Vocea lui Caroline era clară şi dulce, chiar dacă uşor afectată; Dorian, în schimb, cânta cu o exuberanţă naturală. Sunetele divine care răsunau din pieptul micului băiat angelic aduseră lacrimi în ochii celor care îi ascultau.

În timpul acesta, Tom se străduia să iasă din cabina fierbinte şi apăsătoare. Ar fi vrut să fie pe punte, sub stele, ascuns în spatele unui cuib de tun cu Daniel, cu Aboli sau chiar cu amândoi, ascultând poveşti despre pământurile sălbatice şi despre oceanele misterioase care îi aşteptau. Din păcate însă, era blocat în cabină.

După un timp, observă că, atunci când atingea o notă înaltă, Caroline se înălţa uşor pe vârfuri: fusta i se ridica suficient de sus încât să-i dezvăluie gleznele şi gambele. Plictiseala lui Tom dispăru ca prin farmec. Picioarele fetei erau frumoase. Purta dresuri de un albastru-închis, iar gleznele formau o linie graţioasă împreună cu gambele. Aproape automat, scoase mâna din buzunar şi se întinse spre glezna sculptată.

„Eşti nebun?” se întrebă el. Se strădui să nu o atingă, gândindu-se: „O să facă scandal dacă o ating”. Privi vinovat

împrejur. Caroline stătea exact în faţa lui, atât de aproape încât ceilalţi nici nu îl vedeau. Ştia că toţi cei din cabină se uitau la Dorian. Ezită şi vru să-şi retragă mâna, pentru a o băga înapoi în buzunar. Apoi o adulmecă.

Peste mirosurile puternice din cabină, de varză cu jumări de porc, de aburi de vin şi de fum de la ţigara tatălui său, simţi mirosul cald al corpului fetei. Inima i se strânse ca un pumn, iar dorinţa îl lovi în stomac. Fu nevoit să-şi înăbuşe geamătul care i se ridica spre buze.

Se aplecă înainte pe taburet şi îi atinse uşor glezna prin dre surile albastre. Apoi se retrase brusc şi se aşează din nou pe taburet, gata să îşi ia un aer inocent când ea avea să se întoarcă spre el.

Caroline îl acompanie pe Dorian fără să piardă ritmul, iar Tom fu mirat de lipsa ei de reacţie. Întinse mâna din nou şi, de data asta, îi atinse glezna cu două degete. Caroline nu îşi mişcă piciorul, continuând să cânte cu o voce clară şi dulce. Tom îi mângâie piciorul, apoi îi cuprinse glezna cu degetele. Era atât de mică şi de feminină, încât simţi o presiune uriaşă ridicându-i-se în piept. Dresurile albastre erau lucioase şi mătăsoase la atingere. Foarte încet, zăbovind, îşi trecu degetele peste gambele ei, savurând rotunjimea caldă, până când ajunse în partea de sus a dresului şi la funda care îl lega sub genunchi. Acolo ezită şi, în momentul acela, cântecul se termină, cu cele două voci tinere şi minunate cântând în cor.

Urmă un moment de linişte, apoi o izbucnire de aplauze şi de strigăte de „Bravo!” şi „Bis! mai cântă-ne unul!”

— Nu trebuie să o obligăm pe domnişoara Caroline, se auzi vocea tatălui lui. A fost prea bună cu noi.

Buclele negre ale lui Caroline se mişcară cu graţie pe umeri.

— Sir Henry, vă asigur că nu este nicio obligaţie. Suntem bucuroşi că v-a plăcut. Vom cânta din nou cu cea mai mare plăcere. Să le cântăm *My Love She lives în Dorham Town,* Dorian?

— Cred că da, fu Dorian de acord fără prea mult entuziasm.

Apoi Caroline îşi deschise gura frumoasă şi începu să cânte.

Tom nu îşi mişcase mâna, iar acum îşi strecură degetele deasupra dresurilor, pentru a mângâia pielea moale din spatele genunchilor. Ea continuă să cânte, iar vocea părea să-i devină tot mai puternică şi mai emoţionată. Dascălul Walsh dădu aprobator din cap, vizibil încântat, în timp ce îi acompania la flaut.

Tom mângâie mai întâi un genunchi, apoi pe celălalt. Ridicase tivul fustei, iar acum se holba la pielea ei lucioasă, neaşteptat de moale şi de caldă sub vârfurile degetelor lui. Fiind clar că ea nu avea să ţipe sau să-l dea de gol în faţa audienţei, el căpătă curaj.

Îşi mută degetele mai sus, pe partea din spate a coapselor ei, şi îi simţi fiorul. Dar ea încă nu omitea niciun cuvânt din cântec, având în continuare un aer calm. Din unghiul acela, Tom îl vedea pe tatăl lui bătând ritmul cu vârful cizmei pe sub masă. Faptul că Hal era atât de aproape, precum şi natura periculoasă a comportamentului său sporiră entuziasmul lui Tom. Degetele îi tremurau când ajunseră la pliul deasupra căruia începea fesa tare şi rotundă a fetei. Nu purta nimic pe sub fuste, iar el îi urmări rotunjimea fesei până când ajunse în dreptul fantei verticale care separa cele două emisfere de carne caldă, încercă să-şi strecoare unul dintre degete între coapsele ei, însă acestea erau strâns lipite – toţi muşchii picioarelor erau încordaţi şi tari ca piatra. Fanta era de nepătruns, iar Tom se lăsă păgubaş. În schimb, îi cuprinse în palmă una dintre fesele-i mici şi tari, strângând-o uşor.

Caroline atinse o notă înaltă la sfârşitul versului şi îşi schimbă uşor poziţia, depărtându-şi picioarele mici şi împingându-şi fundul spre el. Coapsele i se depărtară, iar când Tom încercă din nou, simţi cuibul mătăsos de păr dintre ele. Ea se mai mişcă o dată imperceptibil, ca şi când ar fi vrut să-i uşureze munca, apoi din nou, direcţionându-i astfel atingerea. Mary, servitoarea de la bucătărie, îi arătase lui Tom unde să găsească bucăţica magică de carne tare, iar el o căută cu dexteritate. Caroline îşi mişca acum uşor tot corpul în ritmul muzicii, legănându-şi şoldurile. Ochii îi scânteiau. Doamna Beatty se gândea că fiica ei nu arătase niciodată atât de minunat şi se uită în jur, spre chipurile bărbaţilor, mândrindu-se când văzu

admiraţia din privirile lor.

Când melodia ajunse la apogeu, până şi Dorian făcu un efort pentru a atinge frumuseţea acelei ultime note înalte, ce păru să umple întregul spaţiu şi să rămână acolo, licărind în aer, chiar şi după ce cântecul se termină. Caroline îşi flutură fustele, precum petalele unei minunate orhidee tropicale, şi făcu o plecăciune atât de adâncă, încât aproape că atinse puntea cu fruntea.

Bărbaţii se ridicară în picioare ca să o aplaude, fiind nevoiţi să se aplece sub grinzile grele de deasupra lor. Când Caroline îşi înălţă capul, buzele îi tremurau, iar obrajii îi erau umezi de lacrimi din pricina emoţiilor. Mama ei sări în picioare şi o îmbrăţişă impulsiv.

— O, draga mea, a fost atât de frumos! Cânţi ca un înger. Probabil că ai obosit. Poţi să bei o jumătate de pahar de vin ca să îţi revii.

Felicitările şi încântarea o făcură pe Caroline să se întoarcă pe scaunul ei. Fata părea să nu mai fie la fel de tăcută şi de retrasă ca de obicei şi se alătură conversaţiei din jurul ei aproape cu veselie. Când doamna Beatty consideră că venise momentul să se retragă şi să-i lase pe bărbaţi cu pipele, ţigările şi vinul lor, Caroline plecă sfioasă împreună cu ea. Când le ură „Noapte bună” şi părăsi cabina, nici măcar nu se uită în direcţia lui Tom.

Băiatul se aşeză din nou pe taburetul din colţ, fixând cu privirea puntea de deasupra capului său, şi încercă să pară rece şi indiferent. Însă mâinile îi erau băgate adânc în buzunare şi ţinute atât de strâns, încât nimeni să nu-i observe umflătura din pantaloni.

***

În noaptea aceea, Tom abia dacă reuşi să adoarmă. Rămase întins pe salteaua de paie între Dorian şi Guy, ascultând sforăiturile, gemetele şi mormăiturile membrilor echipajului, care dormeau de-a lungul punţii cu tunuri. Retrăia fiecare detaliu al episodului din cabina pupei, fiecare atingere şi fiecare mişcare, mirosul ei şi sunetul vocii sale cântând în timp ce el o mângâia, fineţea alunecoasă a celor mai intime părţi ale corpului ei şi

căldura lor. Abia aştepta ziua următoare, când avea să fie cu Caroline în cabina dascălului Walsh. Chiar dacă urmau să stea aplecaţi deasupra tăbliţei şi să asculte monologurile monotone ale lui Walsh, el tânjea după o privire sau o atingere care să-i confirme importanţa uriaşă a ceea ce se întâmplase între ei.

Când, în cele din urmă, ea intră în cabina lui Walsh, însoţită de surorile ei mai mici, îl ignoră pe Tom şi se îndreptă direct spre dascălul Walsh.

— Mi se pare că, în locul meu, lumina este slabă. Îmi oboseşte ochii. Pot să fac schimb de locuri şi să stau lângă Guy?

— Desigur, domnişoară, acceptă pe loc Walsh, deloc imun la farmecele fetei. Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme că nu te simţi confortabil lângă Tom.

Guy se mută voios pe bancă, pentru a-i face loc, iar Tom se simţi extrem de umilit. Încercă să-i atragă atenţia, fixând-o cu privirea din cealaltă parte a cabinei înguste, dar ea îşi concentra atenţia asupra tablei şi nu îşi ridică ochii.

În cele din urmă, până şi dascălul Walsh îşi dădu seama că Tom se purta ciudat.

— Ai rău de mare?

Tom se simţi ofensat de o asemenea acuzaţie.

— Mă simt foarte bine, domnule.

— Atunci, repetă ce spuneam! îi sugeră Walsh.

Tom îl privi gânditor, apoi se scărpină în bărbie, lovind cu piciorul pe sub masă în glezna lui Dorian.

Fratele lui îi sări imediat în ajutor.

— Spuneaţi că tautologia este...

— Mulţumesc, Dorian, îl opri Walsh. Vorbeam cu fratele tău, nu cu tine, spuse el, privindu-l dezaprobator pe Tom.

Întotdeauna se simţea indispus când un băiat inteligent refuza să îşi folosească întregul potenţial.

— Acum, că ţi s-a acordat o amânare, Thomas, poate că ne vei explica tuturor însemnătatea cuvântului.

— Tautologia este repetarea inutilă a sensului transmis anterior într-o frază sau propoziţie, spuse Tom.

Walsh părea dezamăgit. Sperase să îl facă să-şi arate ignoranţa şi să se simtă umilit în faţa colegilor săi.

— Mă uimeşti cu erudiţia ta, spuse el rigid. Ne vei

explica mai departe, dându-ne un exemplu de tautologie?

Tom se gândi, apoi sugeră:

— Un pedagog pedant? Un profesor plicticos?

Dorian pufni în râs. Până şi Guy îşi ridică privirea şi zâmbi. Răsfăţatele Beatty nu înţelegeau niciun cuvânt, dar când îl văzură pe Walsh roşind, iar pe Tom încrucişându-şi braţele pe piept şi zâmbind triumfător, îşi dădură seama că idolul lor se descurcase din nou şi chicotiră încântate. Doar Caroline continua să scrie pe tabla ei, fără măcar să-şi ridice privirea.

Tom era uimit şi se simţea rănit. Era ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat între ei. Constatând că duelul lui cu dascălul Walsh nu o impresionase, el încercă să-i atragă atenţia în alte moduri. Când Caroline era pe punte, el se străduia din răsputeri să o impresioneze cu noi acte de vitejie, din postul lui de pe catarg, îi imita pe colegii mai mari, alergând de-a lungul vergii cu mâinile deasupra capului spre locul lui de la manevrele fixe sau coborând pe straiurile catargului fără să se oprească. Funia aspră din cânepă îi arse palmele înainte de a ateriza în picioarele goale, cu un zgomot surd, în apropierea locului în care stătea ea. Dar fata se întoarse fără măcar să-l privească.

Pe de altă parte, era dulce ca mierea cu Guy şi cu Dorian şi până şi cu dascălul Walsh. Afonul Tom era exclus din activităţile lor muzicale, iar lui Caroline părea să îi placă mai mult compania lui Guy. Cei doi şuşoteau chiar şi în timpul lecţiilor, când Walsh încerca, fără vreo tragere de inimă, să-i facă să tacă.

— Lucrez la o problemă de trigonometrie şi nu pot să gândesc când voi doi vorbiţi tot timpul, protestă Tom.

Walsh zâmbi răutăcios.

— Nu sesizez nicio intensificare a proceselor tale cerebrale, Thomas, nici măcar în cea mai profundă linişte.

Caroline izbucni în râs auzind această remarcă şi se rezemă de umărul lui Guy ca şi când ar fi vrut să împartă gluma cu el. Privirea pe care i-o aruncă lui Tom fu răutăcioasă şi sarcastică.

Întrucât Dorian şi Tom moşteniseră vederea ageră a tatălui lor, erau adesea trimişi împreună pe catarg, în calitate de observatori. Tom ajunsese să fie încântat de

turele lungi de pe catarg: era singurul loc de pe nava aglomerată în care puteau fi singuri. Dorian învăţase să-şi ţină gura, astfel că puteau sta ore întregi în linişte, fără să se deranjeze unul pe altul, lăsându-se fiecare în voia imaginaţiei.

Dacă înainte Tom visa la lupte şi la glorie, la ţărmurile sălbatice şi la oceanele mari spre care se îndreptau, la elefanţi, balene şi maimuţe uriaşe aflate în vârfurile ceţoase ale munţilor, visuri pe care li le povestea atât de încântat lui Aboli şi lui Big Daniel, acum doar Caroline se afla în gândurile lui. Se gândea la corpul ei cald şi moale, pe care îl atinsese, dar pe care nu îl văzuse, la ochii ei întorşi spre el cu dragoste şi devotament, la lucrurile minunate pe care le făcuse cu Mary şi cu celelalte fete din sat şi pe care le-ar fi putut face cu ea. Şi totuşi, părea cumva un sacrilegiu să le viseze pe fiinţele acelea vulgare alături de divina Caroline.

Îşi imagina cum o salva când nava era în flăcări, iar punţile roiau de piraţi, sărind peste bord cu ea în braţe şi înotând spre plaja albă a unei insule de corali, unde puteau fi singuri. Singuri! Aceasta era problema cu care se confrunta la sfârşitul fiecărui vis. Cum să facă să fie singuri. *Serafimul* putea naviga până la capătul oceanelor cu ea la bord, dar ei nu aveau să fie niciodată singuri.

Disperat, încercă să se gândească la un loc de la bord în care ar fi putut să petreacă măcar câteva minute departe de privirile indiscrete – dacă ar fi putut să o ademenească să-l urmeze acolo. Ceea ce, recunoscu el, părea foarte puţin probabil.

Exista cala, dar aceasta era plină şi purta sigiliile companiei. Existau cabinele de la pupă, dar nici chiar în cele mai mari nu puteai avea intimitate şi toate erau supraaglomerate. Pereţii despărţitori erau atât de şubrezi, încât, prin despărţitura dintre ei, le auzise pe cele trei surori certându-se din cauză că în cabina lor doar una singură putea să stea în picioare. Două dintre ele trebuiau să se ghemuiască în paturi ca să se poată schimba. Cu siguranţă nu exista niciun loc în care să poată fi singur cu Caroline şi să îşi manifeste dragostea. Totuşi, imaginaţia nu îi dădea pace.

În serile în care vremea era favorabilă, Tom şi Dorian îşi aduceau bolurile cu mâncare de la bucătărie şi mergeau la provă, unde mâncau stând ghemuiţi pe punte, în compania lui Aboli şi uneori a lui Big Daniel. După aceea puteau să stea întinşi pe spate şi să privească cerul nopţii.

Daniel fuma din pipa lui din lut şi le arăta cum se schimba cerul cu fiecare zi, pe măsură ce se apropiau mai mult de sud. Le arătă marea Cruce a Sudului, care se înălţa în fiecare seară deasupra orizontului, norii strălucitori ai insulei Magellan, care pluteau precum aura îngerilor şi care, în cele din urmă, o înconjurau.

În jurul fiecărei constelaţii, Aboli împletea legendele stelelor din tribul său, iar Big Daniel chicotea.

— Pleacă de aici, păgân mare şi negru! Lasă-mă să le spun adevărul creştin. Că Orion este puternicul vânător, nu vreun boşiman sălbatic.

Aboli îl ignora, dar, într-o seară, le spuse legenda vânătorului nesăbuit care trăgea cu săgeţi într-o turmă de zebre – aici, le arătă grupul de stele din centura lui Orion – şi care, astfel, rămăsese fără săgeţi când fusese atacat de leul din Sirius. Din cauză că fusese nechibzuit, vânătorul sfârşise în burta leului.

— O poveste mai satisfăcătoare pentru un ascultător, concluzionă Aboli, mulţumit de sine.

— Şi pentru leu, fu de acord Big Daniel, curăţându-şi pipa şi ridicându-se în picioare. Am treabă pe nava asta, spre deosebire de alţii, se pare.

Se îndreptă spre pupă ca să-şi facă tura.

După ce plecă, rămaseră tăcuţi o vreme. Dorian se ghemui ca un căţel şi adormi aproape instantaneu. Aboli oftă mulţumit, apoi şopti în limba pădurilor, pe care o foloseau adesea când erau singuri:

— Vânătorul nesăbuit ar fi putut învăţa multe lucruri dacă ar fi trăit suficient de mult.

— Spune-mi care sunt lucrurile acelea, zise Tom în aceeaşi limbă.

— Uneori, este mai bine să nu urmăreşti o zebră trăgând frenetic săgeţi, ci de la distanţă.

— Ce vrei să spui, Aboli? întrebă Tom, ridicându-se şi strângându-şi genunchii la piept.

Simţea înţelesul ascuns al poveştii.

— Vânătorului nesăbuit îi lipseşte şiretenia. Cu cât îşi urmăreşte mai mult vânatul, cu atât mai repede fuge prada. Cei care privesc strigă: „Iată vânătorul prost!” şi râd de încercările lui inutile.

Tom începu să se gândească la acest lucru: ajunsese să se aştepte la sensurile ascunse ale poveştilor lui Aboli. Brusc, înţelese morala poveştii şi zise agitat:

— Râzi de mine, Aboli?

— Nu aş face niciodată asta, Klebe, dar mă amărăşte să văd cum râd subalternii de tine.

— De ce ar râde cineva de mine?

— Te străduieşti prea mult. Le permiţi tuturor celor de la bord să ştie ce pui la cale.

— Te referi la Caroline? zise Tom, iar vocea i se transformă într-o şoaptă. Adică... este evident?

— Nu trebuie să-ţi răspund eu la asta. Mai degrabă spune-mi ce îţi place cel mai mult la ea.

— Este frumoasă... începu Tom.

— Măcar nu este urâtă... Aboli zâmbi în întuneric. Dar ceea ce te înnebuneşte este că nu te bagă în seamă.

— Nu înţeleg, Aboli.

— Fugi după ea pentru că ea fuge de tine, iar ea fuge pentru că tu fugi după ea.

— Atunci, ce ar trebui să fac?

— Fă ce face vânătorul înţelept şi aşteaptă răbdător la adăpătoare. Lasă vânatul să vină la tine.

***

În ultima vreme, Tom începuse să se folosească de orice scuză pentru a zăbovi în cabina lui Walsh după terminarea lecţiilor zilnice, în speranţa că un mic semn de la Caroline avea să-i arate că încă era interesată de el. Tatăl lui hotărâse ca băieţii să fie instruiţi în fiecare zi, înainte de a-şi îndeplini îndatoririle de la bordul navei. Părea că până şi Hal considera că trei ore erau suficiente pentru lecţiile maestrului Walsh, dar Tom era dispus să rămână chiar mai mult doar pentru a petrece câteva minute în plus în

prezenţa obiectului adoraţiei sale.

După discuţia cu Aboli, acest lucru se schimbă. În timpul lecţiilor, se străduia să tacă şi să pară misterios, limitând discuţia cu Walsh la minimul necesar. Imediat ce clopotul navei suna pentru schimbarea cartului, chiar dacă erau în mijlocul unei probleme complexe de matematică, el îşi lua cărţile şi tabla şi se ridica imediat în picioare.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule Walsh, trebuie să merg la îndatoririle mele.

Apoi, ieşea din cabină fără să arunce măcar o privire spre Caroline.

În serile în care Caroline venea pe punte însoţită de mama şi de surorile ei, pentru obişnuita plimbare în aer curat, Tom se asigura că îndatoririle îl ţineau cât mai departe de ea, atât cât permitea spaţiul înghesuit de pe navă.

Vreme de câteva zile, ea nu păru să-şi dea seama că el îşi schimbase atitudinea faţă de ea. Apoi, într-o dimineaţă, în timpul lecţiilor, Tom îşi ridică fără să vrea privirea de la tablă şi o surprinse studiindu-l cu coada ochiului. Ea îşi plecă imediat ochii, dar nu putu să se abţină să nu roşească. Tom simţi o pâlpâire de satisfacţie – Aboli avusese dreptate. Aceasta era prima dată când o surprinsese studiindu-l.

Astfel încurajat, îi fu mai uşor să o ignore – la fel procedase şi ea. Impasul dură aproape două săptămâni, până când Tom observă o mică schimbare în comportamentul ei. În timpul lecţiilor de dimineaţă, deveni mai vorbăreaţă, adresându-li-se în mare parte lui Walsh şi lui Guy, dar în mod special fratelui său. Vorbea cu el în şoaptă, râzând exagerat la cele mai prosteşti remarci. Tom rămase tăcut şi serios, fără să-şi ridice capul, deşi râsul ei îl întrista amarnic.

De îndată ce ieşiră din cabina lui Walsh şi ajunseră în capătul scărilor spre punte, Caroline zise pe un ton teatral:

— Vai! Scările astea sunt atât de abrupte! Pot să te iau de braţ, Guy?

Apoi se aplecă spre el şi îi privi chipul zâmbitor. Tom trecu pe lângă ei fără să arate vreo emoţie.

Cumva, îndatoririle lui Guy la bordul navei îi permiteau

să le conducă pe doamna Beatty şi pe fetele ei pe punte sau să poarte, ore în şir, conversaţii serioase cu domnul Beatty, în cabina acestuia. De fapt, domnul şi doamna Beatty păreau să-l placă foarte mult. El încă nu încerca să părăsească puntea şi să se aventureze pe catarg, nici chiar atunci când Tom îl tachina în legătură cu asta, în prezenţa lui Caroline. Tom era surprins că ei nu îi displăcea timiditatea lui Guy. De fapt, se simţea uşurat că nu era responsabilitatea lui să aibă grijă de fratele lui geamăn cât timp stătea căţărat pe catarg, la o înălţime periculoasă. Era suficient că îl păzea pe Dorian; totuşi, fratele său mai mic se căţăra deja cu rapiditate şi agilitate, astfel că Tom nu mai trebuia să aibă grijă de el.

Deşi intervenţia lui Caroline fusese aparentă la început, relaţia dintre gemeni se răcise de ceva vreme. Petreceau foarte puţin timp unul cu celălalt, iar când erau împreună, vorbeau concis şi rezervat. Era o diferenţă ca de la cer la pământ faţă de zilele dinaintea plecării, când îşi împărtăşeau unul altuia toate visurile şi gândurile şi se consolau reciproc atunci când dădeau peste cele mai mici greutăţi şi nedreptăţi ale vieţii.

După cină, Hal îşi invita deseori pasagerii la o seară de whist[11] în cabina de la pupă. Era un jucător pasionat şi îl învăţase şi pe Tom să se bucure de joc. Cu înclinaţia lui spre matematică, Tom devenise un jucător extraordinar, jucând adesea împreună cu tatăl său împotriva domnului Beatty şi a maestrului Walsh. Aceste jocuri erau luate în serios şi contestate aprig. După fiecare mână, jocul era discutat şi analizat, în timp ce, la cealaltă masă din cabină, Guy, doamna Beatty şi fetele chicoteau şi strigau din cauza jocurilor infantile de loc[12] şi spoil fave[13]. Guy nu arătase nici pricepere, nici interes pentru jocul mai dificil de whist.

Într-una dintre seri, Tom se trezi pus de tatăl său într-un contract subtil de cinci inimi. Ştia de la început că putea să joace două jocuri, care se excludeau. Putea să-i dea

[11] Joc de cărţi clasic, englezesc, de levată (n.tr.).

[12] Joc de cărţi pentru cinci sau mai mulţi jucători (n.tr.).

[13] Joc de cărţi de origine irlandeză (n.tr.).

domnului Beatty regina de inimă şi să câştige sau să joace divizat. Încercă să calculeze şansele ca inimile să fie egale sau ca regina să fie singură, însă strigătele şi ţipetele feminine de la cealaltă masă îl făcură să-şi piardă concentrarea. Se gândi un timp, apoi dădu dama. Îl văzu pe tatăl lui încruntându-se când începu să joace, apoi, spre groaza lui, dascălul Walsh scoase un chicot triumfător şi luă regina. Tulburat de calculul prost, Tom jucă greşit trefla, iar mâna fu un dezastru.

Tatăl lui îi zise serios:

— Ar fi trebuit să ştii din licitaţia dascălului Walsh că avea şaptele de treflă, iar cartea dată regelui tău a confirmat distribuţia nefavorabilă.

Tom se agită pe scaunul lui. Când îşi ridică privirea, văzu că la cealaltă masă toate jocurile se opriseră şi toţi ascultau cum îl mustra tatăl său. Caroline şi Guy se uitau la el, cu capetele apropiate. În privirea lui Guy se citea o încântare răutăcioasă, nemaivăzută de Tom până atunci. Părea să se bucure cu adevărat de umilirea fratelui său.

Brusc, Tom se simţi vinovat. Pentru prima dată în viaţa lui, se confrunta cu înţelegerea faptului că nu îl plăcea pe fratele său geamăn. Guy îşi întoarse capul şi îi făcu un semn din ochi lui Caroline, care îi atinse braţul cu mâna ei mică şi albă. Acoperindu-şi gura cu cealaltă mână, se aplecă şi îi şopti ceva la ureche, uitându-se direct spre Tom cu o expresie batjocoritoare. Tom îşi dădu seama cu un şoc că ceea ce simţea era mult mai complex: nu doar că îl displăcea pe Guy, dar îl şi ura, dorindu-i răul.

Timp de câteva zile după aceea, se luptă cu sentimentul de vinovăţie. Tatăl său îi învăţase pe toţi fiii săi că, în familie, loialitatea era sfântă – „Suntem noi împotriva lumii”, spunea el adeseori –, iar Tom simţea acum că, din nou, nu se ridica la înălţimea aşteptărilor tatălui său.

Apoi, pe neaşteptate, păru că fusese răzbunat. La început, fu doar vag conştient că un lucru foarte minunat era pe cale să se petreacă. Îi observă pe domnul Beatty şi pe tatăl său adânciţi într-o conversaţie serioasă pe puntea de la pupă şi îşi dădu seama imediat că Hal era extrem de nemulţumit. În următoarele câteva zile, domnul Beatty petrecu mult timp închis cu Hal în cabina de la pupă. Apoi,

tatăl lui îl rugă pe Dorian să-l cheme pe Guy la una dintre aceste întâlniri.

— Despre ce vorbeau? îl întrebă Tom pe fratele lui mai mic, atunci când se întoarse.

— Nu ştiu.

— Ar fi trebuit să asculţi la uşă, mormăi Tom, extrem de curios.

— Nu am îndrăznit, recunoscu Dorian. Dacă m-ar fi prins, tata m-ar fi băgat în chilă[14].

Dorian auzise recent de această pedeapsă oribilă şi se simţea fascinat.

***

Guy se temea de câteva zile de chemările în cabina de la pupă. Când Dorian veni să-l caute, era ocupat cu Ned Tyler în magazia cu pulbere, ajutându-l să deschidă butoaiele şi să verifice de umezeală pulberea neagră şi nisipoasă.

— Tata vrea să te vadă acum, în cabina lui.

Băiatul părea copleşit de importanţa lui ca purtător al unei veşti de rău augur. Guy se ridică în picioare şi îşi scutură granulele de pulbere de pe mâini.

— Ai face bine să te grăbeşti, îl avertiză Dorian. Tata are faţa aceea de moarte-păgânilor.

Când intră în cabină, Guy văzu imediat că Dorian nu exagerase deloc în privinţa stării de spirit a tatălui lor. Hal stătea lângă ferestrele dinspre pupă, cu mâinile împreunate la spate. Se întoarse pe călcâie, iar părul său gros, prins în coadă la spate, tresări precum coada unui leu furios când îşi privi fiul, cu o expresie în care Guy citi o nuanţă de îngrijorare şi chiar teamă.

— Am purtat o discuţie lungă cu domnul Beatty, începu el, arătându-i-l lui Guy printr-un semn cu capul.

Beatty stătea la masă, fără să zâmbească. Purta o perucă, un alt semn al seriozităţii acelei întâlniri. Hal tăcu preţ de o clipă, ca şi când ceea ce urma să spună era atât de dezagreabil, încât ar fi preferat să nu fie nevoit să

[14] Element principal de rezistenţă al osaturii unei nave (n.tr.).

rostească acele cuvinte.

— Am ajuns la concluzia că ţi-ai făcut planuri de viitor fără să îţi consulţi tatăl, respectiv capul familiei.

— Iartă-mă, tată, dar nu vreau să fiu marinar, spuse Guy pe un ton jalnic, fără să gândească prea mult.

Hal se retrase involuntar, ca şi când fiul tocmai şi-ar fi negat credinţa în Dumnezeu.

— Noi suntem marinari dintotdeauna. Familia Courtney iese pe mare de două sute de ani.

— Nu-mi place, spuse Guy încet, cu vocea tremurând. Urăsc duhoarea şi spaţiul înghesuit de pe navă. Mă simt rău şi sunt nefericit când nu mai sunt pe uscat.

Urmă o clipă lungă de tăcere, apoi Hal continuă:

— Tom şi Dorian au preluat tradiţia familiei. Cu siguranţă se vor bucura de aventuri şi de profituri. Mă gândeam să-ţi ofer o navă într-o zi. Dar văd că îmi răcesc gura de pomană.

Simţindu-se ruşinat, Guy repetă pe un ton vrednic de milă:

— Niciodată n-am să fiu fericit pe mare.

— Fericit!

Hal îşi promisese să-şi păstreze calmul, dar cuvântul dispreţuitor izbucni din gura lui înainte să-l poată opri.

— Ce legătură are fericirea cu asta? Un bărbat îşi urmează calea. Îşi face datoria faţă de Dumnezeu şi faţă de rege. El face ceea ce trebuie, nu ceea ce îi place. Sincer îţi spun, băiete, ce fel de lume ar fi asta dacă fiecare om ar face doar ce îi place? Cine ar ara câmpurile şi ar strânge recolta dacă fiecare om ar avea dreptul să spună „Nu vreau să fac asta”? în lumea asta există un loc pentru fiecare persoană, dar fiecare trebuie să-şi cunoască locul.

Făcu o pauză când observă privirea încăpăţânată a fiului său. Apoi se întoarse spre fereastra pupei, privind oceanul şi cerul albastru cu dungi aurii pe care soarele apunea. Inspiră adânc, dar îi luă câteva minute până să-şi revină. Când se întoarse, trăsăturile îi erau ferme.

— Foarte bine! spuse el. Poate că sunt prea indulgent, dar nu te voi forţa să faci asta – deşi, Dumnezeu ştie, chiar m-am gândit să o fac. Ai noroc cu faptul că domnul Beatty are o părere atât de bună despre tine, pe care eu nu o mai

am din cauza comportamentului tău egoist.

Se aşează greoi pe scaun şi trase spre el documentele care erau pe masă.

— După cum ştii deja, continuă el, domnul Beatty ţi-a oferit o slujbă la onorabila companie India de Est, ca secretar începător. El a fost foarte generos în ceea ce priveşte salariul şi condiţiile de angajare. Dacă accepţi oferta aceasta, vei începe imediat să lucrezi pentru companie. Te voi elibera de îndatoririle pe care le ai ca membru al echipajului de pe această navă. În schimb, vei începe ca asistent al domnului Beatty. Înţelegi?

— Da, tată, şopti Guy.

— Asta vrei?

Hal se înclină în faţă şi îl privi în ochi, în speranţa că, într-un fel, avea să nege.

— Da, tată. Asta vreau.

Hal oftă, iar furia îl părăsi.

— Ei bine, atunci mă rog, pentru binele tău, să fi luat decizia corectă. Soarta ta nu mai este în mâinile mele. Împinse pergamentul de ucenicie pe masă şi adăugă: Semnează-l. Eu voi fi martor.

După ce Guy semnă, Hal presără atent ceva nisip peste cerneala udă a semnăturii lui, apoi suflă excesul şi îi înmână documentul domnului Beatty. Întorcându-se spre Guy, zise:

— Îţi voi explica acum ce poziţie vei avea faţă de ofiţerii navei şi faţă de fratele tău. Ştiu sigur ce vor crede ei despre tine.

***

Stând în întuneric la provă, cu Aboli şi cu Big Daniel, fraţii discutară decizia lui Guy în toate detaliile.

— Dar cum poate Guy să ne părăsească aşa? Am jurat că vom fi mereu împreună, nu-i aşa, Tom? zise Dorian supărat.

Tom evită un răspuns sincer.

— Guy are rău de mare. N-ar putea niciodată să fie un marinar adevărat, spuse el. Şi îi este teamă să se urce pe catarg.

Cumva, Tom nu reuşea să simtă cât era de tulburat fratele său mai mic de această schimbare.

Dorian păru să înţeleagă asta şi, în schimb, căută consolare la cei doi bărbaţi mai în vârstă.

— Ar fi trebuit să rămână cu noi, nu-i aşa, Aboli?

— Sunt multe drumuri prin junglă, zise Aboli. Dacă am merge toţi pe acelaşi drum, ar fi foarte aglomerat.

— Dar Guy... Dorian aproape că plângea... trebuia să rămână mereu cu noi. Se întoarse din nou spre Tom şi spuse: Tu nu ai să mă părăseşti niciodată, nu-i aşa, Tom?

— Bineînţeles că nu, spuse ursuz Tom.

— Promiţi?

O lacrimă îi curse lui Dorian pe obraz, strălucind în lumina stelelor.

— Nu trebuie să plângi, îl mustră Tom.

— Nu plâng. Doar că vântul mă face să lăcrimez. Îşi şterse lacrima şi spuse: Promite-mi, Tom.

— Îţi promit.

— Nu, nu aşa. Jură-mi! insistă Dorian.

Cu un oftat prelung şi afectat, Tom îşi scoase cuţitul din teaca de la curea. Ridică lama îngustă, care străluci în lumina lunii.

— Cu Dumnezeu, Aboli şi Big Daniel ca martori.

Îşi înţepă degetul mare cu vârful pumnalului, iar ei văzură sângele negru precum catranul curgând în lumina argintie. Puse apoi pumnalul în teacă şi, cu mâna liberă, apropie faţa lui Dorian de a lui. Uitându-se solemn în ochii copilului şi folosind degetul mare, Tom făcu o cruce cu sânge pe fruntea lui Dorian.

— Jur că nu te voi părăsi niciodată, Dorian, intonă el grav. Acum nu mai plânge.

***

După dezertarea lui Guy, tabelul cu carturile de serviciu fu modificat astfel încât Tom să preia şi îndatoririle fratelui său geamăn pe lângă ale lui. Acum, Ned Tyler şi Big Daniel puteau să predea lecţiile de navigaţie, artilerie şi manipularea pânzelor pentru doi studenţi în loc de trei. Rutina lui Tom fusese grea şi înainte, însă acum părea să

nu mai aibă limite.

Îndatoririle lui Guy erau acum uşoare şi plăcute. După lecţiile zilnice cu dascălul Walsh, când Tom şi Dorian trebuiau să se grăbească pe punte ca să înceapă tura, el petrecea câteva ore scriind scrisori şi rapoarte pentru domnul Beatty sau studiind publicaţiile companiei, inclusiv *Instrucţiuni pentru recruţii aflaţi în serviciul onorabilei companii engleze India de Est.* După aceea era liber să-i citească domnului Beatty sau să joace cărţi cu fiicele lui. Niciunul dintre aceste lucruri nu era pe placul fratelui său, care îl urmărea uneori plimbându-se şi râzând cu domnişoarele pe puntea pupei, interzisă tuturor, cu excepţia ofiţerilor navei şi pasagerilor.

Când *Serafimul* traversă Ecuatorul, toţi cei care se aflau acolo pentru prima dată suportară iniţierea, jurându-i credinţă lui Neptun, zeul oceanelor. Aboli, purtând o cămaşă largă şi o barbă din frânghie desfăcută, personifica un Neptun impresionant.

Când cele două nave părăsiră calmul ecuatorial, cu apele sale liniştite şi triste, intrând în centura sudică, oceanul păru să se schimbe. Apa sclipea vie, iar aerul era proaspăt şi revigorant. Pe cer, norii cirrus erau purtaţi de vânt. Odată cu aceste schimbări, oamenii din echipaj deveniră veseli şi relaxaţi.

Hal îndreptă nava spre sud-vest, astfel încât să se îndepărteze de Africa, trecând dincolo de jumătatea Atlanticului spre coasta Americii de Sud. Schimbând unghiul în favoarea vântului, nava înainta cu viteză.

La fiecare zece zile, Tom cobora cu Ned şi cu mateloţii artilerişti pentru a verifica în detaliu conţinutul magaziei. Făcea parte din instruirea lui în arta artileriei să înţeleagă caracteristicile şi natura perisabilă a prafului de puşcă. Trebuia să ştie din ce era compus – sulf, cărbune şi salpetru[15] cum puteau fi amestecate în siguranţă şi depozitate toate aceste ingrediente şi cum putea preveni acumularea căldurii şi a umezelii, care ar fi putut să întărească granulele şi să cauzeze o explozie inegală sau defectuoasă la tunuri. La fiecare vizită, Ned încerca să îi

[15] Azotat natural de sodiu sau de potasiu (n.red.).

explice pericolul flăcării deschise sau al scânteii în magazie, care ar fi putut să declanşeze o explozie şi să arunce nava în aer.

Înainte de a intra în luptă, butoaiele erau deschise, iar pudra era cântărită cu grijă în saci de mătase, care conţineau cantitatea exactă a încărcăturii tunului. Sacul era îndesat în ţeavă, la fel ca şi cartuşul, în timp ce deasupra era pus un dop de pânză, apoi fixată ghiuleaua. Băieţii duceau sacii pe puntea cu tunuri. Chiar şi atunci când nava nu se aştepta la nicio acţiune, câţiva saci din mătase erau umpluţi şi puşi în rafturi, în caz de urgenţă. Din nefericire, mătasea subţire favoriza umezirea şi întărirea conţinutului, astfel că sacii trebuiau verificaţi şi umpluţi din nou în mod regulat.

Când Ned şi Tom lucrau în magazie, rareori glumeau sau se tachinau. Lumina singurei lămpi cu ecran din plasă era slabă, iar liniştea era mormântală. Pe măsură ce primea sacii din mătase, Tom îi aşeza precaut în rafturi. Aceştia erau fermi şi netezi la atingere. „Ar fi un pat confortabil”, se gândi el. Brusc, o văzu pe Caroline goală, întinsă pe unul dintre sacii din mătase. Gemu uşor.

— Ce este, stăpâne Tom? zise Ned zeflemitor, ridicându-şi privirea spre el.

— Nimic. Doar mă gândeam...

— Lasă lumea visurilor în seama geamănului tău, el se pricepe la asta, îl sfătui laconic Ned. Iar tu continuă-ţi munca. La asta te pricepi.

Tom continuă să încarce sacii, cântărind furibund posibilităţile. Magazia era singurul loc de pe navă, părăsit zece zile la rând, în care o persoană ar fi putut fi singură, fără să se teamă că ar fi putut fi surprinsă. Era exact locul pe care încercase atât de mult să-l găsească; era atât de evident, încât îl trecuse cu vederea. Îşi coborî privirea spre cheile care atârnau la centura lui Ned. Erau şase chei în grămadă: cele pentru provizii, rastel, bucătărie şi cufăr – dar şi cea de la magazie.

După ce terminară, Tom se apropie de Ned când acesta încuie uşa grea din stejar, încercând să memoreze cheia care se potrivea în încuietoarea masivă: era diferită de celelalte din grămadă, având cinci cârlige în formă de

coroană. Apoi încercă să se gândească la o modalitate de a pune mâna pe mănunchi, chiar şi pentru câteva minute, pentru a o scoate de pe inel pe cea pe care o voia. Dar era un efort inutil: înaintea lui, generaţii întregi de marinari se confruntaseră cu o problemă, încercând să facă rost de cheia de la depozitul în care se ţinea alcoolul.

În noaptea aceea, stând întins pe paiet, îi veni atât de brusc următoarea idee, încât se ridică imediat: trebuia să existe mai mult de o cheie la bord. Şi dacă exista, ştia exact unde ar fi trebuit să se afle: în cabina tatălui său. În cufărul de sub patul lui sau într-unul dintre sertarele biroului, se gândi el. Tot restul acelei nopţi dormi foarte puţin. Nici chiar având poziţia privilegiată de cel mai mare fiu al stăpânului nu putea umbla liber prin cabina tatălui său, iar modul în care Hal mişuna pe navă era cu totul imprevizibil. În plus, cabina lui nu era niciodată goală. Când Hal nu era acolo, probabil că stewardul îi aranja aşternuturile şi hainele. Nu se mai gândi să încerce după ce tatăl său se retrase în cabină. Tom ştia şi că dormea iepureşte – aflase asta pe pielea lui. Tatăl său nu era uşor de înşelat.

În săptămâna care urmă, Tom analiză şi alte planuri, care se dovediră cu totul nepractice, cum ar fi să coboare pe carenă şi să intre prin galeria de la pupă. Ştia că ar fi trebuit să-şi asume un risc calculat şi să aştepte până când tatăl său ar fi ordonat o schimbare majoră a pânzelor. Atunci, ambele carturi ar fi fost pe punte, iar tatăl său mult mai preocupat. Tom ar fi putut inventa o scuză pentru a-şi părăsi postul, grăbindu-se apoi sub punte.

Zilele trecură rapid, cu vântul bătând dinspre sud-est şi cu *Serafimul* fixat pe cursul curent. Nu se ceru schimbarea pânzelor, iar Tom nu avu nicio ocazie de a-şi pune planul în aplicare.

Apoi, ocazia veni într-un mod atât de întâmplător, încât Tom simţi o nelinişte aproape superstiţioasă. Se ghemuia împreună cu alţi oameni din tura lui sub teugă[16], bucurându-se de câteva minute de odihnă, când tatăl lui îşi

[16] Construcţie situată deasupra punţii superioare la prora unei nave (n.red.).

ridică privirea de la busola habitaclului şi îi făcu un semn. Tom se ridică şi alergă lângă el.

— Fugi în cabina mea, îi spuse Hal, şi caută în sertarul de sus al biroului. Ai să găseşti acolo carneţelul meu negru. Adu-mi-l.

— Da, domnule.

Preţ de o clipă, Tom se simţi aproape ameţit, dar se grăbi apoi spre uşa cabinei.

— Tom, stai puţin.

Vocea tatălui său îl făcu să se oprească, în timp ce inima îi bătea cu putere. Fusese prea uşor.

— Dacă nu este în sertarul de sus, poate să fie într-unul dintre celelalte.

— Da, tată, zise Tom ţâşnind pe scări.

Carneţelul negru se afla în sertarul de sus, exact acolo unde îi spusese tatăl lui că îl putea găsi. Rapid, Tom încercă şi celelalte sertare, temându-se că ar putea fi încuiate, dar acestea se deschiseră uşor. Căută în viteză prin ele. Când îl deschise pe ultimul, auzi un obiect greu din metal zăngănind şi alunecând apoi din cauza mişcării. Din nou, inima îi sări din piept.

Dublurile cheilor erau ascunse sub copiile calendarului şi ale hărţilor de navigaţie. Tom le ridică uşor, recunoscând forma de coroană a cheii de la depozit. Se uită spre uşa închisă a cabinei, ascultând un eventual sunet de paşi. Apoi desfăcu inelul, scoase cheia, o băgă în buzunar, închise catarama inelului, puse grămada înapoi în sertar şi o acoperi cu calendarul.

Când alergă înapoi pe punte, cheia din buzunar i se părea la fel de grea ca o ghiulea. Trebuia să-i găsească o ascunzătoare. Era posibil ca tatăl lui să nu descopere furtul, dacă nu pierdea cheia originală. Acest lucru era foarte puţin probabil – şi totuşi, era periculos să o poarte cu el.

În noaptea aceea se trezi ca de obicei atunci când clopotul navei anunţă începutul cartului de la miezul nopţii. Aşteptă încă o oră, apoi se ridică în linişte de pe paiet. Guy se mişcă lângă el.

— Ce faci? şopti el.

Lui Tom îi îngheţă sângele-n vene.

— Mă duc la closet, îi răspunse el în şoaptă. Dormi.

Pe viitor, trebuia să facă nişte schimbări în privinţa dormitului. Guy se întinse din nou pe salteaua de paie, iar Tom se strecură în direcţia provei. Dar imediat ce ieşi din raza vizuală a lui Guy, se întoarse rapid şi se furişă pe scara punţii inferioare.

În acel moment al nopţii, nava nu era niciodată liniştită. Lemnul scârţâia şi gemea, una dintre îmbinări sărea zgomotos ca un foc de pistol, iar apa se agita şi susura, lovindu-se de carenă.

Nu era nicio lumină pe puntea inferioară, dar Tom se mişcă încrezător, intrând doar o dată într-unul dintre pereţii despărţitori. Fiecare zgomot era acoperit de celelalte sunete ale navei.

O singură lampă atârna pe punte – în partea de jos a scării de la pupă –, aruncând scântei de lumină pe coridorul central. Pe sub uşa cabinei tatălui său se vedea o rază de lumină. Tom se strecură pe lângă aceasta şi se opri pentru scurt timp în faţa micii cabine în care dormeau cele trei fete. Nu auzi nimic şi merse mai departe.

Magazia de pulbere se afla pe puntea inferioară, exact lângă locul în care călcâiul catargului principal era pus pe carlingă. Tom se strecură cu atenţie pe ultimul rând de scări din lemn, în bezna punţii de jos, îndreptându-se spre uşa magaziei, îngenunche lângă aceasta şi, dintr-o singură mişcare, băgă cheia în broască. Mecanismul părea înţepenit. Fu nevoit să facă un efort considerabil pentru ca uşa să cedeze. Când se deschise, Tom rămase în prag, inhalând mirosul acru al prafului de puşcă.

Deşi se simţea mândru, ştia că încă îl mai aşteptau multe obstacole. Încet, închise uşa şi o încuie. Pipăind înjur, găsi o crăpătură deasupra pragului unde ascunse cheia şi cutia cu iască pe care o adusese cu el. După aceea refăcu drumul înapoi, până când ajunse la salteaua lui din paie de pe puntea tunurilor şi se întinse pe ea. Lângă el, Guy se mişca neliniştit. Era încă treaz, dar niciunul dintre ei nu mai vorbi, iar în curând adormiră din nou.

Până atunci, toate merseseră în favoarea lui Tom – atât de mult încât, în ziua următoare, avu sentimentul ciudat că norocul lui trebuia să se schimbe. Caroline nu-i dăduse niciun semn care să-i confirme că planul lui ar fi putut trece

dincolo de punctul în care se aflau în momentul acela. Curajul îl părăsea. Se gândi la riscurile pe care şi le asumase şi la cele care urmau. De câteva ori se hotărî să pună cheia de la magazie la loc, în sertarul biroului tatălui său, abandonându-şi planul disperat. Însă apoi se uita la Caroline în timp ce era absorbită de lecţiile ei. Rotunjimea obrazului ei, buzele roşii pe care şi le ţuguia atunci când se concentra, antebraţul moale sub mânecile bufante ale rochiei, luminate acum uşor de soarele tropical...

„Trebuie să fiu singur cu ea, chiar şi numai un minut. Merită orice risc” hotărî el. Dar încă ezita, fiind incapabil să îşi adune curajul pentru a acţiona. Continuă să se tot răzgândească până când ea îi dădu impulsul care îl făcu să treacă la fapte.

La sfârşitul lecţiilor, Caroline ieşi repede din cabină, înaintea lui Tom, Dar când păşi pe scara spre punte, dascălul Walsh o strigă:

— Domnişoară Caroline, vei putea veni la repetiţiile muzicale în seara aceasta?

Caroline se întoarse pentru a-i răspunde. Mişcarea ei fu atât de neaşteptată, încât Tom nu reuşi să o evite şi se ciocni de ea. Fata aproape că îşi pierdu echilibrul, dar îl prinse de braţ ca să nu cadă, iar Tom o cuprinse de talie cu celălalt braţ. În momentul acela, ieşiră cu totul din raza vizuală a lui Walsh şi a celor doi băieţi din cabina din spatele lor.

Caroline nu făcu niciun efort de a se retrage, ci se înclină spre el, lipindu-şi partea de jos a corpului de a lui printr-o mişcare circulară deliberată şi aruncându-i o privire şireată şi cu înţeles. Contactul fu efemer, dar în clipa aceea, lumea se schimbă pentru Tom. Apoi, ea îl ocoli şi i se adresă dascălului Walsh prin uşa cabinei:

— Desigur. Vremea este atât de bună, încât ne putem întâlni pe punte, nu credeţi?

— Ce idee bună! fu Walsh de acord. Atunci, să fie la ora şase?

Dascălul încă percepea timpul ca un om de uscat.

***

Ned Tyler stătea lângă Tom la timona navei. Băiatul încerca să menţină direcţia *Serafimului* spre sud-sud-vest, în cursa-i hotărâtă prin apele oceanului.

— Fă cunoştinţă cu ea! mormăi Ned, când Tom se abătu un cart de la drum.

Cu toate pânzele ridicate spre rândunici şi umflate de un vânt de douăzeci şi cinci de noduri, era ca şi când ar fi încercat să domolească un armăsar nărăvaş.

— Uită-te în urma ta, îi spuse aspru Ned.

Ascultător, Tom aruncă o privire peste pupă.

— Ca o pereche de şerpi în luna de miere, spuse Ned. La o lungime de cablu în urmă, era o buclă abia vizibilă în urma înspumată – dar lui Tom nu îi era permis să se abată de la învăţăturile preparatorilor lui. În următoarele zece minute, *Serafimul* tăie o brazdă dreaptă în valurile albastre.

— Foarte bine, stăpâne Thomas, dădu Ned din cap. Acum... începe din vârful catargului, dacă eşti drăguţ.

— Rândunici, arbore zburător...

Tom spunea denumirile pânzelor fără să ezite sau să greşească şi fără să permită provei navei să se abată.

Apoi, cei trei muzicieni veniră pe punte din cabinele de la pupă. Guy ducea cartea de muzică a lui Caroline şi mandolina lui. Walsh, cu flautul ieşindu-i din buzunarul de la spate, ducea taburetul ei într-o mână, ţinându-şi cu cealaltă peruca. Grupul îşi ocupă locul obişnuit, la adăpost de forţa curentului.

Tom încercă să fie atent la cârmirea navei, răspunzând în acelaşi timp la întrebările lui Ned şi urmărind momentul în care Caroline avea să deschidă cartea de muzică şi să găsească biletul pe care i-l pusese între pagini.

— Vela artimon, dacă vrei, din vârf, continuă Ned.

— Vela artimon, răspunse Tom ezitând.

Caroline era pregătită să cânte, iar Walsh îi înmână cartea de muzică.

— Continuă, îl încurajă Ned.

— Vela artimon, spuse Tom, apoi se opri din nou.

Caroline îşi deschise cartea şi se încruntă.

Părea să citească ceva dintre pagini. Lui Tom i se păru că o vede albindu-se la faţă, apoi fata îşi ridică involuntar privirea şi se uită direct spre el, din cealaltă parte a punţii.

— Cursă hrigantină, spuse Tom, uitându-se la rândul lui la ea.

Din nou, ea îi aruncă acea privire şireată şi enigmatică, înclinându-şi capul astfel încât buclele să-i danseze în vânt. Luă dintre paginile cărţii de muzică bucata de hârtie din orez pe care el îşi scrisese atât de laborios mesajul, o mototoli între degete şi o aruncă dispreţuitor peste bord. Vântul o prinse şi o purtă departe înainte de a cădea în apă, unde dispăru printre valurile înspumate: lui Tom îi fu atât de clar că era respins din nou, încât îşi simţi lumea clătinându-se.

— Ţine-ţi marginea de învergare! îi spuse Ned tăios, iar Tom tresări vinovat când văzu că lăsase *Serafimul* să alunece din direcţia vântului.

***

Chiar dacă ştia acum că totul era zadarnic, Tom se întinse pe salteaua lui de paie în timpul primului cart, aşteptând miezul nopţii şi gândindu-se dacă exista vreun motiv pentru care să îşi asume riscul şi să meargă la întâlnirea propusă. Refuzul ei păruse categoric şi, cu toate acestea, era sigur că ei îi plăcuse momentul tulburător de intimitate din cabina tatălui său la fel de mult ca şi lui. Iar contactul efemer din faţa cabinei lui Walsh îi confirmase faptul că nu era împotriva unei alte aventuri.

„Nu-i marea domniţă care pretinde că este, îşi spuse el furios. În ciuda fastelor ei extravagante, îi place la fel de mult ca şi lui Mary sau oricărei alte fete din sat. Pariez pe o guinee de aur că ştie bine cum să se tăvălească”.

Îşi mutase salteaua din paie spre o nişă din spatele unuia dintre tunuri, astfel încât nici Guy şi nici Dorian să nu se poată întinde lângă el sau să-l vadă venind şi plecând în timpul nopţii. Orele de pază păreau interminabile. Adormise o dată sau de două ori, apoi se trezise cu o smucitură, fie tremurând de anticipare, fie consumat de îndoieli.

Când se auziră şapte bătăi de clopot în primul cart de pe puntea unde stătea întins, nu se mai putu abţine şi se strecură de sub pătură, furişându-se spre capul scărilor care duceau către punte şi ţinându-şi respiraţia de teamă

să nu se întâlnească cu unul din fraţii mai mici.

Se opri încă o dată în faţa minusculei cabine în care dormeau cele trei fete şi îşi lipi urechea de uşă. Nu auzi nimic şi se simţi tentat să bată la uşă, ca să afle dacă şi Caroline era trează. În cele din urmă raţiunea îşi spuse cuvântul şi plecă de lângă uşă, strecurându-se pe puntea inferioară.

Spre uşurarea lui, cheia de la magazie era acolo unde o lăsase, împreună cu iasca. Descuie uşa, se strecură înăuntru, se urcă pe un raft ca să ajungă la lampa din balansiere, apoi o scoase pe coridor şi închise uşa cu atenţie, astfel încât nicio scânteie din cutia cu iască să nu atingă vreun grăunte de pulbere scăpat din magazie.

Scoase cutia cu iască din ascunzătoare şi, ghemuindu-se pe punte, se gândi la riscul pe care şi-l asuma lovind cremenea în întunericul navei. Nu pericolul exploziei îl îngrijora, ci faptul că lumina ar fi putut atrage atenţia cuiva. Cabina tatălui său se afla în capul scării care ducea spre punte şi, lângă aceasta, se afla aceea a domnului Beatty şi a soţiei lui. Poate că nu aveau somn sau poate că unul dintre ei ieşea din cabină pentru a merge la toaletă. Ofiţerul de veghe ar fi putut să se plimbe prin carenă în timpul rondului şi să vină să investigheze acele lumini neobişnuite.

Totuşi, Tom era sigur că fata nici nu avea curaj, nici nu cunoştea planul carenei pentru a găsi drumul până la magazie în beznă. Măcar trebuia să-i ofere o încurajare.

Se ghemui deasupra cutiei cu iască, acoperind-o cu corpul său, şi lovi cremenea. După o erupţie orbitoare de scântei albastre, iasca se aprinse. Inima îi bătea nebuneşte când ridică plasa lămpii şi aprinse fitilul, făcându-şi mâinile căuş până când se aprinse complet. Apoi coborî plasa, ceea ce micşoră flacăra, protejând-o însă de granulele libere de pulbere. Puse cheia şi iasca în ascunzătoare, apoi duse lampa înapoi în magazie şi o aşeză la locul ei, în balansiere.

Ieşi din magazie şi trase uşa în urma lui, lăsând-o întredeschisă doar cât să treacă cel mai mic licăr de lumină, insuficient pentru a atrage atenţia cuiva, dar suficient cât să tenteze o fată timidă să încerce scara spre cabine.

Apoi se ghemui lângă uşă, pregătit să o închidă la primul

semn al oricărei probleme şi să stingă lumina. Aici, atât de aproape de santinelă, nu auzea mai nimic, astfel că în curând pierdu noţiunea timpului.

„Nu mai vine”, îşi spuse el când i se păru că trecuseră câteva ore. Se ridică pe jumătate, încă neconvins că ar trebui să plece, „încă puţin”, decise el şi se rezemă din nou de lemnul peretelui despărţitor. Probabil că adormise, căci primul lucru care îl avertiză în legătură cu sosirea lui Caroline fu parfumul corpului ei tânăr; apoi îi auzi picioarele goale alunecând pe punte, undeva în apropiere.

Tom sări în picioare, iar ea ţipă de groază când se pomeni cu el la picioarele ei. El o prinse de mâini disperat.

— Eu sunt! Eu sunt! îi şopti el. Nu te teme.

Ea se agăţă de el cu o forţă surprinzătoare.

— M-ai speriat.

Tremura necontrolat, iar el o strânse la piept şi îi mângâie părul, pe care fata şi-l lăsase liber pe spate. Era des şi elastic în mâinile lui, ajungându-i până la jumătatea spatelui.

— Este în regulă. Eşti în siguranţă. Sunt aici ca să am grijă de tine.

În lumina slabă, el văzu că ea purta o cămaşă de noapte galbenă, din bumbac. Era legată la gât cu o panglică şi îi ajungea până la glezne.

— Nu ar fi trebuit să vin, şopti ea, cu faţa lipită de pieptul lui.

— Ba da. Ba da, îi spuse el. Am aşteptat atât de mult... Mi-am dorit atât de mult să vii...

Era uimit de cât de mică era şi de cât de cald îi era corpul lipit de al lui. O strânse mai tare în braţe.

— Este în regulă, Caroline. Suntem în siguranţă aici.

Îşi coborî mâinile pe spatele ei. Bumbacul cămăşii de noapte era subţire şi observă că nu mai purta nimic pe dedesubt! i simţea cu uşurinţă toate formele trupului.

— Dar dacă tata... Vocea ei era slabă şi cuprinsă de frică.

— Nu, nu, o opri el. Vino cu mine. O împinse rapid în magazie şi închise uşa în urma lor. Nu ne poate găsi nimeni aici.

O trase mai aproape de el şi o sărută pe creştet. Părul ei

avea un miros uşor aromat. Ea se opri din tremurat şi îşi înălţă capul ca să-l privească. Ochii îi erau mari şi luminoşi în lumina slabă a lămpii cu plasă.

— Să fii blând, îl rugă ea. Să nu mă răneşti.

Ideea în sine îl consterna.

— Draga mea, nu ţi-aş face asta niciodată.

Îşi dădea seama că rostea natural şi convingător toate acele cuvinte de încurajare.

— Te iubesc! Te-am iubit de când ţi-am văzut prima dată chipul frumos.

Nu conştientiza că avea darul elocvenţei, care îi deosebea pe marii îndrăgostiţi, şi nici nu ştia cât de mult avea să-i servească acest lucru pe viitor.

— Te-am iubit chiar şi atunci când mă tratai cu răceală.

Talia îi era atât de subţire, încât aproape că i-o putea cuprinde în mâini. O lipi mai tare de corpul lui, simţindu-i pântecul fierbinte peste al lui.

— Nu am vrut să fiu rea cu tine, îi spuse ea pe un ton jalnic. Aş fi vrut să fiu cu tine, dar nu m-am putut abţine.

— Nu trebuie să-mi explici! spuse el. Ştiu.

Apoi îi sărută faţa, şi fruntea, şi ochii, până când îi găsi gura. La început, ea îşi ţinu buzele strânse, deschizându-şi-le apoi uşor, precum petalele cărnoase ale unei flori exotice, fierbinţi şi umede, şi pline de nectar. Simţurile îl făceau să plutească. Ea părea să-l soarbă cu totul, să-i guste esenţa prin gură.

— Suntem în siguranţă aici, o asigură el. Aici nu vine nimeni, niciodată.

Continuă să-i şoptească asigurări, ca să o distragă în timp ce se deplasa spre rafturile cu sacii din mătase plini de praf de puşcă.

— Eşti atât de minunată! O aşeză pe spate. M-am gândit la tine în fiecare clipă.

Ea se relaxă şi se lăsă pe salteaua improvizată de mătase.

Îşi lăsă capul pe spate, iar el o sărută pe gât, dezlegându-i încet panglica din partea de sus a cămăşii de noapte. Instinctul îi spunea lui Tom să acţioneze lent, astfel încât ea să poată pretinde că nimic nu se întâmpla.

Continuă să îi şoptească:

— Părul tău este ca mătasea şi miroase a trandafiri.

Dar degetele lui Tom se mişcau cu agilitate, neobosite.

Unul dintre sâni îi ieşi prin partea de sus a cămăşii de noapte, în timp ce întregul corp i se crispa.

— Nu trebuie să facem asta, suspină ea. Trebuie să te opreşti. Te rog!

Sânul ei era foarte alb şi mult mai mare decât crezuse el. Nu făcu nicio mişcare ca să-l atingă, chiar dacă i se lăsa uşor pe obraz. O ţinu strâns şi continuă să îi şoptească lucruri frumoase, până când trupul i se relaxă uşor iar ea îl apucă de ceafă cu una dintre mâini. Prinzându-l de coadă, îl strânse atât de puternic, încât simţi că îi dau lacrimile, însă pe el nu-l deranja durerea.

Aproape ca şi când nu ar fi fost conştientă de ceea ce făcea, ea îşi folosi mâna ca să-l ghideze. Sânul cald şi moale se lipi de faţa lui, astfel că, pentru o clipă, nici nu putu să respire. Apoi deschise gura şi îi sorbi sfârcul, îl simţea ferm şi elastic. Lui Mary îi plăcuse „hrănitul copilului”, după cum îi spunea ea.

Caroline gemu încet şi începu să-l legene uşor, ca şi când ar fi fost un copil. Îşi ţinea ochii închişi şi zâmbea, în timp ce el îi sugea ritmic sfârcul.

— Atinge-mă, şopti ea uşor, astfel încât el abia o înţelese. Atinge-mă, repetă ea, Atinge-mă cum ai mai făcut-o.

Cămaşa i se mototolise până în partea de sus a coapselor, iar acum îşi depărtă genunchii. El întinse mâna în jos, iar ea oftă.

— Da, aşa.

Apoi începu să se împingă în sus cu şoldurile, de parcă ar fi stat pe un ponei în galop. Nu dură mai mult de câteva minute până să-şi arcuiască spatele, făcându-l să-i simtă toţi muşchii încordându-se.

„Este ca şi când ai trage cu arcul, când săgeata este gata să fie eliberată” se gândi Tom.

Brusc, ea începu să tremure, scoţând un ţipăt care îl sperie, apoi căzu pe spate, iar braţele i se înmuiară ca ale unei femei moarte. El se alarmă. Îi privi chipul şi văzu că se înroşise, Ochii îi erau închişi şi picături de transpiraţie străluceau pe buza ei superioară.

Apoi deschise ochii şi îl fixă inexpresiv cu privirea. Brusc se retrase, lovindu-l cu palma peste faţă.

— Te urăsc! şopti ea furioasă. Nu ar fi trebuit să mă faci să vin aici. Nu ar fi trebuit să mă atingi aşa. Este doar vina ta, spuse ea izbucnind în lacrimi.

El se retrase uimit, dar, înainte să-şi revină, ea sărise deja în picioare într-un foşnet de haine. O auzi deschizând uşa şi fugind pe coridor; apoi zgomotul picioarelor mici şi goale pe puntea din lemn.

Trecu un timp până ca Tom să-şi revină din şoc suficient încât să se mişte. Încă năucit, stinse lampa, apoi încuie cu grijă uşa magaziei în urma lui. Trebuia să găsească ocazia de a pune cheia la loc în sertarul tatălui său – dar asta nu era o chestiune urgentă. Până acum, părea că absenţa ei din sertar nu fusese descoperită. Totuşi, era prea periculos să o păstreze, aşa că o puse din nou în ascunzătoarea de deasupra tocului.

Când se strecură pe lângă uşa cabinei lui Caroline, o văzu tremurând de indignare şi de mânie. Simţi un impuls aproape irezistibil de a o da jos din pat şi de a-şi vărsa furia asupra ei. Reuşi să se tempereze, apoi se îndreptă spre salteaua lui din paie de pe puntea tunurilor.

Guy îl aştepta, o umbră tăcută ghemuindu-se lângă vagonul tunului.

— Unde ai fost? îl întrebă el în şoaptă.

— Nicăieri.

Tom fu luat prin surprindere, iar răspunsul naiv îi ieşi pe gură înainte de a-l putea opri.

— Am fost la closet, adăugă el.

— Ai plecat de la al şaptelea clopot al primului cart, aproape de două ore, îi spuse încruntat Guy. Trebuie să fi umplut găleata. Mă mir că a mai rămas ceva din tine.

— Am fost pe punte, încercă Tom să se apere. Apoi se opri. În orice caz, nu trebuie să-ţi spun ţie unde am fost. Nu eşti custodele meu.

Se aruncă pe saltea şi se ghemui, apoi îşi trase pătura peste cap.

„Scorpie şireată, gândi el cu amărăciune. Nu mi-ar păsa dacă ar cădea peste bord şi l-ar mânca rechinii”.

***

Serafimul se îndrepta spre sud-vest, fără să-şi coboare pânzele în nopţile înstelate. În fiecare zi la amiază, Tom se afla pe puntea pupei împreună cu ceilalţi ofiţeri, folosindu-şi propriul sextant, un cadou de la tatăl lui, ca să observe trecerea amiezii şi să calculeze latitudinea. Tatăl lui şi Ned Tyler făceau măsurători simultane, apoi comparau rezultatele. Într-o zi de neuitat, în jurul prânzului, Tom termină calculele complexe şi îşi ridică privirea de la tablă.

— Ei bine, domnule? întrebă tatăl său cu un zâmbet indulgent.

— Douăzeci şi două de grade, şaisprezece minute, treizeci şi opt de secunde latitudine sudică, răspunse Tom nesigur. După calculele mele, ar trebui să ne aflăm la câteva leghe la nord de Tropicul Capricornului.

Hal se încruntă cu severitate, apoi se uită spre Ned.

— Este vreo eroare grosolană acolo, domnule ofiţer?

— Într-adevăr, căpitane. E o eroare de cel puţin zece secunde.

— Eu aş spune că este o eroare de cincisprezece secunde. Expresia lui Hal se domoli. Nu trebuie să caponeze[17] nava?

— De data asta, nu, zise Ned afişând un zâmbet timid. Diferenţa dintre cele trei calcule însuma nu doar câteva mile marine din vastitatea oceanului. Niciun om nu ar fi fost capabil să aprecieze care dintre cele trei variante era cea corectă.

— Bine lucrat, băiete, zise Hal zburlindu-i părul, încă mai putem să facem un bun marinar din tine. Bucuria cu care rostise tatăl lui aceste cuvinte îl însoţi pe Tom tot restul zilei.

După ce traversară Tropicul Capricornului, vremea se schimbă brusc. În acest sector al Atlanticului de Sud, cerul era plin până la orizont de nori negri de furtună, având vârfurile în forma nicovalelor lui Vulcan, fierarul zeilor.

[17] A prinde ancora de capon (suport situat *în* afara bordajului unei nave, care susţine ancora- când lanţul acesteia este folosit pentru legarea navei de o geamandură) (n.red.).

Fulgerul pulsa şi strălucea pe întinderea lor întunecată. Tunetele coborau precum loviturile ciocanului zeului.

Hal ordonă să fie coborâte pânzele şi făcu un semn spre *Yeoman* să rămână în urma lor: „Rămâneţi aproape”.

Soarele se ascunse în spatele norilor de furtună, colorându-i cu pete de culoarea sângelui, apoi ploaia căzu peste cele două nave în torente. Perdele dense de apă loviră punţile din lemn cu o asemenea forţă, încât zgomotul acoperi vocile marinarilor, înceţoşându-le vederea. Cu toţii se străduiau să vadă prin cortinele de apă care vuiau dinspre o balustradă spre cealaltă. Sabordurile nu puteau elimina apa de pe punte suficient de repede, iar cârmaciul era în apă până la genunchi. Membrii echipajului ţopăiau de bucurie în această lume a apei dulci, înălţându-şi feţele şi deschizându-şi gura pentru a sorbi picăturile. Cu toţii se dezbrăcară, spălându-şi corpul de sare, râzând şi stropindu-se.

Hal nu se strădui să îi oprească. Sarea le zgâria pielea, formând uneori abcese care le supurau sub braţe şi între picioare. Era o uşurare să îşi spele cristalele corozive de pe piele, în schimb, le ordonă bărbaţilor să umple butoaiele goale de apă. Până la căderea nopţii, toate fură pline.

Ploaia nu încetă toată noaptea şi nici în ziua următoare, iar în a treia zi, când soarele răsări deasupra valurilor sălbatice, *Yeoman* nu se vedea nicăieri. Hal le ordonă lui Tom şi lui Dorian să urce în vârful catargului, pentru că ochii lor se dovediseră deja cei mai ageri de pe navă. Deşi rămaseră pe catarg o mare parte din zi, nu zăriră nicio sclipire a pânzelor navei *Yeoman* la orizontul tulburat.

— N-o s-o mai vedem înainte să aruncăm ancora la Capul Bunei Speranţe, zise Ned Tyler, iar Hal încuviinţă în secret.

Erau puţine şanse ca navele să se mai întâlnească în întinderea nesfârşită a oceanului, bătută de vânturi. Pe Hal nu-l îngrijora prea mult acest lucru – discutase cu Anderson despre eventualitatea unei astfel de situaţii, stabilind să se întâlnească în golful Table. Din acel moment, fiecare navă trebuia să navigheze independent.

În cea de-a cincizeci şi doua zi de la plecarea din Plymouth, Hal ordonă ca *Serafimul* să îşi schimbe cursul.

După calculele lui, se aflau la mai puţin de o mie de mile distanţă de coasta Americii de Sud. Cu ajutorul sextantului şi al tabelelor de navigaţie, putea stabili cu încredere longitudinea navei pe o rază de douăzeci de mile. Cu toate acestea, determinarea longitudinii nu era o ştiinţă exactă, ci mai degrabă un ritual misterios, bazat pe studierea zilnică a cuiului din placa traversei şi pe o serie de presupuneri şi de extrapolări legate de distanţa navei şi stabilirea cursului.

Hal ştia foarte bine că ar fi putut să se afle la câteva sute de mile în voia valurilor. După estimările lui, ca să se apropie de coasta Bunei Speranţe, trebuia să meargă pe alizeu până când ajungea la treizeci şi două de grade latitudine sudică, apoi să menţină direcţia spre est până când ar fi văzut clar uscatul care marca vârful continentului african. Acesta avea să fie cel mai lent şi mai obositor moment al călătoriei: cu vântul în faţă, trebuia să schimbe cursul la fiecare câteva ore.

Ca să nu rateze Capul Bunei Speranţe spre sud şi să intre în Oceanul Indian de dincolo de acesta, trebuia să stabilească cursul astfel încât să ajungă pe ţărmul sălbaticei Africi, la câteva leghe la nord de cap. Exista întotdeauna pericolul de a ajunge pe coastă în întunericul nopţii sau în ceaţa densă care învăluia deseori capul sudic – multe nave mari îşi găsiseră sfârşitul pe ţărmul înşelător. Cu acest gând în minte, Hal era recunoscător că, la momentul potrivit, Tom şi Dorian, cu ochii lor tineri şi ageri, aveau să se afle în vârful catargului.

Hal era mulţumit de progresul pe care îl făceau cei doi băieţi în învăţarea limbii arabe. Guy renunţase la aceste lecţii, pe motiv că arabă se vorbea foarte puţin în Bombay, dar Tom şi Dorian se înghesuiau în fiecare după-amiază, preţ de o oră, cu Alf Wilson pe castelul de la provă vorbind în arabă ca papagalii.

Când Hal îi testă, află că puteau deja să converseze. Faptul că vorbeau tot mai fluent această limbă avea să le fie de folos pe Coasta Febrei[18]. „Este o strategie bună să vorbeşti limba inamicului”, se gândi Hal.

[18] Denumire populară a acelei regiuni (n.tr.).

În afară de *Yeoman,* nu văzuseră nicio altă navă de la plecarea lor din Ushant, însă oceanul nu era pustiu: priveliştea minunată, adeseori plină de ciudăţenii, îi intriga şi îi încânta pe Tom şi pe Dorian, care se ghemuiau uneori umăr lângă umăr în cuibul corbului de deasupra punţii.

Într-o zi, din marea sălbăticie a apei apăru un albatros, înconjură nava cu aripile late, plonjând şi ridicându-se deasupra curenţilor de aer, zburând şi planând, uneori atât de aproape de coama valurilor, încât părea să devină una cu spuma. Zile în şir se alătură cursului navei. Niciunul dintre băieţi nu mai văzuse o pasăre de mărimea aceea. Din când în când, zbura în apropiere de locul în care ei stăteau ghemuiţi, în cornişa lor în formă de butoi, părând să folosească curentul ascendent de la vela mare a *Serafimului* ca să-şi menţină poziţia. Nu bătea din aripi, ci doar atingea aerul cu penele sale negre la vârfuri. Dorian mai cu seamă era extrem de încântat de creatura ale cărei aripi aveau o anvergură de patru ori mai mare decât braţele lui.

— Mollymawk! îl strigă el, folosind porecla dată de marinari – „pescăruş stupid” – din cauza încrederii pe care pasărea o afişa când ajungea pe uscat.

Dorian ceru resturi de mâncare de la bucătarul navei, pe care i le aruncă păsării care zbura în cerc. Foarte curând, albatrosul învăţă să aibă încredere şi să-l accepte, venind rapid când băiatul îl chema fluierând şi strigând. Zbura suficient de aproape de el încât să-l atingă, plutind aproape nemişcat în aer şi ciugulind rapid şi graţios bucăţile pe care i le arunca.

În cea de-a treia zi, când Tom se ţinea de centură ca să nu cadă, Dorian se întinse cât de mult reuşi, cu o bucată de slănină de porc sărată în mână. Mollymawk îi aruncă o privire plină de înţelepciune, apoi se înclină cu aripile întinse şi luă mâncarea oferită cu o ciupitură delicată a ciocului curbat, care ar fi putut cu uşurinţă să-i rupă băiatului unul dintre degete.

Dorian fluieră, apoi aplaudă triumfător când toate cele trei fete Beatty, care urmăriseră de pe punte comportamentul lui curtenitor faţă de pasăre, ţipară încântate. Când coborî la sfârşitul cartului, Caroline îl sărută

în faţa ofiţerilor de punte şi a cartului de serviciu.

— Fetele sunt atât de slabe! îi spuse Dorian lui Tom când rămaseră singuri pe puntea cu tunuri, prefăcându-se că vomită.

În următoarele câteva zile, Mollymawk deveni mai blând şi păru să capete mai multă încredere în Dorian.

— Crezi că mă iubeşte, Tom? Aş vrea să-l păstrez pentru totdeauna... ca animal de companie.

Dar în a opta dimineaţă, când urcară pe catarg, pasărea dispăruse. Deşi Dorian fluieră după albatros toată ziua, acesta nu mai apăru. La apusul soarelui, copilul începu să plângă amarnic.

— Ce copil eşti, spuse Tom îmbrăţişându-l până când se opri din plâns.

În dimineaţa de după dispariţia lui Mollymawk, Tom îşi ocupă locul obişnuit pe banca de lângă peretele despărţitor din cabina maestrului Walsh. Când cele trei fete sosiră, întârziind la lecţiile zilnice ca în fiecare dimineaţă, el rezistă tentaţiei de a o privi pe Caroline. Felul în care îl tratase încă îl făcea să clocotească de indignare. Sarah Beatty care încă îl venera ca pe un erou şi care îi dădea mereu mici cadouri, îi făcuse un semn de carte din hârtie, în formă de trandafir, pe care i-l prezentă în faţa tuturor celor din cabină. Tom roşi, bolborosind umil o mulţumire, în vreme ce, în spatele lui Sarah, Dorian se prefăcea că ţine în braţe un copil imaginar, legănându-l. Tom îl lovi cu piciorul în tibie şi se întinse după cărţile şi tabla lui, pe care le ţinea într-un dulap de sub bancă.

Când se uită la tablă, văzu că cineva ştersese ecuaţia de algebră cu care se chinuise cu o zi în urmă. Când se pregătea să-l acuze pe Dorian, îşi dădu seama că vinovatul înlocuise scrisul său întortocheat cu un singur rând: „Diseară la aceeaşi oră”.

Tom se holbă la scris – era inconfundabil. Dorian şi fetele mai mici încă aveau un scris copilăresc şi neuniform, în timp ce Guy avea o caligrafie grosolană şi-i lipsea simţul artistic. Deşi simţea că o urăşte din tot sufletul pe Caroline, i-ar fi recunoscut scrisul de mână oriunde şi oricând. Brusc, deveni conştient de faptul că Guy îşi întindea gâtul, încercând să citească pe tablă peste umărul lui. Tom o

înclină pentru a o ascunde de el şi, cu degetul mare, şterse literele scrise cu cretă până când deveniră indescifrabile.

Apoi nu se mai putu abţine şi se uită spre locul în care stătea Caroline. La fel ca întotdeauna, ea părea să nu-l bage în seamă, fiind absorbită de cartea cu poezii pe care i-o împrumutase dascălul Walsh. Probabil că fata îi simţi privirea, pentru că singura ureche pe care Tom i-o vedea ieşind de sub bonetă, printre bucle, căpătă o nuanţă uşoară de roz. Fenomenul era atât de uimitor, încât Tom uită că o urăşte şi se holbă la ea fascinat.

— Thomas, ai terminat problema pe care ţi-am dat-o ieri? îl întrebă Walsh, trezindu-l din visare.

— Da, adică nu... adică aproape, răspunse el vinovat.

Tot restul zilei, Tom clocoti de emoţie. La un moment dat hotărî să nu mai apară la întâlnirea pe care i-o propusese ea şi să îi râdă în faţă în dimineaţa următoare. Pufni dispreţuitor şi toţi cei din cabină se opriră din ceea ce făceau, ridicându-şi privirea spre el şi aşteptând o explicaţie.

— Vrei să ne împărtăşeşti vreo glumă, Thomas? îl întrebă sarcastic Walsh.

— Nu, domnule, doar... mă gândeam.

— Ah, mi s-a părut mie că aud rotiţele învârtindu-se. Dar să nu întrerupem o întâmplare atât de rară... Te rog, continuă, domnule.

Pe parcursul zilei, sentimentele lui pentru Caroline oscilară între adoraţie şi o aversiune furioasă. Mai târziu, cât stătu la înălţime în cuibul corbului, nu observă nimic altceva în afară de apele albastre-violet, la fel ca ochii ei. Dorian fu nevoit să-i arate linia palidă a orizontului, unde o balenă scuipa apă, şi chiar şi atunci el privi dezinteresat.

Când se duse lângă tatăl său, făcând măsurătorile de la amiază prin deschizătura sextantului, îşi aminti senzaţia pe care i-o dăduse sânul moale şi alb lipit de faţa lui şi se pierdu în gânduri.

Când tatăl lui îi luă tabla de navigaţie din mâini şi citi ce lucrase, se întoarse imediat spre Ned Tyler.

— Felicitări, domnule Tyler! Probabil că în timpul nopţii ne-ai dus înapoi în emisfera nordică. Trimite un om bun în vârful catargului. Ar trebui să ajungem pe coasta estică a

Americii în orice moment.

Lui Tom nu îi fu foame la cină şi îi dădu porţia lui de carne de vită sărată lui Dorian, al cărui apetit era legendar. Băiatul o acceptă bucuros, apoi o înfulecă înainte ca Tom să se poată răzgândi. Când luminile lămpilor de pe puntea tunurilor fură diminuate pentru noapte, Tom se întinse fără să doarmă în colţul său din spatele vagonetului tunului, trecând în revistă pregătirile în repetate rânduri.

Cheia magaziei şi cutia cu iască erau acolo unde le lăsase, în nişa de deasupra uşii. Aşteptase o ocazie de a pune cheia la loc în biroul tatălui său, dar nu avusese niciuna. Însă acum era foarte recunoscător pentru asta. Hotărâse că o iubea pe Caroline mai mult decât orice pe lume şi că nu ar fi ezitat să îşi dea viaţa pentru ea.

La a şaptea bătaie a clopotului din primul cart, se strecură din pat şi se opri ca să verifice dacă îl văzuse cineva ridicându-se. Cei doi fraţi ai săi erau nişte mici siluete negre în spatele corpului masiv al lui Aboli, care stătea întins pe punte în lumina slabă a lămpilor de luptă obturate. Păşind peste ceilalţi membri ai echipajului, care sforăiau ghemuiţi, îşi făcu loc fără probleme spre scara punţii.

Lampa ardea din nou în cabina tatălui său, iar Tom se întrebă ce îl ţinea mereu treaz până după miezul nopţii. Trecu încet mai departe şi nu se putu abţine să nu se oprească din nou lângă cabina fetelor. I se păru că aude respiraţia uşoară din spatele peretelui despărţitor şi, o dată, pe una dintre fetele mici rostind în somn câteva cuvinte bolborosite. Se îndepărtă, luă cheia din ascunzătoare, apoi se duse în magazie ca să scoată lampa, pentru a o aprinde şi a o fixa din nou pe balansiere.

De această dată era atât de epuizat, încât sărea la orice zgomot ciudat făcut de nava în mişcare, la încăierarea şoarecilor din cală sau la zornăitul şi bătaia unei parâme sau a unei velaturi desfăcute. Se ghemui lângă uşa magaziei şi se uită la scară. Nu adormi, aşa că îi văzu picioarele goale şi albe care apărură ezitant în câmpul său vizual. Fluieră uşor, ca să o încurajeze.

Ea se aplecă şi se uită la el, apoi coborî rapid ultimele câteva trepte ale scării. Tom alergă să o întâmpine, iar ea îi

sări în braţe şi se lipi de el.

— Voiam să-ţi spun cât de rău îmi pare că te-am lovit, şopti ea. De atunci, m-am urât pentru asta în fiecare zi.

El nu reuşi să vorbească, iar ea îşi ridică privirea spre el. În lumina slabă, el se aplecă să o sărute, căutându-i gura. Ea se mişcă spre el în acelaşi timp, apoi buzele lor se întâlniră.

Ea fu prima care se retrase din îmbrăţişare.

— Nu aici, şopti ea. S-ar putea să vină cineva.

Îl urmă de bunăvoie când el o luă de mână şi o trase în magazie. Fără să ezite, se îndreptă direct spre raftul cu sacii de pulbere, trăgându-l şi pe el lângă ea. Buzele îi erau întredeschise, pregătite pentru următorul sărut. El îi supse vârful limbii, simţindu-l pe buze ca o molie fluturând în lumina lumânării.

Încă sărutându-l, ea trase de şiretul care îi ţinea legată partea de sus a cămăşii, iar când o desfăcu, îl atinse cu o mână mică şi rece şi îi mângâie pieptul.

— Eşti păros, zise ea surprinsă. Vreau să văd.

Îi ridică partea din faţă a cămăşii, privindu-i părul mătăsos.

— E atât de moale...

Îşi lipi faţa de pieptul lui, iar el îi simţi respiraţia caldă. Asta îl excita într-un mod necunoscut până atunci. Un sentiment imperios îl copleşi, ca şi când ea ar fi putut să-şi dorească să fugă în orice clipă. El încercă să desfacă şnurul care îi închidea cămaşa de noapte, dar degetele îi erau neîndemânatice şi nepricepute.

— Uite, zise ea, dându-i mâinile la o parte. Lasă-mă să fac eu asta.

El observă că ea se purta diferit faţă de ultima lor întâlnire din magazie: era hotărâtă şi sigură pe ea. Părea acum să semene cu Mary sau cu una dintre celelalte fete cu care fusese la High Weald. Brusc, fu convins că avusese dreptate. Ea mai făcuse asta şi ştia la fel de multe ca şi el – sau poate chiar mai multe –, iar asta îl stimula. Nu mai avea niciun motiv să dea înapoi.

Sprijinindu-se pe genunchi, ea îşi ridică dintr-o singură mişcare cămaşa de noapte peste cap şi o aruncă pe punte. Acum era goală puşcă, dar el nu-i vedea decât sânii mari,

rotunzi şi albi, care păreau să strălucească precum perlele, atârnând deasupra lui în întuneric. Tom întinse mâinile spre ei, umplându-şi palmele cu moliciunea lor.

— Nu atât de tare... Nu fi atât de dur! îl preveni ea.

O vreme îl lăsă să facă tot ce voia, apoi îi şopti:

— Atinge-mă! Atinge-mă acolo, la fel ca înainte.

El făcu aşa cum i se ceru, în timp ce ea închise ochii şi se întinse liniştită. Apoi începu să se mişte uşor deasupra ei, atent să nu o alarmeze. Când îşi lăsă pantalonii să alunece spre genunchi, ea încercă să se ridice brusc.

— De ce te-ai oprit? apoi îşi coborî privirea. Ce faci? Nu, încetează!

Zvârcolindu-se, încercă să se desprindă, dar el era mult mai greu şi mai puternic decât ea şi nu reuşi să-l mişte.

— N-am să te rănesc, îi promise el.

Ea îl împinse în umeri preţ de câteva clipe, apoi încet renunţă. Nu se mai zbătu şi începu să se relaxeze simţind insistenţa atingerii lui. Rigiditatea trupului îi dispăru. Închise ochii şi gemu uşor, din gât.

Brusc, tot corpul i se zgudui şi scoase un ţipăt.

— Ce faci? Te rog, nu! Oh, Tom, ce faci?

Continuă să se zbată, dar el o ţinu foarte strâns şi, după o vreme, rămase tăcută în braţele lui. Apoi începură să se mişte la unison, într-un ritm natural, la fel de vechi precum omul.

Mult după aceea, se întinseră împreună, acoperiţi de transpiraţia care li se răcea pe trupuri şi respirând cu greu.

— Este târziu. Agnes şi Sarah se vor trezi cât de curând. Trebuie să plec, şopti Caroline întinzând mâna după cămaşa de noapte.

— Ai să te mai întorci? o întrebă el.

— Poate.

Îşi trase cămaşa peste cap şi îşi legă panglica la gât.

— Mâine-seară? insistă el.

— Poate, repetă ea, alunecând de pe raft şi îndreptându-se spre uşa magaziei.

Ascultând orice eventual zgomot, se uită pe furiş prin uşa întredeschisă, apoi o deschise doar cât să se strecoare afară şi dispăru.

***

Treptat, *Serafimul* depăşi latitudinea tropicală şi se îndreptă spre sud. Zilele se răceau şi, după căldura sufocantă pe care o înduraseră, vântul începu să bată dulce şi proaspăt dinspre sud-est. Apele oceanului temperat erau pline de viaţă, înceţoşându-se verzi cu creveţi şi plancton. Din vârful catargului vedeau bancuri întunecate de ton şi nesfârşite şuvoaie de peşti imenşi, care depăşeau cu uşurinţă nava în călătoriile lor misterioase prin oceanul verde.

În cele din urmă, măsurătoarea de la miezul zilei atestă că nava ajunsese în sud, iar la treizeci şi două de grade latitudine sudică, Hal întoarse prova pentru ultima dată spre Capul Bunei Speranţe.

Simţea o uşurare ştiind că sfârşitul călătoriei se apropia şi că, în curând, aveau să ajungă pe coastă. Exact cu o zi înainte, doctorul Reynolds îi raportase primul caz de scorbut în rândul echipajului. Această boală misterioasă era blestemul oricărui căpitan plecat într-o călătorie lungă. Dacă o navă fusese pe mare vreme de şase săptămâni, mirosul urât care aducea boala ar fi putut să-i îmbolnăvească pe membrii echipajului şi să-i doboare fără nicio avertizare.

Cei doi oameni bolnavi erau doar primii, dar aveau să urmeze şi alţii, Hal ştia. Ei îi arătaseră medicului gingiile sângerânde şi umflate şi primele răni negre de pe burtă, unde sângele se infiltra pe sub piele. Nimeni nu putea să explice această boală sau felul miraculos în care dispărea; victimele ei erau vindecate de îndată ce nava ajungea în port.

— Să fie curând, Doamne! se rugă Hal, privind orizontul estic gol.

Când se apropiară de uscat, o mulţime de delfini li se alăturară, înotând pe valul provei, aplecându-se şi ridicându-se de sub carenă pentru a sări din nou în cealaltă parte şi arcuindu-şi spatele negru şi strălucitor la suprafaţa apei. Băteau din cozile plate şi se uitau la oamenii din tachelaj cu ochi strălucitori şi cu un zâmbet imobil.

Acesta era oceanul marilor balene. În unele zile, vedeau

şuvoaiele de apă ridicate în aer oriunde s-ar fi uitat din vârful catargului. Creaturile imense înotau în apropierea vasului, sărind pe suprafaţa apei. Unele erau mai lungi decât carena *Serafimului* şi treceau într-atât de aproape, încât băieţii vedeau scoicile şi excrescenţele vieţii marine care le încrustau corpurile ca şi când ar fi fost recife de rocă, nu creaturi vii.

— Sunt douăzeci de tone de ulei în fiecare peşte, îi spuse Big Daniel lui Tom, stând amândoi rezemaţi pe bompres[19] şi privind un monstru marin ce se ridica din adâncuri la doar o lungime de cablu în faţă. Când îşi săltă coada masivă şi bifurcată spre cer, Tom se minună:

— Coada aceea este la fel de lată ca arborele nostru artimon!

— Se spune că sunt cele mai mari creaturi, zise Daniel dând din cap. La zece lire tona de ulei, am putea mai degrabă să vânăm balene decât piraţi.

— Cum ai putea să ucizi ceva atât de mare? îl întrebă Tom. E ca şi când ai încerca să ucizi un munte.

— Este o muncă periculoasă, dar sunt unii care o fac. Olandezii sunt mari vânători de balene.

— Mi-ar plăcea să încerc, spuse Tom. Mi-ar plăcea să fiu un mare vânător.

Big Daniel îi arătă arborele artimon când se ridică şi căzu la orizont.

— Sunt multe de vânat acolo unde mergem noi, băiete. Este un tărâm în care roiesc tot felul de creaturi sălbatice. Sunt elefanţi cu fildeşi mai lungi decât tine. S-ar putea să ţi se îndeplinească dorinţa.

Entuziasmul lui Tom sporea cu fiecare zi a călătoriei. După ce măsuraseră latitudinea, plecase în cabina de la pupă împreună cu tatăl său, ca să îl vadă marcând poziţia navei: linia de pe grafic se apropia tot mai mult de marele continent având forma unui cap de cal.

Zilele îi erau atât de pline de entuziasm şi de activităţi frenetice, încât ar fi trebuit să fie extenuat înainte de căderea nopţii. În majoritatea serilor reuşea să doarmă

[19] Catargul din vârful prorei unui vas cu pânze, foarte puţin înclinat (n.red.).

câteva ore înainte de miezul nopţii, apoi se trezea nerăbdător la sfârşitul primului cart şi se ridica de pe saltea.

Nu trebuia să o linguşească şi să o mai roage: Caroline venea în magazie în fiecare seară, de bunăvoie. Tom îşi dădu seama că stârnise o pisică sălbatică. Fata nu mai era modestă şi nici nu mai ezita, ci era sigură pe ea şi insistentă, vociferându-şi sălbatic şi în exces emoţiile. Adesea, Tom purta cu el dovada întâlnirilor lor: spatele îi era zgâriat de unghiile ei lungi, iar buzele, muşcate şi rănite.

Cu toate acestea, graba de a se prezenta la întâlnirea din fiecare seară îl făcuse să fie neatent şi aproape că fusese prins de câteva ori. Odată, când trecuse pe lângă cabina domnului Beatty, uşa se deschisese brusc, iar doamna Beatty ieşise afară. Tom avusese timp doar ca să îşi tragă căciula pe ochi, mergând aplecat pe lângă ea, şi să spună, cu o voce prefăcută şi răguşită:

— Şapte bătăi de clopot în primul cart şi toate sunt în regulă.

Acum era la fel de înalt ca oricare alt bărbat de la bord, iar coridorul era slab luminat.

— Mulţumesc, om bun.

Doamna Beatty era atât de tulburată că fusese surprinsă în hainele de noapte, încât intră din nou în cabină ca şi când ea ar fi fost cea vinovată.

În câteva nopţi, i se păruse că era urmărit în timp ce cobora pe furiş de pe puntea cu tunuri. Într-o seară, fusese sigur că auzise nişte paşi coborând scara din spatele lui, dar, când se aplecase, nu văzuse pe nimeni acolo. Altă dată când părăsea puntea inferioară după miezul nopţii, la sfârşitul cartului mijlociu, auzise tropăitul cizmelor de marinar pe scara dinspre puntea pupei. Avusese timp doar să se retragă când Ned Tyler apăruse pe culoarul dinspre cabina tatălui său. Din umbră, îl urmărise bătând la uşă şi auzise vocea tatălui său.

— Ce este?

— Ned Tyler, căpitane. Se împrospătează vântul. Ar

putea să ne împingă verga[20] dacă ne lăsăm duşi de el. Permiteţi-mi să ridic velastraiul[21] şi să reduc viteza.

— Vin imediat pe punte, Ned, răspunsese Hal.

Un minut mai târziu ieşise repede din cabină, îmbrăcându-şi jacheta din mers, trecuse la câţiva zeci de centimetri de locul în care stătea Tom, urcând în fugă scările spre punte.

Tom ajunsese la salteaua lui de pe puntea tunurilor exact când sunase fluierul şefului de echipaj, iar vocea lui Big Daniel răsunase în întuneric:

— Toţi marinarii să coboare vela.

Tom fusese nevoit să pretindă că abia se trezise, apoi se alăturase bărbaţilor grăbiţi în noaptea vântoasă.

Era în firea lui să nu se alarmeze sau să se lase intimidat de faptul că aproape fusese prins şi, în mod pervers, asta începu să-l stimuleze. Acum umbla ţanţoş ca un cocoş tânăr, ceea ce îl făcu pe Aboli să zâmbească şi să scuture din cap.

— Acesta este fiul omului!

Într-o dimineaţă, când nava fusese poziţionată cu vântul în babord în valurile verzi ale Atlanticului, iar mişcarea i se domolise, Tom se afla printre oamenii de pe gabie, coborând de la ajustarea pânzelor. Brusc şi fără niciun motiv în afară de veselie şi de îngâmfare, se ridică pe catarg şi începu să danseze Hornpipe[22].

Toţi oamenii de pe punte îngheţară de groază văzând giumbuşlucurile sinucigaşe ale lui Tom. La doisprezece metri deasupra punţii, Tom execută două treceri complete după melodie în vârful degetelor picioarelor goale, cu o mână în şold şi cu cealaltă deasupra capului, apoi sări pe pânză şi alunecă spre puntea de dedesubt. Avu suficientă minte încât să se asigure că tatăl lui se afla în cabina sa atunci, dar, înainte de sfârşitul zilei, Hal află despre această

---

[20] Bară de lemn aşezată perpendicular pe catargul unei corăbii, folosită la susţinerea velelor (n.red.).

[21] Velă triunghiulară pe straiuri speciale întinse între arbori (n.red.).

[22] Dans interpretat în Marea Britanie şi în Irlanda începând cu secolul al XVI-lea, preluat mai ales de marinari (n.red.).

extravaganţă şi îl chemă pe Tom la el.

— De ce ai făcut un lucru atât de stupid şi de iresponsabil? îl întrebă el.

— Pentru că John Tudwell mi-a spus că nu aş avea curaj, explică Tom, ca şi când acesta ar fi fost cel mai bun motiv din lume.

Şi poate că era, se gândi Hal în timp ce studia chipul fiului său. Spre uimirea lui, îşi dădu seama că privea un bărbat, nu un băiat. În cele câteva luni de călătorie, Tom se înzdrăvenise şi se maturizase atât de mult, încât devenise de nerecunoscut. Trupul îi era tonifiat de muncă, umerii i se rotunjiseră graţie efortului constant depus în căţărarea pe tachelaj şi în manipularea pânzelor în vânt puternic, braţele îi erau musculoase de la orele zilnice de antrenament cu spada, cu Aboli, şi, la înălţime, îşi ţinea echilibrul ca o pisică pe rolele de la pupă.

Dar mai era ceva, ceva de neidentificat. Ştia că Tom fusese mereu cel mai precoce dintre fiii săi şi, deşi încercase permanent să-i controleze extravaganţele, nu îşi dorise niciodată să îi limiteze spiritul curajos şi aventuros. În secret, Hal admira curajul băiatului şi era mândru de încăpăţânarea lui. Dar acum era conştient că ratase ceva ce se întâmplase deja. Avea în faţă un bărbat matur, care îl înfrunta privindu-l în ochi.

— Ca să vezi! spuse Hal în cele din urmă. I-ai demonstrat lui John Tudwell că s-a înşelat, nu-i aşa? Deci nu mai este nevoie să dansezi vreodată High Hornpipe.

— Nu, tată, zise Tom rapid. Asta până nu îmi spune altcineva că nu am curaj s-o fac.

Rânjetul lui era atât de molipsitor, încât Hal simţi că este pe punctul de a zâmbi.

— Pleacă! zise el împingându-l pe Tom spre uşa cabinei. Nu ai cum să te înţelegi cu un barbar.

***

În cabina dascălului Walsh, Guy stătea în locul său obişnuit de pe bancă, alături de Caroline. Era palid şi vorbi foarte puţin la orele de dimineaţă, răspunzând monosilabic la fiecare întrebare a profesorului. Continuă să se uite în

carte, fără să-i privească pe Tom şi pe Caroline, nici măcar atunci când aceştia recitară textele cerute de Walsh.

În cele din urmă, când îi observă comportamentul ciudat, Caroline îi şopti:

— Nu prea eşti în apele tale, Guy! Ai din nou rău de mare? Guy nu reuşi să o privească în ochi.

— Mă simt foarte bine, îi spuse el. Nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru mine, adăugă încet, niciodată!

În ultimele săptămâni, de când semnase contractul de angajare cu fabrica companiei din Bombay, Guy se agăţase de o lume fantezistă. Anticipase că, sub patronajul domnului Beatty şi cu legăturile pe care le avea familia lui, avea să avanseze rapid în serviciul companiei. Familia Beatty urma să fie a lui, iar Caroline avea să-i stea alături. Se imagina bucurându-se de compania ei în fiecare zi, în paradisul tropical din Bombay. Aveau să călărească împreună prin pădurea de palmieri. Seara, la recitalurile muzicale, Guy avea să cânte la mandolină, iar Caroline să-l acompanieze. Urmau să se citească poezii şi să se organizeze picnicuri cu familia. Avea să meargă ţinându-se de mână cu ea de-a lungul plajelor albe şi să împărtăşească săruturi pure şi caste. În câţiva ani, urma să împlinească douăzeci de ani, să ocupe o poziţie înaltă în serviciul companiei şi să se poată căsători. Acum, toate aceste visuri erau spulberate.

Când încerca să se gândească la lucrurile detestabile pe care le descoperise, mintea i se ferea de ele precum un cal sperios. Mâinile îi tremurau şi îşi simţea sângele agitându-i-se în creier. Nu mai suporta să rămână niciun minut în plus în cabina minusculă, cu doi oameni pe care îi ura mai mult decât crezuse vreodată că ar fi capabil. Brusc, se ridică în picioare.

— Domnule Walsh, vă rog să mă scuzaţi. Mă simt slăbit. Trebuie să fac câţiva paşi pe punte. Aerul curat...

Fără să aştepte permisiunea dascălului, se clătină spre uşă şi urcă grăbit scările. Se îndreptă spre provă şi se agăţă de un cablu de ancoră, lăsând vântul să-i bată în faţă. Suferinţa lui era fără margini, iar restul vieţii i se întindea în faţă ca un deşert nesfârşit.

— Vreau să mor! spuse el cu voce tare, privind peste

bord.

Apa era verde şi frumoasă. Ar fi avut parte de linişte acolo.

Coborî pe lanţ ţinându-şi echilibrul şi apucând pânza cu o mână. „Va fi atât de uşor” îşi spuse el. Atât de repede şi de uşor... începu să se aplece năvalnic în afară, peste valul provei.

O strânsoare puternică îi cuprinse încheietura mâinii libere şi aproape că îşi pierdu echilibrul.

— Nu ai pierdut nimic acolo, Mbili, răsună vocea lui Aboli. Nu ai fost niciodată un bun înotător.

— Dă-mi drumul! spuse Guy cu amărăciune. De ce te bagi mereu, Aboli? Vreau doar să mor.

— Ţi se va împlini dorinţa! Acesta este singurul lucru cert în viaţă, îl asigură Aboli. Dar nu astăzi, Mbili.

Numele pe care i-l dăduse lui Guy din ziua în care se născuse însemna „Numărul doi” în limba pădurilor. Uşor, îl strânse de braţ.

Guy încercă să se împotrivească.

— Lasă-mă, Aboli! Te rog.

— Oamenii se uită la tine, îi spuse încet Aboli.

Guy privi împrejur şi văzu câţiva oameni din cartul de pe punte care încetaseră să mai vorbească, uitându-se curioşi la micul joc de pantomimă.

— Nu ne face de râs pe mine şi pe tatăl tău cu prostia asta.

Guy capitulă şi sări neîndemânatic pe punte, iar Aboli îi eliberă mâna.

— Hai să stăm de vorbă, îi sugeră el.

— Nu vreau să vorbesc, nici cu tine, nici cu altcineva.

— Atunci, o să păstrăm tăcerea împreună, încuviinţă Aboli, apoi îl conduse spre bordul de sub vânt.

Acolo, se lăsară amândoi pe vine, protejaţi de vânt şi de privirile marinarilor. Aboli era calm şi tăcut ca un munte, o prezenţă încurajatoare. Nu îl privi şi nici nu îl atinse pe Guy, dar era prezent. Minute lungi trecură astfel, apoi Guy spuse fără să gândească:

— O iubesc, Aboli. Parcă simt nişte colţi care mă devorează pe interior.

„Aşa, deci! se gândi cu tristeţe Aboli. A aflat adevărul.

Klebe nu este genul care îşi ascunde urmele. Umblă după mânza asta ca un armăsar tânăr care a dărâmat gardul. Mă mir că lui Mbili i-a luat atât de mult timp să descopere asta”.

— Da, ştiu, Mbili, spuse el. Am iubit şi eu.

— Ce să fac? îl întrebă Guy pe un ton jalnic.

— Indiferent de durere, n-o să te omoare niciodată. Iar într-o zi, mai devreme decât poţi să crezi, vei uita durerea.

— N-am să uit niciodată, spuse Guy cu convingere. Şi n-am să uit niciodată dragostea mea pentru ea.

***

Hal Courtney auzi clopotul navei anunţând începutul cartului de noapte.

— Miezul nopţii, şopti el.

Îşi apăsă ambii pumni în zona lombară. Stătuse la birou multe ore; se simţea înţepenit şi îl usturau ochii. Se ridică şi micşoră fitilul lămpii, potrivindu-i poziţia astfel încât să lumineze documentele de pe birou, apoi se aşeză din nou în scaunul greu din stejar şi se întoarse la lucru.

Planurile după care fusese construit *Serafimul* erau întinse în faţa lui. Îl studie pe cel al punţii tunurilor pentru un timp, apoi îl puse deoparte şi trase către el desenul secţiunii transversale, comparându-le. „Trebuie să ascundem armele şi să o facem să pară o navă comercială neînarmată, şopti el. Asta va însemna să scoatem capacele de la orificiile tunurilor de pe puntea inferioară...” Se opri şi se încruntă când auzi un scârţâit uşor lângă uşa cabinei lui.

— Cine este? întrebă el.

Vremea era frumoasă, iar vântul adia uşor şi constant. Nu se aştepta să fie întrerupt. Întrebarea lui nu primi niciun răspuns şi, după o clipă, reveni la munca lui, îndreptându-şi din nou atenţia spre desene. Probabil că fusese un şoarece – sau doar imaginaţia lui.

Apoi, scârţâitul de lângă uşă se auzi din nou. De data asta împinse scaunul înapoi şi se ridică nervos. Aplecându-se sub grinzi, se îndreptă spre uşă şi o deschise. O siluetă slabă stătea timidă în faţa lui. Hal avu nevoie de o clipă ca să-şi recunoască fiul.

— Guy? îl privi cu atenţie, apoi spuse: Ce faci aici la ora asta din noapte? Intră, băiete.

Guy păşi în cabină şi închise uşa în urma lui. Îşi scoase căciula de pe cap. Era palid la faţă şi agitat.

— Tată, trebuia să-ţi spun... se bâlbâi el, răsucind căciula în mâini.

— Ce este, băiete? Vorbeşte mai tare, îl încuraja Hal.

— Este cineva în magazia de pulbere din cală, spuse Guy fără să gândească. Uşa este deschisă şi se vede o lumină.

— Ce? Hal era îngrijorat. În magazie? O lumină?

Deja se gândea la o mulţime de lucruri rele.

— Da, domnule.

Hal se întoarse şi traversă camera spre biroul lui. Deschise cu o smucitură sertarul de sus şi luă cutia din lemn cu pistoale. Scoase armele cu două ţevi, verifică rapid cremenea şi capsa, apoi le puse la centură. După aceea o verifică pe a doua şi, cu mâna dreaptă, o ridică.

— Să vedem ce se întâmplă, bolborosi el încruntat, ridicând lampa. Vino cu mine, Guy dar încet. Nu vrem să-i avertizăm pe ticăloşi, oricine ar fi ei.

Deschise uşor uşa cabinei, iar Guy îl urmă pe coridor.

— Închide-o cu grijă, îl avertiză Hal, apoi se îndreptă spre scările care dădeau către punte.

Aruncă o privire spre puntea inferioară, dar nu văzu nicio lumină. Întoarse capul spre Guy.

— Eşti sigur? îl întrebă el.

— Da, tată.

Păşind uşor, Hal coborî pe scară, oprindu-se pe fiecare treaptă ca să asculte şi să privească. Ajuns pe ultima treaptă, se opri din nou. Doar atunci văzu lumina slabă din jurul marginilor uşii magaziei.

— Da! şopti el, armând pistolul din mână. Acum o să vedem cine e aici şi ce pune la cale.

Se îndreptă spre magazie, ducând lampa la spate, ca să acopere flacăra. Guy îl urma îndeaproape.

Hal ajunse la uşă şi îşi lipi urechea de panoul gros din stejar. Dincolo de celelalte zgomote ale navei, auzi slab sunete care îi uimiră – ţipete uşoare şi gemete, apoi un foşnet şi un zgomot surd, pe care nu îl reuşi să-l identifice.

Încercă încuietoarea, iar mânerul se roti uşor în mâna lui. Apoi îşi propti umărul în uşă şi împinse puţin câte puţin. Glaful scârţâi uşor; iar uşa se deschise. Rămase la intrare şi ridică lampa deasupra capului. Preţ de o clipă, nu avu puterea să se mişte. Scena din faţa lui depăşea orice imaginaţie. Aproape că nu reuşea să înţeleagă ceea ce vedea.

Lampa cu plasă din balansierele de pe peretele despărţitor, de deasupra rafturilor, adăuga propria-i lumină la razele lămpii lui. Îmbrăcămintea era de-a valma pe punte la picioarele lui Hal, în timp ce două siluete erau întinse peste sacii de pulbere din mătase din faţa lui. Îi luă o clipă până să-şi dea seama că erau goale. Pielea palidă strălucea puternic în lumina lămpii, dar el continua să se holbeze neîncrezător. Buclele unei femei, membrele încolăcite, gura roşie, larg deschisă, picioarele mici care loveau spasmodic spre grinzile punţii de deasupra, mâinile subţiri care apucau părul bărbatului, capul acestuia între coapsele ei albe, spatele şi fundul ei lovind salteaua de saci cu pulbere, în timp ce ea se zvârcolea în extaz...

Perechea părea să nu-şi dea seama de nimic altceva în afara lor. Nici măcar lampa îndreptată complet spre ei nu îi alarmă. Ochii fetei erau strâns închişi, iar trăsăturile îi erau atât de transfigurate de pasiune, încât îi păru o străină lui Hal.

El rămase acolo încremenit şi se trezi doar când Guy încercă să-şi facă loc în magazie. Se mişcă pentru a-i bloca intrarea şi să-i ascundă scena.

— Întoarce-te, Guy îi spuse el, iar vocea lui sparse tăcerea care învăluia perechea de pe saci.

Ochii femeii se deschiseră, apoi se măriră încet, precum petalele unei flori violet, ajungând să se holbeze la Hal cu groază şi neîncredere. Gura i se strâmbă într-un strigăt tăcut de disperare. Se chinui să se ridice într-un cot, iar sânii ei se balansară rotunzi şi albi în lumina lămpii. Trase cu ambele mâini de părul negru prins între coapsele ei, dar nu îl putu clinti pe băiat.

— Tom! strigă Hal regăsindu-şi în final vocea.

Văzu muşchii spatelui alb şi lat al băiatului tresărind din cauza şocului, de parcă tocmai îi înfipsese un pumnal. Apoi

Tom îşi ridică faţa şi se holbă la tatăl lui. Părea că trecuse o veşnicie de când stăteau toţi trei neclintiţi.

Tom era roşu la faţă, ca după o alergare sau o luptă. Privirea îi era la fel de neconcentrată şi de imprecisă ca a unui beţiv.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fato, acoperă-te! spuse Hal.

Propria ruşine îl copleşi când îşi dădu seama că-i era greu să-şi ia ochii de la trupul întins.

Auzind cuvintele lui, ea îl lovi cu ambele picioare pe Tom, apoi se rostogoli de pe raft pe punte. Înşfacă furioasă cămaşa de noapte aruncată pe jos şi o strânse la piept cu ambele mâini, încercând să-şi acopere nuditatea şi ghemuindu-se în genunchi ca un animal sălbatic într-o capcană. Hal se întoarse cu spatele la ea şi îl văzu pe Guy apropiindu-se în spatele lui, întinzându-şi gâtul ca să vadă ce se întâmpla în magazie. Hal îl împinse brutal pe culoar.

— Întoarce-te în patul tău! mormăi el. Asta nu e treaba ta.

Guy se retrase la veninul din vocea tatălui său.

— Nu povesti nimănui despre ce ai văzut aici în seara asta, pentru că, dacă o faci, te voi biciui.

Guy se retrase spre scară încet şi fără nicio tragere de inimă, iar Hal se întoarse în magazie.

Caroline îşi trăsese cămaşa de noapte peste cap, fiind acum acoperită până la glezne. Rămase în faţa lui cu capul plecat. Buclele dese îi căzeau în faţă, acoperindu-i chipul. Părea o tânără fată nevinovată. „Exact cum a dovedit că nu este, cu diavolul ca martor”, se gândi Hal încruntat; apoi se uită la fiul său, care ţopăia într-un picior, încercând să-l bage pe celălalt în pantaloni. Nu mai era nici urmă de îngâmfare şi de lăudăroşenie la el. Îşi ridică pantalonii până în talie şi îşi legă centura, apoi rămase resemnat lângă fată. Niciunul dintre ei nu era în stare să se confrunte cu privirea serioasă a lui Hal.

— Domnişoară Caroline, în clipa aceasta ai să pleci în cabina ta, ordonă Hal.

— Da, căpitane, şopti ea.

— Pot spune doar că sunt dezgustat de comportamentul tău. Nu m-aş fi aşteptat niciodată la aşa ceva din partea

unei domnişoare cu educaţia ta.

Se simţi uşor ridicol spunând acest lucru. „Ca şi când cei din clasele inferioare sunt singurii care ar trebui să facă sex”, se ironiză el, căutând rapid o declaraţie mai puţin prostească.

— Ce va spune tatăl tău când îi voi povesti? zise apoi.

Cu o groază care îi atenua frumuseţea, ea îşi ridică privirea spre el.

— Nu o să-i spuneţi! Brusc ruşinată, căzu la picioarele lui şi îi cuprinse genunchii. Vă rog să nu-i spuneţi, căpitane. Fac orice, dar vă rog să nu-i spuneţi!

— Ridică-te, fată!

Hal o ajută să se ridice şi făcu un efort să se calmeze.

— Du-te în cabina ta şi rămâi acolo până când am să te chem, îi zise el.

— Nu-i spuneţi nimic tatălui meu! se rugă ea, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Nu pot să-ţi promit asta, spuse Hal. Meriţi din plin lovitura de cravaşă pe care sunt sigur că ţi-o va da.

O conduse afară şi o împinse spre cabina ei. Ea fugi pe scări, iar el auzi uşa deschizându-se şi închizându-se încet.

Apoi se întoarse din nou spre Tom şi încercă să se uite cu severitate la el, dar simţi flăcările indignării potolindu-se încet. Fără să vrea, călători în trecut, spre un alt băiat şi o altă fată aflaţi în cabina întunecată a unei nave, în aceleaşi mări sudice. Avea vârsta lui Tom, iar fata olandeză care îl trecuse pragul maturităţii era cu cinci ani mai mare decât el. Avea părul auriu şi chipul unui înger nevinovat, dar corpul unei destrăbălate şi firea unei diavoliţe. Clipi gândindu-se la cele întâmplate în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, apoi îl văzu pe Tom stând pocăit în faţa lui.

— Domnişoara Beatty este pasageră pe nava noastră şi, astfel, e în grija mea, spuse el. Ne-ai făcut de râs pe amândoi.

— Îmi pare rău, tată.

— Nu cred că-ţi pare rău.

Hal îi studie chipul şi îl văzu luptându-se cu adevărul.

— Vreau să spun... îmi pare rău că te-am făcut de râs, zise Tom, apoi. Dar cum nimeni nu ştie nimic despre acest lucru în afară de noi, ruşinea ta nu trebuie să fie făcută

publică.

Hal fu nevoit să se abţină auzind impertinenţa fiului său, dar imediat îi urmări logica.

— Domnule, eşti un barbar, îi spuse el grav, gândindu-se: „Aşa cum am fost şi eu!” Ca orice tânăr cu sânge fierbinte de vârsta ta, adăugă apoi.

— Am să încerc să mă schimb, promise Tom.

Hal îl fixă cu privirea. El nu ar fi îndrăznit niciodată să i se adreseze tatălui său în felul acesta. Tatăl lui îl îngrozise. Acestui băiat nu îi era frică de el – îl respecta şi îl admira, cu siguranţă îl şi iubea, dar nu simţea nicio frică atunci când stăteau faţă în faţă. „Am eşuat în a-mi face datoria? Ar fi trebuit să-i fac să-i fie teamă de mine? se întrebă el. Nu! Şi mă bucur pentru asta. L-am transformat într-un bărbat”.

— Tată, voi accepta cu ochii închişi orice pedeapsă pe care ai s-o consideri potrivită. Dar dacă îi vei spune familiei lui Caroline despre asta, ai s-o faci de ruşine şi ai să-i distrugi viaţa, zise Tom fără să-i tremure vocea. Nu merită asta din partea noastră.

— Sunt de acord cu tine, încuviinţă Hal fără nicio tragere de inimă. Promiţi că nu ai să mai încerci niciodată să fii singur cu fata câtă vreme mai rămâne pe nava noastră?

— Promit, zise Tom ridicând mâna dreaptă. Îţi jur.

— Atunci, nu vom mai vorbi despre asta, iar eu nu îi voi spune nimic domnului Beatty.

— Mulţumesc, domnule.

Hal se simţi răsplătit când văzu expresia din ochii fiului său, apoi fu nevoit să tuşească pentru a scăpa de nodul din gât. Se uită repede împrejur, căutând o cale de a evita continuarea subiectului.

— Cum ai reuşit să intri în magazie?

— Am împrumutat cheia din biroul tău, răspunse Tom cu sinceritate.

— Ai împrumutat-o?

— Da, domnule. Aş fi înapoiat-o de îndată ce nu mai aveam nevoie de ea.

— Te asigur că nu mai ai nevoie de ea.

Încruntat, Tom se îndreptă ascultător spre pragul uşii, întinse mâna spre nişă şi scoase cheia.

— Încuie uşa, îi ordonă Hal, iar după ce Tom o făcu, adăugă: Dă-mi-o mie acum.

Tom îi întinse cheia.

— Cred că ajunge pentru seara asta, spuse Hal. Du-te la salteaua ta.

— Noapte bună, tată! Chiar îmi pare rău că te-am supărat.

Hal îl privi dispărând pe scară, apoi zâmbi trist. „Probabil că aş fi putut să conduc mica altercaţie cu mai mult aplomb, se gândi el, dar să mă ia naiba dacă ştiam cum s-o fac!”

***

Guy aştepta cu nerăbdare zarva care trebuia să urmeze după dezvăluirea lui despre perechea păcătoasă. Se aştepta ca tatăl lui Caroline să o dojenească sever – poate chiar să o bată ca pe o fată de la bucătărie prinsă la furat –, mama şi surorile ei să o certe şi să devină o proscrisă, astfel încât el să fie singurul la care să mai poată apela pentru consolare.

În imaginaţia lui, ea venea la el şi îl implora să o ierte pentru că trădase dragostea pură şi sinceră pe care i-o purta. Îl implora să-i fie milă şi-i promitea că, dacă avea să o ierte, ea ar fi încercat toată viaţa să-şi răscumpere greşeala. Gândul acesta îi încălzea inima şi compensa suferinţa îngrozitoare pe care o îndurase din noaptea în care îl urmărise prima dată pe Tom pe puntea inferioară, descoperind ticăloşia în care era implicat.

Apoi, spera ca tatăl său să-l târască pe Tom în faţa echipajului navei şi să ordone să fie pus pe triunghi şi biciuit în public, deşi ştia în inima lui că acest lucru era prea puţin probabil. Dar cel puţin ar fi putut să-l forţeze pe Tom să-şi ceară scuze de la domnul şi doamna Beatty şi să-i interzică să mai vorbească cu Caroline sau cu oricare alt membru al familiei. Tom ar fi devenit proscrisul navei. Poate că tatăl lui avea să-l alunge de la bordul *Serafimului* odată ajunşi la Buna Speranţă, ba chiar să-l trimită înapoi în Anglia în dizgraţie, pentru a suporta tirania lui Black Billy la High Weald.

Aştepta nerăbdător ca toate aceste lucruri să se întâmple. Iar tristeţea lui devenea tot mai profundă cu fiecare zi, care trecea ca şi când nimic important nu s-ar fi petrecut, ca şi când vacarmul lui emoţional şi suferinţa nu aveau nicio urmare.

E adevărat că, timp de câteva zile după incident, Caroline fusese tăcută şi retrasă, tresărind ori de câte ori auzea paşi în faţa cabinei în care învăţau şi părând îngrozită când auzea vocea tatălui ei răsunând pe puntea de deasupra. Nu se uita deloc la Tom şi stătea mereu cu ochii în cărţi. Guy observă, cu o mică satisfacţie, că dacă Tom venea pe punte când Caroline era acolo împreună cu mama şi surorile ei, ea se scuza imediat şi cobora în cabina ei, rămânând singură ore întregi.

Toate acestea durară mai puţin de o săptămână, după care ea îşi reluă vechiul comportament şi înfăţişarea atrăgătoare. Bujorii îi apărură din nou în obraji; râdea şi glumea cu dascălul Walsh şi cânta la fel de frumos în duet cu Dorian în timpul recitalurilor muzicale. O vreme, Guy refuză să ia parte la aceste seri, pretinzând că se simţea rău. Se întindea cu un aer jalnic pe salteaua lui de pe puntea tunurilor şi asculta sunetele slabe ale muzicii şi ale râsului de pe puntea de dedesubt. În cele din urmă, se lăsă convins de dascălul Walsh să se întoarcă la mandolina lui, deşi expresia şi ţinuta lui în timp ce cânta erau eroic de tragice.

Cât despre Tom, el nu se arăta prea chinuit de remuşcări pentru trădarea lui. O vreme, nu făcu niciun efort ca să discute cu Caroline sau ca să îi atragă atenţia, dar asta nu era nimic nou – era una dintre metodele lui perfide. Apoi, în timpul lecţiilor lor, Guy îi surprinse comunicând.

Caroline îşi scăpă creta pe punte şi, înainte ca Guy să o poată recupera, ea se aplecă bâjbâind pe sub masă. Nava se înclină, iar creta alunecă pe punte spre Tom, care o ridică şi i-o întinse cu o plecăciune prefăcut cavalerească, profitând de ocazie pentru a se uita în decolteul ei. Cu o privire jucăuşă şi întoarsă astfel încât dascălul Walsh să nu îi poată vedea faţa, Caroline scoase limba la Tom. Nu era un gest copilăresc, ci unul sugestiv şi îmbietor, plin de subtilităţi sexuale. Tom îl recunoscu cu o privire lacomă şi îi

făcu un semn din ochi lui Caroline, care roşi drăguţ, iar asta îl lovi pe Guy ca un pumn în faţă.

El medită la acest lucru tot restul zilei, gândindu-se la un mod prin care ar fi putut să-i arate lui Caroline cât de mult îl rănise şi cum îi distrusese încrederea în ea şi în viaţă. Se agită întreaga zi pe scaunul din clasă. În ziua următoare, fără permisiune sau vreo explicaţie, plecă de pe banca de lângă Caroline şi se aşeză pe taburetul jos şi incomod din colţul cel mai îndepărtat de ea.

Această tactică avu rezultate neprevăzute şi nedorite. Dascălul Walsh studie rearanjamentul clasei lui dintr-o privire, apoi se uită în direcţia lui Guy.

— De ce te-ai mutat?

— Mă simt mai confortabil aici, răspunse Guy supărat, fără să se uite la dascăl sau la Caroline.

— În cazul ăsta, zise Walsh uitându-se la Tom, cred că ar fi mai bine dacă Tom s-ar muta lângă domnişoara Caroline. Îl pot supraveghea mai bine acolo.

Tom nu avu nevoie să fie invitat de două ori, astfel că, tot restul dimineţii, Guy fu nevoit să observe jocul celor doi. În timp ce se încrunta la tabla lui, Tom îşi strecură una dintre cizme pe sub masă, atingând papucii eleganţi din satin ai fetei. Caroline zâmbi în sinea ei, ca şi când ar fi citit ceva, dar nu făcu nicio mişcare de a-şi retrage piciorul.

Apoi, un pic mai târziu, Tom scrise ceva pe tablă, iar cât Walsh era ocupat cu aritmetica lui Dorian, o ţinu astfel încât ea să poată citi. Ea roşi văzând ce scrisese el, apoi îşi aruncă părul pe spate ca şi când ar fi fost deranjată, însă privirea îi rămase jucăuşă. Apoi scrise ceva pe tabla ei şi îl lăsă pe Tom să citească. El rânji ca un bădăran, aşa cum era de fapt, se gândi Guy.

Băiatul era chinuit de gelozie şi se simţea neajutorat. Fiind obligat să-i privească flirtând şi tachinându-se, ura lui ajunse să clocotească până când simţi că nu o mai poate stăpâni. Era bântuit de imaginile lucrurilor îngrozitoare pe care le văzuse în magazie. Corpul masiv al tatălui său îl împiedicase să vadă mare lucru în noaptea aceea, iar lumina fusese slabă. Dar strălucirea pielii ei albe şi rotunjimea ispititoare a formelor moi îi licăriră în faţă, până când ajunse să o urască şi, în acelaşi timp, să tânjească

îngrozitor după ea. Apoi, îl văzu din nou pe fratele lui în timpul actului incalificabil pe care îl comitea, degradând acea formă perfectă, minunată şi pură. Era precum un porc murdar care mânca şi grohăia în troacă. Încercă să găsească cele mai urâte cuvinte din vocabular pentru a exprima profunzimea repulsiei lui, dar acestea nici măcar nu se apropiau de adevăratele lui sentimente. „Îl urăsc şi vreau să-l ucid”, se gândi el furios. Gândul care îl făcu să se simtă vinovat dispăru aproape imediat, pentru a fi înlocuit de o bucurie sălbatică.

„Da. Am să-l ucid”. Era singura soluţie.

***

Guy începu să caute o ocazie. A doua zi, în jurul prânzului, se plimba cu domnul Beatty pe castelul de la provă împreună cu ofiţerii cartului, cu tatăl său şi cu Tom, măsurând latitudinea cu sextantul.

Domnul Beatty îi explica în detaliu cum erau administrate afacerile companiei în Orient.

— Avem două fabrici pe Coasta Carnatică. Ştii unde este, Courtney?

— Da, domnule.

Guy studiase teancul imens de cărţi şi de documente pe care i-l dăduse domnul Beatty.

— Zona Carnatică este regiunea Indiei de Sud aflată între Eastern Gaths[23] şi Coasta Coromandel. Este una dintre cele mai dezvoltate zone de comerţ din Orient, recită el conştiincios.

Domnul Beatty dădu aprobator din cap.

— Văd că îţi iei în serios îndatoririle, spuse el.

Guy încercă să fie atent la conversaţie, însă concentrarea lui continua să hoinărească pe lângă grupul de pe puntea de la pupă. Îi văzu consultându-se pe traversa de la cârmă, apoi Tom scrise ceva pe tabla lui şi îi arătă rezultatul tatălui său.

— Foarte bine, băiete. Voi însemna asta în tabel.

Vocea tatălui său se auzea clar în ciuda vântului.

[23] Lanţ muntos discontinuu aflat pe coasta de est a Indiei (n.red.).

Cuvintele de laudă îl iritară pe Guy, întărindu-i hotărârea de a-şi duce la capăt planul.

Tatăl său se mai plimbă o vreme pe punte, uitându-se rapid la pânze şi la cursul de pe busolă. Era o figură impunătoare – înalt şi cu umeri laţi, cu trăsături frumoase şi bine definite, cu părul negru şi des, legat în coadă. Brusc, Guy se simţi descurajat de ideea de a-şi confrunta tatăl. În cele din urmă, Hal cedă puntea ofiţerului de cart şi dispăru pe scara punţii, îndreptându-se spre propria cabină.

— Domnule... Guy se întoarse înspre domnul Beatty. Vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să discut ceva foarte important cu tatăl meu.

— Desigur. Domnul Beatty îi făcu un semn din mână să plece. Voi fi aici când te întorci. Vom continua conversaţia atunci. Mi se pare foarte distractiv.

Guy bătu în uşa cabinei de la pupă şi o deschise când tatăl său îi strigă din interior să intre.

Hal îşi ridică privirea din jurnalul de bord, în care înregistra poziţia de la miezul zilei a navei, ţinând încă pana deasupra paginii.

— Da, băiete, ce este?

Guy inspiră adânc.

— Vreau să-l provoc pe Tom la duel.

Hal aşeză cu grijă pana de gâscă în călimară şi îşi frecă gânditor bărbia înainte de a-şi ridica din nou privirea.

— Despre ce este vorba?

— Ştii, tată, ai fost acolo... Este atât de dezgustător, încât nici nu sunt în stare să discut despre asta. Dar Tom a ofensat-o profund pe domnişoara Caroline.

— Ah! oftă Hal. Deci asta era.

Studiind în tăcere trăsăturile încordate ale lui Guy, Hal se gândi: „Dacă mica destrăbălată s-a simţit ofensată când a stat pe spate în magazia cu pulbere, atunci are un mod remarcabil de a o arăta”. În cele din urmă, spuse:

— Şi ce înseamnă ea pentru tine?

— O iubesc, tată, spuse Guy cu o demnitate simplă şi înduioşătoare, care îl luă prin surprindere pe Hal.

Înăbuşindu-şi zâmbetul, Hal spuse:

— Dar domnişoara ştie ceva despre sentimentele tale?

— Nu ştiu, recunoscu Guy.

— Nu i-ai spus? Nu sunteţi logodiţi? Nu i-ai cerut domnului Beatty mâna fiicei lui?

Guy ezită.

— Nu, tată, încă nu. Am doar şaptesprezece ani şi...

— Atunci, mă tem că s-ar putea să fie prea târziu.

Hal încercă să nu-l rănească, amintindu-şi foarte clar agonia dragostei din tinereţe.

— Ceea ce, având în vedere circumstanţele, este probabil un lucru bun.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, domnule, zise Guy încordându-se.

„Acum, trebuie să i-o spun clar micului formalist”, se gândi Hal, amuzându-se în sinea lui.

— Ca să-ţi spun direct, acum, că eşti dureros de conştient de... să spunem predilecţiile domnişoarei Beatty, ar fi mai bine să-ţi revizuieşti sentimentele faţă de ea. Merită dragostea nobilă pe care i-o porţi? Nu cumva fratele tău ţi-a făcut o favoare atunci când ţi-a atras atenţia asupra adevăratei ei firi, presupunând chiar că a făcut-o forţat?

Ar fi vrut să adauge: „Mi se pare cât se poate de clar că domnişoara Caroline este o târfuliţă”. Dar îşi reprimă cuvintele, gândindu-se: „Nu vreau să fiu provocat la duel de propriul meu fiu”.

— Tom a forţat-o, răspunse Guy pe un ton hotărât. De asta vreau să-l provoc.

— A târât-o în magazie împotriva voinţei ei?

— Poate că nu, dar a ispitit-o. A sedus-o.

— Dacă îl provoci pe Tom, nu crezi că echipajul va afla despre ce s-a întâmplat între ei? Vrei ca tatăl ei să afle despre mica ei indiscreţie? Vrei să simtă pe deplin dezaprobarea paternă?

Guy păru ameţit, iar Hal profită de avantaj.

— Singurul motiv pentru care nu i-am dat o pedeapsă mai severă fratelui tău a fost ca să-i cruţ reputaţia şi să nu-i stric viitorul tinerei domnişoare. Acum vrei tu să o dai de gol?

— Nu va trebui să explic nimănui de ce fac asta, dar vreau să mă lupt cu el.

— Bine, atunci, zise Hal. Dacă eşti atât de hotărât şi nu mai pot spune nimic pentru a te convinge, nu rămâne decât

să te lupţi. Voi aranja o luptă între voi doi...

— Nu, tată, îl întrerupse Guy, nu înţelegi. Vreau să-l provoc la un duel cu pistoalele.

Expresia lui Hal deveni dură într-o clipă.

— Ce prostie este asta, Guy? Tom este fratele tău.

— Îl urăsc, spuse Guy, cu vocea tremurându-i de emoţie.

— Te-ai gândit că, dacă îl provoci, Tom va alege armele? Cu siguranţă va alege săbiile. Ai vrea să-l înfrunţi pe Tom cu sabia în mână? Eu nu aş face-o! Aboli l-a transformat într-un spadasin care poate face faţă oricui. Nu ai rezista nici măcar un minut împotriva lui. Te-ar umili sau te-ar ucide, îi spuse Hal răspicat şi fără menajamente.

— Nu-mi pasă, vreau să mă lupt cu el.

Pierzându-şi cumpătul, Hal lovi cu palma în birou atât de violent, încât cerneala ţâşni din călimară pe paginile jurnalului de bord.

— Încetează! Am încercat să mă înţeleg cu tine. Acum, îţi interzic să te mai gândeşti la asta. Nu va fi niciun duel pe nava asta şi, cu siguranţă, nu între fiii mei. Dacă mai aud un cuvânt în legătură cu asta, te voi înlănţui în cală şi, după ce ajungem la Capul Bunei Speranţe, te voi transfera pe o altă navă şi te voi trimite înapoi în Anglia. Mă auzi, băiete?

Guy se retrase simţind forţa mâniei tatălui său. Rareori îl văzuse atât de furios. Cu toate acestea, încercă să îl înfrunte.

— Dar, tată...

— Destul! izbucni Hal. Am spus ce aveam de zis şi aşa va rămâne. Acum, întoarce-te la îndatoririle tale cu domnul Beatty. Nu vreau să mai aud despre prostia asta.

***

Pe măsură ce *Serafimul* îşi schimba cursul, străduindu-se să înainteze constant spre est, oceanul îşi schimba permanent culoarea şi starea. Valurile sălbatice îşi schimbau aspectul şi deveneau compacte, ca o armată de giganţi care mărşăluiau în formaţie de luptă spre uscatul încă ascuns în spatele liniei orizontului.

— Valurile capului, le spuse Ned Tyler lui Tom şi lui Dorian, arătându-le orizontul ceţos. Apele reci întâlnesc

aerul cald al Africii. Unii îl numesc Capul Bunei Speranţe, alţii îi spun Marea Ceţurilor, iar alţii Capul Furtunilor.

Cu fiecare zi, entuziasmul creştea tot mai tare pe nava care fusese atât de mult timp departe de uscat. Păsările ieşiră în întâmpinarea lor de pe distantul continent. Corbii de mare zburau în formaţii lungi, cu gâtul lor galben şi dungile negre, pescăruşii cu pieptul alb şi spatele negru îi urmau cu strigăte răguşite, iar micii petreli împroşcau suprafaţa apei cu picioarele lor membranate.

Apoi, văzură primele grămezi închise la culoare de alge plutitoare, rupte de valuri de pe roci şi duse de curent, unduindu-şi tulpinile şi frunzele lungi precum tentaculele unor octopozi deformaţi. Bancuri imense de peşti mici ca sardinele se agitau la suprafaţa apei reci, în timp ce legiuni de foci lucioase se zbenguiau şi se hrăneau din abundenţa lor când nava înainta, ele îşi ridicară capetele cu mustăţi rigide, ca de pisică, pentru a-i privi pe oamenii de pe punte cu ochii lor imenşi.

Hal cobora acum pânzele în fiecare seară, astfel încât nava făcea faţă cu greu curentului puternic. Într-o dimineaţă când se crăpă de ziuă, Hal îi trimise pe Tom şi pe Dorian pe catarg, pentru a se asigura că în faţă nu era niciun recif care să agaţe de burta navei. După ce fu sigur că nu era nimic înainte, eliberă terţarolele[24] şi ridică toate pânzele.

În mijlocul celei de-a şaptezeci şi treia dimineţi de când părăsiseră Plymouth, Dorian îi arătă fratelui său mai mare norul care rămânea pe loc undeva deasupra orizontului, în timp ce restul cohortelor cereşti se rostogoleau şi se îndepărtau în vânt. Cei doi băieţi îl studiară o vreme, până când acesta se roti brusc şi se deschise, lăsând să se vadă dedesubt o linie clară şi albastră, dreaptă ca o tăietură de sabie.

— Uscat! şopti Tom.

— Este posibil? întrebă Dorian.

— Da! Da! răspunse Tom pe un ton ridicat. Este uscatul!

[24] Porţiune dintr-o pânză de navă care se strânge prin înfăşurare, pentru a reduce suprafaţa pânzei expusă vântului când acesta depăşeşte o anumită forţă (n.red.).

sări în picioare pe cornişa care se balansa şi arătă înainte cu degetul tremurând. Pământ! strigă el. Pământ!

Sub el, puntea prinse viaţă brusc, iar cei din cartul de dedesubt veniră în valuri pentru a se căţăra pe tachelaj. Curând, fiecare pânză şi fiecare parâmă fu asaltată de marinari, care atârnau precum grămezile de fructe coapte, strigând şi izbucnind în râs de entuziasm.

Hal Courtney veni grăbit din cabina sa de la pupă, numai în cămaşă, ţinând tubul din alamă al telescopului sub braţ. Se căţără rapid pe cornişa de pe catarg, oprindu-se doar când ajunse în cuibul corbului. Tom observă cu mândrie că, în ciuda căţărării pe o distanţă lungă, respira uşor şi cu calm.

Hal ridică telescopul la ochi şi studie silueta albastră, desluşind marginile umbrite şi cutele neregulate ale rocii.

— Ei bine, domnule Thomas, ai ajuns la primul uscat. Dându-i telescopul lui Tom, adăugă: Ce vezi? Se ghemui între cei doi băieţi şi îi cuprinse în braţe.

— Este un munte! strigă Tom. Un munte imens, cu vârful plat.

— Munţii Table! confirmă Hal.

Tom încă nu realiza ce performanţă în navigaţie reprezenta acest lucru. Trecuseră mai bine de şaptezeci de zile de când părăsiseră uscatul, iar tatăl său îi adusese exact pe latitudinea sudică de treizeci şi patru de grade.

— Uitaţi-vă bine la uscatul din faţa voastră, le spuse Hal ca şi când ar fi avut o clarviziune, ca şi când cortinele care acopereau viitorul s-ar fi ridicat, pentru o clipă, înaintea ochilor lui. Pentru că aici este destinul vostru.

— Şi al meu, tată? întrebă Dorian.

— Al amândurora. Aici v-a condus soarta.

Cei doi băieţi rămaseră tăcuţi, pentru prima dată fără nicio reacţie în faţa cuvintelor tatălui lor.

Cei trei zăboviră împreună pe catarg, până când soarele ajunse la zenit.

— Nu este nevoie să măsurăm latitudinea astăzi, chicoti Hal. Putem să-i lăsăm pe Ned Tyler şi pe Alf Wilson să facă asta. Ştim unde suntem, nu-i aşa?

Soarele începu să coboare, dar *Serafimul* înainta vitejeşte, purtat de vântul de sud-vest, avansând uşor până

când platoul montan se ridică din mare cu o solemnitate maiestuoasă, părând să umple cerul din faţa lor, iar ei reuşiră să desluşească fărâmele de aşezare omenească de la poalele piscurilor.

— Am ajutat la construirea acelui fort, zise Hal arătând spre ei. Aboli, Daniel, Ned Tyler şi cu mine.

— Spune-ne povestea! se rugă Dorian.

— Ai auzit-o de sute de ori, protestă Hal.

— Nu contează, tată, interveni Tom. Vrem să o auzim din nou.

Rămaşi împreună pe tachelaj, Hal le povesti despre războiul din urmă cu douăzeci şi cinci de ani, când întregul echipaj al navei bunicului lor fusese capturat de olandezi şi dus în lanţuri la Buna Speranţă. Sir Francis Courtney fusese torturat ca să dezvăluie unde se afla comoara pe care o confiscase de pe galioanele olandeze. Când îi înfruntase pe cei care îl torturau, îndurând cele mai barbare suferinţe, olandezii îl scoseseră pe terenul de paradă şi îl executaseră în public.

Hal şi restul echipajului fuseseră condamnaţi la muncă silnică la zidurile fortului olandez, trudind şi suferind acolo vreme de trei ani lungi înainte de a evada.

— Aşadar, bunicul Francis este îngropat în muntele acela? întrebă Tom. Ştii unde se află mormântul lui, tată?

— Aboli ştie, pentru că el a fost cel care i-a coborât trupul noaptea de pe eşafod. La lumina lunii, i-a dus trupul pe munte, într-un loc secret.

O vreme, Tom rămase tăcut, gândindu-se la sarcofagul gol din capela de pe dealul din spatele conacului de la High Weald, pe care era gravat numele bunicului său. Bănuia ce plănuia tatăl său, dar acum nu era momentul să se aventureze cu presupunerile. Trebuia să aibă răbdare.

Serafimul se apropie de mica insulă stâncoasă ce păzea intrarea în golful de sub munte. Păduri de alge negre care se unduiau îmbâcseau apa din jurul insulei Robben şi hoarde de foci lucioase aglomerau malul stâncos al acesteia. Era numită astfel întrucât *robben* însemna „focă” în olandeză.

— Acum trebuie să cobor, ca să mă asigur că nava e ancorată în siguranţă, le spuse Hal.

— Să ne întrecem spre punte! strigă Dorian, sărind pe tachelaj.

Tom îl lăsă în faţă, apoi sări după el. Picioarele păreau să le danseze pe parâme, coborând cu naturaleţe şi pricepere. Curând, Tom se apropie atât de mult, încât aproape îl ajunse pe Dorian, însă încetini pentru a-l lăsa să ajungă pe punte cu un pas înaintea lui.

— Am câştigat! Am câştigat! strigă Dorian încântat.

Tom îi zburli buclele roşcate şi strălucitoare.

— Nu te lăuda, îi spuse el împingându-l.

Apoi, privi spre micul grup de la prova *Serafimului,* Domnul şi doamna Beatty stăteau pe punte împreună cu fiicele lor şi cu Guy. Erau vioi şi entuziasmaţi, arătându-şi unul altuia faimoasele limbi de pământ de lângă Capul Agulnas, cel mai sudic punct al continentului african.

— „Faţă de masă” e numele dat norului alb din vârful muntelui, le explica Guy. Iar dealul micuţ de acolo, de la sud de aşezare, se numeşte Capul Leului. Puteţi să-i vedeţi forma.

La fel ca întotdeauna, studiase cărţile de navigaţie şi cunoştea toate detaliile.

— Guy, de ce nu urci pe catarg? îi strigă Tom, fără vreo urmă de răutate. Poţi să vezi mai bine de acolo.

Guy îi aruncă o privire rece.

— Mulţumesc, dar mă simt foarte bine aici.

Se apropie mai mult de Caroline şi dădu să se întoarcă.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, continuă Tom. Este foarte sigur.

— Mă faci laş? zise Guy brusc.

Chipul îi era roşu, iar vocea sugrumată de indignare.

— Nu am spus asta, râse Tom, întorcându-se apoi pentru a se îndrepta spre cârmă. Dar ia-o cum vrei, spuse el peste umăr.

Guy se uită la el urât, simţindu-se cuprins de umilinţă. Tom îi luase în râs curajul, apoi, nonşalant, îl abandonase în faţa familiei Beatty şi a lui Caroline. Ceva se scurtcircuită în mintea lui şi, înainte să-şi dea seama cu adevărat, începu să alerge pe punte.

— Tom, ai grijă! îi strigă Dorian.

Dar fu prea târziu. Tom se întoarse ca să se protejeze,

dar Guy se izbi în el cu toată greutatea şi inerţia, proiectându-l năucitor în marginea bordului. Forţa fu atât de mare, încât Tom rămase fără aer în plămâni.

Apoi Guy sări în spatele lui şi îşi înfăşură braţul în jurul gâtului lui. Cei trei băieţi luaseră în mod regulat lecţii de lupte de la Big Daniel şi, deşi Guy era încet şi stângaci la acest sport, cunoştea toate strânsorile şi aruncările, iar acum, când îi reuşise această prinsoare ucigaşă, ar fi vrut să profite din plin de ea. Se propti cu un genunchi în spatele lui Tom şi folosi forţa unui braţ împotriva celuilalt braţ îndoit, ca său blocheze lui Tom traheea şi să-i tensioneze spatele astfel încât vertebrele să i se rupă în orice clipă. Tom se răsuci, trăgând de braţele lui Guy cu degete disperate, slăbind treptat, cu gura deschisă larg şi respirând convulsiv.

Echipajul veni în fugă pentru a privi spectacolul, strigându-le încurajări favoriţilor. Apoi, deasupra vociferărilor, vui o voce: „Aruncă-l pe spate, Klebe”, iar Tom reacţionă instantaneu. În loc să reziste prinsorii care îl trăgea înapoi, schimbă direcţia, aruncându-şi toată greutatea şi puterea într-o rostogolire pe spate. Guy se trezi aruncat pe spate cu o forţă atât de mare, încât nu avu de ales decât să elibereze prinsoarea şi să-şi arunce braţele înapoi ca să amortizeze căderea, altfel coastele i-ar fi fost strivite.

Tom se întoarse în aer ca o pisică şi fu deasupra fratelui său înainte ca acesta să atingă puntea. În momentul în care căzură împreună pe scânduri, el se împinse cu coatele şi cu genunchii în pieptul şi în stomacul lui Guy.

Acesta ţipă ca o fată şi încercă să se prindă de stomacul rănit, dar Tom rămase deasupra lui, ţintuindu-l în lemnul punţii, îşi strânse pumnul şi îl retrase ca să-l lovească în faţă pe Guy.

— Tom, nu!

Era vocea tatălui său, iar Tom îngheţă. Mânia sălbatică dispăru încet din ochii lui. Îşi coborî pumnul şi se ridică, uitându-se dispreţuitor la Guy.

— Data viitoare, îl avertiză el, nu vei mai scăpa atât de uşor.

Apoi se întoarse. În spatele lui, Guy se ridică în picioare,

încă ţinându-se de stomac şi sprijinindu-se de tunuri. Privitorii se îndepărtară, dezamăgiţi că spectacolul se terminase atât de brusc.

— Tom! strigă Guy iar Tom privi înapoi. Îmi pare rău, spuse el. Să dăm mâna. Să fim prieteni.

Se îndreptă clătinându-se spre fratele lui, părând chinuit de remuşcări şi ţinându-şi mâna dreaptă întinsă cu un aer jalnic.

Tom rânji şi se întoarse, prinzând mâna oferită.

— Nici nu ştiu de ce ne-am bătut, spuse el.

— Eu ştiu, răspunse Guy iar expresia jalnică de pe chip i se schimbă instantaneu într-una de ură profundă.

Rapid ca o viperă, scoase pumnalul din teaca de la curea. Lama de oţel strălucitor măsura cincisprezece centimetri, iar vârful era ascuţit ca un ac. Ţinu pumnalul la nivelul buricului lui Tom şi îl înfipse adânc, folosindu-se în acelaşi timp de prinsoarea mâinii drepte ca să-l smucească pe Tom spre el cu toată forţa, încercând să-l tragă spre pumnal.

— Te urăsc! îi strigă el lui Tom, în timp ce picături de salivă se împrăştiau de pe buzele lui în lumina soarelui. Am să te ucid pentru ce ai făcut.

Tom deschise ochii larg de frică, apoi se răsuci violent într-o parte. Vârful pumnalului îi zgârie coastele şi îi tăie cămaşa. Instantaneu, sângele ţâşni din rană, udând bumbacul şi curgându-i pe picior.

— L-ai ucis! ţipă Caroline cu o voce răsunătoare.

Cei din echipaj alergară înapoi pentru a privi spectacolul.

Guy ştia că ratase lovitura decisivă şi încercă disperat să taie faţa şi pieptul lui Tom. Însă fratele lui reuşi să se ferească de fiecare lovitură, până când, brusc şi neaşteptat, sări înainte şi lovi cu podul palmei stângi în bărbia lui Guy. Capul acestuia zvâcni înapoi, forţându-l să dea drumul prinsorii mortale cu care ţinea mâna dreaptă a lui Tom.

Apoi se clătină înapoi spre marginea bordului, cu sângele prelingându-i-se din colţul gurii. Încă îşi ţinea pumnalul îndreptat spre faţa lui Tom, mormăind:

— Am să te omor! îşi muşcase limba, iar dinţii îi erau pătaţi de sânge. Am să te omor, porc murdar!

Tom îşi masă gâtul rănit cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi scoase din teacă propriul pumnal.

— Vorbeşte frumos, frate! îi spuse el încruntat. Acum, să vedem cum vei face asta.

Se îndreptă spre Guy cu piciorul drept în faţă, mişcându-se pe vârfuri cu pumnalul unduindu-i-se în mână ca o cobră ridicată şi cu ochii aţintiţi asupra chipului fratelui său. Guy se retrase din faţa lui.

Hal se grăbi înainte, deschizând gura pentru a le striga să se oprească, însă, înainte de a putea rosti un cuvânt, Aboli ajunse lângă el şi îl apucă de braţ.

— Nu, Gundwane!

Vocea lui joasă, dar insistentă, fu auzită doar de Hal în ţipetele femeilor şi urletele bărbaţilor.

— Nu încerca niciodată să desparţi câinii care se luptă. Nu vei face decât să-i oferi avantaj unuia dintre ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Aboli, aceştia sunt fiii mei.

— Nu mai sunt copii, Gundwane. Sunt bărbaţi. Tratează-i ca pe nişte bărbaţi.

Tom sări înainte, cu vârful pumnalului coborât, şi fentă spre abdomenul lui Guy. Acesta alergă înapoi, aproape împiedicându-se în propriile picioare. Tom îl încercui spre dreapta, iar Guy se retrase spre probă. Bărbaţii de acolo se împrăştiară pentru a le oferi un spaţiu suficient în care să lupte, iar Hal observă tactica lui Tom: îl conducea pe Guy aşa cum făcea un câine ciobănesc cu turma, îndreptându-l spre probă.

Expresia lui Tom era rece şi fixă, fără nicio urmă de emoţie, dar ochii îi străluceau când privea spre chipul fratelui său. Hal luptase cu mulţi oameni şi ştia că doar cel mai periculos spadasin avea acea ameninţare rece în privire, când se apropia pentru lovitura fatală. Ştia că Tom nu îl mai vedea pe fratele său, ci un inamic care trebuia distrus. Devenise un asasin, iar Hal se temea cum rareori o făcuse pentru propria viaţă. Se temea pentru Guy, dar ştia că Aboli avea dreptate. Nu mai putea face nimic pentru a opri acest lucru. Nu putea să-l oprească pe Tom – ar fi fost ca şi când ar fi încercat să oprească un leopard din vânătoare.

Tăietura lui Tom încă sângera, deschizându-se pentru a-i dezvălui pielea albă de dedesubt. Din rana ca o gură zâmbitoare se prelingea un şuvoi roşu, care picura pe punte şi pe încălţările lui, astfel încât acestea lipăiau la fiecare pas făcut. Dar el nu mai era conştient de rana de la coaste: tot ce vedea era bărbatul care i-o făcuse.

Guy se lipi de balustradă. Cu mâna stângă pipăi în spatele lui, strângând cheresteaua din stejar. Îşi dădu seama că era prins şi mânia îi dispăru din ochi, fiind înlocuită imediat de frică. Privi rapid în jurul lui, căutând o cale de scăpare. Apoi, degetele lui atinseră una dintre suliţele de pe rafturile de sub marginea bordului, iar frica dispăru precum ceaţa mării la apariţia soarelui. O bucurie aprigă îi lumină trăsăturile când aruncă pumnalul şi înşfăcă suliţa din raft. Tom se retrase un pas din faţa suliţei grele cu cap din oţel ghimpat. Guy rânji spre el, cu gura însângerată.

— Acum să vedem, spuse el bucuros, apoi coborî vârful suliţei şi atacă.

Tom sări înapoi, iar Guy se răsuci după el, lovind cu axul lung la o distanţă mult prea mare de raza de acţiune a pumnalului din mâna dreaptă a lui Tom. Se regrupă şi atacă din nou. Tom lăsă pumnalul şi se aruncă într-o parte pentru a scăpa de vârful strălucitor din oţel, apoi sări înapoi înainte ca Guy să se poată întoarce după el şi prinse axul din stejar.

Se luptară o vreme cu axul între ei, împingând şi trăgând, mormăind şi rostindu-şi înjurături şi insulte. În cele din urmă, Tom îl împinse pe Guy pe marginea navei, până când fură blocaţi, faţă în faţă şi piept lângă piept, cu axul suliţei între ei.

Încet, Tom ridică axul până când ajunse la nivelul gâtului fratelui său, apoi îşi lăsă toată greutatea şi forţa în spatele suliţei. Guy se arcui când se aplecă peste balustradă, cu axul gros din stejar sub bărbie. Frica era din nou prezentă în ochii lui: auzea apa susurând sub el şi îşi simţea degetele de la picioare părăsind puntea. Cădea peste bord şi nu era un înotător prea bun – apa îl îngrozea.

Picioarele lui Tom erau înfipte ferm într-o baltă de sânge, alunecos ca uleiul. Apoi ţâşniră de sub el şi căzu

zgomotos pe punte. Guy era liber; se clătină spre pânzele catargului de la provă, respirând convulsiv, cu cămaşa udă de transpiraţie. Se prinse de pânză şi privi peste umăr.

Tom se ridică şi se aplecă să-şi ia pumnalul, apoi se duse după Guy ca un leopard furios.

— Opreşte-l! strigă îngrozit Guy. Fă-l să se oprească!

Însă zarva privitorilor era asurzitoare, crescând şi mai mult când Tom începu să alerge cu pumnalul în mână şi cu furie în ochi.

Guy se întoarse şi, cu o forţă născută din panică, sări pe pânză şi începu să se caţere. Sub el, Tom se opri pentru a lua pumnalul între dinţi, apoi îl urmă.

Privitorii de pe punte, străbătuţi de un entuziasm sălbatic, rămaseră cu capetele aplecate pe spate. Niciunul dintre ei nu îl văzuse vreodată pe Guy urcând pe tachelaj. Până şi Hal era uimit de viteza cu care se mişca. Însă Tom se apropia de el tot mai mult.

Guy ajunse pe catarg şi se urcă pe el, apoi privi în jos. Preţ de un moment, se simţi ameţit. Când văzu însă chipul lui Tom sub el, apropiindu-se încet şi urcând apoi pe tachelaj, cruzimea din expresia lui şi sângele care îi stropea faţa şi îi uda cămaşa, îşi ridică disperat privirea spre catarg, deşi se temea de înălţimea lui. Îşi dădu seama că fiecare pas făcut de Tom însemna un avantaj pentru el. Putea să se îndrepte într-o singură direcţie, aşa că începu să se târască cu greu de-a lungul catargului. Îl auzi pe Tom venind după el, iar sunetul îl impulsionă. Nu putea să se uite spre apa agitată şi verde, care era atât de jos sub el. Suspină de groază, dar continuă să se târască până când ajunse la capătul catargului. Apoi privi înapoi peste umăr.

Tom era la doar un pas în urma lui – Guy era prins şi neajutorat. Tom se opri, apoi rămase drept pe catargul care se balansa. Luă lama dintre dinţi. Arăta îngrozitor: faţa albă îi era pătată de sânge, iar arma îi strălucea în mână.

— Te rog, Tom, se tângui Guy, nu am vrut să te rănesc.

Îşi ridică ambele mâini ca să-şi protejeze faţa şi îşi pierdu echilibrul precar de pe catarg. Se clătină puternic, rotindu-şi braţele în aer, apoi se aplecă tot mai mult în afară, până când, cu un ţipăt puternic, căzu răsucindu-se. Apoi lovi apa cu membrele zbătându-i-se sălbatic şi se

scufundă în adâncuri. Tom rămase nemişcat, în timp ce aburii furiei ucigaşe îi dispăreau din creier. Apoi, îngrozit, se uită în jos la ce făcuse. Guy dispăruse – nu era nici urmă de el pe suprafaţa verde a apei.

„Nu ştie să înoate!” Această realitate îngrozitoare îl lovi pe Tom atât de puternic, încât începu să se clatine pe cornişă. „Am făcut-o. Mi-am ucis propriul frate”. Oroarea biblică a faptei sale îi străbătu tot corpul. Sări în picioare, stând drept pe catarg, şi privi înapoi în urma navei. Apoi îl văzu pe Guy ieşind la suprafaţă, agitându-şi braţele şi strigând slab, ca un pescăruş rănit.

Auzi ordinele tatălui său strigate spre cârmă, de pe puntea de dedesubt.

— Întoarce nava! Lansează barca! Om peste bord!

Înainte ca nava să poată răspunde la noua comandă de la cârmă şi să întoarcă prova în vânt, Tom se adună şi sări în larg de pe catarg. Cu capul înainte, cu braţele întinse deasupra şi cu picioarele drepte, sări arcuindu-se, lovind suprafaţa oceanului. Se scufundă atât de mult, încât apele întunecate îl învăluiră, strivindu-i pieptul. Apoi se întoarse şi înotă spre suprafaţă. Ieşi din apă până la talie, cu respiraţia şuierându-i în gât. Nava trecu de el, întorcându-şi deja prova în vânt.

Tom privi înapoi, de-a lungul urmei lăsate de navă, dar nu văzu nimic. Continuă să înoate cu toată puterea, agitând apa în urma lui, abia simţind usturimea sării în rana superficială de la coaste. Estimă cât de departe văzuse ultima dată capul fratelui său, apoi se opri şi călcă apa gâfâind, uitându-se după el. Nu era nici urmă de Guy.

„Oh, Dumnezeule, dacă se îneacă, nu voi mai...” înainte să îşi termine gândul, respiră adânc şi intră cu capul sub apă, privind spre fundul mării. Aruncându-şi picioarele în aer, alunecă lin sub suprafaţa apei, cu ochii larg deschişi. Văzu doar verdele nesfârşit, străbătut de razele soarelui. Înotă în adâncuri până când plămânii lui tânjiră după aer, fiind nevoit să se întoarcă pentru a respira.

Şi atunci, văzu ceva sub el – cămaşa şi jacheta lui Guy rostogolindu-se lipsite de viaţă, ca un lucru nefolositor. Cu plămânii afectaţi de lipsa aerului, Tom se scufundă până când atinse umărul fratelui său. Apucă gulerul jachetei lui şi

se întoarse spre suprafaţă. Deşi lovea puternic apa cu picioarele, greutatea corpului fără vlagă îl frâna. Secundele se transformau într-o durere infinită. Pieptul îi ardea, iar nevoia de a respira îl mistuia. Simţea cum forţa din picioare îl părăsea. Strânsoarea degetelor pe gulerul lui Guy slăbea, iar Tom îl simţea alunecând. Verdele fără margini îi umplu capul şi îşi pierdu vederea; stele de lumină explodau tăcute în întuneric.

„Fii puternic!” îşi strigă el. Apoi, brusc, capul îi ieşi la aer şi în lumina soarelui. Respiră până când pieptul îi fu pe punctul de a exploda, apoi încă o dată. Simţind cum puterea îi revine, întinse mâna în jos şi apucă un mănunchi din şuviţele dese şi ude ale lui Guy, trăgându-i capul la suprafaţă.

Guy se înecase. Părea lipsit de viaţă. Ochii îi erau ficşi şi larg deschişi, iar faţa ca de ceară.

— Respiră! Pentru numele lui Dumnezeu, respiră! strigă Tom spre faţa albă şi nemişcată a fratelui său.

Îl cuprinse de piept cu ambele braţe şi strânse cu putere. Aboli îi arătase trucul, iar acesta păru să funcţioneze. Aerul inert fu eliberat din trupul lui Guy, amestecat cu picături de apă şi cu vomă. Scuipă în faţa lui Tom, iar el slăbi strânsoarea. Pieptul lui Guy se umflă în mod reflex, trăgând aer prin gura larg deschisă. Tom îl ajută să scuipe toată apa, luptându-se să îi ţină faţa la suprafaţă.

Guy tuşi şi se înecă, luptându-se să respire singur. Ochii îi clipiră, fără să vadă încă, apoi începură să se concentreze încet. Respira cu dificultate, fiind chinuit la fiecare câteva secunde de tuse. Încet, expresia se întoarse în ochii lui.

— Te urăsc, îi şopti el lui Tom. Încă te urăsc. Am să te urăsc mereu.

— De ce, Guy, de ce?

— Ar fi trebuit să mă laşi să mă înec, pentru că într-o zi te voi ucide.

— De ce? repetă Tom.

— Ştii foarte bine, gâfâi Guy. Ştii de ce!

Niciunul dintre ei nu auzise barca apropiindu-se.

— Ţineţi-vă bine, băieţi! strigă Hal spre ei, din imediata apropiere. Sunt aici.

Echipajul bărcii de transport, cu Hal la cârmă, vâslea cu hotărâre, îndreptându-se spre ei. La ordinul lui Hal, ei lăsară vâslele şi îi scoaseră din apă pe băieţi, cu braţele lor puternice.

Doctorul Reynolds aştepta lângă balustradă când Guy fu ridicat la bordul *Serafimului.* Tom rămase pe punte lângă tatăl său şi privi cu tristeţe în timp ce mateloţii doctorului îl duceau pe fratele lui sub punte.

— Mă urăşte, tată, şopti el.

— Să vedem tăietura aia, spuse Hal ursuz.

Tom îşi coborî dezinteresat privirea spre rană. Apa mării redusese mult sângerarea.

— Nu-i nimic, spuse el, e doar o zgârietură. Apoi, se uită din nou la Hal. Mă urăşte. A fost primul lucru pe care mi l-a spus când l-am scos la suprafaţă. Ce-am să fac?

— Guy va trece peste asta, spuse Hal rupând cămaşa lui Tom pentru a vedea tăietura de pumnal. O să uite şi-o să te ierte.

— Nu, nu o va face, zise Tom scuturând din cap. A spus că mă va urî întotdeauna. Este fratele meu. Ajută-mă, tată. Ce pot să fac?

Dar Hal nu reuşi să-i dea un răspuns. Cunoştea prea bine încăpăţânarea şi tenacitatea geamănului mai tânăr: erau, în acelaşi timp, forţa şi slăbiciunea lui. Ştia că Tom avea dreptate. Guy nu avea să-l ierte niciodată.

***

Era cel mai frumos tărâm din toate oceanele pe care navigase Hal vreodată. Muntele părea un zid înalt către cer, deasupra căruia vântul sufla norii pufoşi şi instabili, atinşi cu nuanţe de gri şi de roz perlat de soarele ce apunea. Pantele muntelui de sub meterezele pietroase erau împădurite, iar plajele erau albe, mărginite de valuri.

O asemenea frumuseţe ar fi trebuit să-l încânte pe Hal, şi totuşi fiecare amintire din aceste locuri îl copleşea cu durere şi groază. Zidurile castelului se vedeau cu claritate din locul în care erau, iar pe parapeţii crenelaţi tunurile străluceau spre ei, cu ţevile negre ca nişte orbite goale. În temniţele de sub acele ziduri trăise Hal trei ierni nemiloase.

Tremura şi acum la amintirea frigului în oase. Hal trudise la acele ziduri până când pielea şi carnea ajunseseră să i se desprindă de pe palme, iar picioarele să i se clatine de oboseală. Pe schelele construcţiei văzuse mulţi oameni buni murind. Suferinţa şi greutăţile îl transformaseră din băiat în bărbat.

Ridică telescopul la ochi pentru a examina restul navelor ancorate în golf. Era uimit de numărul lor. Văzu treizeci şi trei de nave mari, toate comerciale, în mare parte olandeze. Identifică printre ele una englezească, o altă navă a companiei India de Est după aspect, dar constată cu dezamăgire că nu era *Yeoman din York,* Nu era nici urmă de însoţitoarea lor în port.

Fără să-şi coboare telescopul, mătură apele golfului spre uscat. Ochii i se opriră asupra zonei de paradă de sub zidurile castelului, iar amintirea execuţiei tatălui său îi reveni în minte cu toate detaliile îngrozitoare. Trebuia să o ignore, ca să se poată concentra la intrarea *Serafimului* în port.

— Vom ancora în afara razei de acţiune a tunurilor fortului, domnule Tyler.

Dădu ordinul, fără să mai fie nevoit să-l clarifice. Ned ştia cum gândea, iar expresia lui era la fel de sobră. Poate că şi el retrăia zilele de groază în timp ce mânuia cârma şi ordona să se coboare pânzele.

Ancora căzu cu un pleoscăit care stropi castelul provei, iar cablul fumegă prin nara ancorei. *Serafimul* frână puternic, apoi se roti graţios cu pupa spre vânt, transformându-se imediat dintr-o creatură vie şi încordată a mării într-o lebădă care plutea frumos şi liniştit.

Membrii echipajului aliniară catargele goale ale *Serafimului* şi atârnară pânzele, fixând cu privirea uscatul. Cu toţii strigau comentarii şi întrebări către vasele de transport care vâsleau în larg, ca să-i întâmpine. Marinarii numeau acest cap blând Taverna Mărilor. Fusese colonizat în urmă cu peste cincizeci de ani, ca să servească drept staţie de aprovizionare pentru flota olandeză a companiei India de Est, iar navele de transport erau încărcate cu toate lucrurile de care avea nevoie un echipaj după trei luni pe mare.

Hal îşi chemă ofiţerii.

— Aveţi grijă să nu fie adusă clandestin pe navă nicio băutură tare, îl avertiză el pe Alf Wilson. Vânzătorii de rom vor încerca să-l strecoare prin orificiile tunurilor. Jumătate din oameni vor fi morţi de „beţi până la căderea întunericului, dacă îi laşi să te păcălească.

— Da, căpitane.

Al patrulea ofiţer îşi atinse şapca. Fiind un bărbat abstinent, era o opţiune bună pentru această îndatorire.

— Aboli, pune oameni înarmaţi cu săbii şi cu pistoale la balustradă. Nu vrem ca tâlharii să urce la bord ca să golească nava, nici femei uşoare care să-şi vândă trupul pe puntea tunurilor. Altfel, vom scoate pumnalele...

Aproape spuse „din nou”, dar se opri la timp. Nu voia să le amintească de conflictul dintre fiii lui.

— Domnule Fisher, tu vei negocia cu navele de transport, te pricepi la asta.

Putea conta pe Big Daniel că avea să-şi facă treaba, verificând toate fructele şi legumele care veneau la bord.

— Domnul Walsh te va asista şi va plăti barcagiii.

Walsh avea nenumărate îndatoriri, de la profesor până la scriitor şi contabil.

Ofiţerii se împrăştiară pentru a-şi executa sarcinile, iar Hal se îndreptă spre balustradă. Se uită în jos, spre bărcile de transport care veneau lângă navă, încărcate până la marginea bordului cu produse proaspete: cartofi cu pământul încă pe ei, varză verde şi mere, smochine şi dovleci, jumătăţi de oaie şi pui jumuliţi. Echipajul avea să mănânce pe săturate în seara aceea. Hal salivă când se uită spre acel corn al abundenţei. Pofta de mâncare proaspătă era o dorinţă mistuitoare, care copleşea orice marinar la sfârşitul unei lungi călătorii. Unii dintre oamenii lui se aplecau deja peste bord, negociind pentru marfă. Cei care aveau bani plătiră nu mai puţin de o jumătate de penny pentru un singur cartof proaspăt: un preţ ridicol. Erau atât de lacomi, încât ştergeau de marginea jachetelor pământul lipit pe tuberculii mari, ca şi când ar fi fost mere, apoi îi înfulecau cruzi, ronţăind carnea albă şi astringentă cu toată bucuria.

Doctorul Reynolds veni lângă Hal.

— Ei bine, domnule, este o uşurare să fim din nou în port. La bord avem deja douăzeci şi şase de cazuri de scorbut. Din fericire îi vom vedea pe toţi vindecaţi înainte de a ridica ancora din nou. Este un miracol şi un mister, însă aerul uscatului vindecă până şi cele mai grave cazuri, oameni care şi-au pierdut dinţii şi sunt prea slăbiţi ca să mai stea în picioare. Îi întinse lui Hal un măr copt. Am furat câteva din proviziile dascălului Walsh.

Hal muşcă din măr şi îşi închise ochii extaziat.

— Mâncarea zeilor, spuse el în timp ce sucul îi inunda gura, alunecându-i dulce pe gât. Tatăl meu obişnuia să spună că lipsa de alimente proaspete e cauza scorbutului, îi spuse el doctorului.

Doctorul Reynolds zâmbi compătimitor şi luă o gură mare din mărul său.

— Ei bine, domnule căpitan, nu-l dezaprob pe respectabilul dumneavoastră tată, dar un Discuit şi carnea de vită sărată sunt suficiente pentru orice marinar. Reynolds dădu chibzuit din cap. Se întâmplă să auzi teorii uimitoare de la oameni care nu sunt instruiţi în arta medicinei, însă aerul mării este cel care cauzează scorbutul şi nimic altceva.

— Cum se simt fiii mei, doctore? întrebă Hal, schimbând subiectul cu abilitate.

— Thomas este un tânăr sănătos şi, din fericire, rana nu a fost profundă. Am închis-o cu copci şi se va vindeca foarte repede – asta dacă nu cumva se infectează.

— Şi Guy?

— L-am trimis în patul din cabina ta. Plămânii lui au fost plini de apă sărată şi, uneori, asta generează mirosuri urâte. Dar îşi va reveni şi el în câteva zile.

— Îţi sunt recunoscător, doctore.

În momentul acela, un freamăt se auzi dinspre mijlocul navei. Aboli îl ridicase pe navă pe unul dintre băieţii necivilizaţi, care adusese o ladă cu fructe pe scară, de pe barca de transport din apropiere, şi îl apucase de umăr.

— Bună, băiat drăguţ! îl provocă el. Sau nu eşti băiat?

Victima lui avea faţa în formă de inimă, o piele aurie fără cusur şi ochii oblici. Reacţionă la provocarea lui Aboli printr-un val de înjurături piţigăiate, într-o limbă ciudată şi

ţâţâitoare, zbătându-se în mâinile mari ale acestuia. Râzând, Aboli îi luă pălăria de pe cap şi un păr lung şi negru căzu pe umerii flăcăului. Apoi, Aboli îl ridică cu o singură mână şi cu cealaltă îi dădu jos pantalonii.

Echipajul izbucni în râs când fură dezvăluite fundul rotund şi galben, coapsele bine proporţionate, între care era cuibărit simbolul feminităţii, şi triunghiul de păr negru. Suspendată în aer, fata lovea cu mâinile în capul chel al lui Aboli, iar când văzu că încercarea ei nu avea niciun efect asupra lui, vru să-i zgârie ochii cu unghiile lungi şi ascuţite, izbindu-l sălbatic cu ambele picioare.

Aboli se îndreptă spre balustrada navei şi o aruncă peste bord cu uşurinţă, ca şi când ar fi fost o pisică vagabondă. Însoţitorii ei o urcară înapoi în barca de transport, udă, legându-şi pantalonii şi încă înjurându-i pe marinarii care făceau glume răutăcioase de la balustradă.

Hal se întoarse ascunzându-şi zâmbetul şi se îndreptă spre locul în care stăteau domnul Beatty şi familia sa, lângă picioarele catargului principal, privind cu toţii spre ţărm şi discutând aprins despre noul pământ. Hal îşi ridică pălăria în faţa doamnelor şi observă că doamna Beatty radie de plăcere, în timp ce Caroline îi evită privirea. După noaptea în care îi surprinsese în magazie, se ruşina de fiecare dată când se afla în compania lui. Hal se întoarse spre domnul Beatty.

— Vom rămâne ancoraţi aici mai multe zile, poate chiar câteva săptămâni. Trebuie să aşteptăm sosirea navei *Yeoman* şi sunt şi multe alte lucruri de care trebuie să mă ocup. Sunt sigur că veţi dori să vă duceţi familia la ţărm, ca să le daţi doamnelor ocazia de a scăpa de limitările cabinelor lor şi de a-şi dezmorţi picioarele. Ştiu că sunt locuri de cazare confortabile în oraş.

— Ce idee minunată, domnule! răspunse Beatty cu entuziasm. Sunt sigur că pentru tine nu este deloc chinuitor, Sir Hal, însă pentru locuitorii uscatului spaţiile restrânse de la bord devin de-a dreptul obositoare.

Hal dădu aprobator din cap.

— Îl voi trimite la ţărm pe tânărul Guy, împreună cu voi. Sunt sigur că veţi dori să-l aveţi la îndemână pe secretarul dumneavoastră.

Era mulţumit că reuşea să rezolve două lucruri importante: în primul rând, să-l separe pe Tom de Guy şi, în al doilea rând, să-l separe pe Tom de Caroline. Ambele situaţii ar fi putut să explodeze în orice moment, ca un butoi cu pulbere.

— Vă voi trimite la ţărm imediat ce vor fi lansate bărcile – deşi, probabil, este prea târziu pentru seara asta, zise el aruncând o privire spre soarele care apunea. Aţi putea să vă faceţi bagajele de acum, dar propun să aşteptăm până mâine ca să mergem la ţărm.

— Eşti foarte drăguţ, căpitane, spuse Beatty cu o plecăciune.

— Când veţi avea ocazia, ar fi bine să îi faceţi o vizită de curtoazie guvernatorului olandez – van der Stei se numeşte, Simon van der Stei. Eu voi fi foarte ocupat cu gestionarea navei şi mi-aţi face un mare serviciu ocupându-vă de acest lucru în numele meu şi al companiei.

Beatty făcu din nou o plecăciune.

— Cu cea mai mare plăcere, Sir Hal.

Erau mai mult de douăzeci de ani de când Hal evadase împreună cu echipajul lui din închisoarea castelului şi era puţin probabil ca vreo persoană din colonie să-l mai recunoască – dar era un infractor condamnat, asupra căruia atârna o sentinţă pe viaţă. În timpul evadării din castel, el şi oamenii lui fuseseră forţaţi să-i ucidă în legitimă apărare pe mulţi dintre temniceri şi urmăritori, însă olandezii ar fi putut să perceapă cu totul altfel acest lucru. Dacă ar fi fost recunoscut, ar fi putut să se trezească în faţa unui tribunal olandez, acuzat de vechile crime, şi să se confrunte cu perspectiva de a face închisoare pe viaţă sau chiar să sfârşească la spânzurătoare, la fel ca tatăl său. O vizită formală la guvernatorul coloniei nu ar fi fost o mişcare înţeleaptă. Era mult mai bine să-l trimită pe Beatty.

Pe de altă parte, trebuia să adune toate noutăţile disponibile din colonie. Orice navă întoarsă din Orient, indiferent de naţionalitate, venea acolo, la cap. Nu putea spera să primească informaţii mai corecte decât cele răspândite deja în tavernele şi în bordelurile de la malul mării. Se scuză în faţa familiei Beatty şi îi chemă pe Big Daniel şi pe Aboli.

— După lăsarea întunericului, mergem la ţărm. Pregătiţi o barcă.

***

Mai erau patru zile până când avea să fie lună plină. Muntele uriaş se ivi întunecat deasupra lor, cu văile şi malurile-i abrupte atinse de lumina argintie. Ei urmară calea strălucitoare a luminii lunii, spre plajă. Hal stătea între Aboli şi Big Daniel, lângă pânzele de la pupă. Toţi trei erau ascunşi sub mantii şi pălării şi aveau pe sub acestea pistoale şi săbii. Şi vâslaşii erau înarmaţi, doisprezece oameni buni sub comanda lui Alf Wilson.

Ajunseră pe plajă pe coama înspumată a unui val uriaş, care îl lăsă pe nisipul fin. Când valul începu să se retragă, vâslaşii săriră din barcă şi o traseră pe ţărm.

— Supraveghează oamenii, Alf. Nu-i lăsa să se furişeze ca să caute băutură şi femei, îl avertiză Hal pe Wilson. S-ar putea să ne grăbim la întoarcere.

Înaintară cu greu prin nisipul moale şi în curând găsiră o potecă făcută ce ducea spre mulţimea de clădiri de sub fort. Câteva ferestre erau luminate de lămpi şi, când se apropiară, auziră cântece, muzică şi strigăte de beţivi.

— S-a schimbat un pic de la ultima noastră vizită, mormăi Aboli.

— Comerţul este încă bun, încuviinţă Big Daniel, apoi se gârbovi prin uşa primei taverne de la marginea aşezării.

Lumina era atât de slabă, iar fumul tutunului atât de dens, încât îi luă câteva secunde pentru a-şi acomoda privirea. Camera era plină de siluete întunecate şi de mirosul urât al corpurilor transpirate, al fumului rânced de pipă şi al alcoolului de proastă calitate. Zgomotul era asurzitor, iar când se opriră la intrare, un marinar trecu clătinându-se pe lângă ei. Se legănă până la marginea dunelor de nisip, căzu în genunchi şi vomită zgomotos şi mult. Apoi se răsturnă şi căzu cu faţa în jos, în balta propriei vome.

Cei trei bărbaţi intrară în cameră, făcându-şi loc prin mulţime spre colţul îndepărtat, unde se aflau o masă demontabilă şi o bancă pe care stătea întins un alt beţiv.

Big Daniel îl ridică de parcă ar fi fost un copil adormit şi îl lăsă uşor pe podeaua din chirpici. Aboli mătură de pe masă dezordinea de halbe goale şi de farfurii cu mâncare pe jumătate consumată, iar Hal se aşează pe bancă cu spatele la perete, ca să analizeze camera slab luminată şi oamenii care o aglomerau.

Majoritatea erau marinari, dar şi câţiva soldaţi de la garnizoana castelului, cu jachetele lor albastre şi centurile albe, încrucişate. Hal trase cu urechea la discuţia lor, dar era doar o trăncăneală de beţivi, presărată cu laude exagerate, înjurături şi râsete prosteşti.

— Olandezi, şopti Aboli în timp ce se aşeza pe bancă lângă Hal.

Ascultară cu toţii în jur o vreme. Toţi trei învăţaseră să vorbească limba cât timp fuseseră captivi, ca o metodă de supravieţuire.

Un grup de cinci marinari cu un aer dur stătea la o masă de lângă ei. Păreau mai puţin beţi decât ceilalţi, dar vorbeau tare, ca să acopere zgomotul. Hal ascultă un timp, fără să audă însă nimic interesant. Un servitor primitiv le aduse câteva halbe de bere înspumată.

Daniel gustă din a lui şi se strâmbă.

— Urină! încă e caldă, de porc, spuse el, apoi mai luă o gură.

Hal nu se atinse de a lui, căci tocmai îl auzise pe olandezul de la masa alăturată spunând:

— Vom avea noroc dacă totuşi convoiul blestemat apucă să părăsească portul ăsta pestilent.

Menţionarea unui convoi îl intrigă pe Hal. De obicei, comercianţii călătoreau singuri. Doar pe timp de război sau în alte situaţii urgente formau convoiuri, punându-se sub protecţia armelor soldaţilor. Se aplecă în faţă ca să audă şi restul.

— „Ja”. Eu unul nu voi plânge dacă nu voi mai arunca ancora în cuibul ăsta de prostituate negre şi de hoţi barbari. Mi-am cheltuit până şi ultimul gulden din pungă şi nu m-am ales decât cu o durere de cap şi cu o vânătaie.

— Căpitanul ar trebui să rişte şi să navigheze singur, spun eu. La naiba cu ticălosul de Jangiri şi cu echipajul lui de păgâni! *Die Luipard* este egalul oricărui fiu de profet. Nu

trebuie să stăm pe aici până când van Rutyers va fi pregătit să ne dădăcească.

Lui Hal îi crescu pulsul auzind numele lui Jangiri. Era prima dată când îl auzea în afara biroului lui Nicholas Childs.

— Cine este van Rutyers? întrebă încet Big Daniel, luând o altă gură din berea otrăvitoare.

Şi el trăsese cu urechea la marinarii olandezi.

— Amiralul olandez al Oceanului Indian, răspunse Hal. Are sediul în fabrica olandeză din Batavia. Strecură un şiling din argint pe masa murdară şi adăugă: Fă-le cinste cu un rând de bere, Big Daniel, şi ascultă ce au de spus.

Dar, în timp ce Daniel se ridică de pe bancă, se trezi confruntat de o femeie.

Aceasta stătea cu mâinile în şolduri şi privea în sus, spre el, cu un rânjet seducător, care îi dezvelea dinţii lipsă.

— Vino în camera din spate cu mine, taurule, îi spuse ea, şi îţi voi da ceva ce nu ai mai avut.

— Ce ai, draga mea? răspunse Big Daniel, arătându-şi gingiile într-un rânjet larg. Lepră?

Hal se uită atent la femeie şi îşi dădu seama că aceasta ar fi putut să-i ofere informaţii mult mai preţioase decât olandezul beat.

— Să-ţi fie ruşine, domnule Daniel, că nu recunoşti o doamnă de calitate atunci când o vezi, spuse el.

Femeia îi făcu ochi dulci lui Hal, examinând croiala de calitate a hainei lui şi nasturii din argint ai vestei.

— Ia loc, domniţă, o invită Hal.

Ea chicoti şi îşi aranja părul ca o fată tânără, dându-şi la o parte şuviţele împrăştiate pe faţă cu nişte degete murdare, cu unghii rupte şi negre.

— Bea ceva! Daniel, adu-i doamnei un pahar cu gin! Nu, nu, să nu fim meschini. Ia o sticlă întreagă.

Femeia îşi înfoie fustele murdare şi se trânti pe banca din faţa lui Hal.

— Eşti un adevărat prinţ, chiar eşti. Se uită la faţa lui, apoi adăugă: Şi un diavol frumos.

— Cum te numeşti, frumoasa mea? o întrebă Hal.

— Mevrouw Maakenberg, răspunse ea. Dar poţi să-mi spui Hannah.

Daniel se întoarse cu o sticlă pătrată cu gin şi cu un pahar. Turnă până la marginea paharului, apoi Hannah îl ridică ţinând degetul mic în aer şi sorbi ca o doamnă. Nu se strâmbă când simţi ferocitatea băuturii galbene.

— Aşadar, Hannah, îi zise Hal zâmbind, în timp ce ea se agita precum un căţel sub privirile lui, cred că nu se întâmplă nimic aici, în Buna Speranţă, despre care tu să nu ştii, nu-i aşa?

— Dumnezeu ştie că este adevărat, dacă o spun eu, îşi arătă din nou rânjetul spart. Domnule, dacă vrei să ştii ceva, întreab-o pe bătrâna Hannah.

Şi se ţinu de cuvânt. În următoarea oră, Hal stătu în faţa ei şi ascultă tot ce avea să-i spună. Află că în spatele chipului sulemenit şi al ochilor congestionaţi de gin se ascundeau rămăşiţele unei inteligenţe sclipitoare.

Femeia părea să cunoască toate moravurile sexuale şi înclinaţiile tuturor bărbaţilor şi femeilor din colonie, de la guvernatorul van der Stei până la muncitorii de la docuri şi la cârmaci.

Putea spune preţurile tuturor produselor de pe piaţă, de la cartofi până la *mampoer,* coniacul tare şi portocaliu făcut de cetăţeni. Ştia ce sclavi erau de vânzare, preţurile pe care le ceruseră stăpânii lor şi cât ar fi acceptat. Cunoştea datele de plecare ale fiecărei nave din golf, numele căpitanilor, încărcăturile şi toate porturile în care ancorau pe parcurs. Putea povesti cea mai recentă călătorie a fiecărei nave, pericolele şi greutăţile întâlnite.

— Spune-mi, Hannah, de ce sunt atât de multe nave VOC în golf? întrebă Hal, referindu-se la Verenigde Costindische Companie – Compania Olandeză India de Est.

— Acelea se duc în Batavia. Guvernatorul van der Stei a ordonat ca toate navele care navighează spre est să o facă în convoi, sub protecţia navelor de război.

— De ce, Hannah, de ce ar vrea să facă asta?

— Din cauza lui Jangiri. Ai auzit de Jangiri, nu-i aşa?

Hal scutură din cap.

— Nu. Cine este?

— Sabia Profetului – aşa îşi spune el. Dar nu este decât un nenorocit de pirat, mai rău decât Franky Courtney. Asta este el.

Hal şi Aboli se priviră unul pe altul, surprinşi să audă rostindu-se numele tatălui lui Hal şi să afle că oamenii de acolo încă îşi mai aduceau aminte de Sir Francis şi de isprăvile lui.

Hannah nu le observă reacţia. Luă o gură de gin şi râse răguşit.

— În ultimele şase luni, trei nave VOC au dispărut în Oceanul Indian. Toată lumea ştie că este mâna lui Jangiri. Se spune că deja a păgubit compania cu un milion de guldeni. Ochii ei se luminară miraţi. Un milion de guldeni! Nu ştiam că există atâţia bani în lume!

Se aplecă peste masă fixându-l cu privirea pe Hal. Respiraţia ei mirosea a balegă, dar Hal nu se retrase. Nu voia să rişte să o ofenseze.

— Semeni cu cineva cunoscut, zise ea apoi. Se gândi la asta preţ de o clipă. Ai mai fost în Buna Speranţă? Eu nu uit niciodată chipurile.

Hal scutură din cap, iar Big Daniel chicoti.

— Domniţă, poate că dacă ţi-ar arăta capătul lui roz, l-ai recunoaşte mai bine decât după chip.

Hal se încruntă la el, dar sticla de gin era pe jumătate goală, iar Hannah chicotea.

— Aş plăti un milion de guldeni ca să văd asta! Se uită chiorâş la Hal. Vrei să vii în spate cu Hannah? Pentru un bărbat drăguţ ca tine, nu costă nimic.

— Data viitoare, promise Hal.

— Eu chiar te cunosc, insistă ea. Când zâmbeşti aşa, te recunosc. Îmi voi aduce aminte. Eu nu uit niciodată un chip.

— Mai povesteşte-mi despre Jangiri, îi sugeră el ca să o distragă, dar ea îşi pierdea deja coerenţa.

Îşi umplu din nou paharul şi ridică sticla goală.

— Toţi cei pe care îi iubesc pleacă şi mă părăsesc, spuse ea cu lacrimi în ochi. Nici măcar sticla nu stă cu mine prea mult.

— Jangiri, insistă Hal. Spune-mi despre Jangiri.

— Este un nenorocit de pirat musulman. Le dă foc marinarilor creştini doar ca să-i audă ţipând.

— De unde vine? Câte nave are sub comandă? Ce putere au acestea?

— Unul dintre prietenii mei a fost pe o navă pe care a

urmărit-o Jangiri, însă n-a reuşit s-o prindă, spuse ea articulând cu greu. El este un băiat drăguţ. Vrea să se căsătorească cu mine şi să mă ia acasă, la Amsterdam.

— Jangiri? întrebă Big Daniel.

— Nu, tâmpitule, se burzului Hannah. Prietenul meu. I-am uitat numele, dar vrea să se căsătorească cu mine. El l-a văzut pe Jangiri. A fost chiar norocos să scape de păgânul acela însetat de sânge.

— Unde s-a întâmplat asta, Hannah? Când a dat prietenul tău peste Jangiri?

— Acum mai puţin de două luni – în largul Coastei Febrei, în apropiere de insula Madagascar.

— Ce forţă avea Jangiri? insistă Hal.

— Mai multe nave mari, spuse nesigură Hannah. O flotilă de nave de război. Nava prietenului meu a fugit.

Hal îşi dădu seama că femeia începuse să se exprime greu. Nu îi mai putea spune prea multe lucruri importante. Îi adresă totuşi o ultimă întrebare.

— Ştii pe ce rută va merge convoiul VOC spre Batavia?

— Pe cea dinspre sud, spuse ea. Se spune că se îndreaptă spre sudul îndepărtat. Am auzit că vor ocoli Madagascarul şi insulele, pentru că acolo stă pitit Jangiri, nenorocitul acela păgân...

— Când va pleca convoiul? întrebă Hal.

Dar ea era deja pierdută în aburii alcoolului.

— Jangiri este diavolul, şopti ea. Este antihristul şi toţi creştinii adevăraţi ar trebui să se teamă de el...

Încet, capul îi căzu în faţă, trântindu-se greoi într-o baltă de gin de pe masă.

Daniel apucă un smoc din părul ei unsuros şi îi înălţă capul, ca să o privească în ochi.

— Doamna ne-a părăsit, spuse el, apoi îi lăsă capul să cadă din nou, lovind lemnul cu un pocnet. Ea se rostogoli de pe bancă şi rămase pe podea, sforăind zgomotos. Hal luă o monedă din argint de zece guldeni din punga de la centura sabiei sale şi i-o băgă lui Hannah în corset.

— Este mai mult decât ar câştiga singură într-o lună, doar cu zile de duminică, mormăi Big Daniel.

— Dar îi merită pe deplin, zise Hal ridicându-se. Nici de la însuşi amiralul van Ruyters n-am fi putut obţine

informaţii mai preţioase.

Alf Wilson îi aştepta pe plajă cu barca. În timp ce vâsleau înapoi de-a lungul golfului spre *Serafim*, Hal rămase tăcut, digerând noutăţile pe care i le spusese Hannah şi incluzându-le în planurile lui. Până să se caţăre pe scara din funie spre punte, ştia deja ce avea de făcut.

***

— Unele lucruri par clare din ceea ce ne-a povestit prietena lui Daniel aseară.

Hal se uită împrejur, spre chipurile concentrate ale ofiţerilor săi, care se adunaseră în cabina de la pupă.

— Primul este că Jangiri îşi are cuibul undeva pe-aici, în apropiere. Hal se aplecă spre harta întinsă pe biroul lui şi puse degetul pe conturul Madagascarului. De aici, jefuieşte rutele comerciale spre sud şi spre est cu cea mai mare uşurinţă.

— Trucul va fi să-i găsim portul, mormăi Aboli. Nu e nevoie să folosească insula mare ca bază. Sunt sute de altele mai mici, împrăştiate pe o distanţă de două mii de leghe, de la coasta Omanului, din Marea Arabiei, până la insulele Mascarene din sud.

— Ai dreptate, încuviinţă Hal. Pe lângă asta, aproape sigur sunt zeci de alte insule pe care nu le cunoaştem, care nu au nume şi care nici nu apar pe hartă. Am putea naviga sute de ani fără să le descoperim sau să le explorăm pe toate. Se uită spre feţele ofiţerilor. Dacă nu putem merge la el, atunci ce ar trebui să facem?

— Să-l aducem pe el la noi, spuse Ned Tyler.

Din nou, Hal dădu aprobator din cap.

— Să-l scoatem din vizuină. Să-l momim, să-l tachinăm... Locul potrivit pentru asta este largul Coastei Febrei. Va trebui să navigăm în largul insulelor Madagascar şi Zanzibar, să lăsăm urme de-a lungul coastei africane.

Ei îşi dădură acordul mormăind.

— Poţi fi sigur că are agenţi în fiecare port din Oceanul Indian, care îl informează în legătură cu fiecare pradă care apare, spuse Daniel. Cel puţin, aşa aş face eu, dacă aş fi un pirat păgân.

— Da, zise Hal întorcându-se spre el. Vom intra în fiecare port şi îi vom lăsa să afle cât de bogaţi şi de slab înarmaţi suntem.

— Două nave de luptă cu treizeci şi şase de tunuri fiecare? chicoti Ned Tyler. Asta e suficient pentru descurajarea oricărui pirat.

— O navă, spuse Hal, zâmbind când ei se uitară întrebător. Voi trimite nava *Yeoman* singură la Bombay, de îndată ce va sosi aici. Poate să transporte pasagerii şi toată încărcătura urgentă de care putem să ne eliberăm şi pe care o vom pune în cala ei. Vom naviga singuri spre Coasta Febrei.

— Şi *Serafimul* este o navă puternică, sublinie Alf Wilson. Suficient de puternică încât să-i sperie pe majoritatea piraţilor.

— Nu va mai părea aşa când vom fi gata de plecare. Hal desfăşură desenele calei navei, la care lucrase de când traversaseră Ecuatorul. Un cal troian, domnilor. Asta vom pregăti pentru domnul Jangiri.

Se adunară cu toţii în jurul biroului, exprimându-şi aprobarea când începură să înţeleagă la ce se gândise Hal, făcând comentarii aprinse şi sugestii.

— Vrem să o transformăm într-o navă comercială mare, bogată şi neînarmată. Mai întâi, orificiile tunurilor...

În dimineaţa următoare, Hal plecă cu barca în jurul navei ancorate, împreună cu Ned Tyler şi cu doi tâmplari. El le arătă modificările pe care ar fi vrut să le aducă înfăţişării *Serafimului.*

— Putem lăsa toate sculpturile şi detaliile aurite aşa cum sunt. Le arătă elementele decorative de la pupă şi provă. Acestea îi dau un aer uşor decadent, ca al bărcii primarului.

— Seamănă mai mult a bordel franţuzesc, pufni Big Daniel.

— În plus, lordul Childs se va supăra dacă-i vom strica mica operă de artă. Arătând spre laturile *Serafimului,* adăugă: Orificiile tunurilor sunt cele care trebuie să ne intereseze în principal.

Pervazurile orificiilor tunurilor erau reliefate cu foiţă de aur, ceea ce oferea un efect cadrilat şi plăcut carenei, dar accentua în acelaşi timp capacităţile de război ale

Serafimului.

— Veţi începe să lucraţi mai întâi la ele, le ordonă Hal tâmplarilor. Vreau ca balamalele capacelor orificiilor tunurilor să fie ascunse. Sigilaţi-le cu smoală şi vopsiţi-le din nou, astfel încât să se confunde cu cheresteaua carenei.

Timp de încă o oră, ei studiară nava din barcă, hotărând toate modificările pe care aveau să le facă la conturul *Serafimului,* astfel încât să pară inofensivă.

Când vâsliră înapoi spre navă, Hal îi spuse lui Big Daniel:

— Unul dintre motivele pentru care am ancorat atât de departe de mal, în afară de a ne afla în afara razei de acţiune a tunurilor fortului, a fost să o feresc de privirile indiscrete de pe plajă. Dădu din cap spre bărcile de transport şi spre alte mici ambarcaţiuni care încă se adunau în jurul navei. După începerea lucrărilor, vreau să alungaţi bărcile acelea. Trebuie să credem că Jangiri are agenţi în colonie şi să acţionăm în consecinţă. Nu vreau ca privirile curioase să urmărească tot ce facem, iar limbile slobode să transmită ştirile.

De îndată ce se întoarse în cabină, Hal îi scrise o scrisoare domnului Beatty, pe adresa casei închiriate în oraş, explicându-i că el şi familia îşi vor termina călătoria spre Bomba*y în Yeoman din York,* atunci când va sosi, iar Guy îi va însoţi. Hal era mai bucuros să scrie biletul decât să fie nevoit să-l convingă pe domnul Beatty să accepte schimbarea discutând şi explicându-i.

— Perfect! spuse el cu voce tare, în timp ce dădea cu nisip peste cerneala de pe hârtie. Acest aranjament va avea grijă şi de tendinţele pugilistice şi amoroase ale domnului Tom.

După ce aplică sigiliul din ceară, îl chemă pe Big Daniel ca să ducă scrisoarea pe ţărm.

— Nici urmă de *Yeoman* încă? întrebă el de îndată ce Big Daniel apăru în uşă.

— Încă nu, căpitane.

— Spune-i ofiţerului cartului să mă cheme în clipa în care îşi arată catargul la orizont.

Ordonase acelaşi lucru de mai multe ori. Big Daniel îşi dădu ochii peste cap şi îşi supse dinţii, ca să-şi arate răbdarea. Hal îşi ascunse zâmbetul. Lui Big Daniel i se

permitea să se poarte atât de neceremonios.

***

Stătea pe eşafod în lumina strălucitoare a dimineţii. Era doar un băiat – poate avea optsprezece ani, cu siguranţă nu mai mult. Era destul de atrăgător – lui Hannah Maakenberg îi plăceau cei care arătau bine. Era înalt şi avea membrele drepte, iar părul lung şi ondulat, negru ca pana corbului, îi cădea pe umeri. Era îngrozit, ceea ce pe ea o stimula la fel de mult ca şi pe cei din mulţimea din jur. Toţi bărbaţii, femeile şi copiii din colonie erau acolo, casnicele, sclavii şi troglodiţii. Erau entuziasmaţi, zgomotoşi şi veseli. Până şi copiii cei mici erau printre ei; molipsiţi de veselia spontană a prilejului, strigau şi se alergau unul pe altul printre picioarele adulţilor.

Lângă Hannah stătea una dintre soţiile cetăţenilor liberi, o femeie dolofană cu un aer blând, care purta un şorţ prăfuit cu făină. Era evident că venise direct din bucătărie, unde cocea pâine. O fetiţă i se agăţa de şorţ. Era un copil angelic, care îşi sugea degetul şi se holba solemn la bărbatul de pe eşafod, cu ochii săi mari şi albaştri.

— Este prima ei execuţie, îi explică femeia lui Hannah. Se simte puţin ciudat şi se teme printre atâţia oameni.

Mâinile prizonierului erau încătuşate la spate. Purta o cămaşă de marinar, iar picioarele îi erau goale. Magistratul înainta în faţa eşafodului ca să citească acuzaţiile şi sentinţa, iar mulţimea se legănă şi se înghesui, anticipând ce urma.

— Acum, veţi auzi verdictul curţii coloniei Buna Speranţă, prin graţia lui Dumnezeu şi prin puterea investită în mine de Carta Statelor Generale a Republicii Olanda.

— Termină odată! strigă unul dintre cetăţenii din spatele mulţimii. Să-l vedem cum dansează pentru noi.

— Se hotărăşte prin prezenta că Hendrik Martinus Ockers, găsit vinovat de crimă...

— Am fost acolo, îi spuse mândră Hannah gospodinei de lângă ea. Am văzut totul. Am fost martoră chiar şi la proces, chiar am fost!

Femeia păru impresionată.

— De ce a făcut-o? întrebă ea.

— De ce o fac toţi?! ridică din umeri Hannah. Erau amândoi morţi de beţi.

Îşi aminti cele două siluete învârtindu-se una în jurul celeilalte, cu cuţitele lungi care străluceau în lumina ciudată a lămpii, aruncând umbre distorsionate pe pereţii tavernei, şi de strigătele şi frământarea privitorilor.

— Cum a făcut-o?

— Cu cuţitul, dragă. A fost rapid, în ciuda băuturii din stomac. A fost ca o panteră. Mimă o tăiere. Aşa, chiar de-a lungul burţii. L-a despicat ca pe un peşte pe lespede. I-au ieşit toate maţele, care au început să îi atârne la picioare, aşa că s-a împiedicat şi a căzut cu faţa în jos.

— Oh! Gospodina se înfioră fascinată. Marinarii ăştia sunt nişte animale.

— Toţi sunt, dragă, nu doar marinarii, zise Hannah dând afectată din cap. Toţi bărbaţii sunt la fel.

— Este adevărat! Fu de acord femeia.

Îşi ridică copilul şi îl puse pe umeri.

— Poftim, *Heveling.* Ai să vezi mai bine de acolo, îi spuse ea.

Magistratul ajunse la finalul proclamării sentinţei:

— Sus-numitul Hendrik Martinus Ockers este astfel condamnat la moarte prin spânzurare. Sentinţa va fi executată public, pe terenul de paradă al castelului, în dimineaţa zilei de trei septembrie, la ora zece.

Coborî cu greu pe scara eşafodului, iar unul dintre gardieni îl ajută la ultimele câteva trepte. Călăul, care rămăsese în spatele condamnatului, înaintă şi îi trase peste cap un sac din bumbac negru.

— Nu-mi place când fac asta, mormăi Harmah. Îmi place să-i văd faţa când atârnă de funie, toată mov şi contorsionată.

— Slow John nu le acoperea niciodată feţele, fu de acord femeia de lângă ea.

— Ah! Ţi-l aminteşti pe Slow John? Era un artist.

— Nu voi uita niciodată când l-a executat pe Sir Franky, piratul englez. A fost un spectacol.

— Mi-aduc aminte de parcă ar fi fost ieri, fu de acord

Hannah. L-a chinuit aproape o jumătate de oră înainte de a-l tăia...

Se opri brusc, ca şi când şi-ar fi amintit altceva. Ceva despre piraţi şi despre băiatul drăguţ de pe eşafod. Scutură supărată din cap – ginul îi zăpăcea mintea.

Călăul puse laţul peste capul prizonierului şi îl strânse sub urechea stângă. Băiatul tremura acum. Hannah îşi dori din nou să-i poată vedea faţa. Toată scena îi amintea de cineva.

Călăul se retrase şi ridică ciocanul mare din lemn, balansându-l spre pana care ţinea trapa. Bărbatul condamnat strigă jalnic:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai milă!

Privitorii izbucniră în râs. Călăul balansă din nou ciocanul şi pana fu scoasă. Trapa se deschise cu un trosnet, iar bărbatul căzu prin ea. Rămase agăţat de capătul funiei, cu gâtul întins şi capul smucit într-o parte. Hannah îi auzi vertebrele rupându-i-se ca nişte crengi uscate şi fu dezamăgită din nou. Slow John ar fi gândit totul mai bine şi l-ar fi lăsat să dea din picioare şi să se zdruncine la capătul sforii preţ de mai multe minute chinuitoare, cât s-ar fi sufocat încet. Călăul acesta avea mâna grea şi îi lipsea fineţea. Pentru Hannah, totul se terminase prea repede. Câteva spasme străbătură corpul condamnatului, apoi rămase inert, rotindu-se încet în laţ, cu gâtul răsucit într-un unghi absurd.

Hannah se întoarse nemulţumită, apoi se opri. Amintirea care îi scăpase atât de mult timp reveni brusc.

— Băiatul pirat! spuse ea. Sir Franky; băiatul piratului. Nu uit niciodată o faţă. Am spus eu că-l cunosc.

— Despre ce vorbeşti? întrebă femeia cu copilul pe umeri. Băiatul lui Franky? Cine este el?

Hannah nu se deranja, să-i răspundă, ci se grăbi să plece, păstrând secretul pentru ea şi tremurând de entuziasm. Amintirea evenimentelor din urmă cu douăzeci de ani reveni. Procesul piraţilor englezi – Hannah era tânără şi frumoasă pe atunci şi i se oferise gratuit unuia dintre gardieni ca să o lase să intre în tribunal. Urmărise tot procesul de pe scaunul ei din ultimul rând. Fusese un spectacol mai bun decât orice piesă sau bâlci.

Îl văzu din nou pe băiat, pe fiul lui Franky, înlănţuit de tatăl său în timp ce guvernatorul van der Velde îl condamna la moarte pe acesta, iar pe el la închisoare pe viaţă şi la muncă silnică între zidurile castelului. Care era numele băiatului? Când închise ochii, îi văzu chipul extrem de clar cu ochii minţii.

— Henry! exclamă ea. Henry Courtney!

Apoi, trei ani mai târziu, piraţii, conduşi de acelaşi Henry Courtney, evadaseră din închisoarea din castel. Hannah nu avea să uite niciodată strigătele şi focurile muschetelor, nici explozia care cutremurase pământul sau norul înalt de fum şi praf care se ridicase când bandiţii englezi aruncaseră în aer magazia de pulbere din castel. Îi văzuse cu ochii ei ieşind în galop pe porţile castelului, în căruţa pe care o furaseră, şi apucând-o pe drumul care ducea spre sălbăticie. Deşi trupele garnizoanei îi urmăriseră până la munţii sălbatici dinspre nord, ei reuşiseră să scape. După aceea, îşi aminti afişele cu recompensa din piaţă şi din fiecare tavernă aflată pe malul mării.

„Zece mii de guldeni! îşi şopti ea. Era zece mii de guldeni”. Încercă să-şi imagineze atâţia bani. „Cu banii ăştia, aş putea să mă întorc la Amsterdam. Aş putea trăi ca o doamnă pentru tot restul vieţii”. Apoi, entuziasmul îşi mai pierdu din intensitate. „Ar mai plăti ei recompensa după atâţia ani?” Tot corpul i se încovoie de disperare când marea avere se îndepărtă de ea. „O s-o trimit pe Annetjie, să afle de la băiatul ei din castel”. Annetjie era o prostituată mai tânără şi mai frumoasă, care lucrase în tavernele de pe malul mării. Printre clienţii ei obişnuiţi se număra şi secretarul guvernatorului. Hannah îşi ridică fustele şi începu să alerge spre malul mării. Ştia că Annetjie avea o cameră la Die Malmök, una dintre cele mai populare taverne pentru marinari, numită după albatrosul hoinar.

Avu noroc: Annetjie era încă întinsă pe salteaua pătată din minuscula cameră de sub streaşină. Camera duhnea a transpiraţie masculină şi a pofte trupeşti. Chioară de somn, Annetjie se ridică, scuturându-şi buclele dese, negre şi încâlcite.

— De ce m-ai trezit la ora asta? Eşti nebună? se vaită ea supărată.

Hannah se aşeză lângă ea şi-i spuse toată povestea.

Fata se ridică şi îşi şterse colţurile interioare ale ochilor, schimbându-se la faţă.

— Cât? întrebă ea neîncrezătoare, adunându-şi hainele împrăştiate pe podea. Pe ce navă este *kerel* ăsta? întrebă apoi, în timp ce îşi trăgea cămaşa de noapte peste cap, acoperindu-şi sânii albi.

Hannah evită răspunsul. În golf erau peste douăzeci de nave, iar ea nu ştia pe care dintre ele se afla prada ei. Apoi, expresia i se limpezi. Henry Courtney era pirat englez şi doar două nave englezeşti erau în flotila ancorată acolo. Trebuia să fie pe una dintre acestea.

— Lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de asta, *lieveling,* îi spuse ea fetei. Tot ce trebuie să faci este să afli dacă se mai oferă recompensa şi cum putem să o revendicăm.

***

Serafimul era ancorat de cincisprezece zile când *Yeoman din York* apăru, în sfârşit, în golful Table, împotriva vântului de sud-est, cu ancora aruncată la o lungime de cablu în urma ei. Edward Anderson vâsli spre *Serafim* şi, când apăru pe scara ce ducea spre punte, Hal îl întâmpină.

— Abia te-am recunoscut, Sir Henry. *Serafimul* parcă e o altă navă.

— Atunci, mi-am atins scopul. Hal îl luă de braţ şi îl conduse spre punte. Ce te-a reţinut atât de mult timp?

— Vânturile potrivnice, de când ne-am despărţit. Am fost purtat în jos până la coasta Braziliei, mormăi Anderson. Dar mă bucur că suntem din nou împreună.

— Nu pentru mult timp, îl asigură Hal, apoi îi făcu semn să se aşeze şi îi turnă un pahar de vin Canary. După ce aprovizionezi şi îi faci o revizie navei, vei pleca singur spre Bombay, iar eu mă voi duce pe coastă ca să-l caut pe tâlharul musulman.

— Nu m-am aşteptat la asta, pufni Anderson în paharul de vin, când se văzu lipsit de şansa recompensei. Am o navă de luptă bună şi un echipaj...

— Poate prea bună, îl opri Hal. Din informaţiile pe care le-am obţinut de când am ajuns aici, se pare că cea mai

bună şansă a noastră de a-l atrage pe Jangiri este oferindu-i o momeală. Probabil că două nave de luptă l-ar alunga în loc să-l atragă.

— Ah! Deci de asta i-ai schimbat înfăţişarea? întrebă Anderson.

Hal încuviinţă din cap şi continuă:

— Pe lângă asta, mai sunt pasagerii, corespondenţa urgentă şi încărcătura pentru Bombay. Domnul Beatty este cazat în oraş şi aşteaptă să îl duci la Bombay împreună cu familia. Curenţii de aer nu vor mai fi calmi mult timp înainte de schimbarea sezonului, iar vânturile vor deveni potrivnice traversării Oceanului Indian.

Anderson oftă.

— Îţi înţeleg motivul, domnule, deşi nu este prea comod. Chiar detest să mă despart din nou de tine.

— Până vei ajunge la Bombay, vântul musonic se va schimba. Vei putea să descarci încărcătura şi să prinzi vântul ca să transporţi pasagerii înapoi, de-a lungul Oceanului Indian spre Coasta Febrei, unde te voi aştepta.

— Călătoria de întoarcere va dura câteva luni, îi atrase atenţia Anderson, posomorât.

Hal era mulţumit observând acest spirit înflăcărat. Alţi căpitani ai companiei ar fi fost încântaţi să evite pericolul şi s-ar fi mulţumit cu o viaţă liniştită de comerciant. Încercă să îl liniştească.

— Până ne întâlnim din nou, voi avea mai multe informaţii despre Jangiri. Până atunci, s-ar putea să-i găsesc bârlogul. Poţi fi sigur că voi avea nevoie de ambele nave ca să-l scot de acolo şi nu voi încerca asta fără asistenţa ta şi a echipajului tău, domnule.

Anderson se lumină uşor.

— Atunci, va trebui să mă pregătesc rapid pentru următoarea parte a călătoriei spre Bombay. Goli paharul şi se ridică în picioare. Mă duc pe ţărm imediat, ca să-i spun domnului Beatty să se pregătească de călătorie împreună cu familia.

— Am să-l rog pe Daniel Fisher, ofiţerul meu, să te însoţească pe ţărm, ca să te conducă spre casa domnului Beatty. Aş merge eu, dar din diverse motive nu ar fi prudent din partea mea. Îl însoţi pe Anderson până la scara

spre punte şi spre balustradă şi adăugă: Voi încărca toată marfa şi corespondenţa pentru guvernatorul Aungier pe şalupele mele şi ţi le voi trimite mâine. Intenţionez să ridic ancora peste trei zile, ca să pornesc în căutarea lui jangiri.

— Oamenii mei vor aştepta încărcătura ta. Cu voia lui Dumnezeu, ar trebui să fiu gata de plecare în zece zile sau chiar mai puţin.

— Dacă vrei să-mi faci plăcerea de a fi invitatul meu la cină mâine, putem să ne folosim de ocazie ca să stabilim detaliile planurilor noastre viitoare.

Dădură mâna, iar Anderson păru mult mai fericit când coborî în barcă, urmat de Big Daniel.

***

Hannah stătea pe una dintre dunele înalte de nisip de deasupra plajei, de unde putea privi flotila ancorată în golf. Era însoţită de Annetjie şi de Jan Oliphant.

Jan Oliphant era fiul din flori al lui Hannah. Tatăl lui era Xia Nka, un mare şef băştinaş. Cu treizeci de ani în urmă, când încă arăta bine şi avea părul auriu, Hannah îi acceptase darul, un frumos *kaross* făcut din piei de şacal roşu, în schimbul unei nopţi petrecute împreună. Legăturile dintre femeile albe şi bărbaţii de culoare erau strict interzise de VOC, însă Hannah nu respectase niciodată legile prosteşti concepute de băieţii de şaptesprezece ani din Amsterdam.

Cu toate că Jan Oliphant îi semăna tatălui său şi avea aceeaşi culoare a pielii, era mândru de ascendenţa sa europeană. Vorbea fluent olandeza, purta o sabie şi o muschetă şi se îmbrăca precum un cetăţean respectabil. Îşi câştigase numele Oliphant datorită vocaţiei lui. Era un faimos vânător de elefanţi şi un bărbat dur şi periculos. Conform hotărârii VOC, niciun cetăţean olandez nu avea voie să se aventureze dincolo de graniţele coloniei. Datorită descendenţei lui băştinaşe, Jan Oliphant nu se supunea acestor restricţii. Putea pleca şi veni după plac, fiind liber să iasă în sălbăticia fără poteci de dincolo de munţi şi să se întoarcă pentru a vinde preţioasele fildeşuri în pieţele coloniei.

Faţa măslinie îi era groaznic de mutilată: nasul îi era răsucit, iar gura era despicată de cicatricele strălucitoare şi albe, care-i porneau de la părul des şi creţ şi coborau până la bărbie. Maxilarul sfărâmat i se prinsese strâmb, oferindu-i un zâmbet permanent. Într-una dintre primele sale aventuri pe uscat, în timp ce stătea lângă focul de tabără, o hienă se furişase spre el în timpul somnului şi îi muşcase faţa cu maxilarele ei mari şi puternice.

Doar un om cu fizicul formidabil şi puterea remarcabilă a lui Jan Oliphant ar fi putut supravieţui unui asemenea atac. Bestia îl târâse în întuneric, legănându-l sub piept ca o pisică cu un şoarece. Ignorase strigătele şi pietrele aruncate de însoţitorii lui Jan. Colţii ei lungi şi galbeni erau atât de adânc înfipţi în faţa lui, încât maxilarul i se sfărâmase, iar gura şi nasul rămăseseră strâns închise, nemailăsându-l să respire.

Jan întinsese mâna după cuţitul de la centură, iar cu cealaltă bâjbâise pe sub pieptul bestiei, până când găsise un gol între coaste prin care simţise bătăile inimii. Plasase atent vârful cuţitului şi lovise puternic o singură dată, ucigând bruta.

El se ghemuia acum pe dună între cele două femei. Vocea îi era denaturată din cauza nărilor distruse şi a maxilarului răsucit.

— Mamă, eşti sigură că este acelaşi bărbat? întrebă el.

— Fiule, niciodată nu uit un chip, îi spuse Hannah sigură pe ea.

— Zece mii de guldeni? exclamă Jan Oliphant, izbucnind în râs. Niciun om – viu sau mort – nu merită atât.

— Este adevărat, interveni vehement Annetjie. Recompensa este încă valabilă. Am vorbit cu băiatul meu de la castel. El spune că VOC încă plăteşte toată suma. Rânji cu lăcomie. Viu sau mort, vor plăti dacă vom dovedi că este Henry Courtney.

— De ce nu trimit ei soldaţii pe nava lui, ca să-l aducă? vru să ştie Jan Oliphant.

— Dacă îl arestează, crezi că ne vor mai da recompensa? întrebă dispreţuitor Annetjie. Trebuie să-l prindem noi.

— Poate că deja a plecat, zise jan.

— Nu! Hannab scutură din cap. Nu, *lieveling.* Nicio navă englezească nu a ridicat pânzele în ultimele trei zile. A mai sosit una, dar niciuna n-a plecat. Uite! Arătă de-a lungul golfului. Iată-le.

Apele erau împestriţate de valuri ondulate şi albe, iar navele flotei dansau un menuet graţios în muzica vântului, aplecându-se şi ridicându-se în zona de acostare, cu steagurile şi culorile desfăşurându-se şi fluturând într-un curcubeu schimbător. Hannah ştia numele fiecărei nave. Le înşiră până când ajunse la cele două nave englezeşti, care se aflau atât de departe în golf, încât era imposibil să le distingi culorile.

— Nava de acolo e *Serafimul,* iar cea de mai departe, dinspre insula Robben, este *Yeoman din York,* zise ea stâlcind numele cu accentul ei puternic. Apoi îşi duse mâna la frunte. O barcă părăseşte *Serafimul.* Poate avem noroc şi piratul nostru se află în ea.

— Durează aproape o jumătate de oră să ajungem la plajă. Avem destul timp.

Jan Oliphant stătea pe spate la soare, scărpinându-şi boaşele umflate.

— Mă mănâncă foarte tare acolo, zise el. Annetjie, vino şi scarpină-mă.

Femeia se abţinu sfioasă.

— Ştii că este împotriva legii companiei ca noi, doamnele albe, să mulgem o halbă de la oricare dintre voi, negri nenorociţi…

Jan Oliphant chicoti.

— Nu te voi pârî guvernatorului van der Stei, deşi am auzit că şi lui îi place o felie de carne neagră.

Jan Oliphant îşi şterse saliva care îi curgea pe bărbie dintre buzele răsucite.

— Mama poate sta de pază pentru noi.

— Nu am încredere în tine, Jan Oliphant. Ultima dată m-ai tras pe sfoară. Arată-mi banul mai întâi, protestă Annetjie.

— Credeam că suntem iubiţi, Annetjie. Se aplecă şi-i strânse unul dintre sânii rotunzi. Când vom avea cei zece mii de guldeni din recompensă, s-ar putea chiar să mă căsătoresc cu tine.

— Să te căsătoreşti cu mine? Femeia izbucni în râs. Nu aş merge nici măcar pe stradă cu tine, maimuţă urâtă!

El rânji la ea.

— Nu vorbeam despre mersul pe stradă. O cuprinse de talie şi o sărută pe gură. Haide, budinca mea, avem destul timp înainte ca barca să ajungă pe plajă.

— Doi guldeni, insistă ea. Ăsta e preţul special pentru toţi iubiţii mei.

— Poftim o jumătate de florin.

Îi băgă moneda în decolteu. Ea întinse mâna şi îi masă vintrele, simţind cum creşte în mâna ei.

— Un florin sau poţi să o bagi în ocean ca să te răcoreşti.

El pufni prin nările deformate şi îşi şterse saliva de pe bărbie, căutând încă o monedă în punga lui. Annetjie o luă, apoi îşi mişcă într-o parte capul, dându-şi pe spate părul încâlcit de vânt, şi se ridică în picioare. El o luă în braţe şi o duse într-o vale dintre dune.

Hannah îi privi dezinteresată din locul ei din vârful dunei, îşi făcea griji pentru partea ei din banii de recompensă. Jan Oliphant era fiul ei, dar era sigură că ar fi înşelat-o dacă ar fi avut chiar şi cea mai mică ocazie. Trebuia să se asigure că banii de recompensă ajungeau în mâinile ei, dar, pe de altă parte, nici Annetjie şi nici Jan nu aveau încredere în ea. Se gândi la problema asta în timp ce îl privea pe Jan împingându-se în Annetjie, lovindu-şi zgomotos burta de a ei. Horcăia şi se îndemna la un efort mai mare, cu strigăte puternice.

— Yah! Yah! Ca un uragan! Ca o balenă care scuipă! Ca tatăl tuturor elefanţilor, care rupe pădurea! Yah! Iată că vine Jan Oliphant!

Mai strigă o ultimă dată, apoi alunecă de deasupra ei şi se prăbuşi într-o grămadă de nisip de lângă ea.

Anettjie se ridică în picioare, îşi aranjă fustele şi îşi coborî dispreţuitor privirea spre el.

— Mai mult ca un peştişor auriu care scoate bule decât ca o balenă care scuipă, spuse ea, apoi se urcă din nou pe dună, ca să stea lângă Hannah.

Barca de pe *Serafim* se apropia acum de plajă, pe creasta unui val, cu vâslele ei licărind.

— Poţi să-i vezi pe bărbaţii de la pupă? întrebă nerăbdătoare Hannah.

Annetjie îşi duse o mână la frunte.

— *Ja,* sunt doi.

— Acela. Hannah arătă spre silueta de lângă pânza pupei. El a fost cu Henry Courtney în noaptea aceea. Îmi dau seama că fac parte din acelaşi echipaj.

Un bărbat masiv se ridică, dându-le ordine vâslaşilor. Ei îşi ridicară vâslele lungi la unison, ţinându-le în sus, precum lăncile unei trupe de cavalerie. Barca alunecă pe nisip şi se opri pe uscat.

— *Este* un mare ticălos, remarcă Annetjie.

— Cu siguranţă este el.

Îi priviră împreună pe Big Daniel şi pe căpitanul Anderson ieşind din barcă şi mergând pe plajă, îndreptându-se spre colonie.

— Am să cobor şi-am să mă duc să vorbesc cu barcagiul, se oferi Annetjie. Voi afla de pe ce navă este omul nostru şi dacă este într-adevăr fiul lui Franky piratul.

Hannah şi Jan Oliphant o priviră mergând agale pe lângă marginea apei, îndreptându-se către barcă. Membrii echipajului o văzură venind şi începură să râdă, înghiontindu-se unul pe altul cu un aer răbdător.

— Annetjie trebuie să fie cea care ia banii pentru noi, îi spuse Hannah fiului ei.

— *Ja!* Mă gândeam la acelaşi lucru. Va plăti prietenul ei.

O urmăriră pe fată râzând şi tachinând marinarii. Apoi, ea dădu aprobator din cap şi îl conduse pe unul dintre ei într-un mic crâng de copaci *milkwood*[25] de deasupra plajei.

— Cât i-ai promis din recompensă? întrebă Jan Oliphant.

— Jumătate.

— *Jumătate?* El fu şocat de o asemenea extravaganţă. Este prea mult.

Primul marinar ieşi dintre copaci, legând sfoara care îi ţinea pantalonii. Colegii lui îl aclamară ironic şi un al doilea bărbat sări din barcă şi se grăbi spre crâng, urmat de un cor de fluierături şi de aplauze.

— *Ja,* este prea mult, fu de acord Hannah. Este o

[25] Specie de copaci de pe coasta sud-africană (n.tr.).

ticăloasă lacomă, O să vezi, o să-i servească pe toţi porcii englezi.

— *Ja,* mi-a luat doi guldeni. Este o ticăloasă lacomă. Va trebui să scăpăm de ea, zise Jan ridicând filosofic din umeri.

— Ai dreptate, fiule! O meritä. Dar numai după ce va lua banii pentru noi.

Aşteptară răbdători în lumina caldă a soarelui, discutând vrute şi nevrute, plănuind cum să cheltuie marea avere ce avea să le aparţină în curând, urmărindu-i pe marinarii englezi dispărând printre copacii *milkwood* şi întorcându-se câteva minute mai târziu şi aprobând sfioşi glumele răutăcioase şi huiduielile tovarăşilor lor.

— Ţi-am spus c-o să-i rezolve pe toţi, zise Hannah cu o dezaprobare formală, când ultimul marinar se întoarse la barcă.

Câteva minute mai târziu, Annetjie ieşi dintre copaci, scuturându-şi nisipul din păr şi de pe haine. Urcă cu greu spre locul în care stăteau Hannah şi jan Oliphant, afişând o expresie încrezută pe faţa-i roz şi dolofană. Se trânti lângă Hannah.

— Deci? întrebă Hannah.

— Căpitanul navei englezeşti *Serafimul* este Sir Henry Courtney, anunţă bucuroasă Annetjie.

— Şi ai ca dovadă mărturia tuturor celor opt marinari ai lui, spuse sarcastic Hannah.

Annetjie continuă cu calm:

— Se pare că Henry Courtney este un lord englez. Are o proprietate mare în Anglia.

¡an Oliphant zâmbi.

— Ca ostatic, ar putea valora chiar mai mult de zece mii. Eu şi golanii mei îl vom aştepta aici, pe plajă, ca să-l întâmpinăm când va ajunge pe mal.

Hannah păru îngrijorată.

— Nu risca totul încercând să-l ţii ostatic. Îmi pare un peşte alunecos. Prinde-l, taie-i capul şi dă-l celor de la VOC. la recompensa şi uită de răzbunare.

— Mort sau viu? o întrebă Jan Oliphant pe Annetjie.

— *Ja,* aşa am spus.

— Mama are dreptate. Un peşte mort nu ne va aluneca printre degete. Un peşte cu gâtul tăiat, spuse gânditor Jan.

— O să aştept până va veni la ţărm. Ţi-l voi arăta, apoi totul depinde de tine şi de băieţii tăi, îi spuse Hannah fiului ei.

— Dacă mai vine la ţărm şi a doua oară, îi aminti Annetjie plină de ură, iar Hannah începu din nou să se îngrijoreze.

***

Încărcătura pentru Bombay fusese transportată de pe *Serafim* pe *Yeoman.* Butoaiele de apă fuseseră curăţate şi umplute din nou din râul care şerpuia pe pantele muntelui Table. Proviziile de ulei de lampă, sare, făină, biscuiţi şi alte alimente uscate, care fuseseră consumate în timpul călătoriei lungi spre sud, fuseseră refăcute. Hal rearanjase nava astfel încât să navigheze în condiţii cât mai bine. Echipajul era sănătos şi entuziasmat, fericit după dieta cu fructe proaspete, legume şi carne, iar cei douăzeci şi şase de oameni bolnavi de scorbut se vindecaseră de când Hal îi trimisese la ţărm, ca să se cazeze în colonie. Acum reveniseră la bord, veseli şi nerăbdători să continue călătoria.

— Vom pleca mâine în zori, îi spuse Hal căpitanului Anderson. Sper că te grăbeşti şi tu să ieşi din nou în larg.

— Nu te teme de asta, îl asigură Anderson. Te voi aştepta la punctul de întâlnire în prima zi a lunii decembrie.

— Şi atunci îţi voi da ceva de făcut, zise Hal. Mai e un ultim lucru cu care trebuie să mă ajuţi.

— Spune-mi ce este.

— În seara asta mă duc pe ţărm ca să rezolv câteva treburi importante pentru mine.

— Scuză-mi impertinenţa, Sir Henry, dar este înţelept? Aşa cum mi-ai mărturisit tu însuţi – şi cum am constatat la rândul meu întrebând discret autorităţile olandeze din colonie –, au treburi neterminate cu tine. Dacă te prind, cu siguranţă nu va fi în avantajul tău.

— Îţi sunt recunoscător pentru grija pe care mi-o porţi, domnule, dar treaba mea de pe ţărm nu poate fi neglijată. Când va fi gata, îţi voi da un mic cufăr, pe care te rog să-l transporţi spre Bombay din partea mea. Îţi voi rămâne

îndatorat dacă îl vei putea preda acolo primei nave care părăseşte portul, pentru fiul meu cel mare din Devon.

— Poţi să ai încredere că aşa voi face, Sir Henry.

***

Tom şi Dorian urmăriseră cu fascinaţie pregătirile pentru expediţia de pe ţărm, discutând câteva zile despre acest subiect. Când Hal alesese oamenii care să-l însoţească şi le dăduse echipament şi arme, curiozitatea lor crescuse.

Adunându-şi curajul, cei doi se furişară lângă cabina tatălui lor, ştiindu-l închis acolo împreună cu ofiţerii săi. Când Dorian jucă rolul pisicii pe scara spre punte, Tom se strecură lângă uşă şi se strădui să asculte. Auzi vocea tatălui său.

— Tu, domnule Tyler, vei răspunde pentru navă cât timp voi fi pe ţărm. S-ar putea să fim presaţi de olandezi şi oarecum grăbiţi când ne vom întoarce, aşa că echipajul bărcii care ne aşteaptă pe plajă trebuie să fie atent şi bine înarmat, gata să ne preia în orice clipă. Trebuie să fiţi pregătiţi să ne săriţi în ajutor, domnule Tyler. După ce ne vom întoarce la bord, vom ridica ancora şi vom pleca, chiar dacă va fi noapte.

Tom îl conduse pe Dorian înapoi pe punte. Urcară împreună pe tachelaj şi se aşezară unul lângă altul pe catarg. Acela era locul în care se duceau când nu voiau să fie auziţi.

— Se întâmplă în noaptea asta. L-am auzit pe tata dând ordine. Va lua cu el pe ţărm un grup înarmat, îi spuse Tom fratelui său. Aşadar, acum ştim pentru ce este cufărul, nu-i aşa?

— Ştim? întrebă neîncrezător Dorian.

Văzuseră un grup de muncitori conduşi de Big Daniel aducând cufărul misterios din cală. Avea dimensiunile unui mic cufăr marinăresc, fiind construit din lemn de tec lustruit, frumos îmbinat. Deasupra avea un capac cu filet.

— Bineînţeles că ştim, spuse Tom dându-şi importanţă. Tata va lua corpul bunicului din locul în care l-a ascuns Aboli.

Dorian păru intrigat.

— Ne va lăsa să mergem cu el?

Tom îşi scoase căciula şi îşi scărpină scalpul nesigur.

— Nu ţi-e frică să-l întrebi, nu-i aşa, Tom? insistă Dorian.

Ştia că provocarea era cea mai bună cale de a-l determina pe Tom să facă ce voia el.

— Bineînţeles că nu, negă indignat Tom.

Cu toate acestea, trebuia să-şi adune întregul curaj pentru a fi în stare să se aventureze din nou spre cabina de la pupă.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, îi şopti el lui Dorian în timp ce bătea la uşă.

— Intră! strigă brusc tatăl lui. Apoi, când îi văzu, spuse grăbit: A, voi doi eraţi... Oricât de importantă ar fi treaba voastră, băieţi, nu am timp să mă ocup de ea acum. Va trebui să reveniţi mai târziu. Vom sta de vorbă mâine.

Cu căciulile în mâini, dar cu expresii stăruitoare, cei doi rămaseră pe loc. Tom arătă spre cufărul lustruit din lemn de tec, aflat acum în mijlocul punţii cabinei.

— Dorian şi cu mine ştim că îl vei aduce pe bunicul Francis în seara asta. Acela e sicriul pe care l-ai adus de acasă pentru el.

Hal tocmai scotea încărcătura din cele două pistoale care stăteau pe biroul din faţa lui, băgând spirala în ţevi şi scoţând vechea bilă, dopul şi încărcătura de pulbere, pentru a le înlocui, îşi ridică privirea de la birou şi le studie expresiile serioase. În cele din urmă, zise oftând:

— M-aţi descoperit. Nu are rost să neg.

— Vrem să venim cu tine, îi spuse Tom.

Hal se uită la el surprins, apoi îşi coborî din nou privirea spre pistol şi continuă să-l încarce. Atent, măsură pulberea din flacon, apoi o turnă în ţeavă şi o împinse cu fermitate. După aceea luă un petic de material dintr-o cutie de alamă şi înfăşură în el bila din plumb de paisprezece grame. Avea să se potrivească perfect în ţeavă. Pistolul era o armă minunată, realizată de George Truelock, la Londra. Mânerul era din lemn de alun, decorat cu spirale.

— Rana ta încă nu s-a vindecat, Tom, spuse Hal fără să-şi ridice privirea.

— S-a vindecat, protestă Tom, atingându-şi coastele. Nu a fost decât o zgârietură.

Hal admiră piedica pistolului cu două ţevi. Era încrustată cu aur, iar ţevile octogonale erau ghintuite. La armele cu ţevi netede, acest lucru avea să facă bila să se rotească în zbor, oferindu-i o precizie nemaipomenită. Hal putea lovi o ţintă de mărimea unghiei degetului mare cu fiecare foc, de la douăzeci de paşi. Lovi şi înfăşură bila în ţeavă cu ajutorul unui bătător din lemn, apoi încărcă arma.

— Chiar şi aşa, nu cred că e o idee foarte bună, spuse el.

— A fost bunicul nostru. Noi suntem familia lui, insistă Tom. Este de datoria noastră să fim acolo cu tine.

Îşi alesese cuvintele cu grijă, repetându-le înainte. Familia şi datoria erau două concepte pe care tatăl lui le lua mereu în serios. Acum, reacţionă exact aşa cum sperase Tom s-o facă. Puse alături pistolul încărcat, se ridică şi se îndreptă spre fereastra de la pupă. Rămase acolo preţ de câteva momente, cu mâinile împreunate la spate, fixând ţărmul cu privirea. În cele din urmă, spuse:

— Poate că ai dreptate, Tom. Eşti suficient de mare şi ştii să te descurci într-o luptă.

Se întoarse spre cei doi băieţi. Tom radia de bucurie.

— Mulţumesc, tată.

Dorian se încordă de aşteptare, urmărind buzele tatălui în timp ce rostea următoarele cuvinte.

— Dar tu nu, Dorian. Eşti încă prea mic. Hal încercă să domolească refuzul cu un zâmbet binevoitor. Încă nu vrem să te pierdem.

Refuzul păru să-l dărâme pe Dorian. Era rănit, iar ochii i se umplură de lacrimi. Tom îl înghionti brusc şi îi şopti din colţul gurii:

— Nu plânge. Nu fi copil.

Dorian se adună şi, cu un imens efort, reuşi să îşi reţină lacrimile.

— Nu sunt un copil.

Rămase tăcut, cu un aer curajos şi tragic.

„Este un băiat frumos”, se gândi Hal în timp ce studia chipul fiului său. Pielea lui Dorian era poleită de soarele tropical, iar buclele lui străluceau precum cuprul sub razele soarelui care intra prin fereastra pupei. Hal fu din nou

impresionat gândindu-se cât de mult semăna copilul cu mama lui. Începu să se îndoiască de decizia lui.

— Nu sunt un copil. Dă-mi o şansă să ţi-o dovedesc. Te rog, tată.

— Foarte bine.

Hal nu reuşi să-i reziste, deşi ştia că nu era o decizie înţeleaptă. Chipul lui Dorian radia acum de bucurie, iar Hal se grăbi să explice:

— Dar doar până la plajă. Ne vei aştepta împreună cu Alf Wilson şi cu echipajul bărcii. Ridică o mână ca să oprească protestele care se pregăteau să vină. Suficient. Niciun argument. Tom, du-te la Big Daniel şi spune-i să-ţi dea un pistol şi o sabie.

Coborâră în barcă cu o oră înainte de apus. Erau doar patru în grupul de pe mal: Hal, Aboli, Daniel Fisher şi Tom. Fiecare luase cu el o cutie cu iască şi o lampă cu lupă. Sub mantiile negre de marinar, erau înarmaţi cu săbii şi cu câte o curea cu pistoale. Aboli avea în jurul taliei un sac mare din piele împăturit şi legat.

După ce se aşezară pe băncile bărcii, Alf Wilson dădu ordinul de plecare. Echipajul bărcii vâsli prelung, înaintând cu greu spre plajă. În ambele părţi ale provei şi pupei erau montate mici tunuri cu ţeavă lungă, alături de tunuri mici de mână devastatoare, încărcate cu bile. Suliţe şi săbii erau aşezate la îndemână pe punte, între picioarele vâslaşilor.

Nimeni nu vorbea, iar vâslele se scufundau şi se balansau fără niciun sunet, cu excepţia apei de mare care picura de pe ele. Alf Wilson înfăşurase suporturile ramelor. În tăcere, Tom şi Dorian schimbară zâmbete entuziasmate – era una dintre aventurile la care visaseră şi despre care vorbiseră de nenumărate ori, cu o anticipare febrilă, în timpul turelor lungi din cuibul corbului. Începuse.

***

Hannah Maakenberg stătea întinsă în crângul de copaci *milkwood* de deasupra plajei. Fusese acolo în ultimele trei zile, supraveghind silueta îndepărtată a *Serafimului* ancorat. De trei ori văzuse bărcile venind dinspre nava englezească, urmărindu-le nerăbdătoare prin lentilele

telescopului lung din alamă pe care i-l împrumutase Jan Oliphant. De fiecare dată fusese dezamăgită când Hal Courtney lipsea de la bord.

În cele din urmă, descurajarea puse stăpânire pe ea. Poate că Annetjie avea dreptate – era posibil ca englezul nici să nu mai revină la ţărm. Şi fiul ei îşi pierdu rapid interesul. În primele două zile, îi fusese alături, urmărind totul împreună cu ea, dar, în cele din urmă, îşi pierduse speranţa şi plecase să li se alăture oamenilor lui, în tavernele de pe malul mării.

Hannah urmărea acum silueta bărcii care venea dinspre *Serafim,* abia vizibilă pe fundalul valurilor întunecate. Nu-şi putu reţine entuziasmul. Venea pe întuneric, aşa cum făcuse şi ultima dată, ca să nu-l recunoască nimeni. Se uită la barcă prin lentilele rotunde. Văzu prova atingând plaja şi inima mai că îi sări din piept de bucurie. Apoi începu să-i bată repede. Rămăsese doar o strălucire de lumină pe cerul vestic atunci când silueta înaltă coborî din barcă pe nisipul alb şi privi în jurul dunelor şi al tufelor împrăştiate, întorcând atent capul. Pentru o clipă, el se uită direct spre ascunzătoarea lui Hannah şi un licăr de lumină îi atinse faţa, reliefându-i trăsăturile inconfundabile. Apoi lumina se stinse şi dispăru, astfel încât, chiar şi prin lunetă, barca şi echipajul ei păreau doar o pată întunecată la marginea plajei albe.

— El este! şopti Hannah. Ştiam că va veni.

Ea îşi miji ochii când un mic grup de oameni se desprinse din forma întunecată a bărcii. Aceştia porniră printre grămezile de lemne aduse de valuri, adunate la semnul fluxului, apoi se îndreptară spre locul în care ea stătea întinsă. Închise telescopul şi se piti, rezemându-se de trunchiul celui mai apropiat arbore *milkwood.*

Bărbaţii mergeau fără să vorbească, apropiindu-se atât de mult de locul în care se ascunsese, încât crezu că aveau să o descopere. Apoi, fără să se oprească, cu cizmele scârţâind în nisipul moale, trecură pe lângă ea – atât de aproape, încât ar fi putut să întindă mâna şi să le atingă picioarele. Ridicându-şi privirea, văzu chipul lui Hal Courtney luminat de ultima rază a apusului. Apoi, bărbaţii trecură mai departe, dispărând în tufele dese şi

îndreptându-se spre interior.

Le dădu câteva minute ca să dispară, apoi se ridică în picioare şi alergă pe poteca ce ducea spre oraş. Inima ei cânta.

— L-am prins acum! zise ea cu voce tare, jubilând de-a dreptul. Am să mă îmbogăţesc. Toţi banii ăia! Am să mă îmbogăţesc.

***

În şir indian, cu Aboli în faţă, bărbaţii ocoliră colonia, ţinându-se departe de ea. Nu întâlniră pe nimeni nici când traversară drumul care trecea de-a lungul poalelor muntelui spre râul Salt şi spre fermele împrăştiate din Constantia. La un moment dat, un câine le simţi mirosul şi izbucni într-un lătrat furios când trecură pe lângă el, dar nimeni nu îi opri.

Panta muntelui le crescu sub picioare, iar ei începură să meargă aplecat. Tufişurile se îndeseau, dar Aboli părea să găsească intuitiv toate potecile înguste de vânătoare, conducându-i spre partea superioară. Pădurea deasă acoperea stelele de deasupra lor, astfel că Hal şi Big Daniel se împiedicau din când în când. Pentru că Tom era tânăr, vederea lui nocturnă era încă ageră; băiatul mergea încrezător prin umbre. Aboli părea o creatură a pădurii, mişcându-se tăcut ca o panteră înaintea lor. Brusc, ieşiră pe malul abrupt al unei stânci golaşe, de deasupra coloniei.

— Ne vom odihni aici, ordonă Hal.

Până să găsească un loc pe una dintre pietrele acoperite de licheni, Tom fu uimit de cât de mult urcaseră. Stelele păreau foarte aproape, spirale mari de lumină argintie, uluitoare în multitudinea lor infinită. Sub ei, luminile mici şi galbene ale lumânărilor din ferestrele caselor erau nesemnificative în contrast cu imaginea splendidă a cerului.

Tom bău din plosca de piele pe care i-o întinse Aboli, dar niciunul nu vorbi. Noaptea nu mai era acum la fel de tăcută. Mici creaturi se agitau în pădurea din jurul lor, iar păsările de noapte ţipau. Din josul pantei se auzeau chicotele îngrozitoare ale unei haite de hiene, care căutau prin grămezile de gunoi şi prin mormanele de bălegar ale coloniei. Era un sunet care îl înfioră pe Tom şi rezistă cu

greu impulsului de a se apropia de silueta masivă, întunecată şi protectoare a lui Aboli.

Brusc, o adiere caldă de vânt îi lovi în faţă şi îşi ridică privirea spre cerul nopţii; văzu stelele întunecându-se rapid când un banc dens de nori veni dinspre mare.

— Se apropie furtuna, mormăi Aboli şi imediat o altă rafală trecu peste ei, pe roca expusă.

Aceasta era rece ca gheaţa, iar Tom începu să tremure şi îşi strânse mai mult mantia în jurul umerilor.

— Trebuie să ne grăbim, spuse Hal, înainte să ne prindă furtuna.

Fără niciun alt cuvânt, se ridicară şi păşiră în noaptea întunecată de nori de furtună, însoţiţi de zgomotul vântului. Copacii îşi mişcau zgomotos crengile deasupra lor.

Când se împiedică în spatele siluetei înalte a lui Aboli, Tom începu să se îndoiască de faptul că aveau să mai găsească drumul prin noaptea întunecată şi prin pădurea deasă spre locul secret pe care Aboli îl vizitase în urmă cu douăzeci de ani.

În cele din urmă, când părea că pierduseră fără rost jumătate de noapte, Aboli se opri sub o stâncă abruptă şi despicată, al cărei vârf se pierdea în cerul întunecat de deasupra lor. Hal şi Big Daniel gâfâiau zgomotos din cauza căţărării lungi. Aboli era cel mai vârstnic dintre ei, dar el şi Tom erau singurii care încă respirau cu uşurinţă.

Aboli îngenunche şi puse lampa pe o piatră plată din faţa lui. Deschise obturatorul şi începu să lucreze la cutia de iască. O ploaie de scântei strălucitoare zbură din cremene şi oţel, iar el ţinu iasca aprinsă lângă fitilul lămpii. Ridicând lampa, merse de-a lungul bazei pantei, cu raza palidă strălucind pe roca pictată cu licheni.

O fisură îngustă se deschise brusc în faţada rocii, iar Aboli mormăi satisfăcut. Intră prin aceasta – nu era cu mult mai lată decât umerii săi largi. La mică distanţă înăuntru, spaţiul se îngusta din cauza lianelor şi a tufelor suspendate. Aboli le tăie cu sabia sa, apoi se lăsă în genunchi când ajunse la capătul fisurii.

— Ţine lampa, Klebe, îi zise el lui Tom.

În raza luminii, Tom văzu că fisura era sigilată în capăt cu pietre şi bolovani. Cu mâinile goale, Aboli ridică una

dintre perete şi i-o dădu lui Daniel. În linişte, cei doi bărbaţi eliberară treptat intrarea spre un tunel natural nu foarte înalt, din rocă. Când totul fu gata, Aboli se întoarse spre Hal.

— Se cade ca doar tu şi Klebe să intraţi în locul de odihnă al tatălui tău, spuse el încet. Daniel şi cu mine vom aştepta aici.

Desfăşură sacul din piele din jurul taliei şi i-l întinse lui Hal, apoi se aplecă să aprindă fitilele celorlalte lămpi. După ce termină, dădu din cap spre Daniel şi se retraseră împreună de-a lungul poalelor rocii, lăsându-i pe Hal şi Tom să-şi ducă la bun sfârşit sacra datorie. O vreme, tatăl şi fiul rămaseră tăcuţi, în timp ce vântul prevestitor de furtună le flutura mantiile, care arătau precum aripile unor vulturi. Lumina lămpilor arunca umbre ciudate pe pereţii stâncoşi.

— Haide, băiete!

Hal îl conduse pe Tom în fisura din rocă. Apoi se lăsă în genunchi şi intră în gura întunecată a tunelului. Tom îi dădu o lampă şi îl urmă. Sunetele furtunii se estompară în urma lor şi, brusc, tunelul se deschise într-o peşteră. Hal se ridică în picioare, sub tavanul din rocă aflat la doar câţiva centimetri deasupra capului său.

Tom se ridică lângă el şi clipi în lumina galbenă a lămpii. Se trezi într-un mormânt vechi care mirosea a praf şi fu cuprins de o evlavie religioasă care îi înăbuşi respiraţia şi îi făcu mâinile să tremure.

În capătul îndepărtat al peşterii era o platformă din piatră naturală. Pe aceasta se ghemuia o siluetă umană slabă, holbându-se la el cu orbitele sale imense şi goale. Tom se retrase instinctiv şi îşi reprimă suspinul care i se ridica în gât.

— Calmează-te, băiete.

Hal se întinse şi îl luă de mână, conducându-l pas cu pas spre silueta de pe piatră. Lumina oscilantă a lămpii le dezvălui toate detaliile când se apropiară suficient. Era un craniu.

Tom ştia că olandezii îl decapitaseră pe bunicul său, dar probabil că Aboli îi pusese capul din nou pe umeri. Fragmente de piele uscată încă atârnau pe oase, precum coaja moartă a unui trunchi de eucalipt. Părul lung şi negru

atârna în spatele craniului, aranjat şi pieptănat cu grijă.

Tom începu să tremure văzând orbitele goale ale ochilor bunicului său, ce păreau să îi privească adânc în suflet. Se retrase din nou, însă tatăl său îl ţinu strâns de mână şi îl mustră blând.

— A fost un om bun. Un bărbat curajos, cu o inimă mare. Nu ai niciun motiv să te temi de el.

Corpul era învelit în pielea unui animal, un fel de blană neagră pe care gândacii o roseseră pe alocuri, dându-i un aspect lepros. Hal ştia că, pe eşafod, gâdele tăiase în patru corpul tatălui său, sfârtecându-l grosolan cu un satâr. Aboli asamblase cu blândeţe acele bucăţi, apoi le învelise în pielea unui bivol proaspăt vânat. Pe podeaua de sub platforma din piatră se vedeau rămăşiţele unui mic foc ritualic; un cerc de cenuşă şi câteva beţe negre de cărbune.

— Ne vom ruga împreună, spuse Hal încet, apoi îl trase pe Tom lângă el în jos, pe podeaua din piatră a peşterii.

— Tatăl nostru care eşti în ceruri... începu Hal, iar Tom îşi împreună mâinile în faţa ochilor şi se alătură rugăciunii.

Vocea lui devenea tot mai încrezătoare pe măsură ce cuvintele familiare i se rostogoleau pe limbă...

— Facă-se voia Ta... precum în cer, aşa şi pe pământ...

În timp ce se ruga, Tom cercetă printre degete aranjamentul de obiecte ciudate de pe platforma din piatră, un fel de ofrande solemne pe care probabil că Aboli le pusese acolo cu ani în urmă, când aşezase corpul bunicului său pentru odihna veşnică.

Tom observă o cruce din lemn încrustată cu scoici abalone şi os, precum şi câteva pietre şlefuite de apă care străluceau uşor în lumina lămpii. Remarcă un contur grosolan al unei nave cu trei catarge, având numele *Lady Edwina* sculptat la pupă, apoi un arc din lemn şi un cuţit. Tom îşi dădu seama că erau simbolurile forţelor care dominaseră viaţa bunicului său – Dumnezeu cel adevărat, o navă înaltă şi armele unui războinic. Aboli alesese darurile cu dragoste şi înţelegere.

Tăcură o vreme după ce terminară rugăciunea, apoi Hal deschise ochii şi îşi înălţă capul. Şopti uşor spre silueta scheletică înfăşurată în piele de pe platforma din faţa lor:

— Tată, am venit să te iau acasă, la High Weald.

Întinse sacul pe platformă, apoi îi ordonă lui Tom:

— Ţine-l deschis!

Îngenunche deasupra corpului tatălui său şi îl ridică în braţe. Era surprinzător de uşor. Pielea uscată crăpă şi mici smocuri de păr şi bucăţele de piele căzură în jur. După tot acest timp nu mai mirosea a putrefacţie, ci doar a mucegai şi a praf.

Strecură corpul ghemuit în sac, cu picioarele înainte, până când doar scalpul vechi rămase expus. Se opri să mângâie pletele brune, întrepătrunse de şuviţe argintii. Tom fu uimit de gestul tatălui său, de dragostea şi respectul pe care le arăta faţă de părintele său.

— L-ai iubit, spuse el.

Hal îşi ridică privirea.

— Dacă l-ai fi cunoscut, l-ai fi iubit şi tu.

— Ştiu cât de mult te iubesc, răspunse Tom, aşa că pot să presupun.

Hal îl cuprinse pe fiul său pe după umeri şi îl îmbrăţişă scurt, dar cu putere.

— Să te rogi Domnului să nu fii nevoit să îndeplineşti o datorie atât de apăsătoare pentru mine, spuse el.

Apoi trase sacul pe deasupra capului lui Francis Courtney şi legă strâns şireturile din piele. Se ridică în picioare şi spuse:

— Trebuie să plecăm acum, Tom, înainte să se dezlănţuie furtuna.

Apucă sacul cu grijă şi îl puse pe umăr, apoi se îndreptă spre intrarea în tunel.

Aboli îi aştepta în faţa peşterii. Când vru să-l elibereze de povară pe Hal, acesta scutură vehement din cap.

— Am să-l duc eu, Aboli. Tu condu-ne înapoi, să plecăm de pe muntele ăsta!

Coborârea fu mult mai grea decât căţărarea. În întuneric şi în vântul şuierător, erau tot timpul în pericol să rateze poteca şi să păşească spre prăpastie sau să se împiedice în unul dintre grohotişurile perfide şi să-şi rupă un picior. Însă Aboli îi conduse fără greş prin noapte, până când Tom simţi că panta se domolise, iar rocile şi pietricelele ce i se rostogoleau de sub picioare făcuseră loc pământului tare, apoi nisipului scârţâitor al plajei.

Un fulger albastru despică norii şi, pentru o clipă, transformă noaptea în zi. În momentul acela văzură golful înaintea lor, cu suprafaţa agitată a apei clocotind şi înspumându-se în vântul puternic, săltând şi aruncând stropi albi. Apoi, întunericul îi învălui din nou, iar tunetul bubui într-o avalanşă de sunete care le amorţi timpanele.

— Barca este încă aici, strigă Hal uşurat, încercând să acopere vântul. Văzu barca şi spuse: Salută-i, Aboli!

— *Serafimule!* strigă Aboli în noapte, auzind imediat răspunsul slab în furtună.

— Ahoy!

Era vocea lui Alf Wilson, iar ei începură imediat să coboare dunele.

Povara lui Hal, care cântărise atât de puţin pe drumul de întoarcere, începuse acum să se îngreuneze, însă el refuză să abandoneze sacul. Ajunseră la poalele dunelor într-un grup restrâns. Aboli deschise oblonul lămpii şi proiectă în faţă o rază slabă şi galbenă.

— În gardă! strigă el un avertisment disperat, văzând în lumină că erau înconjuraţi de siluetele întunecate ale unor oameni sau bestii; nu putea fi sigur. Apăraţi-vă! strigă el, iar ei îşi deschiseră mantiile şi îşi scoaseră săbiile, formând instinctiv un cerc, spate în spate, cu faţa înainte şi cu vârfurile armelor aliniate într-un contur de oţel.

Apoi fulgeră din nou deasupra lor, iar un trăsnet spintecă norii coborâţi, luminând plaja şi apele bătute de vânt. În lumina acestuia, văzură un grup de forme ameninţătoare atacându-i sălbatic. Fulgerul străluci deasupra lamelor goale folosite de siluetele străine, deasupra bâtelor şi suliţelor pe care acestea le agitau în aer şi, pentru o clipă, le dezvălui feţele. Erau hotentoţi – niciun chip de olandez nu se zărea printre ei.

Tom simţi un val de groază superstiţioasă când îl văzu pe bărbatul care îl ataca. Era hidos, ca dintr-un coşmar. Pletele lungi şi negre i se zvârcoleau în vânt ca nişte şerpi în jurul feţei îngrozitoare, o cicatrice vânătă îi străbătea nasul umflat şi buzele purpurii, gura răsucită şi deformată îi saliva, iar ochii îi licăreau furioşi în timp ce se repezea spre el.

Apoi întunericul îi învălui din nou pe toţi, însă Tom

apucase să vadă sabia bărbatului ridicată deasupra capului şi anticipă lovitura, răsucindu-şi într-o parte umerii şi aplecându-se sub ea. Auzi lama şuierându-i pe lângă ureche, apoi geamătul exploziv al efortului cu care atacatorul dăduse lovitura.

Iar antrenamentul lui Aboli îşi spuse cuvântul. Tom trecu lin la ripostă, fandând înspre sunetul respiraţiei bărbatului. Simţi sabia intrând în carne vie, o senzaţie pe care nu o mai trăise niciodată, ceea ce îl înfiora. Adversarul lui ţipă de durere, iar Tom simţi un val de bucurie sălbatică. Se retrase şi îşi schimbă poziţia rapid, ca o pisică, apoi fandă orbeşte din nou. Încă o dată simţi lovitura, alunecarea umedă a oţelului în carne, apoi auzi un zăngănit în timp ce vârful lovi osul. Omul ţipă şi, pentru prima dată în viaţa lui, Tom simţi bucuria sălbatică a poftei de luptă.

Când fulgerul lumină cerul din nou, Tom îşi văzu victima clătinându-se în depărtare, abandonându-şi sabia în nisip şi ţinându-se de faţa deformată. Obrazul îi era despicat până la os, iar sângele – negru ca smoala în lumina albastră – îi curgea abundent pe bărbie, stropindu-i pieptul.

În lumina fulgerului, Tom îi văzu pe tatăl său şi pe Aboli: şi ei îşi doborâseră adversarii; unul dădea din picioare spasmodic în nisip, iar celălalt stătea ghemuit şi-şi ţinea rana cu ambele mâini, cu gura deschisă într-un strigăt agonizant şi tăcut.

Big Daniel lupta cu spada cu o siluetă înaltă, puternică şi cu bustul gol, având un trup negru şi strălucitor ca pielea unui ţipar. Restul atacatorilor se retrăgeau, alungaţi de forţa micului nod defensiv.

Întunericul căzu peste ei ca o uşă închisă, iar Tom simţi degetele lui Aboli pe braţul său, în timp ce îi şoptea la ureche:

— Înapoi la barcă, Klebe. Rămânem uniţi.

Alergară orbeşte prin nisipul moale, lovindu-se unul de celălalt.

— Tom este cu noi?

În vocea răguşită a tatălui său se simţea grija pe care i-o purta.

— Sunt aici, tată! strigă el.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! Danny?

— Aici!

Probabil că Big Daniel îşi ucisese adversarul, căci vocea lui era clară şi se auzea din apropiere.

— *Serafim!* strigă Hal. La mine!

— *Serafim!*

Alf repetă ordinul, iar fulgerul străluci din nou, dezvăluind totul.

Cei patru încă erau la o distanţă de o sută de paşi faţă de locul în care se afla barca, la marginea mării agitate. Conduşi de Alf, cei opt oameni care aşteptau lângă aceasta alergară să se alăture luptei, agitând suliţe, săbii şi topoare. Haitele de hotentoţi se adunaseră din nou şi, precum câinii de vânătoare, se înghesuiau în urma lor.

Tom aruncă o privire peste umăr şi văzu că bărbatul pe care îl rănise îşi revenise şi era acum în fruntea lor. Cu toate că faţa îi era o mască de sânge, despica aerul cu sabia şi striga un urlet de luptă într-o limbă ciudată. Îl identifică pe Tom şi alergă direct spre el.

Tom încercă să estimeze câţi erau. Poate nouă sau zece, se gândi el, însă întunericul îl învălui din nou înainte să poată fi sigur. Tatăl său şi Alf Wilson le strigau tuturor să păstreze contactul, iar acum cele două grupuri se uniră.

— Întâmpină! Linie de luptă! strigă Hal imediat.

Chiar şi în întuneric, bărbaţii executară lin manevra pe care o exersaseră atât de des pe puntea *Serafimului.* Umăr lângă umăr, întâmpinară atacul care se izbi de ei ca un val ieşind din noapte. Se auziră strigătele şi înjurăturile oamenilor care luptau împreună, precum şi sunetul metalului lovind metalul. Apoi, fulgerul lumină din nou.

Hannah se îndreptă clătinându-se spre marginea crângului de arbori milkwood, însoţită de cincisprezece oameni. Noaptea fusese prea lungă pentru ei – furia furtunii îi slăbise, iar plictiseala ambuscadei îi copleşise. Se strecuraseră în crâng ca să găsească un loc ferit de vânt în care să se ghemuiască şi să doarmă. Apoi, strigătele şi sunetele bătăliei îi treziseră. Îşi luaseră armele, iar acum năvăleau dintre copaci.

Fulgerul dezvălui mulţimea de oameni luptându-se lângă marginea apei unde se afla barca goală. În acelaşi moment, Hannah îl văzu clar pe Henry Courtney. Se afla în primul

rând, cu faţa spre ea, cu sabia ridicată în mâna dreaptă, coborând-o apoi spre capul unuia dintre băştinaşi.

— *Dis horn!* strigă Hannah. El este! Zece mii de guldeni pentru prinderea lui. *Kom kerels!* Haideţi, băieţi!

Legănă furca cu care era înarmată şi coborî în viteză de pe dună. Bărbaţii care ezitaseră la marginea crângului fură mobilizaţi de exemplul ei. Acum coborau în viteză în urma ei, o gloată zgomotoasă care striga din toţi rărunchii.

Dorian era singur în barcă – dormea ghemuit pe punte când începuse lupta. Acum se târî spre pupă şi îngenunche în spatele tunului. Era încă somnoros, dar îi văzu în lumina fulgerului pe Tom şi pe tatăl lui asaltaţi de inamici, precum şi noua ameninţare care se grăbea spre ei de pe dune.

În timpul antrenamentelor de luptă de pe *Serafim,* Aboli îi arătase lui Tom cum să rotească tunul, cum să ţintească şi cum să tragă cu el. Dorian urmărise totul avid şi se rugase să primească şansa să îl încerce. La fel ca întotdeauna, primise un răspuns enervant: „Eşti prea mic. Când vei mai creşte...”

Acum putea avea şansa care i se refuzase, iar Tom şi tatăl lui chiar aveau nevoie de el. Se întinse spre fitilul aprins din găleata de nisip de sub tun. Alf Wilson îl aprinsese şi îl lăsase la îndemână, tocmai pentru o astfel de urgenţă. Îl luă într-o mână, prinse coada lungă de maimuţă a tunului cu cealaltă şi îl roti în direcţia strigătelor gloatei, care ataca de pe dune. Se uită peste ţeavă, dar nu văzu cătarea armei, nici vreo licărire a ţintei în întuneric.

Apoi, tunetul bubui exact deasupra capului său, iar plaja fu luminată puternic. Sub ţeava lui, Dorian îi văzu venind, conduşi de o vrăjitoare din mitologie, o creatură feminină îngrozitoare care agita o furcă, cu părul lung şi gri fluturând în urma ei, cu sânii albi legănându-se şi sărind din corsajul rochiei, o faţă ruinată de vârstă şi de depravare, schimonosită de un ţipăt. Dorian lipi fitilul aprins de gaura ţevii tunului.

O flacără de şase metri ţâşni din ţeava lui, iar o găleată de gloanţe, fiecare de mărimea ochiului unui om, fu aruncată pe plajă. Explozia se împrăştie cu eficienţa optimă. Hannah fu lovită din plin: o duzină de bile din plumb îi sfărâmară pieptul, iar unul o lovi în mijlocul frunţii,

spulberându-i creştetul capului ca pe coaja unui ou. Fu aruncată înapoi în nisipul alb, împreună cu alţi şase din banda ei. Restul se clătinară din cauza şocului exploziei şi a perturbării aerului din jurul lor. Trei dintre ei, care mai erau în picioare, strigară îngroziţi, fugind înapoi spre întunericul crângului. Ceilalţi, uluiţi şi confuzi, unii sângerând puternic, se împiedicară de tovarăşii lor morţi, nesiguri în ce direcţie s-o apuce.

Dopul arzând al tunului fu aruncat în grămada de lemne uscate, aduse de valuri din capătul plajei. Focul se întinse repede şi, stârnit de vânt, arse strălucitor, împrăştiind scântei albastre provocate de cristalele de sare şi aruncând plaja într-o lumină pâlpâitoare.

***

Lupta părea să oscileze. Deşi reduseseră şansele împotriva lor folosindu-şi suliţele şi săbiile, oamenii lui Hal erau încă în inferioritate numerică. Hal avea împotriva sa trei oameni, care îl înconjurau ca o haită de hiene hărţuind un leu cu coamă neagră. Lupta din răsputeri, fără să poată arunca nici măcar o privire spre fiul său.

Jan Oliphant, concentrat să se răzbune pentru tăietura uriaşă de pe obrazul său, se duse după Tom, înjurând şi strigând furios, folosindu-se de marginea sabiei ca să aplice lovituri puternice deasupra capetelor. Tom se retrase din faţa lui, depăşit de înălţimea, alonja şi puterea băştinaşului masiv. În acele secunde de cumpănă, Tom era pe cont propriu: nu putea conta pe ajutorul lui Aboli sau al lui Daniel şi nici pe al tatălui său. Maturitatea lui avea să înflorească în seara aceea – sau avea să moară pe nisipurile udate de sânge. Se temea, dar încercă să nu se lase controlat de frică. Mai degrabă aceasta îi insufla putere în braţul cu care ţinea sabia. Găsi înăuntrul său ceva despre a cărui existenţă nu ştiuse nimic până în acel moment.

Intră în luptă natural şi cu o eleganţă ritmică, în stilul pe care i-l insuflase Aboli în toţi acei ani de antrenament. Acum, când flăcările lemnului adus de valuri luminau plaja, simţi că încrederea îi creştea. El realiză că bruta pe care o înfrunta era un bătăuş, nu un spadasin, chiar dacă puterea

loviturilor sabiei sale era uriaşă – şi la fel de irezistibilă precum o alunecare de teren. Tom nu făcu greşeala de a-l contracara. În schimb, anticipă fiecare lovitură sălbatică dinainte de a fi lansată. Nu era nimic subtil în felul în care Jan Oliphant îşi arăta intenţia – cu ochii încruntaţi şi cu faţa contorsionată – sau în felul în care îşi mişca picioarele şi îşi lăţea umerii pentru a lovi.

Când sabia coborî şuierător spre capul lui Tom, el se întinse şi o atinse cu sabia sa, fără să încerce să o oprească în aer, ci doar deviind-o uşor; aceasta zbură la doi centimetri deasupra capului său, complet inofensivă. Furia lui Jan Oliphant creştea tot mai tare pe măsură ce Tom îl dezarma, ajungând să îl copleşească. Ţinându-şi sabia ridicată deasupra capului cu ambele mâini, se repezi direct spre Tom, urlând ca un taur mânios. Nu încercă să se acopere cu un contraatac, iar corpul îi era complet expus.

***

Hal îşi atacă rapid un adversar, lovindu-l în umărul drept cu o contralovitură. Bărbatul ţipă şi se rostogoli înapoi, scăpându-şi sabia şi ţinându-se de rană. Ceilalţi doi băştinaşi, care luptau de fiecare parte a lui, îşi pierdură curajul şi se retraseră. Hal avu o clipă de răgaz pentru a arunca o privire împrejur, în lumina pâlpâitoare a flăcărilor.

Inima îi îngheţă în piept când îl văzu pe Tom stând în faţa liderului înalt al băştinaşilor. Erau prea departe de Hal pentru ca acesta să poată interveni înainte ca Jan Oliphant să atace. Un strigăt de avertisment şi de disperare i se ridică în gât, dar îl opri. Nu ar fi făcut decât să-l distragă pe Tom.

Tom era la fel de palid precum nisipul de sub picioarele lui, însă chipul îi era hotărât şi dur, iar ochii îi erau strălucitori şi atenţi, fără să clipească de teamă atunci când privea peste vârful sabiei lui. Hal se aştepta ca Tom să se retragă din faţa bestiei care îl ataca. Poziţia umerilor şi echilibrul corpului său zvelt semnalau intenţia. Apoi, brusc, piciorul stâng al lui Tom fandă înainte şi se lansă *en flèche,* ca o săgeată dintr-un arc, direct spre gâtul lui jan Oliphant. Bărbatul cel masiv nu avu timp să coboare garda şi să se

ferească de lovitura sa. Vârful sabiei lui Tom îl înţepă în gât, la doi centimetri de locul în care se întâlneau claviculele. Sabia se înfipse adânc în gâtul bărbatului, nimerind punctul de legătură dintre două vertebre şi tăindu-le complet. Oţelul continuă să înainteze până când, pătat de sânge roz, ieşi treizeci de centimetri prin ceafă.

Sabia ridicată căzu dintre degetele inerte ale lui Jan Oliphant, iar membrele i se întinseră în lateral, formând pentru o clipă o cruce întunecată pe fundalul flăcărilor. Apoi, corpul inert şi lipsit de viaţă căzu pe spate, lovind nisipul cu putere. Sabia lui Tom ieşi din gâtul bărbatului mort prin inerţia propriei greutăţi, iar aerul din plămânii acestuia se eliberă prin traheea înţepată într-un oftat exploziv, produs de forţa căderii. Din rana de la gât ţâşni un jet de spumă roz.

Urmă un moment lung, în care toţi bărbaţii de pe plajă îngheţară, holbându-se uluiţi la cadavrul grotesc. Băştinaşul din faţa lui Hal ţipă disperat, apoi se întoarse şi fugi spre dune. Într-o singură clipă, fugiră cu toţii panicaţi după el, lăsându-şi morţii şi răniţii acolo unde căzuseră.

Tom încă îl privea pe bărbatul pe care îl ucisese. Chipul lui se schimonosi şi începu să tremure din cauza şocului şi a eliberării fricii şi furiei. Hal se îndreptă imediat spre el, apoi îl cuprinse pe după umeri.

— Bine luptat, băiete, spuse el îmbrăţişându-l.

— L-am ucis! şopti Tom, nevenindu-i să creadă.

— Înainte să te ucidă el pe tine, îi spuse Hal.

Privi împrejur, spre oamenii săi, împrăştiaţi de-a lungul Plajei.

— Care dintre voi a tras cu tunul? strigă el acoperind sunetul vântului. Asta ne-a salvat pe toţi.

— Eu nu.

— Nici eu.

Toate capetele se întoarseră spre barcă, holbându-se la mica siluetă de la proră.

— Nici tu, Dorian? întrebă Hal mirat.

— Ba da, tată.

Dorian ridică fitilul fumegând din mâna lui.

— Doi pui de leu bătrân, şopti Aboli. Însă acum ar trebui să plecăm, înainte ca garnizoana de la castel să vină aici,

auzind tunul şi văzând focul, adăugă el gesticulând spre grămada de lemne care ardeau.

— Am pierdut pe cineva? strigă Hal.

— L-am văzut pe Dick Poster căzând, strigă Alf Wilson, lăsându-se în genunchi lângă corpul bărbatului.

În piept avea o rană îngrozitoare. Alf îi pipăi artera carotidă de lângă trahee şi spuse:

— Este mort.

— Mai sunt şi alţii? întrebă Hal.

— Nu, doar el, răspunse Alf.

Hal se simţi uşurat. Ar fi putut fi mult mai rău – ar fi putut să-şi piardă un fiu sau un prieten drag.

— Bine, atunci. Du-l pe Dick în barcă. Îl vom înmormânta creştineşte când vom ieşi în larg.

Ridică sacul din piele în care se aflau rămăşiţele tatălui său.

— Ce facem cu gunoiul ăsta? întrebă Big Daniel, lovind cu piciorul în trupul unuia dintre băştinaşii răniţi; bărbatul gemu. Ar trebui să le tăiem gâtul.

— Lasă-i. Nu pierde timpul.

Hal privi împrejur şi văzu că jumătate dintre oamenii săi aveau tăieturi superficiale şi crestături de sabie, însă niciunul nu părea să le remarce. Fusese prima dată când îi văzuse luptând. Erau, într-adevăr oameni buni şi pregătiţi pentru luptă, gândi el satisfăcut. Aveau să se descurce cu Jangiri şi cu oricare alt inamic.

— Înapoi spre barcă! ordonă el.

Patru oameni ridicară corpul lui Dick Foster, purtându-l cu respect până pe puntea bărcii.

Hal aşeză lângă el sacul din piele, apoi sări peste pupă ca să-şi ocupe locul la cârmă. Bărbaţii apucară barca şi o împinseră pe nisip cu uşurinţă, de parcă ar fi fost din nuiele. Prora se ridică la contactul cu primul val, iar ei săriră la bord şi apucară vâslele.

— Vâsliţi! strigă Hal, iar când următorul val înspumat de furtună se lovi de provă, rostogolindu-se în barcă, apa le ajunse până la genunchi. Vâsliţi! îi îndemnă Hal. Înaintară cu viteză, urcând unghiul imposibil al pantei următorului val. Ajunseră pe creastă şi plutiră o clipă exact pe marginea valului, apoi coborâră în faţă şi îl loviră cu zgomot.

— Vâsliţi! strigă Hal din nou, iar ei ieşiră în larg, unde valurile erau înalte, dar nu suficient de abrupte încât să-i răstoarne. O parte dintre oameni îşi lăsară vâslele şi începură să scoată apa, în timp ce alţii vâsleau puternic spre vasul din depărtare.

— Dorian! îl strigă Hal pe băiat. Stai lângă mine. Îşi întinse mantia peste fiul lui şi, sub ea, îl strânse la piept. Cum ai învăţat să tragi cu tunul?

— Tom mi-a arătat, spuse nesigur Dorian. Am greşit?

— Ai făcut foarte bine, zise Hal îmbrăţişându-l şi mai tare. Dumnezeu ştie că nu ai fi putut face mai bine!

***

Hal duse sacul din piele în cabina pupei. Cei doi băieţi îl urmară, cu apa de mare curgând din hainele lor pe punte. *Serafimul* se balansa ţintuit în cablurile ancorei, în timp ce furtuna îl lovea nemilos.

Hal lăsă sacul şi conţinutul său preţios lângă coşciug. Şuruburile care ţineau capacul închis erau deja desfăcute şi nu le răsuci decât de câteva ori pentru a le scoate. Hal ridică cu atenţie capacul şi îl puse într-o parte. Cu grijă, lăsă în cufăr sacul din piele. După ce îl întoarse într-o parte ca să încapă, puse câlţi în jurul cadavrului tatălui său, ca să împiedice oasele fragile să se mişte şi să se rupă în timpul călătoriei lungi care îi aştepta. Tom îl ajută să pună capacul la loc. Luând şurubul din mâinile tatălui său, zise:

— Lasă-mi mie onoarea, tată.

— Ai câştigat-o, zise Hal. Amândoi. Lasă-l pe Dorian să te ajute.

El îi dădu băiatului mai mic un alt şurub din cutia de scule şi îi privi fixând capacul.

— Vom ţine o slujbă creştinească pentru bunicul vostru atunci când îl vom pune în sarcofagul din piatră din cripta de la High Weald, pe care i-am pregătit-o acum douăzeci de ani, le spuse el, întrebându-se dacă toţi fiii lui aveau să fie împreună acolo în acea zi.

Alungă această îndoială sumbră în timp ce îi privea terminând treaba.

— Mulţumesc, spuse el simplu când ei încheiară totul.

Duceţi-vă şi schimbaţi-vă hainele. Apoi, vedeţi dacă, pe vremea asta urâtă, bucătarul mai are focul aprins în bucătărie şi dacă ne poate da ceva cald de mâncare şi de băut.

La uşă, el îl opri pe Dorian.

— Nu mai putem să-ţi spunem de-acum că eşti un copil, îi zise el. Ai dovedit în seara asta că eşti un bărbat din toate punctele de vedere, mai puţin ca statură. Ne-ai salvat vieţile tuturor. Zâmbetul lui Dorian era atât de radios, iar chipul îi era atât de frumos în ciuda buclelor ude, încât Hal îşi simţi inima topindu-i-se.

Curând, el îi auzi pe băieţi discutând în minuscula cabină de lângă a lui, care fusese eliberată de fiicele familiei Beatty, apoi paşii lor grăbiţi pe culoar îndreptându-se spre bucătărie.

Hal aprinse două lumânări şi le aşeză pe capacul coşciugului tatălui său. După aceea îngenunche pe punte în faţa lui şi începu un lung priveghi. Se rugă cu voce tare pentru pacea sufletului tatălui său şi pentru iertarea păcatelor lui. Apoi vorbi încet cu el, amintindu-şi incidentele din viaţa lor împreună şi retrăind agonia îngrozitoare a morţii lui Sir Francis. Deşi noaptea fusese lungă, iar el era extenuat şi îngheţat, priveghiul lui se termină doar când lumina răsăritului, gri din cauza furtunii, se strecură prin ferestrele de la pupă. Se ridică şi se duse pe punte.

— Bună dimineaţa, domnule Tyler. Cheamă ambele carturi, ca să pregătească nava de plecare, strigă el acoperind zgomotul vântului.

Echipajul veni grăbit pe puntea agitată. Omul de la castelul provei manevră vinciul, iar închizătoarele zăngăniră în timp ce recuperau cablul ancorei. Între timp, oamenii de pe punte se urcaseră pe tachelaj, manevrând pânzele.

Hal ordonă ridicarea pânzei trinchetului pentru o clipă – ca să facă loc navei să-şi scoată zimţii ancorei din fundul nisipos –, apoi strânse din nou pânza când aceasta se ridică greoi. Ascultă cu atenţie opritoarele vinciului: zăngăniră mai întâi de două ori, fu linişte pentru o clipă, apoi zăngăniră de alte două ori din ce în ce mai repede, transformându-se într-un cor zornăitor în timp ce ancora

ieşea la suprafaţă, iar cablurile alunecau în nara ancorei.

— Ridicaţi pânzele bompresului! strigă Hal, iar ei le întinseră.

Nava fremăta nerăbdătoare, iar Hal ordonă cârmei să o întoarcă. Când plecă, oamenii de pe tachelaj izbucniră spontan în urale. O clipă mai târziu, de pe catarg se auzi vocea lui Tom:

— Pe punte, acolo! O barcă!

— În ce direcţie se îndreaptă? strigă Hal.

— Pleacă de pe plajă. Acum sunt două... ba nu, trei!

Hal traversă puntea spre balustrada bordului de sub vânt şi ridică telescopul. Marea era de un gri sumbru, împestriţat cu valuri albe, iar norii joşi ascundeau vârful muntelui. Hal recunoscu cele trei bărci care se luptau cu vântul şi mareea, aruncând apă peste provă şi îndreptându-se spre *Serafim.*

— Avem vizitatori, căpitane, spuse Ned de lângă el.

Hal mormăi şi îşi reglă telescopul – recunoscu uniformele olandeze şi strălucirea baionetelor.

— Nu cred că vor să ne spună ceva din ce am vrea să auzim, domnule Tyler, zise Hal închizând telescopul cu un pocnet.

În mod clar, erau soldaţii de la castel. Larma de pe plajă din seara precedentă îi tulburase. Hal se întoarse cu spatele spre flotila îndepărtată şi zâmbi când dădu ordinul următor:

— Poziţionează nava pe un traseu care să treacă pe lângă *Yeoman din York,* spre bordul de sub vânt. Te rog, domnule Tyler!

La o distanţă de o jumătate de cablu de *Yeoman, Serafimul* îşi lansă barca. Cufărul din tec fu coborât în aceasta, apoi Hal se deplasă pe scară şi luă cârma, dând ordin să se vâslească spre nava *Yeoman,* care era ancorată. Anderson stătea lângă balustradă, iar Hal îi spuse de lângă pânza pupei:

— Am o încărcătură pentru tine.

— Sunt gata să o primesc, strigă Anderson.

Echipajul lui coborî o sfoară din catargul principal, iar barca se strecură sub aceasta. Lucrând repede şi cu dexteritate, bărbaţii legară de sfoară cufărul din tec.

— Trage! strigă Hal.

Coşciugul tatălui său fu ridicat şi aşezat pe puntea navei *Yeoman.*

— Sunt foarte îndatorat, domnule, strigă Hal spre puntea de deasupra.

— Îmi face plăcere, domnule, răspunse Anderson. Îţi urez vânt din pupă! zise apoi, atingând marginea pălăriei triunghiulare în semn de salut.

— Până data viitoare, spuse Hal.

Apoi capul lui Guy apăru lângă balustradă. Era palid, ca şi când chinurile răului de mare l-ar fi copleşit deja. Cu toate acestea, zâmbi curajos şi îşi flutură căciula deasupra capului.

— Rămas-bun, tată, până ne revedem în Bombay!

— Rămas-bun, fiule, răspunse Hal, simţind tristeţea despărţirii.

„Dacă soarta ne-ar fi tratat mai blând”, gândi el, dar îi zâmbi încurajator lui Guy încercând să-i transmită mesajul dragostei şi al speranţei. Apoi fu forţat să-şi îndrepte toată atenţia spre revenirea bărcii lângă *Serafim.*

Deşi vântul balansa puternic catargul *Serafimului,* făcând căţărarea periculoasă, Tom şi Dorian reuşiră să ajungă cu bine în cuibul corbului. De acolo priviră spre puntea navei *Yeoman,* în timp ce treceau pe lângă aceasta; erau atât de aproape, încât reuşiră să distingă clar expresiile pasagerilor şi ale celor din echipaj, care îşi ridicară privirile spre ei.

— Uite-l pe Guy! Dorian îşi scoase căciula şi o flutură spre fratele său. Guy! Ahoy, Guy!

Guy îşi înălţă capul şi se uită spre ei. Însă mâinile îi rămaseră la spate, iar lipsa zâmbetului întări severitatea expresiei sale.

— De ce nu-mi răspunde? întrebă Dorian cu tristeţe. Eu nu l-am supărat cu nimic.

— Nu-ţi face griji, Dorry. Nu pe tine te urăşte, ci pe mine, spuse încet Tom, uitându-se rece spre geamănul lui.

În spatele lui Guy familia Beatty stătea laolaltă într-un mic grup. Ei reveniseră la bordul navei *Yeoman* cu câteva zile în urmă, părăsindu-şi camerele închiriate în colonie şi pregătiţi să navigheze spre Bombay. Caroline stătea la câţiva paşi distanţă de restul familiei sale. Tom o privi: era

o imagine frumoasă în acele împrejurări. Fustele îi fluturau în vânt şi îşi ţinea boneta cu o mână; buclele îi dansau în jurul obrajilor roz, iar ochii îi scânteiau în timp ce se uita spre cealaltă navă.

— Caroline! strigă Tom. Aici, sus! Ahoy!

Parcă diavolul însuşi intrase în Tom, căci o strigă mai mult ca să îşi enerveze geamănul. Când Caroline îşi ridică privirea şi îl văzu cocoţat în cuibul corbului, improviză un mic dans entuziast şi flutură din mâna liberă.

— Tom! Vântul îi acoperea vocea, însă ochii ageri ai lui Tom puteau citi pe buzele ei. Drum bun!

Guy se întoarse când îi auzi vocea, apoi se duse pe punte şi rămase lângă ea. Nu o atinse, însă postura îi era posesivă şi beligerantă, în timp ce continua să se holbeze la fratele său.

După ce mateloţii coborâră mai multe pânze, *Serafimul* se înclină şi plecă în viteză, dus de vânt. Siluetele de pe puntea navei *Yeoman* se micşorară, apoi dispărură de tot din raza vizuală. Din cuibul corbului, băieţii se uitară înapoi spre cealaltă navă, până când aceasta deveni o siluetă îndepărtată de la orizont, aproape dispărută sub muntele întunecat şi sub rândurile înalte de nori negri.

— Acum, suntem doar noi doi, spuse trist Dorian.

Tom nu răspunse. Nu ştia ce să spună.

— Ai să uiţi vreodată jurământul pe care mi l-ai făcut? insistă Dorian. Ai să mă părăseşti vreodată?

— Nu am să uit, spuse Tom.

— Este un jurământ îngrozitor, îi aminti Dorian. Cel mai puternic.

— Ştiu, spuse Tom, apoi repetă: Nu am să uit.

Îşi frecă mica cicatrice din vârful degetului mare.

***

După plecarea din golful Table, *Serafimul* navigă timp de douăzeci şi trei de zile fără să vadă uscatul sau soarele. Intrară într-o zonă de ploaie torenţială atât de abundentă, încât părea că oceanul însuşi se răsturnase, prăbuşindu-se acum pe punte. Ploaia dură zile şi nopţi întregi, fără întrerupere. În astfel de condiţii, până şi capacitatea lui Hal

de a naviga părea lipsită de substanţă, bazându-se doar pe busolă şi pe calcularea poziţiei fiecărei zile de navigaţie.

— De obicei, acesta e un ocean însorit şi liniştit, remarcă Aboli, ridicându-şi privirea spre norii ce se rostogoleau la mică înălţime, deasupra capetelor lor. Demonii mării au întors-o pe dos.

— Este o mare perturbare acolo, în est, confirmă Ned Tyler. Vântul ne întoarce ca pe o roată, alterând permanent direcţia de mers.

— Am mai întâlnit vânturile astea, le aminti Big Daniel. Se rotesc precum un titirez. Am auzit că nu sunt neobişnuite la asemenea latitudini, în anotimpul acesta al anului. Dar nu suntem în mijlocul...

Se opri când un val uriaş se ridică mai mult decât celelalte, abătându-se cu putere asupra navei. Era atât de înalt, încât *Serafimul* părea mic, iar coama lui ajungea până deasupra vârfului catargului. Deschiderea care se căsca între acesta şi mareea din faţă era lată de mai bine de o leghe.

Hal plecă de lângă balustrada bordului de sub vânt şi traversă puntea spre cârmă.

— Întoarce două grade, ordonă el rapid. Întâmpină-l! spuse el.

Când valul se sparse, ei rămaseră sub apă un moment lung.

Oamenii din jurul cârmei îşi ţinură respiraţia, apoi expirară la unison când *Serafimul* îşi ridică prova.

— Domnul Fisher are dreptate, zise Hal dând din cap spre el. Furtunile acestea se răspândesc din centrul lor pe o distanţă de sute de mile marine. Vor mătura tot oceanul, de la un capăt la altul. Dar să-i mulţumim lui Dumnezeu că nu suntem în mijlocul acesteia. Acolo, probabil că puterea vântului ar putea rupe catargul principal, chiar dacă nu întindem nicio pânză.

— În insulele Mascarene, zise Big Daniel, am văzut un demon al vântului scoţând din rădăcini cel mai mare palmier şi ducându-l o milă în largul mării, zburând ca şi când ar fi fost un zmeu.

— Rugaţi-vă să apară soarele, zise Ned Tyler ridicându-şi privirea spre cerul acoperit de nori, ca să putem, în

sfârşit, să aflăm latitudinea.

— Suntem la mare distanţă de ţărm. Hal aruncă o privire spre busolă, apoi se uită spre vest. Ar trebui să ne aflăm la cel puţin două sute de mile de continentul african.

— Madagascarul este însă una dintre cele mai mari insule, aproape de zece ori mai mare decât Irlanda, şi se află exact în calea noastră, zise încet Ned, astfel încât cârmaciul să nu-l poată auzi.

Nu aveau nimic de câştigat dacă îi alarmau pe cei din echipaj, discutând pericolele navigaţiei în auzul lor. În acel moment, de pe catarg se auzi un strigăt.

— Puntea! Rămăşiţe care plutesc! La proră!

Grupul de ofiţeri privi înainte, iar Hal strigă prin trompeta de salut:

— Catarg! Ce se vede?

— Pare verga unei nave sau... Observaţia se întrerupse, apoi continuă cu entuziasm: Nu! Este o mică barcă, aproape inundată, cu oameni în ea.

Hal se grăbi spre provă şi sări pe bompres.

— Da, pentru numele lui Dumnezeu! spuse el. Par naufragiaţi. Sunt în viaţă... îl văd pe unul mişcând. Fiţi pregătiţi să lansăm barca şi să-i ridicăm.

Era o treabă periculoasă şi dificilă să ducă *Serafimul* lângă o barcă mică în acele condiţii, însă Hal reuşi în cele din urmă să coboare o barcă şi să-l trimită pe Big Daniel cu un echipaj în ajutorul lor. Erau doar doi oameni pe ambarcaţiunea uzată, pe care Big Daniel o abandonă – nu merita efortul de a o salva. Îi aduseră pe supravieţuitori în scaunul şefului de echipaj, pentru că erau prea slăbiţi ca să poată urca pe scară.

Doctorul Reynolds îi întâmpină pe punte şi îi examină chiar acolo. Amândoi erau semiconştienţi. Sarea le jupuise pielea de pe faţă, iar limbile le erau albastre şi atât de umflate de sete, încât le umpluseră gura, ieşind printre buze.

— În primul rând, au nevoie de apă, mormăi el. Apoi, le voi lua sânge amândurora.

Limbile le erau prea inflamate ca să poată bea, aşa că Reynolds le băgă o seringă din alamă pe gât şi le dădu apă dulce. Apoi le unse buzele, feţele şi braţele arse de soare

cu grăsime de vită. Efectul asupra celui mai tânăr dintre ei fu miraculos: în două ore, îşi reveni suficient încât să poată vorbi din nou lucid. Bărbatul mai în vârstă însă era încă inconştient şi nu părea să îşi revină. La chemarea doctorului Reynolds, Hal coborî în colţul punţii tunurilor, unde stăteau întinşi cei doi bărbaţi, pe saltele din paie. Se lăsă pe vine lângă ei şi îl privi pe doctor, care îi luă sânge pacientului mai tânăr.

— Ar trebui să mai iau jumătate de litru, însă acesta îşi revine repede şi mereu am fost un doctor precaut, îi spuse el lui Hal. Pentru moment, îmi ajunge ce am.

Închise rana tamponând cu gudron şi o acoperi cu o cârpă curată.

— Bărbatului mai în vârstă nu îi merge la fel de bine. De la el voi lua un litru. Se ocupă apoi de silueta nemişcată de pe cealaltă saltea. Hal observă că bărbatul mai tânăr părea, într-adevăr, să se simtă mai bine după acest tratament şi se aplecă spre el.

— Vorbeşti engleza? îl întrebă el.

— Aye, căpitane. Vorbesc, şopti marinarul.

Accentul galic era inconfundabil.

— Cum te cheamă, băiete, şi de pe ce navă eşti?

— Taffy Evans, mă scuzaţi, căpitane. De pe *Nile,* nava companiei, Dumnezeu să aibă milă de ea!

Încet şi cu blândeţe, Hal află întreaga poveste de la el. De teama piraţilor, *Nile* navigase în convoi împreună cu alte două nave, din Bombay spre Anglia, cu o încărcătură de stofe şi de mirodenii. Apoi intraseră din plin în acea îngrozitoare furtună ciclonică, la o sută de leghe la nord de insula Mascarene. Lovită de vânturi puternice şi de valuri imense, *Nile* se despărţise de celelalte nave din convoi şi luase apă. În a cincea zi, în timpul celui de-al doilea cart, fusese lovită de un val uriaş. Plină de apă în cală, se răsturnase şi se scufundase atât de repede, încât doar o mână de oameni scăpaseră în barcă. Dar fiindcă nu avuseseră nici apă, nici alimente, cei mai mulţi muriseră rapid. După douăsprezece zile, doar doi mai rămăseseră în viaţă.

Cât timp povesti, doctorul Reynolds îi recoltase celuilalt pacient un litru de sânge. Tocmai îşi trimisese asistentul să

golească peste bord bolul plin de sânge, când exclamă întristat:

— La naiba, bietul nenorocit a murit! apoi îşi concentră toată atenţia asupra lui Taffy Evans. Cred că îl vom vindeca, totuşi, pe el.

— După ce îţi vei reveni, îţi vom găsi un loc pe navă cu salariu complet şi îţi vom da o parte din banii de recompensă. Hal se aplecă sub puntea joasă şi adăugă: Vei semna tabelul cu carturile de serviciu?

Taffy îşi atinse fruntea cu un zâmbet slab.

— Cu bucurie, căpitane. Îţi datorez viaţa.

— Bine ai venit la bord, marinare!

Hal alergă pe scară spre punte, legănându-se uşor în tangajul navei. Fusese o întâmplare să-i găsească pe naufragiaţi, după cum fusese şi furtuna care îşi pierdea treptat intensitatea. Ei îi oferiseră scuza pe care o căutase. Cu planul clar stabilit în minte, îşi chemă ofiţerii în cabina personală. Aceştia se adunară în jurul hărţii întinse pe masa de scris.

— Cu toţii ştiţi că, de două sute de ani, centrul comercial de pe Coasta Febrei a fost aici, spuse el, atingând micul grup de insule însemnate pe hartă. Zanzibar. În mod logic, de acolo trebuie să începem să-l căutăm pe Jangiri.

Ei dădură aprobator din cap. Cu toţii mai navigaseră prin acel ocean ştiind foarte bine că cele trei mici insule ale Zanzibarului erau situate în mod ideal pentru India, Marea Roşie şi Golful Persic şi la doar câteva leghe distanţă de continentul african. Insulele erau complet în calea vânturilor musonice, care se inversau la schimbarea anotimpurilor. Musonul sud-estic ducea navele din India spre Africa, iar când se schimba anotimpul, musonul de nord-vest uşura călătoria de întoarcere. În plus, Zanzibarul avea un port sigur pe insula principală, Unguja, care era, chiar şi în cel mai rău anotimp ploios, relativ ferit de îngrozitoarea febră a malariei, ce transforma continentul african într-o capcană a morţii. Încă de la apariţia Islamului, fusese centrul comercial pentru Africa şi Oceanul Indian şi piaţa în care erau comercializate produsele din Africa – sclavii, aurul, fildeşul, guma arabică şi preţioasa tămâie.

Alf Wilson spuse sfios:

— Cât timp am fost prizonierul lor, i-am auzit pe piraţi vorbind deseori despre Zanzibar. Mi-au dat impresia că îl vizitează regulat ca să-şi comercializeze o parte din pradă, să-şi vândă prizonierii în pieţele de sclavi sau să-şi repare şi să-şi aprovizioneze flota.

— Ţi s-a părut că Jangiri foloseşte Zanzibarul ca sediu principal? îl întrebă Hal.

— Nu, căpitane. Nu cred că s-ar supune sultanului Omani. Cred că Jangiri are o altă ascunzătoare secretă, dar foloseşte Zanzibarul ca port comercial.

— Am intenţionat încă de la început să mergem în Zanzibar. Totuşi, mă neliniştea ideea că va trebui să explic ce treabă are o navă englezească de luptă în apele acestea, atât de departe de rutele obişnuite dintre India şi Buna Speranţă.

Hal se uită spre chipurile concentrate din jurul său şi îi văzu pe Big Daniel şi pe Ned Tyler dând aprobator din cap.

— Într-adevăr, dacă navigăm spre Zanzibar, într-o săptămână se va răspândi pe coastă zvonul că a sosit o escadrilă de vânători de piraţi, iar Jangiri se va speria. Nu ne vom mai lupta cu el decât dacă îi vom oferi nişte motive bune şi nevinovate pentru care ne aflăm în apele acelea.

— Furtuna ne-a oferit un motiv, le spuse Hal, iar naufragiaţii pe care i-am găsit ne-au sugerat scuza care ne lipsea.

Ofiţerii îl priviră curioşi.

— Ce îi vei spune consulului din Zanzibar? îl întrebă Ned Tyler.

— Îi voi spune că am făcut parte din convoiul din Bombay, din care făcea parte de fapt ghinionista navă *Nile.* Povestea mea va fi că avem o încărcătură mare. Voi inventa detaliile unei comori atât de fabuloase, încât Jangiri va saliva în barbă când va auzi de ea.

Bărbaţii râseră încântaţi la acest gând.

— Am intrat în inima marii furtuni şi am fost la fel de afectaţi precum nava *Nile.* Hal privi peste birou, spre Ned Tyler. Deja am ascuns o mare parte din armamentul nostru, dar vreau acum să dai jos nişte catarge şi vergi, ca să pară că au fost distruse de furtună la tachelaj şi la carenă, lucru care îi va convinge pe privitorii de la mal de adevărul

poveştii noastre. Poţi face asta, domnule Tyler?

— Pot, căpitane, spuse Ned bine dispus.

— O astfel de pagubă ne-ar oferi scuza de a zăbovi pe drumurile Zanzibarului, în timp ce ştirea despre starea noastră ar fi răspândită de fiecare spion şi de fiecare navă comercială pe toată coasta. Hal îşi detalie planul. Până vom părăsi din nou portul, toţi corsarii şi toţi tâlharii de pe coastă şi până la Jiddah vor trage la noi precum viespile la oala cu miere.

În ciuda mării capricioase, munca de transformare a *Serafimului* începu imediat. Ned păru inspirat de sarcina pe care i-o dăduse Hal, aşa că le porunci tâmplarilor să folosească vopsea de mai multe culori ca să împestriţeze carena. El puse să fie adus pe punte un rând de pânze vechi din călătoria pe Atlantic, apoi, în mod deliberat, le murdări şi le zdrenţui. Ordonă să fie scoasă o anumită parte din tachelaj, inclusiv câteva din vergile superioare, astfel încât puterea de a naviga a navei să nu fie prea mult afectată. Acestea aveau să fie coborâte imediat la apariţia uscatului. La intrarea în portul din Zanzibar, *Serafimul* urma să arate ca o navă mizerabilă, cu adevărat tristă.

Trei zile mai târziu, cerul începu din nou să se însenineze, deşi marea încă era agitată şi nesupusă. Soarele tropical îi ardea din nou. Efectul acestuia asupra stării de spirit a oamenilor din echipaj îl bucură pe Hal, care îi văzu îndeplinindu-şi îndatoririle cu o nouă vitalitate. La miezul zilei, reuşi să facă prima măsurătoare după săptămâni întregi de navigaţie. Astfel, află că nava era poziţionată la douăsprezece grade latitudine sudică, la două sute cincizeci de mile spre nord, faţă de calculele estimate.

— În funcţie de cursa noastră spre est, ar trebui să ajungem la insula Madagascar într-o săptămână, comentă el când marcă noua poziţie în jurnalul de bord.

Apoi ordonă o schimbare a cursului spre vest, spre continentul african.

***

Ca întotdeauna, păsările anunţau apropierea ţărmului.

Erau specii pe care Tom şi Dorian nu le mai văzuseră niciodată. Văzură rândunici de mare, cu penajul alb ca zăpada din dimineţile de decembrie de la High Weald, şi păsări tropicale cu coadă lungă, care zburau pe deasupra bancurilor de peşti mici, întunecând suprafaţa. Mai aproape de insulă dădură peste păsări fregate urâte, negre ca iadul şi cu gâtul roşu, care pluteau pe curenţii înalţi ai vântului musonic. Aşteptau să atace stolurile de rândunici de mare când acestea se întorceau de la pescuit. Tom şi Dorian le urmăriră plonjând asupra prăzii cu aripile lor ca lama unui cuţit pliat pe jumătate, forţându-şi victimele să verse fructele muncii lor, apoi coborând în picaj ca să înfulece peştele parţial digerat din guşa lor.

Marea îşi schimbă culoarea, căpătând o nuanţă gălbuie. Când băieţii întrebară de ce, Aboli le explică:

— Ploile marii furtuni au umflat râurile continentului, care şi-au revărsat apele noroioase în mare. Acum suntem foarte aproape de ţărm.

În dimineaţa următoare, când răsăritul explodă tăcut pe cerul estic din spatele lor, transformând orizontul în culoarea opalelor de foc şi a petalelor de trandafir, ei văzură de pe catarg o linie albastră ondulată, marcată de-a lungul orizontului din faţa provei. „Pământ!” Strigătele de bucurie răsunară prin navă.

Hal cunoştea bine insulele şi, pe măsură ce timpul trecea, reuşi să identifice de pe tachelaj munţii albaştri din vârful nordic al Madagascarului, care se ridicau tot mai mult în mare.

Cele două carturi lucrară toată ziua la munca grea de coborâre a vergilor de pe catarge, astfel încât să facă nava să pară distrusă de furtună. Fără pânza de sus, *Serafimul* era necooperant şi recalcitrant, iar când mergea cu vânt strâns, refuza să navigheze cu mai mult de opt puncte. Cu toate acestea, alizeele erau în spatele navei, iar Hal reuşi să elibereze pânzele şi să o poziţioneze direct spre ţărm. Din fericire, terminară această muncă înainte ca nava să se apropie de ţărm şi să întâlnească vreo barcă de pescuit care să dea de ştire inamicului lor din acele ape, descriind totodată şi starea *Serafimului.*

În ziua următoare, Cap dambre, aflat la vârful nordic al

Madagascarului, apăru la zece leghe de babord. Cu această fixare a poziţiei, Hal reuşi să traseze un curs direct de-a lungul canalului Mozambic spre Zanzibar. Această mare interioară era împodobită cu mici insule încântătoare. *Serafimul* îşi făcu loc printre ele, trecând uneori atât de aproape, încât îi puteau vedea pe locuitorii insulei, bronzaţi şi pe jumătate goi, făcându-le semn de pe plajele albe. Marinarii se urcară pe tachelaj şi îi salutară cu pasiune, făcând speculaţii în legătură cu genul micilor siluete de pe nisip.

Apele erau împestriţate de pânzele unor mici vase comerciale şi de bărci de pescuit. Când *Serafimul* trecu pe lângă ele, echipajele le strigară diverse întrebări în arabă, precum şi în alte limbi de neînţeles. Spre încântarea oamenilor de pe *Serafim,* în unele bărci de pescuit erau femei.

— Dumnezeule, pot să-i văd sânii de aici! Cafenii ca doi cozonaci de Paşte, tocmai scoşi din cuptor.

— Atunci voi linge zahărul de pe ei, serios că aş face-o!

— Spune-mi că te căsătoreşti cu mine, frumuseţe păgână, şi voi sări peste bord în clipa asta! strigă unul dintre oamenii de pe catarg.

— Ele nu înţeleg cuvântul „căsătorie”. Spune-le doar *jig-jig.* Vor înţelege destul de bine! îi sugeră tovarăşul lui.

Clinchetul încântat al râsului feminin de pe barca de pescuit se auzi ca o confirmare a înţelepciunii acelui sfat.

Prin telescopul său, Hal observă cât de distruşi erau palmierii şi ceilalţi arbori de pe insulele pe lângă care treceau, în timp ce resturile şi gunoaiele plutitoare împestriţau suprafaţa oceanului, confirmând trecerea furtunii. Înţelese că scuza lor de a se afla în apele acelea avea să fie întărită odată ajunşi în Zanzibar.

— Dacă nu dăm mai întâi de jangiri, remarcă sec Ned Tyler. Am făcut deja atâtea valuri în apele astea, încât vestea sosirii noastre va ajunge, probabil, înaintea noastră.

Hal era conştient de pericolul intrării premature a lui Jangiri în capcană, căci acum erau în apele lui. Intensifică garda. Observatorii fură avertizaţi în privinţa pericolului, iar echipajul rămase în stare de alertă. Din cauza lucrărilor de la orificiile tunurilor, Hal nu putea antrena echipajele de la

tunuri, dar îi ţinu pe toţi ocupaţi cu antrenamentul cu sabia şi cu muschetele. Totuşi, măsurile de precauţie se dovediră inutile, pentru că nu întâlniră nicio navă mare, iar după zece zile ajunseră pe continentul african.

De când plecaseră de la Buna Speranţă, era prima dată când Tom şi Dorian vedeau Africa. Ori de câte ori scăpau de munca lor din clasa dascălului Walsh, de lecţiile de arabă cu Alf Wilson sau de alte îndatoriri, băieţii urcau pe catarg şi rămâneau ore întregi discutând despre ţinutul misterios, despre minunile şi aventurile pe care le promitea. *Serafimul* înainta spre nord de-a lungul coastei, trecând uneori foarte aproape de recifele de corali ale continentului; băieţii tânjeau să vadă animale ciudate şi triburi sălbatice de negri, însă Africa părea vastă, enigmatică şi părăsită.

În cele din urmă, Unguja le apăru în faţă. În grup mai erau două insule mai mici: Pemba şi Latham. Dar când marinarii vorbeau despre Zanzibar, Unguja era insula la care se refereau de obicei. Era înconjurată de un fort masiv, construit din blocuri strălucitoare de coral ce licăreau ca un aisberg în lumina soarelui. Meterezele erau asigurate de tunuri de mare calibru. Hal se îndreptă spre intrarea în vechiul port.

O mulţime de corăbii ancorate dezordonat aglomerau portul. Unele nave *dhow*[26] care ieşeau în ocean erau aproape la fel de mari ca *Serafimul.* Aceştia erau comercianţii din India, Muscat şi Marea Roşie. Totuşi, nu puteai să-ţi dai seama dacă pe vreuna dintre ele erau piraţi. Probabil că toţi deveneau piraţi dacă aveau ocazia. Hal zâmbi în sinea lui, apoi îşi îndreptă toată atenţia spre oprirea în siguranţă a *Serafimului.* Coborî steagul spre fort, în semn de politeţe faţă de reprezentantul sultanului, şi aruncă ancora la limita razei de acţiune a tunurilor. Hal învăţase cu mult timp în urmă să nu aibă încredere nici măcar în cea mai caldă şi mai deschisă întâmpinare a unui monarh african.

Un roi de mici bărci veni să-i întâmpine de îndată ce

[26] Ambarcaţiune arăbească, joasă în partea din faţă şi înaltă în partea din spate, care are de obicei una sau două vele în formă de triunghi (n.tr.).

aruncară ancora, oferindu-le mărfuri pentru orice nevoie sau viciu, de la nuci verzi de cocos până la mănunchiuri de frunze narcotice de *bhang* şi de la servicii carnale ale sclavilor de culoare, băieţi şi fete, până la ţepi de porc spinos umpluţi cu praf de aur.

— Asigură-te că nimeni din mulţime nu urcă la bord, îl avertiză Hal pe Big Daniel. Şi fii cu ochii pe băieţii noştri drăguţi, să nu încerce cumva să se strecoare pe ţărm pentru o sticlă şi puţină distracţie. Eu îi voi face o vizită consulului britanic, deşi nu mă aştept să fie acelaşi bărbat pe care l-am văzut în urmă cu douăzeci de ani, când am vizitat ultima oară acest loc. Care era numele lui?

— Grey, din câte îmi amintesc, căpitane.

— Aşa este, Daniel, William Grey. Şi probabil că este la fel de afurisit.

Hal luă cu el la ţărm un mic grup, format din Aboli şi cinci marinari înarmaţi. Barca îi lăsă pe cheiul din piatră de sub zidurile groase şi albe ale fortului. Aboli îşi făcu loc prin mulţimea de comercianţi şi de pierde-vară, apoi intrară cu toţii în furnicarul de pe micile alei şi coridoare, abia suficient de late pentru ca trei bărbaţi să poată merge unul pe lângă altul.

Mirosul urât al canalelor deschise care curgeau spre port era atât de puternic, încât le rămânea în gât, făcându-l pe Hal să-şi simtă stomacul întorcându-i-se pe dos. În locurile în care nu intra briza, căldura era sufocantă, iar transpiraţia le udase cămăşile dinainte de a face o sută de paşi. Unele clădiri aveau trei etaje, dar niciun zid nu era bine ridicat – se înclinau şi se bombau în afară, aproape întâlnindu-se în partea de sus. Balcoanele superioare erau acoperite cu vergele încâlcite şi creaturi feminine fără chip, cu voaluri negre, îi cercetau prin perdele.

Acesta era sezonul musonului, care-i aducea pe negustorii de sclavi de pe toate coastele îndepărtate din est. Aboli îi conduse prin piaţa centrală de sclavi. Era un bazar mare, sub cerul liber, umbrit de copaci banyan cu trunchiuri ciudate şi răsucite şi cu frunziş des, de un verde-închis.

Sclavii de vânzare stăteau pe vine, în şir, la umbra copacilor. Hal ştia că-şi purtaseră lanţurile din ziua

capturării lor, în interiorul Africii, pe toată durata călătoriei lungi şi dureroase spre coastă, dar şi pe puntea sclavilor din bărcile *dhow,* care îi aduseseră pe canal. Câţiva bărbaţi erau însemnaţi pe frunte cu fierul roşu, cicatricele fiind încă roz, abia vindecate. Aceste semne arătau că fuseseră castraţi în barăcile de pe plajele continentale. Erau destinaţi comerţului chinezesc: împăratul decretase că niciun sclav negru, capabil să degradeze descendenţa pură a poporului său, nu putea fi importat. Preţul creaturilor castrate era aproape dublu, pentru că pierderile cauzate de operaţia chirurgicală şi de cauterizare erau mari.

Cumpărătorii de pe navele din port inspectau oferta, tocmindu-se cu negustorii de sclavi, în robele lor lungi până la glezne şi cu turbane. Hal îşi făcu loc cu umerii, trecând pe lângă ei şi intrând în labirintul de coridoare din capătul îndepărtat al bazarului.

Cu toate că trecuseră două decenii de la ultima sa vizită. Aboli îi conduse fără greş spre uşa grea din mahon african, ce dădea în strada urât mirositoare. Era ghintuită cu o mulţime de cuie din fier şi sculptată complicat, cu desene islamice şi cu texte din Coran, în care nu se regăsea nicio siluetă de om sau animal care să poată fi interpretată ca idolatrie. Un sclav cu robă neagră şi lungă şi cu turban răspunse imediat după sunetul clopotului.

— *Salaam aliekum.* Îşi atinse pieptul şi buzele şi făcu o plecăciune de bun venit. Stăpânul meu ştie că veniţi şi aşteaptă nerăbdător să vă primească. Se uită spre micul grup care îl însoţea pe Hal şi adăugă: Avem nişte gustări pentru oamenii tăi.

Bătu din palme ca să-i preia un alt sclav, iar Hal îl urmă în curtea interioară, unde era o fântână, iar straturile de hibiscus îndulceau duhoarea din stradă.

Preţ de o clipă, nu recunoscu silueta imensă care stătea răsturnată pe o grămadă de perne la umbra de lângă fântână. Ezită şi îl fixă cu privirea, până când, în spatele trăsăturilor distorsionate, recunoscu urmele unui bărbat pe care îl întâlnise cândva.

— *Salaam aliekum,* îl salută William Grey, consulul Maiestăţii Sale în sultanatul Zanzibar.

Hal aproape că-i răspunse în aceeaşi limbă, dar se opri

în ultimul moment. Nu voia ca Grey să ştie că vorbea fluent limba arabă. În schimb, spuse:

— Mă tem că nu cunosc niciun cuvânt din această limbă păgână, domnule. Aveam impresia că sunteţi englez. Nu vorbiţi o limbă creştină?

— Mă scuzaţi, domnule. Aşa m-am obişnuit, zise Grey zâmbind linguşitor. Sunt William Grey, reprezentantul consular al Maiestăţii Sale în sultanatul Omani. Iartă-mă că nu mă ridic în picioare ca să te salut.

Grey făcu un gest depreciativ, arătându-şi corpul distrus şi picioarele umflate ca de elefant, acoperite cu ulcere purulente. Hal recunoscu ravagiile hidropiziei.

— Te rog, ia loc, domnule. Ţi-am aşteptat vizita încă de când am primit rapoartele sosirii tale în port.

— Bună ziua, domnule. Căpitanul John Black, la dispoziţia dumneavoastră.

Hal îşi aminti că Grey era un creştin apostat, care îmbrăţişase islamismul. Suspecta că bărbatul îşi schimbase credinţa mai mult dintr-o cauză financiară şi economică decât dintr-o convingere religioasă.

În mod evident, Grey nici nu-l recunoscuse şi nici nu-şi amintea de Hal – şi era sigur că nici nu avea să o facă. Hal contase pe asta când îi dăduse lui Grey un nume fals: era esenţial ca piraţii să nu-i afle adevărata identitate. Cu douăzeci de ani în urmă, Hal îşi câştigase numele arăbesc de El Tazar, Barracuda, pentru isprăvile sale în luptă, când instaurase groaza în rândul flotei ismanice în timpul războiului etiopian din Cornul Africii. Ca să reuşească să-l momească pe Jangiri şi să-l atace, inamicii lui nu trebuiau să bănuiască identitatea omului împotriva căruia erau asmuţiţi.

Hal se aşeză pe pernele pregătite pentru el. O sclavă aduse o tavă cu două degetare argintii cu cafea, iar o a doua femeie aduse un vas înalt din argint, aşezat pe un coş, pentru jar. Cele două sclave erau tinere, zvelte şi cu talia suplă. Probabil că Grey plătise cel puţin două sute de rupii pentru fiecare. Hal îşi aminti că acesta făcuse o mare avere din comerţul cu sclavi şi din vânzarea licenţelor şi autorizaţiilor de la sultan. La ultima lor întâlnire, încercase să-l atragă pe Hal cu ambele propuneri. Hal presupunea că

nu se limita doar la aceste activităţi infame şi nu avea niciun dubiu cu privire la integritatea sau moralitatea acestui om. Nu era exclus să formeze o alianţă cu jangiri şi cu gaşca acestuia.

Una dintre fete îngenunche în faţa lui Grey şi îi umplu degetarul cu băutura neagră şi amară, vâscoasă ca mierea. Grey îi mângâie braţul, ca şi când ar fi fost o pisică, cu o mână pe care inelele de aur şi bijuteriile se scufundau în carnea moale ca masticul a degetelor lui albe şi umflate.

— Ai avut o călătorie plăcută, căpitane?

— Din păcate nu a fost lipsită de incidente, domnule, răspunse Hal.

Probabil că Grey ştia deja toate detaliile despre starea *Serafimului* şi doar căuta să i se confirme.

— După ce am plecat din Bombay, în convoi cu alte două nave ale onorabilei companii India de Est, am fost înconjuraţi de o furtună îngrozitoare, în largul insulei Madagascar. Unul dintre celelalte vase s-a scufundat cu tot cu echipaj, iar noi am scăpat doar cu distrugeri mari la carenă şi la tachelaj. Acesta este principalul motiv pentru care am venit în portul acesta, lucru pe care nu l-am intenţionat de la bun început.

— Îmi pare rău să aud de ghinionul tău, scutură Grey din cap compătimitor, dar sunt recunoscător că ne-ai onorat cu prezenţa ta şi a frumoasei tale nave. Mă rog doar să-ţi pot fi de folos cu ceva şi să-ţi pot oferi proviziile de care ai nevoie.

Hal schiţă o plecăciune şi se gândi: „Fără îndoială, la preţuri mărite şi cu un comision frumos”. Se minuna văzând cum îl schimbaseră pe Grey vârsta şi boala. Era tânăr şi viguros ultima dată când se întâlniseră, iar acum era chel, cu barba argintie. Din ochii slabi şi umezi emana mirosul morţii.

— Mulţumesc, domnule. Sunt recunoscător pentru ajutor, mai ales pentru că transport o încărcătură de o valoare deosebită şi de o mare importanţă politică pentru Maiestatea Sa, regele William.

Grey îşi întoarse corpul imens şi un licăr de interes străluci în ochii lui umezi.

— Ca reprezentant direct al Maiestăţii Sale în aceste

locuri, şopti el, aş putea să ştiu care e natura încărcăturii?

Hal respiră brusc auzind această sugestie, apoi îşi coborî privirea ca să studieze peştele ornamental care aluneca în apa fântânii. Îşi masă tâmplele gânditor, prefăcându-se a cântări dacă era înţelept să-i răspundă la întrebare. În cele din urmă oftă şi spuse:

— Ca reprezentant al Maiestăţii Sale, cred că dintre toţi, tu eşti cel care ar trebui să fie informat. Ezită din nou, apoi păru să se răzgândească. Îşi coborî vocea la un nivel conspirativ: Mi s-a încredinţat un cadou pe care Arangzeb, împăratul mogul al Indiei, îl trimite Maiestăţii Sale pentru celebrarea încoronării.

Grey îşi sprijini corpul masiv într-un cot şi se uită uimit la Hal. Apoi, încet, avariţia răsări în ochii lui. Încercă să o mascheze, însă ideea unui tribut regal – darul unui suveran către altul – îl umplu de o evlavie aproape religioasă.

Dinastia mogulă fusese fondată de Barbur, iar el, la rândul său, era descendentul direct al lui Timur şi al lui Genghis Khan. Tatăl său, Shah Jehan, construise fabulosul Taj Mahal, un mausoleu pentru soţia lui preferată. Imperiul Mogul era cel mai puternic şi mai bogat care se ridicase vreodată din Orient. Care ar fi putut fi valoarea darului unui împărat atât de puternic?

Hal îşi coborî şi mai mult vocea, până deveni o şoaptă.

— Guvernatorul din Bombay, căruia i-a fost adus darul, m-a informat că include o suită de smaralde, douăzeci de pietre perfecte, fiecare de mărimea unei rodii verzi.

Gray suspină uşor, apoi inspiră convulsiv.

Hal continuă:

— Guvernatorul Aungier mi-a mărturisit că valoarea acestor pietre este de cinci lakhs de rupii.

Grey încercă să se ridice, însă efortul fu prea mare pentru el. Căzu înapoi pe perne şi se holbă mut la Hal. Un lakh însemna o sută de mii de rupii. Jumătate de milion de rupii valora aproape o sută de mii de lire. Mintea nu putea percepe o avere atât de mare.

— Într-adevăr, căpitane Black, o asemenea încărcătură vitală trebuie să fie prioritară, reuşi el să spună. Poţi fi sigur că voi face tot ce-mi stă în puteri ca să te asist cu reparaţiile navei şi să-ţi grăbesc plecarea.

— Mulţumesc, domnule.

— Cât timp estimezi că vor dura reparaţiile? întrebă îngrijorat Grey. Când te aştepţi să poţi relua călătoria, căpitane?

— Cu ajutorul tău, ar trebui să fim gata de plecare într-o lună.

Grey rămase tăcut pentru o clipă, făcând rapid calcule.

Apoi, o expresie de uşurare îi apăru pe faţă. Cu fiecare dintre aceste mici semne, lui Hal i se confirma tot mai mult că Grey era în tovărăşie cu corsarii.

Zâmbind palid, acesta spuse:

— Distrugerile trebuie să fie mai mari decât par la o examinare obişnuită.

Această afirmaţie îi confirmă lui Hal ideea că fusese pe acoperiş, privind portul şi examinând *Serafimul* prin telescop.

— Desigur, voi încerca să plec mai devreme, dar luăm multă apă la bord şi cred că ar putea fi distrugeri la carenă şi sub apă. Vom rămâne aici cel puţin două sau trei săptămâni.

— Bun! declară Grey Vreau să spun... sunt sigur că, până atunci, nava ta va fi pregătită să navigheze din toate punctele de vedere.

Hal zâmbi agreabil şi se gândi: „Şi, dacă nu mă înşel foarte tare, partenerul tău de afaceri, Jangiri, va fi gata până atunci să ne întâmpine şi să ne salute într-un mod fantastic, de îndată ce vom intra din nou în canalul Mozambic”.

Grey le făcu semn sclavelor să umple din nou degetarele cu cafea.

— În afară de proviziile pentru navă, pot să-ţi ofer şi alte articole pentru profitul personal – bunuri care vor valora de trei sau de patru ori mai mult decât preţul de cumpărare de îndată ce vei ajunge din nou în Anglia. Ce te-ar interesa, căpitane?

— În ciuda regulii Companiei John împotriva comerţului particular, cred că orice om are dreptul la fructele muncii şi ingeniozităţii lui, răspunse Hal.

Grey dădu din cap entuziasmat.

— La fel cred şi eu. În baraca mea am nişte sclavi de o

calitate cum rar vezi în bazar.

Se aplecă în faţă şi îi făcu sugestiv semn din ochi într-un mod atât de obscen, încât Hal se forţă să nu îşi arate dezgustul prin gesturi sau prin expresie.

— De fapt, aş putea să mă despart de una sau de ambele mele comori speciale.

O mângâie pe cap pe fata care îngenunchease în faţa lui, apoi îi zâmbi cu afecţiune şi îi spuse în arabă: „Zâmbeşte-i porcului necredincios!” Fata se uită pieziş la Hal şi îşi arătă dinţii mici şi albi într-un zâmbet sfios.

— Nu-i aşa că e frumoasă? întrebă Grey. Şi valorează o sută cincizeci de lire la Buna Speranţă. Ţi-o pot da – ca o favoare, înţelegi? – pentru şaptezeci.

O mângâie din nou pe fată. „Arată-i necredinciosului sânii tăi”, îi ordonă el în arabă. Fata ezită. „Arată-i sau o să-ţi sfârtec pielea de pe spate cu biciul”. Era aproape o copilă, nu mai în vârstă de şaisprezece ani, dar îşi ridică tivul bluzei şi îşi arătă sânii bronzaţi cu sfârcuri ca perlele negre, plecându-şi modest capul în acelaşi timp.

— Părţile ei mai intime sunt la fel de perfecte, dacă vei dori să le examinezi, îl asigură Grey.

— Este frumoasă... Dar, din nefericire, nu am unde să o cazez la bord, spuse ferm Hal, iar fata îşi acoperi sânii.

Grey nu păru descurajat de refuzul lui.

— Am o cantitate de tămâie de cea mai bună calitate, spuse el. Te asigur că este foarte căutată. Poţi face sigur un profit frumos cu ea.

Hal ştia că, dacă voia să rămână în relaţii bune cu Grey, ar fi fost de folos să-i accepte măcar una dintre oferte. Decise să negocieze pentru zece coşuri de tămâie, în greutate totală de şaptezeci de kilograme.

Sclavii lui Grey aduseră coşurile şi le aşezară într-un rând în mijlocul curţii, iar Hal le examină conţinutul. El ştia că răşina aromată provenea de la copacii din munţii Africii. Trunchiurile erau tăiate adânc, iar seva curgea din tăieturi, întărindu-se în contact cu aerul. După câteva luni, răşina forma globule mari ca pietrele preţioase, care puteau fi apoi rase. Această primă exploatare a sevei producea o răşină semiopacă verzuie, care arăta calitatea superioară. Hal verifică oferta, cercetând caracteristicile, apoi acceptă.

Grey păru impresionat de cunoştinţele lui.

— Văd că eşti un gentilom stilat şi ager, căpitane. O pereche de fildeşi de elefant au sosit recent în piaţa din Zanzibar, aşa cum nu am mai văzut în toţi anii mei pe insulă. Aş ezita să le ofer oricui, mai puţin unui gentilom de calibrul tău, domnule.

Bătu din palme şi cinci sclavi robuşti, care probabil aşteptau ordinul, apărură mergând clătinat sub greutatea unuia dintre fildeşii mari.

— Trei metri lungime! îi spuse mândru Grey lui Hal. Nouăzeci de kilograme greutate!

Era un fildeş curbat, absolut deosebit. Capătul, care fusese îngropat în ţeasta animalului, era de un alb cremos, în vreme ce restul era pătat cu un maro-gălbui, de la seva marilor copaci care fuseseră sfărâmaţi şi lăsaţi fără coajă. Când sclavii aşezară al doilea fildeş lângă el, fu aproape imposibil să le deosebească, atât de bine semănau.

Pe Hal îl fascinaseră pahidermele imense de când văzuse prima dată un grup, pe plajele africane. Pe atunci era un băiat cam de vârsta lui Tom. Atinse unul dintre fildeşi. Părea că atinge chiar sufletul acelui continent imens şi sălbatic. Ştia că trebuie să obţină cu orice preţ perechea aceea. Grey recunoscu dorinţa din ochii lui şi începu să negocieze dur. Hal plăti în cele din urmă mai mult decât ar fi plătit pentru o duzină de sclave.

Mai târziu, când fildeşii fură ridicaţi pe puntea *Serafimului,* strălucind precum chihlimbarul antic în lumina soarelui, Hal îşi dădu seama că făcuse cea mai bună tranzacţie. La bătrâneţe, în mijlocul iernii englezeşti, când frigul avea să-i intre, în cele din urmă, în oase, putea doar să întindă mâna şi să-şi atingă Africa, simţindu-se din nou tânăr în căldura tărâmului din inima sa, cu toate minunile lui.

Rămase în picioare, uitându-se cu veneraţie la minunata pereche de fildeşi. Fiii lui veniră să i se alăture. Până şi Dorian era tăcut şi uimit; aceeaşi vrajă îi cuprinsese şi pe ei. Când Tom vorbi în cele din urmă, vocea lui părea aproape o şoaptă.

— Sunt atât de mari, zise el. Într-o zi mi-ar plăcea să vânez o creatură aşa cum trebuie să fi fost asta.

***

Hal se dădu mult în spectacol reparând *Serafimul.* Voia să dea ocazia veştilor referitoare la prezenţa lui în Zanzibar să ajungă pe insule şi să se strecoare de-a lungul Coastei Febrei, până când ajungeau la urechile lui Jangiri, oriunde s-ar fi aflat el. Apoi, avea să dureze până când piratul şi-ar fi adunat forţele şi ar fi atacat canalul. Hal era sigur că nici măcar Jangiri nu ar fi încercat vreodată să distrugă nava *Serafim* câtă vreme era acostată în port. La urma urmelor, era oaspetele sultanului şi beneficia de protecţia lui.

Hal înţelegea foarte bine învăţăturile Profetului şi ştia că în lumea islamică era o datorie a gazdei, o sarcină de onoare a sultanului de a nu permite ca vreunul dintre supuşii lui să nu respecte legea. Totuşi, odată ieşită în larg, ambarcaţiunea ar fi devenit din nou o pradă uşoară, iar sultanul probabil că ar fi acceptat să-şi ia partea de pradă fără nicio remuşcare.

Un alt lucru pe care Hal trebuia să-l ia în considerare era progresul navei *Yeoman din York,* condusă de căpitanul Edward Anderson, dar şi momentul în care ar fi fost rezonabil să se întâlnească cu el. Hal era mai mult decât dispus să îl înfrunte pe Jangiri într-o acţiune cu o singură navă, în larg, dar era sigur că, de îndată ce şi-ar fi dat seama unde era baza corsarului, avea să o găsească nu doar fortificată, ci şi înarmată: ştia că va avea nevoie de toţi oamenii de pe navă ca să o atace şi să o cucerească.

Dacă Edward Anderson plecase din Buna Speranţă la o săptămână după *Serafim,* probabil că ratase partea cea mai urâtă a marii furtuni, iar vânturile puternice de după aceea îl purtaseră rapid spre Bombay. Era momentul schimbării anotimpurilor. Curând, musonul avea să-l ajute pe Anderson în călătoria lui de întoarcere spre coasta africană. Cu toate acestea, abia peste alte câteva săptămâni putea Hal să se aştepte să ajungă la punctul de întâlnire. Într-adevăr, nu era o mare grabă.

Echipajul *Serafimului* începu tacticos meticuloasa muncă de ridicare a vergilor superioare şi a repunerii lor pe catarg, în timp ce tâmplarii se prefăceau a repara şi a vopsi din nou

carena.

La o săptămână după vizita sa la consulul britanic, Hal îl trimise pe Aboli la ţărm, ca să cumpere ceva din bazar. În seara aceea, el îi chemă pe Tom şi pe Dorian în cabina lui. Cei doi băieţi îl bătuseră la cap să li se permită să meargă la ţărm ori de câte ori era nava în chei. Entuziasmul lor de nestăvilit, reţinut pentru prea multă vreme, îi condusese în ultima vreme spre farse periculoase şi era bine pentru ei să plece de pe navă, ca să renunţe la pozne.

— Aboli şi cu mine mergem pe ţărm în seara asta ca să ascultăm bârfele de pe străzile şi din pieţele oraşului, spuse el. Am nevoie de doi sclavi ca să mă însoţească.

El li se adresă în arabă şi zâmbi când Tom îşi intră în rol şi îi răspunse în aceeaşi limbă:

— Venerabilul meu tată, ne-ai face o mare onoare dacă ne-ai permite să te însoţim.

Deşi Hal îi corectă câteva greşeli, era foarte mulţumit de progresul băiatului. Bineînţeles, încă nu putea trece drept băştinaş, dar putea să se facă înţeles de o mare parte din oameni. El privi apoi spre Dorian şi zise:

— Ce are de spus cel mai mic fiu al meu?

Dorian făcu o plecăciune respectuoasă.

— Venerabile tată, pentru o asemenea bunătate, recunoştinţa mea ar izvorî ca apa dulce dintr-o fântână din deşert.

— Am adus pe lume un adevărat poet! râse Hal.

Araba lui Dorian era mult superioară celei a fratelui său mai mare. Vocabularul său era impresionant şi exact cel pe care l-ar fi folosit un arab în circumstanţe asemănătoare.

— Aboli a cumpărat haine pentru amândoi. Fiţi gata să mă însoţiţi după cină.

Hal purta o robă lungă până la glezne şi sandalele pe care i le adusese Aboli. Centura lui latră era din filigran de aur, iar în teaca de deasupra abdomenului avea un pumnal curbat. Mânerul armei era din corn de rinocer, lustruit ca un agat galben şi opac. Vesta îi era brodată cu fir de aur şi argint, iar turbanul era negru. Cu mustaţa neagră şi deasă, cu nasul coroiat şi cu pielea bronzată ca lemnul de tec uns cu ulei, părea un căpitan de vas prosper – sau poate un negustor de sclavi sau un pirat din Marea Roşie. Pentru

orice eventualitate, strecură pistoalele cu două ţevi în centura sa de aur, sub vestă.

Cei doi băieţi erau atât de bronzaţi, încât nu avură nevoie de vopsea, iar turbanele le acopereau în întregime părul. Ochii lui Dorian erau atât de verzi, încât contrastau puternic cu pielea sa aurie – însă mulţi oameni din triburile Pathan din nordul Indiei aveau pielea albă şi ochii deschişi la culoare.

După căderea nopţii coborâră în barcă, dar în loc să debarce pe cheiul de piatră din port, Hal ocoli digul şi optă pentru o plajă liniştită, aflată la doi kilometri de oraş. Lăsă barca în grija lui Big Daniel, apoi o apucă pe poteca bătătorită care intra în oraş, însoţit de cei doi băieţi.

Oraşul nu avea ziduri, iar străzile înguste erau luminate doar de razele ocazionale ale lămpilor de la ferestrele de la etaj, aşa că reuşiră să intre fără a fi remarcaţi. În piaţa centrală, o mare parte din tejghele şi din micile magazine erau încă deschise. Hal alese un magazin de covoare, pe care îl remarcase la ultima lui vizită la consulul Grey. Unele dintre covoare aveau o textură deosebită şi un desen frumos. Proprietarul, al cărui nume era Salim bintalf, îl primi exuberant, îl aşeză pe un covor lucios din mătase şi îi oferi o cafea densă şi dulce, aromată cu cardamom. Aboli şi cei doi băieţi sclavi rămaseră mult în urmă, în umbră, şi, urmând instrucţiunile lui Hal, tăcură respectuos toată seara.

— Deci, care sunt noutăţile, *effendi?* întrebă ceremonios bintalf.

— Noutăţile sunt bune, răspunse Hal.

Trebuia să-i ofere răspunsurile obişnuite, chiar dacă tocmai ar fi fost jefuit, dacă toate soţiile i-ar fi fost violate sau dacă fiul cel mare ar fi murit muşcat de şarpe.

— Dar noutăţile tale?

— Şi noutăţile mele sunt bune.

Sorbiră din cafea şi, cât discutară, trei sau patru dintre membrii familiei şi prietenii lui bintalf, atraşi de prezenţa unui străin în mijlocul lor, veniră să se alăture cercului. Încet şi ţinând seamă corespunzător de maniere şi de protocol, întrebările fură adresate şi adevărata stare a lucrurilor fu pusă în discuţie.

— Accentul tău nu este din nord, *effendi?*

Ei îi remarcaseră accentul.

— Sunt din Morbi, Gujarat, din Imperiul Marelui Mogul. Navele mele sunt în port.

Hal studiase mai multe nave *dhow* ancorate în apropiere de *Serafim,* iar acum reuşi să le descrie, spre satisfacţia ascultătorilor.

— Am venit să cumpăr sclavi şi să comercializez bunuri în pieţele din Zanzibar şi Lamu.

— Şi cum este în ţinutul tău?

— Triburile Marathas şi Sikh s-au revoltat împotriva împăratului, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, el îi va învinge.

— Prin graţia Domnului!

— În acest sezon de navigaţie, fiul lui cel mare, Asaf Khan, se va duce în pelerinaj la Meca, cu o flotă de o sută de nave.

— Slavă lui Dumnezeu!

— Există doar un singur Dumnezeu.

Acestea erau noutăţile pe care Hal le adunase cât timp fuseseră la Buna Speranţă, iar autenticitatea lor îi confirmau identitatea în faţa lui bintalf şi a grupului său. Cu toţii deveniră mai prietenoşi şi mai relaxaţi, iar conversaţia curgea firesc. Hal se târgui politicos pentru un covor minunat din mătase din Persia, iar când plăti cu mohuri din aur, monede în valoare de cincisprezece rupii, cordialitatea vânzătorilor nu mai avu limite.

— Ai văzut nava englezească din port? întrebă un văr al lui bintalf. Cea cu carena neagră, ancorată în capătul îndepărtat al digului...

— Propria mea navă este ancorată în apropiere de cea englezească. Pare deteriorată pentru că echipajul lucrează la catarge.

— Se spune că s-a întâmplat totul în marea furtună de luna trecută.

— Şi eu am întâlnit aceeaşi furtună, dar, graţie lui Dumnezeu, am supravieţuit furiei.

— Mulţumim lui Dumnezeu!

— Se spune că nava englezească vine din ţara ta, din Bombay, mergând spre regatul Marelui Mogul. bintalf privi împrejur ca să se asigure că nu îl auzea niciun spion, apoi adăugă: Transportă o mare comoară pentru un rege

european din partea mogulului.

— Şi eu am auzit de comoara asta, spuse Hal făcând un efort să îşi reprime zâmbetul. Se vorbea mult despre asta când am plecat din Allahabad. Apoi adăugă mai încet: Se spune că este o comoară de diamante în valoare de douăzeci de lakhs.

— Nu! şopti entuziasmat vărul. Am auzit că sunt smaralde şi că valorează cincizeci de lakhs. Se spune că Marele Mogul şi-a golit vistieria.

— Cu adevărat trebuie să fie cea mai mare comoară pe care a văzut-o lumea vreodată, şopti Hal cu veneraţie. Iar acum e aici, printre noi. Mi-ar plăcea să văd un asemenea tezaur.

Cu toţii tăcură cât luară în considerare posibilităţile pe care le prezentau cuvintele lui Hal. Ochii le scânteiară de lăcomie gândindu-se la o asemenea oportunitate.

— Mie mi-ar plăcea să ţin în mână o astfel de comoară, spuse în cele din urmă bintalf. Doar ca să mă pot lăuda nepoţilor mei că am făcut asta.

Vărul lui râse răutăcios.

— Al-Auf ţi-ar lua-o din mână, vere.

Râseră cu toţii, iar altul spuse:

— Al-Auf ţi-ar lua şi mâna.

— Dumnezeule, aşa e.

— E adevărat! Adevărat!

Râseră cu toţii fără reţineri.

— Cine este acest Om Rău? întrebă nevinovat Hal, căci asta însemna „ai-Auf”.

— Eşti comerciant pe mare şi nu ai auzit de el? se minună bintalf. Credeam că toţi marinarii tremură la auzul acestui nume.

— Eu sunt un ignorant dintr-o ţară îndepărtată, recunoscu Hal.

— Musallim bin-Jangiri, spaima necredincioşilor şi Sabia Islamului. Acesta este al-Auf, Cel Rău.

Hal îşi simţi pulsul accelerându-i-se când auzi numele, dar afişă o expresie neutră şi îşi mângâie gânditor bărbia.

— Atunci, al-Auf este un corsar? întrebă el.

— El este tatăl şi mama tuturor corsarilor, zâmbi bintalf.

— Pare că trebuie evitat. Dar unde l-ar găsi cineva pe al-

Auf, dacă ar fi destul de prost încât să îl caute?

bintalf chicoti şi trase lung din narghilea. Apa bulbuci în bol, iar fumul moscat de *bhangâ*i ieşi printre buze.

— Ai dreptate, *effendi.* Doar un nebun şi-ar dori să îl caute pe al-Auf. Dar dacă poţi să iei urma rechinului-tigru pe ocean, atunci vei şti unde să-i cauţi nava. Dacă ştii unde se ridică ceaţa mării, atunci poţi discerne umbrele pânzelor lui negre.

— Pare a fi un djinn, un spirit al mării, şi nu un om în carne şi oase, spuse Hal.

— Este om. Pentru că l-am văzut cu ochii mei, se lăudă vărul.

— Unde l-ai văzut? Cum arată?

— L-am văzut în Lamu. Era în portul de acolo, în nava lui. L-am văzut pe punte. Are o înfăţişare mândră şi privirea curajoasă a unui erou din vechime. E un bărbat puternic şi îngrozitor de privit.

— Cum arăta nava lui?

Hal ştia că orice descriere a lui Jangiri avea să fie strident înfloritâ de frica oarbă şi că era puţin probabil să fie reală. Avea şanse mai mari ca propria-i navă să fie descrisă mai exact.

— În mod ciudat, nu este o navă *dhow,* aşa cum te-ai aştepta. Este o navă europeană, cu multe pânze, spuse vărul. Dar pânzele sunt negre.

— O navă precum cea englezească, din port? întrebă Hal.

— Da! Da! Ca aceea, doar că mult mai mare şi cu mult mai multe tunuri.

„Cu siguranţă nava pe care a văzut-o e *Minotaurul,* cea capturată”, se gândi Hal.

— Câte tunuri? întrebă el.

— Multe! Poate o sută, speculă vărul.

În mod clar nu era marinar, iar întrebarea nu avea nicio însemnătate pentru el.

— Dacă nava englezească îl va întâlni vreodată pe al-Auf, atunci echipajul ei necredincios va trebui să caute milă la Allah, pentru că nu o vor primi de la al-Auf.

Curând după aceea, Hal îşi luă rămas-bun şi plecă însoţit de Aboli şi de băieţi.

Când vâsliră înapoi spre *Serafim,* rămase singur la pupă şi îi ascultă pe Tom şi pe Dorian discutând entuziasmaţi cu Big Daniel şi cu Alf, povestind în detaliu tot ce văzuseră şi auziseră în port. Era mulţumit de rezultatele vizitei lui. Cu excepţia consulului Grey, nu mai spusese nimănui despre aşa-zisa comoară a mogulului, şi totuşi ajunsese un subiect banal de discuţie în piaţă. Probabil că ştirea ajunsese deja la urechile corsarului.

***

După alte trei săptămâni în care *Serafimul* zăbovi în dana de acostare din port, Hal îi făcu o ultimă vizită consulului. După schimbul nesfârşit de complimente şi urări, Hal îi spuse:

— Am terminat, în sfârşit, reparaţiile la nava mea şi sunt gata din nou de plecare.

— Când plănuieşti să pleci?

Grey îşi ridică trupul masiv în poziţia şezând şi îl privi cu interes pe Hal.

— Peste trei zile, cu refluxul de dimineaţă.

— Cu toate că prezenţa ta în casa mea m-a onorat, îţi înţeleg nerăbdarea de a relua călătoria pe mare. Mai ales că transporţi o asemenea încărcătură preţioasă. Nu-ţi pot ura decât vânt din pupă şi drum bun.

Nu părea deloc interesat să-i întârzie plecarea lui Hal – ci mai degrabă nerăbdător să-l vadă plecat. Pentru Hal, asta însemna doar un lucru: Jangiri – al-Auf – fusese chemat şi, probabil, pregătea chiar atunci o ambuscadă în Canalul Mozambic.

Ultimele trei zile în portul Zanzibar fură dedicate pregătirilor pentru luptă. Big Daniel supraveghe încărcarea tunurilor cu şarje noi, iar sacii din mătase din magazie fură umpluţi şi aşezaţi lângă tunuri. Aboli văzu că toate muschetele şi pistoalele erau încărcate şi dotate cu cremene noi. Pietrele de ascuţit se roteau, iar scânteile zburau în timp ce lamele săbiilor erau ascuţite ca briciul; vârfurile lăncilor erau ascuţite manual. Cu toate acestea, pregătirea pentru luptă era ascunsă cu grijă de spionii de pe chei sau de pe meterezele fortului.

Hal urmări fiecare mişcare neobişnuită a celorlalte nave din port. De când vorbise ultima dată cu Grey, părea că numărul de mici nave *dhow* care intrau şi părăseau portul crescuse. Multe navigau în apropiere de *Serafim,* iar cei din echipaje se aplecau peste marginea bordului ca să caşte gura la nava înaltă. Probabil că asta se datora curiozităţii naturale, însă Hal era sigur că ştirea plecării lor iminente era transmisă urechilor interesate din largul mării.

În ultima lor seară din portul Zanzibar, avu loc o furtună puternică şi, când tunetul bubui pe cer, iar fulgerul transformă noaptea în zi, ploaia începu să cadă pe puntea *Serafimului.* Oamenii de pe puntea cu tunuri fură nevoiţi să strige ca să se facă auziţi.

După miezul nopţii, când norii se risipiră, miriade de stele străluciră şi licăriră pe cer, reflectându-se în apa portului. Era atât de linişte, încât Hal, stând întins în patul lui fără să doarmă, auzi un arab de pe una dintre navele *dhow* ancorate în apropiere cântând încet.

Dumnezeu e Mare.
Omul este ca spuma în calea musonului.
Are Pleiadele deasupra capului
Şi Luceafărul în ochi.
Doar Dumnezeu ştie toate căile oceanului.
Doar Dumnezeu îndură la nesfârşit...

Când soarele lumină cerul estic alungând stelele, Hal se ridică şi se duse pe punte. Briza de uscat veni în rafale calde de pe insulă, iar *Serafimul* începu să se agite în locul său de acostare, nerăbdătoare să plece. Hal dădu din cap spre Ned Tyler, care chemă ambele carturi pentru a porni nava.

Echipajul urcă pe tachelaj, iar pânzele se umflară, fluturând şi scuturându-se până când briza le umflă complet*; Serafimul* dădu înapoi, apoi îşi îndreptă prova spre intrarea în port. Când Hal se duse înapoi la balustrada pupei, văzu că patru nave *dhow* se strecuraseră din locul lor de acostare, ridicându-şi singura pânză triunghiulară, şi îi urmăreau.

— Poate că au ales începutul refluxului ca să plece, şopti Ned lângă el, în timp ce priveau înapoi.

— Orice este posibil, domnule Tyler, chiar şi că marele

consul Grey este un om cinstit, fu de acord Hal.

— Cred că ţintiţi prea departe, căpitane, spuse Ned serios.

Hal îşi ridică privirea spre zidurile înalte ale fortului, care străluceau în lumina dimineţii cu o luminozitate perlată, şi mormăi ceva, brusc interesat. O scânteie de foc se vedea pe turnul estic. În timp ce privea, o coloană subţire de fum alb se ridică în aer, apoi se împrăştie în vântul musonului.

— Crezi că se încălzesc acolo? întrebă încet Hal.

— Fumul se va vedea clar pe continentul de dincolo de canal, zise Ned.

— Sau la douăzeci de leghe în larg...

Canalul era atât de îngust, încât, atunci când soarele strălucitor ajunse deasupra orizontului, văzură Africa continentală învăluită în lumina astrului.

Hal privi înapoi peste pupă. Mica flotilă de nave *dhow* din port era încă în urma lor. Ei nu ridicaseră încă toate pânzele, iar pe catarg mai erau încă trei terţarole, aşa că *Serafimul* se deplasa uşor. Două dintre vasele mai mari care îi urmăreau, mai rapide decât celelalte, ţineau pasul cu *Serafimul,* însă celelalte rămaseră treptat în urmă.

— Puntea! Se vede mai mult fum de pe continent.

Vocea lui Tom pluti dinspre catarg, iar Hal traversă spre balustrada de sub vânt. O coloană subţire de fum se ridica din spatele verde al unuia dintre promontorii, care păzea o plajă deformată de nisip alb de coral. Fumul, de un alb-argintiu nefiresc, se ridică în sus până când, brusc, vântul îl împrăştie în dâre lungi pe deasupra vârfurilor dealurilor verzi.

Navigară spre sud întreaga zi. Păstrând ritmul cu progresul lor, focurile se aprindeau pe ţărm de fiecare dată când *Serafimul* ajungea în dreptul vreunui cap sau al vreunei faleze, împrăştiind acelaşi fum argintiu ce se vedea, probabil, de la mai multe mile, din toate direcţiile.

Flota dezordonată de mici nave *dhow* împrăştiate pe canal continuă să îi urmărească, cu cele două nave mai mari la o distanţă de două sau trei mile în urma lor. Dar când soarele coborî spre orizont, făcând norii cumulus roşii şi aurii, cele două nave *dhow* lansară terţarolele şi se apropiară aproape imperceptibil, până când, chiar şi în

lumina care scădea, se văzură clar de pe puntea *Serafimului.* Prin binoclu, Hal desluşi masa de oameni de pe ele.

— Cred că ne putem aştepta să se întâmple ceva foarte curând, îi spuse el lui Ned Tyler. Vreau ca echipajul să ia cina cât încă este lumină. S-ar putea să fie nevoiţi să lupte în timpul nopţii.

Ned era mohorât: chiar şi o navă puternică de luptă era în dezavantaj într-o acţiune de noapte împotriva unui inamic inferior, dar numeros. La adăpostul întunericului, o flotă de mici nave *dhow* ar fi putut reuşi să se strecoare pe lângă o navă mai mare, iar mulţimea de oameni înarmaţi de pe punţile acestora să apară înainte ca tunarii să îi poată alunga.

În acel moment, de pe catarg se auzi un strigăt.

— Puntea! în faţă se vede o bărcuţă! Pare să aibă probleme.

Hal se îndreptă spre balustradă şi ridică telescopul. Peste provă, văzu carena unei nave de pescuit bălăcindu-se în apă, doar cu bordajul din lemn expus. Capetele unor oameni se vedeau în apa din jur. Când *Serafimul* se îndreptă în direcţia lor, aceştia fluturară din mâini, în timp ce strigătele li se diminuau în vânt.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Aveţi milă! Dumnezeu v-a trimis ca să ne salvaţi!

Când se apropiară suficient de mult încât să distingă trăsăturile oamenilor care se luptau cu valurile în jurul vasului naufragiat, Hal dădu ordin să fie oprit vasul cu vântul în faţă. *Serafimul* se roti, cu prova spre vânt, şi pluti în apropiere de nava inundată.

— Trimiteţi o barcă să-i ia! ordonă Hal, iar când barca lansată se îndreptă spre ei, le numără capetele: douăzeci şi doi. Un echipaj cam mare pentru o navă atât de mică, domnule Tyler.

— Într-adevăr, căpitane, un echipaj neobişnuit de mare.

Hal se îndreptă spre balustradă, unde Big Daniel şi Alf Wilson aşteptau împreună cu un grup de oameni înarmaţi.

— Suntem pregătiţi să îi întâmpinăm cum se cuvine, domnule Fisher?

— Îi vom întâmpina cât de frumos posibil din partea asta

a paradisului, spuse încruntat Big Daniel.

Barca, acum aglomerată din cauza supravieţuitorilor uzi şi murdari din vasul de pescuit, începu să revină spre *Serafim.*

Brusc, Alf Wilson fluieră uşor, iar trăsăturile sale întunecate şi frumoase se luminară de o plăcere diabolică.

— Acela mare de la provă, cu barbă... Arătă spre unul dintre supravieţuitori. Îl cunosc. Dumnezeule, va fi o plăcere să-l salut din nou. Era liderul bandei de asasini care a abordat *Minotaurul* cu acelaşi şiretlic.

— Retrage-te, te rog, domnule Wilson, îl avertiză blând Hal, ca nu cumva să te recunoască şi el. Să-l lăsăm să urce la bord înainte să te vadă.

Barca se agăţă de lanţurile *Serafimului* şi primul dintre bărbaţii salvaţi urcă pe scară, căzând în patru labe. Îşi lipi fruntea de punte, iar apa de mare se scurse din roba lui lungă şi udă, făcând o baltă în jurul lui.

— Allah şi toţi sfinţii să binecuvânteze nava asta... Bunătatea şi mila voastră vor fi scrise în cartea de aur...

— Destul, băiete!

Big Daniel îl ridică în picioare cu o mână blândă, iar oamenii săi îl îmbrânciră pe arabul speriat spre balustrada îndepărtată, înconjurându-l. Următorul bărbat care urcă pe scară şi trecu peste balustradă fu cel înalt şi bărbos. El îşi întinse braţele, iar roba lungă şi udă i se lipi de corpul slab.

— Aceasta este cea mai bună zi. Copiii şi nepoţii mei... începu el pe tonuri înalte.

— *Salaam aliekum,* Rachid, îl salută Alf Wilson. Ochii mei au tânjit multe zile după chipul tău frumos.

Rachid se holbă la el alarmat. Când Ali se apropie şi îi zâmbi, arabul îl recunoscu şi privi înspăimântat împrejur, căutând o cale de scăpare. Apoi vru să sară peste bord, dar Alf Wilson îl prinse din aer şi îl aduse pe punte, îşi înfipse genunchiul în spatele lui şi vârful pumnalului în pielea moale de sub ureche.

— Te rog, Scumpul Profetului, dă-mi un motiv să îţi tai gâtul! zise Alf înţepându-l pe bărbat.

Acesta ţipă şi se zvârcoli pe punte. Alf îşi trecu mâna liberă peste corpul lui Rachid, apoi pipăi sub roba lui udă şi scoase un pumnal curbat. Încercă muchia pe urechea lui

Rachid şi îi tăie complet lobul. Sângele începu să se prelingă pe barba bărbatului.

— Ah! E destul de ascuţit, spuse vesel Alf. Asta trebuie să fie aceeaşi lamă cu care i-ai tăiat nasul vechiului meu camarad, Ben Brown, şi cu care l-ai ucis pe Johnnie Waite.

Rachid suspină, ţipă şi imploră milă.

— Dumnezeu mi-e martor, sunt nevinovat. Mă confunzi cu altcineva. Sunt un pescar sărac şi cinstit.

Ceilalţi se îngrămădiră pe punte într-un grup dezorientat, înconjurat de un inel de săbii scoase din teacă. Alf îl trase în picioare pe Rachid, care scâncea şi se ploconea, şi îl împinse să se alăture oamenilor săi.

— Dacă vreunul dintre voi încearcă să scape sau să scoată una dintre armele pe care le-aţi ascuns pe sub mantii, oamenii mei au ordin să îi taie capul, îi avertiză Hal. Apoi se întoarse spre Ned Tyler şi adăugă: Du nava din nou pe curs, te rog!

Când *Serafimul* fu din nou pe direcţia vântului, navigând pe canal, Hal strigă către prizonieri:

— Dezbrăcaţi-vă cu toţii! Scoateţi-vă hainele, toate până la pielea voastră nespălată.

Se auziră strigăte de protest: *„Effendi,* nu se cade. Nuditatea noastră ne face să ne ruşinăm în ochii lui Dumnezeu...”

Hal scoase unul dintre pistoalele de la centură şi trase cocoşii, apoi lipi gura ţevii de capul lui Rashid.

— Toate hainele! Uimiţi-ne cu circumferinţa şi cu lungimea penisurilor voastre circumcise, cu care veţi bucura virginele din grădina paradisului când vă voi trimite la ele.

Fără nicio tragere de inimă, Rashid îşi scoase roba şi rămase în izmene.

— Toate! insistă Hal.

Rând pe rând, arabii îşi scoaseră hainele, lăsându-le pe jos cu o grijă exagerată, astfel încât orice ar fi ascuns printre haine să nu zdrăngăne sau să lovească cu putere puntea de cherestea, în cele din urmă, rămase în faţa lui Hal doar o grămadă jalnică de oameni, care încercau să îşi acopere cu mâinile zonele intime, plângându-se, protestând şi declarându-şi nevinovăţia. Hainele lor aruncate formau o

movilă pe punte.

— Percheziţionaţi-le! ordonă Hal, iar Aboli şi Big Daniel trecură toate hainele prin mâinile lor, scoţând o diversitate de pumnale ascunse din faldurile ude.

Când terminară, o mulţime de arme erau pe punte.

— Rachid! Hal îl alese pe lider, care căzu în genunchi, cu lacrimile amestecându-i-se cu sângele care-i curgea din urechea rănită. Care este planul lui al-Auf? Ce semnal trebuia să-i dai după ce preluai controlul navei mele?

— Nu te înţeleg, *effendi.* Nu cunosc pe nimeni cu numele al-Auf. Ai milă de un biet pescar! Fără mine, copiii mei vor muri de foame.

— Allah Milostivul va avea grijă de orfanii tăi nenorociţi, îl asigură Hal, uitându-se la prizonierii îngroziţi. Apoi zise: Acela!

Alese un tâlhar infam, cu o faţă plină de cicatrice şi cu un ochi lipsă. Aboli îl trase din grămadă, apoi îi înfăşură o bucată scurtă de lanţ greu în jurul gâtului, închizându-l cu o verigă.

— Te mai întreb o dată, rânji Hal către Rachid. Care este semnalul?

— Pentru numele lui Dumnezeu, *effendi,* nu-l cunosc pe acest al-Auf. Nu cunosc niciun semnal.

Hal îi făcu un semn din cap lui Aboli, care îl apucă pe arabul înlănţuit ca şi când ar fi fost un copil şi îl cără până la balustradă. Ridicându-l în aer, deasupra capului, îl aruncă peste bord. Bărbatul lovi apa şi dispăru instantaneu, tras în adâncuri de greutatea lanţului. O linişte îngrozitoare îi învălui pe toţi oamenii de pe punte – chiar şi pe marinarii englezi. Nu s-ar fi gândit niciodată că putea fi atât de nemilos căpitanul lor. Apoi, prizonierii goi oftară uşor şi căzură în genunchi la unison, cu mâinile împreunate în faţa ochilor, rugându-se pentru vieţile lor.

— Semnalul? întrebă încet Hal, uitându-se la Rachid.

— Dumnezeu îmi este martor, nu ştiu niciun semnal.

— Ia-l, îi spuse Hal lui Aboli.

Acesta îl prinse pe Rachid de urechea rănită şi îl târî, ţipând şi sângerând, spre marginea punţii, Aruncându-l pe jos, îl călcă pe spate cu piciorul lui mare, ţintuindu-l, apoi îi înfăşură o altă bucată de lanţ în jurul gâtului şi îl ridică cu

uşurinţă deasupra capului.

— Aruncă-l la rechini, ordonă Hal, chiar dacă le va fi greaţă mâncând stârvul ăsta.

— Am să-ţi spun, ţipă Rachid, agitându-şi picioarele în aer. Doar spune-i acestui *shedtan* negru să mă lase jos şi am să-ţi spun.

— Ţine-l peste margine, ordonă Hal.

Aboli îşi schimbă poziţia şi îl ţinu pe Rachid de glezne în afara provei *Serafimului.*

— Vorbeşte, vui el, pentru că simt că îmi obosesc braţele. Nu te vor mai ţine prea mult.

— Două lumini, ţipă Rachid. Două lămpi roşii pe catarg. Acesta este semnalul pentru al-Auf că am preluat nava.

Aboli îl trase înapoi la bord şi îi dădu drumul pe punte.

— Ce curs ţi-a ordonat să urmezi? Unde trebuia să te întâlneşti cu el? întrebă Hal.

— Mi-a spus să merg spre sud, să rămân aproape de uscat şi să mă îndrept spre Ras Ibn Khum.

Hal ştia că acesta era un cap care ieşea din canal.

— Pune-i pe toţi în lanţuri, închide-i în castelul de la pravă şi asigură-te că vor fi păziţi în permanenţă. Să-l împuşti pe primul care încearcă să evadeze, îi ordonă Hal lui Aboli în arabă, spre folosul prizonierilor.

***

Când soarele apuse, colorând marea în roşu, Hal scurtă pânza şi rămase departe de ţărm, aşa cum ar fi făcut orice căpitan prudent dacă ţărmul s-ar fi văzut atât de aproape. Navigară încet spre sud şi, o dată sau de două ori în timpul primei părţi a nopţii, marinarii de pe catarg văzură o lumină slabă de lampă pe una dintre navele *dhow* care îi urmăreau.

La bordul *Minotaurului,* oriunde s-ar fi ascuns, al-Aui se aştepta ca oamenii săi să preia controlul *Serafimului* doar după ce o mare parte din echipaj ar fi adormit. Aşadar, Hal aşteptă până la al patrulea sunet al clopotului cartului de noapte – ora două dimineaţa –, apoi ordonă ca lămpile roşii de semnalizare să fie aprinse şi puse la pravă şi pe catarg. În noapte, semănau cu ochii unui dragon.

Apoi le ordonă lui Aboli şi altor douăzeci de oameni selectaţi să se îmbrace cu robele încă ude ale arabilor prinşi. Cât timp îşi înfăşurau ei turbanele, Hal coborî în cabina lui şi se îmbrăcă repede în hainele pe care le purtase în noaptea vizitei în bazarul din Zanzibar. Când reveni pe punte, *Serafimul* naviga liniştit prin apele întunecate. Cum luna apusese, forma întunecată a ţărmului, cu colierul perlat de valuri fosforescente, se pierduse în întuneric.

Hal se duse pe punte şi vorbi cu toate grupurile de oameni care stăteau ghemuiţi la marginea bordului.

— Acesta este un moment periculos, le spuse el încet. Fiţi atenţi. Ne pot ataca înainte să-i vedem.

Cu două ore înainte de răsărit, într-un moment de întuneric deplin al nopţii, Hal îi chemă la el pe cei doi băieţi. Tom era vioi şi deborda de entuziasm, însă Dorian, care stătuse întins pe saltea, era pe jumătate adormit, căsca şi se freca la ochi.

— Vreau să vă ocupaţi posturile de luptă de pe catarg, le spuse el serios. Dacă nava va fi atacată, voi să rămâneţi acolo, indiferent ce se întâmplă pe puntea de sub voi. Aţi înţeles?

— Da, tată.

Hotărârea se citea pe chipul lui Tom în lumina slabă a busolei.

— Tu răspunzi de fratele tău, Tom, îi spuse Hal, aşa cum o mai făcuse de multe alte ori. Dorian, trebuie să-l asculţi pe Tom.

— Da, tată.

— Eu voi fi foarte ocupat. Nu voi putea să stau cu ochii pe voi. Vreau să fiţi amândoi în siguranţă şi departe de luptă.

Îi însoţi spre pânzele catargului şi, la adăpostul întunericului, îi îmbrăţişă.

— Dumnezeu vă iubeşte, băieţi, aşa cum o fac şi eu. Nu încercaţi să fiţi eroi. Feriţi-vă de pericol.

Îi privi urcând pe pânze, apoi dispărând în întunericul de deasupra. Se întoarse la locul lui de la pupă.

La răsărit începu să plouă din nou, aşa că noaptea se prelungi. Apoi, odată cu ieşirea soarelui, norii de ploaie se

împrăştiară, iar ziua dădu buzna peste ei brusc şi dramatic. În timpul nopţii, cu toanele curentului din canalul îngust, *Serafimul* fusese purtat în apropierea ţărmului.

La două mile de tribord se vedea continentul african, mărginit de plaje albe; colţii recifelor de corali păreau să rânjească în lagunele verzi şi puţin adânci dinspre ţărm. În faţă era capul Ras Ibn Khum, care ieşea în canal. Hal ordonă schimbarea cursului, pentru a se îndepărta de acesta.

În timpul nopţii, flota de nave *dhow* care îi urmăreau, ghidate de semnalul lămpilor de pe catargul *Serafimului,* se apropiaseră de ei. Vasul din faţă, o navă de vreo sută de tone şi plină de oameni, se afla la mai puţin de o lungime de cablu în urma navei. De îndată ce văzură *Serafimul* apărând brusc din întunericul dinaintea lor, izbucniră în urale şi traseră cu puştile jezail în aer. În mod clar, cu toţii credeau că nava era deja în mâinile lui al-Auf, după cum indicau lămpile aprinse. Fuioare de fum de puşcă se ridicară în aer, în timp ce vocile lor şi pocnetul armelor se auzeau slab pe apa întunecată şi schimbătoare. Bărbaţii dansau şi le făceau semne din mână.

— Salutaţi-i, băieţi, le spuse Hal oamenilor lui, îmbrăcaţi în haine arăbeşti.

Aceştia salutară şi făcură semne din mână spre nava *dhow,* cu robele fluturând şi umflându-se în briza dimineţii venită de pe ţărm. Hal nu făcu nimic pentru a încetini nava, aşa că distanţa dintre ei nu se micşoră.

Privi înainte, apreciind distanţa de siguranţă faţă de Capul Verde care se vedea nu departe, apoi simţi cum i se strânge pieptul când, la mai puţin de două mile în faţă, de după cap ieşi în viteză o altă navă cu tachelaj pătrat şi cu pânze negre.

Hal îşi dădu seama imediat că aceasta fusese ancorată în golful de dincolo, aşteptând să atace atunci când semnalele de foc de pe coastă ar fi avertizat apropierea *Serafimului.* Ambarcaţiunea se grăbea acum să-i întâmpine, pe valul alb de sub provă, urmată de o hoardă de circa douăsprezece mici nave *dhow.*

Alf Wilson alergă spre Hal, cu entuziasmul dansând în ochii lui negri.

— Este vechea navă *Minotaur,* strigă el, aş recunoaşte-o oriunde, căpitane.

— Mulţumesc, domnule Wilson, mi-am dat seama de asta, spuse Hal afişând o expresie naturală. Apoi se întoarse spre Ned Tyler şi adăugă: Ţine cursul.

Când cele două nave înalte se apropiară rapid una de alta, Hal examină *Minotaurul* prin telescop. Trecuseră mai puţin de doi ani de când fusese capturată de al-Auf, însă Hal văzu imediat că pânzele şi tachelajul se deterioraseră mult. Niciun căpitan englez nu şi-ar fi neglijat astfel nava. În plus, era cârmită neglijent. Poate că avea acum un căpitan obişnuit cu pânzele triunghiulare, care nu se pricepea la reglarea complicată a pânzelor pătrate. Pânzele superioare erau acum la marginea de învergare, iar velierele de pe catarg nu erau îndreptate corespunzător, astfel că vântul se împrăştia şi pânzele negre tremurau neputincioase. După unghiul de derivă, Hal îşi dădu seama că partea de jos a carenei era plină de alge.

O grămadă de oameni dezorganizaţi erau aliniaţi pe laturile ei şi aglomerau tachelajul, dansând şi fluturându-şi armele cu veselie. Hal estimă că erau câteva sute şi simţi un fior de teamă când îşi imagină că hoarda aceea sălbatică avea să invadeze bordul *Serafimului.* Dar nu făcu nicio manevră de evitare care ar fi putut să-l alerteze pe corsar. Între timp, marinarii englezi deghizaţi de pe *Serafim* continuau să gesticuleze, aclamându-i pe corsari.

Minotaurul avea treizeci şi cinci de tunuri pe o parte, iar greutatea bordului lateral era aproape dublă faţă de cea a *Serafimului.* Dacă era manevrată cu dexteritate, nava *Serafim* i-ar fi putut fi cu mult superioară. „Să sperăm că luptă pe cât de bine navighează”, se gândi Hal în timp ce navele se apropiau rapid una de cealaltă, faţă în faţă, până când părură a fi pe punctul de a se ciocni. Navele *dhow* care însoţeau *Minotaurul* se chinuiau să vină în urma acestuia precum puii de raţă.

Acum erau atât de aproape, încât Hal putea distinge figurina de la pupa ei, bestia încornorată din mitologie, jumătate om, jumătate taur. Apoi îi văzu şi numele, *Minotaur,* chiar dacă literele din foiţă de aur erau ciobite şi acoperite cu cristale de sare.

Hal ridică telescopul şi privi pe punte. Aproape imediat văzu o siluetă înaltă în robă neagră, care se remarca în gloata de marinari arabi. Nu avea nicio îndoială că era al-Auf însuşi, Cel Rău. Oare cum îl descrisese vărul lui bintalf? „E mândru şi are privirea curajoasă a unui erou din vechime, e un bărbat puternic, cu aspect înfricoşător”. Nu exagerase prea mult, se gândi Hal încruntându-se.

Turbanul verde al lui al-Auf era înalt, iar piatra care îi lega faldurile strălucea deasupra frunţii lui în razele piezişe ale soarelui de dimineaţă. Promisiunea unor muşchi fermi se citea în umerii săi laţi, iar corpul său graţios şi zvelt semăna pe sub faldurile robei cu cel al marilor feline de pradă. Barba îi era unsă cu ulei, despărţită în două şi aruncată peste umeri de vânt. Când cele două nave se apropiară mai mult, Hal reuşi să-i zărească şi trăsăturile: ochii îi erau negri şi încadraţi de sprâncene proeminente şi închise, nasul îi era coroiat precum pliscul unui vultur, iar gura subţire, tăiată parcă cu sabia. Un chip la fel de dur şi de crud precum deşertul nemilos care îl modelase.

Hal văzu că toate orificiile tunurilor de pe *Minotaur* erau deschise, iar tunurile grele erau scoase în afară. O ceaţă fină şi albastră, care se rostogolea în vânt de pe punţile navei, îl avertiză că toate fitilele erau aprinse şi că tunarii aşteptau în spatele tunurilor. Al-Auf era viclean şi destul de precaut încât să nu accepte definitiv dovada lămpilor roşii de pe catargul *Serafimului.*

Hal miji ochii atunci când distanţa dintre ei se micşoră până la o lungime de un cablu, fără ca al-Auf să dea vreun semn că ar vrea să cedeze. O parte din membrii echipajului de la prova *Minotaurului* se opriră din sărit, privind neliniştiţi împrejur.

— Scoateţi tunurile!

Ordinul lui Hal, amânat până în ultimul moment, fu repetat până pe scările care duceau spre puntea de dedesubt.

Prin navă începură să răsune de îndată loviturile puternice ale mateloţilor. Penele fură scoase cu ciocanul din lemn. Capacele orificiilor tunurilor fură date la o parte cu un trosnet, urmat de vuietul vagonetelor tunurilor. Din orificiile deschise ieşiră ţevile negre. Hal îşi imagină

buimăceala de la bordul *Minotaurului* când văzură că ceea ce părea a fi o victimă neajutorată şi neînarmată se transforma în faţa ochilor lor într-un adversar periculos, agresiv.

În timp ce Hal urmărea totul, îl văzu pe al-Auf reacţionând imediat. Se întoarse rapid spre cârmă, însă ordinul pe care îl strigă se pierdu în vânt şi în uralele echipajului său. *Minotaurul* îşi schimbă direcţia, cu prova în vânt. Era o manevră prost gândită, menită să evite coliziunea şi ameninţarea bruscă şi neaşteptată de la bordul lateral cu tunuri al *Serafimului.*

„Nu este o decizie înţeleaptă, şopti Hal satisfăcut. Ai fi făcut mai bine să mă înfrunţi*”. Serafimul* îşi menţinu cursul.

— Domnule Fisher! strigă Hal. Am să-i tai calea. Foc de voie!

Big Daniel se îndreptă spre echipa de tunari de la tribord.

Rapid, verifică alinierea armelor grele şi scoase pana tunarului, ca să coboare cătarea şi să ţintească: urma să trimită o ghiulea prin carena *Minotaurului.*

Întoarcerea prost gândită spre vânt a lui al-Auf făcu *Minotaurul* să rămână în urmă. Nava se opri, iar vântul care sufla în faţa pânzelor nu îi permise să se urnească sau să-şi schimbe direcţia.

— Întoarce un punct spre direcţia vântului, îi ordonă Hal cârmaciului.

Serafimul se întoarse uşor spre *Minotaur,* tăindu-i calea atât de aproape, încât aproape că intră în hompresul proeminent al acesteia. Niciunul dintre tunurile celeilalte nave nu putea trage, în schimb toate tunurile de la tribordul *Serafimului* puteau fi îndreptate direct spre prova aurită. Big Daniel lipi fitilul de gaura de detonare a tunului, care vui năprasnic şi sări înapoi în placa de reţinere. Dâra lungă de fum a tunului atinse prova *Minotaurului,* iar cheresteaua explodă într-un nor zbârnâitor de aşchii.

O singură ghiulea răscoli puternic *Minotaurul,* trecând prin punţile inferioare spre locul în care tunarii aşteptau lângă tunuri. La bordul *Serafimului,* auziră clar ţipetele şi rugăminţile adresate lui Dumnezeu când ghiuleaua trecu prin puntea tunurilor. Big Daniel se întoarse spre al doilea

tun şi se uită prin cătare. Calm, *Serafimul* trecu pe lângă *Minotaur,* care deja lua apă, până când se află cu tunurile îndreptate direct spre navă. Daniel o zdruncină cu încă o lovitură răsunătoare de tun. Bila grea din fier trecu prin provă, iar ţipetele oamenilor răniţi şi ale celor pe moarte se auziră în aer.

Tunurile bubuiră unul după altul, în timp ce *Minotaurul* tremura şi se legăna, fără să poată riposta în faţa loviturilor dure. Hal vedea turbanul lui al-Auf ieşind în evidenţă în gloata panicată; în timp ce încerca să-şi stăpânească echipajul şi să întoarcă pânzele astfel încât nava să poată intra în vânt, îndepărtându-se din calea loviturilor îngrozitoare care o secerau de la provă până la pupă.

Pe *Serafim,* oamenii de pe tachelaj trăgeau cu muschetele spre puntea *Minotaurului.* În ciuda armelor lor imprecise cu ţevi netede, aproape fiecare foc nimerea mulţimea densă de siluete îmbrăcate în robe, care se agitau confuze. Bubuitura asurzitoare a tunului era însoţită de trosnetele ascuţite ale tunurilor mai mici, care măturau cu gloanţe puntea *Minotaurului.* Hal aruncă o privire spre catarg, pentru a se asigura că cei doi băieţi sunt în siguranţă, şi îl văzu pe Tom ocupat cu încărcarea tunului mic. Capul lui Dorian era aproape de acela al fratelui său, săltând de entuziasm, iar lui Hal i se păru că-i aude vocea subţire şi entuziasmată în vacarmul luptei.

Toate bateriile de la tribordul *Serafimului* fuseseră descărcate în neajutorata navă *Minotaur,* iar măcelul era îngrozitor. Hal vedea sângele curgând din orificiile tunurilor şi ale sabordurilor, în pârâuri strălucitoare care se scurgeau pe părţile laterale.

— Voi alinia nava, îl avertiză Hal pe Ned.

Aşteptă până când trase şi ultimul, apoi nava *Serafim* se strecură pe lângă victima ei.

— Un bord lateral către ea când ne vom alătura, apoi o vom aborda în fum, strigă Hal către echipaj.

Membrii echipajului aclamară şi îşi agitară în aer armele de abordaj, suliţe, săbii şi topoare. Odată aflaţi pe puntea *Minotaurului,* Hal avea încredere că – deşi depăşiţi numeric – antrenamentul şi spiritul de luptă al oamenilor din echipajul său, precum şi confuzia arabilor aveau să îi ajute

să cucerească nava la primul atac.

După ce dădu ordinul, *Serafimul se* întoarse lin, astfel că cele două nave ajunseră cu bordurile laterale aliniate. Întrucât cursul *Serafimului* fusese larg, încă se aflau la o distanţă de foc de muschetă unii de alţii. Hal ordonă ca toate pânzele să fie strânse, astfel încât să rămână doar cu cea de luptă; apoi coborî pânza de la vârful de trinchet, ca să îi micşoreze cursul navei şi să o aducă mai repede spre *Minotaur.* Una dintre micile nave *dhow* care urmăriseră nava inamică se trezi direct sub prova *Serafimului,* incapabilă să evite coliziunea. Cei din echipaj îşi ridicară îngroziţi privirile, în timp ce nava înaltă trecea peste ei din spate. Unii se aruncară peste bord, iar alţii îngheţară de groază. Bordajul de lemn se fărâmiţă şi trosni când ambarcaţiunea se scufundă, iar ţipetele echipajului se opriră brusc.

Când *Serafimul* schimbă direcţia velei, prinse viteză şi se grăbi spre *Minotaur.* Nava inamică reuşi însă să îşi schimbe cursul în partea opusă.

Când îi mai despărţea o distanţă de doar jumătate de foc de muschetă, cam o sută de metri, Hal îl văzu pe al-Auf obligându-şi oamenii să se întoarcă la locurile de luptă cu strigăte puternice. Unul sau două tunuri grele vuiră dinspre *Minotaur.* Una dintre lovituri zbură departe, ratând *Serafimul* cu cincizeci de metri şi sărind pe suprafaţa apei ca o piatră aruncată de un copil. Câteva ghiulele vâjâiră prin tachelajul *Serafimului* mult deasupra punţii, iar una dintre volte se rupse cu un trosnet, ca un foc de pistol. Cu toate acestea, ambarcaţiunea se apropia imperturbabil de nava inamică. *Minotaurul* lua viteză încet, iar o mare parte din pânze încă tremurau şi fluturau. Vergile erau acum atât de apropiate, încât aproape că se atingeau.

— Fiţi pregătiţi de abordaj! strigă Hal, uitându-se la oamenii cu lanţuri.

Aceştia erau deja pregătiţi, rotind cârligele grele din fier pe deasupra capetelor şi mărind inerţia, ca să le arunce peste spaţiul îngust şi să prindă inamicul.

Hal îl văzu pe al-Auf renunţând la eforturile inutile de a-şi controla oamenii pentru a înfrunta *Serafimul.* În schimb, alergă spre unul dintre tunurile cu care nu se trăsese şi

care fusese abandonat de echipajul lui. Hal nu văzu nici urmă de frică pe chipul lui bărbos când înşfacă fitilul arzând din albia de lângă tun, încruntându-se spre *Serafim.* Apoi, se holbă direct la Hal, iar buzele lui subţiri se ridicară într-un rânjet dispreţuitor şi furios. În clipa aceea, Hal simţi că niciunul dintre ei nu avea să se lupte vreodată cu celălalt. Apoi, al-Auf băgă fitilul fumegând în gura pentru detonare a tunului. Nici nu avu timp să îl întoarcă. Era un gest disperat de sfidare, o aruncare întâmplătoare a zarului în hazardul bătăliei.

Cu o explozie lungă de foc şi fum, ghiuleaua grea din fier trecu prin marginea bordului *Serafimului,* spulberând doi marinari englezi, după care lovi baza catargului. Nava tremură, se legănă, apoi începu să se răstoarne, înclinându-se încet spre exterior; voltele şi pânzele pocniră şi şuierară, iar lemnul se rupse şi se crăpă, câştigând viteză şi inerţie în timp ce cădea.

În doar câteva clipe, Hal îşi văzu nava transformându-se dintr-o maşină de război agresivă într-o navă deteriorată şi patetică. Apoi, din vârful catargului care cădea, văzu două siluete aruncate din cuibul corbului precum pietrele dintr-o praştie. Preţ de o clipă, le zări deasupra norilor gri de ploaie, apoi le văzu căzând spre suprafaţa mării.

— Tom! strigă Hal în agonie. O, Dumnezeule, Dorian!

***

Din cuibul corbului, Tom îşi coborî privirea spre puntea *Minotaurului,* spre hoarda de arabi cu turbane şi cu robe multicolore. Legănă tunul pe axul suportului, îndreptându-l atât de abrupt în jos, încât era nevoit să stea atârnat peste marginea cuibului corbului ca să poată trage.

— Trage! strigă Dorian de lângă el. Trage, Tom! Tom vedea clar distrugerile îngrozitoare provocate de tunurile *Serafimului* navei inamice. Marginile bordului erau sfărâmate, dezvăluind lemnăria albă şi brută, bompresul fusese distrus şi un amestec de pânze şi de funii atârnau în apă. Unul dintre tunurile de pe punte primise o lovitură directă şi fusese aruncat din vagonet. Doi tunari arabi zăceau ţintuiţi sub ţeava masivă şi neagră.

Bărbaţi morţi şi răniţi erau împrăştiaţi peste tot pe punte, iar membrii îngroziţi ai echipajului alunecau şi cădeau pe punţile scăldate de sânge, împiedicându-se de cadavrele tovarăşilor lor în timp ce se înghesuiau spre marginea navei, cât mai departe de tunurile ameninţătoare ale *Serafimului.*

— Trage! Dorian îl lovi pe fratele lui în umăr cu pumnul. De ce nu tragi?

Tom aştepta momentul oportun. Ştia că ar fi putut să dureze cinci minute până să încarce din nou tunul cu ţeava lungă în cornişa incomodă din cuibul corbului şi că, în acest timp, când arma era goală, ar fi putut să rateze cea mai bună ocazie.

„Să aştepţi mereu momentul potrivit, îi repetase întruna Big Daniel. Nu trage la distanţă mare. Apropie-te şi fă ca fiecare glonţ să conteze la maximum”.

Balustrada îndepărtată a *Minotaurului* era foarte aglomerată. O parte din echipaj se căţărase pe aceasta, pregătiţi mai degrabă să se arunce în mare şi să încerce să înoate spre una dintre micile nave *dhow* decât să înfrunte bordul lateral al *Serafimului* şi valul de necredincioşi care ar fi roit în scurt timp la bord. Cu toţii se împingeau şi se luptau să ajungă într-un loc sigur, înghesuindu-se câte şase, şapte. Tom le văzu clar feţele bronzate şi îngrozite, privind peste umăr în timp ce *Serafimul* se înălţa deasupra lor.

Ţinti cu grijă în mijlocul lor apoi trase cu tunul. Fragmente de dop arzând învăluite în fum zburară într-un nor dens, apoi îi fură aruncate înapoi în faţă de vânt şi, pentru câteva secunde, nu mai văzu nimic. Când fumul se risipi, el zări gaura pe care rafala de gloanţe o făcuse în rândurile frenetice de pe puntea de dedesubt. Cel puţin douăsprezece siluete cu robe erau doborâte, zvârcolindu-se şi lovind convulsiv din picioare în propriul sânge.

— Oh, bine ţintit! Bine ţintit! strigă Dorian.

— Ajută-mă să reîncarc, îi spuse Tom, apoi întoarse ţeava scurtă şi groasă a tunului în sus, îndreptând-o spre cer.

Dorian se întinse, curăţă ţeava şi turnă în capătul deschis al acesteia încărcătura de praf de puşcă din găleata de piele; apoi Tom împinse tamponul de câlţi până în capăt.

În acel moment, catargul se clătină şi tremură sub ei, iar impactul cutremurător al ghiulelei din fier trase de al-Auf străbătu lemnul. Tom scăpă vergeaua de tun şi se prinse de marginea cuibului. Cu celălalt braţ, îl cuprinse pe Dorian şi îl strânse la piept.

— Tom, ce se întâmplă? strigă Dorian alarmat, agăţându-se de fratele său.

— Ţine-te bine, Dorry!

Tom încercă să-şi reprime groaza când catargul începu să se legene, apoi se aplecă în afară până când văzu valurile agitate de sub ei.

— Cădem peste bord, Dorry. Ţine-te de mine!

Lent, catargul se aplecă în afară; băieţii fură copleşiţi de scârţâitul lemnului contorsionat, de ruperea frânghiilor de despărţire şi de separarea tachelajului. În cele din urmă catargul îi aruncă în jos, iar aerul le rămase în plămâni.

— Nu pot să mă ţin... strigă Tom disperat.

Încă prinşi unul de celălalt, fură aruncaţi din cuibul corbului, căzând prin hăţişul de funii răsucite şi de vergi care se rostogoleau; căderea fu lungă şi rapidă şi le tăie respiraţia. După ce loviră suprafaţa mării, se scufundară adânc sub apa verde.

Dorian fu smuls din mâinile lui Tom de forţa cu care loviră suprafaţa apei. Aflat în adâncuri, Tom deschise ochii şi încercă să-l caute, bâjbâind frenetic în timp ce se ridică şi dând din picioare. Când ieşi din nou la suprafaţă, respirând precipitat, nu se gândi decât la fratele lui mai mic. Cu ochii curgându-i şi usturându-l din cauza apei sărate, se uită împrejur.

— Dorry! strigă el înecându-se. Unde eşti?

Catargul spulberat al *Serafimului* zăcea peste partea laterală, iar pânzele dezordonate atârnau îngrozitor în apă ca o ancoră plutitoare, trăgând prova. *Minotaurul* se retrăgea rapid. Tom se trezi prins într-o încurcătură de funii şi de pânze şi încercă să se elibereze. Împinse o funie care i se înfăşurase în jurul picioarelor, apoi apucă o vergă ruptă pentru a se ridica suficient de sus încât să privească împrejur.

— Dorry!

Vocea îi era gâtuită de panică şi de groază.

În acel moment, capul lui Dorian se ridică deasupra apei, cam la nouă metri distanţă de locul în care se zbătea Tom. Pe jumătate leşinat, băiatul se sufoca şi scuipa apă. Felul în care nava se legăna în valuri mărea distanţa dintre ei.

— Dorry, ţine-te bine! strigă Tom. Vin.

Dădu drumul vergii şi înotă spre fratele său. Dar funia i se înfăşură din nou în jurul picioarelor.

— Tom!

Dorian îl văzu şi întinse o mână spre el.

— Salvează-mă, Tom. Te rog, te rog, Tom!

Era deja în larg, plutind rapid în depărtare.

— Vin, Dorry!

Tom dădu din picioare şi încercă să lupte cu funia care îl reţinea, dar era ca şi când ar fi încercat să scape din prinsoarea stăruitoare a unei caracatiţe.

Un val se sparse deasupra capului lui Dorian, scufundându-l din nou. Când ieşi la suprafaţă, se afla la o distanţă de circa şase metri, dând inutil din mâini şi încercând să-şi ţină capul deasupra apei.

— Înoată, Dorry! îi strigă Tom. Aşa cum te-am învăţat.

Dorian îl auzi şi îşi controlă puţin lupta frenetică.

— Dă din picioare, Dorry! îi strigă Tom din nou. Foloseşte-ţi mâinile.

Dorian călcă apa mai hotărât, însă curentul îl reţinea; pe de altă parte, Tom se îndepărta rapid din cauza funiei care îl lega de verga ruptă. Se scufundă, bâjbâi după funie şi şi-o desfăşură din jurul picioarelor. Însă curentul marin strângea cu putere buclele funiei şi, cu toate că forţa fibra aspră de cânepă cu degetele sângerânde, aceasta nu ceda. Fu nevoit să respire şi se ridică din nou la suprafaţă.

Inspiră cu putere şi, de îndată ce vederea i se limpezi, se uită după Dorian. Îl văzu la o sută de metri distanţă, dar nu reuşea să-i zărească expresia. Vocea lui însă era o tânguire disperată.

— Tom, ajută-mă!

În acel moment verga se rulă în apă capăt peste capăt, iar Tom fu tras din nou dedesubt, de această dată atât de adânc, încât timpanele îi ţiuiră, iar durerea îi străbătu craniul ca un sfredel. Când trase de funia care îl ţinea, îşi

simţi pielea de pe vârful degetelor şi unghiile smulse de-a dreptul. Durerea din piept şi nevoia de a respira erau insuportabile, dar continuă să lupte în ciuda faptului că puterile îl părăseau. Vederea i se întunecă, dar rămase cu dorinţa de a continua. „Nu voi ceda”. Era singurul lucru la care se putea gândi. „Dorry are nevoie de mine. Nu am să mă înec”.

Apoi se simţi ridicat de nişte mâini puternice. Când deschise ochii din nou şi alungă forţat întunericul, văzu chipul lui Aboli la câţiva centimetri de al lui, cu ochii larg deschişi şi cu tatuajele ciudate care-l făceau să semene cu un monstru din adâncuri. Între dinţii piliţi ţinea un cuţit, iar pe la colţurile buzelor îi ieşeau bule argintii.

Aboli îi văzuse pe cei doi băieţi căzând odată cu catargul spulberat şi, fără să ezite, îşi părăsise postul de luptă. Până să traverseze puntea şi să ajungă la balustradă, Dorian se îndepărtase de *Serafim* circa cincizeci de metri. Într-o grabă disperată, Aboli îşi smulsese roba islamică şi turbanul şi, doar în pantaloni, alergase spre balustradă şi rămăsese pentru o clipă acolo, încercând să îşi dea seama care dintre băieţi era într-un pericol mai mare.

Dorian părea să calce apa cu uşurinţă, dar se apropia de locul în care plutea flota arabă de nave *dhow.* Tom, totuşi, era prins într-o încâlceală de pânze umflate şi de funii încurcate. Aboli ezitase, prins între dragostea pentru ei şi datorie. Îi era imposibil să aleagă între cei doi băieţi.

Apoi, cu un pocnet puternic, una dintre vergile trinchetului se rupse şi căzu în apă. Prins între funii, Tom fu tras la fund. Aboli aruncă o ultimă privire disperată spre capul lui Dorian, care se îndepărta, doar un punct minuscul la distanţă, apoi scoase cuţitul din teaca de la centură, prinse lama între dinţi şi sări peste bord. Căzu aproape deasupra locului în care se scufundase Tom şi respiră rapid. Folosindu-se de funii ca să se scufunde, privi împrejur prin apa tulbure din cauza vârtejurilor şi a norilor de bule strălucitoare.

Când se lăsă în apă mai mult, văzu silueta lui Tom ivindu-se din ceaţa verde de sub el. Abia se mişca şi părea pe punctul de a se îneca, cu funia galbenă înfăşurată în jurul picioarelor ca un piton. Aboli întinse mâna şi îl apucă

de umăr, apoi îl privi în faţă pe băiat. Îl văzu pe Tom deschizând ochii şi îi strânse mai puternic umărul, ca să-i dea putere şi speranţă. Apoi, luă lama dintre dinţi şi se întinse spre funia care-i lega lui Tom picioarele. Nu o tăie, căci lama era foarte ascuţită şi ar fi putut răni grav picioarele goale ale băiatului. În schimb, încercă atent să o descâlcească, luând pe rând fiecare buclă, până când ultimul fir se scufundă în adâncuri, iar Tom se eliberă. Aboli îl prinse apoi de subsuori şi îl ridică rapid la suprafaţă. Ieşiră din apă în acelaşi timp şi, în ciuda faptului că avea el însuşi nevoie de aer – pieptul mare umplându-i-se şi golindu-i-se precum burduful unui fierar. Aboli ţinu faţa lui Tom deasupra apei şi se uită în ochii lui, pentru a vedea dacă mai trăieşte. Brusc, Tom tuşi violent, vomitând apă de mare şi luptându-se să respire. Aboli îl trase spre catargul căzut şi îl aşeză pe acesta, lovindu-i spatele cu palma astfel încât apa pe care Tom o înghiţise să ţâşnească din gura-i deschisă; aerul îi şuieră în gât.

Între timp, Aboli se uită disperat după Dorian. Suprafaţa mării era acoperită de fum de tun, care plutea în fuioare groase spre ţărm. Tunurile încă bubuiau într-un cor discordant, cufundându-se apoi în linişte când cele două nave se îndepărtară suficient una de alta.

Aboli văzu dintr-o privire că *Minotaurul* se afla deja la o distanţă de o jumătate de milă sau mai mult, cu toate pânzele ridicate, navigând spre nord. Nu intenţiona să profite de starea precară în care se afla *Serafimul,* atacând nava câtă vreme era incapabilă să se mişte. În schimb, se îndrepta spre un loc sigur. Aboli nu mai pierdu timpul cu ea, ci începu să îl caute din nou pe Dorian.

Văzu trei dintre micile nave *dhow* încercuind *Serafimul* la o distanţă prudentă, precum şacalii un leu rănit. Dacă *Serafimul* ar fi dat semne că era capabil să îi urmărească, Aboli ştia că ei aveau să se îndrepte imediat spre apa mai puţin adâncă a lagunei şi spre adăpostul recifului de corali, unde nava mai mare nu îi putea urmări. Stânjenită de rămăşiţele care atârnau peste bord, *Serafimul* era incapabil să intre în vânt. Plutea în derivă, condusă de curenţi spre coralul fatal.

Aboli îl văzu pe Big Daniel împreună cu un grup de

oameni cu topoarele ridicate, curăţând resturile. Încercă să le strige celor de pe punte să-l ajute, însă aceştia erau mult prea atenţi la munca lor, iar vocea lui nu ajungea până la ei peste loviturile de topor în lemn şi ordinele strigate. Apoi, brusc, văzu carena uneia dintre bărci legănându-se peste bordul *Serafimului* şi coborând rapid spre suprafaţă. Oamenii de la rame vâsliră energic spre locul în care Aboli şi Tom stăteau agăţaţi de catargul spulberat. Aboli văzu uimit că bărbatul de la cârmă era Hal. Probabil că lăsase nava în grija lui Ned Tyler, ca să vină să-şi salveze fiii. Acum era în picioare, strigându-i lui Aboli în timp ce se apropia:

— Unde este Dorian? Pentru numele lui Dumnezeu, l-ai văzut?

Aboli nu reuşi să elibereze aerul din plămânii săi chinuiţi ca să-i răspundă, dar barca ajunse la ei în mai puţin de un minut şi trei bărbaţi se aplecară ca să-i urce la bord. Ei îl lăsară pe Tom pe punte, între bănci, apoi săriră înapoi ca să-şi ocupe locurile la vâsle. Aboli observă cu uşurare că Tom se străduia să se ridice şi îi întinse mâna ca să-l ajute, în timp ce Hal repeta întrebarea:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Aboli, unde este Dorian?

Încă incapabil să vorbească, Aboli arătă spre fuioarele fumului de tun. Hal sări pe bancă şi, echilibrându-se cu uşurinţă, îşi duse mâna la frunte ca să blocheze strălucirea soarelui de dimineaţă.

— Iată-l! strigă el cu uşurare. Apoi li se adresă vâslaşilor: Vâsliţi, băieţi! Vâsliţi cât puteţi de repede!

Barca prinse viteză sub acţiunea vâslelor lungi, îndreptându-se spre locul în care se zărea un smoc din părul lui Dorian plutind la suprafaţa apei.

Această precipitare bruscă în larg, departe de siguranţa *Serafimului,* probabil că le atrase atenţia oamenilor de la bordul unei nave *dhow,* care urmăreau ambarcaţiunea. Arabii arătară spre capul lui Dorian, iar strigătele lor entuziasmate ajunseră slab la oamenii din barcă. Bărbatul de la pupa navei *dhow* schimbă direcţia pânzei şi cursul navei. Echipajul se adună ca să întoarcă vela latină, iar barca *dhow* se îndreptă rapid spre copil, străduindu-se să ajungă prima la el.

— Vâsliţi! strigă Hal când îşi dădu seama de pericol.

Aboli îl lăsă pe Tom pe punte din nou şi sări pe un loc de pe bancă. Îl dădu la o parte pe bărbatul care era deja acolo şi îşi aruncă greutatea masivă asupra vâslei. Muşchii i se umflară încordându-se din cauza efortului.

— Vâsliţi cu toţii!

După ce impuse ritmul, barca săltă înainte cu putere, cu valurile ţâşnind peste provă, stropind spatele încordat al membrilor echipajului.

Exact atunci un val mai înalt îl ridică pe băiat, care văzu barca venind în direcţia lui. Dorian ridică o mână şi le făcu semn. Erau încă destul de departe ca să-i vadă expresia de pe chip, dar era clar că nu observase nava *dhow* venind spre el din direcţia opusă.

— Înoată, băiete! îi strigă Hal. Înoată spre noi!

Dar Dorian nu îl auzi. El le făcu din nou semn cu mâna, fără putere, părând extrem de slăbit. Briza dimineţii era uşoară şi constantă, iar barca avea o viteză mai mare decât nava *dhow,* însă erau ceva mai departe de Dorian.

— Avansăm, băieţi! le spuse Hal. Vom ajunge la el înaintea lor.

Simţi vântul care îi bătea în obraz slăbind pentru o clipă, apoi suflând mai tare şi cu mai multă hotărâre. Întunecând suprafaţa mării, trecu peste capul lui Dorian, apoi umflă pânza navei *dhow* ca pe un burduf. Nava *dhow* se înclină spre spate şi înaintă cu viteză, în timp ce valul de la pupă se unduia alb în soarele dimineţii.

Probabil că Dorian auzise în sfârşit strigătele arabilor care se îndreptau spre el, căci întoarse capul, apoi începu să înoate din răsputeri, dând din braţe şi plescăind extenuat în încercarea de a se îndepărta de nava *dhow.* Avansă însă puţin în apa agitată.

Hal încercă îngrozit să estimeze distanţa şi viteza relativă a celor două nave şi înţelese că nu puteau întrece nava *dhow.*

— Vâsliţi! strigă el disperat. O sută de guinee de aur dacă ajungem primii la el! Vâsliţi! Pentru numele lui Dumnezeu, vâsliţi!

În nava *dhow* erau cel puţin douăzeci de oameni. Era o ambarcaţiune mică şi urâtă, cu pânza zdrenţuită, peticită şi

pătată, cu vopseaua scorojită pe carenă şi cu bordajul din lemn dungat în locul în care echipajul defecase peste bord. Unul dintre ei ridică o flintă cu ţeavă lungă şi ţinti spre barca ce se apropia. Un fum alb ţâşni din arma antică, iar Hal auzi bila trecând cu viteză pe lângă capul său, dar nici măcar nu tresări.

Aboli trase vâsla lungă cu o asemenea forţă, încât ochii i se bulbucară în orbite, roşii şi injectaţi, iar faţa tatuată îi încremeni într-un rânjet îngrozitor. Vâsla se îndoi ca o creangă verde în mâinile lui mari, iar apa şuieră uşor sub pră şi se împrăştie într-o urmă dreaptă, ca o săgeată.

Nava *dhow* era însă mai rapidă şi avea de traversat o distanţă mai mică. Când, în cele din urmă, îşi dădu seama că nu-i putea învinge, Hal simţi fiori de groază în piept. Se aflau la doar o sută de metri de Dorian când căpitanul navei *dhow* ajunse lângă el şi întoarse nava spre vânt, având suficient timp pentru ca cinci oameni să se aplece peste bord şi să îl prindă pe copil.

Când îl ridicară din mare, Dorian se zbătu şi dădu sălbatic din picioare, cu apa curgându-i din haine, iar ţipetele lui răsunară până la Hal. Acesta scoase pistolul de sub vestă şi îl îndreptă disperat spre barca arabilor, dar ştiu că este inutil chiar dinainte ca Aboli să strige:

— Nu, Gundwane! Ai putea să-l nimereşti pe băiat.

Hal coborî pistolul şi îl văzu pe Dorian târât peste bordul murdar în timp ce căpitanul navei *dhow* o întorcea din nou spre vânt. Pânza se umflă cu un pocnet şi nava plecă, întorcându-se cu o viteză şi o manevrabilitate surprinzătoare. Apoi se îndreptă cu viteză spre ţărm. Arabii înjurau. Câţiva traseră cu flintele, iar gloanţele plescăiră în apa din jurul lor.

Membrii echipajului lui Hal se abandonară deasupra vâslelor, gâfâind şi transpirând, în timp ce îi urmăreau plecând. Niciunul nu vorbea, ci doar fixau cu privirea nava *dhow* care se îndepărta rapid, devastaţi de pierderea băiatului fermecător pe care toţi îl iubeau.

Apoi, doi arabi ridicară în aer corpul mic şi agitat al lui Dorian, astfel încât oamenii din barcă să îi poată vedea clar chipul palid. Unul scoase un pumnal curbat din teaca de la centură şi îl ridică deasupra capului, iar lama străluci în

lumina soarelui. Apoi săltă bărbia lui Dorian şi îi trase capul pe spate, ca unui porc pregătit pentru tăiere. Îi atinse gâtul cu lama în mod deliberat, ţinând-o acolo şi rânjind la ceilalţi oameni de pe nava *dhow.* Hal simţi murind o parte din el şi şopti forţat:

— Doamne, te rog, cruţă-mi băiatul! Voi face orice îmi vei cere, dar fereşte-mă de asta!

În timp ce Dorian se lupta în prinsoarea arabului, căciula de pe cap îi căzu brusc. Buclele blonde-roşcate i se rostogoliră pe umeri, strălucind în lumina soarelui. Într-o buimăceală evidentă, bărbatul îndepărtă cuţitul de la gâtul lui. Echipajul de pe nava *dhow* se agită brusc, adunându-se cu toţii în jurul lui Dorian, gesticulând şi strigând. Apoi, băiatul fu luat repede din câmpul lor vizual. Nava *dhow* se îndepărtă în viteză, cu pânza ei triunghiulară în vânt.

Parcurseseră deja două mile până ca Hal să îşi revină suficient încât să dea ordinul de a vâsli înapoi spre *Serafim,* care plutea în derivă. Tot drumul se uită înapoi peste umăr. Văzu nava *dhow* urmărind silueta minusculă a *Minotaurului* pe canal, înspre nord.

— Acolo îi voi căuta, şopti el. Şi nu mă voi opri până când nu îi voi găsi.

***

La bordul *Serafimului* erau multe lucruri de făcut pentru salvarea navei. Asta îl ajută pe Hal să supravieţuiască primelor ore îngrozitoare de după pierderea suferită. Nava nu putea întoarce spre vânt având pânzele, catargul şi tachelajul târându-se prin apă ca o imensă ancoră plutitoare. Hal ridică toate pânzele de pe catargele rămase în încercarea de a o ţine departe de ţărm, dar asta nu făcea decât să întârzie momentul în care avea să naufragieze pe uscat.

Conduşi de Aboli şi de Big Daniel, zece bărbaţi cu topoare se căţărară pe catarg şi tăiară masa încâlcită de funii şi de pânze. Era o muncă periculoasă: cu fiecare funie tăiată de lamele topoarelor, tensiunea era transferată inegal, iar catargul se ondula şi se zdruncina, ameninţând să arunce oamenii în apă.

Plutiră în derivă din ce în ce mai aproape de recifele de corali, în timp ce *Serafimul* se lupta cu imensa ancoră plutitoare a tachelajului spulberat. Hal se grăbea dintr-o parte în alta, privind ţărmul de care se apropiau şi dându-le indicaţii oamenilor cu topoare în strădania lor, arătându-le funiile importante care încă mai ţineau catargul căzut.

Capul Ras Ibn Khum, cu spatele său cocoşat şi verde, se ivea tot mai aproape deasupra navei, în timp ce aceasta lupta pentru supravieţuire. Valurile se retraseră sub carenă când burta navei se îndreptă spre recif, iar colţii de coral negru rânjiră către ei, aşteptând să sfâşie pântecul navei.

În cele din urmă însă, reuşiră să ţină catargul rupt doar cu o frânghie de Manila de douăzeci şi cinci de centimetri, care era atât de întinsă şi de dură, încât, sub tensiunea imensă, apa de mare ţâşnea din firele răsucite. Big Daniel îi trimise pe ceilalţi bărbaţi cu topoare înapoi pe punte, apoi îşi căută cu uşurinţă echilibrul în vârful catargului curbat. Adunându-şi puterile şi gândindu-şi lovitura, ridică lama toporului şi lovi din nou parâma întinsă. Analizase totul atât de bine, încât nu tăie de tot parâma groasă, ci doar separă cinci fire.

Când firele rămase începură să se destrame şi să cedeze sub tensiune, cu o serie de pocnituri puternice, iar catargul să se onduleze greoi sub picioarele sale, Big Daniel avu timp suficient să coboare repede pe lungimea sa înclinată şi să sară pe punte. Apoi, baza catargului rupt se răsturnă peste bord şi în cele din urmă căzu, plutind la distanţă de navă.

Serafimul reacţionă pozitiv la eliberarea din legături; puntea foarte înclinată se echilibră, iar cârma răspunse cu bucurie la comenzi. Întorcând prova, nava se îndreptă, în cele din urmă, în direcţia opusă capului Ras Ibn Khum, care ameninţa să îi captureze.

Hal traversă puntea rapid spre balustrada bordului de sub vânt şi privi catargul aruncat peste bord care plutea spre recif, marcând cu grijă locul în care ar fi putut naufragia. Apoi îşi îndreptă toată atenţia asupra direcţionării navei spre un loc sigur de ancorare.

Schimbând şi reglând poziţia pânzelor de pe cele două catarge rămase şi ajustând uşor direcţia, Hal reuşi să

strecoare *Serafimul* grav distrus dincolo de vârful capului şi să intre în golful de dincolo de acesta. Apoi, înţelese imediat de ce al-Auf îl alesese ca loc de ambuscadă.

Era un golf închis, cu apa atât de adâncă, încât albastrul său strălucea ca o piatră de lazulit în lumina soarelui. Capul înalt îl proteja de vântul musonic, iar când privi într-o parte, îi văzu fundul nisipos şi neted la o adâncime de circa douăzeci de metri.

— Pregăteşte-te să arunci ancora, domnule Tyler, spuse el.

Când aceasta plescăi peste provă, iar cablul vui prin nara ancorei, durerea îngrozitoare, care îl ameninţase în ultimele zece ore, fiind pe punctul să-i strivească viaţa cu o greutate întunecată, îl copleşi.

Nu putea să se gândească la nimic altceva în afară de Dorian. Imaginea băiatului său în mâinile piraţilor arabi şi a cuţitului ţinut la gâtul lui îi era întipărită pentru totdeauna în minte. Ştia că nu avea să o uite niciodată. Era distrus de o tristeţe care părea să-i fi absorbit toată forţa din membre, precum şi aerul din plămâni. Voia să uite. Tânjea să se ducă în cabina lui, să se arunce în pat şi să se lase copleşit de durere.

Rămase singur pe puntea de la pupă, căci ofiţerii şi echipajul său nu îndrăzneau să se apropie de el şi nici măcar unul dintre ei nu se uită în direcţia sa. Cu tactul firesc al bărbaţilor duri, îl lăsară să agonizeze. Hal privea în gol, spre orizontul nordic. Apele albastre ale canalului străluceau frumos în lumina soarelui, dar, nefiind populate de nave, păreau lipsite de promisiunea unui ajutor. Dorian dispăruse. Nu era în stare nici măcar să se gândească la următoarea acţiune sau să formuleze următorul ordin pentru oamenii care aşteptau fără să-l privească.

Apoi, Aboli se duse lângă el şi îi atinse braţul.

— Gundwane, vei avea timp pentru asta mai târziu. Dacă vrei să-ţi salvezi fiul, trebuie să pregăteşti nava ca să-l urmăm.

Îşi coborî privirea spre punte, uitându-se la ciotul catargului, la lemnul rupt, spulberat de ghiuleaua din fier.

— Cât timp plângi, ziua trece. Dă ordinul.

Hal se uită la el cu ochii goi ai unui fumător de *bhang.*

— Este atât de tânăr, Aboli, atât de mic...

— Dă ordinul, Gundwane.

— Sunt atât de obosit, şopti Hal.

— Indiferent cât de mult te doare, nu te poţi odihni, spuse încet Aboli. Acum, dă ordinul.

Hal tremură din cauza efortului, apoi îşi ridică bărbia.

— Domnule Tyler! Vreau să lansezi ambele şalupe şi bărcile.

Rosti cuvintele într-o doară, ca şi când ar fi vorbit într-o limbă străină.

— Da, căpitane!

Ned se grăbi spre el, în mod vizibil uşurat.

Hal simţi puterea şi hotărârea revenindu-i şi continuă ferm:

— Echipajele bărcilor vor recupera catargul aruncat peste bord. Între timp, tâmplarii trebuie să cureţe ciotul catargului, ca să-l punem la loc. Constructorii de vele să scoată pânzele de rezervă, frânghiile şi parâmele, ca să le instaleze pe noul catarg.

În timp ce dădea şirul de ordine pentru începerea reparaţiilor navei, se uită spre soare. Era deja trecut de zenit.

— Lasă echipajul să mănânce după carturi, adăugă el. Nu vor avea prea mult timp la dispoziţie ca să se odihnească sau să mănânce până când nava nu-şi va relua cursul.

Hal se afla la cârma şalupei din faţă când mica flotă de bărcuţe ocoli capul Ras Ibn Khum. Cele două şalupe fuseseră reasamblate. Erau bărci deschise, de circa şapte metri, capabile de călătorii lungi în larg sau potrivite pentru muncile grele la care se gândise Hal.

De îndată ce ocoliră capul, Hal reperă catargul. Chiar şi de la două mile distanţă, era uşor de zărit, înfăşurat în pânza de un alb strălucitor care contrasta puternic cu reciful de coral negru. Când se apropiară, Hal observă că era nevoie de multă muncă pentru a elibera axul lung din pin, căci pânzele şi funiile erau încâlcite în coralul zimţat, iar valurile dinspre canal se spărgeau în recif, trecând peste catarg în vârtejuri de spumă şi de apă albă.

Alf Wilson conduse una dintre bărci printr-o trecătoare

din recif, îndreptând-o spre apele mai liniştite ale lagunei: de acolo, era mai sigur şi mai uşor să debarce echipajul pe recif, înarmat cu topoare şi cuţite. Când apa se sparse înspumată în jurul lor, se agăţară de catargul eşuat.

Între timp, cinci dintre cei mai puternici înotători, conduşi de Aboli şi de Big Daniel, înotaseră din şalupe şi bărci spre recif, trăgând cu ei funii uşoare, legate de talie. Aceştia le dădură oamenilor deja agăţaţi de catarg capetele frânghiilor, apoi înotară nestânjeniţi spre bărci.

Acestea fură folosite pentru a le întinde oamenilor de pe catarg cabluri mai puternice. După ce legară capetele de baza catargului, bărcile se răspândiră, încercând să tragă din recif buşteanul greu de pin, lung de optsprezece metri.

Toate bărcile aveau câte două echipaje, astfel că, atunci când o echipă obosea, următoarea îi luă locul. Întinseră cablurile, apoi le traseră împreună. Bărbaţii cu topoare de pe catarg tăiară funiile care atârnau şi pânzele îngrămădite, încâlcite acum în marginile zimţate ale coralului, încercând să-l elibereze din strânsoarea sa puternică. Lamele vâslelor agitară apa în timp ce bărcile trăgeau de încărcătura îndărătnică. Când catargul se mişcă, alunecând câţiva metri, echipajele strigară triumfătoare, însă imediat se opri din nou, blocându-se la fel de ferm ca înainte. Munca istovitoare trebuia reluată. Încet, coralul îşi slăbi strânsoarea, însă Hal fu nevoit să schimbe echipele de pe băncile vâslaşilor de trei ori până ca buşteanul catargului să se rostogolească de pe recif. Apoi reuşiră să-l tracteze spre apele mai adânci.

Alf Wilson îşi recuperă din apă oamenii, care încă erau agăţaţi de catarg, având braţele şi picioarele rănite din cauza contactului cu reciful nemilos. Hal ştia că multe dintre aceste răni aveau să se infecteze, căci coralul era otrăvitor precum veninul unui şarpe.

Între timp, soarele apunea. Hal schimbă din nou echipele, iar bărcile îşi continuară drumul lung în jurul capului şi în laguna de dincolo de acesta. Tractând o încărcătură atât de grea, păreau să stea pe loc în apă, străduindu-se inutil să vâslească mai cu putere. Braţele şi spatele le erau roşii precum carnea crudă de vită din cauza soarelui tropical, transpiraţia băltind pe puntea de sub

bănci. Cocoşate din cauza încărcăturii, bărcile înaintară cu greu pe lângă recif, apoi încercară să tragă catargul în jurul capului Ras Ibn Khum, însă curentul care se rotea de-a lungul acestuia le captură şi le ţinu pe loc.

În timp ce luptau împotriva curentului, soarele apuse în mare. Deşi erau cu toţii aproape epuizaţi, cu muşchii istoviţi şi dureroşi, cu ochii lucindu-le de agonia efortului, nu se puteau opri pentru a se odihni: dacă ar fi făcut-o, curentul i-ar fi aruncat imediat înapoi în recif. În chip de exemplu pentru oamenii lui, Hal se dezbrăcă de vestă şi de cămaşă şi luă vâslele. Dar cum nici muşchii spatelui şi nici braţele nu îi erau călite pentru această muncă grea, aşa cum erau cele ale oamenilor săi, el fu paralizat de durere după doar o oră, în timp ce braţul ramei era lipicios şi pătat de sângele din palmele lui rănite. Dar agonia care îi cuprinsese corpul, precum şi legănatul hipnotic şi împinsul vâslelor îl distraseră de la durerea profundă cauzată de pierderea fiului său.

Cu puţin timp înainte de miezul nopţii mareea se schimbă, iar refluxul din jurul capului începu să lucreze în favoarea lor. Se deplasară încet în jurul lui şi în laguna protejată. Apoi, în sfârşit, văzură *Serafimul* în lumina lunii, ancorat liniştit în apele calme, împestriţate de strălucirea stelelor. După ce legară catargul care plutea de-a lungul navei, puţini mai avură putere să urce scara spre punte. Cei mai mulţi se prăbuşiră pe fundul micilor bărci, morţi de oboseală, adormind încă dinainte să atingă puntea cu capul.

Extenuat, Hal se forţă să urce scara până la Ned Tyler, care îl aştepta lângă balustradă. În lumina lămpii, respectul se citea în ochii acestuia în timp ce evalua gradul de oboseală al căpitanului şi îi privea mâinile însângerate.

— Voi chema doctorul să te vadă imediat.

Înaintă pentru a-l ajuta pe Hal să coboare scara, însă acesta nu îl lăsă.

— Unde este Tom? întrebă el răguşit. Unde este fiul meu?

Ned se uită în sus şi, urmărindu-i privirea, Hal văzu o mică siluetă singuratică pe tachelajul catargului.

— Stă acolo de când am aruncat ancora, spuse Ned.

— Dă-le oamenilor câte un păhărel de rom la micul dejun, domnule Tyler, ordonă Hal, dar trezeşte-i din nou de îndată ce se crapă de ziuă. Dumnezeu ştie că şi-au câştigat dreptul la odihnă, dar nu li-l pot da... nu până când *Serafimul* nu va fi gata să navigheze din nou.

Cu toate că fiecare muşchi al său striga după odihnă, el traversă puntea către pânzele catargului principal şi începu căţăratul lung spre vergă.

***

Când Hal ajunse pe catarg, Tom îi făcu loc şi rămaseră alături fără să spună nimic. Durerea pe care Hal şi-o reprimase toată ziua şi întreaga noapte reveni rapid, tăioasă şi supărătoare ca un tăciune aprins în piept, alungându-i extenuarea. Îl cuprinse pe Tom pe după umeri, încercând să-l consoleze şi căutând, la rândul lui, alinare.

Tom se sprijini de el, însă nu-şi vorbiră. Stelele se deplasau pe orbita lor maiestuoasă de pe cer, iar pleiadele păreau să coboare spre capetele lor. Tom începu să suspine încet, cu corpul său tânăr şi dur chinuit de o durere insuportabilă. Hal îl ţinu strâns în timp ce Tom şopti, cu vocea spartă şi goală:

— Este vina mea, tată.

— Nu este vina nimănui, Tom.

— Ar fi trebuit să-l salvez. I-am promis. I-am jurat că nu îl voi părăsi niciodată.

— Nu, Tom, nu este vina ta. Niciunul dintre noi nu a putut face nimic.

Apoi se gândi încruntat: „Dacă este vina cuiva, atunci este a mea. Ar fi trebuit să-l las pe Dorian la High Weald. Era prea mic pentru asta. Voi regreta acest lucru câte zile voi mai trăi”.

— Trebuie să-l găsim, tată. Trebuie să-l salvăm pe Dorian. Vocea lui Tom era acum mai fermă. El este acolo, undeva. Aboli spune că nu îl vor ucide, că îl vor vinde ca sclav. Trebuie să-l găsim.

— Da, Tom. Îl vom găsi.

— Trebuie să rostim împreună un alt jurământ, spuse Tom ridicându-şi privirea spre chipul tatălui său.

Era slab în lumina stelelor, cu ochii adânciţi în orbite şi gura arcuită într-o expresie dură, ca şi când ar fi fost sculptată în marmură. Tom bâjbâi după mâna tatălui său. Era lipicioasă de la sângele pe jumătate închegat.

— Rosteşte tu jurământul pentru amândoi, îi spuse Hal, iar Tom ridică mâinile lor împletite spre cerul înstelat.

— Ascultă jurământul nostru, o, Doamne Dumnezeule, spuse el. Jurăm să nu ne odihnim şi să nu încetăm căutările până când nu îl vom găsi din nou pe Dorian, oriunde s-ar afla în lumea asta.

— Amin! şopti Hal. Şi amin!

Stelele erau înceţoşate de lacrimile care îi inundau ochii.

***

Tâmplarii teşiră ciotul catargului rupt, tăind şi sculptând baza retezată pentru a forma o treaptă pe care să fie remontat capătul catargului. Între timp, acesta fusese dus pe mal, iar o altă echipă îi forma capătul, pentru a face legătura. Se munci toată ziua şi chiar şi după lăsarea întunericului, la lumina lămpii. Hal era motivat şi nu cruţă pe nimeni, nici măcar pe sine.

Împreună cu Ned Tyler, observă valurile din golf şi examină plaja. Fundul nisipos era ideal pentru scopul lor, iar fluxul măsura peste cinci metri. După ce catargul fu pregătit pentru montarea pe bază, ei deviară *Serafimul* spre plajă când fluxul atinse punctul maxim şi legară nava acolo în cabluri groase, prinse de palmierii de la marginea apei.

Când fluxul scăzu nivelul apei, *Serafimul* rămase pe uscat, pe nisipurile albe. Folosind cablurile, înclinară nava într-un unghi de treizeci de grade. Erau nevoiţi să lucreze repede, pentru că fluxul avea să revină după şase ore. Folosind un sistem cu scripeţi, reuşiră să aşeze vechiul catarg pe baza făţuită, ţintuindu-l cu piroane lungi din fier, înmuiate în smoală topită.

Cu acest prilej, Hal verifică dacă pe burta navei erau viermi toredo, care ar fi putut roade lemnul în acele ape calde. Uneori, aceştia creşteau până la lungimea braţului unui om şi de grosimea unui deget. În timpul infestărilor

masive, făceau găuri atât de apropiate, încât în urma lor rămânea doar un strat subţire de lemn. Unei nave atât de afectate i s-ar fi putut rupe carena pe timp de furtună. Hal fu uşurat să constate că stratul de smoală şi pânză care acoperea carena alungase nu doar viermii, ci şi algele, care ar fi încetinit cursa *Serafimului.* Nava era cât se poate de curată, aşa că nu puteau să-şi piardă timpul îndepărtând cele câteva alge şi lipitorile.

De îndată ce fluxul ridică nava de pe nisip, ei o conduseră înapoi spre locul de ancorare din largul golfului. Îmbinarea din catarg nu era suficient de puternică încât să suporte tensiunea pânzelor pe vânt puternic, iar tâmplarii lucrau ca să o întărească. Mai întâi, pregătiră nişte plăci din lemn de esenţă tare, ca să susţină îmbinarea. Când acestea fură montate, le legară cu funii ude de cânepă şi cu vinciuri. Odată uscată, funia devenea tare ca fierul.

Când Hal inspectă lucrarea terminată, maestrul tâmplar se lăudă:

— Îmbinarea aceasta e mai puternică decât catargul însuşi. Odată ce straiurile şi pânzele vor fi legate, indiferent de ce-i vei face şi de câte pânze vei ridica pe timp de furtună, nu se va rupe în acelaşi loc.

— Bravo! îl lăudă Hal. Acum, aşteaptă să urci noile vergi şi scondrii.

Când lucrarea fu terminată, *Serafimul* rămase ancorat sub noul catarg, cu toate pânzele înfăşurate sub baieri, gata să fie din nou ridicate. Ned Tyler veni spre Hal pe puntea pupei, urmat de toţi ceilalţi, şi raportă formal:

— În cea mai bună formă şi gata să iasă în larg, căpitane.

— Foarte bine, domnule Tyler.

Ned ezită, apoi prinse curaj şi rosti:

— Domnule, pot să vă întreb încotro ne îndreptăm? Vreţi să urmez un anumit curs?

— Sper să am foarte curând un curs pentru tine, îi promise încruntat Hal.

Nimeni nu îl văzuse zâmbind de când îl pierduseră pe Dorian.

— Adu toţi prizonierii pe punte, adăugă apoi.

Prizonierii arabi fură scoşi din castelul provei, îmbrăcaţi

doar în izmene şi purtând cătuşe la picioare. Zalele lanţurilor zăngăneau în timp ce şchiopătau spre puntea provei într-un şir murdar. Rămaseră acolo, mijindu-şi ochii în lumina puternică a soarelui.

Hal îi ignoră şi traversă nava spre balustradă. Îşi coborî privirea spre apă: era atât de limpede, încât vedea castraveţii de mare târându-se de-a lungul fundului nisipos şi bancuri de peşti mici care pluteau în jurul carenei *Serafimului.* Apoi, brusc, o siluetă întunecată alunecă de sub navă. Era la fel de lungă şi de lată ca o barcă. Spatele îi era dungat cu linii ondulate mai închise la culoare, iar coada imensă bătea într-un ritm leneş.

Serafimul rămăsese suficient de mult timp în locul de acostare încât zoaiele şi apa reziduală de la bucătărie, care fuseseră aruncate în golf, să atragă rechinul-tigru din adâncurile de dincolo de recif. Hal simţi că îl furnică pielea când văzu monstrul întorcându-se cu o lovitură a cozii şi dispărând sub navă. Rechinul-tigru era creatura care bântuia coşmarurile oricărui marinar în acele ape tropicale.

Hal părăsi balustrada şi se deplasă încet de-a lungul rândului de prizonieri. În sfârşit, durerea lui avea o ţintă asupra căreia putea să se concentreze. Avu nevoie de toată voinţa ca să-şi controleze mânia şi să-şi păstreze expresia neutră în timp ce examina chipurile corsarilor. Rachid se afla în capătul îndepărtat al rândului. O cârpă murdară şi pătată de sânge îi acoperea urechea rănită. Hal se opri în faţa lui.

— Care este pedeapsa pentru piraterie? îl întrebă el încet, încă ţinându-şi furia sub control. Ce spune Coranul despre criminali şi violatori? Spune-mi legea! Explică-mi legea islamică!

Rachid nu putea să-l privească în ochi, dar tremura ca un om cu febră, iar transpiraţia i se scurgea pe obraji, picurându-i de pe bărbie. Aflase cât de nemilos putea fi demonul de mare european care îl înfrunta acum.

— Nu ne spune Profetul despre soarta pe care trebuie să o aibă un criminal? Nu îl dă pe criminal în mâinile tatălui victimei? întrebă Hal. Nu ne îndeamnă el să nu avem milă faţă de cel ale cărui mâini sunt pătate de sânge nevinovat?

Rachid căzu în genunchi şi încercă să-i sărute picioarele

lui Hal.

— Ai milă, mărite stăpâne! îmi pun sufletul inutil în mâinile tale!

Hal îl împinse cu piciorul ca şi când ar fi fost o potaie şi se mai plimbă o dată de-a lungul şirului.

— Profetul ne spune că pedeapsa pentru crimă este moartea. Toţi sunteţi nişte criminali, având în vedere că sunteţi piraţi. Eu sunt un servitor al regelui englez, însărcinat şi împuternicit de Maiestatea Sa cu datoria de a scăpa aceste mări de scursorile ca voi. Apoi se întoarse spre Ned Tyler: Domnule Tyler, ai grijă ca o funie să fie legată de braţul velei, pentru fiecare prizonier.

Rămase cu mâinile împreunate la spate şi cu capul aruncat înapoi, privind funiile duse sus şi trecute prin scripeţi.

— Suntem gata să aplicăm pedeapsa, raportă Ned în cele din urmă, după ce laţurile fură pregătite şi câţiva marinari rămaseră la capătul fiecărei funii.

— Lasă-l la urmă pe ticălosul acela! gesticulă Hal spre Rachid, care încă se ploconea în genunchi. Spânzuraţi-i pe ceilalţi!

Încă înlănţuiţi, ţipând, agitându-se şi implorând mila lui Allah, arabilor le fură lăsate peste cap lanţurile şi strânse în jurul gâtului. Apoi, oamenii de la capetele funiilor se îndepărtară de ei, lovind puntea cu picioarele goale şi cântând ca şi când ar fi înălţat pânzele. Arabii fură ridicaţi câte trei-patru în acelaşi timp spre verga superioară, dând din picioare şi respirând convulsiv. Treptat, renunţară să mai lupte şi rămaseră atârnaţi acolo ca nişte ciorchini de fructe groteşti, cu gâturile răsucite nefiresc, cu limbile mov şi umflate ieşindu-le din gurile larg deschise.

Într-un sfârşit, Rachid rămase singur pe punte. Hal se întoarse astfel încât să stea deasupra lui.

— Lor le-am oferit o moarte uşoară, îi spuse el. Dar tu mi l-ai luat pe fiul meu cel mic. Nu vei fi la fel de norocos dacă nu îmi vei spune ce vreau să ştiu.

— Fac tot ce pot, *effendi,* se bâlbâi Rachid. Trebuie doar să mă întrebi.

— Vreau să ştiu unde îi pot găsi pe al-Auf şi pe fiul meu.

— Nu ştiu, *effendi.* Rachid scutură din cap atât de

violent, încât lacrimile îi ţâşniră din ochi ca apa de pe spatele unui câine.

Hal se aplecă şi îl ridică în picioare, apoi îi răsuci mâna între omoplaţi şi îl duse către balustrada navei.

— Uită-te acolo jos! îi şopti el la urechea mutilată. Vezi ce te aşteaptă.

Rachid ţipă strident când rechinul-tigru alunecă tăcut prin apele strălucitoare de dedesubt, răsucindu-se atât de uşor, încât văzură perfect toate detaliile capului său grotesc micşorat. Îşi ridică spre ei singurul ochi ca de porc.

— Unde îl pot găsi pe al-Auf? Unde este portul lui? Spune-mi şi vei muri rapid! Te vei duce la Dumnezeul tău într-o singură bucată, nu prin botul creaturii necurate de acolo.

— Nu ştiu, suspină Rachid. Foarte puţini oameni ştiu unde se află refugiul lui al-Auf. Eu sunt un biet pescar.

— Aboli! strigă Hal. Când bărbatul negru şi înalt veni lângă el cu capătul ultimei funii de spânzurătoare în mână, Hal ordonă: Cu capul înainte!

Aboli îngenunche rapid şi înfăşură funia prin lanţul care lega picioarele arabului.

— Ridicaţi-l! le strigă el marinarilor care ţineau celălalt capăt al funiei.

Rachid fu ridicat cu capul în jos, atârnând ca un pendul peste marginea navei.

— Unde este al-Auf? îi strigă Hal. Unde îl pot găsi pe fiul meu?

— Nu ştiu, Dumnezeu îmi este martor, strigă Rachid.

— Coborâţi-l! le spuse Hal oamenilor de la capătul funiei. Rachid coborî smucindu-se spre suprafaţa apei. Staţi!

Hal îi opri când faţa lui Rachid fu la doar treizeci de centimetri deasupra apei. Bărbatul încercă să-şi mişte capul pentru a privi înapoi spre Hal, dar acesta se aplecă peste balustradă.

— Nu ştiu. Jur pe toate lucrurile sfinte! strigă el. Nu ştiu unde îl ţine al-Auf pe fiul tău.

Hal dădu din cap spre Aboli.

— Hrăniţi bestia!

Aboli ridică rapid câteva găleţi din piele pline cu zoaiele

de la bucătărie, pe care le ţinea lângă balustradă. Vărsă conţinutul peste bord, iar amestecul de capete de peşte, maţe şi piele se împrăştie în mare. Bancurile de peşti mici se îndreptară rapid în sus ca să se ospăteze, agitând suprafaţa apei în lăcomia lor frenetică. Aboli mai aruncă o găleată peste bord şi, în doar un minut, ceva se mişcă ameninţător şi întunecat pe sub bancurile mici şi agitate. Apoi, un spate lat şi vărgat se ridică din adâncuri cu o maiestate îngrozitoare. Bancurile de peşti mici se împrăştiară, iar monstrul marin se ridică spre suprafaţă, deschizându-şi fălcile care ar fi putut înghiţi toracele unui om. Rândurile multiple de dinţi se ridicară în timp ce mânca resturile, agitând apa exact în locul deasupra căruia atârna Rachid.

— Nu vei trece niciodată dincolo de porţile paradisului dacă trupul îţi este devorat de un astfel de peşte necurat, îi strigă Hal.

Prizonierul se agită neajutorat la capătul funiei. Vocea îi era stridentă şi incoerentă.

— Nu! Nu ştiu! Ai milă, mărite stăpân!

— Coboară-l! gesticulă Hal spre bărbaţii de la funie, iar aceştia îl lăsară în jos pe Rachid până când capul şi umerii îi ajunseră sub apă, Ţineţi-l acolo.

Hal îl urmări dând din picioare şi zbătându-se. Marele rechin simţi agitaţia şi se roti în jurul său, ridicându-se încet şi precaut din adâncuri. Mişcările lui Rachid deveneau tot mai slabe şi mai spasmodice în timp ce se îneca.

— Ridicaţi-l!

Hal făcu semn, iar bărbaţii îl ridicară pe Rachid de la suprafaţa apei, unde atârna cu capul în jos. Pierduse bandajul însângerat din jurul capului, iar pletele ude îi pluteau pe apă. Se chinuia să respire, răsucindu-se şi zvârcolindu-se la capătul funiei.

— Spune! strigă Hal. Spune-mi unde este fiul meu cel mic.

Se simţea rece, golit de orice milă sau compasiune.

Rechinul mirosi sângele din bandajul care plutea şi se ridică spre el. Din nou, fălcile imense se deschiseră, înghiţind bucata de pânză. În timp ce plonjă, arcuindu-şi spatele, înotătoarea cozii ieşi la suprafaţă şi îl lovi puternic

pe bărbatul atârnat. Rachid ţipă îngrozit şi se legănă pe sfoară.

— Vorbeşte! îl încurajă Hal. Aştept să aud ce ştii despre fiul meu.

— Nu îţi pot spune ce nu ştiu, strigă Rachid, iar Hal făcu semn spre bărbaţii care ţineau funia.

Aceştia îl coborâră din nou în apă, de această dată până la talie. În adâncuri, rechinul se roti cu o agilitate şi cu o viteză ce păreau imposibile pentru o creatură atât de mare, înotând rapid spre suprafaţă şi devenind tot mai ameninţător cu cât se apropia mai mult.

— Ridicaţi-l! strigă brusc Hal, iar bărbaţii îl ridicară pe Rachid exact când fălcile se închideau undeva în apropiere, scoţându-l din raza de acţiune la doar câţiva centimetri. Încă nu este prea târziu, spuse Hal, suficient de tare încât Rachid să-l audă. Spune-mi şi vei muri rapid!

— Nu ştiu unde îl poţi găsi pe al-Auf, dar ştiu pe cineva care ştie, răspunse Rachid cu vocea răguşită de groază.

— Spune-mi cum îl cheamă.

— Numele lui este Grey, *effendi,* din Zanzibar. El ne-a spus despre marea comoară pe care o transporţi pe navă.

— Coborâţi-l!

Hal făcu un semn, iar bărbaţii îl coborâră din nou pe Rachid. Rechinul-tigru se grăbi să-l întâmpine şi, de această dată, Hal nu încercă să-l mai scoată – nu îi mai era de folos. Îl pedepsi pe Rachid fără nicio remuşcare, privind dezinteresat cum fălcile rechinului se închideau peste capul bărbatului, cuprinzându-l până la umeri.

Rechinul cuprinse funia cu totul, dând din coadă, încovoindu-şi corpul masiv, sfâşiind cu dinţii carnea şi oasele. Greutatea sa impresionantă şi violenţa mişcărilor îi făcură pe bărbaţii de la celălalt capăt al funiei să alunece de-a lungul punţii.

Apoi, colţii rechinului întâlniră capul lui Rachid şi îl sfârtecară complet. Scufundându-se din nou, lăsă cadavrul legănându-se şi zvâcnind deasupra apei, cu sângele ţâşnindu-i din gâtul tăiat şi întunecând apa.

Hal scoase sabia din teaca de la centură şi, cu o singură lovitură, tăie funia. Corpul decapitat căzu în mare şi se scufundă încet, învârtindu-se în valurile întunecate ale

propriului sânge. Rechinul se întoarse şi, ca un câine ce acceptă o delicatesă, apucă aproape cu blândeţe trupul în gura sa în formă de semilună şi înotă cu el în adâncuri. Hal se îndepărtă de marginea bordului.

— Fluxul va reveni într-o oră, domnule Tyler. Uitându-se la bărbaţii morţi care atârnau de braţul velei, zise: Scapă de ei! Aruncă-i peste bord. Vom naviga spre Zanzibar la reflux.

Ocoliră capul Ras Ibn Khum cu toate pânzele ridicate la rândunică şi avansară cu vântul la pupă.

— Noul tău curs este spre nord-est, prin nord, domnule Tyler, spuse Hal. Cu vântul ăsta, ar trebui să fim din nou în largul Zanzibarului înainte de apusul zilei de mâine.

***

Hal nu voia să-şi anunţe din timp venirea, aşa că, în timpul nopţii, urcă pe canal şi conduse *Serafimul* în portul Zanzibar la răsărit. Coborî steagul în semn de respect pentru fort, iar în clipa în care ancora se prinse de fundul apei, ordonă ca barca să fie lansată. Apoi se grăbi în cabină şi luă pistoalele cu ţevi duble de pe birou, băgându-le în centura sabiei.

Când ieşi din cabină, Tom îl aştepta. Avea căciula pe cap, o sabie la centură şi cizme în picioare, deşi era de obicei desculţ.

— Vreau să vin cu tine, domnule, spuse Tom. Hal ezită – pe ţărm s-ar fi putut da lupte –, dar Tom continuă rapid: Am făcut un jurământ împreună, tată.

— Atunci, haide! Hal alergă spre punte. Fii pregătit să navighezi din nou, în orice clipă, îi spuse el lui Ned Tyler, apoi coborî în barcă însoţit de Tom şi de doisprezece bărbaţi.

La chei, îl lăsă pe Alf Wilson cu patru marinari pentru a avea grijă de barcă.

— Nu rămâneţi pe chei, dar fiţi pregătiţi să interveniţi şi să ne luaţi repede, îi spuse el lui Alf. Apoi i se adresă lui Aboli: Du-ne înapoi la casa consulului. Mergeţi repede. Rămâneţi uniţi.

Merseră pe străzile înguste în pas vioi, pe două rânduri, umăr lângă umăr, cu armele pregătite. Când ajunseră la

casa lui Grey, Hal dădu din cap spre Aboli, care bătu în uşa sculptată cu capătul lăncii pe care o ducea. Loviturile răsunară în casa liniştită. După un timp auziră paşi târşâiţi apropiindu-se de partea cealaltă a uşii, iar zăvorul se ridică. O sclavă bătrână se holbă la grupul de oameni înarmaţi. Faţa ei ridată se încreţi de consternare şi încercă să închidă uşa, dar Aboli o blocă cu umărul.

— Nu ai de ce să te temi, mamaie, îi spuse Hal cu blândeţe. Unde este stăpânul tău?

— Nu îndrăznesc să spun, şopti femeia, dar ochii i se îndreptară spre scările late din piatră, care duceau spre etajele casei.

— Încuie uşa din nou, îi ordonă Hal lui Aboli, şi lasă de pază doi oameni.

Apoi urcă pe scări păşind rapid şi ajunse la etajul al doilea, unde se opri şi privi prin salonul în care se afla. Era bogat ornamentat, cu covoare somptuoase şi mobilă neagră şi grea, încrustată cu fildeş şi sidef. Hal cunoştea planul obişnuit al unei astfel de case: partea rezervată femeilor era la ultimul etaj; la etajul doi, unde stătea el, se aflau camerele de zi principale, cu apartamentul stăpânului în capătul îndepărtat, dincolo de paravanele sculptate complicat în abanos şi fildeş. Hal se furişă în linişte printre paravane, ajungând în salonul mai mic. Etajul era înţesat de perne de mătase, iar în mijloc, pe o masă joasă plină cu boluri de mâncare folosite, era o narghilea. Fumul de *bhang,* aroma puternică a mirodeniilor alimentare şi izul moscat al bolii lui Grey umpleau camera.

Hal depăşi un alt rând de paravane şi intră în următoarea încăpere. Un pat jos ocupa jumătate din podea. Se opri în pragul uşii, luat prin surprindere. În pat văzu mai multe corpuri, membre albe şi maro încolăcite. Hal avu nevoie de ceva timp ca să înţeleagă ce vedea. Consulul Grey stătea pe spate, cu membrele umflate depărtate, cu imensa-i burtă balonată ca şi când ar fi fost în ultima lună de sarcină şi cu pieptul acoperit de o piele de animal cu păr negru, aspru şi creţ. Picioarele lui grosolan deformate erau pline de ulcere de un roşu-deschis, stigmatele bolii de care suferea. Camera duhnea atât de tare din cauza lichidului galben care curgea din rănile neacoperite, încât lui Hal i se

întoarse stomacul pe dos.

Două sclave erau îngenuncheate deasupra lui, una peste faţă, iar cealaltă stând călare pe el. Una dintre ele îşi ridică privirea şi îl văzu pe Hal. Se holbară unul la celălalt, apoi fata ţipă. Săriră amândouă în picioare şi fugiră din cameră, dispărând după un paravan ca o pereche de gazele speriate şi lăsându-l pe Grey să se tăvălească pe pat.

Acesta se ridică într-o parte şi se sprijini într-un cot.

— Tu! zise el cu gura căscată la Hal. Nu mă aşteptam...

Se opri, iar gura i se închise fără să mai poată scoate vreun sunet.

— Ştiu foarte bine la ce te aşteptai, domnule, îi spuse Hal. Şi îmi cer scuze că te-am dezamăgit.

— Nu ai niciun drept să intri în casa mea!

Grey îşi şterse faţa cu dosul mâinii. Apoi, surpriza făcu loc furiei şi mormăi:

— Am gărzi înarmate. Le voi chema.

Dădu să strige, însă Hal îi puse vârful sabiei la gât. Grey se dezumflă ca o băşică înţepată şi încercă să se ferească de lamă.

— Acoperă-te!

Hal luă un halat din mătase de pe podea, de lângă pat, şi i-l aruncă.

— Corpul tău mă dezgustă.

Jenat, Grey îşi puse halatul şi păru să devină un pic mai calm şi mai încrezător.

— Nu am vrut să te ameninţ, zâmbi el mieros, dar m-ai speriat. Ai venit într-un moment jenant. Făcu un semn obscen din ochi. Şi mă aşteptam să fii la jumătatea drumului spre Buna Speranţă.

— Trebuie să-mi cer scuze din nou, spuse Hal. Nu am fost complet cinstit cu tine. Nu sunt comerciant şi nici nu lucrez pentru compania India de Est. Adevăratul meu nume este Henry Courtney, Sunt servitorul Maiestăţii Sale, regele William.

— Toţi suntem servitorii regelui, spuse Grey pe un ton respectuos, afişând o expresie evlavioasă.

Se bâţâi spre marginea patului şi, cu mare efort, se ridică în picioare.

Hal îi atinse burta umflată cu vârful sabiei şi îl împinse

din nou pe pat.

— Te rog, nu te deranja, îi spuse el politicos. Când spun că sunt servitorul regelui, mă refer la faptul că am împuternicirea sa. Printre puterile conferite de aceasta, se numără şi aceea de a prezida procese sumare şi de a executa orice persoană care face piraterie sau care îi ajută şi îi favorizează pe alţii să comită această infracţiune pe mare. Hal scoase pergamentul înfăşurat de sub mantie. Vrei să citeşti?

— Sunt sigur că este aşa cum spui, spuse Grey încet şi cu o încredere simulată, albindu-se la faţă ca o sepie. Cu toate acestea, nu văd cum mă afectează acest lucru pe mine.

— Lasă-mă, te rog, să-ţi explic, spuse Hal, strecurând pergamentul înapoi în căptuşeala mantiei. Nu există nicio comoară la bordul navei mele. Ai fost singura persoană care a crezut asta. Am vrut să-ţi testez cinstea. Era o capcană pentru piratul cunoscut sub numele de al-Auf.

Grey se holbă la el, transpirând abundent pe bărbie şi pe frunte.

— Ţi-am mai spus şi data la care voi pleca din Zanzibar, precum şi ruta pe care voi merge. Al-Auf nu mi-ar fi putut pândi nava fără aceste informaţii. Doar o singură persoană ar fi putut să-i ofere detaliile exacte. Hal îi atinse uşor pieptul cu vârful sabiei. Tu ai fost, domnule.

— Nu este adevărat! zise Grey înghiţind frenetic. Sunt un servitor loial al regelui, un om de onoare.

— Dacă mai ai nevoie de dovezi, află că unul dintre oamenii lui al-Auf mi-a spus numele tău. Eşti în cârdăşie cu corsarul. Eşti vinovat pentru că i-ai ajutat şi favorizat pe inamicii regelui. Nu este nevoie să mai dezbatem problema. Te condamn la moarte prin spânzurătoare. Hal ridică vocea: Aboli!

Acesta apăru lângă el, cu faţa-i tatuată arătând atât de respingător, încât Grey se rostogoli în partea opusă a patului, tremurând ca o meduză eşuată.

— Pune funia pentru execuţie.

Aboli ţinea funia încolăcită pe umăr. Se îndreptă spre fereastra înaltă din podea şi până în tavan şi deschise cu piciorul obloanele sculptate. Se uită în curte, unde apa din

fântână plescăia şi susura, apoi scoase laţul şi îl lăsă să cadă şi să se legene până la jumătatea zidului. Legă capătul de mijlocul ramei ferestrei cu un nod marinăresc.

— Căderea este prea lungă pentru butoiul ăsta de untură. Am să-i rup gâtul ca unei găini, mormăi Aboli scuturând din cap. Se va lăsa cu murdărie.

— Nu putem fi exagerat de curaţi şi de ordonaţi când vine vorba despre asta, spuse Hal. Pune-l în laţ.

Grey ţipă şi începu să se zbată pe pat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Courtney, nu îmi poţi face asta!

— Ba cred că pot. Hai să testăm teoria!

— Sunt englez! Cer să fiu judecat corect, de un judecător englez!

— Tocmai ai fost, îi atrase atenţia Hal. Domnule Fisher, te rog să ajuţi la pregătirea pedepsei prizonierului!

— Da, căpitane.

Big Daniel îşi conduse oamenii în cameră, iar aceştia îl înconjurară pe bărbatul de pe pat.

— Sunt un om bolnav! se smiorcăi Grey.

— Avem leacul perfect pentru orice suferinţă, spuse calm Big Daniel.

Îl rostogoli pe Grey pe burtă şi, cu o funie subţire, îi prinse mâinile la spate. Oamenii lui ridicară corpul greu de pe pat şi îl târâră spre fereastră. Aboli avea laţul pregătit şi i-l puse peste cap. Bărbaţii îl întoarseră pe Grey din nou cu faţa către Hal. Erau nevoiţi să-l sprijine, întrucât picioarele lui umflate nu-i puteau suporta greutatea.

— Te vei bucura să auzi că aliatul tău, Mussalim bin-Jangiri, cunoscut şi sub numele de al-Auf, a scăpat din capcana pe care i-am întins-o. Hal se aşează la capătul patului şi adăugă: A dispărut în ocean. Trebuie să presupunem că s-a retras în bârlogul lui ca să-şi lingă rănile pe care am reuşit să i le fac.

— Nu ştiu nimic despre asta, zise Grey atârnând în braţele temnicerilor lui şi tremurând puternic de groază. Trebuie să mă crezi, Sir Henry.

Hal continuă ca şi când nici nu l-ar fi auzit:

— Problema mea e şi mai gravă... pentru că al-Auf l-a capturat pe fiul meu cel mic. Sunt sigur că îţi dai seama că

aş face orice ca să-mi salvez băiatul şi cred că ştii unde aş putea să-l găsesc. Întinse mâna şi îi atinse gâtul cu vârful sabiei. Lăsaţi-l să stea pe picioarele lui, le spuse el oamenilor care îl ţineau; aceştia se dădură la o parte.

— Te implor, Sir Henry! strigă Grey, legănându-se în tocul ferestrei deschise. Sunt un om bătrân.

— Şi unul rău, adăugă Hal, apăsând sabia un pic mai tare în gâtul lui.

O picătură strălucitoare de sânge se ivi din pielea înţepată, pătându-i vârful sabiei Toledo.

— Unde îl pot găsi pe al-Auf? Dar pe fiul meu?

Un sunet gâlgâitor şi bolborosit se auzi de sub roba lui Grey, iar fecalele lichide, maro precum sucul de tutun, i se scurseră dintre picioarele umflate, formând o baltă pe podea. Duhoarea era puternică şi greţoasă în camera mică şi fierbinte, însă expresia lui Hal nu se schimbă.

— Unde îl pot găsi pe fiul meu? repetă el.

— Floarea Mării! strigă Grey. Fior de la Mar, vechiul fort portughez de pe insulă. Acela e portul lui al-Auf.

— Domnule, trebuie să-ţi spun că, oferindu-mi această informaţie, tocmai ţi-ai confirmat vina.

Uşor, mări presiunea oţelului pe gâtul lui Grey. Acesta încercă să îi reziste, arcuindu-se înapoi, în timp ce picioarele îi alunecară pe propriile fecale până când călcâiele îi ajunseră peste pervazul ferestrei deschise. Se balansă acolo preţ de o clipă, apoi, cu un ţipăt disperat, căzu pe spate. Funia şuieră după el, urmată de un zgomot surd când toată greutatea lui Grey o întinse puternic peste pervaz.

Hal îşi conduse trupa pe scări şi în curte, unde se opri ca să arunce o privire spre corpul umflat, care atârna liniştit la capătul sforii. Grey era suspendat deasupra bazinului cu peşti. Din căptuşeala mantiei, Hal scoase pergamentul pe care îl pregătise cu o noapte înainte şi i-l înmână lui Aboli.

— Pune-i asta la gât.

Aboli sări pe parapetul fântânii şi se întinse ca să strecoare bucla de sfoară peste capul lui Grey. Pergamentul începu să îi atârne pe piept. Proclamaţia lui Hal era scrisă în engleză şi în arabă.

Pentru că a fost judecat şi găsit vinovat de complicitate

cu piratul cunoscut drept al-Auf în acte de piraterie pe mare, prizonierul, William Grey, a fost condamnat la moarte prin spânzurare. Sentinţa a fost executată cum se cuvine de mine, Henry Courtney, cu puterea cu care am fost investit de Maiestatea Sa, regele William al III-lea.

Aflat lângă tatăl lui, Tom citi cu voce tare textul în arabă. Când ajunse la sfârşit, spuse:

— Este semnată „El Tazar”. Asta înseamnă Barracuda. De ce?

— Este numele pe care mi l-au dat musulmanii când am navigat pentru prima dată în apele astea.

Hal îşi coborî privirea spre fiul său. Faptul că cineva atât de tânăr precum Tom fusese nevoit să fie martorul unei asemenea fapte hidoase îl îngrijora. Apoi, îşi aminti că Tom avea şaptesprezece ani şi că ucisese deja câţiva oameni cu tunul şi cu sabia.

Nu mai era un copil, iar vocaţia şi antrenamentul îl pregătiseră pentru sarcini atât de macabre.

— Ne-am terminat treaba aici, spuse încet Hal. Să ne întoarcem pe navă.

Se răsuci spre uşile înalte şi sculptate, iar Big Daniel le dădu ordin oamenilor care stăteau de pază acolo să le deschidă.

Femeia care îi întâmpinase la sosire stătea acum în pragul uşii. Strada din spatele ei era plină de gărzi. Erau cel puţin doisprezece bărbaţi, înarmaţi cu flinte şi cu iatagane, o bandă temută de golani care dădură buzna când uşile se deschiseră.

— Uitaţi ce i-au făcut necredincioşii stăpânului nostru, se jeli femeia când văzu corpul lui Grey atârnând de funie. L-au ucis!

Îşi deschise gura fără dinţi şi scoase un strigăt strident, pe care femeile arabe îl foloseau ca să-şi îndemne bărbaţii să comită crime.

„Allah Akbar!” ţipă liderul gărzilor „Dumnezeu e mare!” Apoi, ridicându-şi flinta în dreptul umărului, trase în trupa de englezi. Bila îl lovi pe unul dintre marinarii lui Hal în faţă, scoţându-i dinţii, spulberându-i maxilarul şi înfigându-i-se adânc în craniu. Acesta căzu fără să ţipe, iar Hal înaintă cu unul dintre pistoalele ghintuite în mâna stângă.

Primul său foc îl lovi pe liderul gărzilor în ochiul drept. Acesta explodă, lăsând o gaură în orbită; lichidul gelatinos îi curse pe obraz. Când căzu, Hal trase al doilea glonţ în bărbatul care apăru în spaţiul din spatele lui, lovindu-l cu precizie în mijlocul frunţii. Acesta căzu pe spate spre cei care îl însoţeau, doborându-l pe unul dintre ei.

— Atacaţi-i, băieţi! strigă Hal.

Marinarii lui luară cu asalt tocul uşii, într-un grup solid.

„Serafim!” îşi rostiră ei strigătul de luptă, împingând gloata de siluete cu robe înainte de a ataca. Niciunul dintre inamici nu reuşi să ridice muscheta lungă în aglomeraţie, fiind toţi împinşi înapoi de lamele strălucitoare ale săbiilor. După ce mai căzură trei arabi, oamenii lui Hal reuşiră să ajungă în stradă, unde aveau mai mult loc pentru a lupta cu săbiile.

Hal îşi ţinea al doilea pistol încărcat în mâna stângă, dar prefera să îşi păstreze gloanţele, folosind în schimb sabia. Mai răni un arab care îi stătea în cale, apoi aruncă o privire împrejur după Tom şi îl văzu la un pas în urma lui. În acel scurt moment, observă că sabia lui Tom era ridicată, cu vârful deja pătat de sânge. Şi el doborâse un duşman.

— Bravo, băiete, mormăi Hal. Rămâi aproape!

Apoi alergă spre arabii rămaşi. Aceştia văzuseră soarta tovarăşilor lor din prima linie, confruntându-se acum ei înşişi cu ferocitatea feţelor albe, care se năpustiseră asupra lor în grup. Se împrăştiară şi fugiră înapoi pe alee.

— Lasă-i să plece! zise Hal, reţinându-l brusc pe Tom. Să ne întoarcem la barcă!

— Şi bătrânul Bobby? întrebă Big Daniel, arătând spre marinarul mort din urma lor.

Era înconjurat de cadavrele arabilor pe care îi omorâseră.

— Adu-l, ordonă Hal.

Nu era indicat ca oamenii să vadă că unul dintre camarazii lor era lăsat pe câmpul de luptă. Ei trebuiau să ştie că, mort sau rănit, el nu avea să-i părăsească.

— După ce vom ieşi din nou în larg, îl vom îngropa cum se cuvine.

Daniel se aplecă, iar Aboli îl ajută să ridice corpul pe umăr. Apoi, cu săbiile în mâini, cei doi bărbaţi îi conduseră

pe ceilalţi în pas alergător pe străzile înguste, înapoi spre chei. Era atât de devreme, încât foarte puţini oameni erau pe afară, iar cei care îi văzură venind dispărură rapid pe alei şi pe uşi. Ajunseră nestingheriţi în port, iar Alf Wilson aduse barca pentru a-i lua.

Când se retraseră spre locul în care era *Serafimul,* câţiva oameni mai curajoşi ieşiră din ascunzători şi traseră cu muschetele, strigându-le insulte sau provocări curajoase peste apa portului, însă distanţa era prea mare pentru ca vreo bilă de muschetă să poată ajunge în apropierea bărcii. Ned Tyler ordonă să se ridice lanţul ancorei, iar doisprezece bărbaţi să rămână lângă vinci. De îndată ce urcară cu toţii pe scară şi barca fu trasă din apă, dădu ordin să se ridice ancora şi să se coboare pânzele.

În timp ce *Serafimul* se întorcea, aliniindu-se spre intrarea în port, steagul lung şi verde al sultanului se ridică spre vârful catargului în turnul vestic al fortului, iar tunurile de pe metereze deschiseră focul asupra lor.

Chiar şi de pe punte, îi vedeau clar pe tunarii cu robe albe care trăgeau în ei frenetic. Hal văzu prin telescop că erau confuzi şi panicaţi. La reîncărcarea şi descărcarea fiecărui tun masiv, nimeni nu încerca să corecteze ţinta. În timp ce privea, unul dintre tunarii prea entuziaşti atinse arma gigantică în timp ce echipa lui se afla în spatele tunului, punând scripeţii ca să scoată vagonetul. Recul îl aruncă înapoi peste ei, strivindu-le oasele şi amputându-le membrele. Hal auzi ţipetele de agonie ale celor mutilaţi chiar şi de la distanţa de două cabluri care îi separa.

Apoi văzu o bilă imensă în zbor: se ridică dintre metereze precum un punct mic şi negru, arcuindu-se apoi descendent spre ei. Preţ de o clipă, Hal crezu că ar fi putut să lovească nava, însă plonjă alături, în mare, dislocând o masă de apă înaltă, care se revărsă pe puntea pupei şi stropi cizmele lui Hal până la genunchi.

— Trebuie să răspundem unui asemenea salut vibrant de bun-rămas! Hal se uită spre Ned Tyler fără să zâmbească şi adăugă: Te rog să cobori steagul în semn de respect faţă de sultan, domnule Tyler. Apoi, îndreaptă nava spre sud.

***

— Nu este marcat, şopti Hal în timp ce studia cu atenţie harta de pe birou. Şi totuşi, jur că am mai auzit numele. Fior de la Mar, Floarea Mării... Desigur, cu un astfel de nume, trebuie să fie într-adevăr una dintre vechile proprietăţi portugheze, după cum a spus şi Grey.

Îşi întrebase deja ofiţerii, trimiţându-i să întrebe şi marinarii, însă niciunul nu auzise de acest nume.

Stivuite lângă hartă erau opt cărţi grele, legate în piele neagră de viţel. Volumele acelea se numărau printre cele mai îndrăgite lucruri ale lui Hal. Alese una din grămadă, deschise paginile rigide care trosneau, apoi privi pentru scurt timp scrisul cursiv şi desenele în cerneală care acopereau fiecare pagină pe ambele părţi. Scrisul era atât de familiar, încât părea să facă parte din însăşi existenţa lui. Era scrisul tatălui său, Sir Francis Courtney. Jurnalele de bord făceau parte din moştenirea pe care o primise de la el. Cele opt volume acopereau treizeci de ani din călătoriile şi peregrinările tatălui său pe oceanele globului, o acumulare de cunoştinţe şi de experienţă de viaţă de o asemenea valoare intrinsecă şi sentimentală, încât, pentru Hal, valorau mai mult decât orice preţ în aur.

Dădu paginile aproape cu veneraţie, căutând numele pe care îl citise undeva, cu mulţi ani în urmă. Căutările îi erau scurte, pentru că era distras permanent de ceea ce observa: o piatră preţioasă sau desenul captivant al unui port străin, un ţărm exotic sau portretul unui bărbat, o pasăre sau un peşte care îi atrăseseră atenţia tatălui său şi care fuseseră înregistrate cu fidelitate de peniţa sa iscusită.

Neizbutind din prima căutare, lăsă deoparte volumul şi alese altul, pe a cărui copertă scria *Oceanul Indian, anii Domnului din 1632 şi până în 1641.* Căutările lui Hal durară atât de mult, încât fu nevoit să-şi umple din nou lampa cu ulei. Apoi, brusc, numele îi sări în ochi dintr-o pagină şi respiră uşurat. „Isla Fior de la Mar”: era însemnarea de sub desenul în cerneală al unui ţărm văzut din ocean, care înfăţişa clar tot ce era pe insulă. Roza vânturilor şi o scală a distanţelor erau marcate dedesubt. Acestea indicau lungimea totală a ţărmului de la sud la nord – cinci mile marine. Sub nume era scrisă poziţia „11 grade, 25 minute

latitudine sudică, 47 grade, 32 minute longitudine estică” şi, cu litere mici, era notat: „Cunoscută musulmanilor ca Daar Al Shaitan sau Portul Diavolului”.

Hal se întoarse repede la hartă. Cu rigla şi compasul, măsură coordonatele pe care i le pusese la dispoziţie tatăl său. Cu toate că trata cu rezervă până şi estimările lui Sir Francis cu privire la longitudine, află că măsurătorile îi indicau o poziţie de la aproximativ o sută cincizeci de mile marine la nord de insulele Glorietta. Totuşi, pe harta lui Hal nu era nimic însemnat în locul respectiv, în afară de largul mării. Se întoarse la jurnalul tatălui său. Sir Francis avea o pagină întreagă de descrieri. Hal începu să citească şi fu imediat fermecat. „Această insulă a fost raportată prima dată în 1508, de către Affonse D’Abuquerque, care a descoperit-o pe când se pregătea să captureze oraşele arabe aflate de-a lungul Coastei Febrei, de pe continentul estic african. Din acest port fortificat şi-a lansat atacurile asupra Zanzibarului şi asupra zonei Dar Es Salaam”. Hal dădu din cap. Ştia că Albuquerque fusese cunoscut drept Cel Mare de către semenii lui şi ca al-Shaintan, Diavolul, de către arabi, pentru succesul incursiunilor lui navale în Oceanul Indian. El, mai mult decât Tristao da Cunha, fusese responsabil cu asigurarea superiorităţii puterii şi influenţei portugheze pe Coasta Febrei şi în Golful Persic.

Dintre toate puterile europene, navele lui fuseseră primele care pătrunseseră bastionul arab de la Marea Roşie. Hal se întoarse la scrierile tatălui său.

„Albuquerque a construit un fort considerabil în vârful nordic al insulei, tăind blocuri de piatră de coral pentru construcţie şi folosind prizonieri musulmani pentru munca grea. A înarmat fortul cu tunuri capturate în timpul cuceririi Ormuzului şi Adenului. A numit insula după propriul steag, *Fior de la Mar.* Câţiva ani mai târziu, în 1508, aceeaşi navă a eşuat pe recifele de corali din largul coastei Goa, iar Albuquerque a pierdut o mare parte din averea personală, acumulată în timpul campaniilor din aceste oceane. După succesul atacurilor de pe continentul african, Albuquerque şi-a abandonat baza de pe insulă şi şi-a transferat steagul în Zanzibar, Fortul de pe Fior de Mar a fost lăsat în paragină.

Am ajuns aici la 2 noiembrie 1637. Insula măsoară în lungime cinci mile marine şi un sfert şi în lăţime o jumătate de milă marină, în cel mai lat punct. Partea estică este expusă valurilor şi vânturilor şi nu oferă un ancoraj sigur. Golful din extremitatea nord-vestică este foarte bine protejat şi păzit de un recif de corali. Fundul apei prezintă nisip şi scoici şi oferă o ancorare excelentă. Prin recif există un coridor care trece direct pe sub zidurile fortului. Astfel, când meterezele erau ocupate de portughezi, orice vas care intra în golf putea fi supus unui foc intens din partea bateriilor garnizoanei”.

În mijlocul paginii, tatăl lui Hal întocmise o hartă detaliată a golfului şi a fortului, indicând coridorul prin recif, precum şi diverse măsuri de precauţie.

„Mulţumesc, tată”, şopti Hal cu emoţie, apoi continuă să studieze textul.

„Am fost pe ţărm şi am aflat că zidurile fortului au rezistat bine trecerii timpului aproape un secol şi jumătate. Au fost construite solid şi nicio armă modernă de război nu le-ar putea străpunge. Tunurile din bronz erau nemişcate în ambrazuri, iar metalul ţevilor era foarte corodat de aerul sărat. Sistemul de captare şi rezervoarele pentru colectarea apei de ploaie erau încă funcţionale şi am putut să ne umplem butoaiele. Păsările de mare îşi făceau cuibul în punctul sudic al insulei. În timpul zilei, mulţimea acestor păsări forma o cupolă întunecată deasupra insulei, care putea fi văzută de la multe mile din larg. Corul vocilor lor combinate era atât de puternic, încât devenea asurzitor şi buimăcea simţurile. Carnea acestor păsări era uleioasă şi cu gust puternic de peşte, dar când era sărată şi afumată devenea comestibilă. Am trimis un grup pe plajă ca să le adune ouăle. Marinarii s-au întors cu zece coşuri mari şi toată lumea s-a ospătat. În plus, în golf erau mulţi peşti şi multe stridii, iar cum noi am zăbovit zece zile, i-am pus pe toţi oamenii să prindă şi să afume bunătăţile, ca să refacem proviziile navei. Am plecat din nou pe 12 noiembrie, spre Bab al Maneb, în sudul Mării Roşii”.

Hal închise jurnalul cu acelaşi respect pe care l-ar fi arătat faţă de Biblia familiei – ceea ce şi era, într-un fel – şi îşi îndreptă atenţia spre hartă. Marcă atent poziţia insulei,

aşa cum o notase tatăl său, apoi stabili cursul şi direcţia din poziţia prezentă, de la extremitatea sudică a Canalului Zanzibar.

Când se duse pe punte, soarele se afla la doar un deget deasupra orizontului, atât de învăluit în marea purpurie, încât putea să privească direct, cu ochiul liber, sfera roşie şi agitată. Odată cu apusul, vântul musonic slăbea, dar încă avea suficientă forţă pentru a umfla toate pânzele albe, care arătau precum sânii unei doici.

— Domnule Tyler, adu nava în vânt cât de aproape poate naviga pe traseul acesta, ordonă el încruntat. Cu vânt strâns.

— Cu vânt strâns, căpitane, zise Ned atingându-şi căciula.

Hal îl lăsă şi plecă mai departe, ridicându-şi privirea spre velele de pe catarg când trecu pe lângă acestea. Tom era încă acolo, aşa cum fusese încă de când plecaseră din portul din Zanzibar. Lui Hal i se rupea sufletul, dar nu avea să urce alături de el. Şi el voia să fie singur.

Când ajunse la etravă, păşi pe baza bompresului şi se agăţă de vela straiului, privind înainte spre marea care se întuneca, căpătând culoarea prunelor coapte. Din când în când, *Serafimul* rupea creasta câte unui val mai mare şi îl arunca peste provă, împroşcându-l în faţă cu picături. El nu făcea niciun efort să le şteargă, ci le lăsa să picure de pe bărbie pe piept.

Departe, în urma lor, Africa dispăruse la orizont, în apusul ceţos. Nu se vedea ţărmul din faţă. Oceanul negru era infinit şi lat. Ce speranţă avea să găsească un băiat mic în toată acea întindere nesfârşită? se întrebă el. „Şi totuşi, o voi face, chiar dacă mi-ar lua tot restul vieţii, şopti el. Şi nu-mi va fi milă de cei care-mi vor sta în cale”.

***

Dhow era un vas cu sclavi, întrebuinţat pentru a transporta nefericirea de pe continent peste canal, în pieţele din Zanzibar. Duhnea din cauza slăbiciunii trupurilor omeneşti şi a agoniei spiritelor lor. Pe deasupra micului vas plutea o miasmă respingătoare, care intra în părul şi în

hainele tuturor celor aflaţi la bord. De fiecare dată când inspira, duhoarea îi pătrundea lui Dorian în plămâni şi părea să-i macine sufletul.

Era înlănţuit pe puntea inferioară. Belciugele din fier erau fixate în rama principală din lemn gros, iar capetele erau nituite. Cătuşele de la picioare erau forjate, iar lanţul era trecut prin inelul cătuşelor. Era spaţiu pentru o sută de prizonieri în cala lungă şi joasă, însă Dorian era singur. Se ghemui pe una dintre ramele principale ale navei *dhow,* încercând să-şi ţină picioarele departe de santinele urât mirositoare, care revărsau la fiecare tangaj al carenei înguste solzi de peşte şi bucăţi de miez de nucă de cocos ude – încărcătura alternativă a navei *dhow.*

Cam la fiecare oră, trapa de deasupra capului său se deschidea şi un marinar din echipajul arab îl privea cu îngrijorare. Temnicerul îi dădea fie un bol cu orez şi peşte fiert, fie nucă de cocos verde, cu vârful tăiat. Sucul de cocos era dulce şi puţin efervescent, iar Dorian îl bea nerăbdător, chiar dacă refuza tocana făcută din peşte uscat la soare, pe jumătate stricat.

În afară de lanţuri şi de spaţiul urât mirositor al cabinei, temnicerii lui arabi îl trataseră cu cea mai mare grijă. Mai mult decât atât, chiar îşi făceau griji pentru el şi se asigurau că nu îi este foame sau sete.

De patru ori în ultimele două zile, căpitanul navei *dhow* coborâse pe puntea sclavilor şi rămăsese în faţa lui, fixându-l atent cu privirea, cu o expresie greu de înţeles. Era un bărbat înalt, cu o piele bronzată, ciupită de vărsat, şi cu un nas coroiat. El era cel care îl scosese pe Dorian din mare şi care îi ţinuse pumnalul la gât. La prima lui vizită, încercase să-l interogheze.

„Cine eşti tu? De unde eşti? Eşti credincios? Ce căutai pe nava necredinciosului?” Căpitanul avea un accent ciudat şi pronunţa unele cuvinte foarte diferit de cum îl învăţase Alf Wilson pe Dorian, dar îl înţelegea pe bărbat fără dificultate şi putea să-i răspundă fluent. În schimb, el rămăsese cu capul plecat, refuzând să ridice privirea spre el. Voia cu disperare să îşi verse frica şi mânia asupra arabului. Voia să-l avertizeze că era fiul unui om bogat şi puternic, dar simţea că ar fi fost cea mai mare prostie. Voia

să-i urle în faţă: „Tatăl meu va veni curând după mine, iar când o va face, nu-i va fi milă de tine sau de oamenii tăi” În schimb, îşi muşcase dureros limba, refuzând să răspundă la întrebări, în cele din urmă, căpitanul renunţase la încercarea de a-l face să vorbească. Se lăsase pe vine lângă el şi îl apucase de buclele dese şi creţe. Apoi se jucase cu ele aproape afectuos. „Dumnezeu este mare. Nu există niciun Dumnezeu în afară de El, iar Mahomed este Profetul lui”.

La următoarele vizite pe puntea sclavilor, nu se mai chinuise să-l interogheze pe Dorian. Cu toate acestea, de fiecare dată, îl mângâiase pe cap şi îşi mormăise rugăciunea.

La ultima sa vizită, scosese brusc pumnalul din teaca de la centură. Pe Dorian îl liniştise comportamentul lui anterior aşa că fusese şocat când lama strălucitoare şi ascuţită ca un brici îi apăruse în faţă. Se stăpânise să nu ţipe, dar se ferise îngrozit

Arabul îşi arătase dinţii strâmbi şi decoloraţi într-un rânjet îngrozitor, care se voia conciliant şi, în loc să-l rănească pe Dorian, îi tăiase doar o şuviţă lungă din părul blond-roşcat, apoi strecurase pumnalul înapoi în teacă.

Dorian era derutat şi confuz din cauza acestui comportament ciudat şi avea mult timp ca să analizeze lucrurile în cala întunecată şi urât mirositoare a sclavilor. Îşi dădu seama că ceea ce îi fascina pe temnicerii lui erau culoarea şi textura părului său, care aveau un fel de semnificaţie specială pentru ei. Când fusese scos prima dată din mare, păruse că arabii aveau să-şi îndrepte întreaga furie asupra lui. Îşi amintea perfect înţepătura pumnalului ţinut la gâtul lui şi, chiar şi acum, când îşi trecea degetele peste ea, simţea crusta de pe zgârietura pe care i-o făcuse lama pe piele.

Căpitanul îndepărtase cuţitul de la gâtul băiatului abia după ce îi luase căciula de pe cap, iar părul lung al lui Dorian fluturase în vânt. În groaza acelor momente, Dorian nu băgase în seamă pălăvrăgeala şi discuţiile aprinse dintre temnicerii lui în timp ce îl grăbeau sub punte, înlănţuindu-l în cala sclavilor, dar îşi amintea că toţi bărbaţii de pe nava *dhow* profitaseră de ocazia de a-i atinge şi de a-i mângâia

capul. Acum, îşi amintea frânturi din discuţia lor agitată.

Mulţi menţionaseră o „profeţie” şi câţiva strigaseră un nume care, în mod evident, era respectat de toţi, pentru că ceilalţi spuseseră în cor „Allah să-l miluiască” după ce acesta fusese rostit. Lui Dorian i se păruse că numele era „Taimtaim”. Speriat şi singur, se ghemuise pe taburetul brut din cala întunecată şi urât mirositoare şi se gândise la Tom şi la tatăl său, tânjind după ei cu un dor care ameninţa să-i frângă inima. Câteodată, adormea timp de câteva minute, dar de fiecare dată era trezit de câte o smucitură a carenei care se cufunda când nava *dhow* era lovită de un val mai mare, iar el aluneca de pe stinghia nesigură. Reuşise să deosebească zilele de nopţi după momentele în care trapa de deasupra se deschidea, pentru a i se da mâncare şi băutură, sau cele în care căpitanul cobora ca să-l soarbă din priviri. În a douăsprezecea zi de la capturarea lui, cătuşele de la glezne îi fură îndepărtate şi fu scos afară prin trapa punţii. Lumina soarelui era atât de puternică după întunericul de dedesubt, încât îşi acoperi ochii. Avu nevoie de multe minute ca să se obişnuiască cu strălucirea ei, apoi, clipind dureros, se uită împrejur. Văzu că jumătate din membrii echipajului îl înconjurau, privindu-l fascinaţi. De această dată, fu atent la ce spuneau.

— Asta chiar face parte din profeţie, Slavă lui Dumnezeu!

— E imposibil, pentru că al-Amhara nu vorbeşte limba Profetului.

Dorian înţelese că prin al-Amhara, care se traducea prin „Cel Roşu”, se refereau la el.

— Ai grijă să nu spui vreo blasfemie, O Ishmael. Nu eşti tu în măsură să judeci dacă el e copilul profeţiei sau nu.

— Căile Domnului sunt minunate şi de neînţeles, spuse un altul, iar ceilalţi ziseră în cor: „Slavă lui Dumnezeu!”

Dorian privi dincolo de cercul de feţe cu bărbi negre, apoi mai departe, peste bord. Valurile din faţă erau purtate de vânt şi se unduiau argintii în lumina soarelui, dar la orizont se zărea un nor întunecat şi nefiresc. Se uită la el atât de intens, încât ochii începură să îi lăcrimeze în vânt. Părea să fie un fum care se rotea, însă apoi, cu ochii lui tineri şi ageri, zări cele două siluete minuscule ale

palmierilor de dincolo de el şi îşi dădu seama că vedea un stol mare de păsări.

Cât timp privi, mai multe stoluri mici, de zece sau de douăzeci de păsări marine, zburară pe deasupra navei *dhow,* grăbindu-se să se alăture aglomerării. Voia să vadă mai mult şi, în acelaşi timp, să testeze starea de spirit a temnicerilor lui, să vadă câtă libertate i-ar oferi. Înaintă, iar arabii care stăteau în cerc îi făcură loc: păşiră cu toţii respectuos din calea lui, ca şi când ar fi fost speriaţi sau ar fi ezitat să-l oprească. Unul îi atinse capul în timp ce trecu, dar Dorian îl ignoră.

— Păziţi-l bine, strigă căpitanul navei *dhow* de la cârmă. Nu trebuie să evadeze.

— Ah! Deci, Yusuf, răspunse unul dintre ei, al-Amhara e într-atât de binecuvântat încât poate să zboare precum îngerul Gabriel?

Râseră cu toţii, dar nimeni nu făcu vreun efort să-l oprească pe Dorian. El merse înainte şi se rezemă de singurul catarg gros.

Treptat, pădurea de palmieri de sub norul de păsări deveni mai vizibilă, iar el reuşi să distingă forma din capătul nordic, în mod clar o insulă. Ceva mai aproape, zidurile unei clădiri pătrate făcute din blocuri albe străluceau în lumina soarelui. Apoi, văzu pe ziduri tunuri şi o flotă de nave acostate în golful de sub port.

„Minotaurul!” exclamă el brusc în clipa în care recunoscu catargele înalte şi forma navei cu care se luptase *Serafimul* cu doar câteva zile în urmă. Având o viteză superioară, probabil că ajunsese cu mult înaintea micii nave *dhow.* Ambarcaţiunea era ancorată în mijlocul golfului, sub porturile goale, iar când se apropiară, Dorian reuşi să distingă clar distrugerile făcute de tunurile *Serafimului.* Apropiindu-se şi mai mult, putu să citească numele care fusese pictat în arabă pe pupă, înlocuind numele englezesc: *Suflul lui Allah.*

Nu era singura navă cu pânze pătrate din golf: mai erau încă patru, una mai mare şi trei mai mici *decât Minotaurul.* Dorian se gândi că şi acestea trebuie să fi fost capturate de corsar, din convoaiele flotei europene care făceau comerţ în Orient. Cinci nave mari încărcate cu marfă de valoare

erau o pradă imensă. Nu era de mirare că numele lui al-Auf era atât de temut în oceanul acela.

Gândurile îi fură întrerupte de strigătul lui Yusuf – căpitanul de la cârmă – „Gata pentru volta în vânt!” şi de graba picioarelor goale pe punte în timp ce echipajul sărea ca să pună volta în vânt. Verga lungă se mişcă în spate, apoi în faţă, spre partea opusă a catargului. Singura pânză se umflă la tribord, iar căpitanul cârmi spre coridorul îngust, prin reciful care păzea intrarea în golf.

— Luaţi-l pe al-Amhara în cabina din faţă. Ascundeţi-l de ochii privitorilor de pe zidurile fortului, strigă Yusuf, iar doi dintre bărbaţi îl luară de braţe pe Dorian, conducându-l cu blândeţe spre minuscula cabină de pe puntea provei şi împingându-l înăuntru.

Deşi uşa avea gratii, erau hublouri pe ambele părţi ale cabinei. Dorian privi afară şi văzu bine golful când nava *dhow* intră în el.

Canalul cotea prin coral, apoi trecea aproape pe sub zidurile fortului. Dorian îşi ridică privirea spre tunurile care ieşeau prin ambrazuri şi văzu feţele bronzate ale tunarilor din spatele lor. Fumul slab şi albastru al fitilelor lor aluneca de-a lungul părţii superioare a zidului din piatră. Membrii echipajului navei *dhow* răspunseră cu nerăbdare strigătelor slabe de întâmpinare ale garnizoanei. Căpitanul aruncă ancora aproape de prova *Suflului lui Allah* şi strigă peste apele calme şi limpezi spre una dintre bărcile trase pe plaja de sub fort. Trei bărbaţi vâsliră, apoi legară ambarcaţiunea lângă nava *dhow.* Prin peretele subţire din lemn al cabinei, Dorian îi auzi pe cei din echipaj certându-se înflăcăraţi şi încercând să hotărască cine să-i însoţească pe căpitan şi pe al-Amhara la ţărm. În cele din urmă, Yusuf puse capăt disputei alegând trei oameni şi ordonându-le să coboare în barcă pe post de escortă. Apoi intră în cabină şi îşi arătă dinţii galbeni într-un rânjet îngrozitor şi fals.

— Vom merge pe ţărm să ne întâlnim cu al-Auf.

Dorian îl fixă mut cu privirea, fără să dea vreun semn că înţelege, astfel că Yusuf îşi exprimă intenţia prin gesturi.

— Trebuie să-ţi acoperim părul frumos. Vreau să-l uimesc pe al-Auf.

Luă o robă murdară de culoare gri dintr-un cui de lemn

de lângă uşă şi îi făcu semn lui Dorian să o îmbrace. Deşi duhnea a transpiraţie râncedă şi a peşte stricat, Dorian se supuse. Yusuf aranjă gluga robei ca să îi acopere capul şi să-i ascundă faţa, apoi îl luă de braţ şi îl zori să coboare în luntrea care îi aştepta.

Fură conduşi spre plajă, unde coborâră pe nisipul alb şi scârţâitor al coralului. Cei trei arabi se apropiară de Dorian, iar Yusuf îi conduse spre pădurea de palmieri, pe cărarea care ducea către zidurile fortului. Trecând printr-un mic cimitir din mijlocul pădurii, văzură că unele morminte erau vechi, coralul crăpat desprinzându-se de pe pereţii acestora în bucăţi mari. În capătul îndepărtat erau cripte mai noi, fără pietre de mormânt, movilele de pământ proaspăt săpat fiind marcate doar de steaguri albe, ridicate pe stâlpi scurţi şi acoperite cu rugăciuni şi citate în arabă. Steagurile mormintelor fluturau în vântul musonic.

Părăsiră cimitirul, iar poteca şerpui prin pădure spre fort. Apoi, brusc, intrară într-un alt luminiş. Dorian se opri, şocat şi speriat: corpuri umane dezbrăcate atârnau din trepiede de lemn brut, de-a lungul ambelor părţi ale potecii. În mod clar, era terenul de execuţie.

Unele dintre victimele de pe trepiede erau încă în viaţă. Respirau, mişcându-se uşor şi dureros. Unul îşi încordă tot corpul şi gemu zgomotos înainte de a se prăbuşi în lanţuri. Alţii erau morţi, iar unii muriseră de câteva zile, având trăsăturile îngheţate în rictusul ultimei agonii, burţile umflate de gaze şi pielea arsă de soare până la carne. Cu toţii, vii şi morţi, fuseseră torturaţi cu cruzime. Dorian se holbă îngrozit la unul dintre ei, care avea cioturi arse în loc de mâini şi picioare. Alţii aveau orbitele goale, după ce ochii le fuseseră scoşi cu fierul înroşit. Limbile le fuseseră tăiate, iar muştele roiau într-un nor albastru în gurile larg deschise. Unii dintre cei încă vii strigau răguşit după apă, iar alţii strigau după Dumnezeu. Unul îl privi pe Dorian cu ochii mari şi negri când băiatul trecu pe lângă el, repetând în şoaptă, monoton: „Dumnezeu e mare, Dumnezeu e mare”. Limba îi era atât de neagră şi de umflată de sete, încât cuvintele abia se auzeau.

Unul dintre gardienii lui Dorian râse şi, ieşind de pe potecă, îşi ridică privirea spre bărbatul muribund.

— Pe buzele tale, numele lui Allah este o blasfemie! îi spuse el.

Apoi îşi scoase pumnalul curbat şi, cu cealaltă mână, apucă organele genitale stafidite ale muribundului. Cu o singură lovitură, le tăie şi le vârî în gura deschisă a victimei.

— Asta o să te facă să taci! chicoti el.

Bărbatul torturat nu arătă niciun semn de durere, căci agonia lui era deja insuportabilă.

— Mereu ai fost un bufon, Ishmael, îl dojeni afectat Yusuf. Haide, acum pierdem timpul cu prostiile tale.

Gărzile îl traseră pe Dorian mai departe, până când ajunseră la intrarea zidului din spatele fortului. Era larg deschisă, iar câţiva gardieni cu robe se ghemuiau la umbra bolţii, cu flintele rezemate de perete.

Tom îi spusese dintotdeauna lui Dorian că trebuie să observe şi să reţină fiecare detaliu al noilor împrejurimi. Gluga îi ascundea lui Dorian faţa, dar nu îi acoperea şi ochii. El văzu că uşile de la intrarea în fort erau vechi şi putrede, cu balamalele aproape mâncate de rugină, şi că zidurile erau foarte groase, protejându-i chiar şi împotriva celui mai feroce bombardament.

Gărzile îl cunoşteau bine pe căpitanul navei *dhow,* astfel că nici nu se deranjară să se ridice în picioare, îi adresară obişnuitele salutări înflorite, apoi făcură semn grupului să intre. Păşind în curtea fortului, Dorian se uită din nou cu atenţie în jurul lui. Văzu că edificiile originale erau foarte vechi, iar blocurile din piatră de coral erau uzate şi, în unele locuri, căzuseră. Cu toate acestea, fuseseră făcute reparaţii recente şi, chiar şi atunci, câţiva zidari lucrau la scara care ducea spre metereze. Acoperişul vechi fusese înlocuit cu unul din frunze de palmier, care era uscat doar pe jumătate. Estimă că aproximativ două sute de oameni stăteau la umbră de-a lungul bazei zidurilor. Unii îşi întinseseră covoraşele de rugăciune şi stăteau culcaţi pe acestea. Alţii erau adunaţi în grupuri mici, jucând zaruri, împărţind narghilele înalte sau discutând în timp ce îşi curăţau muschetele sau îşi ascuţeau muchiile iataganelor. Unii strigară salutul tradiţional, *Salaam aliekum!* iar temnicerii lui Dorian răspunseră cu *Aliekum ya salaam.*

Sub un acoperiş înclinat spre laturile deschise, ce se afla

în mijlocul imensei curţi, se afla un rând de focuri pentru gătit. Femei cu voal lucrau deasupra acestora, pregătind pâine pe tigăi din fier sau amestecând conţinutul oalelor negre cu trei picioare care stăteau deasupra cărbunilor. Când Dorian şi gărzile lui trecură pe lângă ele, îşi ridicară privirea fără să salute, dar ochii le erau enigmatici pe sub văluri.

În zidurile exterioare ale fortului erau construite camere, ale căror uşi dădeau spre curte. Unele erau folosite ca depozite sau magazii pentru pulbere, fiind păzite. Yusufle spuse oamenilor lui:

— Aşteptaţi-mă aici. Poate reuşiţi să cereţi mâncare de la femei, ca să vă umpleţi burţile mereu goale!

Îl luă ferm pe Dorian de braţ şi îl târî spre intrarea din mijlocul fortificaţiei.

Două gărzi le blocară intrarea.

— Ce treabă ai, Yusuf? întrebă unul. Ce te aduce neinvitat la uşa lui Musallim bin-Jangiri?

Se certară o vreme, Yusuf protestând pentru dreptul lui la acces, iar garda folosindu-şi puterea de a i-l refuza. Apoi, în cele din urmă, garda ridică din umeri.

— Ai ales o oră nepotrivită. Stăpânul a condamnat deja doi oameni la moarte, chiar azi. Acum se consultă cu comercianţii de pe continent. Dar tu ai fost mereu un om nesăbuit, Yusuf, unul căruia îi place să înoate cu rechinul-tigru. Intră pe riscul tău.

Îşi coborî sabia şi se dădu la o parte rânjind superior.

Yusuf îl apucă şi mai ferm de braţ pe Dorian, dar degetele îi tremurau. Îl trase pe băiat spre uşă, apoi în camera de dincolo, şi îi şopti:

— Jos! jos, pe burtă!

Dorian simulă că nu ştia ce înseamnă şi rezistă eforturilor bărbatului de a-l trage spre podea. Se luptară o vreme în pragul uşii, apoi Yusuf îi dădu drumul şi îi permise să rămână în picioare cât timp îl târî princameră, spre grupul format din patru bărbaţi aşezaţi în capătul îndepărtat.

Încă în picioare, Dorian încercă să îşi reprime neliniştea şi se uită împrejur. Văzu dintr-o privire că, deşi pereţii camerei erau nefinisaţi, din blocuri de piatră de coral fără

ghips, fuseseră acoperiţi cu covoare colorate strălucitor, cu desene frumoase. Mobilierul era împrăştiat; podeaua aspră era bine măturată, dar goală, cu excepţia unei mese joase şi a unui rând de perne pe care stăteau cei patru bărbaţi. Aceştia îl priviră cu un dispreţ clar în timp ce Yusuf se strecura spre ei, intonând o litanie de laude şi de scuze.

— Mărite stăpâne! Cel mult iubit de Allah! Sabia Islamului! Distrugătorul necredincioşilor! Pacea fie cu tine!

Dorian îl recunoscu pe bărbatul care stătea cu faţa la el. Îl văzuse ultima dată pe puntea pupei *Minotaurului.* Ştia că nu avea să uite niciodată faţa aceea.

Sub un turban verde, părea sculptată în lemn de tec sau într-un alt material dur. Pielea îi era bine întinsă peste craniu, astfel încât pomeţii bărbatului păreau prea aproape de suprafaţă. Fruntea lui era înaltă şi netedă, iar nasul îngust şi osos. Barba care atârna spre talie era pieptănată în două şi vopsită într-un roşu-deschis, dar câteva dungi gri se vedeau prin vopsea. Sub mustaţa pleoştită, gura îi era o linie subţire şi strânsă.

Gura reptiliană fără buze se deschise, iar vocea care se auzi fu blândă şi melodioasă, blândeţea-i falsă fiind devoalată de ochii cruzi şi negri ca smoala de deasupra.

— Probabil că ai un motiv bun ca să ne deranjezi discuţia, spuse al-Auf.

— Mărite stăpâne, sunt o bucată de excrement de cămilă care se usucă la soarele chipului tău.

Yusuf atinse de trei ori podeaua de piatră cu fruntea.

— Cel puţin, asta e adevărat, confirmă al-Auf.

— Ţi-am adus o mare comoară, Adorat al Profetului.

Yusuf îşi înălţă capul suficient cât să arate spre Dorian.

— Un sclav? întrebă al-Auf. Am umplut pieţele lumii cu sclavi. Îmi mai aduci unul?

— Un băiat, confirmă Yusuf.

— Nu sunt pederast, spuse al-Auf. Prefer oala cu miere grămezii de bălegar.

— Un băiat, zise repede şi neliniştit Yusuf. Dar nu este un băiat obişnuit. Îşi mai lipi o dată fruntea de pietre, apoi adăugă: Un băiat de aur, dar mai preţios decât aurul.

— Vorbeşti în ghicitori şi te învârţi în cerc, fiu de porc sălbatic şi bolnav!

— Am permisiunea să arăt această comoară privirii tale binevoitoare, o, preamărite? apoi vei vedea adevărul celor spuse de mine.

Al-Auf dădu din cap şi îşi mângâie barba vopsită.

— Repede, atunci. Deja mă obosesc prostiile tale.

Yusuf se ridică în picioare, cu spatele încovoiat aproape de tot şi cu capul plecat cu mare respect. Îl luă pe Dorian de mână şi îl trase înainte. Deja transpira de groază.

— Fă ce-ţi spun, şopti el feroce, încercând să-şi ascundă propria frică, sau te voi castra şi te voi da celor din echipajul meu, să le fii curvă. Îl trase pe Dorian spre mijlocul camerei şi rămase în spatele lui. Mărite stăpâne, Musallim bin-Jangiri, îţi voi arăta ceva ce nu ai mai văzut! Se opri şi lăsă tensiunea să se acumuleze, apoi, cu un gest extravagant, scoase gluga care acoperea capul lui Dorian. Iată! Coroana Profetului, prezisă în profeţie!

Cei patru bărbaţi aşezaţi se holbară tăcuţi la Dorian. Până atunci, Dorian se obişnuise cu această reacţie din partea arabilor care îl vedeau pentru prima dată.

— I-ai vopsit părul cu henna, spuse al-Auf în cele din urmă, aşa cum mi-am vopsit eu barba.

Dar vocea îi era nesigură şi expresia îngrozită.

— Nu este adevărat, stăpâne.

Yusuf câştiga încredere. Îl contrazisese pe al-Auf fără remuşcări, o încălcare pentru care mulţi oameni muriseră.

— Dumnezeu însuşi i-a vopsit părul, exact cum i-a vopsit părul lui Mahomed, singurul lui Profet, continuă el.

— Slăvit fie Dumnezeu, şoptiră ceilalţi automat.

— Adu-l aici! ordonă al-Auf.

Yusuf îl prinse pe Dorian de umeri şi aproape îl ridică în aer în nerăbdarea lui de a asculta ordinul.

— Cu blândeţe! îl avertiză al-Auf. Tratează-l cu grijă!

Yusuf se bucură de această mustrare, căci însemna că al-Auf nu respingea în mod direct adevărul spuselor sale despre băiatul sclav. Îl trase pe Dorian în faţă cu mai multă grijă şi îl forţă să îngenuncheze în faţa corsarului.

— Sunt englez, spuse Dorian. Din nefericire, vocea sa de copil tremura, luându-i din forţă. Ia-ţi mâinile pătate de sânge de pe mine.

— Inima unui leu cu coamă neagră într-un pui

neînţărcat, dădu aprobator din cap al-Auf. Dar ce a spus? Nimeni nu îi putea răspunde, aşa că al-Auf îl privi din nou pe Dorian. Vorbeşti arabă, micuţule?

O replică furioasă în aceeaşi limbă se ridică spre buzele lui Dorian, dar reuşi să se abţină şi răspunse în engleză:

— Poţi să te duci direct la naiba şi să-i transmiţi diavolului salutările mele când ajungi acolo!

Era una dintre expresiile tatălui său şi simţi că îşi recapătă curajul. Încercă să se ridice din genunchi, dar Yusuf îl ţinu jos.

— Nu vorbeşte arabă, spuse al-Auf cu o uşoară dezamăgire în voce. Asta făcea parte din profeţia Sfântului Taimtaim, fie numele lui binecuvântat pentru totdeauna.

— Poate fi învăţat, sugeră Yusuf cu o urmă de disperare. Poţi să-l laşi cu mine, iar eu îl voi face să citeze din Coran într-o lună.

— Nu este acelaşi lucru, scutură din cap al-Auf. Potrivit profeţiei, copilul va veni de pe mare cu mantia roşie a Profetului pe cap şi va vorbi limba Profetului.

Se holbă tăcut la Dorian. Treptat, declaraţia improbabilă îi dădu de înţeles lui Dorian că niciun arab nu văzuse vreodată păr roşcat. Începea să înţeleagă că îl percepeau ca pe un fel de semn religios, sacru: spuneau că Profetul lor Mahomed avea părul de aceeaşi culoare. Îşi aminti vag că şi Alf Wilson îi menţionase asta într-una dintre prelegerile lui lungi despre credinţa islamică. În mod evident, al-Auf îşi vopsise barba ca să-l imite pe Profet.

— Poate că, până la urmă, părul lui este vopsit doar cu viclenie, spuse posomorât al-Auf. Dacă este aşa, se încruntă el brusc la Yusuf, vă voi trimite pe amândoi pe terenul de execuţie.

Auzind aceste cuvinte, Dorian simţi din nou groaza gâtuindu-i respiraţia. Amintirea dezgustătoare a nenorociţilor torturaţi de pe trepiedele din pădurea de palmieri era îngrozitor de proaspătă în mintea lui.

Yusuf era din nou în genunchi, proclamându-şi nevinovăţia şi încercând să-i sărute picioarele lui al-Auf. Corsarul îl lovi cu piciorul şi îşi ridică vocea:

— Cheamă-l pe Ben Abram, medicul.

În câteva minute, un arab bătrân veni grăbit, făcând

plecăciuni în faţa lui al-Auf. Avea barba şi sprâncenele albe-argintii. Pielea îi era palidă precum coaja unui ou, iar ochii, strălucitori şi inteligenţi. Până şi al-Auf îi vorbi pe un ton blând.

— Examinează-l pe acest băiat englez, unchiule. Este părul lui natural sau a fost vopsit? Spune-mi dacă este sănătos şi bine proporţionat.

Doctorul atinse capul lui Dorian cu mâini blânde, dar ferme, iar Dorian se supuse atingerii lui cu o graţie nepotrivită, încordându-se. Ben Abram frecă buclele mătăsoase şi roşii între degete, scoţând sunete ascuţite printre dinţi, apoi dădu părul la o parte şi se uită cu atenţie la scalp, întorcându-l astfel încât să prindă lumina de la ferestrele înalte cu gratii. După aceea îi mirosi capul, încercând să detecteze orice iz chimic sau de ierburi.

— Nu am mai văzut aşa ceva în cincizeci de ani de medicină, nici la bărbaţi, nici la femei, deşi am auzit de oamenii de la nord de Parthia care au părul aşa, spuse în cele din urmă Ben Abram.

— Atunci, nu este vopsit.

Al-Auf stătea aplecat în faţă pe perne, interesat din nou.

— Este culoarea lui naturală, confirmă Ben Abram.

— Şi restul corpului?

— Vom vedea. Spune-i să-şi scoată roba.

— Nu vorbeşte limba Profetului. Trebuie să-l dezbraci tu.

Chiar şi cu Yusuf, care îl ţinea, nu reuşiră să îndeplinească ordinul. Dorian se luptă cu el ca o pisică băgată cu capul într-o găleată cu apă rece. Zgârie, lovi cu picioarele şi muşcă, iar la sfârşit fură nevoiţi să cheme două gărzi de la uşă ca să-l ţină. În cele din urmă rămase gol în faţa lor, în timp ce un gardian îi ţinea încheieturile mâinilor ca să nu-şi acopere corpul.

— Uită-te la culoarea şi la textura pielii lui, se minună Ben Abram. Este la fel de frumoasă ca mătasea albă, la fel ca spatele armăsarului sultanului. Este fără cusur. Se potriveşte de minune cu părul roşu şi dovedeşte, fără îndoială, că ceea ce spun este corect. Culoarea lui este naturală.

Al-Auf dădu din cap.

— Şi restul corpului?

— Ţineţi-l! le spuse Ben Abram gărzilor.

Muşcătura de pe încheietura mâinii încă îi sângera. Întinse mâna precaut şi începu să palpeze micile organe genitale ale lui Dorian.

— Testiculele lui încă n-au coborât în scrot, dar sunt intacte. Luă între degete penisul alb al copilului. După cum poţi vedea, nu este circumcis, dar...

Retrase prepuţul lui Dorian, iar vârful roz ieşi în afară. Dorian se zvârcoli în prinsoarea gardienilor şi toată hotărârea lui de a tăcea fu alungată de ruşine şi de umilinţă.

— Porc păgân! strigă el în arabă. Ia-ţi mâinile murdare de pe penisul meu sau jur pe Dumnezeu că te voi ucide!

Al-Aui se dădu înapoi pe pernele lui, cu un aer şocat, şi o veneraţie religioasă i se întipări pe trăsăturile sfrijite.

— Vorbeşte! Chiar este profeţia!

— Allah este milostiv! Slăvit fie Numele Lui! spuseră bărbaţii de lângă el în cor. Este profeţia Sfântului Taimtaim.

***

— Puntea! strigă Tom din cornişa catargului, făcându-şi mâinile pâlnie în jurul gurii. Corabie!

— În ce direcţie? strigă Ned Tyler.

— La prova babord. Două leghe distanţă.

Hal auzi strigătele din cabina lui şi sări în picioare atât de brusc, încât picăturile de cerneală stropiră harta. Le şterse repede şi fugi spre uşă, ieşind pe punte în cămaşă.

— Catarg! Ce vezi? strigă el.

— O navă mică, cu velă latină, pluti în jos răspunsul lui Tom. Ah! Ne-a văzut. Pleacă.

— Doar un om vinovat fuge.

Big Daniel veni pe punte şi ocupă locul de la cârmă.

— Sau unul prudent! spuse Ned Tyler.

— Pariez pe o guinee că vine de pe insula lui al-Auf, zise Big Daniel.

Hal îşi întoarse privirea spre ei.

— O vom prinde, domnule Tyler. Ridică toate pânzele şi pune nava pe curs astfel încât să o intercepteze, indiferent ce fel de navă este.

Încercând să-şi facă loc înapoi spre vânt pe marea agitată, mica navă *dhow* nu făcu faţă *Serafimului.* În jumătate de oră fu complet vizibilă, iar nava cea mare cu pânze pătrate se năpusti spre ea fără milă.

— Trage cu tunul în ea, domnule Fisher, ordonă Hal, iar Big Daniel se grăbi înainte spre tunul provei.

Câteva minute mai târziu, se auzi o singură bubuitură de tun. Hal privi prin telescop şi, la câteva secunde după foc, văzu o coloană de apă ţâşnind de la suprafaţă, la o jumătate de cablu de nava *dhow,* care fugea.

— Cred că până şi un păgân înţelege limbajul, mormăi el, iar afirmaţia lui se dovedi corectă când nava *dhow* cedă inevitabilului.

Coborî singura pânză şi se întoarse spre vânt.

— Pregăteşte un grup de abordaj înarmat, care să fie gata să se ducă după ea, îi ordonă Hal lui Big Daniel, în timp ce se îndreptau cu viteză spre mica navă.

Big Daniel luă grupul cu el în barcă. Apoi sări pe puntea navei *dhow* şi dispăru în cală. Între timp, oamenii lui preluară controlul navei şi adunară micul echipaj sub ameninţarea săbiilor. În zece minute, Big Daniel se întoarse pe punte şi chemă *Serafimul.*

— Căpitane, are o încărcătură întreagă de mătase şi toate baloturile au sigiliul Companiei John.

— Pradă piratată, Dumnezeule! Hal zâmbi pentru prima dată în ultimele zile, apoi strigă spre el: Lasă-l pe domnul Wilson şi cinci oameni ca să o navigheze. Adu căpitanul şi tot echipajul pe nava noastră, sub pază.

Big Daniel aduse arabii – confuzi şi înspăimântaţi – la bord, iar AlfWilson puse nava *dhow* pe curs şi urmă *Serafimul,* reluând cursul anterior şi navigând sub vânt.

Căpitanul arab nu avu nevoie de prea multă muncă de lămurire ca să vorbească.

— Eu sunt Abdulla Wazari din Lamu. Sunt un negustor cinstit, protestă el, parţial sfidător, parţial servil.

— De unde ai cumpărat încărcătura asta, Wazari? îl întrebă Hal.

— Am plătit un preţ corect şi cu bună credinţă, aşa cum îmi este martor Allah, spuse căpitanul, devenind evaziv

— Fără îndoială că nu ai remarcat că baloturile din cală

poartă însemnele companiei englezeşti India de Est.

— Nu sunt un hoţ. Nu le-am furat. Le-am cumpărat corect.

— Atunci, cine ţi le-a vândut, O, Wazari, Negustor Cinstit? Şi unde?

— Un bărbat pe nume Musallim bin-Jangiri mi le-a vândut. Nu aveam de unde să ştiu că sunt proprietatea companiei englezeşti.

— Nici măcar din ce ai văzut cu ochii tăi, spuse Hal sec în engleză. Apoi, continuă în arabă: Şi unde l-ai întâlnit pe Jangiri?

— Pe insula Daar Al Shaitan.

— Unde este insula asta? Când ai plecat de acolo?

— Se află la o distanţă de cincizeci de leghe, cam aşa. Wazari ridică din umeri. Am plecat ieri, cu vântul de răsărit.

Această estimare a poziţiei insulei confirma coordonatele din jurnalul tatălui său. Hal se întoarse şi păşi încet înainte, gândindu-se la noua informaţie. Era clar că al-Auf făcea comerţ deschis pe insula Fior de la Mar, vânzându-şi prada. Probabil că negustorii arabi de pe toate mările estice se îmbulzeau către el ca să-şi umple calele cu bunuri furate la preţuri mici. Se întoarse lângă Wazari.

— L-ai văzut chiar pe Jangiri sau pe unul dintre locotenenţii săi?

— L-am văzut. Tocmai se întorsese dintr-o luptă îngrozitoare cu o navă a necredincioşilor. Propria lui navă stă în golf şi este foarte distrusă...

Wazari se opri brusc când îşi dădu seama că era posibil să se afle exact pe puntea navei de necredincioşi pe care o descria. Expresia îi deveni vicleană.

— Ţi-a spus Jangiri dacă a luat vreun prizonier necredincios în această bătălie? îl întrebă Hal. Vvazari scutură din cap. Nu ţi s-a lăudat şi nu l-ai auzit povestind că şi-a luat ca sclav un copil european? Un băiat de unsprezece sau de doisprezece ani?

Hal încercă să facă întrebarea să pară una obişnuită, însă văzu imediat un licăr brusc de interes în expresia lui Wazari, pe care bărbatul îl mască repede, aşa cum trebuia să facă un bun negustor.

— Sunt un om bătrân şi nu îmi amintesc, spuse Wazari.

Poate un act de ospitalitate sau de bunătate ar putea să-mi împrospăteze memoria.

— Ce bunătate? întrebă Hal.

— De pildă ca tu, stăpâne, să ne permiteţi mie şi navei mele să plecăm în drumul nostru, fără să ne mai reţii. Asta ar fi o bunătate care ar fi scrisă pe numele tău în cartea de aur.

— O bunătate merită o alta, spuse Hal. Fii bun cu mine, Wazari, şi poate că voi fi şi eu bun cu tine. Ai auzit de un copil european cât timp ai fost cu Jangiri, care este cunoscut şi ca al-Auf?

Arabul se trase de barbă nehotărât, apoi oftă.

— Ah, acum îmi amintesc ceva de genul ăsta.

— Ce-ţi aminteşti? întrebă Hal şi, instinctiv, atinse mânerul pumnalului de la centură.

Arabul remarcă gestul.

— Îmi aduc aminte că, acum două zile, jangiri mi-a oferit spre vânzare un copil european, unul care vorbea limba Profetului.

— De ce nu l-ai cumpărat?

Hal se aplecă atât de aproape de el, încât simţi în respiraţia lui Wazari mirosul ultimei mese, de peşte uscat la soare.

Wazari râse.

— Preţul era de un lakh de rupii. Apoi repetă, minunându-se: Un lakh de rupii pentru un băiat sclav!

— Asta e răscumpărarea pentru un prinţ, nu pentru un sclav, confirmă Hal. L-ai văzut pe băiat?

— La un lakh? pufni Wazari neîncrezător. A spus că trebuie să-i arăt aurul înainte de ad vedea pe băiat. Sunt un om sărac şi i-am spus asta lui Jangiri. Unde să găsesc eu un lakh?

— Cum de-a îndrăznit să ceară un asemenea preţ? insistă Hal.

— A spus că este copilul profeţiei lui Taimtaim, spuse Wazari.

— Nu cunosc profeţia asta.

— Sfântul a profeţit că un copil cu un păr ciudat va veni pe mare.

— De care păr?

— Roşcat! spuse Wazari. Coroana Roşie a Profetului. Jangiri spune că acest copil al lui are părul de culoarea apusului de soare.

Hal îşi simţi inima sărindu-i din piept şi moralul ridicându-i-se. Se întoarse, pentru ca Wazari să nu-i citească asta pe chip, şi se îndreptă spre balustradă. Rămase acolo mult timp, lăsând vântul să-i fluture părul negru în jurul feţei. Apoi şi-l netezi cu ambele mâini şi se întoarse ca să îl înfrunte pe Wazari.

— Într-adevăr, ai fost bun, spuse el, iar când se întoarse spre Ned Tyler, zâmbi şi adăugă: Condu-l pe acest om şi echipajul său înapoi pe nava *dhow.* Lasă-i să plece.

Ned fu surprins.

— Să-i las să plece? Mă scuzaţi, căpitane, dar cum rămâne cu mătasea furată?

— Lasă-l să o păstreze!

Hal râse zgomotos şi fiecare bărbat de pe punte rămase cu gura căscată. Nu-l mai auziseră râzând aşa de multe zile.

— Este o mică recompensă pentru ce mi-a oferit.

— Ce ţi-a oferit, căpitane? întrebă Ned. Deşi nu este treaba mea...

— Speranţă! spuse Hal. Mi-a dat speranţă.

***

Barca se strecură în jurul punctului sudic al insulei Fior de la Mar în timpul nopţii. Luna nu avea să răsară vreme de încă o oră şi era foarte întuneric. Hal putea judeca apropierea doar după fosforescenţa valurilor care se spărgeau pe plajă. Coborâse vela, pentru că, deşi vopsise şi pânza în negru, voia să reducă şansele de a fi reperat de pe ţărm.

Hal lăsase *Serafimul* sub linia orizontului în timpul zilei, ca să nu îl alerteze pe al-Auf. Venise să lase barca doar după apusul soarelui, iar acum îi aştepta la două mile în larg. Hal aranjase o serie de semnale cu rachete cu Ned Tyler. Dacă dădeau de bucluc, *Serafimul* trebuia să intervină ca să îi preia. Până acum nu întâlniseră niciun obstacol, iar capătul sudic al insulei părea părăsit, deşi

văzuseră lumini de lămpi pâlpâind şi focuri de gătit în capătul nordic, când trecuseră pe lângă acesta.

Dacă desenele tatălui său erau exacte, Hal se aştepta să găsească un golf protejat, ascuns sub capătul sudic al insulei, spre care cârmi acum. Erau douăzeci de oameni în barcă, dar el intenţiona să ia doar un mic grup împreună cu el pe ţărm. Nu plănuia să atace fortul sau navele ancorate în golf: era doar o incursiune de recunoaştere, pentru a estima puterea piraţilor musulmani şi pentru a încerca să afle unde era ţinut Dorian. Spera să se strecoare pe ţărm şi să scape din nou fără să alarmeze garnizoana sau să dea ceva de bănuit.

Auzi plescăitul provei, apoi, câteva clipe mai târziu, o şoaptă de la pupă:

— Până la al patrulea semn.

Big Daniel măsură el însuşi adâncimea mării, neavând încredere ca altcineva să îndeplinească această sarcină vitală. Burta bărcii se înclină brusc. Un val mare trecu pe sub barcă, ridicându-i, iar Hal îşi dori să aibă mai multă lumină care să-i ghideze înăuntru. Un val se spărgea în apropiere, undeva în faţă.

— Acum, fiţi pregătiţi, băieţi, le spuse Hal încet vâslaşilor.

Apoi, când simţi că prova începe să se ridice cu următorul val, le zise să vâslească.

Barca prinse valul şi înaintă cu viteză. Hal o convinse să rămână pe val cu mici ajustări ale cârmei. Creasta se sparse peste tot în jurul lor, dar barca se grăbi pe apele înspumate, până când, brusc, intră pe nisip.

Cei trei săriră în apă până la brâu, ţinându-şi pistoalele deasupra şi avansând cu greu spre ţărm. În urma lor, Big Daniel trase barca în apele mai adânci de dincolo de linia valurilor, pentru a le aştepta întoarcerea.

Bărbaţii se opriră deasupra semnului de apă adâncă.

— Aboli, lasă rachetele aici, spuse Hal, iar Aboli puse jos pachetul înfăşurat în pânză. Trebuie să sperăm că nu vom avea nevoie de ele, mormăi el. Acum, uită-te la capsa ta.

Imediat se auziră clinchete metalice şi pocnete, când Tom şi Aboli puseră din nou capsele pistoalelor. Vâslitul lung spre plajă şi mersul prin apă ar fi putut crea suficiente

ocazii pentru ca apa sărată să degradeze capsele. Nu se înarmaseră cu muschete cu ţevi lungi, care erau grele, incomod de cărat şi puţin avantajoase noaptea.

— Eşti bine, Tom?

Hal îşi coborî vocea şi mai mult. Se gândise mult până să se hotărască dacă să-l aducă pe băiat cu el la ţărm.

— Sunt bine, şopti Tom.

Hal îşi dori să nu fi făcut jurământul acela în compania lui Tom. Fiul său îl folosea de fiecare dată când încerca să-l protejeze de pericol. Nu reuşise să-i refuze lui Tom un loc în grupul de pe plajă, dar se consola acum cu faptul că vederea nocturnă a lui Tom o depăşea cu mult pe a lui şi chiar şi pe cea a lui Aboli. Ar fi putut să le fie recunoscător ochilor tineri şi ageri ai lui Tom înainte ca noaptea să se termine.

— Mergi în faţă, îi ordonă acum lui Tom.

Înaintară în şir indian, el fiind al doilea, iar Aboli ultimul.

Terenul era deschis şi sterp, iar ei urmară cu atenţie paşii lui Tom. Cuiburile păsărilor de mare erau atât de apropiate pe nisipul de coral, încât abia dacă aveau loc să păşească printre ele; spatele păsărilor erau negre ca funinginea, ceea ce le făcea aproape invizibile. Acestea cotcodăceau şi ţipau deranjant când bărbaţii călcau pe ele, însă zgomotul era absorbit de murmurul marii colonii. Din când în când, câte una îi ciupea dureros de gleznele goale, dându-le sângele, dar nimeni nu strigă. În cele din urmă, ajunseră la pădurea de palmieri din capătul îndepărtat al coloniei.

Tom îi conduse apoi într-un ritm mai rapid, rămânând la adăpostul pădurii, exact deasupra nisipului de coral al plajei. După jumătate de oră îi opri din nou, iar când Hal i se alătură, băiatul arătă înainte.

— Uite cornul golfului, şopti el. Abia văd navele ancorate, deci nu sunt sigur care dintre ele este *Minotaurul.*

Pentru ochii lui Hal, întunericul din faţă era de nepătruns. Cu toate acestea, Wazari îl asigurase că *Minotaurul* fusese în golf în urmă cu patru zile şi, cu distrugerile provocate de *Serafim,* părea puţin probabil să mai fi navigat de atunci.

— Luna va răsări în curând, şopti Hal. Vom putea să ne

asigurăm atunci. Dar, între timp, du-ne mai aproape.

Se furişară înainte prin jungla deasă de sub copaci. Pământul era acoperit de frunze de palmier căzute şi uscate, zgomotoase sub paşii lor. Erau nevoiţi să se bazeze pe Tom pentru a-i ghida printre aceste obstacole. Hal îşi încreţi nasul când simţi fumul focurilor de gătit, precum şi celelalte mirosuri – mai puţin plăcute – ale taberei corsarilor, de capete de peşte putrezite şi măruntaie sau de deşeuri şi grămezi neacoperite de bălegar. Apoi se opri din nou când simţi duhoarea inconfundabilă a cadavrelor umane în descompunere. Fusese pe prea multe câmpuri de bătălie ca să nu o recunoască. Imediat se gândi la Dorian şi se strădui să-şi alunge din minte gândul vulnerabilităţii fiului său, concentrându-se în schimb la ce avea de făcut. Continuară să avanseze încet.

Printre copaci se zări o scânteie de lumină, iar când se opriră din nou, auziră murmurul slab al vocilor. Cineva începu să intoneze o rugăciune islamică, iar altcineva tăia lemne de foc. Printre sunete se auzeau bătăile şi zăngănitul uşor al pânzelor şi scondrilor, precum şi zornăitul lanţului ancorei de la navele din golf. Ajunseră la marginea pădurii şi văzură curba întunecată a golfului din faţa lor.

— Uite *Minotaurul*, spuse încet Tom. Este inconfundabilă.

Pentru Hal, nava era doar o pată neagră în întuneric.

— Luna va răsări foarte curând, spuse el, şi se aşezară cu toţii ca să aştepte.

Când, în cele din urmă, luna răsări lent, radiind argintiu, formele navelor din golf se materializară în faţa lor. Reuşiră să distingă vergile goale ale *Minotaurului* pe fundalul stelelor. Hal văzu că alte trei vase cu pânze triunghiulare erau ancorate alături, exact aşa cum îi descrisese Wazari. Toate fuseseră capturate de al-Auf.

— Tom, tu rămâi aici, şopti Hal.

— Tată... protestă el.

— Fără discuţii! spuse ferm Hal. Ţi-ai făcut bine treaba, dar vei rămâne aici, în afara oricărui pericol, până când ne vom întoarce.

— Dar, tată...

Tom era indignat, dar Hal îl ignoră.

— Dacă se întâmplă ceva... dacă ne separăm, trebuie să te întorci pe plajă, unde am debarcat, şi să iei barca.

— Ce vei face? îl întrebă Tom.

— Aboli şi cu mine ne vom uita mai bine la navele din golf. Nu ne mai poţi ajuta cu nimic.

— Vreau să... Începu Tom, dar Hal îl întrerupse.

— Destul! Ne vom întâlni din nou aici! Vino, Aboli.

Cei doi se ridicară încet şi, în câteva secunde, dispărură în întuneric, lăsându-l singur pe Tom la marginea pădurii. Băiatul nu era speriat – era prea furios pentru asta: fusese înşelat şi tratat ca un copil, deşi dovedise de multe ori că nu mai era unul.

— Sunt legat cu un jurământ, clocoti el de mânie. Nu pot să rămân aici câtă vreme am o şansă oricât de mică de a-l ajuta pe Dorry.

Totuşi, îi trebui tot curajul ca să îşi sfideze tatăl şi să-i ignore ordinele. Se ridică ezitant în picioare.

— Este datoria mea, şopti el.

Se pregăti de plecare. Nu merse pe urmele tatălui său şi ale lui Aboli. În schimb, ocoli pe plajă. Tatăl său îi arătase harta insulei şi desenele vechiului fort, realizate de bunicul său în urmă cu cincizeci de ani, aşadar ştia destul de bine terenul din faţă şi pe unde mergea.

Luna era acum deasupra copacilor, aşa că se putea mişca rapid. Tom îi văzu lumina reflectată din meterezele palide ale fortului din faţă, iar când porni înspre ea, găsi o cărare care mergea în aceeaşi direcţie. Pe măsură ce înainta, mirosul cărnii umane în descompunere devenea mai puternic, până când, în cele din urmă, intră în luminişul din pădure şi se opri alarmat.

Un câmp de cadavre se întindea în faţa lui. Cadavre umane goale, suspendate de un rând de spânzurători improvizate, ciudate şi înfiorătoare în lumina lunii. Simţi un fior superstiţios îngrozitor şi nu reuşi să iasă dintre morţi. În schimb, ocoli luminişul, rămânând printre copaci. Procedă bine, căci înainte de a ajunge la jumătatea drumului, un rând de siluete cu robe apăru pe poteca din pădure, din direcţia fortului. Dacă ar fi rămas pe potecă, ar fi intrat direct în acestea.

După ce siluetele trecură, Tom rămase la adăpostul

pădurii de palmieri şi, în câteva minute, se ghemui sub zidurile groase ale fortului, luminate de razele argintii ale lunii. Furia îi trecuse şi se simţea acum foarte singur şi neprotejat. Ştia că ar fi trebuit să-şi recunoască prostia şi să se furişeze înapoi spre locul de întâlnire, înainte ca tatăl său să descopere că dispăruse. Nu avea să dureze mult. Se gândi la nesupunerea lui. Precaut, începu să ocolească fortul, până când ajunse aproape în faţa porţilor principale, care erau deschise, însă gărzile se îngrămădeau sub boltă. Păreau să doarmă, dar nu putea risca să se apropie mai mult. Se ghemui în umbră alte câteva minute. O torţă ardea într-un suport, pe o latură a deschiderii porţii. La lumina acesteia, reuşi să vadă lemnul solid al uşii.

Se întoarse şi porni înapoi, în jurul perimetrului zidurilor. Pe partea estică, lumina lunii cădea din plin pe blocurile palide de coral. Tom văzu că, pe alocuri, zidurile erau distruse: o parte dintre plăci căzuseră, iar vegetaţia junglei preluase controlul. Ficuşii pătrunseseră adânc cu rădăcinile în rosturile dintre blocuri, iar tulpinile lianelor sălbatice se căţăraseră pe ziduri, ca nişte pitoni imenşi în lumina lunii.

Apoi, lui Tom îi veni o idee ridicolă: să intre în fort căţărându-se pe ziduri, folosindu-se de o liană, ca să-l caute pe Dorry. În timp ce se gândea la asta, auzi brusc o tuse uşoară. Se ghemui înapoi între copaci, încercând să-şi dea seama de unde se auzise sunetul. Apoi, văzu în colţul meterezei forma capului cu turban al unui bărbat. Îşi dădu seama că gărzile erau plasate din loc în loc de-a lungul părţii superioare a zidurilor, iar inima îi sări din piept când pricepu cât de aproape fusese de a se căţăra spre dezastru. Se mişcă tiptil în jurul exteriorului fortului şi o luă spre extremitatea nord-vestică.

Observă că, de-a lungul acestei secţiuni, aşezate la înălţime în zidul exterior, erau nişte deschizături prea înguste pentru ca cineva să se poată strecura – mai puţin un copil. Majoritatea fantelor erau întunecate, dar în spatele câtorva se vedea lumina slabă şi galbenă a unei lămpi cu ulei, în spatele ferestrelor erau celule sau camere.

Ghemuindu-se mai aproape de baza zidului, îşi ridică gânditor privirea spre ele. Dorian s-ar fi putut afla într-o celulă de sclav în spatele oricărei ferestre. Tom îşi imagină

groaza şi singurătatea fratelui său mai mic şi simţi aceleaşi emoţii copleşindu-l.

Brusc, aproape fără să vrea, Tom îşi ţuguie buzele şi fluieră primele acorduri ale melodiei *Spanish Ladiesi*

Rămas-bun şi adieu vă spun, frumoase domnişoare spaniole.

Rămas-bun şi adieu vă spun, domnişoare ale Spaniei.

Căci am primit ordin de plecare spre vechea Anglie...

Se aşeză tăcut şi aşteptă un răspuns. Nu se auzi niciunul. După ceva timp se ridică şi se mişcă rapid, avansând puţin de-a lungul zidului. Din nou, fluieră melodia şi aşteptă.

Apoi, îi atrase atenţia o mişcare. În spatele unei ferestre înalte şi înguste, cineva mişcase lampa. Văzu unghiul luminii schimbându-se. Inima lui Tom începu să bată cu putere. Se strecură mai aproape. Când era pe cale să fluiere melodia din nou, conturul întunecat al unui cap apăru între lampă şi fereastră. Cineva se uita prin deschizătură, dar Tom nu reuşi să vadă chipul. Apoi, o voce dulce şopti în noapte:

Vom vorbi cu patos şi vom vui, pe tot oceanul furtunos.

Vom vorbi cu patos şi vom vui, pe toate mările furtunoase...

— Dorry!

Tom ar fi vrut să ţipe, dar se opri înainte de a o face.

Apoi se strecură mai aproape de baza zidului, părăsind desişul pădurii. Văzu că o liană răsucită urca pe blocurile de coral, trecând la o lungime de braţ de deschizătura luminată, unde umbra capului lui Dorian încă se vedea. Se întinse şi testă liana.

Mâinile îi tremurau de entuziasm şi de agitaţie, însă liana era fermă şi bine prinsă în rădăcini. Tom îşi scoase centura sabiei şi o lăsă jos, împreună cu pistolul, la picioarele plantei căţărătoare.

Apoi, urcă pe liană. Cum muşchii îi fuseseră bine întăriţi în zilele petrecute în tachelajul navei, reuşi să se caţăre cu agilitatea unei maimuţe. Ajunse la nivelul deschizăturii şi se aplecă spre aceasta.

— Dorry? şopti el.

Răspunsul veni instantaneu:

— Tom! O, ştiam că vei veni... Ştiam că îţi vei ţine promisiunea.

— Şşşt, Dorry! Nu atât de tare! Poţi ieşi pe fereastră?

— Nu, sunt înlănţuit de zid.

— Nu plânge, Dorry. Te vor auzi.

— Nu plâng.

Suspinele lui Dorian erau jalnice, chiar dacă îşi acoperea gura cu ambele mâini ca să le înăbuşe.

— Crezi că pot intra pe fereastra ta? întrebă Tom. Am să intru şi-am să te eliberez.

— Nu ştiu, Tom. Este prea mică, iar tu eşti prea mare.

— Nu am de ales. Voi încerca.

Tom se mişcă încet pe ramura lianei care trecea cel mai aproape de deschizătură. O simţea îndoindu-se în mâna lui, dar continuă să se mişte atent, până când ajunse la capăt. Era la cel puţin un metru de pervazul ferestrei şi la circa şase metri deasupra solului. Întinse o mână spre fereastră.

— Tom, fii atent!

Apoi găsi o crăpătură în zid, care îi oferi o priză solidă, şi îşi luă cealaltă mână de pe liană. Se legănă peste spaţiul gol, atârnând pe mâna dreaptă şi căutând frenetic cu cea stângă un alt sprijin. Vârful degetelor de la picioare zgâriară coralul neted de sub pervaz, dar nu găsiră nicio treaptă.

— Poftim! zise Dorian, întinzând ambele mâini prin deschizătură. Dă-mi mâna.

Recunoscător, Tom îl luă de mână cu prinsoarea marinărească a maimuţei. Greutatea lui îl smuci în faţă pe băiatul mai mic, lipindu-i umerii de deschizătură. Tom observă imediat că aceasta era prea îngustă pentru corpul mic al lui Dorian, ca şi pentru umerii lui laţi, transformaţi de efortul urcatului pe catarg, şi înţelese că niciunul dintre ei nu ar fi putut trece prin deschizătură. Era blocat. Acum nu mai putea intra pe fereastră, iar liana se afla la un metru distanţă, mult prea departe pentru a ajunge la ea cu mâna stângă.

— Nu este bine, Dorry. Feţele lor se aflau la doar treizeci de centimetri distanţă. Va trebui să ne întoarcem după tine.

— Te rog, nu mă lăsa aici, Tom!

Vocea lui Dorian se ascuţi isteric.

— *Serafimul* ne aşteaptă în larg. Tata, Big Daniel, Aboli

şi cu mine suntem aici. Ne vom întoarce curând după tine.

— Tom!

— Dorry, nu face atâta zgomot! îţi jur că ne vom întoarce după tine!

Tom întinse mâna ca să se prindă de liană, însă Dorian se agăţă de cealaltă mână a lui ca un om înecat.

— Tom! Nu mă lăsa singur, Tom!

— Dă-mi drumul, Dorry! Voi cădea din cauza ta!

Apoi, de pe meterezele de deasupra lor se auzi un strigăt.

O voce strigă în arabă: „Cine este? Cine este acolo jos?”

— Gărzile, Dorry! Dă-mi drumul!

Tom îşi ridică privirea şi văzu două capete conturate pe cerul înstelat, privind în jos spre el de pe metereze. Era întins pe zid, cu o mână ţinându-se precar de liană şi cu cealaltă de fratele lui. Apoi îl văzu pe unul dintre bărbaţii de deasupra lui legănând muscheta cu ţeavă lungă pe deasupra zidului şi ţintind direct spre el.

— Dă-mi drumul, Dorry!

Tom atinse blocurile de coral cu ambele picioare şi se aruncă înapoi exact când muscheta vui, scoţând din ţeavă o limbă lungă de foc strălucitor şi scântei de pulbere.

Tom auzi bila şuierând pe lângă el, dar era în cădere liberă, plonjând pe lângă zid. Căzu şase metri cu intestinele ridicându-i-se spre coaste, până când se lovi de pământ cu o forţă uimitoare. Aerul îi ieşi brusc din piept şi rămase acolo o vreme, încercând să-şi umple plămânii goi.

Un alt foc de pe zid îl scoase din letargie. De data asta, nu auzi bila, dar se ridică în picioare, încă respirând greu şi şuierând. Încercă să alerge înapoi spre pădure, dar când îşi lăsă greutatea pe piciorul stâng, durerea îl străbătu de la gleznă spre vintre precum înţepătura unei viespi uriaşe.

Se forţă să înainteze, alergând cu greu şi suportând cu stoicism durerea. Îşi găsi sabia şi pistolul şi le înşfăcă. Ţopăind şi sărind ca să nu-şi lase greutatea pe glezna rănită, fugi spre marginea pădurii. În urma lui auzi strigătele slabe şi sfâşietoare ale lui Dorian – doar numele lui Tom fiind pronunţat coerent care îl făceau să agonizeze mai mult decât glezna rănită. Înainte de a parcurge o sută de metri, strigătele şi împuşcăturile treziseră deja toată

garnizoana piraţilor.

Tom se opri şi se rezemă de trunchiul unui copac. Cât timp îşi puse centura sabiei, încercă să se reorienteze şi să decidă ce să facă. Ştia că nu putea ajunge neajutat înapoi spre punctul sudic, unde îi aştepta barca. Trebuia să spere că tatăl său şi Aboli aveau să fie alertaţi de vacarm şi să vină să-l găsească. În întuneric, asta părea o speranţă disperată.

Nu avu prea mult timp să ia o hotărâre, pentru că, deodată, păduricea fu împânzită de oameni. Aceştia strigau unii la ceilalţi, trăgând rafale de focuri de armă înspre umbre.

— Cine este? Ce se întâmplă?

Mulţi dintre ei veneau de pe plajă, tăindu-i calea lui Tom, care trebuia să ajungă la locul de întâlnire.

— Este un european, un necredincios... l-am văzut faţa.

— Unde este acum?

— A plecat înspre golf.

— De unde a venit? Nu văd nicio navă a necredincioşilor.

Vocile se apropiau, iar Tom îi auzi pe bărbaţi alergând şi trecând printre tufe. Se desprinse de trunchiul copacului, lăsându-şi din nou greutatea pe gleznă, şi şchiopătă înainte. Nu făcu nici cincizeci de metri, când se auzi un strigăt în spatele lui: „Iată-l! Nu-l lăsaţi să scape!” O altă împuşcătură bubui, iar Tom auzi bila intrând în trunchiul unui palmier din spatele lui. Lăsă piciorul rănit în pământ şi se forţă să alerge.

Agonia îl făcea să transpire. Sudoarea îi curgea pe faţă şi îi intra în ochi, orbindu-l pe jumătate. Fiecare pas era un chin teribil, dar continuă să alerge. Urmăritorii lui îl ajungeau din urmă – se uită peste umăr şi le văzu robele albe fluturând prin pădure, în urma lui.

Ocoli o grămadă de tufe dese, prin care nu putea să treacă, iar când ajunse dincolo de ele, fu prins din spate brusc şi ţintuit la pământ. Se zbătu cu putere împotriva celui care îl prinsese, dar strânsoarea acestuia era ca o cătuşă de fier. Greutatea bărbatului pe spatele lui îl strivea, înfundându-l în pământul moale şi nisipos.

— Tom! auzi el vocea tatălui său. Nu te mai zbate. Să nu

scoţi niciun sunet!

Tom se simţi dintr-odată cât se poate de uşurat.

— Eşti rănit? întrebă repede Hal. De ce şchiopătezi?

— Glezna mea, spuse Tom fără să gândească. Am căzut. Cred că este ruptă.

Sunetele urmăritorilor lui se auzeau acum mai aproape.

— L-ai văzut? strigă un arab. În ce direcţie a fugit?

— L-am văzut fugind într-acolo, răspunse cineva.

Arabii se apropiau. Apoi, răsună vocea lui Aboli:

— Băiatul nu poate fugi mai repede decât ei. Îi voi distrage ca să vă dau şansa să ajungeţi la barcă.

Se ridică în picioare din locul în care stătea întins lângă Hal şi se făcu nevăzut în noapte. Când ajunse la douăzeci de metri de locul în care se aflau, strigă în arabă:

— Iată-l! Se retrage spre partea îndepărtată a insulei. Tăiaţi-i calea!

Trase cu pistolul şi ocoli prin pădure. Imediat se auzi o zarvă de strigăte şi de împuşcături.

— Iată-l.

— Pe aici! Taie-i calea!

Hal îi împinse pe Tom cu faţa în frunzele uscate.

— Rămâi nemişcat! Nu te mişca!

Sunetele paşilor se auzeau în apropiere de capul lui Tom, dar el nu încercă să-şi ridice privirea. Îşi auzi urmăritorii îndepărtându-se şi trecând prin tufele dinspre partea estică a insulei, apoi strigătele lui Aboli deveniră mai neclare.

Treptat, liniştea se lăsă din nou, iar Hal îşi luă mâna de pe ceafa lui Tom.

— La care picior? izbucni el rece.

Tom se ridică, încă gâfâind.

— La ăsta...

Hal îşi trecu degetele peste gleznă.

— Ţi-ai părăsit postul, îl acuză el pe Tom în timp ce îi pipăia piciorul. Ai fi putut să ne ucizi pe toţi. Încăpăţânarea ta prosteasc㠄 la pus pe Aboli în mare pericol.

— Îmi pare rău, dar a trebuit să o fac, gâfâi Tom, apoi zise repede: L-am găsit pe Dorry.

Lui Hal îi îngheţară mâinile şi îşi ridică privirea spre Tom, cu faţa palidă în lumina lunii ce trecea printre copaci.

— L-ai găsit? Unde?

— În fort. Am vorbit cu el prin fereastră.

— Dumnezeule! şopti Hal, simţind că mânia i se domoleşte. Ce face?

— Este foarte speriat, dar nu l-au rănit. L-au înlănţuit într-o celulă din partea de nord-vest.

Hal se gândi la asta, apoi spuse:

— Acum nu putem să facem nimic pentru el. Trebuie să ne întoarcem la navă. Strânse puternic umărul lui Tom şi adăugă: Te-ai descurcat bine, Tom, dar să nu îmi mai ignori ordinele. Glezna ta se umflă foarte repede şi trebuie să ne întoarcem pe plajă. Se ridică în picioare şi îl ajută şi pe Tom să se ridice. Sprijină-te de mine. Vino!

Le luă o mare parte din restul nopţii să se întoarcă prin pădure, spre punctul sudic al insulei. În ciuda durerii din gleznă, Tom îşi făcea griji pentru Aboli. La fiecare jumătate de oră se opreau ca să asculte dacă venea sau dacă erau urmăriţi, dar nu mai auziră nimic.

Când luna începu să coboare spre continentul african, ieşiră în sfârşit, clătinându-se împreună, în câmpul deschis al coloniei de păsări. Glezna lui Tom se umflase deja cât vezica unui porc, iar Hal era nevoit când să îl care, când să îl târască.

Ouăle se striviră sub paşii lor, iar păsările se ridicară într-un nor negru în jur, ţipând şi rotindu-se în cerc pe deasupra capetelor lor, în lumina lunii. Apoi se năpustiră să îi ciugulească de cap, dar Hal şi Tom purtau căciuli.

— Acoperă-ţi ochii, mormăi Hal, în timp ce încercau să alunge păsările cu mâinile. Ciocurile lor sunt ca suliţele.

— Oamenii lui al-Auf vor auzi vacarmul de la câteva mile.

În cele din urmă, chiar şi peste vacarmul păsărilor, auziră valurile spărgându-se pe plaja golfului şi parcurseră clătinându-se ultimii câţiva metri. Hal văzu o pată întunecată pe nisip, acolo unde lăsase pachetul cu rachete.

— Slavă Domnului, suspină el. Erau amândoi la capătul puterilor. Apoi, strigă alarmat: Fii atent! Este o ambuscadă.

Ceva mare şi întunecat se ridică din beznă în faţa lor. Hal îl lăsă pe Tom pe nisip şi scoase sabia.

— De ce a durat atât de mult, Gundwane? într-o oră se

luminează, zise Aboli din întuneric.

— Aboli! Dumnezeu te iubeşte!

— Barca aşteaptă exact după linia valurilor, îi spuse Aboli, apoi îl ridică pe Tom în braţe ca şi când ar fi fost un copil. Nu trimite o rachetă. Va alerta inamicul. Haide, este timpul să părăsim locul ăsta!

Fluieră o dată, puternic şi ascuţit, şi primi un răspuns dinspre marea întunecată. Tom auzi apoi sunetul vâslelor scârţâind în suporturile lor, în timp ce Big Daniel aducea barca pentru a-i lua.

***

Serafimul era orientat spre ţărm, în întunericul nopţii. Trecuseră două zile de când Hal şi Tom evadaseră de pe insulă.

Fără să scoată vreun zgomot, *Serafimul* pluti uşor pe ultima milă, apoi, la ordinul liniştit al lui Hal spre cârmă, se întoarse în briza uşoară şi în pană. Hal traversă spre balustrada de sub vânt şi ascultă atent. Vuietul valurilor de pe plajele insulei Fior de la Mar era slab, însă inconfundabil.

— Suntem cam la o milă în larg.

Ned Tyler confirmă estimările lui Hal.

— Lansaţi bărcile, ordonă Hal. Te las la cârma navei, domnule Tyler. Rămâi aici şi aşteaptă semnalul nostru.

— Da, căpitane. Şi noroc, domnule!

Bărcile erau aliniate pe punte. Una după cealaltă, se legănară în afară şi coborâră pe suprafaţa apei, lângă navă. Apoi, bărbaţii înarmaţi urcară repede în ele şi îşi ocupară în linişte locurile pe băncile vâslaşilor.

Când Hal se îndreptă spre balustradă şi către scară, Tom îl aştepta. Se sprijinea într-o cârjă, pe care i-o făcuse unul dintre tâmplari.

— Aş fi vrut să merg cu tine, tată, izbucni el. Mi-aş tăia bucuros piciorul ca să fac asta.

Frustrat, trânti cârja pe punte. Doctorul Reynolds hotărâse că, deşi osul nu era rupt, Tom nu avea să meargă multe săptămâni.

— Am putea găsi ceva ca să-ţi foloseşti puterea din braţul tău drept, Tom, îi spuse Hal.

Iertase nesupunerea fiului său, care îi pusese pe toţi într-un mare pericol.

— Ai să încerci să-l găseşti pe Dorry?

— Ştii că nu vom face nimic altceva decât să atacăm navele din golf După noaptea trecută, probabil că al-Auf ştie că suntem în larg, iar oamenii vor sta de pază. Fără avantajul de a-i lua prin surprindere, nu putem spera că vom cuceri fortul cu atât de puţini oameni.

— Sunt foarte îngrijorat de ce i-ar putea face porcii aceia bietului Dorry.

— Şi noi suntem, dar după ce vom captura şi vom arde navele lui al-Auf, va rămâne blocat pe insulă. Nu va putea scăpa cu Dorian. Atunci, când căpitanul Anderson se va întoarce cu *Yeoman,* vom avea suficientă forţă ca să atacăm fortul. Trebuie să avem răbdare până atunci.

— Mă rog lui Dumnezeu ca *Yeoman* să se întoarcă repede.

— Da, băiete! Roagă-te! Asta nu a făcut rău nimănui. Dar, între timp, îţi vom întări rugăciunile cu puţină pulbere şi oţel, spuse încruntat Hal, apoi coborî în barca ce îl aştepta.

Se împinseră de lângă *Serafim*, cu Hal în fruntea flotei, în prima barcă. Big Daniel se afla la comanda celei de-a doua bărci, iar Alf Wilson comanda cele două ambarcaţiuni lungi. În urma lor, *Serafimul* veni în vânt cu pânzele micşorate, gata să aştepte orele lungi până la întoarcerea bărbaţilor.

Vâslele bărcilor mici erau înfăşurate pentru a nu face zgomot, iar echipajele profitară de liniştea absolută cât timp se furişară spre insulă. Hal navigă după busolă, oprindu-se din când în când ca să asculte valurile. De fiecare dată când se auzeau mai puternic, bărbatul de la provă arăta înainte. Apoi, Hal sări pe pânza provei şi văzu micile focuri strălucitoare care marcau tabăra de sub zidurile fortului. Îşi dădu seama imediat că fluxul îi împinsese spre sud, schimbându-le cursul spre capul culoarului prin reciful de corali, către golf.

Hal aproape că simţea în nări tensiunea nervoasă a echipajului din barcă. Pe toţi marinarii luptători îi încânta în mod deosebit să elimine o navă inamică într-un ancoraj

protejat. Această operaţiune riscantă era specifică englezilor, o inovaţie adusă de oameni ca Drake, Frobisher şi Hawkins.

Hal avea oameni cât să elimine doar două dintre navele pe care le văzuse în golf. El şi Aboli le studiaseră cu atenţie pe toate, de pe plajă, şi, chiar dacă era întuneric, luna îi oferise suficientă lumină ca să le aleagă. Prima, desigur, fusese *Minotaurul.* Cu toate că nava fusese lăsată de izbelişte în mâinile corsarilor şi grav avariată în scurta întâlnire cu *Serafimul,* era încă o navă bine construită şi de o mare valoare. Hal estimă că preţul acesteia avea să fie de zece mii de lire, odată ancorată în Londra. Nu avea de unde să ştie cât din încărcătura ei rămăsese la bord, dar ar fi putut fi importantă.

Cealaltă navă pe care o alesese era una olandeză, pe care, în mod clar, piraţii o prădaseră de la VOC. Era o navă cu carenă mare, construită în stilul Rotterdam, care putea să transporte la fel de multe lucruri precum *Minotaurul.* Dacă ar fi putut elimina ambele nave, ar fi însemnat un câştig de douăzeci de mii de lire pentru o muncă de-o seară.

Se înclină în faţă pe scaunul lui de la cârmă şi îi şopti marinarului de lângă el:

— Este un premiu de douăzeci de lire pentru fiecare om, acolo, în golf. Transmite mai departe. Chicotiră înverşunaţi şi se întoarseră pe bănci ca să transmită mesajul de-a lungul bărcii.

„Nimic nu stimulează mai mult setea de sânge a marinarului englez ca mirosul aurului”, se gândi Hal şi zâmbi în sinea lui, în întuneric. Era păcat că nu putea să elimine şi cealaltă navă. Încă două nave înalte şi douăsprezece nave *dhow* de forme şi mărimi diferite ar fi adăugat o sumă frumoasă în pungă, dar trebuia să se mulţumească cu mirosul de fum al rugurilor lor funerare.

Când se apropiară de culoarul din recif, celelalte bărci se aliniară într-un singur rând în urma lui. Acesta era locul în care toată expediţia lor ar fi putut să ia sfârşit înainte de a începe, într-un dezastru sângeros. Se baza doar pe harta tatălui său şi pe propriile-i instincte de navigaţie ca să-i conducă prin culoar.

Rămase cât mai sus posibil pe bancă şi se holbă înainte. Asculta vuietul valurilor albe, care se unduiau pe colţurile zimţate şi periculoase ale recifului, concentrându-şi privirea asupra punctelor întunecate dinspre capătul nordic, unde apa mai adâncă era intactă.

— Aruncă sonda, şopti el, apoi auzi plescăitul acesteia când căzu în faţa provei.

Câteva secunde mai târziu, sondorul spuse încet:

— Nu a ajuns la fund pe firul ăsta.

Nu se aflau încă în punctul de ancorare. Brusc, de la provă se auzi un strigăt speriat. Hal privi înainte. Văzu o navă *dhow* mare, a cărei pânză triunghiulară strălucea în razele lunii, lăsând în urmă o dâră lungă şi lucitoare prin culoar. Se îndrepta direct spre ei, fiind pe punctul să intre în barcă.

Pe moment, Hal se simţi tentat să o atace. Era o navă mare şi aproape sigur plină cu bunurile cumpărate de la al-Auf. Era neavizată şi vulnerabilă. Ar fi durat doar câteva minute să o abordeze şi să cucerească echipajul. Cinci dintre oamenii lui ar fi putut să o conducă spre locul în care aştepta *Serafimul.*

Apoi ezită. Dacă ar fi putut să o preia fără dificultate, ar fi adus aur în pungile fiecărui marinar de pe *Serafim*, dar dacă ar fi întâmpinat rezistenţă şi s-ar fi luptat pe puntea ei, sunetele confruntării ar fi putut ajunge la corsarii de pe plajă.

„Ia-o sau las-o!” Hal avea doar câteva secunde ca să ia o hotărâre. Privi dincolo de nava *dhow* care se apropia, în mijlocul golfului, şi văzu catargele goale ale *Minotaurului* ridicându-se mândre spre stele. Apoi, se uită din nou la nava *dhow* care se apropia. „Las-o să plece”. Era o decizie importantă.

— Ocolire largă, le spuse el cu voce tare celor din echipaj.

Vâslaşii ţinură ritmul, iar vârfurile vâslelor lungi se târâră pe suprafaţă, scoţând barca din calea navei *dhow,* până când aceasta trecu încet şi liniştit pe apele întunecate. În urma ei, celelalte bărci făcură la fel.

Nava mare *dhow* făcu o întoarcere finală spre culoar şi trecu neatacată dincolo de locul în care stătea barca. Un

observator de pe puntea ei îi reperă şi le strigă în arabă:

— Ce-i cu voi?

— Suntem cu bărcile de pescuit, cu captura de noapte, răspunse Hal pe un ton scăzut, ca să nu fie auzit de pe ţărm. Cu ce barcă sunteţi voi?

— E nava prinţului A'bd Muhammad al-Malik.

— Mergeţi cu Allah! strigă Hal în urma ei când se îndepărtă spre vest, dispărând pe suprafaţa întunecată a oceanului. Schimbaţi direcţia! le ordonă el.

Urmări vâslele lungi îndreptându-se înainte şi scufundându-se, legănându-se şi ridicându-se la unison, picurând foc lichid din vârfuri. Îndreptă prova exact spre locul prin care trecuse nava *dhow.*

— Până la marcajul zece.

Sonda găsise fundul apei. Harta lui Sir Francis se dovedise din nou exactă, fapt confirmat lui Hal de trecerea navei *dhow.* Vâsliră prin spaţiul liber. Brusc, apa se spărgea din toate părţile.

— Până la marcajul cinci.

Intrară în culoar.

— Aruncaţi prima baliză! ordonă Hal.

Sondorul de la provă o lăsă peste bord, iar firul ataşat de micul butoi vopsit în alb se îndepărtă. Hal privi înapoi şi văzu butoiul plutind în urma lor. Avea să-i indice reperele, odată ieşit cu *Minotaurul* capturat. Se întoarse şi miji ochii spre zidurile fortului, care păreau palide în lumina lunii, aliniindu-le cu vârful recifului.

— Acum! mormăi el, făcând prima întoarcere în curbă.

Celelalte bărci îl urmară.

— Până la marcajul patru şi jumătate.

— E prea aproape de marginea recifului.

Hal schimbă uşor cursa, ca să rămână în mijlocul canalului.

Brusc, se auzi vocea înăbuşită de grabă a bărbatului de la sondă;

— Până la marcajul doi!

La acest avertisment, Hal văzu forma coralului, întunecat şi ameninţător ca un monstru, exact în faţă. Trase puternic de cârmă şi reuşi să o întoarcă la timp, pentru că aproape ieşiseră de pe canal.

— Până la marcajul şapte!

Sondorul era uşurat. Trecuseră printre fălcile coralului şi ieşiseră în portul deschis, unde erau ancorate navele inamice.

— Aruncaţi a doua baliză! şopti Hal, iar bărbaţii o lăsară în mijlocul trecerii ca să-şi marcheze ieşirea.

Se uită peste umăr – celelalte bărci se împrăştiau.

Fiecare îşi avea ţinta sa. Hal urma să preia *Minotaurul.* În a doua barcă, Big Daniel avea să ia nava olandeză, iar bărcile lungi trebuiau să atace şi să le dea foc tuturor celorlalte nave din ancoraj. Hal cârmi spre nava mare a companiei India de Est, care stătea în apa cea mai adâncă, direct în faţa fortului. „Să vedem cât de ageri sunt observatorii ei de ancoraj”, se gândi el în timp ce aştepta să se dea prima alarmă. Dar nava *Minotaur* se înălţa întunecată şi tăcută în timp ce ei ajunseră sub pupă, agăţându-se de lanţurile ei.

Aboli urcă primul la bord. Cu toporul cu două capete într-o mână, ajunse pe punte, fără să facă aproape niciun sunet cu picioarele goale. Alergă înainte cu uşurinţă, urmat rapid de bărbaţii din barcă. La jumătatea punţii, un observator se chinui să se ridice în picioare din locul în care era adormit, sub marginea bordului. Se clătina pe picioare, treaz doar pe jumătate.

— Cine eşti? întrebă alarmat. Nu te cunosc!

Bâjbâi după muscheta rezemată de marginea bordului, lângă el.

— Du-te cu Dumnezeu! spuse Aboli, apoi legănă toporul într-un arc fulgerător şi larg.

Îl nimeri pe bărbat din plin într-o parte a gâtului, tăindu-l fără dificultate. Capul se răsturnă în faţă şi se rostogoli pe piept, în timp ce trunchiul rămase drept, înainte de a cădea pe punte. Aerul îi ieşi din plămâni într-o explozie şuierătoare de sânge înspumat, din traheea deschisă.

Aboli sări peste cadavru şi, din câţiva paşi mari, ajunse la cablul ancorei, care era întins prin nara ancorei. Se uită peste umăr şi văzu că Hal se afla deja la cârmă. Ceilalţi câţiva membri ai echipajului de pe *Minotaur* fuseseră ucişi fără niciun strigăt, iar corpurile lor îmbrăcate în robe erau împrăştiate pe punte. Ridicându-şi privirea, văzu

majoritatea marinarilor de pe *Serafim* roind pe tachelaj şi legănându-se de-a lungul vergilor. Nava *Minotaur* fusese construită în acelaşi şantier naval ca şi *Serafimul,* iar tachelajul şi catargele erau aproape identice. Oamenii de pe catarg îşi făceau treaba fără vreo urmă de ezitare.

Când pânzele aidoma aripilor unui fluture care ieşea din cocon fură întinse, Aboli ridică toporul deasupra capului şi, cu ambele mâini, coborî din nou lama în mod fulgerător. Toporul se înfipse cu un zgomot surd în lemnul punţii, iar cablul ancorei se desprinse cu un zbârnâit.

Minotaurul înaintă în briza nopţii, până ce cârma şi forţa pânzelor întinse preluară controlul. Hal roti complet timona spre tribord şi, graţioasă ca o iubită, nava *Minotaur* alunecă purtată de vânt.

Doar atunci reuşi Hal să arunce o privire spre celelalte bărci din flotă. Pe puntea navei olandeze se dădeau lupte şi reuşi să audă zăngăniturile uşoare ale săbiilor lovind iataganele, apoi strigătul slab al morţii unui bărbat lovit în inimă. Pânzele se întinseră pe vergi, iar nava cea mare se întoarse spre intrarea în golf.

În acel moment, se văzu o licărire care crescu rapid în intensitate, până când lumină cu totul puntea *Minotaurului.* Hal desluşi clar trăsăturile lui Aboli în timp ce se îndrepta spre el, pe punte. Se roti şi văzu că nava cu pânze pătrate din apropiere de ei era în flăcări. Bărbaţii din barcă, sub comanda lui Alf Wilson, se căţăraseră la bordul ei, îi uciseseră echipajul şi aruncaseră torţe îmbibate în smoală în cală şi pe tachelaj.

Flăcările se întinseră în cală şi avansară pe tachelaj. Incendiul se înălţă cu viteză, de parcă ar fi fost un fitil de tun, conturând funiile aprinse pe cerul întunecat. Ajunse apoi la pânzele înfăşurate pe vergi şi explodă într-un turn de lumină mai înalt decât palmierii de pe plajă.

Oamenii lui Alf se întoarseră în barcă şi vâsliră cu sete spre următoarea navă din ancoraj, al cărei echipaj îi văzu venind şi nu zăbovi să-i întâmpine. Aceştia traseră spre ei câteva focuri de armă la întâmplare, apoi îşi aruncară armele şi săriră peste bord, lovind apa într-o serie de plescăituri albe în timp ce înotau frenetic spre plajă.

Una după cealaltă, navele ancorate izbucniră în flăcări,

luminând locul de ancoraj ca şi când ar fi fost în plină zi. Umbrele şi luminile jucară vioi pe zidurile fortului, iar primul foc de tun bubui dinspre metereze. Hal nu văzu unde lovise ghiuleaua, căci întorcea *Minotaurul,* aliniind nava spre intrare. Butoiul pe care îl lăsaseră plutind ca să marcheze trecerea se vedea clar în lumina focului, iar flăcările erau atât de strălucitoare, încât reuşea să distingă până şi conturul recifului sub apă.

— Gata să schimb direcţia! strigă Hal, apoi începu manevra delicată de voltă în vânt în limitele golfului, cu doar o mână de oameni la dispoziţie.

Nu era loc de erori aici. O întoarcere greşită i-ar fi trimis pe plajă sau l-ar fi târât pe *Minotaur* în coral. Tracta şi barca în urma navei, iar greutatea şi rezistenţa la înaintare afectau manevrabilitatea *Minotaurului.* La schimbarea cursului, avea să fie nevoit să accepte asta.

Minotaurul se îndrepta direct spre fort, iar în jocul de lumini al flăcărilor, Hal văzu tunarii grăbindu-se spre armele lor. Înainte să poată ajunge la butoiul care marca intrarea, un tun deschise focul, apoi altul. Văzu o gaură rotundă apărând miraculos în pânză atunci când o ghiulea zbură prin ea şi îşi dădu seama că tunarii nu făcuseră niciun efort să coboare cătarea: toate focurile de tun ţinteau la înălţime. Privi înapoi peste pupă şi văzu că Big Daniel, în nava olandeză, îl urma la o distanţă de doar o lungime de cablu. Şi el îşi tracta barca: nu aveau să le lase niciun premiu de consolare inamicilor.

Mai departe, în golf, bărcile îşi terminaseră misiunea distructivă şi toate navele inamice erau în flăcări. Cablul ancorei uneia dintre ambarcaţiunile cu pânze pătrate arsese, iar aceasta începu să plutească în derivă spre plajă, ca un foc de tabără mobil. Brusc, focul ajunse la magazia de pulbere, care explodă cu un vuiet asurzitor. Catargul fu aruncat în aer ca o suliţă, iar când căzu, se înfipse într-una dintre micile nave *dhow,* trecând fără dificultate prin punte şi spărgând astfel fundul carenei. Aceasta se scufundă cu pupa în jos. Unda de şoc a exploziei răsturnă două dintre navele *dhow* din apropiere şi ridică un val care străbătu zona de ancorare.

Hal se uită după bărci, îngrijorat că fuseseră copleşite

de forţa exploziei, dar le văzu apoi plutind şi legănându-se pe apele agitate cu viteză mare, ca să ţină pasul cu *Minotaurul,* în timp ce echipajele lor vâsleau frenetic. Hal îşi îndreptă toată atenţia spre trecerea navei prin canal.

Trecu de baliza de marcaj la o lungime de vâslă la babord, apoi intrară în gura culoarului cu viteză, trecând aproape în focul tunurilor de pe meterezele fortului. Hal avea doar câteva secunde înainte de următoarea curbă şi îşi ridică privirea spre bateria de tunuri de deasupra.

Unii dintre tunari păreau să-şi fi dat seama de eroare şi îşi îndreptau ţevile în jos. Hal văzu unghiul ţevilor de tun coborând, în timp ce tunarii se chinuiau să ţintească.

— Rămâneţi pe cursul principal, ordonă Hal micului său echipaj.

Fiecare bărbat era forţat să muncească pentru trei, dar când Hal ridică timona şi strigă „Spre vânt!”, ei săriră spre bordul de sub vânt cu un strigăt şi, la unison, *Minotaurul* coti cu uşurinţă, alunecând pe culoarul dintre braţele ameninţătoare ale coralului. Dezastrul pândea în apropiere, din toate părţile. Hal se uită înapoi şi îl văzu pe Big Daniel executând acelaşi viraj în urma *Minotaurului.* „Curajos om!” îl lăudă Hal în sinea lui.

Bateria de pe zidurile din spatele lui trăgea cu furie: prin fumul gros al tunurilor, licărul bombardamentului tăia coloane lungi şi strălucitoare. Tunarii reuşiseră să coboare barajul şi o ghiulea ridică o coloană de apă strălucitoare în apropiere de pupa *Minotaurului.*

Hal rânji ca un lup. Virajul ducea nava în direcţia opusă fortului, iar acum loviturile de tun zburau prea jos. Tunarilor avea să le ia ceva timp ca să-şi dea seama de asta, iar Hal spera ca până atunci să iasă din culoar şi în larg.

— Gata de schimbarea cursului! strigă el, când văzu prima baliză de marcaj dansând în lumina focului, drept înainte.

Unul dintre marinarii lui alergă să îşi ocupe locul la pânza principală. Când trecu la o lungime de braţ de locul în care stătea Hal, o lovitură întâmplătoare a bateriei îi nimeri. O rafală de aer perturbat aproape că îl doborî pe Hal. Fu nevoit să se prindă cu ambele mâini de timonă, ca să se sprijine. Ghiuleaua din piatră, care mirosea urât din

pricina pulberii care o propulsase, îl lovi în spate pe marinarul care alerga, sfârtecându-i trupul şi făcându-i ţeasta să explodeze. Jumătate din creier îi fu aruncat în faţă lui Hal, ca o cană cu cremă caldă de ou. Hal se înecă şi se retrase de groază, atât de năucit încât aproape că judecă greşit virajul final. În ultimul moment îşi reveni, se şterse de gelatina galbenă care îi curgea pe faţă şi strigă, având un gust oribil pe buze: „Daţi drumul cursei!” Apoi cârmi brusc.

Minotaurul ocoli, atingând marginea coralului, şi îşi ridică prova spre primul val din largul mării. În timp ce reciful rămase în urma lui, Hal se întoarse nerăbdător ca să-l vadă pe Big Daniel executând ultimul viraj. Se descurcase mai bine decât Hal. Nava olandeză îşi întoarse pupa mare, ridicându-se uşor la schimbarea unghiului vântului, apoi, cu toată încrederea şi cu atitudinea unei doamne distinse, urmând-o pe fiica ei mai agilă şi mai jucăuşă, se roti după *Minotaur* spre apele adânci din larg.

— Am trecut, spuse încet Hal, apoi ridică vocea într-un strigăt triumfător: Am reuşit, băieţi! Bucuraţi-vă!

Bărbaţii strigară şi urlară ca nişte câini turbaţi, iar de pe nava care îi urma, oamenii lui Big Daniel chiuiră la fel de frenetic. Săriră pe bănci în bărcile lungi şi dansară şi ţopăiră până când fură în pericolul de a se răsturna. Tunurile bateriei bubuiră de frustrare, un acompaniament inutil şi slab, iar flăcările flotei care ardea începură să se stingă în timp ce ei navigau să întâlnească *Serafimul.*

***

Când se crăpă de ziuă în dimineaţa următoare, flotila lui Hal se afla la zece mile sud-vest de Fior de la Mar. Hal veni pe punte, schimbându-şi doar cămaşa, şi luă micul dejun devreme, exact când soarele se iţea deasupra orizontului.

Privind *Minotaurul* de pe puntea pupei *Serafimului,* Hal observă în lumina strălucitoare a soarelui de dimineaţă că era vizibil avariată. Nava era găurită de gloanţe şi neîngrijită, pânzele erau zdrenţuite şi decolorate, iar carena era pătată şi uzată. Plutea uşor şi cu graţie pe apă. Examinarea rapidă din noaptea precedentă dezvăluise că nu avea nicio încărcătură în cală, dar magazia era aproape

plină cu muniţie, iar butoaiele cu pulbere păreau a fi în bune condiţii. Aceste provizii aveau să-i bine dispună pe Hal în momentul atacului final, la asedierea fortului lui al-Auf.

Totuşi, în ciuda înfăţişării, *Minotaurul* avea nevoie doar de puţină atenţie şi muncă pentru a-şi recăpăta condiţia de primă clasă. Hal nu avea niciun motiv să-şi revizuiască părerea în legătură cu valoarea ei. Făcea cel puţin zece mii de lire ca premiu în bani, din care partea lui s-ar fi apropiat de trei mii. Zâmbi satisfăcut şi întoarse telescopul spre celălalt premiu pe care îl câştigase în seara precedentă.

Nu era nicio îndoială că era o navă VOC, aşa cum presupusese Hal. Prin telescop, îi citi numele scris cu litere de aur la pupă: *Die Lam – Mielul.* Hal se gândi că o descria bine: era dolofană şi docilă, şi totuşi era solidă şi bine lucrată, atrăgătoare pentru ochiul cunoscător al marinarilor săi. Era nouă şi nu se aflase suficient de mult timp în mâinile piraţilor ca să se degradeze. Trapele erau încă pe cală şi, după nivelul la care stătea în apă, era clar că era încă plină: al-Auf nu dusese încărcătura pe ţărm.

— Cheamă barca, domnule Tyler, zise Hal închizând telescopul. Voi traversa ca să-l vizitez pe domnul Fisher pe *Miel*, ca să văd ce a capturat.

Big Daniel îl întâmpină la babordul navei olandeze, cu un rânjet larg şi fără dinţi.

— Felicitări, căpitane. Este o frumuseţe.

— Bine lucrat, domnule Fisher. Nu aş fi putut cere mai mult de la tine şi ştrengarii tăi. Zâmbi uitându-se la marinarii care rânjeau, îngrămădiţi în spatele lui Big Daniel. Şi toţi veţi avea pungile pline când veţi debarca în portul din Plymouth.

Bărbaţii îl aclamară răguşiţi.

— Câţi dintre băieţii tăi curajoşi au fost ucişi? îşi coborî Hal vocea când abordă un subiect atât de morbid.

Daniel spuse tare:

— Nici măcar unul, mulţumesc lui Dumnezeu! Deşi tânărul Peter şi-a pierdut un deget când a fost împuşcat. Arată-i căpitanului, băiete.

Tânărul marinar îşi ridică ciotul degetului arătător, bandajat într-o cârpă murdară.

— Am să adaug încă o guinee din aur la premiul tău, îi

promise Hal, ca să îi aline durerea.

— La preţul ăsta, îţi dau şi celelalte patru degete, căpitane, zâmbi larg marinarul, iar tovarăşii săi izbucniră în râs când se întoarseră la posturile lor.

Big Daniel îl conduse mai departe pe Hal.

— I-am găsit pe aceştia încă înlănţuiţi de castelul provei. Îi arătă grupul de străini în zdrenţe care se înghesuiau lângă catargul provei. Ei sunt supravieţuitorii echipajului olandez. Douăzeci şi trei de capete drăguţe, albe ca brânza, toţi trimişi de al-Auf spre piaţa de sclavi.

Hal îi măsură repede din priviri. Erau slabi, dar nu sfrijiţi, şi, cu toate că rănile făcute de lanţuri erau evidente pe glezne şi pe încheieturile mâinilor, având semne pe spatele membrelor făcute cu un *kiboko* arab, păreau destul de sănătoşi. Ca şi *Mielul,* nu fuseseră destul de mult timp în captivitate ca să fi suferit prea grav.

— Este ziua voastră norocoasă, *Jongens,* îi salută Hal în olandeză. Sunteţi din nou liberi.

La auzul acestor cuvinte, feţele li se luminară. Hal era încântat să îi aibă. Cu încă două nave câştigate de gestionat, avea nevoie de toţi oamenii pe care îi putea găsi.

— Vă veţi înscrie la mine pentru restul călătoriei, pentru o guinee pe lună şi o parte din premiu? îi întrebă el.

Cu toţii zâmbiră larg şi acceptară fără ezitare.

— Este vreunul dintre voi ofiţer? întrebă Hal.

— Nu, *nijn heer,* răspunse purtătorul lor de cuvânt. Căpitanul nostru van Orde şi toţi ofiţerii lui au fost ucişi de păgânul ticălos. Eu eram timonierul căpitanului.

— Tu îţi vei păstra gradul, îi spuse Hal. Toţi aceşti oameni sunt subordonaţii tăi.

Dacă îi ţinea împreună pe toţi olandezii, limba nu avea să fie o problemă. Pe de altă parte, Big Daniel învăţase bine olandeza în timpul captivităţii lor în Buna Speranţă...

— Iată-ţi mieii, domnule Fisher, spuse Hal. Lasă-i să semneze ordinea cartului şi dă-le haine curate din cufăr. Şi acum să vedem ce am capturat.

El îl conduse sub punte, spre cabina căpitanului de la pupă.

Cabina principală fusese prădată de corsari. Biroul căpitanului şi dulapurile fuseseră deschise forţat şi

scotocite. Toate obiectele de valoare fuseseră furate. Jurnalul navei şi hârtiile erau împrăştiate pe punte, călcate în picioare şi rupte, deşi multe pagini erau încă lizibile. Hal recuperă jurnalul şi actele încărcăturii din dezordine. O privire spre actele mărfii îl făcu să fluiere încântat şi surprins totodată.

— Dumnezeule, dacă toate acestea mai sunt încă în cală, atunci *Mielul* este într-adevăr o comoară. Era pe cale să-i arate lui Big Daniel pergamentul rigid, dar îşi aminti că acesta nu ştia să citească şi că era o chestiune sensibilă pentru el. În schimb, spuse: Ceai din China, domnule Fisher. Este ticsită – suficient încât să inunde toate cafenelele din Londra. Râse şi repetă sloganul pe care îl văzuse deasupra uşii cafenelei GARWAY de pe strada Fleet: „Acea băutură excelentă din China şi aprobată de toţi doctorii, ceaiul”.

— Valorează ceva, căpitane? întrebă lugubru Big Daniel.

— Dacă valorează ceva? râse Hal. Probabil mai mult decât greutatea lui în argint, Danny. Dădu paginile registrului, căutând calculul final al actului. Ca să fiu mai exact, valorează o sută douăzeci şi trei de mii şase sute nouăzeci şi doi de guldeni pe cheiul din Jakarta, de două ori mai mult în Londra. Să spunem treizeci de mii de guinee, dacă estimăm brut. Mai mult decât *Mielul* însuşi.

La prânz, în aceeaşi zi, Hal îşi chemă toţi ofiţerii la bordul *Serafimului* ca să-şi primească ordinele.

— Vom fi la limită cu oamenii care vor lucra pe cele trei nave, le spuse el când se adunară în cabina lui. Trimit *Minotaurul* şi *Mielul* cu un echipaj minim în sud, spre Insulele Glorietta, ca să se întâlnească cu căpitanul Anderson de pe nava *Yeoman.* Domnul Fisher va prelua *Mielul* şi comanda generală.

Aruncă o privire spre Big Daniel şi se gândi: „Dumnezeule, îmi va lipsi”.

— Domnul Wilson va comanda *Minotaurul.*

Alf Wilson îşi înclină uşor capul încuviinţând.

— Grand Glorietta se află la două sute treizeci de mile marine de aici. Nu este prea departe. Este un loc sigur pentru ancorare în capătul sudic al insulei şi apă proaspătă în golful de acolo. Îţi voi da patru tâmplari care să repare nava *Minotaur* şi să o facă din nou capabilă de luptă. Asta

va fi prima ta grijă.

— Da, căpitane, aprobă din cap Big Daniel.

— După calculele mele, *Yeoman* ar trebui să sosească în punctul de întâlnire în următoarele trei săptămâni. De îndată ce va sosi, va trebui să laşi *Mielul* ancorat în Grand Glorietta, cu un echipaj minim la bord, iar dacă *Minotaurul* va fi reparat până atunci, vei aduce nava şi pe căpitanul Anderson înapoi aici, ca să ia parte la atacul de pe Fior de la Mar.

— Înţeleg, căpitane, răspunse Big Daniel. Când vreţi să plec, domnule?

— Cât de curând posibil, domnule Fisher. Căpitanul Anderson ar putea să aştepte deja în punctul de întâlnire. Cu Dorian prizonier pe Fior de la Mar, fiecare zi este preţioasă. Voi rămâne aici, ca să îl blochez pe al-Auf.

Rămas singur pe puntea pupei *Serafimului,* în timp ce apusul înroşea cerul vestic, Hal privi *Minotaurul* şi *Mielul* luând distanţă unul de celălalt şi îndreptându-se spre sud. Când siluetele celor două nave se micşorară în depărtare, fiind, în cele din urmă, învăluite de umbrele apusului, Hal dădu ordin ca *Serafimul* să fie dus înapoi în locul său din largul insulei Fior de la Mar.

La primele raze ale răsăritului zilei următoare, Hal naviga curajos de-a lungul intrării în golf, exact în afara razei de acţiune a tunurilor de pe zidurile fortului. Scopul lui era să-l avertizeze pe al-Auf că era supus blocadei şi, în acelaşi timp, să examineze în detaliu insula. Prin lentilele telescopului, indignarea din tabăra arabă se vedea clar. Câţiva corsari îşi abandonară colibele şi adăposturile dintre palmieri şi roiră spre adăpostul fortului. Uşile mari din lemn de tec se închiseră înainte ca toţi să reuşească să intre, iar cei lăsaţi afară vociferară şi bătură în uşi cu pumnii şi muschetele. Hal fu mulţumit să vadă cât de indisciplinaţi erau; lipsa lor de instrucţie şi de control se văzuse la fel de clar în modul întâmplător în care trăgeau cu tunul.

Hal zări capetele cu turbane ale tunarilor de pe ziduri, care se grăbeau să încarce tunul. Primul foc bubui, iar ghiuleaua lovi suprafaţa apei la jumătatea drumului dintre ţărm şi *Serafim.* Aceasta sări pe suprafaţă, încetinind cu fiecare săritură până când se linişti. La o lungime de

jumătate de cablu de *Serafim,* plonjă sub apă şi dispăru.

Apoi, deschise focul şi restul bateriei. Curând, zidurile fortului fură înceţoşate de fumul tunurilor, iar coloane de apă de mare se ridicară ca o pădure între ţărm şi navă. *Serafimul* încă era în afara razei de acţiune – Hal supraestimase raza de acţiune a artileriei arabe.

Îndreptându-şi atenţia asupra zonei de ancorare, observă că nicio navă nu mai era în golf, nici măcar cea mai mică navă *dhow* de pescuit. Atacul lor le eliminase pe toate. Resturi carbonizate se împrăştiau pe suprafaţa apei, îngrămădindu-se de-a lungul fluxului plajei. Carena arsă a navei cu trei catarge era eşuată pe uscat, înclinată cu burta în sus şi fără catarge.

— Nu va mai naviga niciodată, remarcă satisfăcut Ned Tyler. Ai prins şoarecele înăuntru, căpitane.

— Următorul truc este să-l faci să iasă afară, spuse Hal. Trimite-l la mine pe domnul Tom.

Tom coborî alunecând pe straiul catargului, şchiopătând cu piciorul rănit. Părea să se vindece mai repede decât prezisese doctorul Reynolds. Hal îl văzu venind pe punte cu o privire hotărâtă. Tom era mai înalt acum decât majoritatea celorlalţi oameni de la bord, cu umerii laţi şi braţele musculoase ale unui spadasin. Părul netuns de la plecarea lor din Anglia îi atârna pe spate, des, ondulat şi negru precum coada unui cal. Recent, Hal îi dăduse un brici, aşadar obrajii bronzaţi îi erau curaţi. Moştenise nasul familiei Courtney şi ochii verzi şi pătrunzători. „Un băiat adevărat”, se gândi Hal. Părea că, de când îl pierduse pe Dorian, sentimentele lui paterne deveniseră mai intense, obligându-l să îşi reţină potopul de sentimente care ameninţa să-l copleşească. Îi dădu telescopul lui Tom şi-i spuse ursuz:

— Arată-mi exact locul în care ai urcat pe zidurile fortului şi deschizătura spre celula lui Dorian.

Priviră împreună insula de peste apă. Barajul focurilor de tun încă vuia, iar un banc dens de fum de tun rezistă eforturilor vântului musonic de a-l îndepărta.

— Colţul nord-estic, îi arătă Tom. Vezi grămada aceea de palmieri mai înalţi? Exact deasupra lor, în zidul din care cresc tufe verzi este o nişă. Şi este prima deschizătură din

stânga ei. Cred că aceea este, deşi nu sunt absolut sigur.

Hal luă din nou telescopul şi privi fortificaţia. Cu lumina soarelui dimineţii care cădea oblic pe ziduri, nişele formate de deschizături contrastau întunecat cu blocurile albe de coral. Se uită la cea pe care i-o indicase Tom şi simţi că pierderea lui era aproape imposibil de îndurat.

— Dacă mă duci din nou pe insulă, cu Aboli şi cu un grup mic de oameni buni... începu Tom cu un aer serios.

Hal îl întrerupse, scuturând categoric din cap:

— Nu, Tom.

Pierduse deja un fiu, nu ar fi riscat să mai piardă unul.

— Ştiu exact unde să-l găsesc pe Dorry, se rugă Tom. Mai sunt nişte locuri prin care ne-am putea căţăra pe ziduri.

— Ei te vor aştepta.

— Nu putem să nu facem nimic. Vocea lui Tom deveni pătimaşă. Doar Dumnezeu ştie ce se va întâmpla cu Dorry dacă nu-l scoatem din ghearele lor.

— Vom intra de îndată ce vom fi siguri că reuşim. Între timp, al-Auf nu-l va răni pe Dorian. Se pare că o legendă religioasă îl protejează, o profeţie a unui sfânt islamic.

— Nu înţeleg. O profeţie şi... Dorry? De unde ştii asta, tată?

— De la Wazari, căpitanul arab pe care l-am interceptat. E legat de părul roşu al lui Dorian. Legenda spune că profetul Mohamed avea părul roşu. Este o raritate printre oamenii estului – pentru ei este o superstiţie respectată.

— Nu ne putem baza doar pe culoarea părului lui Dorry!

— Destul, Tom! întoarce-te la postul tău.

Expresia lui Hal era lipsită de asprime şi avu nevoie de toată hotărârea şi de întreaga sa raţiune ca să reziste la rugăminţile băiatului.

Serafimul se retrase de lângă fort, iar tunurile amuţiră treptat, în timp ce fumul se împrăştie în vânt. Hal schimbă cursul şi ocoliră punctul nordic, începând să se mişte încet în jurul insulei. Cercetă cu atenţie fiecare particularitate a ţărmului, apropiindu-se prudent de marginea recifului.

Hal făcuse o copie exactă a vechii hărţi a lui Sir Francis, care era acum întinsă lângă busolă. Notase pe aceasta propriile observaţii, lângă cele ale tatălui său, de acum cincizeci de ani. Puse un sondor pe platformă ca să

măsoare adâncimea apei şi, o dată, lansă o barcă şi îl trimise pe Aboli spre ţărm ca să cerceteze o cale prin coral. Aboli aproape că ajunsese pe plajă în partea îndepărtată a lagunei când un grup de aproximativ o sută de arabi apăru din pădurea de palmieri şi, de la mică distanţă, deschise un foc intens de muschete asupra bărcii. Unul dintre vâslaşi fix rănit în umăr înainte ca Aboli să-i poată trece din nou prin culoar.

Până să ocolească insula, Hal alesese o mulţime de locuri în care ar fi putut debarca pe ţărm, marcându-le cu grijă pe hartă. Când ajunseră din nou în partea opusă a golfului, micşoră viteza şi examină detaliat tot ce văzu din fortificaţii, precum şi avanposturile pe care le construiseră arabii în jurul bazei zidurilor.

Încercă să estimeze numărul de oameni aflaţi sub comanda lui al-Auf. În cele din urmă, hotărî că erau cel puţin o mie, dar ştia că în realitate puteau fi de două ori mai mulţi.

La fiecare câteva minute, telescopul din mâinile lui părea să prindă viaţă şi să se întoarcă spre deschizătura din zidurile groase şi albe pe care i-o arătase Tom.

— Vom avea parte de o aşteptare lungă şi obositoare până când Edward Anderson va ajunge aici, prezise el posomorât şi fiecare bărbat de pe *Serafim* rămase la rutina monotonă a blocadei.

Hal încerca să-şi menţină oamenii în alertă prin antrenamente constante cu muscheta, sabia şi tunul, dar zilele tot greu treceau. De patru ori în timpul săptămânilor următoare, monotonia fu întreruptă când zăriră câteva vase apropiindu-se de Fior de la Mar, dinspre vest. De fiecare dată, *Serafimul* întinse toate pânzele şi, cu vântul musonic în spate, se grăbi să le intercepteze.

Trei se dovediră o pradă uşoară şi fură inspectate şi abordate fără nicio pierdere. Cu toate acestea, al patrulea vas era o frumoasă navă *dhow* de patruzeci de metri, nu cu mult mai mică decât *Serafimul.* Aceasta făcu *Serafimul* să o urmărească şi demonstră o viteză uimitoare, fiind cârmită cu îndemânare de echipajul ei îngrozit. *Serafimul* aproape că o pierdu când se lăsă întunericul. Cu toate acestea, Hal fu mai prevăzător decât căpitanul navei *dhow* şi, în

întuneric, se retrase spre insulă. În zori, nava *dhow* fu descoperită încercând să se furişeze în golful insulei Fior de la Mar. *Serafimul* se năpusti asupra ei şi îi tăie calea doar cu o jumătate de milă înainte ca aceasta să-şi atingă ţelul. Echipajul se opuse cu înverşunare, iar unul dintre oamenii lui Hal fu împuşcat mortal, în timp ce alţi trei fură răniţi înainte de a ajunge pe punte. Se dovedi că barca îi aparţinea prinţului Abd Muhammad al-Malik.

Prinţul nu era la bord, dar cabina lui personală era mobilată precum sala de tron a unui conducător oriental. Hal ordonă să se scoată mobila şi covoarele de pe pereţi şi să fie duse în cabina lui de pe *Serafim.*

Numele prinţului îi era cunoscut lui Hal. Îşi aminti clar cealaltă navă, pe care o abordase în noaptea în care preluase *Minotaurul* şi *Mielul* din golful Fior de la Mar, lăsând-o în mod deliberat să plece. Îi aparţinea aceluiaşi om, iar acum, când avea dovada bogăţiilor acestuia. Hal începu să se îndoiască de înţelepciunea acelei decizii. Ordonă să se treacă o funie peste catarg, iar laţul să fie pus peste capul căpitanului navei *dhow.* Stând lângă bărbatul condamnat, Hal îl interogă pe larg.

— Da, *ejfendi.*

Bărbatul era îngrozit şi se temea pentru viaţa lui, aşa că răspunse de bunăvoie.

— Al-Malik este un om bogat şi puternic. Este fratele mai mic al califului din Muscat. Are peste o sută de vase comerciale în flotă. Navighează spre fiecare port din Africa şi India şi spre tărâmurile Profetului. Venim în mod regulat la Daar Al Shaitan, ca să facem comerţ cu jangiri.

— Eşti conştient că al-Auf este un corsar şi că toate bunurile pe care le cumperi de la ei au fost furate de la navele creştine, că mulţi marinari nevinovaţi au fost măcelăriţi de piraţi ca să li se fure încărcătura şi că supravieţuitorii sunt vânduţi ca sclavi?

— Ştiu doar că stăpânul meu m-a trimis să fac negoţ cu jangiri pentru că preţurile mărfurilor lui sunt convenabile. Cât despre felul în care le obţine, nu este problema mea sau a stăpânului meu.

— Acum va fi, am eu grijă, îi spuse Hal cu duritate. Dacă faci comerţ cu mărfurile furate ale corsarilor, eşti la fel de

vinovat. Se întoarse spre Aboli şi adăugă: Controlează atent nava.

Cele trei nave *dhow* pe care le capturaseră mai devreme intenţionaseră să facă, la rândul lor, comerţ cu al-Auf, întocmai ca acest căpitan. Părea că ştirea despre chilipirurile de pe Daar Al Shaitan se răspândise din Golful Persic până pe Coasta Coromandel. Celelalte trei nave căraseră monede şi bani numerar ca să plătească marfa pe care se aşteptau să o obţină.

— Să vedem dacă banditul acesta mai poate aduce vreo contribuţie la cheltuielile cu menţinerea blocadei insulei.

Hal se duse pe punte cât timp oamenii lui răscoliră nava *dhow.* În jumătate de oră, aceştia descoperiră ascunzătoarea cufărului cu bani al căpitanului. Bărbatul se trase de barbă şi îşi rupse roba agonizând când patru cufere fură târâte pe puntea navei *dhow.* Erau prea grele pentru a fi cărate.

— Ai milă, *ejfendi,* se jeli căpitanul. Acestea nu îmi aparţin mie, ci stăpânului meu. Bărbatul căzu în genunchi. Dacă mi le iei, mă condamni la moarte.

— O meriţi din plin, îi spuse Hal sec, apoi se întoarse spre Aboli. Mai este şi altceva de valoare în cală?

— Este goală, Gundwane.

— Foarte bine, du prada pe *Serafim.* Hal se întoarse spre căpitanul navei *dhow,* care se tânguia, şi îi spuse: Cuferele acestea sunt preţul libertăţii tale şi al navei. Avertizează-ţi stăpânul că aceasta este o mică parte din preţul pe care îl va plăti dacă va mai fi atât de prost încât să facă negoţ cu piraţii. Acum, du-te cu Dumnezeu şi mulţumeşte-i pentru mântuirea ta.

De pe puntea *Serafimului,* urmări cum nava *dhow* se îndepărtează cu viteză, întorcându-se spre continentul african. Apoi coborî în cabina sa, unde Aboli stivuise cuferele capturate pe peretele despărţitor.

— Deschide-le, îi ceru Hal, iar Aboli le îndepărtă lacătele cu o rangă.

Cele trei nave capturate înainte de Hal le aduseseră un profit uriaş, însă acesta era nesemnificativ în comparaţie cu ce descoperiră când ridicară capacele celor patru cufere.

Monedele pe care le conţineau erau ambalate în mici

saci din pânză. Hal tăie unul cu pumnalul şi un şuvoi de aur strălucitor curse pe biroul său. El văzu imediat că majoritatea monedelor erau mohuri, fiecare fiind ştanţată cu trei munţi şi cu elefantul Imperiului Mogul. Dar printre ele erau amestecate şi alte monede: dinarii din aur ai sultanilor musulmani acoperiţi cu inscripţii religioase, precum şi câteva vechi tetradrahme ale tiranilor persani, a căror valoare rară depăşea cu mult valoarea intrinsecă a metalului.

— E nevoie de zece oameni şi de-o săptămână ca să numărăm grămada asta, spuse Hal. Mai degrabă o cântărim. Spune-i domnului Walsh să aducă balanţa navei şi dă-i doi oameni ca să-l ajute.

Walsh se chinui tot restul zilei şi o jumătate de noapte înainte de a-i putea spune lui Hal cifra finală.

— Este dificil să obţinem o măsură corectă pe o navă în mişcare, îi spuse afectat Walsh; braţele balanţei nu se opresc niciodată.

— Oricum nu îţi voi cere socoteală pentru o uncie sau două, îl asigură Hal. Spune-mi suma corectă şi mă voi mulţumi cu asta până când vom cântări totul la tribunalul din Anglia.

— Greutatea este de două sute şaptezeci şi patru kilograme, ca să fiu mai exact – sau mai degrabă inexact, chicoti Walsh la propria glumă, în timp ce Hal se holba uimit la el.

Nu se aşteptase la atât de mult. Dumnezeule, asta însemna aproape un lakh de rupii. O avere imensă în orice monedă. La asta se adăugau monedele din aur şi argint de pe celelalte trei nave *dhow* pe care le capturase. Valoarea totală depăşea cu mult valoarea celor două nave înalte pe care le capturase.

— Un lakh de rupii, medită Hal cu voce tare, iar privirea i se întoarse spre cele patru cufere cu sigiliile rupte care stăteau de-a lungul peretelui despărţitor.

Suma îi aduse aminte de ceva zguduitor.

— Un lakh de rupii! Acesta este preţul despre care mi-a spus Wazari, cel pe care la stabilit al-Auf pentru capul roşcat al copilului profeţiei. Preţul de sclav al lui Dorian.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât părea mai

posibil. Aurul era preţul de răscumpărare al lui Dorian. Plăcerea acestui gând o depăşea pe cea a aurului. Faptul că al-Malik îi trimitea aur lui al-Auf ca să-l cumpere pe Dorian dovedea că fiul său încă era pe insulă, reţinut de blocadă.

— Mulţumesc, domnule Walsh. Ai făcut o treabă bună.

— N-am crezut vreodată că mi s-ar putea părea dezgustător să văd atât de mult aur.

Walsh se gândi la cât de mult numărase, iar Hal se întoarse pe punte ca să reia nesfârşita veghe.

„Fă, Doamne, ca Anderson să vină curând, şopti el privind peste apele albastre ale insulelor de un verde smarald, înconjurate de nisip alb, de coral. Sau măcar dă-mi puterea să mă stăpânesc”.

Mai trecu încă o săptămână cu greu. Apoi, într-o dimineaţă orbitoare, când marea lucioasă şi liniştită se afla sub atacul usturător al soarelui, iar căldura devenea înăbuşitoare, Tom strigă voios din vârful catargului:

— Navă la orizont!

Prea nerăbdător ca să aştepte raportul observatorului, Hal se căţără pe tachelaj şi se înghesui în cuibul corbului lângă Tom.

— Acolo! zise Tom, arătând spre sud.

Câteva minute lungi, Hal crezu că Tom se înşelase, căci orizontul era pustiu; apoi văzu un punct efemer, care dispăru din nou imediat. Îndreptă telescopul spre locul acela şi, brusc, acolo apăru din nou un vârf minuscul şi alb.

— Ai dreptate, se bucură el. O navă cu pânze pătrate.

— Două! îl corectă Tom. Două nave. Nu pot fi decât *Yeoman* şi *Minotaurul.*

— Vom merge să le întâmpinăm şi să le urăm bun venit!

Curând, navele care se apropiau se dovediră a fi *Yeoman* şi *Minotaurul.* Hal le studie nerăbdător prin telescop, recunoscând cu greu *Minotaurul.* Big Daniel făcuse minuni în timpul scurt pe care i-l acordase ca să o repare. Nava era splendidă sub stratul nou de vopsea şi, când se apropie, Hal nu mai văzu semnele distrugerii carenei şi tachelajului. Pe de altă parte, vechea navă *Yeoman* părea uzată, având toate semnele unei călătorii lungi.

Hal o întâmpină semnalizând cu steaguri, iar când

ajunseră una lângă cealaltă, micşorară viteza. *Yeoman* lansă o barcă. Faţa roşie a lui Edward Anderson strălucea la pupă ca o lampă din port în timp ce vâslea spre *Serafim,* apoi urcă pe scară cu o agilitate surprinzătoare pentru un bărbat atât de masiv. Apucă mâna întinsă a lui Hal.

— Am aflat de la domnul Fisher că ai lucrat din greu în lipsa mea, Sir Henry, şi că te-ai ales cu o captură mare.

Întristarea i se citi pe faţă şi în glas: doar căpitanii prezenţi la capturare erau îndreptăţiţi să spere la o parte din pradă.

— Am o misiune urgentă pentru nava ta, domnule, şi promisiunea unei comori mai mari în curând, îl asigură Hal – se gândi că ar fi fost excesiv de crud în acel moment dacă i-ar fi menţionat ceva despre prada capturată de pe navele *dhow* arăbeşti. Vino în cabina mea.

După ce se aşezară, servitorul lui Hal turnă câte un pahar cu vin de Madeira pentru fiecare, apoi îi lăsă singuri.

— Aduc scrisori de la domnul Beatty şi de la fiul tău Guy, îi spuse căpitanul Anderson, scoţând un pachet înfăşurat în pânză din faldurile mantiei sale.

Hal îl puse deoparte, pentru a-l deschide şi citi cu atenţie mai târziu.

— Ce mai face Guy?

Întrebarea era formală, căci era nerăbdător să continue cu lucruri mai urgente, dar răspunsul lui Anderson îl surprinse.

— Era sănătos când l-am văzut ultima dată, dar înţeleg că se va căsători foarte curând.

— Dumnezeule! Are doar şaptesprezece ani, se încruntă Hal. Nu am fost consultat în această chestiune. Probabil că te înşeli, domnule.

— Te asigur că nu este nicio greşeală, Sir Henry.

Anderson era acum chiar şi mai roşu la faţă, mişcându-se incomod pe scaun.

— Cine este femeia? îl întrebă Hal. Cu siguranţă nu sunt multe doamne în Bombay.

Sări în picioare în agitaţia lui şi începu să se plimbe încoace şi încolo, frustrat de lipsa de spaţiu din unica sa cabină, acum şi mai mică din cauza mobilierului excesiv, capturat de pe nava *dhow* a lui al-Malik.

— Ştiu că este domnişoara Caroline Beatty.

Edward Anderson scoase o batistă decolorată din tunică şi îşi şterse faţa de transpiraţie cu un aer jenat, înainte de a putea continua.

— M-a făcut să cred că această căsătorie este urgentă. De fapt, trebuia să aibă loc la doar o zi sau două după ce am plecat din Bombay. Aşadar, fiul tău este aproape sigur un bărbat însurat acum.

— Hal se opri când începu să înţeleagă adevărul dezgustător.

— Tom! spuse el cu voce tare.

— Nu, Sir Henry, m-ai înţeles greşit. Guy, nu Tom.

— Iartă-mă, gândeam cu voce tare, se scuză Hal.

Şocul îi distrăsese atenţia de la lucrurile mai importante, însă Anderson îl făcu din nou atent cu următoarea sa remarcă.

— Domnul Fisher mi-a relatat vestea absolut îngrozitoare cum că fiul tău cel mic a căzut în mâinile inamicului. Ai toată compasiunea mea, Sir Henry.

— Mulţumesc, căpitane Anderson. Mă voi baza din plin pe ajutorul tău ca să-mi salvez băiatul.

— Nava şi echipajul meu sunt la dispoziţia ta. Este de la sine înţeles.

— Atunci, să trecem la dispoziţiile noastre.

Hal avusese câteva săptămâni ca să întocmească planul de atac asupra insulei Fior de la Mar, iar acum i-l expuse în detaliu lui Anderson. Petrecură restul zilei închişi în cabina pupei *Serafimului,* examinând fiecare detaliu al campaniei, de la sistemul de semnalizare cu steaguri pe care aveau să-l folosească între nave şi de la navă la ţărm până la poziţionarea marinarilor pentru a fi folosiţi în atac şi la delegarea autorităţii diverşilor ofiţeri. Apoi se cufundară încă o oră în studiul hărţilor pe care le pregătise Hal. Soarele apunea, iar Anderson era departe de a fi gata să se întoarcă pe *Yeoman.*

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus, căpitane Anderson. Al-Auf s-a ascuns în fort timp de câţiva ani. În tot acest timp, negustorii arabi din toate colţurile oceanului au fost atraşi de insulă ca muştele la grămada de bălegar. Au adus cu ei cantităţi mari de lingouri de aur, ca să cumpere sclavi sau

bunuri furate. Prăzile pe care le-am capturat înainte de sosirea ta vor păli prin comparaţie. Cred că pe insula Fior de la Mar vom găsi o comoară care va depăşi orice au adus vreodată acasă Drake şi Hawkins din aventurile lor.

Ochii albaştri ai lui Edward Anderson sclipiră la acest gând, iar Hal continuă să-l încurajeze:

— Vei merita rangul de cavaler pentru contribuţia ta la această aventură, iar eu mă voi folosi de toată influenţa mea la Honourable Company ca să mă asigur că îl vei obţine. Cu partea ta din premiu, îţi vei putea permite să-ţi cumperi o proprietate frumoasă la ţară. După asta, nu vei mai fi nevoit să navighezi vreodată.

— Pe mâine!

Pe faţa roşie a lui Anderson apăru un zâmbet larg, iar mâna sa imensă o strânse cordial pe cea a lui Hal.

— Avertizează-ţi oamenii că fiul meu se află în fortăreaţă. Hal adăugă apoi pe un ton mai dur: Să nu se comită greşeli în toiul luptei.

***

Hal dădu ordin ca *Serafimul* să fie pus pe cursul pentru reluarea blocadei insulei şi se întoarse imediat în cabină. Tăie cusătura pachetului de pânză cu scrisori pe care Anderson îl adusese de la Bombay. Recunoscu scrisul de mână subţire al lui Guy pe una dintre foile împăturite şi o puse deoparte, ca să o citească mai târziu. Desfăcu scrisoarea de la Beatty şi se încruntă în timp ce o citea.

Reşedinţa Bombay

6 noiembrie

Sir Henry.

Plăcerea pe care o trăiesc adresându-mă ţie este cumva diminuată de circumstanţele care o fac necesară. Ca să fiu mai direct, s-a aflat că fiica mea, Caroline Beatty, este însărcinată. Doctorul Goodwin, medicul fabricii de aici din Bombay, spune că este însărcinată în trei luni. Asta înseamnă că pruncul a fost conceput în timp ce familia mea a fost cazată pe ţărmul din Buna Speranţă. Îţi vei aminti că fiul tău, Guy Courtney, a fost cu noi în casa de oaspeţi.

Mă bucur să te informez că fiul tău, Guy Courtney, s-a

comportat în cel mai onorabil mod în ceea ce priveşte această chestiune. A recunoscut paternitatea copilului şi i-a cerut mâna fiicei mele. Deoarece are mai mult de şaptesprezece ani, are dreptul legal de a se căsători. Fiica mea Caroline împlineşte optsprezece ani vinerea viitoare, aşadar nu este nicio problemă în privinţa vârstelor celor doi tineri.

Soţia mea şi cu mine ne-am gândit că este diplomatic să acceptăm căsătoria, iar data a fost stabilită pentru vinerea viitoare, în aceeaşi zi în care fiica mea va împlini optsprezece ani. Aşadar, este foarte probabil ca situaţia să se fi consumat deja când această scrisoare va ajunge în mâna ta.

Am reuşit să-i ofer fiicei mele o zestre de 500 de lire. Compania va pune la dispoziţia tinerilor căsătoriţi o casă în cantonament. Aşadar, nevoile lor imediate vor fi rezolvate. Fără îndoială, vei considera potrivit să-i oferi fiului tău o alocaţie care să se adauge la salariul lui şi îţi vei folosi influenţa considerabilă din cadrul consiliului de conducere al onorabilei companii ca să-i promovezi cariera.

În această privinţă, te pot informa că Guy s-a instalat bine în noul său post şi că a primit aprecieri favorabile din partea guvernatorului Aungier pentru eforturile lui.

Soţia mea şi cu mine te asigurăm, domnule, de cea mai mare stimă şi respect.

Slujitorul tău, Thurston Beatty

Hal o mototoli în pumn şi se uită încruntat la scrisoarea lui Guy, care stătea nedeschisă pe birou.

— Idiotul! A revendicat pasărea doborâtă de săgeata lui Tom. Ce naiba i-a venit?

Rupse în bucăţi scrisoarea de la Beatty şi o aruncă pe fereastra cabinei, privind resturile plutind în urma navei. Apoi, oftând, îşi îndreptă atenţia spre scrisoarea de la Guy.

Nu adăuga nimic nou la ceea ce îi scrisese Beatty deja, cu excepţia exprimării unei bucurii nespuse pentru şansa de a fi câştigat mâna minunatei Caroline.

„Fratele tău Tom a săpat ca să descopere diamantul pentru tine”, mormăi Hal dezgustat, gândindu-se să-l cheme pe Tom ca să-i aducă la cunoştinţă rezultatele străduaniei sale şi să-i ofere şansa de a-şi descărca

indignarea pe geamănul mai mare. Apoi, oftă din nou. Ce rost ar fi avut? Faptul era consumat şi toate părţile păreau fericite de rezultat, deşi nimeni nu-i ceruse părerea miresei în legătură cu subiectul. Mototoli scrisoarea lui Guy, apoi o aruncă pe fereastra pupei şi o privi plutind până când, în sfârşit, se scufundă.

În momentul acela se auzi o bătaie discretă în uşa cabinei şi un marinar strigă:

— Mă scuzaţi, căpitane, domnul Tyler vă transmite felicitări, iar Fior de la Mar se vede în faţă.

Problemele domestice ale lui Hal dispărură imediat, la fel de rapid precum scrisoarea lui Guy. Îşi puse centura sabiei şi se grăbi spre punte.

***

Serafimul conducea *Minotaurul* în rând cu pupa peste intrarea în golf. Ned Tyler se afla la comanda *Serafimului,* întrucât Hal nu era la bord. Când cele două nave mari se apropiară de raza de acţiune, deschiseră focul asupra poziţiilor arabilor dintre palmieri şi de pe zidurile fortului. Lunile de antrenament pe care le suportaseră tunarii se dovedeau acum un avantaj şi, chiar dacă numărul lor era mult micşorat, focul era rapid şi precis. Bazându-se pe nepriceperea dovedită de tunarii arabi, Ned aduse *Serafimul* destul de aproape de marginea exterioară a recifului. Era complet în raza tunurilor grele de pe zidurile fortului, însă focul *Serafimului* dislocă bucăţi de coral de pe metereze şi aruncă apărătorii în şi mai mare dezordine. Focul de răspuns fu spasmodic şi neregulat. Navele de atac se aflau exact în raza de acţiune a tunurilor lor şi, chiar dacă unele dintre ghiulelele imense din piatră pe care le trăseseră căzură destul de aproape încât să arunce picături pe puntea *Serafimului,* o mare parte din ele căzură în mare, la distanţă.

Tabăra arabă din pădure era în raza de acţiune a focului de muschetă al celor două nave şi jumătate din focurile de armă erau îndreptate spre colibele acoperite cu paie şi spre cele de lângă ziduri. Tunurile fură încărcate cu gloanţe, iar bilele din plumb trecură prin mulţimea de bărbaţi şi de

femei care fugeau spre adăpostul zidurilor fortului. Rânduri de cadavre rămaseră de-a lungul potecii, precum porumbul în urma secerătoarelor.

După prima trecere, navele schimbară succesiv cursul, apoi reveniră, cât de aproape le permitea reciful, trăgând fără milă. Tunarii arabi îşi reveniseră între timp din confuzia iniţială. Bilele lor din piatră căzură în jurul *Serafimului,* iar una trecu prin lemnul fragil al parapetului şi tăie picioarele unui băiat care căra pulberea de la magazie fugind pe scara punţii, încărcat cu sacii de mătase cu praf de puşcă.

Ned aruncă o privire spre trunchiul fără picioare al băiatului, care se zvârcolea într-o baltă de sânge ce se mărea, în apropiere de locul în care el stătea la cârmă. Băiatul muribund striga jalnic după mama lui, în timp ce din arterele femurale sângele îi ţâşnea ca dintr-un robinet deschis. Niciun om nu putea fi chemat de la îndatoririle sale ca să-l ajute. Gândul de a se retrage dincolo de raza de acţiune a tunurilor din fort – ca să prevină pierderile ulterioare – nu-i trecu prin minte lui Ned. Hal îi ceruse să păstreze nava aproape de ţărm, să atace bateriile de pe plajă şi să-i ţină pe arabi în fort cât mai mult timp posibil. Ned nu se abătu de la sarcina lui, chiar dacă fu nevoit să jelească pierderea unuia dintre băieţii lui curajoşi.

În partea îndepărtată a insulei, Hal auzi focul regulat şi controlat al tunurilor celor două nave şi îşi şterse transpiraţia de pe faţă cu dosul mâinii.

— Curajos om! lăudă el hotărârea lui Ned, îndreptându-şi apoi toată atenţia spre debarcarea restului de oameni rămaşi pe *Yeoman din York.*

Bărcile veneau prin trecătoarea pe care o marcase în recif în urmă cu multe săptămâni. Cele patru bărci erau pline de oameni, plutind atât de jos în apă, încât abia dacă aveau o lăţime de palmă liberă la bord.

Când chila fiecărei bărci atinse nisipul, oamenii săriră în apa limpede şi caldă a lagunei, adâncă până la genunchi, şi se deplasară cu greu spre ţărm. Big Daniel şi Alf Wilson îi organizară pe coloane şi îi conduseră de pe plajă în adăpostul pădurii de palmieri.

Chiar cu toţi oamenii de pe *Yeoman* de care Anderson se putea lipsi, Hal avea mai puţin de patru sute în forţa de

debarcare pentru a înfrunta hoarda lui al-Auf. Inamicii ar fi putut fi mai numeroşi de o mie sau două, după cum estimase Hal, însă până atunci ei nu se opuseseră debarcării. Părea că bombardamentul de pe *Serafim* şi *Minotaur* produsese efectul dorit, acela de a-i trimite pe toţi apărătorii în adăpostul fortului.

Ultima barcă plină cu marinari veni rapid pe plajă, încărcată din greu cu arme, flacoane cu pulbere şi sticle cu apă, căci lupta pe o asemenea căldură aprigă avea să le provoace setea. Hal privi bărcile goale vâslind înapoi spre *Yeoman,* care plutea în larg la un mai puţin de o milă în afara recifului, apoi urmări coada coloanei, care mărşăluia intrând în pădure.

Ordinul de marş fusese plănuit cu atenţie. Big Daniel avea comanda avangardei, cu cercetaşii trimişi înainte ca să-i împiedice să intre într-o ambuscadă. Mai mulţi bărbaţi cu muschete fuseseră trimişi pe ambele flancuri ale coloanei. Hal păstră comanda grupului principal, care era la dispoziţia lui.

Se aflau la mai puţin de trei mile de golful în care debarcaseră spre fort, în capătul nordic, iar Hal îi solicita la maximum, punându-i să alerge pe nisipul moale. Apoi se auzi o salvă de muschete din pădurea din faţă şi ţipete furioase. Hal se grăbi înainte, temându-se că Big Daniel intrase într-o ambuscadă şi îngrozindu-se de ce ar putea găsi. Nouă arabi morţi erau împrăştiaţi pe ambele laturi ale potecii late, pe care marinarii avansau cu paşi greoi. Sunetele luptei se diminuau printre copaci, în timp ce arabii rămaşi alergau înapoi spre fort, urmăriţi de marinarii furioşi ai lui Big Daniel. Un singur marinar stătea cu spatele spre trunchiul unui palmier, înfăşurându-şi rana de muschetă din coapsă cu o fâşie de material. Hal ordonă unui om să-l ajute să se întoarcă pe plajă ca să fie preluat de *Yeoman,* apoi se grăbi după Big Daniel. Tunurile încă bubuiau din capătul îndepărtat al insulei, iar acum erau suficient de aproape de fort încât să vadă norii de fum de tun ridicându-se deasupra vârfurilor copacilor, la mică distanţă în faţa lor.

— Ned Tyler îi împiedică pe fiii Profetului să se roage, mormăi Hal, cu transpiraţia curgându-i pe faţă şi pe barbă, udându-i cămaşa ca şi când ar fi stat sub o cascadă.

De o bună bucată de vreme, depistase mirosul urât care devenea insuportabil de puternic în căldura umedă a pădurii.

Când ieşiră în luminiş, Hal se opri atât de brusc, încât oamenii care îl urmau se izbiră de spatele lui. Chiar şi în graba sa, rămase înlemnit văzând ororile terenului de execuţie al lui al-Auf. Cadavrele înnegrite de soare care atârnau în trepiede erau umflate grotesc de propriile gaze din stomac, iar câteva explodaseră ca un fruct răscopt, fiind acoperite de un covor irizat de muşte albastre.

Hal nu se putu abţine să nu caute în rândul cadavrelor unul mai mic, cu părul roşcat, simţind o uşurare teribilă în stomac atunci când nu găsi ce căuta. Se forţă să înainteze printre siluetele spânzurate şi să ignore norii de insecte bâzâitoare care se ridicau rapid în jurul lui, atingându-i faţa.

Aboli şi Tom îl aşteptau în pădurea din capătul îndepărtat al luminişului.

— Putem pleca acum? strigă Tom de la o distanţă de treizeci de paşi.

Tom, Aboli şi cei trei bărbaţi care-i însoţeau erau îmbrăcaţi în robe arăbeşti şi purtau turbane. Hal văzu că faţa fiului său exprima hotărâre şi nerăbdare şi că ţinea în mâna dreaptă sabia scoasă din teacă. Regretă din nou că cedase rugăminţilor lui Tom, permiţându-i să meargă cu Aboli. Motivul care îl influenţase fusese acela că Tom era singurul om dintre atacatori care mai fusese pe ziduri şi care ştia pe unde se puteau căţăra cei câţiva bărbaţi hotărâţi. În plus, Tom ştia celula în care îl ţineau pe Dorian. Îmbrăcaţi precum piraţii, urmau să încerce să ajungă la Dorian şi să-l protejeze de luptele şi de măcelul care aveau să urmeze luării cu asalt a fortului.

Hal îl prinse de braţ pe Aboli şi îi spuse printre dinţi:

— Ţine-l sub observaţie pe Tom. Nu-l lăsa să facă nimic prostesc. Supraveghează-l în orice moment.

Aboli îl privi pe Hal cu ochii săi negri şi nu catadicsi să-i răspundă. Hal continuă:

— Nu-l lăsa să se caţăre până când nu vom atrage oamenii de pe ziduri spre partea estică.

Aboli îi răspunse în şoaptă, cu înverşunare:

— Fă-ţi treaba, Gundwane, iar eu mi-o voi face pe a

mea.

— Atunci, treci la treabă!

Hal îl împinse uşor şi se uită la micul grup, la Tom şi Aboli care alergau umăr la umăr în fruntea lui, îndepărtându-se, ocolind prin pădure ca să ajungă pe latura îndepărtată a fortăreţei.

Când dispărură, Hal îşi ridică privirea spre partea superioară a zidurilor care se iveau deasupra copacilor din faţă şi îşi înclină capul pentru a asculta sunetele bombardamentului. Deşi acest capăt al insulei era înconjurat cu fuioare dense de fum de tun, simţea în gât gustul rânced al pulberii arse. Bubuitul tunurilor se estompa. Ned scotea *Serafimul* şi *Minotaurul* în ape sigure.

Hal se uită înapoi peste umăr şi văzu că, deşi alergarea prin pădure fusese grea, coloana de marinari se apropia în urma lui, cu doar câţiva marinari rătăciţi. El îi conduse şi împreună îl găsiră pe Big Daniel aşteptând la marginea pădurii.

La o sută cincizeci de paşi, de partea cealaltă a luminişului, zidurile albe ale fortului erau înalte de cincisprezece metri. Porţile boltite erau închise, cu bârne grele din lemn de mahon întărite cu stâlpi din fier. Nu se vedea niciun apărător pe metereze. Trebuiau să fie cu toţii pe zidul vestic, dinspre mare. Când ultimul foc de tun se stinse, Hal auzi slab ovaţiile distante ale arabilor, văzând la distanţă flota de nave care atacau.

— Sunt dezavantajaţi, îi spuse Hal lui Big Daniel, dar trebuie să ne mişcăm repede dacă vrem să păstrăm elementul-surpriză.

În spatele lui, bărbaţii din coloană încă urcau, încovoiaţi sub poverile lor. Transpirând şi gâfâind, se trântiră pe jos şi îşi ridicară sticlele cu apă, bând cu nesaţ. Hal merse printre ei, adunându-i şi trimiţându-i la posturile lor, de-a lungul marginii pădurii.

— Feriţi-vă ca să nu fiţi văzuţi! Verificaţi-vă capsele, dar nu trageţi înainte de ordin!

Echipele care duceau cinci butoaie grele de pulbere rămaseră în spate, spre coada coloanei, dar în cele din urmă urcară clătinându-se, cu fiecare dintre butoaiele de douăzeci de kilograme atârnate pe câte o prăjină ţinută de

doi oameni. Le stivuiră sub palmieri, iar Hal şi Daniel se apucară să pregătească fitilele.

Hal tăiase fitilul pe cât de scurt îndrăznise, iar această manevră era întotdeauna delicată, căci nu erau două bucăţi de fitil care să ardă în acelaşi ritm. Loviră uşor fitilul pe lungime cu mânerul unui cuţit, ca să încerce să împrăştie arderea în mod egal, apoi trecură un fitil prin vrana fiecărui butoi. Fiecare secundă era preţioasă, aşa că nu puteau pierde timpul ca să se asigure că fiecare fitil era perfect. Dacă unul nu ardea, mai erau alte patru care să declanşeze explozia.

— Suntem pregătiţi?

Hal îşi ridică privirea de la ce făcea.

Big Daniel băgă ultimul fitil în locul lui, cu o mână de gudron.

— Mai pregătiţi de atât nu am putea fi vreodată.

— Aprinde fitilul! ordonă Hal, iar Daniel lovi cremenea cu fierul.

Iasca luă foc.

Unul după celălalt, aprinseră fitilele scurte şi le priviră arzând mocnit şi fumegând.

— Împingeţi butoaiele! comandă Hal şi cinci oameni odihniţi, toţi aleşi pentru forţa lor fizică, se ridicară din locul în care stăteau pe vine şi înaintară.

Un alt rând aştepta în spatele lor, gata să preia butoiul dacă unul dintre cărăuşi era doborât de focul muschetei inamice de pe zidurile fortului.

Hal îşi scoase sabia şi se îndreptă spre marginea pădurii. Privi din adăpostul copacilor spre câmpul deschis. Nu se vedea nici urmă de apărătorii de pe ziduri. Inspiră adânc şi se pregăti.

— În linişte, băieţi! Urmaţi-mă!

Fără strigăte sau ovaţii, alergară înainte în grup. Picioarele goale ale marinarilor împovăraţi se afundau în solul nisipos la fiecare pas, dar reuşeau să se deplaseze repede. Erau aproape la porţi când se auzi un strigăt urmat de un foc de armă dinspre meterezele de deasupra acestora. Hal văzu un cap cu turban în deschizătura din piatră şi ţeava fumegândă a unei flinte îndreptate spre ei. Raza de acţiune era scurtă, iar bila îl nimeri direct în pieptul

gol pe unul dintre marinarii care alerga. Bărbatul rănit se întinse pe nisip, iar butoiul i se rostogoli de pe umăr.

Big Daniel alerga la doar un pas în urma lui şi luă butoiul cu uşurinţă, ca şi când ar fi fost un sac. Cu el sub braţ, sări peste bărbatul muribund şi ajunse primul la porţi. Lăsă butoiul lipit de balamale şi le făcu semn bărbaţilor care veneau din urma lui.

— Aici! Aduceţi-le aici!

Când veni primul bărbat, gâfâind de efort, Big Daniel îi înşfacă povara.

— Întoarce-te în pădure! strigă el, apoi puse butoiul lângă celelalte. Bine lucrat, băieţi!

Luă ultimul butoi şi îl stivui în formă de piramidă, peste primele două.

O mulţime de arabi ţipau deja pe meterezele de deasupra lor şi o rafală neregulată de focuri de muschetă răsună când oamenii lui Daniel încercară să ajungă la adăpostul de la marginea pădurii. Un altul fu doborât şi căzu gemând pe câmpul deschis, înconjurat de vârtejuri de praf, în timp ce muschetarii de pe ziduri încercau să-l lichideze. Din pădure, marinarii ascunşi deschiseră focul. Bilele muschetelor loviră blocurile din piatră şi făcură să cadă fragmente de coral peste oamenii ghemuiţi la baza porţii imense.

Hal îngenunche lângă Big Daniel când puse al cincilea butoi cu pulbere deasupra grămezii. Suflă în capătul fitilului care ardea mocnit în mâna lui, iar acesta pâlpâi roşiatic.

— Pleacă, Danny, îi spuse el bărbatului masiv. Mă ocup eu de restul.

Dar Daniel avea în mână propriul fitil fumegând.

— Mă scuzi, căpitane, dar te voi ajuta să o săruţi pe fiica diavolului.

Îngenunche lângă Hal şi atinse fitilul de cel al unui butoi cu pulbere. Hal nu mai spuse nimic şi făcu acelaşi lucru. Lucrând fără grabă, cei doi bărbaţi aprinseră toate cele cinci fitile şi aşteptară să se asigure că ardeau uniform.

Între timp, jumătate din arabii din garnizoana fortului roiau de-a lungul zidurilor de deasupra lor, trăgând pe cât de repede puteau reîncărca, spre marginea pădurii. Patru sute de marinari britanici strigau şi ovaţionau, trăgând

focuri de armă asupra meterezelor.

Hal şi Daniel erau protejaţi de focul bărbaţilor de deasupra lor de mica streaşină de sub metereze, dar imediat ce aveau să părăsească adăpostul, aveau să fie complet expuşi pe drumul de întoarcere aflat în câmp deschis. Hal aruncă o ultimă privire spre fitilele care ardeau furios – doar circa doi centimetri ieşeau din vrana fiecărui butoi – şi se ridică în picioare.

— Cred că este timpul să plecăm.

— Nu văd niciun motiv să zăbovim, căpitane.

Big Daniel rânji la el, apoi se repeziră unul lângă celălalt spre câmp.

De îndată, strigătele de pe meterezele din spatele lor se înmulţiră şi fiecare arab de pe ziduri îşi îndreptă focul spre perechea care alerga. Bilele grele din plumb vâjâiră pe lângă capetele lor, plonjând în nisipul moale de la picioarele lor în mişcare. Din pădure, marinarii le strigau încurajări, trăgând la fel de frenetic precum arabii de pe ziduri.

— *Serafim!* strigară ei. Haide, Danny! Aleargă, căpitane!

Timpul păru să încetinească pentru Hal. Era ca şi când s-ar fi aflat sub apă, fiecare pas părând să dureze câteva minute bune. Marginea pădurii nu părea să se apropie, iar bilele muschetelor zburau în jurul lor la fel de dens precum grindina.

Apoi, Big Daniel fu lovit, nu o dată, ci aproape simultan de două bile. Una îl lovi în spatele genunchiului, rupându-i osul. Piciorul se îndoi sub el ca metrul de tâmplărie. A doua bilă îl lovi în şold şi îi spulberă capul femural. Căzu în nisip cu ambele picioare răsucite inutil sub el.

Hal alergă mai departe încă patru paşi până să-şi dea seama că era singur. Apoi se opri şi privi înapoi.

— Mergi mai departe! îi strigă Big Daniel. Nu ai cum să mă ajuţi. Am ambele picioare distruse.

Faţa i se afundă în nisip, care îi intră în ochi şi în gură. Hal se întoarse şi alergă înapoi spre el, prin furtuna focului de muschetă.

— Nu! Nu! strigă Big Daniel, cu un nor de nisip şi de salivă zburându-i din gură. Întoarce-te, nebunule! întoarce-te!

Hal ajunse la el şi se aplecă pentru a-l lua de umeri.

Încercă să-l ridice şi se îngrozi de greutatea corpului masiv. Cu ambele picioare împuşcate, Daniel nu putea să-i uşureze efortul. Hal inspiră din nou adânc şi îşi adaptă prinsoarea, apoi îl ridică din nou. De data asta, ridică jumătatea de sus a trunchiului lui Daniel şi încercă să-l susţină cu umărul de subsuoară.

— Nu are niciun rost, suspină Big Daniel în urechea lui, cuprins de agonie în timp ce oasele sfărâmate din şold i se loviră unul de altul. Haide, salvează-te!

Hal nu mai avea suflu ca să răspundă, aşa că îşi adună ultimul strop de putere, forţându-şi fiecare muşchi şi fiecare fibră din corp. Din cauza efortului, vederea i se întunecă şi văzu stele rotindu-se precum cometele; dar, încet, corpul imens al lui Big Daniel fu ridicat de pe solul nisipos, iar el îşi aruncă braţul drept în jurul umerilor lui Hal. Rămaseră acolo preţ de un moment lung, lipiţi unul de celălalt, incapabili să mai facă un pas.

— Eşti nebun, şopti Big Daniel, cu buzele la doi centimetri de urechea lui Hal. Pulberea va exploda...

Pe meterezele înalte din spatele lor, un muschetar arab aruncă o mână de praf de puşcă brut în ţeava flintei şi îndesă un dop deasupra. Ţinea bila între dinţi. Era un bulgăre neregulat de fontă, care fusese forjat manual pentru a se potrivi aproximativ în ţeavă. Scuipă bila în ţeavă şi folosi vergeaua lungă din lemn ca să o împingă până în capăt. Apoi întoarse arma şi puse garda pe pervazul din piatră al ambrazurei. Cu degetele tremurând, turnă un fir subţire de pulbere în adâncitura închizătorului, închise pivotul şi trase percutorul.

Când ridică patul la umăr şi privi de-a lungul ţevii lungi prinse în alamă, văzu că, pe câmp, cei doi necredincioşi încă se chinuiau neajutoraţi, ţinându-se unul de celălalt ca nişte îndrăgostiţi.

Ţinti cu atenţie spre capetele lor lipite, apoi apăsă puternic trăgaciul rigid. Percutorul căzu, iar cremenea produse o explozie de scântei din oţelul pivotului. Pulberea din adâncitură se aprinse într-un nor de fum alb şi, pentru o clipă, păru că flinta nu va exploda, însă apoi, cu o bubuitură asurzitoare, îi sări în mâini, aruncând în sus ţeava puştii.

Glonţul din fontă bătută cu ciocanul începu să se

rostogolească imediat ce părăsi ţeava, şuierând prin aer spre locul în care se târau Hal şi Big Daniel. Ţinta fusese capul lui Hal, dar glonţul se rostogoli abrupt, aproape ratându-l. Însă în cele din urmă îl lovi pe Hal cu un zgomot surd într-o parte a gleznei, rupându-i călcâiul şi sfărâmându-i oasele fragile de la piciorul stâng.

Când piciorul îi fu aruncat de sub el, Hal căzu sub greutatea lui Big Daniel, iar cei doi rămaseră unul lângă celălalt, întinşi pe pământ.

— Fugi! Pentru numele lui Dumnezeu! îi strigă Big Daniel lui Hal. Butoaiele vor exploda în orice clipă!

— Nu pot! spuse Hal îndurând durerea cumplită. Sunt lovit! Nu pot sta în picioare!

Big Daniel se ridică într-un cot şi se uită la piciorul lui Hal. Văzu imediat că rana era gravă, apoi privi înapoi spre piramida de butoaie cu pulbere de sub bolta porţii, aflată la doar treizeci de metri de locul în care stăteau ei. Unul dintre fitilele care ardeau ajunse la vrană şi sclipi strălucitor în dopul de gudron moale. Era pe punctul de a exploda.

Big Daniel îl prinse pe Hal într-o îmbrăţişare sufocantă de urs şi se rostogoli deasupra lui, băgându-i faţa în solul moale şi acoperindu-l cu trupul lui masiv.

— Dă-te jos de pe mine, la naiba! Hal se zbătu sub el, dar în acel moment butoiul de jos explodă, declanşând o explozie instantanee în toate celelalte patru stivuite pe el.

O sută de kilograme de praf de puşcă se mistuiră într-o singură clipă, iar explozia fu devastatoare. Aceasta smulse uşile grele din balamale şi aruncă aşchiile bârnelor în curtea din spatele ei. Prăbuşi zidăria din piatră a bolţii şi demolă meterezele într-o avalanşă de blocuri de coral, mortar şi praf. Vreo douăzeci de arabi de pe zid se prăbuşiră odată cu zidul, striviţi şi îngropaţi în moloz.

Fumul şi praful ţâşniră la şaizeci de metri în aer, apoi se transformară într-o ciupercă. Unda de şoc bubui peste câmpul din faţa zidurilor şi lovi marginea pădurii, doborând crengile groase, înclinând palmierii şi trecând printre frunzele lor ca un uragan.

Big Daniel şi Hal erau exact în calea exploziei, care trecu peste ei într-un val de praf şi de resturi. Le scoase aerul din plămâni şi îi lovi de pământ precum copitele unei cirezi de

bizoni speriaţi. Hal îşi simţi timpanele umflându-se, iar şocul îi afectă creierul. Rămase fără simţuri, aruncat într-un spaţiu negru, în care stelele-i explodau în cap.

Îşi reveni încet din vidul întunecat şi îndepărtat, cu timpanele-i afectate vuind şi ţiuind odată cu amintirea exploziei îngrozitoare, auzind slab uralele marinarilor săi în timp ce atacau din pădure. Alergară în grup pe lângă el şi ajunseră la poarta distrusă. Se încăierară şi se împinseră unii pe ceilalţi deasupra grămezilor de moloz care o blocau, apoi îşi făcură loc prin praf şi fum, învălmăşindu-se în curtea fortului. Cu săbiile în mâini, mârâiră ca o haită de câini de vânătoare la vederea cerbului, năpustindu-se peste apărătorii uluiţi cu o poftă sălbatică de luptă.

Orbit de praf, Hal încercă să se ridice, dar greutatea imensă de pe pieptul lui îl sufoca şi îl ţintuia la pământ. Tuşi, se înecă şi încercă să îşi scoată clipind praful din ochi, care îi curgeau. Deşi trase fără vlagă de corpul imens şi moale de deasupra lui, nu avu puterea să se elibereze.

Treptat, vederea lui Hal se limpezi, iar vuietul din urechi se atenuă, devenind ca bâzâitul unor albine prinse în ţeasta lui. Văzu faţa lui Big Daniel deasupra lui: ochii îi erau larg deschişi şi holbaţi, iar capul i se rostogoli dintr-o parte în alta când Hal încercă să-l dea la o parte. Gura sa fără dinţi era deschisă, iar limba îi atârna. Un amestec de sânge şi de salivă curse cald pe obrazul lui Hal.

Groaza acestei imagini îi dădu putere lui Hal, care făcu un efort suprem şi ieşi şerpuind de sub corpul imens şi moale. Ameţit, se ridică în şezut şi îşi coborî privirea spre celălalt bărbat. Protejându-l, Big Daniel preluase toată forţa exploziei. Aceasta îi smulsese hainele, iar acum era gol, cu excepţia cizmelor şi a centurii sabiei. Nisipul aruncat îi spulberase pielea de pe spate şi de pe fund, făcându-l să arate ca o căprioară proaspăt jupuită. Bucăţi de piatră şi resturi aruncate îi străpunseseră spatele şi coastele, dezvăluind bucăţile albe de os ale coastelor şi ale coloanei rupte.

— Danny? strigă Hal. Danny? Mă auzi?

Întrebarea lui era inutilă, mai mult un efect al şocului. Încercă să se apropie de el, dar văzu că picioarele nu-l ascultau. Le privi. Picioarele erau singurele pe care Daniel

nu i le protejase. Acestea fuseseră dezgolite de materialul pantalonilor, iar carnea îi fusese mutilată ca şi când ar fi fost prinsă în dinţii din fier ai vinciului rotativ. Aşchii de os ieşeau din masa însângerată. Nu simţea nicio durere, aşa că mintea ignoră ceea ce ochii lui adevereau. Nu îi venea a crede că îşi pierduse ambele picioare. Nu mai voia să privească distrugerea aceea.

Folosindu-se acum de coate, se târî mai aproape de Big Daniel, înfigându-le în solul moale; picioarele lui distruse îl urmară. Se întinse lângă corpul imens şi îl cuprinse în braţe. Îl legănă uşor, aşa cum îşi alina fiii când erau copii, ca să-i adoarmă.

— Va fi bine. Vom trece împreună prin asta, aşa cum am făcut-o mereu, şopti el. Va fi bine, Danny.

Nici nu-şi dădu seama că plânge până când nu-şi văzu lacrimile căzând pe faţa întoarsă în sus a lui Daniel, precum picăturile calde ale ploii tropicale ce îi spăla firele de nisip de pe ochii holbaţi.

Doctorul Reynolds, care veni prin pădure cu doi marinari asistenţi, îl găsi întins acolo.

— Ai grijă mai întâi de Danny, îl rugă Hal.

— Dumnezeu îl are deja în grija Lui, îi răspunse cu blândeţe doctorul Reynolds şi, ajutat de ceilalţi, îl ridică pe Hal pe targă, cu picioarele atârnând.

***

Tom privi înapoi spre golf. Din locul în care se aflau ei, pe duna joasă şi albă, vedea două nave cu pânze pătrate la o milă în larg, dincolo de recif: graţioasa navă *Serafim* în faţă, iar *Minotaurul* urmând-o, cu pânzele ei negre şi ameninţătoare. Cât timp le urmări, acestea schimbară pe rând cursul şi se întoarseră spre sud, ocupându-şi locul în blocadă, la intrarea în golf.

Tom se ridică pe un genunchi şi se uită peste vârful dunei la zidurile fortului, aflate la o distanţă de două sute de paşi. Ceaţa densă a fumului de tun se împrăştia, purtată de vântul musonic, îndreptându-se spre mare. Pe marginea superioară a zidului erau aliniate sute de capete, feţe cu bărbi negre sub *keffiya* şi turbane. Apărătorii îşi agitau

muschetele şi dansau triumfători pe metereze. Tom le auzi trăncănitul entuziast şi chiar înţelese unele dintre insultele îndreptate spre cele două nave englezeşti.

— Fie ca Dumnezeu să întunece feţele necredincioşilor!

— Dumnezeu este mare! El ne-a dat victoria!

Tom dădu să se ridice în picioare.

— Ceva nu a mers bine, zise el. Ar fi trebuit să arunce porţile în aer până acum.

Aboli se întinse şi îl prinse de mână, trăgându-l în jos, lângă el.

— Calm, Klebe! Câteodată cea mai crudă parte a luptei este aşteptarea.

Apoi auziră focul muschetelor din partea îndepărtată a fortăreţei şi toate capetele arabilor de pe parapet se întoarseră în acea direcţie. Strigătele şi remarcile lor mânioase se estompară.

— Necredincioşii atacă porţile! strigă o voce în arabă, iar ei se năpustiră imediat.

Până şi tunarii îşi părăsiră tunurile, grăbindu-se de-a lungul platformei ca să contracareze această nouă ameninţare. În câteva secunde, parapetele fură pustii, iar Tom se ridică din nou în picioare.

— Acum este şansa noastră! Urmează-mă!

Aboli îl trase din nou în jos.

— Răbdare, Klebe!

Tom se luptă ca să scape din prinsoarea lui.

— Nu mai putem aştepta. Trebuie să ajungem la Dorry!

Aboli scutură din cap.

— Nici măcar tu nu te poţi lupta de unul singur cu o mie de oameni.

Tom se uită la deschizătura din partea de sus a zidului, unde ştia că era încarcerat Dorian.

— Ar fi trebuit să se gândească să semnalizeze, să ne arate unde este. Ar fi trebuit să-şi fluture cămaşa sau ceva de genul ăsta. Apoi, îl scuză rapid pe fratele lui. Dar este doar un copil. Nu ştie întotdeauna ce să facă.

De pe partea îndepărtată a fortului, sunetul împrăştiat al focurilor de muschetă crescu într-o rafală furioasă.

— Ascultă, Klebe, îl reţinu Aboli. Danny şi tatăl tău pun explozibilii sub porţi. Nu va mai dura mult.

Apoi, suflul exploziei le înţepă timpanele, iar bubuitul exploziei îi năuci. O coloană de praf şi de fum sări în aer şi se răspândi într-o ciupercă. Norul de praf era plin de resturi aruncate cu viteză, bucăţi de rocă şi fragmente arzând care lăsau urme de fum pe cerul albastru. Tom privi tunul din fontă aruncat la treizeci de metri în aer. Trupuri şi membre smulse erau aruncate chiar şi mai sus, împreună cu stâlpi grei din lemn şi alte resturi.

Înainte ca Tom să îşi revină, Aboli fu în picioare şi alergă pe câmp, spre fort. Tom sări şi alergă după el, dar poalele robei îl încurcau şi nu reuşi să ţină pasul cu Aboli până ca el să ajungă la baza zidului.

Aboli îngenunche şi îşi împreună degetele într-o scăriţă. Fără să se oprească, Tom îşi sprijini piciorul încălţat cu cizmă pe aceasta, iar Aboli îl aruncă în sus, spre ramurile unui smochin gâtuit, ale cărui rădăcini erau ţesute în rosturile dintre blocurile de piatră. Tom se căţără ca o maimuţă: nici teaca sabiei care se lovea de picioarele lui, nici bretelele pistoalelor băgate în curea nu îl încetiniră. Aboli şi încă trei bărbaţi îl urmară, dar Tom ajunse în partea de sus a parapetului înaintea lor. Se agăţă de spaţiul în care zidul începuse să se dărâme şi îşi aruncă picioarele deasupra.

O faţă bronzată şi speriată îl înfruntă. Un arab nu plecase din postul lui, atras de zarva atacului de la porţi. Cu un strigăt de uimire, se retrase la apariţia bruscă a lui Tom şi încercă să-şi ridice muscheta, dar percutoarele curbate se agăţară de un pliu al robei lui şi, în timp ce se chinui să le elibereze, sabia zbură din teaca lui Tom ca şi când ar fi fost o pasăre. Lovitura îl nimeri pe bărbat în gât şi îi tăie corzile vocale în aşa fel încât, a doua oară, nu mai reuşi să strige. Se clătină înapoi şi căzu, dând din braţe, de la cincisprezece metri, în curtea din spatele lui.

În vreme ce Aboli şi cei trei marinari se căţărau pe metereze, Tom aruncă repede o privire în jurul zidurilor şi curţii fortului. Prin norii groşi de praf şi fum, văzu siluetele neclare ale arabilor îndepărtându-se împleticit de ruinele porţii. De-a lungul platformelor de pe parapete, o gloată care jelea se lupta să scape din dărâmăturile care fuseseră nu cu mult timp în urmă porţile fortului.

Apoi, prin poarta distrusă intră un grup de marinari englezi care strigau. Trecură cu greu peste moloz şi alergară pe rampe ca să se arunce asupra arabilor de pe platformele meterezelor. Se auziră câteva focuri răzleţe de muschetă, iar Tom văzu un marinar căzând înapoi pe rampă. Apoi, cele două grupuri se întâlniră şi se transformară într-o masă confuză de luptători, care strigau şi tăiau în stânga şi în dreapta.

Tom îşi căută tatăl în mulţime. De obicei, înălţimea lui Hal şi barba lui neagră îl deosebeau chiar şi în cea mai urâtă încăierare, însă Tom nu reuşi să-l găsească. Totuşi, nu putea pierde timpul căutându-l.

— Pe aici! strigă el, conducând grupul de-a lungul platformelor, spre rampa cea mai îndepărtată de poartă.

Robele îi ascundeau, iar arabii din jurul lor îi lăsară să treacă fără să îi privească şi a doua oară. Tom coborî pe rampă alergând şi ajunse la jumătatea palierului fără să fie oprit. De acolo, o uşă boltită era deschisă spre interior.

Două gărzi se aflau la intrare. Una se holbă la ochii deschişi la culoare ai lui Tom şi la trăsăturile lui europene, apoi îşi ridică iataganul deasupra capului.

— *Ferenghi!* strigă el, lovind cu putere cu lama curbată spre capul lui Tom.

Tom se feri aplecându-se şi ripostă cu o lovitură directă a sabiei, care intră adânc în pieptul arabului. Când o scoase, aerul din plămânul perforat al gardianului şuieră din rană, iar el căzu în genunchi. Aboli îl ucise rapid pe celălalt gardian. Apoi săriră peste cadavre şi alergară spre culoarul întunecat de dincolo de ei.

— Dorry! strigă Tom. Unde eşti?

Îşi aruncă roba şi îşi scoase turbanul de pe cap. Nu mai avea nevoie de deghizare şi voia ca Dorian să-l recunoască.

— Dorian! strigă el din nou.

Vocea lui răsună ciudat de-a lungul coridorului şi i se răspunse cu strigăte frenetice, într-o bolboroseală de limbi diferite.

De-a lungul laturilor culoarului, se aflau intrările spre mai multe celule. Probabil că uşile originale putreziseră în urmă cu o jumătate de secol, căci fuseseră înlocuite cu altele din lemn brut, construite grosolan. Tom văzu feţele

sfrijite cu bărbi albe privind prin deschizături şi mâinile rugătoare întinse spre el. Îşi dădu imediat seama că aceia erau prizonierii de pe navele capturate de al-Auf. Dorian trebuia să fie printre ei, iar el se simţi mai încrezător.

— Dorian!

O voce îi răspunse în engleză:

— Iisus te iubeşte, domnule, ne-am rugat pentru venirea ta.

Aboli ridică zăvorul greu din suporturi şi uşa se deschise.

Prizonierii îşi forţară ieşirea din celula de piatră în culoar. Tom fu aproape prins de valul de oameni în zdrenţe, mirosind urât, şi se eliberă, grăbindu-se să se uite în celelalte celule.

— Dorian! strigă el, acoperind vacarmul.

Încerca să-şi dea seama în care celulă îl văzuse ultima dată pe fratele lui, dar nu era sigur.

Îl apucă pe unul dintre prizonierii eliberaţi şi strigă la el, scuturându-l de umeri.

— Este vreun tânăr alb aici? Cu părul roşcat?

Bărbatul se holbă la el ca şi când ar fi fost nebun, apoi se smuci şi alergă să se alăture mulţimii de oameni eliberaţi care coborau în curte. Tom ajunse în capătul culoarului din ultima celulă. Uşa era întredeschisă, iar el intră în mica încăpere din piatră. Era goală. Acolo se afla o saltea din frunze uscate de palmier lipită de zid, dar nicio altă piesă de mobilier. Lumina soarelui intra oblic prin deschizătura din zidul îndepărtat, iar Tom traversă rapid spre ea. Se uită la valurile golfului şi la cele două nave aflate în larg.

— Asta e celula, mormăi el.

Sări pe treapta de sub deschizătură şi îşi băgă capul prin nişă. Lianele creşteau pe partea exterioară a zidului, aproape suficient de aproape cât să le atingă.

— Asta e celula în care era Dorry. Dar unde este el acum?

Sări de pe treaptă şi se uită prin celula goală. În blocurile din piatră erau cimentate inele din fier, de care fuseseră înlănţuiţi oamenii. Zidurile erau acoperite cu desene, scrijelite în coralul moale. Citi nume portugheze şi date de acum o sută de ani, vechi şi acoperite cu muşchi şi ciuperci. Mai erau şi inscripţii în arabă adăugate recent, iar

el înţelese şi recunoscu îndemnul religios – un vers din sura 17 a Coranului – pe care Alf Wilson îl obligase să o memoreze: „Cele şapte raiuri şi pământul, şi toate lucrurile din ele declară gloria Lui”. Sub acest text mai era o inscripţie, scrijelită cu o cataramă sau cu un alt obiect din metal. Era proaspătă şi brută, cu litere înclinate de copil: „Dorian Courtney3 februarie 1691”.

— A fost aici! strigă Tom cu voce tare. Aboli, Dorry a fost aici!

Aboli apăru în pragul uşii, blocând-o cu trupul lui masiv.

— Unde este acum, Klebe?

— Îl vom găsi.

Tom se opri doar ca să smulgă roba care îl strângea şi îi stânjenea mişcările, aruncând-o lângă un perete. Apoi alergară împreună înapoi pe culoar şi afară, în lumina soarelui. Lupta era încă în toi în curtea de sub ei şi pe meterezele fortăreţei, dar la o privire mai atentă era evident că apărătorii erau derutaţi. Sute dintre ei scăpaseră prin porţile distruse. Îşi aruncaseră armele şi fugeau acum în pădure. Alţii erau prinşi între ziduri. Mulţi erau în genunchi cerând îndurare, iar Tom îi văzu pe alţii preferând să se arunce de pe metereze decât să înfrunte săbiile englezeşti. Cu robele albe umflându-se în jurul lor ca nişte baloane, strigau în timp ce plonjau spre pământ.

Cu toate acestea, câţiva încă luptau. Un grup izolat de doisprezece bărbaţi apăra bastionul estic, strigând sfidător: *„Allah akbar!* Dumnezeu e mare!” Dar, exact în timp ce Tom îi privea, englezii se năpustiră asupra lor, doborându-i şi aruncându-le trupurile peste metereze.

Tom se uită disperat după o mică siluetă şi un smoc de păr roşcat în învălmăşeală, dar nu îl văzu nicăieri pe fratele său. O femeie alergă pe rampă, spre Tom. Vălul ei negru zburase, iar capul îi era neacoperit. Tom văzu că era aproape un copil. Părul ei lung şi negru flutură înapoi de pe chipul îngrozit, iar ochii ei fardaţi erau cei ai unui pui de cerb fugărit de câini. Izbucnind în râs, patru marinari o urmară, cu cămăşile ude de sângele oamenilor pe care îi uciseseră, cu feţele stropite, pe care se putea citi pofta trupească.

Prinseră fata la marginea rampei şi o doborâră la

pământ. Trei o ţintuiră de bordura din piatră şi, chiar dacă ea se zbătea, îi ridicară roba şi îi dezvăluiră membrele subţiri şi bronzate, precum şi pântecele neted şi gol. Al patrulea marinar îşi desfăcu pantalonii şi sări asupra ei.

— Umezeşte-o pentru noi! îl încurajară tovarăşii lui.

Tom nu îşi imaginase niciodată ceva mai îngrozitor. Ca novice al Ordinului Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal, fusese învăţat că războiul era nobil şi că toţi adevăraţii războinici erau galanţi. Alergă înainte ca să intervină, dar Aboli îl prinse de braţ şi îl ţinu într-o strânsoare de fier.

— Lasă-i, Klebe! Este dreptul celor victorioşi. Datoria noastră este acum faţă de Bomvu.

Folosi numele de alint al lui Dorian, care însemna „roşu” în limba pădurii.

— Nu putem să-i lăsăm! spuse Tom fură să gândească.

— Nu avem cum să-i oprim, îl întrerupse Aboli. Te vor ucide dacă vei încerca. Să-l găsim mai degrabă pe Bomvu.

Fata suspina jalnic, dar Aboli îl târî pe Tom pe rampă, spre parter.

În acest capăt al curţii, găsiră un labirint de ziduri şi de uşi. Unele erau deschise, însă majoritatea aveau gratii, iar ferestrele obloane. Dorian ar fi putut fi în spatele oricăreia. Tom ştia că fratele lui se simţea pierdut şi îngrozit. Trebuiau să-l găsească înainte de a fi rănit în luptă.

— Du-te în capătul îndepărtat, îi strigă el lui Aboli, arătându-i terasa acoperită. Eu voi începe de aici.

Nu se uită înapoi ca să vadă dacă Aboli îl ascultase, ci alergă spre cea mai apropiată uşă. Era încuiată. Încercă să o deschidă forţat cu umărul, apoi se retrase şi se strădui să lovească cu piciorul încuietoarea masivă din fier. Aceasta era solidă şi rezistă. Tom privi în jurul său şi îl recunoscu pe unul dintre observatorii de pe *Serafim,* care alerga pe terasă, ducând un topor cu mânerul lung într-o mână şi un pistol în cealaltă. Braţele îi erau însângerate până la coate, iar expresia sugera bucuria luptei.

— Charley! strigă Tom la el şi, prin vacarmul şi nebunia luptei, bărbatul îl auzi. Sparge uşa aceasta, îi ordonă Tom.

Charley rânji auzind invitaţia de a mai distruge câte ceva.

— Dă-te înapoi, Tommy, băiatule, strigă el, repezindu-se

apoi spre uşă.

Cu două lovituri puternice de topor, uşa se înclină în balamale. Tom o deschise cu piciorul şi sări înăuntru. Se trezi într-un labirint de mici camere şi culoare. Alergă înainte, privind în fiecare cameră pe lângă care trecea. În mod clar, fuseseră părăsite în grabă: aşternuturi şi haine erau aruncate în dezordine în jur.

Brusc, auzi bufnituri stridente deasupra capului şi îşi ridică privirea spre scara şubredă din capătul culoarului. Părea că cineva încerca să evadeze dintr-o cameră încuiată. Poate că era Dorry! Inima îi bătu cu putere. Fără să se mai gândească, Tom alergă pe scări, urcând câte două trepte deodată. Ajunse în capăt şi găsi o uşă grea deschisă, având cheia masivă din fier încă în broască. Intră în fugă în camera lungă şi îngustă. Ferestrele aveau obloane şi era semiîntuneric.

— Dorry! strigă el, în timp ce privea repede în jurul lui.

Îşi dădu seama imediat că aceasta nu era o închisoare. De-a lungul peretelui opus ferestrelor cu obloane se aflau diverse cufere din lemn. Semănau foarte mult cu cele capturate de pe nava *ahow* a lui al-Malik, cufere care conţinuseră banii de răscumpărare pentru Dorian. Pricepu că trebuia să fie unul dintre depozitele lui al-Auf, probabil cel în care îşi păstra cea mai valoroasă pradă.

Patru dintre cufere aveau capacele deschise. Chiar dacă îşi făcea griji pentru fratele său, pe Tom îl fascină conţinutul dezvăluit. Recunoscu sacii obişnuiţi pe care arabii îi umpleau cu monede. Ridică unul şi îl cântări în mână. Greutatea şi forma monedelor ghicită prin material îi alungară orice îndoială.

— Aur, şopti el.

Apoi observă că cineva lăsase un sac din piele pe podeaua din piatră de lângă cufăr. Era plin pe jumătate cu lingouri. Probabil că tocmai îl umplea cineva, când trebuise să se salveze din fortăreaţa asediată. Deschiderea cuferelor provocase bufniturile pe care le auzise Tom.

Oricine ar fi fost, trebuia să fie încă acolo. Când Tom îşi dădu seama de asta, auzi sunetul paşilor alunecând discret pe dalele din piatră din spatele lui. Se întoarse imediat spre uşă.

Al-Aui se ascunsese în spatele uşii deschise când auzise paşii grăbiţi ai lui Tom pe scări, iar băiatul îl recunoscu acum pe loc. Îl văzuse pe puntea *Minotaurului* când *Serafimul* îl atacase. Era mai înalt decât crezuse Tom, iar ochii lui de prădător, adânciţi în orbite, erau întunecaţi şi aprigi ca ai unui vultur. Capul îi era descoperit – nu purta turban. Pletele lui dese şi negre, dantelate cu fire argintii, îi cădeau pe umeri şi se uneau cu buclele bărbii lui. Buzele i se traseră înapoi într-un rânjet sălbatic când ridică pistolul în mâna stângă, ţintind spre capul lui Tom.

Pentru un scurt moment, Tom privi în ţeava pistolului, apoi spre ochiul strălucitor al lui al-Auf, care îl ţintea prin cătarea armei. Cu un ţăcănit metalic care păru asurzitor între pereţii camerei strâmte, percutorul căzu, iar adâncitura străluci într-un nor de fum alb. Tom tresări în timp ce aşteptă ca bila să îi strivească faţa, dar aceasta nu ieşi. Pistolul nu explodă.

Preţ de o clipă, al-Auf fu orbit de fum şi de licărul din adâncitură, iar în acel scurt moment Tom acoperi spaţiul dintre ei. Văzuse că pistolul avea două ţevi şi că degetul arătător al lui al-Auf era înfăşurat în jurul celui de-al doilea trăgaci. Ştia că norocul nu putea fi de partea lui încă o dată şi că a doua ţeavă avea să-l ucidă.

Lovi cu sabia mâna întinsă care ţinea pistolul, iar lama tăie ca un brici partea interioară a încheieturii mâinii lui al-Auf. Rana îi deschise o mulţime de vene şi de artere de sub pielea bronzată, iar pistolul căzu dintre degetele inerte. Lovi podeaua din piatră cu patul în jos şi, cu un vuiet puternic, a doua ţeavă se descărcă. Bila făcu aşchii lemnul unuia dintre cuferele cu lingouri, iar al-Aui se retrase, bâjbâind după iataganul de la centura lui încrustată cu pietre preţioase. Scoase sabia la timp ca să contracareze lovitura pe care Tom o lansase cu viteză spre pieptul lui.

Tom nu se aşteptase să fie atât de rapid. Şuviţele argintii din părul şi din barba lui al-Auf îl păcăliseră. Corsarul era rapid ca un leopard, iar forţa sabiei sale era cea a unui om de două ori mai tânăr. Când Tom îşi reveni din surpriză, al-Aui se lăsă pe un genunchi şi făcu o mişcare bruscă spre gleznele lui, lovitură care l-ar fi putut schilodi. Tom nu avu timp să se retragă. În schimb, sări în aer, iar

lama curbată lovi sub tălpile cizmelor lui. Încă în aer, Tom lovi spre capul brunet al arabului, dar al-Aui se strecură de sub el ca un şarpe alunecând sub o piatră. Pe jos se formase o baltă din sângele care continua să curgă din încheietura mâinii lui al-Auf. Tom blocă contralovitura şi simulă o săritură înaltă, dar al-Auf pară şi fandă sub sabia lui, ţintind spre stomac. Tom sări înapoi, iar iataganul nu-l atinse. Se rotiră privindu-se în ochi şi încercând să îşi citească gândurile. Săbiile se loveau una de cealaltă, în timp ce fiecare îşi testă punctele slabe.

Piciorul lui Tom alunecă pe sânge, iar în clipa în care se dezechilibră, al-Aui se năpusti ca o săgeată dintr-un arc, atacând din nou jos şi încercând să-i lovească coapsa. Tom devie atacul şi se forţă să se îndepărteze. Reuşea deja să îl citească pe acest bărbat. Era rapid şi evaziv, iar vârsta nu îi slăbise forţa din încheietura mâinii. Dacă ar fi continuat lupta, experienţa lui al-Auf şi-ar fi spus în cele din urmă cuvântul. Tom ştia că trebuia să recurgă la un tur de forţă.

Se aplecă spre mâna zdravănă a arabului, jucându-se cu el şi oferindu-i o deschidere de moment, dar când al-Auf acceptă şi lovi din nou jos, Tom îi pară sabia cu o lovitură precisă. Acum erau aproape piept la piept, cu săbiile încrucişate la nivelul ochilor. Tom îşi lăsă toată greutatea umerilor laţi şi puternici pe sabie, iar al-Aui se retrase un pas. Tom simţi că al-Auf nu mai avea putere, care îi părăsea trupul cu fiecare picătură de sânge care-i curgea din venele deschise. Se împinse în el din nou, dar al-Auf nu era atât de slab pe cât se prefăcuse. El se retrase atât de repede, încât Tom se poticni, gata să cadă în lipsa punctului de sprijin, şi din nou al-Auf lovi jos. Tom ar fi trebuit să prevadă acest lucru, căci îl cunoştea acum suficient de bine pe bărbat ca să se protejeze de lovitura joasă. Doar printr-un miracol, graţie vitezei şi echilibrului perfect, îşi feri partea de jos a corpului, iar lovitura îi atinse coapsa. Îi tăie materialul pantalonilor şi deschise o rană superficială în muşchiul elastic al piciorului.

Nu era o rană serioasă, dar lovitura lui îl sili pe al-Auf să se întindă pe jos. Cât încerca disperat să se salte, Tom îşi ridică sabia şi îl forţă să se rostogolească. Cele două săbii se rotiră împreună, sunetul oţelului pe oţel scârţâind atât

de strident, încât le întinse nervii la maximum în timp ce mânerele le vibrară în mâini.

Tom reuşise, în sfârşit, să facă o demonstraţie de forţă, căci al-Auf nu mai îndrăznea să se desprindă. Pentru a face asta, trebuia să îşi deschidă garda, iar el ştia că riposta avea să vină ca un fulger. Aceasta era lupta clasică prelungită, pe care Tom o învăţase de la Aboli. „Cu această lovitură, tatăl tău l-a ucis pe Schreuder, îi spusese Aboli, iar acel olandez era cel mai mare spadasin pe care l-am văzut mânuind o sabie – vreau să spun, după tatăl tău”.

Tom îşi lăsă toată greutatea în încheietura mâinii, iar al-Auf cedă un pas. Cele două săbii se răsuciră, iar pe fruntea bronzată, până acum încreţită de efort, apărură picături de sudoare care se prelingeau în ochi şi pe barbă. Triumfător, Tom simţi că puterea bărbatului slăbea. Sângele curgea încă puternic din rana lui, iar buzele lui se răsuciră într-un rictus îngrozitor de disperare. Spaima şi moartea îi apărură în ochi.

Brusc, Tom schimbă unghiul încheieturii mâinii, vârful sabiei lui sclipind la doi centimetri de ochii lui al-Auf, iar acesta cedă. Împotriva voinţei sale, degetele lungi şi măslinii ale arabului se deschiseră, iar mânerul iataganului alunecă dintre ele. Tom îşi folosi sabia ca să îl îndepărteze, cu o mişcare din încheietura mâinii, aruncându-l în peretele îndepărtat, unde zăngăni pe piatra pardoselii.

Al-Auf încercă să se ferească şi să fugă spre uşă, dar Tom proptise vârful sabiei în barba lui, coborând încet sub bărbie şi forţându-l să se lipească de perete. Tom gâfâia şi îi luă un timp să-şi revină suficient încât să vorbească.

— Un singur lucru poţi să faci acum ca să-ţi salvezi viaţa, spuse el respirând neregulat.

Al-Auf miji ochii când îl auzi pe necredincios vorbind fluent în limba lui.

— Poţi să mi-l dai pe băiatul european pe care îl ţii aici.

Al-Aui se holbă la el. Îşi ţinea mâna rănită la piept, încercând să oprească sângerarea cu cealaltă mână.

— Răspunde-mi, spuse Tom, împingând mai mult vârful sabiei în gâtul lui. Spune-mi, pui de scroafă bolnavă! Dă-mi băiatul şi te voi lăsa să trăieşti.

Arabul se crispă simţind înţepătura oţelului.

— Nu-l cunosc pe copilul despre care vorbeşti.

— Îl cunoşti foarte bine. Cel cu părul roşcat, îi întrerupse Tom protestele.

Al-Auf îşi răsuci buzele într-un zâmbet batjocoritor.

— De ce îl vrei pe al-Amhara, Cel Roşu? spuse el, în timp ce o ură îngrozitoare i se citea în ochi. A fost curva ta?

Mâna în care Tom ţinea sabia tremură de mânie la această insultă.

— Al-Amhara este fratele meu.

— Atunci, ai sosit prea târziu, se lăudă al-Auf. A plecat unde nu îl vei mai putea găsi.

Tom se simţi de parcă un inel i-ar fi cuprins pieptul. Nu mai putea să respire. Dorian dispăruse.

— Minţi. Tulburat, rosti cu greu cuvintele în arabă. Ştiu că este aici. L-am văzut cu ochii mei. Îl voi găsi.

— Nu este pe insula asta, caută oriunde vrei. Al-Auf râdea acum, iar sunetul pe care-l scotea era straniu şi dureros.

Tom apăsă şi mai mult vârful sabiei. Se holbă în ochii negri ai arabului, cu gânduri confuze trecându-i prin minte.

— Nu! Tom nu voia să creadă asta. Îl ascunzi pe fratele meu! Minţi!

Dar ceva din comportamentul lui al-Auf îl avertiză pe Tom că acesta spunea adevărul. Ştia că îl pierduse pe micul Dorry şi, încet, o disperare neagră umplu locul gol pe care Dorry îl lăsase în inima lui.

Îşi coborî sabia din gâtul lui al-Auf şi se întoarse. Se îndreptă spre uşă, disperat să caute în fiecare colţ al insulei, doar ca să-şi liniştească inima.

Al-Auf fu atât de surprins, încât, pentru o clipă, rămase încremenit. Apoi îşi coborî mâna rănită spre mânerul pumnalului curbat din teaca cu filigran din aur de la centură. Lama lustruită scoase un sunet alunecos când ieşi din teacă.

Tom nu era atât de supărat încât să ignore sunetul fatal şi, când se întoarse cu faţa spre el, al-Aui se năpusti pe distanţa dintre ei cu pumnalul ridicat deasupra capului, ca să-l înfigă în spatele lui Tom.

În faţa acestei viclenii, disperarea lui Tom se transformă într-o furie mistuitoare. Sări înainte ca să întâmpine atacul

şi înfipse vârful sabiei în mijlocul pieptului arabului. Simţi oţelul alunecând pe o coastă, apoi trecând prin inimă şi prin plămân şi tremurându-i în mână când vârful atinse coloana.

Al-Auf îngheţă, iar pumnalul îi căzu din mână, zăngănind zgomotos pe podea. Ura din ochii lui se estompă încetişor. Tom puse o cizmă pe pieptul bărbatului şi îl împinse înapoi, în timp ce eliberă lama roşie.

Al-Aui se lăsă în genunchi, iar capul i se înclină înainte – dar Tom încă nu-şi potolise mânia. Ridică sabia şi mai lovi o dată, folosindu-şi toată forţa umerilor, braţului şi încheieturii mâinii. Lama şuieră în aer când coborî, căzând pe ceafa lui al-Auf. Capul se răsturnă din ciotul sângerând, lovind podeaua cu un zgomot surd şi rostogolindu-se spre picioarele lui Tom.

Tom se holbă la faţa lui al-Auf. Ochii lui negri şi aprigi erau larg deschişi. Buzele i se deschiseră de parcă ar fi încercat să vorbească, apoi pleoapele îi fluturară şi lumina se stinse din ochii lui, care deveniră opaci, iar maxilarul i se relaxă.

— Treaba este făcută... şi încă bine! spuse Aboli din pragul uşii.

Intră în cameră şi îşi scoase roba arabă pe care o purta, îngenunche şi întinse veşmântul pe podea, după care ridică grijuliu capul tăiat, apucându-l de părul lung şi negru.

Tom îl privi în timp ce înfăşură capul lui al-Auf în mantie. Nu simţi nicio emoţie sau remuşcare când sângele trecu prin faldurile materialului. Aboli se ridică şi aruncă grămada macabră peste umăr.

— I-l vom duce tatălui tău. Capul lui al-Auf va valora cât un titlu de baron pentru el când îl va prezenta guvernatorilor onorabilei companii din Londra.

Cu sabia scoasă din teacă, Tom îl urmă pe Aboli ca un somnambul pe culoar şi afară, în lumina soarelui. Nu simţea nicio euforie, ci doar greutatea copleşitoare a faptului că Dorian era pierdut pentru totdeauna.

***

Tom îşi făcu loc printre marinarii entuziasmaţi, care făceau tărăboi pe culoarele şi în camerele fortului. Râdeau

şi se tachinau zgomotos în timp ce jefuiau clădirea. Din când în când se auzea câte un strigăt, când găseau încă un arab ascunzându-se într-una dintre celule şi îl târau afară, în curte.

Prizonierii erau dezbrăcaţi complet. Marinarii învăţaseră cât de rapid îşi puteau ascunde un pumnal sub robele voluminoase. Până şi femeile erau tratate la fel. Armele capturate erau aruncate într-o grămadă din mijlocul curţii, în timp ce lucrurile de valoare – pungile cu bani ale bărbaţilor şi bijuteriile din aur ale femeilor – erau aruncate pe o pânză întinsă pe jos.

Apoi, prizonierii erau târâţi ca să se alăture corpurilor măslinii dezbrăcate, care erau deja în genunchi de-a lungul zidului nordic al curţii, păziţi de marinari care zâmbeau, cu pistoalele armate şi cu săbiile scoase din teacă.

Tom se plimbă printre arabii în genunchi şi îl alese pe unul dintre ei. Chiar dacă era dezbrăcat, bărbatul avea trăsături nobile şi o privire inteligentă şi demnă.

— Cum te cheamă, bătrâne? îl întrebă Tom, făcând un efort să fie respectuos.

Bărbatul păru uimit să i se vorbească în arabă, dar îi răspunse lui Tom pe un ton blând:

— Numele meu este Ben Abram.

— Ai aspectul unui cărturar sau sfânt, îl flată Tom.

Din nou, bătrânul răspunse:

— Sunt doctor.

— Era un băiat aici, pe insulă... Acum ar avea doisprezece ani. Are părul roşcat. A fost capturat de al-Auf. Îl cunoşti?

— Îl cunosc. Ben Abram dădu din cap, iar Tom redeveni încrezător.

— Este fratele meu. Unde este el acum? Este aici, pe insulă? întrebă el nerăbdător, însă Ben Abram scutură din cap.

— Nu mai este. Al-Auf l-a vândut ca sclav.

Părea că, în cele din urmă, Tom era nevoit să accepte adevărul lui al-Auf. Preţ de un minut, se gândi dacă ar putea să se împace cu această durere.

— Unde l-au trimis? Cum se numeşte omul care l-a cumpărat pe fratele meu ca sclav?

Ben Abram scuturã din nou din cap, dar ochii îi alunecarã de pe chipul lui Tom, având o expresie rezervatã.

— Nu ştiu, şopti el.

Tom ştia cã minţea şi îşi întinse mâna spre mânerul sabiei. Avea sã obţinã cu forţa rãspunsul de la bãtrân, dar când citi hotãrârea în trãsãturile lui Ben Abram, intuiţia îl avertiză cã, prin forţã, nu ar fi obţinut nimic.

Ca sã-i dea timp de gândire, privi în jurul zidurilor interioare ale fortului. Trupurile arabilor morţi erau împrãştiate de-a lungul meterezelor, iar printre ele mulţi rãniţi gemeau şi se zvârcoleau în praf. Îl strigã pe timonierul care era şeful pazei.

— Acest bãrbat este doctor. Dã-i înapoi hainele şi lasã-l sã-i îngrijeascã pe inamicii rãniţi.

— Da, domnule Courtney, zise bãrbatul atingându-şi fruntea.

Tom se întoarse înapoi spre Ben Abram.

— Mulţi dintre oamenii tãi au nevoie de îngrijire. Poţi sã te duci la ei.

— Allah sã-ţi rãsplãtească mila!

Ben Abram se ridicã în picioare şi îşi trase roba pe care i-o aruncase timonierul. Tom îl urmãri pe bãtrân îndepãrtându-se repede şi îngenunchind lângã unul dintre arabii rãniţi grav de la baza rampei.

Acum trebuia sã-şi gãseascã tatãl şi sã-i comunice vestea groaznicã pe care o aflase despre Dorian. Se uitã din nou împrejur, apoi se îndreptã spre poartã. În drum, îl opri pe fiecare membru al echipajului de pe *Serafim* pe care îl recunoscu.

— L-ai vãzut pe cãpitan? Unde este?

Când niciunul nu reuşi sã-i rãspundã, Tom începu sã se îngrijoreze. Apoi îl vãzu pe cãpitanul Anderson în apropiere de poarta distrusã. Anderson era roşu la faţã şi striga ca un taur rãnit, încercând sã-şi facã trupele organizate în bande sã înceapã sã recupereze conţinutul magaziilor în care era depozitatã prada piraţilor. Unii marinari ieşeau deja clãtinându-se din fort sub greutatea pachetelor şi a butoaielor, pentru a le stivui lângã poartã, gata sã fie duse spre plajã şi încãrcate la bordul navelor care aşteptau.

Tom îşi fãcu loc lângã Anderson. Acesta se întoarse ca

să stea cu faţa la el, iar expresia i se înmuie într-un fel care îl derută pe Tom.

— L-am ucis pe al-Auf. Tom îşi ridică vocea ca să se facă auzit în vacarm. Aboli are capul lui.

Arătă spre bărbatul negru şi înalt şi spre pachetul pătat cu sânge pe care îl ducea pe umăr.

— Sfântă Maria! zise Anderson, părând foarte impresionat. Bună treabă! Mă întrebam unde a dispărut ticălosul! Capul lui va valora o lakh la Londra.

— Este o cameră plină de cufere încărcate cu lingouri în capul scărilor din spatele acelei uşi şi la capătul meterezelor. Doar Dumnezeu ştie cât aur a ascuns aici al-Auf! Căpitane Anderson, cred că ar fi mai bine să trimiţi un ofiţer de încredere să o păzească, înainte ca băieţii noştri să înceapă să se servească.

Anderson strigă după timonierul lui şi îi dădu câteva ordine. Cu cinci bărbaţi recrutaţi în grabă, ofiţerul se îndepărtă rapid, iar Tom putu să pună întrebarea care îi ardea limba.

— L-ai văzut cumva pe tatăl meu, căpitane? L-am căutat. Ar trebui să fie aici, să te ajute să preiei comanda.

Anderson îşi coborî privirea, parcă topindu-se de milă.

— A fost doborât, băiete. L-am văzut lovit de suflul exploziei de la porţi.

Când premoniţia dezastrului îi fu confirmată, Tom îşi simţi inima cuprinsă de mâna îngheţată a groazei.

— Unde este, domnule?

— Ultima dată când l-am văzut, era în faţa porţilor. Vocea lui Anderson era răguşită de compasiune. Îmi pare rău, băiete, dar din ce am văzut, sunt aproape sigur că a fost ucis.

Tom fugi de lângă el, uitând până şi de Dorian în acele momente. Se căţără clătinându-se pe grămada de moloz care bloca poarta şi văzu un trup spulberat pe câmp. Alergă şi căzu în genunchi lângă acesta. Era atât de grav mutilat, cu pielea jupuită de pe carne şi dezbrăcat de haine, încât Tom nici nu era sigur la cine se uita. Uşor, întoarse spre el capul distrus.

— Danny, spuse el încet simţindu-şi lacrimile în ochi.

Nu ştiuse până atunci cât de mult îl iubise pe bărbatul

acela masiv. Îşi reţinu lacrimile. De aproape, moartea era mai urâtă decât cele mai rele coşmaruri ale lui. Ochii lui Big Daniel erau deschişi şi ficşi, acoperiţi de muşte albastre. Tom le alungă şi îi închise ochii cu palma. Apoi se ridică nesigur şi îl văzu pe Aboli lângă el.

— Unde este tatăl meu? Căpitanul Anderson mi-a spus că era aici.

Tom nu vedea un alt corp care ar fi putut fi al tatălui său. Mai erau treizeci sau patruzeci de arabi morţi, întinşi de-a lungul marginii pădurii, ucişi în timp ce încercau să scape. Câţiva marinari cercetau cadavrele, asigurându-se că nu se prefăceau morţi – un truc preferat de arabi – şi căutând lucruri de valoare.

— Tatăl tău nu este aici, spuse Aboli. Probabil că a fost luat.

Tom alergă spre cel mai apropiat marinar, care stătea pe vine lângă un cadavru. Tom nu îl recunoscu – probabil că era de pe *Yeoman din York.*

— L-ai văzut pe Sir Henry, căpitanul *Serafimului?*

Bărbatul îşi ridică privirea spre el.

— Da, băiete. Bătrânul a fost grav rănit. I-am văzut pe doctori ducându-l spre golf, indică el cu mâinile pline de bijuterii din aur.

Pe deasupra copacilor, se vedeau catargele flotilei. De îndată ce steagurile fuseseră ridicate pe metereze ca să anunţe capturarea fortului, toate cele trei nave veniseră în golf. Tom merse pe cărarea dintre copaci şi alergă prin nisipul moale de coral. Ieşi pe plajă, cu Aboli la un pas în urma lui, şi privi spre navele înalte ce stăteau în ancorajul din apele limpezi şi liniştite ale lagunei.

Bărcile mici făceau deja transporturi între vase şi plajă, aducându-i la ţărm pe oamenii care fuseseră eliberaţi de îndatoririle lor de la bordul navei. Tom văzu o barcă venind dinspre *Serafim* şi o abordă imediat ce chila atinse nisipul.

— Unde este căpitanul?

— Este deja la bord, domnule Tom, strigă şeful de echipaj.

— Trebuie să merg la el. Du-mă la navă.

— Aşa vom face, domnule Tom. Urcaţi la bord.

Când barca se atinse de carena *Serafimului,* Tom fu

primul care urcă pe scară, urmat îndeaproape de Aboli. Pe punte erau doar membrii echipajului redus, care stăteau lângă balustradă, privind melancolic ţărmul, nerăbdători să se alăture jafului.

— Unde este căpitanul? îi întrebă Tom.

— L-au dus în cabina lui.

Tom coborî repede de pe punte, iar când ajunse la uşa cabinei de la pupă, se opri brusc în timp ce un geamăt îngrozitor răsună de-a lungul punţii liniştite. Rămase cu mâna dreaptă întinsă, incapabil să îşi adune curajul de a deschide uşa şi de a descoperi ororile care îl aşteptau de partea cealaltă. Aboli se întinse pe lângă el şi o deschise în linişte. Tom intră în cabina tatălui său.

Sub fereastra pupei, unde lumina era cea mai puternică, instalaseră un grilaj din lemn. Tatăl lui era întins pe spate pe acesta, iar doctorul Reynolds stătea deasupra lui, purtând tunica lui neagră, ţinuta obişnuită pentru operaţii.

Pânza groasă a tunicii din serj era verzuie de la trecerea timpului şi rigidă de la sângele vechi şi uscat. Reynolds deja transpira abundent în căldura cabinei strâmte. Se uită la Tom şi dădu din cap.

— Bun! Intră, băiete! Nu sta acolo căscând gura! mai am nevoie de o pereche de mâini puternice, spuse el încruntat şi începu să-şi suflece mânecile.

Tom înainta simţindu-şi picioarele de plumb, până când ajunse lângă grilaj şi se uită în jos, spre corpul mutilat al tatălui său. Mirosul inflamabil al alcoolului brut umplea cabina încinsă.

Unul dintre cei doi marinari chirurgi împinse cu forţa în gura lui Hal Courtney gâtul sticlei cu rom, goală pe trei sferturi. Alcoolul îi curse pe obraji şi în păr. Hal se înecă şi, chiar şi semiconştient, încercă să-şi retragă capul.

Tom înşfacă sticla din mâna bărbatului.

— Încet, naiba să te ia de prost! O să-l îneci!

— Are nevoie de rom ca să suporte durerea, protestă asistentul doctorului.

Tom îl ignoră şi înălţă capul tatălui său, cu blândeţea cu care tratezi un bebeluş. Apoi îi dădu cu grijă sticla, permiţându-i să ia doar câte o înghiţitură mică şi aşteptând ca el să înghită.

Se uită apoi la picioarele rănite. Reynolds legase curele din piele în jurul fiecăruia, până la jumătatea coapsei, şi răsucise garourile ca să oprească sângerarea, dar părea în zadar. Puseseră o găleată sub grilaj ca să colecteze sângele, iar picăturile care cădeau neîncetat îi păreau lui Tom un ceas care număra secundele de viaţă ale tatălui său.

Reynolds termină pregătirile şi alese un bisturiu cu mâner din sidef din trusa chirurgului aflată pe grilaj, lângă picioarele mutilate. Începu să taie pantalonii zdrenţuiţi şi îmbibaţi de sânge. Tom se albi la faţă şi simţi că leşină când descoperi rana oribilă.

Suflul exploziei îi transformase carnea în gelatină, zdrobind-o şi făcând-o să semene cu o bucată de ficat tocat. Nisip şi bucăţi de coral intraseră în ea, ca şi când ar fi fost aruncate dintr-o muschetă, iar aşchiile de os ieşeau din carnea însângerată precum vârfurile de săgeţi din silex.

Reynolds palpă picioarele. Erau moi şi fără oase. Îşi ţuguie buzele şi scutură din cap.

— Trebuie să fie tăiate. Amândouă. Nu le pot salva.

— Nu! suspină Tom. Nu poţi să-i tai picioarele! Nu va mai călări, nici nu va mai comanda o navă vreodată. Nu face asta!

— Atunci, va muri. Picioarele îi vor putrezi, iar el va muri de gangrenă într-o săptămână sau mai puţin, dacă are noroc. Dădu din cap spre cei doi asistenţi ai lui şi spuse: Ţineţi-l!

Aboli păşi înainte, iar Reynolds spuse:

— Da, şi tu. Ne trebuie braţe puternice aici.

Alese un bisturiu, care lui Tom i se păru mai mult un cuţit de măcelar decât un instrument chirurgical, şi testă muchia pe degetul lui mare. Tom văzu petele de rugină de pe lamă, unde sângele vechi nu fusese curăţat corespunzător.

— Domnule Tom, tu îi vei ţine capul. Reynolds îi dădu o pană din lemn. Ţine-i asta între dinţi, altfel şi-i va zdrobi.

Înmuie buretele într-un bol cu apă caldă pe care îl ţinea asistentul lui şi spălă o parte din sânge şi din murdărie de pe piciorul stâng al lui Hal, astfel încât să vadă unde poate face prima tăietură. Apoi mai răsuci o dată cureaua

garoului şi trecu muchia lamei peste pielea întinsă. Carnea fu crestată, iar Tom, care ţinea pana din lemn între maxilarele tatălui său, îi simţi corpul zguduindu-se şi spatele arcuindu-se cu fiecare muşchi şi tendon, ca şi când ar fi fost întinse de un vinci.

Un strigăt îngrozitor ieşi din gâtul lui Hal, apoi muşcă pana, blocându-şi maxilarele şi strivind lemnul între dinţi. Tom încercă să îi ţină capul nemişcat, dar tatăl lui avea forţa unui om nebun.

— Ţine-l! mormăi Reynolds în timp ce tăia, dar Aboli şi bărbaţii care îl ţineau pe Hal fură aruncaţi de forţa convulsiilor lui.

Tom auzi oţelul lamei lovind adânc femurul în coapsa tatălui său. Rapid, Reynolds lăsă deoparte cuţitul şi luă bobina de catgut. Legă capetele deschise ale vaselor de sânge, care curgeau liber, în ciuda garoului. Sângele curse în găleata de sub grilaj. Lui Tom nu-i venea să creadă că putea fi atât de mult.

Reynolds scoase fierăstrăul din ruloul de pânză şi îi inspectă dinţii fini. Apoi prinse piciorul distrus cu mâna stângă şi, ca un tâmplar care tăia o scândură, aşeză lama în rana adâncă de bisturiu şi execută prima mişcare.

Dinţii din oţel scrâşniră strident pe os şi, în ciuda greutăţii celor patru bărbaţi care încercau să-l ţină, Hal se aplecă de la mijloc şi se ridică în şezut. Capul îi era aruncat pe spate, iar la gât şi la urneri i se vedeau muşchii încordaţi şi ligamentele. Încă un strigăt chinuit ieşi din gura sa deschisă şi răsună pe navă. Apoi, corpul îi deveni moale şi căzu fără vlagă înapoi pe grilaj.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, şopti Reynolds. Trebuie să lucrăm repede acum, înainte să-şi revină.

Cu încă trei mişcări lungi, osul se desprinse. Piciorul se îndoi, iar chirurgul puse deoparte fierăstrăul şi luă din nou cuţitul.

— Îi voi lăsa un suport gros pe ciot, astfel încât capătul osului să fie bine acoperit.

El marcă zona cu câteva tăieturi rapide, iar lui Tom i se făcu greaţă când piciorul distrus se desprinse şi se bălăngăni pe grilaj. Unul dintre asistenţii chirurgului îl luă şi îl aruncă pe punte. Rămase acolo precum codul proaspăt

prins aruncat pe puntea bărcii de pescuit, zvâcnind încet în timp ce capetele nervoase mureau.

Reynolds trecu catgutul prin urechea unui ac de cusut pânze, apoi îndoi clapa de carne peste osul expus care ieşea din ciot. Fredonă cât timp băgă vârful acului prin pielea tare şi începu să coasă de-a lungul marginii. Capetele libere ale suturilor cu care legase vasele de sânge se legănau din rana închisă.

După câteva minute, Reynolds se dădu puţin înapoi şi îşi înclină capul într-o parte ca o croitoreasă care examinează o bucată de broderie.

— Frumos, zise el. Foarte frumos, chiar dacă o spun eu. Chicoti aprobator.

Lui Tom, ciotul îi părea un cap de nou-născut, rotund, chel şi însângerat.

— Acum, să vedem şi celălalt picior.

Reynolds dădu din cap spre colegul lui. Bărbatul prinse glezna rămasă în mâinile lui păroase şi îndreptă piciorul mutilat. Agonia îl trezi pe Hal din ceaţa întunecată a inconştienţei. Scoase un alt geamăt încrâncenat şi se zbătu fără putere, dar bărbaţii îl ţinură.

Reynolds examină piciorul, începând de deasupra coapsei, chiar de sub garou, apoi coborând spre genunchi. Cercetă cu degetele sale groase şi puternice adâncimea cărnii, ca să simtă osul rupt.

— Bun! se încurajă el. Excelent! Cred că pot risca să tai mult mai jos aici. Îi voi salva genunchiul. Acest lucru este important. Vom putea articula un picior de lemn. Va putea chiar să înveţe să meargă din nou.

Gândul că tatăl său, care fusese centrul existenţei lui de când se ştia, ar fi putut să nu mai meargă vreodată răsări în mintea uluită a lui Tom. Era aproape la fel de insuportabil precum grozăvia la care era forţat să asiste acum, când Reynolds luă bisturiul însângerat şi făcu prima incizie pe celălalt picior. Hal se zbătu şi ţipă în mâinile alunecoase de transpiraţie ale chirurgului şi strânse pana din lemn, sfărâmând-o.

Tom gâfâi şi mormăi în efortul de a ţine trupul agitat şi de a lupta cu valurile de greaţă care ameninţau să-l copleşească în timp ce al doilea picior cădea pe puntea

acoperită cu sânge. De data asta, Hal nu mai leşină. Îndură toată agonia insuportabilă a cuţitului şi a fierăstrăului. Plin de veneraţie, Tom vedea cum tatăl său lupta cu durerea sfâşietoare, părând să cedeze când aceasta atingea un nou vârf. Chiar şi atunci, Hal încerca să-şi înăbuşe strigătele.

În cele din urmă, Tom se aplecă deasupra lui, îşi apropie buzele la doi centimetri de urechea lui Hal şi şopti:

— S-a terminat, tată. Totul s-a terminat.

Deşi părea de necrezut, tatăl său îl auzi şi înţelese. Încercă să zâmbească, iar acel zâmbet fu unul extraordinar.

— Mulţumesc.

Buzele lui Hal formară cuvintele, dar niciun sunet nu ieşi din gâtul lui chinuit.

Vederea lui Tom se înceţoşă când lacrimile ameninţară să îl copleşească, dar se forţă să le oprească; apoi îşi sărută tatăl pe buze, ceva ce nu-şi aminti să mai fi făcut vreodată. Hal nu făcu niciun efort să îşi încline capul într-o parte, ca să îl evite.

***

Ned Tyler se grăbi să-l întâmpine pe Tom când ieşi pe punte.

— Ce face? întrebă el.

— A supravieţuit, răspunse Tom, apoi, când văzu cât de sinceră era îngrijorarea lui Ned, i se făcu milă de el. Este cât de bine se poate, în situaţia asta. Vom vedea în câteva zile. Doctorul Reynolds spune că trebuie să se odihnească.

— Mulţumesc lui Dumnezeu cel puţin pentru asta, spuse Ned, apoi îl privi pe Tom şi aşteptă.

Pentru o clipă, Tom nu ştiu ce voia Ned. Brusc, îşi dădu seama: Ned avea nevoie de ordine. Se ferea de asta. Şi el se simţea prea obosit sau nesigur de el ca să îşi asume responsabilitatea care îi era încredinţată. Apoi, cu un efort, îşi adună forţele şi spuse:

— Prima noastră grijă este să ne aducem toţi răniţii la bord, unde doctorul Reynolds îi poate îngriji corespunzător.

— Da, domnule Courtney.

Ned păru uşurat şi se întoarse ca să transmită ordinele.

Tom fu uimit gândindu-se cât de uşor se întâmplase

asta. Nu mai era domnul Tom, ci domnul Courtney. Ca fiu al lui Hal, mantaua de comandant îi revenise în mod natural. Avea doar şaptesprezece ani şi niciun rang oficial, dar această navă nu era militară, iar Tom dovedise de nenumărate ori că avea capul pe umeri şi că se descurca singur în orice luptă. Ofiţerii şi oamenii îl plăceau. Nu exista nicio îndoială. Dacă Ned Tyler îi recunoştea dreptul de a comanda, atunci aşa aveau să facă toţi cei de la bordul *Serafimului.*

Încercă să se gândească la ce ar fi dorit tatăl lui de la el, chiar dacă instinctul îi spunea să se întoarcă repede lângă patul lui Hal şi să rămână acolo până când ar fi fost suficient de puternic încât să aibă grijă singur de el. Dar ştia că doctorul Reynolds şi colegii lui se pricepeau mai bine să-l îngrijească.

Gândind repede, îi spuse lui Ned să asigure nava şi să se ocupe de detaliile de rutină ale administrării, apoi continuă:

— Las nava în mâinile tale, domnule Tyler.

Cuvintele pe care le auzise atât de des, rostite de tatăl său, ieşiră uşor de pe buzele lui.

— Mă duc pe ţărm, să preiau comanda acolo.

— Da, domnule, răspunse Ned.

***

Cu Aboli urmându-l îndeaproape, Tom se întoarse spre fort.

O oarecare ordine se reinstaurase, dar îl găsi pe Anderson şi pe toţi oamenii lui încă ocupaţi cu jefuirea magaziilor fortăreţei. Prada forma un munte în mijlocul curţii şi o mulţime dezorganizată se agita în jurul ei, adăugând grămezii tot mai multe pachete şi cutii.

— Căpitane Anderson, îl strigă Tom, sunt trei sau patru sute de inamici care au fugit în pădure. Mulţi dintre ei sunt încă înarmaţi. Vreau ca meterezele să fie ocupate împotriva unui contraatac.

Anderson se holbă la el neîncrezător, dar Tom continuă hotărât:

— Te rog, pune cei mai buni ofiţeri la comandă şi reîncarcă tunurile inamice cu gloanţe, apoi întoarce-le ca să

acopere marginea pădurii.

Faţa lui Anderson începu să se congestioneze. Toţi marinarii din preajmă se opriseră din ce făceau, iar acum stăteau cu gurile căscate, urmărind cu interes dialogul.

— Apoi, te rog să baricadezi poarta deschisă ca să respingi atacul, continuă Tom.

Era la fel de înalt ca Anderson şi îl privi în ochi fără să clipească.

Preţ de un minut lung, Anderson îl privi ca şi cum ar fi fost pe cale să ignore ordinul, apoi ezită şi îşi întoarse privirea spre poarta deschisă şi spre mulţimea oamenilor nepregătiţi.

— Domnule McNaughton, strigă el inutil de tare, căci matelotul se afla la doar cinci paşi de el, cinci oameni să baricadeze porţile şi o sută să se ocupe de tunurile capturate. Încărcaţi cu gloanţe şi acoperiţi împrejurimile fortului.

Apoi se întoarse din nou spre Tom.

— Ne-a mai rămas doar o oră de lumină naturală, continuă Tom. Vom scoate fugarii din pădure mâine, la prima oră. Se uită la prizonieri, care erau încă în genunchi, în praf. Ca o dovadă de umanitate, vreau ca oamenii aceia să fie îmbrăcaţi şi să li se dea apă; apoi vor fi închişi în celulele fortului. Câţi oameni sunt răniţi?

— Nu sunt sigur, zise Anderson pe un ton vinovat, iar roşeaţa îi dispăru încet de pe faţă.

— Pune secretarul să calculeze cheltuielile de război, ordonă Tom. Răniţii trebuie trimişi la bordul navelor, unde pot fi îngrijiţi de doctori.

Tom privi repede împrejur şi văzu că Ben Abram, doctorul arab, încă lucra, îngrijind răniţii inamici. Cuiva îi venise ideea să-i dea patru prizonieri ca să-l asiste.

— Mâine vom îngropa morţii, înainte de a începe să otrăvească aerul. Musulmanii au anumite ritualuri stricte pentru îngroparea morţilor. Chiar dacă sunt piraţi, trebuie să le respectăm tradiţiile.

Tom lucră cu Anderson mult după ce soarele apuse. La lumina torţelor aprinse, ei restabiliră ordinea, asigurară fortul, iar prada fu pusă sub pază strictă. Tom se clătina pe picioare de oboseală. Rana superficială de sabie de pe

coapsă, pe care i-o făcuse al-Auf, îl ardea şi toţi muşchii din corp îl dureau îngrozitor.

— Acum este asigurat, Klebe. Totul este asigurat până mâine. Trebuie să te odihneşti, zise Aboli apărând brusc lângă el.

— Mai este un lucru care nu poate aştepta până mâine.

Tom îl conduse spre porţi, apoi spre locul în care încă stătea Big Daniel. Înfăşurară corpul masiv într-o pânză şi unul dintre grupurile de brancardieri îl transportă spre plajă.

Era trecut de miezul nopţii când Tom ajunse pe *Serafim,* clătinându-se prin culoarul dinspre cabina pupei. Un asistent al doctorului stătea lângă patul lui Hal.

— Voi prelua eu, îl alungă Tom, şi se întinse pe puntea dură.

De două ori în timpul nopţii, gemetele tatălui său îl treziră. O dată îi dădu apă, iar mai târziu îi ţinu bolul din cositor ca să urineze. Îl tulbura profund să-l vadă pe Hal atât de neputincios, ca un copil, dar dorinţa de a putea să-l ajute depăşea extenuarea şi mila.

Tom se trezi din nou înainte de răsărit şi crezu pentru un moment îngrozitor că tatăl său murise în timpul nopţii, dar când atinse obrazul lui Hal, carnea era caldă încă. Îi ţinu oglinda de bărbierit din oţel la gură şi, cu uşurare, văzu suprafaţa strălucitoare aburindu-se. Respiraţia lui Hal mirosea încă a rom răsuflat, dar era în viaţă.

Tom ar fi vrut să stea cu el, dar ştia că acest lucru nu era ceea ce aştepta tatăl lui de la el. Îl lăsă în grija asistentului şi, înainte de răsăritul soarelui, plecă pe ţărm cu Aboli.

Mai erau încă multe lucruri de făcut. Tom îi numi pe dascălul Walsh şi pe secretarul de pe *Yeoman din York* responsabili cu evaluarea prăzii pe care o capturaseră. Anderson preluă comanda ambalării comorii şi a sigilării cuferelor, care fură transportate spre plajă şi încredinţate unui ofiţer de încredere şi unei gărzi înarmate.

Apoi, Tom trimise după Ben Abram. Bătrânul părea extenuat, iar Tom se întrebă dacă dormise.

— Ştiu că este obiceiul vostru să vă îngropaţi morţii înainte de răsăritul celei de-a doua zile.

Ben Abram dădu din cap.

— Ne cunoşti obiceiurile la fel de bine ca limba.

— Câţi sunt?

Ben Abram răspunse mohorât:

— Trei sute patruzeci şi trei, din câte am reuşit să număr.

— Dacă-mi promiţi că se vor purta bine, voi elibera cincizeci dintre oamenii tăi din palisadă ca să sape mormintele.

Ben Abram alese locul de îngropare în capătul îndepărtat al vechiului cimitir islamic şi îşi puse oamenii la muncă. Săpatul merse repede în solul moale şi nisipos. Înainte de amiază, ei îşi transportaseră deja cadavrele, fiecare înfăşurat într-un cearşaf alb şi curat din bumbac, în afara fortului. Cadavrul decapitat al lui al-Aui se afla în mijlocul unui şir lung din faţa şanţului superficial, acoperit cu pământ. Ben Abram recită rugăciuni islamice pentru morţi, iar după aceea se duse pe plajă să-l găsească pe Tom.

— Chem binecuvântările lui Allah asupra ta pentru compasiunea arătată. Fără mila ta, niciunul dintre morţi nu ar fi intrat în grădina paradisului. Într-o zi, fie ca oamenii care te vor ucide să îţi acorde aceeaşi atenţie.

— Mulţumesc, bătrâne, spuse Tom încruntându-se. Dar mila mea se va opri la morţi. Cei vii trebuie să înfrunte consecinţele crimelor lor.

Îl lăsă pe doctor şi se îndreptă spre locul în care îl aşteptau Alf Wilson şi Aboli, în fruntea celor trei sute de oameni complet înarmaţi, care îi includeau şi pe prizonierii lui al-Auf abia eliberaţi.

— Foarte bine, spuse Tom. Să-i adunăm pe cei care au scăpat din fort.

Folosind vântul constant al musonului, Tom trimise mici grupuri de oameni să pună foc în marginea estică a pădurii. În scurt timp, flăcările vuiră prin tufe în nori înalţi de fum dens şi negru. Arabii care încă se ascundeau în pădure fură aduşi în faţa focului.

Când veniră alergând de printre copaci, doar câţiva mai aveau putere de luptă. Îşi aruncară armele, cerând milă, şi fură duşi să se alăture camarazilor lor. Până la căderea

nopţii celei de-a doua zile, aproape toţi fugarii fuseseră adunaţi şi închişi în palisadele fortului.

— Singura apă dulce de pe insulă se află în cisternele cu apă de ploaie ale fortului, îi spuse Tom lui Anderson, când se întâlniră pe plajă la apusul soarelui. Dacă am scăpat vreunul, va trebui să se predea înainte de amiaza zilei de mâine sau va muri de sete.

Anderson îl studie pe băiat, care devenise atât de repede un bărbat în toată firea. Faţa lui Tom era înnegrită de funinginea focurilor şi avea pete de sânge pe cămaşă, după ce câţiva arabi aleseseră să lupte în loc să accepte mila incertă a lui *ferenghi.* În ciuda oboselii de după luptă, umerii lui Tom rămâneau drepţi, dându-i o atitudine impunătoare, în timp ce o nouă autoritate i se citea în voce. Anderson observă că oamenii răspundeau fără ezitare la ordinele lui. „Dumnezeule, se gândi el, căţeluşul a devenit peste noapte un câine de luptă. Arată şi se comportă exact ca tatăl lui. Nu aş vrea să-l supăr pe niciunul dintre ei”. Fără să pună la îndoială autoritatea lui Tom, el raportă foarte natural:

— Secretarii au terminat calcularea prăzii. Te avertizez că te va surprinde, întrucât nici eu nu mă aşteptam. Doar greutatea aurului este de aproape trei lakhs, fără exagerare.

— Te rog să te asiguri că este împărţită egal în patru, spuse Tom. Câte o parte să fie trimisă la bordul fiecărei nave a flotei, inclusiv pe *Miel.*

Anderson părea nedumerit.

— Cu siguranţă Sir Henry va vrea să o supravegheze pe toată! obiectă el.

— Căpitane Anderson, ne aşteaptă o călătorie lungă înapoi spre Anglia, cu nenumărate pericole de înfruntat pe mare, fără a mai pune la socoteală şi vremea. Dacă suntem suficient de ghinionişti încât să pierdem o navă, ar putea fi cea greşită şi pierdem tot aurul. Dacă împărţim riscul, atunci putem pierde doar un sfert şi nu totul.

„De ce naiba nu m-am gândit eu la asta?” cugetă Anderson, apoi spuse ezitant:

— Ai capul pe umeri... Aproape că îi spuse lui Tom „băiete”, dar nu mai era potrivit. Voi da ordinele, domnule

Courtney.

— Avem douăzeci şi şase de răniţi, cinci dintre ei grav. Vreau ca un grup să construiască adăposturi confortabile şi aerisite deasupra plajei ca să-i găzduim, iar tâmplarii să le construiască paturi. Acum, în ceea ce priveşte morţii noştri...

— Tom se uită spre cele opt cadavre înfăşurate în pânză care stăteau la umbra pădurii – ... vreau să fie duşi la bordul *Minotaurului.* Vom face tot ce se cuvine pe mare. *Minotaurul* va naviga în larg, mâine la prima oră. Vei fi amabil să oficiezi slujba, căpitane Anderson?

— Voi fi onorat.

— Acum, îi voi ordona domnului Walsh să-i dea lui Aboli un butoi cu brandy din depozitul *Serafimului* ca să conserve capul lui al-Auf.

***

Când Tom intră în cabina pupei, Hal se răsuci pe pat şi şopti: – Tu eşti, Tom?

Tom îngenunche rapid lângă tatăl lui.

— Tată, mă bucur atât de mult că ţi-ai revenit... Ai fost inconştient în ultimele trei zile.

— Trei zile? Atât de mult? Spune-mi ce s-a întâmplat între timp.

— Am câştigat, tată. Mulţumită sacrificiului pe care l-ai făcut, am cucerit fortul. Al-Auf este mort. Aboli are capul lui într-un butoi cu brandy şi am luat o comoară mare din fort.

— Dorian? întrebă Hal.

Auzind această întrebare, Tom simţi bucuria părăsindu-l. Îşi coborî privirea spre chipul tatălui său. Era atât de palid, încât pielea lui părea albă ca făina şi avea cearcăne vinete sub ochi.

— Dorian nu este aici.

Şoapta lui Tom era la fel de slabă ca şi aceea a tatălui său.

Hal închise ochii, iar Tom crezu că leşinase din nou. Rămaseră în tăcere o lungă perioadă. Când Tom dădu să se ridice, Hal deschise ochii din nou şi îşi întoarse capul.

— Unde este? Unde este Dorian?

— Al-Auf l-a vândut ca sclav, dar nu ştiu unde l-au dus, doar că trebuie să fie undeva pe continent.

Hal se strădui să se ridice, dar nu avea suficientă putere încât să-şi sprijine umerii pe pernă.

— Ajută-mă, Tom. Ajută-mă să mă ridic în picioare, trebuie să merg pe punte. Trebuie să pregătesc nava ca să merg după el. Trebuie să-l găsesc pe Dorian.

Tom întinse mâna ca să-l reţină, gândindu-se că Hal încă nu ştia. Simţi o durere atât de profundă, încât ameninţa să-l înece. „Cum aş putea să îi spun?”

— Haide, băiete. Ajută-mă. Sunt slab ca un mânz nou-născut.

— Tată, nu te poţi ridica în picioare. Ţi le-au tăiat.

— Nu vorbi prostii, Tom. Îmi testezi răbdarea.

Tatăl lui devenea atât de agitat, încât Tom se temu că s-ar putea răni. Doctorul Reynolds îl avertizase că orice mişcare violentă ar fi putut rupe suturile, producând o nouă hemoragie. „Trebuie să-l conving, pentru binele lui”.

Tom se aplecă deasupra lui Hal şi trase cuvertura uşoară din bumbac de pe partea inferioară a corpului.

— Iartă-mă, tată. Trebuie să-ţi arăt.

Foarte uşor, puse un braţ sub umerii lui Hal şi îl ridică până când îşi putu privi propriul corp.

Membrele reduse grotesc stăteau pe saltea, înfăşurate într-o mulţime de bandaje pe care sângele se închegase într-o pată maro. Hal se holbă la ele mult timp, apoi căzu înapoi pe perne. Timp de un minut, Tom crezu că leşinase din nou. Apoi îi văzu lacrimile strecurându-se printre pleoapele strânse. Era prea mult de suportat. Nu-şi putea privi tatăl plângând. Trebuia să-l lase acum să se împace cu destinul. Trase cearşaful peste el, ca să ascundă rănile îngrozitoare, şi ieşi tiptil din cabină, închizând uşa încet în urma lui.

Când ajunse pe punte, barca era pregătită să-l transporte spre *Minotaur,* care aştepta. Căpitanul Anderson se afla pe puntea pupei, vorbind încet cu Alf Wilson.

Tom privi cele opt corpuri înfăşurate în pânză. Fiecare era întins pe un grilaj şi o ghiulea mare şi rotundă fusese cusută la picioarele fiecărui giulgiu. Îl recunoscu pe Daniel Fisher după mărimea lui – cei de lângă el erau cu mult mai

scunzi.

— Domnule Wilson, vă rog să ne poziţionaţi pe cursul care iese din culoar.

Pânzele negre ale *Minotaurului* erau potrivite pentru această călătorie sumbră. Nava părăsi insula şi se îndreptă spre vest, iar culoarea apei de sub chila ei se schimbă din verdele turcoaz al apelor puţin adânci în purpuriul adâncimilor oceanului.

— Opreşte nava cu vântul în faţă, domnule Wilson.

Minotaurul îşi roti prova spre vânt, iar Anderson începu să rostească cuvintele de o sonoritate gravă ale slujbei de înhumare.

— Din adâncuri te-am chemat...

Vântul părea să jelească în tachelaj, iar Tom rămase cu capul descoperit lângă catarg, gândindu-se la cât de multe lucruri pierduse în ultimele zile: un tată, un frate şi un prieten drag.

— Prin urmare, încredinţăm adâncurilor corpurile lor...

Câte un marinar stătea la capul fiecărui grilaj, iar la aceste cuvinte ei le ridicară la unison, astfel încât corpurile înfăşurate să alunece peste marginea navei şi să plonjeze cu picioarele înainte în mare, trase repede la fund de ghiuleaua din fier.

Alf Wilson dădu din cap spre tunarii care stăteau lângă tunurile lor şi prima salvă bubui într-un jet de fum argintiu.

— Adio, Big Danny! Adio, vechi prieten! şopti Tom.

Mai târziu în seara aceea, Tom se duse lângă patul tatălui său şi, cu voce joasă, îi raportă evenimentele zilei. Nu era sigur că Hal îl putea înţelege, căci nu făcu niciun comentariu şi părea să oscileze între stările de conştienţă şi leşin. Cu toate acestea, faptul că vorbea cu el îl făcu pe Tom să se simtă mai aproape de el în spirit şi îl ajută să-şi aline singurătatea conferită de autoritatea pe care începea să o cunoască pentru prima dată.

Când Tom tăcu în cele din urmă, fiind pe cale să se îndrepte spre salteaua lui de paie de pe punte, Halbâjbâi după mâna lui şi o strânse fără putere.

— Eşti un băiat bun, Tom, şopti el, probabil cel mai bun dintre toţi. Îmi doresc doar...

Se opri şi lăsă mâna lui Tom să alunece din prinsoarea

lui. Capul lui Hal se înclină într-o parte şi începu să sforăie uşor. Tom nu avea să mai afle ce îşi dorea tatăl lui.

***

În următoarele câteva zile, Tom observă că tatăl său începea să prindă puteri. Era capabil să se concentreze mai mult de câteva minute la ce trebuia să-i raporteze Tom înainte de a adormi.

Într-o săptămână, Tom reuşi să-i ceară sfaturi şi să primească un răspuns raţional. Cu toate acestea, când se consultă cu doctorul Reynolds, întrebându-l când avea să fie tatăl său suficient de puternic încât să înceapă călătoria de întoarcere spre Anglia, doctorul scutură din cap şi spuse:

— Voi putea îndepărta suturile de la picior în trei zile – asta însemnând la paisprezece zile de la amputaţie. Dacă navighezi într-o lună de acum, tot va fi supus unor riscuri serioase, mai ales dacă prinzi vreme rea. Ca să fii sigur ar trebui să aşteptăm cel puţin două luni. Trebuie să-şi recapete puterea.

Tom se duse să-l caute pe Anderson şi îl văzu supraveghind ultima încărcătură din marfa grea pe care o capturaseră. În mare parte erau mirodenii şi textile, inclusiv minunata mătase din China.

— Căpitane Anderson, trebuie să discut cu tata problema prizonierilor arabi.

— Sper că nu se gândeşte să-i elibereze. Sunt nişte piraţi. Au ucis sute de marinari cinstiţi.

— Nu vom putea aproba eliberarea lor, fu de acord Tom. Dincolo de oricare alt motiv, ar stabili un precedent periculos. Nu putem elibera o asemenea haită de rechini-tigru, care să prade drumurile navigabile.

— Mă bucur să aud asta, mormăi Anderson. Ştreangul ar trebui să fie destinaţia lor finală.

— După ultima numărătoare, avem cinci sute treizeci şi cinci. Ne trebuie multă sfoară, căpitane Anderson, şi mă îndoiesc de faptul că avem suficiente braţe de vergă de care să-i atârnăm pe toţi la uscat.

Anderson trase din pipă, gândindu-se la problemele logistice de execuţie a unui număr atât de mare de oameni.

— Pe de altă parte, ar valora cel puţin treizeci de lire fiecare pe piaţa de sclavi, poate mai mult, adăugă Tom.

Anderson se holbă la el cu ochii lui albaştri ieşiţi din orbite. Nu se gândise la asta.

— Dumnezeule, merită asta! Dar nu îi poţi vinde pe toţi în Zanzibar, spuse el în cele din urmă. Sultanul nu te-ar lăsa să vinzi musulmani în pieţele lui. Vom stârni un alt război.

— Olandezii nu au astfel de remuşcări, spuse Tom. Ei caută mereu sclavi care să lucreze pe plantaţiile de scorţişoară din Ceylon.

— Ai dreptate, chicoti Anderson încântat. Este o călătorie de cinci mii de mile spre Ceylon şi înapoi, dar vântul este bun, iar la treizeci de lire pentru fiecare, ar merita ocolişul. Făcu rapid un calcul, apoi adăugă: Dumnezeule, asta înseamnă aproape şaisprezece mii de lire.

Tăcu din nou în timp ce îşi calcula partea din suma aceea, apoi rânji. Al-Auf avea suficiente lanţuri pentru sclavi depozitate în fort cât să-i cuprindă foarte bine pe toţi oamenii lui.

— Asta e o ironie a sorţii, zise el.

— Potrivit doctorului Reynolds, tatăl meu nu îşi va reveni suficient încât să navigheze timp de cel puţin două luni. Propun ca tu să duci captivii la bordul vasului *Yeoman* şi să-i transporţi la Colombo. După ce îi vei vinde guvernatorului VOC de acolo, ni te vei realătura. Între timp, voi trimite navele *dhow* capturate spre sud ca să cheme *Mielul,* din locul în care stă, în Glorietta. Vom face călătoria de întoarcere spre Anglia în convoi. Cu vânt prielnic şi grija lui Dumnezeu, vom putea arunca ancora în Plymouth înainte de Crăciun.

În ziua următoare, încărcară arabii la bordul navei *Yeoman.* Era nevoie de fierarii de pe toate navele ca să nituiască lanţurile la toate gleznele rândului lung de oameni. Aceştia fură înlănţuiţi în grupuri de zece, apoi conduşi pe plajă.

Tom se duse cu Reynolds la spitalul acoperit cu paie pe care îl instalaseră sub palmieri. Îi vizita pe marinarii răniţi, sperând să le ridice puţin moralul şi să-i încurajeze. Doi deja muriseră din cauza gangrenei, dar patru îşi reveniseră

suficient încât să se întoarcă la îndatoririle lor de la bordul navei, iar Reynolds era optimist că şi ceilalţi îi vor urma curând.

Tom părăsi spitalul şi se opri să privească grupurile de prizonieri umblând târşâindu-şi picioarele pe lângă el, în drumul lor spre bărcile care îi aşteptau. Simţi o anumită nelinişte la gândul că îi trimitea pe acei oameni spre o viaţă de captivitate. Olandezii nu erau cunoscuţi drept cei mai blânzi temniceri: îşi amintea poveştile spuse de tatăl său, Big Daniel şi Aboli despre experienţa lor în fortul Bunei Speranţe, sub paza temnicerilor olandezi. Apoi se consolă cu ideea că decizia nu fusese doar a lui: tatăl său contribuise, semnând mandatul pentru transportul lor sub puterea conferită lui de împuternicirea regală, în timp ce căpitanul Anderson fusese încântat de perspectiva câştigării unui mare profit din vânzarea lor. Erau piraţi pătaţi cu sânge, la urma urmelor. Când se gândi la micul Dorian, condamnat la aceeaşi soartă, orice milă pe care o simţise pentru prizonieri dispăru.

În orice caz, discutase cu cei mai în vârstă şi îi convinsese pe tatăl său şi pe Anderson să scutească femeile şi copiii garnizoanei de sentinţa transportării în sclavie. Erau cincizeci şi şapte de nefericiţi, unii dintre ei copii de doar o lună. Înduioşător, cinci aleseseră să îşi urmeze soţii în captivitate decât să sufere din cauza separării. Ceilalţi aveau să rămână acolo, în Fior de la Mar, până când ar fi putut fi transportaţi corespunzător spre Zanzibar.

Când era pe cale să se întoarcă, zări chipul cunoscut şi barba albă a lui Ben Abram printre prizonieri.

— Aduceţi-l la mine pe bărbatul acela, le strigă el gărzilor, care îl scoaseră din rând şi îl târâră spre locul în care stătea Tom.

— Tâmpitule, îl mustră Tom, este un om bătrân. Tratează-l cu blândeţe! apoi i se adresă lui Ben Abram: Cum se face că un om ca tine se afla cu al-Auf?

Ben Abram ridică din umeri.

— Sunt bolnavi de îngrijit oriunde, chiar şi printre tâlhari. Când omul vine la mine ca să fie vindecat, nu îl întreb niciodată ce fapte bune sau ce crime a făcut.

— Deci, i-ai tratat atât pe *prizonierii ferenghi* ai lui al-Auf, cât şi pe cei drept-credincioşi? întrebă Tom.

— Bineînţeles. Aceasta este voia lui Allah cel Compătimitor.

— L-ai îngrijit şi pe fratele meu? L-ai consolat?

— Este un băiat fermecător fratele tău. Am făcut tot ce am putut pentru el, spuse Ben Abram. Dar Allah ştie că nu atât de mult pe cât mi-aş fi dorit.

Tom ezită puţin înainte de a nesocoti ordinele tatălui său, apoi luă o decizie.

— Ţi-ai câştigat libertatea pentru asta. Vei fi trimis înapoi în Zanzibar cu femeile şi copiii. Se întoarse spre gărzi şi adăugă: Scoateţi lanţurile acestui bărbat, apoi aduceţi-l înapoi la mine. Nu va fi transportat spre Ceylon cu restul ticăloşilor.

Când Ben Abram se întoarse fără lanţuri, Tom îl trimise ca să-i ajute pe asistenţii doctorului la spitalul improvizat cu acoperiş din paie.

Încărcată cu oameni, nava *Yeoman* începu să navigheze în dimineaţa următoare, iar Tom o privi de pe plajă până când dispăru după orizontul estic. Ştia că Anderson era optimist când credea că ar fi putut face lunga călătorie peste Oceanul Indian spre Ceylon şi să se întoarcă la Fior de la Mar în două luni.

— Cu cât durează mai mult, cu atât mai mult timp are tata să se înzdrăvenească, şopti Tom în timp ce închidea telescopul, chemând barca.

***

De îndată ce intră în cabină, Tom îşi dădu seama că tatăl său se simţea mai rău decât atunci când îl lăsase singur, cu doar câteva ore înainte.

În cabină se simţea mirosul acru al bolii, iar Hal era roşu şi agitat. Delira din nou.

— Sunt şobolani care se caţără pe corpul meu. Şobolani negri, păroşi...

Se opri şi ţipă, lovind lucruri pe care Tom nu le vedea. Panicat, Tom trimise barca înapoi pe insulă ca să-l aducă pe doctorul Reynolds.

Tom se aplecă spre Hal şi îi atinse faţa. Pielea îi era atât de fierbinte, încât îşi retrase mâna surprins. Aboli aduse un vas cu apă rece, apoi îndepărtară cearşafurile de pe corpul costeliv al lui Hal, ars de febră. Când dezveliră cioturile picioarelor, mirosul greu al putrefacţiei se ridică într-un val dens, destul de puternic încât să-l facă pe Tom să se înece.

— Spune-i doctorului să se grăbească! strigă el şi îşi auzi ordinul transmis spre ambarcaţiunea care se apropia.

Aboli şi Tom spălară corpul febril şi acoperiră cu cârpe ude trunchiul lui Hal, încercând să-i scadă temperatura. Tom fu uşurat când, în cele din urmă, Reynolds apăru pe culoar, repezindu-se lângă Hal. Când desfăcu bandajele, mirosul urât din cabina mică şi fierbinte deveni imediat mai puternic.

Tom rămase în spatele lui, privind îngrozit cioturile picioarelor tatălui său. Erau umflate şi vinete, iar suturile din catgut negru erau aproape ascunse în carnea umflată.

— Ah! şopti Reynolds, aplecându-se să miroasă rănile ca un expert care adulmecă un vin roşu de calitate. S-au copt foarte frumos. Măcar pot scoate suturile.

Îşi suflecă mânecile şi ceru bolul din cositor.

— Ţine-l aşa sub ciot, îi spuse lui Tom. Ţine-l! îi ordonă şi lui Aboli, care se aplecă peste Hal şi îl apucă încet de umeri cu mâinile lui imense.

Reynolds prinse ferm capătul unui fir de catgut care atârna dintre marginile ţuguiate şi roşii ale rănii, apoi trase de el. Hal se încorda şi ţipă, iar transpiraţia ţâşni pe fruntea lui într-o spuză albă. Aţa neagră se eliberă şi alunecă din rană, urmată de un şuvoi de puroi galben-verzui, care picură dens ca smântâna în bolul din cositor. Hal căzu pe perne, leşinând.

Reynolds luă bolul de la Tom şi mirosi din nou scurgerea dezgustătoare.

— Minunat! Este dulce, fără urme de gaze de gangrenă în ea.

În timp ce Tom îngenunche alături, doctorul scoase pe rând celelalte suturi din carnea umflată. Fiecare avea câte o mică bucată galbenă, rămăşiţele unui vas de sânge descompus, prinse în nodul de la capăt. Le aruncă în bol. Când termină, bandajă cioturile cu fâşii curate din bumbac

alb.

— Nu ar trebui să-i spălăm mai întâi picioarele? întrebă timid Tom.

Reynolds scuturã ferm din cap.

— Le vom lăsa să se vindece în puroi. Este mai sigur să laşi natura să-şi facă treaba fără să intervii, spuse el cu severitate. Şansele de supravieţuire ale tatălui tău sunt acum mult îmbunătăţite şi, peste câteva zile, voi putea să îndepărtez suturile principale care ţin marginile cioturilor.

În noaptea aceea, tatăl său se odihni mult mai uşor şi, până dimineaţă, febra şi inflamaţia rănilor scăzură considerabil.

Trei zile mai târziu, Reynolds îndepărtă suturile rămase. Tăie firele negre cu o foarfecă şi folosi penseta din sidef ca să scoată ultimele bucăţi de catgut din carnea distrusă.

În zilele următoare, Hal reuşi să se ridice pe pernele proptite în spatele lui şi să fie atent la rapoartele pe care i le dădea Tom.

— Am trimis nava *dhow* capturată în sud, spre Glorietta, ca să aducă *Mielul.* Ar trebui să se alăture din nou flotei în cel mult două săptămâni, îi spuse Tom.

— Mă voi simţi mai uşurat când o vom avea din nou sub pază, cu tot cu încărcătura ei uriaşă de ceai, spuse Hal. Este foarte vulnerabilă acolo, fiind neprotejată.

Estimarea lui Tom fu corectă şi, după exact două săptămâni, cele două nave, *Mielul* şi mica navă *dhow,* navigară prin culoarul recifului şi aruncară din nou ancora în laguna insulei Fior de la Mar.

***

Tom ceru ca Mustapha, căpitanul navei *dhow,* şi echipajul său îngrozit să fie aduşi pe punte din celulele fortului unde fuseseră întemniţaţi de la capturarea lor de către nava *Minotaur.* Când îi fură prezentaţi, aceştia căzură în genunchi în faţa lui pe nisipul alb al plajei, crezând cu adevărat că ora execuţiei lor sosise.

— Eu nu cred că vă faceţi vinovaţi de piraterie, le spuse Tom ca să le risipească frica.

— Allah mi-e martor, tot ce spui este adevărat, mărite,

zise Mustapha cu patimă, atingând nisipul cu fruntea.

Când îşi ridică din nou privirea, fruntea îi era acoperită cu grăunţe albe, ca o chiflă cu zahăr.

— Te eliberez, îl asigură Tom, dar îţi pun o singură condiţie, Trebuie să iei cu tine anumiţi pasageri înapoi spre portul din Zanzibar. Liderul lor este, ca şi tine, un om cinstit şi un fiu al Profetului. Sunt şi câteva femei şi copii, care erau cu al-Auf când am capturat insula.

— Fie ca Allah să te binecuvânteze, om milos şi înţelept!

Mustapha se aplecă din nou şi lacrimi de bucurie îi curseră în barbă.

— Cu toate acestea, îi întrerupse Tom demonstraţia de recunoştinţă, nu am nicio îndoială că ai venit aici ca să faci comerţ cu al-Auf şi că ştiai foarte bine că bunurile pe care le oferea erau furate de un pirat, fiind pătate de sângele oamenilor nevinovaţi.

— Dumnezeu mi-e martor că nu am ştiut, strigă pătimaş Mustapha.

Tom îşi înclină capul într-o parte şi se uită spre cer timp de un minut. Apoi, spuse sec:

— Dumnezeu pare să nu îţi răspundă. Aşadar, te voi amenda cu suma de şaizeci şi cinci de mii de dinari din aur, care este, printr-o coincidenţă remarcabilă, suma exactă pe care am găsit-o în cufărul tău atunci când am percheziţionat nava.

Mustapha se tângui îngrozit la o asemenea nedreptate cumplită, dar Tom se întoarse şi le spuse gărzilor:

— Eliberaţi-i. Dă-le înapoi nava *dhow* şi lăsaţi-i să plece. Vor lua cu ei toate femeile şi copiii. Şi medicul arab, Ben Abram, va merge cu ei, dar trimiteţi-l la mine înainte de a urca la bordul navei *dhow.*

Când Ben Abram sosi, Tom îl conduse spre capătul plajei albe şi lungi, astfel încât să-şi poată lua rămas-bun în intimitate.

— Mustapha, proprietarul navei *dhow,* a fost de acord să te ducă în Zanzibar când pleacă. Tom arătă spre apa lagunei, indicând locul în care era ancorată mica navă. El ia acum la bord femeile şi copiii din garnizoană.

Priviră cum refugiaţii erau transportaţi la bord, ţinându-şi copiii şi boccelele sărăcăcioase, bruma lor de lucruri.

Ben Abram dădu din cap, cu un aer serios.

— Îţi mulţumesc, dar Allah va scrie adevărata răsplată pe numele tău. Eşti tânăr, dar vei deveni un om puternic. Te-am văzut luptând. Orice om care îl poate învinge pe al-Auf într-o singură luptă este, într-adevăr, un războinic. Dădu din nou din cap în timp ce se gândea la lupta aceea. Felul în care i-ai tratat pe cei mai slabi decât tine, pe văduve şi pe orfani arată că îţi temperezi puterea cu compasiune şi asta te va face mare.

— Şi tu eşti un om inimos, îi spuse Tom. Te-am văzut lucrând cu bolnavii şi cu răniţii, chiar şi cu cei care nu urmează învăţăturile Profetului vostru.

— Dumnezeu este mare, spuse Ben Abram. În ochii Lui, suntem cu toţii demni de îndurare.

— Chiar şi copiii mici.

— Mai ales copiii mici, fu de acord Ben Abram.

— De aceea, bătrâne, îmi vei spune acele lucruri privitoare la fratele meu pe care nu mi le-ai spus până acum.

Ben Abram se opri şi îl fixă pe Tom cu privirea, însă Tom se uită în ochii lui, iar Ben Abram privi în altă parte.

— Tu ştii numele celui care l-a cumpărat pe fratele meu de la al-Auf, insistă Tom. Ştii cum îl cheamă.

Ben Abram îşi mângâie barba şi privi spre mare. Apoi, în cele din urmă, oftă şi zise încet:

— Da. Ştiu cum îl cheamă, dar este un om puternic, cu sânge nobil. Nu îl pot trăda. De aceea nu ţi-am spus numele lui, chiar dacă pierderea ta mă întristează.

Tom tăcu, lăsându-l pe bătrân să se lupte cu propria conştiinţă şi cu simţul datoriei. Apoi, Ben Abram spuse:

— Deja îi cunoşti numele. Când Tom îl fixă nedumerit cu privirea, adăugă: l-ai capturat una dintre navele *dhow.*

Expresia lui Tom se limpezi.

— Al-Malik! exclamă el. Prinţul Ahd Muhammad al-Malik?

— Nu eu am rostit acest nume, spuse Ben Abram. Eu nu mi-am trădat prinţul.

— Deci lakhul de rupii care se afla la bordul navei *dhow* al lui al-Malik chiar era plata pentru fratele meu, aşa cum am bănuit? întrebă Tom.

— Nu ştiu dacă este aşa. Ben Abram îşi zburli barba

argintie. Dar nici nu pot spune că nu este.

— Eu şi tata aşa credeam, dar nu înţelegeam cum putea Dorry să dispară de pe Fior de la Mar înainte ca banii să ajungă pe insulă. Nu pot să cred că al-Auf ar fi avut încredere în cineva cu un sclav atât de valoros ca Dorry, fără să primească mai întâi toţi banii.

Bătrânul răspunse:

— Prinţul este cel mai puternic om din Arabia, în afară de fratele lui mai mare, califul. Al-Malik nu îşi poate număra navele şi aurul, războinicii şi cămilele, sclavii şi soţiile. Faima lui porneşte de la puternicul râu Nil şi deşertul nordic, ajungând la est până la regatul Marelui Mogul, la vest până la pădurile interzise ale Africii şi la sud până la tărâmul Monamatapa.

— Spui că al-Auf i-a încredinţat datoria de un lakh de rupii? întrebă Tom.

— Spun că al-Auf nu avea încredere în niciun om viu în afară de prinţul Abd Muhammad al-Malik.

— Când pleci de aici, Ben Abram, te vei întoarce în Lamu, unde este guvernator al-Malik?

— Mă voi întoarce în Lamu, confirmă bătrânul.

— Există şansa să-l vezi din nou pe fratele meu?

— Dacă vrea Dumnezeu.

— Dacă Dumnezeu este bun, îi vei transmite un mesaj fratelui meu?

— Fratele tău este un băiat foarte frumos şi curajos. Ben Abram zâmbi la amintirea lui. L-am numit micul meu pui de leu roşu. Datorită bunăvoinţei pe care mi-ai arătat-o şi ataşamentului pe care îl am faţă de copil, îi voi transmite mesajul tău.

— Spune-i fratelui meu că voi respecta jurământul pe care i l-am făcut. Nu voi uita niciodată acel jurământ, nici măcar în ziua morţii mele.

***

Dorian stătea pe o saltea de pe podeaua din piatră. Singura sursă de aer din celula lui o constituia nişa îngustă de pe peretele opus. Adierea slabă a musonului ajungea la el, păstrând temperatura suportabilă. Când asculta, auzea

vocile prizonierilor din celelalte celule de pe culoar, bolboroseala lor fiind întreruptă din când în când de strigăte ofensatoare adresate gărzilor arabe şi de certuri între ei. Erau precum câinii închişi în cuşti prea mici pentru numărul lor şi, în căldura insuportabilă, aceşti marinari de obicei violenţi deveneau criminali. Chiar ieri auzise hărmălaia iscată de un conflict îngrozitor în urma căruia un bărbat fusese sugrumat în celula alăturată, în aclamaţiile colegilor lui. Dorian tremura acum şi reveni la activitatea cu care-şi omora timpul în captivitate. Folosea o za de la lanţurile de la picioare ca să-şi scrijelească numele pe zid. Mulţi alţii care fuseseră închişi în această celulă îşi lăsaseră însemnele scrijelite în blocurile moi de coral.

„Poate că, într-o zi, Tom va găsi numele meu aici şi va şti ce s-a întâmplat cu mine”, îşi spuse el, în timp ce scrijelea piatra.

Temnicerii lui îl puseseră în lanţuri chiar în dimineaţa precedentă. La început îl lăsaseră liber, însă apoi îl găsiseră încercând să se strecoare prin nişa îngustă din zidul opus. Dorian nu fusese descurajat de distanţa de nouă metri de sub nişă şi reuşise să îşi forţeze partea superioară a micului său corp să intre prin ea; apoi auzise strigăte alarmate în spatele lui, iar temnicerii îi prinseseră gleznele şi îl târâseră înapoi în celulă.

Bărbaţii îl ţinuseră în timp ce el se zbătea ca un peşte în cârlig.

— Al-Auf nu va avea milă de noi dacă se răneşte căţeluşul necredincios. Aduceţi lanţurile pentru sclavi!

Un fierar modificase cătuşele ca să se potrivească gleznelor lui mici.

— Asiguraţi-vă că fierul nu-l răneşte. Al-Auf îl va ucide pe cel care îi zgârie pielea albă sau care îi smulge un fir de păr roşu de pe cap.

În afară de lanţurile de la picioare, îl tratau cu atenţie şi respect. În fiecare dimineaţă, chiar dacă se opunea din răsputeri, două femei cu văl îl duceau în curte. Ele îl dezbrăcau şi îi ungeau corpul cu ulei, apoi îl îmbăiau la cisterna cu apă de ploaie. La bordul navei, Dorian nu se spălase cu lunile – nu era apă proaspătă pentru o asemenea extravaganţă, la care se adăuga şi faptul că toţi

marinarii ştiau că spălatul prea des reducea uleiurile naturale ale pielii, fiind dăunător pentru sănătate. Musulmanii erau în mod ciudat dependenţi de astfel de excese în ceea ce privea igiena personală – Dorian îi văzuse spălându-se şi de cinci ori pe zi, înainte de a trece prin ritualul rugăciunilor lor –, aşadar, chiar dacă îi ameninţa sănătatea, era nevoit să cedeze chinului zilnic al spălatului. Chiar ajunsese să îi placă pauza din rutina plictisitoare a captivităţii şi îi era tot mai greu să se enerveze ca să protesteze.

Ocazional, încerca fără nicio tragere de inimă să o muşte de mână pe una dintre femei, mai ales când îi pipăia părţile mai intime ale corpului. Curând totuşi, ele ştiau la ce să se aştepte şi se fereau amuzate. Ele se mirau încontinuu de părul lui Dorian în timp ce îl mângâiau, îl pieptănau, îl periau şi îl strângeau în şuviţe groase. Îi înlocuiseră zdrenţele urât mirositoare cu o robă curată, de culoare albă.

Aveau grijă de el şi în alte privinţe, îi puseseră o blană moale şi frumoasă de oaie pe frunzele de palmier ale saltelei lui. Îi dăduseră o pernă de mătase pentru cap şi o lampă cu ulei ca să lumineze în orele lungi ale nopţii. Avea mereu un urcior cu apă la îndemână, iar conţinutul se păstra rece. Femeile îl hrăneau de trei ori pe zi şi, chiar dacă la început jurase să moară de foame doar ca să le facă în ciudă, aroma mâncării pe care i-o ofereau era prea tentantă pentru apetitul lui de copil ca să reziste.

Deşi singurătatea era greu de suportat, ştia că trebuia să fie recunoscător că nu fusese dus în celulele aglomerate de pe culoar. Fusese avertizat de tatăl său şi de Tom despre ce s-ar fi putut întâmpla cu un băiat drăguţ dacă era lăsat la mila bărbaţilor mai în vârstă, depravaţi şi răi.

Lanţurile lui erau lungi doar cât să ajungă la treapta de sub nişă şi, cu toate că putea să urce pe ea şi să privească afară prin mica fereastră, nu putea încerca din nou să evadeze. Când nu-şi scrijelea numele pe zid, îşi petrecea orele privind afară dincolo de lagună, unde era ancorată flota lui al-Auf. Tânjea măcar să zărească pânza albă din vârful catargului navei *Serafim,* dincolo de acel orizont albastru îndepărtat.

„Tom va veni”, îşi promitea el în fiecare dimineaţă în timp ce scruta oceanul care se lumina.

La fiecare apus de soare, privea până ce orizontul împrumuta nuanţele purpurii ale nopţii şi se încuraja cu aceleaşi cuvinte: „Tom a promis şi întotdeauna îşi ţine promisiunile. Va veni mâine. Ştiu că va veni”.

La câteva zile, temnicerii lui veneau ca să-l ducă la Ben Abram. Doctorul musulman îl numise pe Dorian „puiul de leu”, nume cu care rămăsese. Temnicerii se temeau la fel de mult de mânia lui ca şi femeile şi i-l încredinţară lui Ben Abram uşuraţi. Doctorul îl examină cu atenţie din vârful capului său strălucitor până la picioarele goale, ca să vadă dacă fusese neglijat sau abuzat, în mod special îl interesa ca lanţurile de la picioare să nu-i lase semne pe pielea albă şi să fie hrănit şi îngrijit corespunzător.

— Eşti tratat bine, micule pui de leu roşcat?

— Nu, mă bat în fiecare zi, răspunse Dorian sfidător. Şi mă ard cu fierul încins.

— Te hrănesc bine?

Ben Abram zâmbi îngăduitor auzind această minciună evidentă.

— Îmi dau să mănânc viermi şi să beau urină de şoarece.

— Îţi prinde bine dieta, remarcă Ben Abram. Ar trebui să o încerc şi eu.

— Îmi cade părul, îl contrazise Dorian. Curând voi fi chel, apoi al-Auf te va trimite pe câmpul de execuţie.

Dorian era conştient de valoarea deosebită pe care o stabiliseră musulmanii pentru părul lui, dar bătrânul îi crezuse ameninţarea că va cheli doar o singură dată.

Acum, el zâmbi din nou şi îi ciufuli pletele bogate.

— Vino cu mine, puiule de leu chel!

Îl luă pe Dorian de mână şi, pentru prima dată, băiatul nu încercă să se retragă. În singurătatea lui dureroasă, pe care încerca din greu să o ascundă, Dorian fu atras irezistibil de bătrânul binevoitor. Merse împreună cu el în camera de audienţă, unde îl aştepta al-Auf.

În cadrul întrunirilor, se desfăşura un ritual în care Dorian era prezentat celui mai nou cumpărător. Cât discutau şi se tocmeau, inspectându-i părul şi corpul gol,

Dorian rămânea ţeapăn, holbându-se la ei cu o încruntare teatrală plină de furie şi ură, compunând în tăcere cea mai urâtă insultă posibilă – rezultat al faptului că stăpânea tot mai bine araba.

În timpul negocierilor sosea mereu un moment în care cumpărătorul întreba: „Dar vorbeşte limba Profetului?” Apoi al-Auf se întorcea spre Dorian şi-i ordona: „Spune ceva, copile”.

Dorian se înălţa şi rostea cea mai nouă insultă. „Fie ca Allah să-ţi înnegrească faţa şi să-ţi putrezească dinţii în maxilarele tale blestemate”. Sau: „Fie ca Allah să-ţi umple intestinele cu viermi şi să sece laptele din ugerele tuturor caprelor pe care le-ai luat vreodată de soţii”. Atacurile acestea stârneau mereu consternarea în rândul posibililor cumpărători. După aceea, Ben Abram îl conducea înapoi în celula lui, unde îl mustra afectat: „De unde a învăţat un copil atât de frumos nişte cuvinte atât de urâte?” însă colţurile ochilor i se încreţeau uşor într-un zâmbet.

Însă ultima dată când intră în camera de audienţă, Dorian fu conştient că se schimbase ceva. Bărbatul căruia îi era prezentat nu era vreun căpitan necizelat de navă *dhow* sau un comerciant gras şi uleios: era un prinţ.

Acesta stătea în mijlocul camerei pe o grămadă de perne şi de covoare de mătase, şi totuşi, spatele îi era drept şi avea o poziţie regală. Deşi o duzină de servitori stăteau în spatele lui cu o atitudine de slugi linguşitoare, acest bărbat nu era arogant. Demnitatea lui era poruncitoare, iar prezenţa, monumentală. În Biblia familiei de la High Weald exista o imagine a Sfântului Petru, Piatra. Asemănarea acestui bărbat cu el era atât de frapantă, încât Dorian crezu că trebuia să fie aceeaşi persoană. Fu copleşit de evlavie pe loc.

— Salută-l pe puternicul prinţ al-Malik, insistă al-Auf, când Dorian rămase fără cuvinte în faţa a ceea ce părea reîncarnarea apostolului lui Hristos. În mod evident, pe al-Auf îl neliniştea reacţia lui Dorian la ordinul său, căci se trăgea anxios de barbă.

— Arată-i respect prinţului sau voi pune să te biciuiască, îl îndemnă el.

Dorian ştia că ameninţarea era o vorbă goală: al-Auf nu

i-ar fi făcut niciun semn ca să-i coboare valoarea. El continuă să se holbeze cu veneraţie la bărbatul din faţa lui.

— Fă o *salaam* în faţa prinţului! îl îndemnă al-Auf.

Dorian simţi că toată împotrivirea lui pălea în prezenţa acelui om. Fără să vrea, făcu o reverenţă respectuoasă.

Al-Auf păru uimit şi decise să insiste pe acest avantaj neaşteptat, sperând că băiatul avea să evite să facă vreo referire la capre şi la dinţi putrezi.

— Vorbeşte cu măritul prinţ! Salută-l în limba Profetului, îi ordonă el.

Fără să-şi propună asta, Dorian îşi aminti un exerciţiu pe care i-l dăduse Alf Wilson în timpul unei după-amiezi lungi de pe puntea pupei, când *Serafimul* stătea nemişcat în calmul ecuatorial. El încercase să-i explice asemănările dintre credinţa islamică şi cea creştină. Acum, cu vocea lui dulce, Dorian recită din Coran: „Sunt doar un om ca şi voi, dar mi-am dat seama că Dumnezeul tău este singurul Dumnezeu. Oricine se aşteaptă să-şi întâlnească Stăpânul trebuie să fie just”.

Toţi oamenii traseră scurt aer în piept. Până şi prinţul se aplecă repede înainte, uitându-se absorbit în ochii verzi ai lui Dorian.

Dorian era încântat de impresia pe care o făcuse. Mereu îi plăcuseră piesele de teatru pe care le punea în scenă dascălul Walsh la High Weald şi la bordul navei, când lui Dorian i se dădea, de obicei, rolul unei femei. Totuşi, aceasta fu, fără îndoială, cea mai reuşită interpretare a lui.

În tăcerea lungă, prinţul se îndreptă încet şi se întoarse spre bărbatul care stătea exact în spatele lui. După veşmintele lui, Dorian îşi dădu seama că era un hoge, un lider religios, echivalentul islamic al preotului.

— Interpretează cuvintele copilului, îi ordonă prinţul.

— Este versul o sută zece din sura optsprezece, recunoscu fără nicio tragere de inimă hogea.

Faţa îi era rotundă şi lucioasă de la traiul bun, iar burta sa mare îi ajungea până în poală. Barbişonul ciufulit era vopsit în portocaliu-deschis cu henna.

— Copilul l-a citat cu acurateţe, dar chiar şi un papagal poate fi dresat să rostească nişte cuvinte pe care nu le înţelege.

Prinţul se întoarse din nou spre Dorian.

— Ce înţelegi prin justeţe, copile? îl întrebă el.

Alf Wilson îl pregătise pentru asta, iar Dorian nu ezită.

— Este adevăratul respect pentru Dumnezeu, care dezaprobă adorarea idolilor sau a oamenilor sfinţi, a forţelor naturii şi mai ales a propriei persoane.

Al-Malik se întoarse din nou spre hoge.

— Sunt acestea cuvintele unui papagal? îl întrebă el.

Preotul părea derutat.

— Nu sunt, stăpâne. Chiar sunt cuvinte înţelepte.

— Câţi ani ai, copile?

Al-Malik îl fixă pe Dorian cu privirea lui pătrunzătoare.

— Am unsprezece, aproape doisprezece ani, îi spuse Dorian mândru.

— Eşti musulman?

— Aş prefera să-mi fie nasul mâncat de lepră, răspunse Dorian. Sunt creştin.

Nici prinţul, nici hogea nu părură şocaţi sau mânioşi în faţa unei asemenea negări vehemente. Şi ei ar fi respins la fel de puternic orice sugestie de apostazie.

— Vino aici, băiete, ordonă al-Malik fără răutate, iar Dorian se apropie de el.

Întinse mâna şi apucă părul strălucitor şi proaspăt spălat al lui Dorian. Băiatul se supuse răbdător în timp ce prinţul îşi trecea degetele prin părul lui.

— Aşa trebuie să fi fost părul Profetului, spuse el încet.

Toţi oamenii din cameră răspunseră: „Slavă lui Dumnezeu”.

— Acum poţi să-l trimiţi de aici, îi spuse al-Malik lui al-Auf. Am văzut destul şi trebuie să vorbim.

Ben Abram îl luă de mână pe Dorian şi se îndreptară spre uşă.

— Păziţi-l bine, strigă al-Malik după ei, dar trataţi-l cu blândeţe.

Ben Abram făcu un gest de respect şi supunere, atingându-şi buzele şi inima, şi îl conduse pe Dorian în celula sa.

***

Servitorii lui al-Auf aduseră noi ibrice cu cafea. În timp ce unul umplea din nou minuscula ceaşcă din aur pur a prinţului cu băutura neagră şi densă, un altul îi reaprinse narghileaua.

Negocierea unei achiziţii atât de importante nu putea fi grăbită. Treptat, cu pauze lungi şi cu dialoguri elaborate, exprimate în fraze poetice şi înflorite, cei doi bărbaţi se apropiară de o înţelegere. Al-Auf dublase preţul la doi lakh ca să aibă cu ce negocia şi, treptat, se lăsă convins să-l mai scadă.

Era mult după căderea nopţii când, la lumina lămpilor cu ulei şi în fumul parfumat al pipei, căzură de acord asupra preţului de sclav al copilului.

— Nu călătoresc cu mult aur pe nava mea, spuse al-Malik. Voi lua copilul cu mine când voi pleca mâine-dimineaţă şi voi trimite o navă *dhow* rapidă înapoi spre tine, de îndată ce voi ajunge în Lamu. Vei avea lakhul înainte de luna nouă. Jur că aşa va fi.

Al-Auf avu o uşoară ezitare.

— Cum spune marele prinţ, zise el apoi.

— Lasă-mă acum, este târziu şi vreau să mă rog.

Al-Aui se ridică imediat. Îi cedase lui al-Malik propriul apartament, fiind onorat să fie gazda unui asemenea invitat important, şi în timp ce se retrăgea spre uşă făcu o serie de plecăciuni adânci.

— Fie ca huriile paradisului să-ţi viziteze visele, măreţe prinţ!

— Fie ca trezirea ta să fie parfumată cu mirosul violetelor, puternice!

— Fie ca rugăciunile tale să zboare precum săgeţile cu vârf din aur direct spre urechile lui Allah, o, adorat al Profetului!

***

Dorian nu putea să doarmă. Euforia pe care o trăise după întâlnirea cu prinţul dispăruse de mult şi acum era din nou speriat şi singur. El ştia că, încă o dată, circumstanţele se schimbaseră şi că era pe cale să fie aruncat în ape întunecate şi nesigure. Chiar dacă ura captivitatea

plictisitoare, era ceva cu care se obişnuise. Şi poziţia în care se afla îi oferea mici consolări: ajunsese să-i placă să depindă de bătrânul doctor arab. Ben Abram era o faţă prietenoasă şi Dorian simţea că îi voia sincer binele. De asemenea, cât timp se afla pe această insulă, exista o mare şansă ca tatăl său şi Tom să-l găsească. Dacă ar fi fost dus în altă parte de prinţul care-l înspăimânta, ce şansă ar mai fi avut ei să-i dea de urmă?

Era prea speriat ca să stingă flacăra lămpii de ulei, deşi atrăgea ţânţarii în mica lui celulă, aşa că preferă să scrijelească decât să stea treaz, întins în întuneric. Sub pereţii fortului, frunzele de palmier foşneau uşor în vântul nemilos al musonului. Se strânse în braţe şi ascultă sunetul trist al vântului, reuşind cu greu să nu plângă.

Apoi, auzi un alt sunet în vânt, atât de uşor încât la început nu străpunse complet ceaţa întunecată a suferinţei lui. Sunetul dispăru, apoi reveni mai puternic şi mai clar. Dorian se ridică şi întinse mâna spre lampă. Degetele îi tremurară atât de tare, încât aproape că o scăpă.

Traversă şovăitor celula spre treapta de sub nişă şi ajunse la capătul lanţului. Lăsă lampa pe pervaz şi ascultă din nou. Nu era nicio greşeală: cineva fluiera uşor acolo jos, la marginea pădurii, iar când recunoscu melodia, inima îi sări din piept.

„Este Tom”. Voi să strige cu voce tare şi forţă lanţul ca să ajungă la deschizătură. Încercă să cânte următorul vers al melodiei, dar vocea i se stinse, iar buzele îi amorţiră de emoţie. Se adună şi încercă din nou, ridicând vocea atât cât să nu-l audă gărzile din capătul culoarului sau observatorul de pe meterezele de deasupra lui:

Vom vorbi cu patos şi vom vui, pe tot oceanul furtunos.

Vom vorbi cu patos şi vom vui, pe toate mările furtunoase...

Fluieratul de afară se opri brusc. Ciuli urechile, dar nu îl mai auzi. Ar fi vrut să strige, dar ştia că ar fi putut alerta pe cineva; aşadar îşi ţinu gura, deşi îl ardea ca şi când ar fi avut pe limbă un cărbune aprins.

Deodată, un sunet, urmat de vocea lui Tom, se auzi în faţa ferestrei.

— Dorry!

— Tom! O, ştiam că vei veni! Ştiam că-ţi vei ţine promisiunea.

— Şşşt, Dorry! Nu atât de tare! Poţi ieşi pe fereastră?

— Nu, Tom. Sunt înlănţuit de perete.

— Nu plânge, Dorry. Te vor auzi.

— Nu plâng.

Dorian îşi băgă degetele în gură ca să înăbuşe sunetele plânsului.

Capul lui Tom apăru în deschizătura ferestrei.

— Aici!

Dorian îşi înghiţi ultimul suspin şi întinse mâinile prin nişă.

— Dă-mi mâna.

Tom se chinui să-şi facă loc prin mica deschizătură, dar în cele din urmă se retrase.

— Nu este bine, Dorry.

Feţele lor se aflau la doar treizeci de centimetri distanţă.

— Va trebui să ne întoarcem după tine.

— Te rog, nu mă lăsa aici, Tom! îl imploră Dorian.

— *Serafimul* aşteaptă în larg. Tata, Aboli şi cu mine suntem aici. Ne vom întoarce curând după tine.

— Tom!

— Nu, Dorry. Nu face atâta zgomot! Jur că ne vom întoarce după tine!

— Tom, nu mă lăsa singur! Tom!

Fratele lui pleca, iar el nu putea suporta asta. Dorian trase disperat de braţele lui, încercând să-l forţeze să rămână.

— Dă-mi drumul, Dorry, voi cădea din cauza ta.

Apoi se auzi un strigăt de pe meterezele de deasupra lor, iar o voce strigă în arabă:

— Cine este? Cine este acolo?

— Gărzile, Dorry. Dă-mi drumul.

Brusc, Dorian simţi că braţele fratelui său se smulg din prinsoarea lui şi, în acelaşi timp, se auzi vuietul unui foc de muschetă de deasupra capetelor lor. Ştia că fratele lui fusese rănit şi îi auzi corpul alunecând pe zid, apoi, cu un zgomot surd şi îngrozitor, lovind pământul mult mai jos.

— Oh, nu! Te rog, Doamne, nu! strigă Dorian.

Încercă să-şi bage capul prin nişă suficient de mult încât

să vadă dacă fratele său chiar fusese ucis, dar lanţul îl împiedică.

Apoi se auzi un cor de strigăte şi de împuşcături de muschetă de deasupra zidurilor. Rapid, confuzia se răspândi prin garnizoană. După câteva minute, auzi vocile arabilor de la baza zidului de sub fereastra lui.

— Nu este nimeni aici, strigă cineva spre gărzile de pe meterezele de deasupra capului lui Dorian.

— Ştiu că l-am nimerit! strigă gardianul spre cel de jos. *Trebuie* să fie acolo.

— Nu, nu este nimeni aici – dar văd nişte urme în locul unde a căzut.

— Trebuie să fi fugit în pădure.

— Cine era?

— Un european. Avea faţa foarte albă în lumina lunii.

Vocile lor se estompară în pădure. Apoi, Dorian auzi mai multe strigăte şi focuri de muschetă, precum şi sunetul unui bărbat bâjbâind printre copaci. Treptat, zgomotele se îndepărtară.

Rămase lângă nişă tot restul nopţii, aşteptând şi ascultând. Dar, încet, ultimele scântei de speranţă se stinseră, iar când răsăritul gri aprinse în cele din urmă golful şi oceanul de dincolo de el, *Serafimul* nu se văzu nicăieri. Doar atunci se strecură înapoi pe blana de oaie cufundându-şi faţa în perna din mătase ca să-şi înăbuşe suspinele şi să o ude cu lacrimi.

***

La prânz, veniră să-l ia. Cele două femei care-l îngrijiseră plângeau şi se văicăreau din pricină că pleca, iar când temnicerul îi desfăcu lanţul de la picior, spuse morocănos:

— Mergi cu Domnul, maimuţică! Când nu o să mai fi, nu va mai avea cine să ne facă să râdem.

Ben Abram îl duse în locul în care aştepta al-Auf, cu mâinile proptite în şold şi cu barba tremurând de furie.

— Ce câini europeni erau cei care au venit să-ţi adulmece bordeiul aseară, căţeluşule? întrebă el.

— Nu ştiu nimic despre asta.

Deşi încă se mai simţea necăjit şi gata să plângă, Dorian se străduia să pară sfidător.

— Dormeam şi nu am auzit nimic azi-noapte. Poate ţi-a trimis diavolul vise urâte.

Nu avea să-l trădeze niciodată pe Tom în faţa lor.

— Nu mai sunt nevoit să-ţi accept neobrăzarea, zise al-Auf apropiindu-se. Răspunde-mi, sămânţă a Satanei! Cine a fost la fereastra celulei tale? Paznicii te-au auzit vorbind cu intrusul.

Dorian îl privea în tăcere, adunându-şi saliva sub limbă.

— Aştept! îi spuse al-Auf ameninţător şi-şi aplecă faţa până când ajunseră aproape ochi în ochi.

— Nu mai aştepta, spuse Dorian, apoi îl scuipă în faţă.

Piratul se dădu în spate uluit, apoi mânia îngrozitoare îi schimonosi trăsăturile şi scoase pumnalul încovoiat de la curea.

— N-o să mai faci aşa ceva, jură el. O să-ţi scot inima aia de păgân pentru asta!

Când vru să lovească, Ben Abram sări între ei. Pentru un om de vârsta lui, era sprinten şi iute. Apucă încheietura lui al-Auf cu ambele mâini. Deşi nu avu suficientă forţă încât să oprească lovitura, o abătu dinspre pieptul lui Dorian. Vârful scânteietor al pumnalului se agăţă în mâneca veşmântului alb şi lăsă o tăietură dreaptă în material.

Al-Auf se clătină în spate, dezechilibrat de atacul neaşteptat. Apoi, aproape dispreţuitor, îl aruncă la pământ pe bătrân.

— O să plăteşti pentru asta, moşneag nebun!

Apoi păşi peste el.

— Stăpâne, nu-i face rău copilului! Aminteşte-ţi de profeţie şi de aur, se rugă Ben Ahram, apucând tivul mantiei lui al-Auf.

Corsarul ezită. Avertismentul îl impresionase.

— Pierdem o sută de mii de rupii, insistă Ben Abram. Şi blestemul Sfântului Taimtaim va cădea asupra ta dacă-l omori.

Al-Auf părea nehotărât, dar buzele îi zvâcneau şi mâna care ţinea cuţitul îi tremura. Se uita spre Dorian cu atâta ură, încât curajul îl părăsi în cele din urmă pe băiat şi se sprijini cu spatele de perete.

— Scuipatul unui păgân! E mai rău decât sângele de porc! M-a pângărit!

Al-Auf îşi stăpânea cu greu mânia şovăielnică. Dădu să se arunce din nou spre el, apoi încremeni când o voce poruncitoare bubui în încăpere:

— Opreşte-te! Lasă cuţitul jos! Ce-i nebunia asta?

Prinţul al-Malik apăru în uşă. Atras de strigăte şi de agitaţie, venise prin încăperile din spate. Al-Auf aruncă pumnalul şi se prosternă pe dalele de piatră.

— Iartă-mă, nobile prinţ, se bâlbâi el. Mi-a luat diavolul minţile preţ de-o clipă.

— Ar trebui să te trimit să-ţi vizitezi terenul de execuţie, spuse al-Malik cu răceală.

— Sunt doar ţărână în ochii tăi, scânci al-Auf.

— Copilul nu mai e proprietatea ta. Îmi aparţine mie.

— Îmi voi răscumpăra prostia în orice fel doreşti, numai nu-ţi întoarce mânia asupra mea, mărite prinţ!

Al-Malik nu se sinchisi să răspundă, ci se uită la Ben Abram.

— Du copilul în lagună de îndată şi urcă-l la bordul navei mele. Căpitanul îl aşteaptă să sosească. Voi veni şi eu în scurt timp. Pornim la drum chiar în această noapte, odată cu mareea.

Doi dintre oamenii prinţului îl însoţiră pe Dorian la lagună, iar Ben Abram merse cu el, ţinându-l de mână. Dorian era palid, cu fălcile încleştate în încercarea de a părea curajos. Nu spuseră nimic până când ajunseră pe plajă, unde luntrea navei regale aştepta să-l ia pe Dorian şi să-l ducă în locul unde ancorase nava.

Atunci, pe neaşteptate, Dorian îl rugă pe Ben Abram:

— Te rog, vino cu mine.

— Nu pot face asta, clătină bătrânul din cap.

— Măcar până la navă. Te rog. Eşti singurul prieten pe care-l mai am în lumea asta.

— Bine, dar numai până acolo.

Ben Abram urcă în barcă lângă el, iar Dorian se trase mai aproape.

— Ce o să se întâmple acum cu mine? întrebă el în şoaptă.

Ben Abram îi răspunse cu blândeţe:

— Orice va dori Domnul, puiule de leu.

— O să-mi facă rău? O să mă vândă altcuiva?

— Prinţul te va ţine mereu lângă el, îl asigură Ben Abram.

— Cum poţi fi atât de sigur?

Dorian puse capul pe braţul lui Ben Abram.

— Din cauza profeţiei Sfântului Taimtaim. Nu-ţi va da drumul niciodată. Eşti prea preţios pentru el.

— Ce e cu profeţia asta? Dorian se îndreptă şi-l privi în faţă. Toţi vorbesc despre profeţie, dar nimeni nu-mi spune despre ce e vorba.

— Nu a venit vremea să afli, zise Ben Abram, sprijinind din nou capul copilului de braţul său. Într-o zi, îţi va fi desluşită.

— Nu-mi poţi spune acum?

— Ar putea fi periculos să ştii. Trebuie să ai răbdare, micuţule.

Luntrea se lovi de peretele navei, unde câţiva bărbaţi aşteptau să-l ia pe Dorian.

— Nu vreau să mă duc, zise băiatul ţinându-se de Ben Abram.

— Este voia Domnului.

Bătrânul desprinse cu grijă degetele lui Dorian, iar marinarii îl apucară şi-l urcară pe punte.

— Te rog, mai stai puţin cu mine, îl imploră Dorian, privind în jos spre micuţa barcă.

Ben Abram nu putu să refuze rugămintea lui.

— Voi rămâne cu tine până când porniţi, încuviinţă el şi-l însoţi pe Dorian până în cabina mică ce-i fusese păstrată.

Se aşeză lângă el pe saltea şi căută în buzunarul de la curea.

— Bea asta.

Scoase o fiolă micuţă de sticlă verde şi i-o oferi.

— Ce este?

— Va domoli durerea despărţirii noastre şi te va face să dormi.

Dorian înghiţi conţinutul fiolei şi se strâmbă.

— Are un gust groaznic.

— Ca urina de şobolan? zâmbi Ben Abram, iar Dorian izbucni într-un hohot de râs amar şi-l îmbrăţişă.

— Acum, întinde-te.

Bătrânul îl culcă pe Dorian pe saltea şi o vreme vorbiră încetişor. Apoi pleoapele lui Dorian începură să coboare. Nu dormise deloc în noaptea precedentă, aşa că oboseala şi băutura îl copleşiră în scurt timp.

Ben Abram îl mângâie pe cap pentru ultima dată.

— Mergi cu Domnul, copile, spuse el blând, apoi se ridică de pe saltea şi ieşi pe punte.

***

Tropăitul picioarelor deasupra capului său şi legănatul carenei în apă odată cu plecarea vasului îl treziră pe Dorian. Se uită după Ben Abram, dar văzu că plecase. În locul lui, o femeie ciudată stătea ghemuită pe jos, lângă saltea. Cu veşmântul şi cu vălul său negru, semăna cu un vultur cuibărit.

Dorian se ridică ameţit şi merse împleticit până la micul hublou al cabinei. Era întuneric afară, iar stelele dansau pe apele lagunei. Aerul dulce al nopţii îi suflă în faţă şi-l înviora, luminându-i puţin mintea. Ar fi vrut să urce pe punte, dar când se întoarse spre uşă, femeia se ridică şi-i bloca drumul.

— Nu trebuie să pleci de-aici până când nu te cheamă prinţul.

Dorian se contrazise puţin cu ea, dar abandonă efortul inutil şi se întoarse la hublou. Privi cum lăsau în urmă pereţii fortului, sclipind albi în lumina lunii, în vreme ce vasul ieşea din lagună şi-şi croia drum prin canal. Apoi simţi podeaua săltându-i sub picioare când se loviră de primul curent al oceanului. Când vasul se întoarse spre vest, priveliştea insulei scăldată în lumina lunii dispăru. Coborî de la hublou şi se aruncă pe saltea.

Femeia înveşmântată în negru se duse la hublou şi trase oblonul greu de lemn. În clipa aceea, santinela de pe punte, aflată deasupra capului lui Dorian, strigă atât de brusc, încât Dorian tresări:

— Ce navă sunteţi?

— Bărci de pescuit cu captura de noapte, se auzi replica.

Răspunsul era slab, aproape prea slab din pricina

distanţei şi a oblonului închis peste hublou, dar inima lui Dorian i se izbi de coaste şi o luă la goană de bucurie.

— Tată! spuse el gâtuit.

Deşi vocea răspunsese în arabă, o recunoscuse pe loc. Sări prin cabină şi încercă să ajungă la fereastră, dar femeia îl prinse.

— Tată! strigă el în timp ce se lupta cu ea, dar femeia era voinică, cu sâni mari şi cu burta plină şi moale. Deşi era grasă, era puternică. Îl apucă de piept şi-l aruncă înapoi pe saltea.

— Dă-mi drumul! strigă el în engleză. E tatăl meu. Lasă-mă să merg la el.

Femeia se întinse peste el cu toată greutatea, ţintuindu-l în loc.

— Nu poţi să pleci din cabină, mormăi ea. Este porunca prinţului.

Dorian se luptă cu ea, apoi încremeni când tatăl său strigă din nou în noapte către navă:

— Ce navă sunteţi?

Vocea i se auzea tot mai slab. Probabil că vasul se îndepărta rapid.

— Nava prinţului Abd Muhammad al-Malik, strigă santinela, cu vocea clară şi puternică.

— Mergeţi cu Allah!

Vocea lui Hal se auzi acum atât de slab şi de îndepărtat, încât păru doar o şoaptă în urechile lui Dorian.

— Tată! ţipă el din toată puterea, dar greutatea femeii îl apăsa pe piept, sufocându-l. Nu pleca! Sunt eu, Dorry! strigă el disperat, fiindcă ştia că ţipătul său înăbuşit nu avea cum să ajungă vreodată dincolo de apă din cabina închisă, până la urechile tatălui său.

Cu o smucitură bruscă şi un salt, o împinse într-o parte pe femeia masivă şi reuşi să scape de sub ea. Înainte ca ea să apuce să se ridice în picioare, el sărise deja spre uşa cabinei. În timp ce se chinuia cu încuietoarea, femeia se azvârli spre el. Tocmai reuşise să deschidă uşa când degetele ei i se înfipseră în gulerul hainei. El se aruncă în faţă cu atâta forţă, încât ţesătura se rupse şi se eliberă.

Apoi ţâşni pe scara de tambuchi cu femeia pe urmele lui, ţipând din toate puterile:

— Opriţi-l! Prindeţi păgânul!

Un marinar arab îl aştepta pe Dorian în capul scărilor şi-i blocă drumul cu braţele întinse, dar Dorian se trânti pe punte şi, iute ca un dihor, se strecură printre picioarele lui. Alergă pe punte către pupă.

Văzu conturul negru al bărcii lungi de pe *Serafim* traversând siajul navei şi îndreptându-se încet către insulă, cu vâslele legănându-se şi picurând fosforescent de pe lopeţi. O siluetă înaltă stătea la pupa. Dorian ştia că era tatăl lui.

— Nu mă lăsa! strigă el.

Vocea lui se auzi încet în noapte.

Ajunse la balustrada de la pupă şi se urcă pe ea, pregătindu-se să sară peste bord în apele întunecate, dar un braţ vânjos îl apucă de gleznă şi-l trase în jos. În câteva secunde fu acoperit de greutatea a şase membri arabi ai echipajului. Aceştia îl purtară înapoi pe scara de tambuchi în timp ce el se zbătea, lovea şi zgâria, apoi îl împinseră înapoi în cabină.

— Dacă săreai în mare, m-ar fi aruncat şi pe mine, să mă mănânce peştii, se plânse amărâtă femeia bătrână şi grasă. Cum poţi să fii atât de crud cu mine?

Pufni şi se frământă, apoi trimise pe cineva să-l roage pe căpitan să pună doi oameni la uşa cabinei, după care se asigură că oblonul de la hublou şi uşa cabinei erau bine încuiate, ca să împiedice o altă tentativă de evadare. Dorian era atât de epuizat şi de tulburat, încât – atunci când adormi într-un târziu – fu ca şi când încă era sub influenţa licorii.

Femeia îl trezi când era aproape prânzul.

— Prinţul a trimis după tine, îi spuse ea, şi o să se supere pe bătrâna Tahi dacă eşti murdar şi miroşi urât ca un ied.

Băiatul se lăsă din nou îmbăiat, pieptănat şi dat cu ulei parfumat. Pe urmă fu condus în pavilionul de pe puntea din faţă a navei.

Acoperişul de pânză apăra puntea de soarele arzător, aflat aproape deasupra capului, dar laturile structurii asemănătoare unui cort erau ridicate, lăsând să pătrundă vântul răcoros al musonului. Puntea fusese acoperită cu

covoare de mătase, iar prinţul stătea întins pe un baldachin uşor ridicat, pe un pat de perne, în timp ce hogele şi alţi patru membri ai alaiului său stăteau dedesubt, cu picioarele încrucişate. Erau adânciţi în discuţie când Dorian fu adus în faţa lor, dar al-Malik le făcu semn tuturor să tacă atunci când Tahi conduse copilul în faţa lui.

Aceasta se prosternă înaintea prinţului, iar când Dorian refuză să-i urmeze exemplul, îl trase de gleznă.

— Arată-i respect prinţului! şuieră ea. Altfel o să pună să te bată.

Dorian era hotărât să se împotrivească poruncii. Îşi încleştă fălcile şi ridică ochii, privindu-l pe prinţ în faţă. După doar câteva secunde, simţi că hotărârea i se clatină şi coborî privirea. I se părea cumva imposibil să sfideze persoana aceea regală. Făcu gestul respectuos.

— *Salaam aliekum,* stăpâne! şopti el prosternându-se.

Expresia lui al-Malik rămase severă, dar în jurul ochilor îi apărură micile riduri provocate de zâmbet.

— Pacea să fie şi cu tine, al-Amhara!

Îi făcu semn lui Dorian să vină mai aproape, apoi îi arătă o pernă de sub baldachinul său, în partea lui dreaptă.

— Stai aici, unde te pot opri să mai sari peste bordul corăbiei când *cafard* – nebunia – te apucă din nou.

Dorian se supuse fără să crâcnească, aşa că ceilalţi bărbaţi îl ignorară şi-şi continuară conversaţia. Dorian încercă o vreme să le urmărească discuţia, dar vorbeau repede şi pretenţios, ceea ce-i punea la încercare puterea de înţelegere. Foloseau din plin nume de oameni şi de locuri despre care nu avea habar. Recunoscu, însă, numele unui loc – Lamu. Încercă să se orienteze şi văzu cu ochii minţii hărţile Coastei Febrei, pe care fusese nevoit să le studieze atât de des în timpul lecţiilor de navigare cu Ned Tyler.

Lamu se afla la câteva sute de leghe la nord de Zanzibar. Era o insulă mai mică şi, din câte îşi amintea el despre ordinele de navigare din jurnalul de bord al tatălui său, era un port comercial important şi sediul Imperiului Oman.

Observă după direcţia vântului şi după unghiul din care bătea soarele după-amiezii că nava se îndrepta cu

aproximaţie spre nord-vest, ceea ce însemna că mergeau probabil spre Lamu. Se întrebă ce soartă îl aştepta acolo, apoi întinse gâtul să vadă dincolo de pupă.

Nu mai era nici urmă de Fior de la Mar la orizont, în urma lor. Probabil că trecuseră în timpul nopţii de insulă, oprind orice mod de comunicare cu *Serafimul,* cu tatăl său şi cu Tom. La gândul acesta, se simţi copleşit din nou de starea aceea enervantă de disperare, dar decise să nu se lase înfrânt. Se strădui din nou să urmărească discuţiile dintre prinţ şi oamenii săi. „Tata s-ar aştepta să ţin minte tot ce spun. I-ar putea fi de mare folos ca să-şi ducă la îndeplinire planurile”, îşi spuse el, însă chiar atunci, hogele se ridică şi merse spre provă. De acolo începu chemarea la rugăciune, cu o voce ascuţită şi tremurătoare. Prinţul şi oamenii săi încetară discuţia şi se pregătiră pentru rugăciunea de prânz. Sclavii aduseră urcioare cu apă proaspătă pentru ca prinţul şi alaiul său să se spele.

La pupă, timonierul arătă cu degetul spre nord, indicând direcţia către oraşul sfânt Meca, şi toţi cei de la bord care puteau lipsi de la conducerea corăbiei se îndreptară cu faţa într-acolo.

La unison, urmând chemările tânguitoare ale muezinului, îndepliniră ritualul de a sta în picioare, de a îngenunchea şi de a se prosterna pe punte, supunându-se voii lui Allah şi oferindu-i credinţa lor.

Era prima dată când Dorian era martorul unei asemenea manifestări de devotament. Deşi stătea deoparte, se simţea impresionat în mod ciudat de forţa acesteia. Nu se simţise niciodată astfel în timpul slujbelor săptămânale din capela de la High Weald şi urmări incantaţiile şi slăvirile cu un interes mai mare decât stârnise în el vreodată preotul lor.

Privi către ceruri, spre întinderea albastră şi vastă a cerului african, plin de formaţiuni noroase care înaintau împinse de vânturile musonice. Cuprins de admiraţie şi de evlavie, îşi imagina că poate vedea în vârtejurile norilor argintii barba lui Dumnezeu şi trăsăturile Lui înfricoşătoare conturate în formele şi în aspectul norilor cumulus.

Prinţul Abd Muhammad al-Malik se ridică din poziţia de rugăciune şi rămase drept pe podiumul jos, cu faţa încă

întoarsă spre oraşul sfânt, încrucişând braţele pe piept într-o expresie finală a devotamentului. Dorian îi privi chipul acoperit cu barbă şi se gândi că poate aşa arăta Dumnezeu, atât de nobil, de înspăimântător şi totuşi atât de blajin.

Corabia mergea înaintea musonului, cu uriaşa velă latină întinsă zdravăn, ca un burduf cu apă. Unicul braţ de fixare era sculptat din bucăţi unite, dintr-un lemn tropical negru şi greu, aproape la fel de gros ca talia unui om şi mai lung chiar decât corabia. Greutatea uriaşă era ţinută dreaptă pe arborele masiv de funga principală. În vreme ce corabia se întorcea după valuri, umbra braţului se muta înainte şi înapoi pe punte, căzând din când în când pe silueta regală a prinţului şi lăsându-l apoi în strălucirea plină a soarelui tropical. Stătea cât era de înalt sub braţul care se legăna. Timonierul arab era atent în altă parte şi lăsă etrava corăbiei să ajungă prea departe în inima vântului. Vela vibră şi scârţâi ameninţător.

Dorian fusese învăţat de Ned Tyler că vela latină era cunoscută ca fiind instabilă sub palele puternice de vânt, aşa că simţi suferinţa corăbiei din pricina manevrelor brutale la care era supusă.

Observă cu colţul ochiului o schimbare bruscă în umbra făcută de velă pe punte, sub baldachin. Aruncă o privire spre greement[27] şi văzu funga principală începând să se desfacă sub scripetele greu de lemn. Frânghia se desfăcea ca un cuib de şerpi încolăciţi pe măsură ce firele cedau unul câte unul. Dorian privea îngrozit – preţ de câteva secunde preţioase, fu prea şocat ca să strige sau să se mişte. Văzuse cum era coborât şi dirijat braţul când corabia plutea în zigzag, aşa că ştia ce rol vital juca funga principală în greementul velei.

Dădu să se ridice în picioare, uitându-se încă spre singurul catarg, dar în aceeaşi clipă ultimul fir al fungii se rupse cu un pocnet ca o împuşcătură. În vuietul şi mişcarea pânzei, braţul se prăbuşi, o jumătate de tonă de lemn greu, coborând spre punte ca lovitura dată de tăişul călăului.

[27] Ansamblu format din catargele, velele şi parâmele unei nave sau ale unei ambarcaţiuni cu pânze (n.red.).

Prinţul nu avea ochi pentru nimic altceva în afară de devotamentul său religios, stând chiar sub braţul în cădere.

Dorian se aruncă în faţă, lovind cu umărul spatele genunchilor lui al-Malik. Prinţul fu luat cu totul prin surprindere, menţinându-şi echilibrul în direcţia opusă şi urmând mişcarea corăbiei. Se trezi aruncat de pe podiumul ridicat şi trântit cu faţa pe punte. Mormanele de covoare şi de perne împrăştiate peste scânduri îi atenuară căderea, iar trupul micuţ al lui Dorian ateriză deasupra lui.

În spatele lor, braţul de lemn străpunse acoperişul cabinei căpitanului, zdrobindu-l şi transformându-l într-o movilă de scânduri sparte şi aşchii. Grinda uriaşă se desprinse din îmbinare şi capătul din faţă plonjă în jos, prinzând viteză când lovi puntea din faţă. Stâlci podiumul jos de lemn pe care, cu doar câteva clipe înainte, stătuse prinţul, spărgând parapetul etravei şi zdrobind majoritatea scândurilor de pe punte.

Unica velă latină coborî ca un balon în urma lui şi acoperi puntea din faţă, sufocând oamenii întinşi sub giulgiul ţeapăn de pânză. Mişcarea corăbiei se schimbă drastic, eliberată de presiunea pânzei de velatură. Etrava căzu în bătaia vântului şi vasul începu să se învârtă brutal şi să se legene în suflul musonului.

Preţ de câteva secunde lungi, la bord fu o linişte deplină, cu excepţia bubuitului şi zăngănitului bucăţilor desprinse din greement şi al capetelor de sfoară rupte. Se auzi apoi un cor de strigăte speriate şi ţipetele răniţilor. Doi marinari de pe puntea din spate fuseseră striviţi şi ucişi pe loc, iar alţi trei erau mutilaţi îngrozitor, cu membrele zdrobite şi cu oasele rupte. Strigătele lor jalnice se auzeau slab în bătaia vântului.

La ordinele strigate de căpitanul corăbiei, marinarii teferi dădură fuga să taie frânghiile încâlcite şi pânza care îi acoperea pe oamenii de pe puntea din faţă.

— Găsiţi-l pe prinţ! ţipă căpitanul, temându-se pentru propria viaţă dacă stăpânul său era rănit sau – ferească Allah! – ucis de greutatea masivă a braţului de fixare.

În câteva minute tăiaseră faldurile velei şi, printre strigătele de uşurare şi mulţumirile aduse Domnului, îl scoaseră de sub dărâmături.

Prinţul rămase într-o parte în mijlocul iureşului, ignorând strigătele de mulţumire pentru scăparea lui şi privind spre resturile podiumului. Braţul tăiase până şi îndoiturile groase de mătase ale preţiosului covoraş de rugăciune pe care stătea. Hogele alergă pe punte către el.

— Eşti teafăr, slavă lui Allah! Şi-a întins aripile asupra ta, căci tu eşti preaiubit de Profet.

Al-Malik îi dădu mâinile la o parte şi întrebă:

— Unde e copilul?

Întrebarea lui stârni alt val de căutări frenetice pe sub munţii de pânză. În cele din urmă, îl scoaseră pe Dorian ia lumină şi-l aduseră în faţa prinţului.

— Ai păţit ceva, micuţule?

Dorian zâmbea încântat la vederea devastării din jurul lor. Nu se distrase atât de bine de când fusese ultima dată lângă Tom.

— Sunt teafăr, domnule. Emoţia momentului îl făcuse să revină la engleză. Dar corabia dumitale e de-a dreptul distrusă.

***

Tom ştia că era necesar ca oamenii să aibă ocupaţie în zilele şi săptămânile în care aveau de aşteptat întoarcerea lui Anderson din Ceylon. Marinarii inactivi îşi găseau repede de lucru şi făceau trăsnăi, devenind o ameninţare pentru ei înşişi şi pentru cei din jur.

Ştia şi că, pentru binele lui şi liniştea sufletească, trebuia să se refugieze în muncă. Altfel şi-ar fi petrecut nesfârşitele zile tropicale meditând la soarta lui Dorian, la rănile îngrozitoare ale tatălui său şi la starea precară de sănătate a acestuia. Se trezi prins între datoria de fiu şi aceea de frate. Ştia că, de îndată ce Hal avea să fie în stare să călătorească, trebuia să încerce să-l ducă pe tatăl său înapoi acasă, în pacea şi în siguranţa căminului de la High Weald, unde putea fi însănătoşit de chirurgii englezi şi îngrijit de servitorii credincioşi.

Pe de altă parte, asta însemna să-l lase pe Dorian de izbelişte, sclav într-o lume necunoscută. Simţea forţa irezistibilă a jurământului făcut fratelui său chemându-l

către teribila coastă a Africii.

Se duse la Aboli ca să-l ajute să lămurească dilema.

— Dacă tata mi-ar da comanda pe *Minotaur* şi un echipaj mic de oameni buni, atunci noi doi am putea merge după Dorian. Ştiu de unde am putea începe să-l căutăm. Din Lamu!

— Atunci, ce se întâmplă cu tatăl tău, Klebe? Eşti pregătit să-l abandonezi, acum, când are cel mai mult nevoie de tine? Cum o să te simţi când vor ajunge la tine veşti, când eşti undeva acolo, departe – Aboli arătă către vest, spre continentul misterios aflat sub linia orizontului că tatăl tău a murit şi că poate ai fi putut fi aici să-l salvezi?

— Nici să nu vorbeşti de asta, Aboli, se răsti Tom la el, apoi se domoli cu un oftat de nesiguranţă. Poate că, până se întoarce căpitanul Anderson cu *Yeoman,* tata va fi suficient de puternic încât să suporte călătoria până acasă fără noi. O să aştept până atunci ca să iau o hotărâre, dar între timp trebuie să pregătim *Minotaurul* pentru când vom avea nevoie de el.

În ciuda lucrărilor făcute deja, corabia purta încă semnele lăsate de vizita lui al-Auf şi ştiau amândoi că probabil avea coca distrusă de moluşte, blestemul apelor tropicale. Chiar în ziua aceea, Tom ordonă să fie înclinată pe o parte. Nu mai fusese nevoit până atunci să facă asta şi ştia că trebuia să se bizuie pe experienţa lui Ned Tyler şi a lui Alf Wilson. Nava fu golită de toată încărcătura şi de echipamentul greu, inclusiv tunul şi butoaiele cu apă. Toate fură transportate pe ţărm şi depozitate sub adăposturile înclinate din stuf, în crângul de palmieri, iar armele fură aranjate ca să protejeze tabăra. Coca astfel uşurată fu înclinată paralel cu ţărmul pe mareea înaltă de primăvară.

Frânghiile fură trecute peste mosoarele grele din vârful celor trei catarge către mal şi legate de cei mai mari şi mai zdraveni palmieri de pe ţărm. Apoi, cu trei stânjeni de apă sub coca, *Minotaurul* fu aşezat în poziţie. Douăzeci de oameni pe fiecare cabestan şi restul oamenilor la frânghiile de pe mal trăgeau, cântau şi se opinteau. Treptat, corabia se înclină mult spre tribord, iar bordajul de pe partea opusă fu expus până când fu cât pe ce să se răstoarne cu totul. Dar mareea era deja la cota maximă, iar *Minotaurul* se opri

pe fundul nisipos, cu toată partea stângă la vedere. Înainte ca apele să se retragă cu totul, Tom şi Ned Tyler îşi croiră drum prin apă ca să inspecteze bordajul.

Minotaurul stătea de aproape patru ani în aceste ape, iar fundul său era acoperit de buruieni şi de lipitori. Deşi acestea îi afectau viteza şi caracteristicile de navigare, nu o puteau scufunda. Însă, după ce răzuiră buruienile, găsiră tocmai ce se temeau că vor găsi: moluştele sfredeliseră găuri peste tot în lemnul carenei, sub linia de plutire. Tom reuşi să înfigă un deget întreg într-o astfel de gaură şi simţi molusca mişcând când o atinse cu degetul. În unele locuri, găurile erau atât de apropiate, încât lemnul semăna cu o bucată de şvaiţer.

Tâmplarii puseseră pe foc la ţărm cazane de fier cu catran. Ned turnă un polonic de catran fierbând într-o gaură de moluscă. Vietatea scârboasă ieşi zvârcolindu-se şi răsucindu-se, dându-şi duhul la lumină. Era groasă cât un deget şi, când Tom o apucă de cap şi o ridică cât putu de sus, corpul roşu ca de şarpe îi atârnă până la genunchi.

— Bătrâna doamnă n-ar mai fi ajuns înapoi acasă cu echipajul ăsta mizerabil la bord, îi spuse Ned. S-ar fi făcut bucăţi la prima vijelie care dădea peste ea.

Cu o expresie dezgustată, Tom aruncă viermele opărit departe în apa lagunei, unde un banc de peştişori argintii îl devorară, înspumând apa.

Tâmplarii şi tovarăşii lor merseră prin apă ca să li se alăture în încercarea de a scăpa coca de viermi, muncind până când se întoarse mareea şi apa crescută îi forţă să revină pe plajă. Lucrară preţ de cinci fluxuri succesive ca să cureţe vasul de buruieni şi de crustacee, apoi scoaseră viermii şi astupară găurile cu catran şi câlţi. Scândurile prea găurite şi prea putrezite pentru a putea fi salvate fură tăiate şi înlocuite cu lemn nou. Fundul curăţat fu vopsit cu un strat gros de catran şi acoperit cu un amestec de catran şi grăsime, apoi cu alte două straturi de catran înainte ca Ned şi Tom să fie pe deplin mulţumiţi.

La următorul flux, *Minotaurul* fu lăsat să plutească şi se întoarse în ape mai adânci. Apoi îl aduseră în acelaşi loc de pe ţărm şi reluară procedeul, dar de data asta fu ridicat tribordul.

Când, într-un târziu, vasul fu din nou acostat în apele adânci ale lagunei, oamenii de la arborele gabier urcară ca să lase jos vergile. Le verificară cu atenţie şi orice punct slab fu reparat înainte de a fi din nou înălţate. Pe urmă, toate frânghiile şi pânzele greementului fură inspectate în detaliu, iar cea mai mare parte a acestora fură înlocuite cu cânepă proaspătă de Manila de cea mai bună calitate, din depozitele *Serafimului.* Vechile vele negre erau zdrenţuite, majoritatea fiind cârpite şi peticite grosier de oamenii lui al-Auf. „Le înlocuim pe toate”, decise Tom, apoi îl trimise pe Ned să caute în chesoanele de pe *Serafim.* Velarii se aşezară în şiruri pe puntea deschisă, făcând pânze noi şi modificând velele din chesoanele *Serafimului* ca să se potrivească pe vergile şi catargele de pe *Minotaur.*

Punţile mai joase se aflau în aceeaşi stare de degradare ca şi greementul *Minotaurului.* Erau împânzite de dăunători şi şobolani şi duhneau ca o movilă de bălegar. Ned prepară un amestec înfiorător de praf de puşcă, pucioasă şi vitriol, după care aşezară oale cu fiertură pe punţile de jos şi le dădură foc. Când fumul înecăcios şi vaporii începură să urce fuioare din oale, ieşiră în grabă pe punte, la aer curat. Apoi închiseră toate sabordurile şi trapele corăbiei, lăsând fumul să pătrundă în fiecare colţişor şi în fiecare ungher din carenă.

În câteva minute, şobolanii începură să fugă de pe navă, strecurându-se afară prin gaura de nară şi prin toate deschizăturile pentru tunuri. Unii erau mari cât iepurii. În timp ce înotau înnebuniţi spre mal, echipajul se distra trăgând în ei cu pistoale şi muschete şi punând pariuri.

După ce coca şi greementul fură astfel îngrijite, Tom examină vopseaua. Era decolorată şi scorojită. Atârnând leagăne de o parte şi de alta, membrii echipajului o şlefuiră, după care aplicară trei straturi de un alb strălucitor până la linia de plutire, într-un avânt de zel artistic, Tom îi puse să vopsească trapele pentru tunuri într-un albastru azuriu vesel şi să poleiască figura cu coarne a galionului, precum şi sculpturile de la galeria din pupă. După şase săptămâni de muncă neîncetată, *Minotaurul* arăta ca o navă proaspăt ieşită din şantier. Frânghiile frumoase şi velatura minunată puteau fi admirate din plin.

Uitându-se la navă prin ferestrele de la pupă, din patul său de convalescent, Hal Courtney zâmbi slab a încuviinţare.

— Iisuse mare, e frumoasă ca o mireasă în ziua nunţii. Bravo, băiete! I-ai crescut valoarea cu cinci mii de lire.

Cuvintele tatălui său îi dădură lui Tom curajul să-l roage ceva. Hal ascultă în tăcere când băiatul îi ceru *Minotaurul* şi comanda independentă, apoi clătină din cap.

— Am pierdut un fiu, spuse el încet. Nu sunt încă pregătit să mai pierd unul, Tom.

— Dar, tată, sunt legat de Dorry cu un jurământ sfânt.

Umbrele unei dureri cumplite, cu mult mai cruntă decât cea suferită pe grătarul acela când îi tăiaseră picioarele, apărură în ochii lui Hal.

— Ştiu, Tom, ştiu, şopti el. Dar *Minotaurul* nu este al meu ca să ţi-l pot da – este proprietatea Companiei John. Nici asta nu m-ar opri dacă aş şti că-l putem ajuta pe fratele tău. Dar nu-ţi pot da nava şi nu te pot lăsa să pleci ca să înfrunţi un pericol de moarte fără un echipaj complet.

Tom deschise gura ca să continue discuţia, dar Hal ridică mâna de pe aşternutul mototolit pe care stătea întins şi o puse pe braţul fiului său.

— Ascultă-mă, flăcăule.

Avea vocea răguşită şi mâna osoasă şi albă de pe braţul lui Tom era uşoară ca aripa unei păsări.

— Nu te pot lăsa să pleci singur. Acest al-Malik e un om puternic. Comandă armate şi sute de corăbii. De unul singur, nu vei reuşi împotriva unuia ca el.

— Tată... interveni Tom din nou, dar tatăl său îl opri.

— Ascultă-mă până la capăt, Tom. Trebuie să terminăm călătoria asta împreună. Am o datorie faţă de regele meu şi faţă de oamenii care şi-au pus încrederea în mine. După ce ne achităm de datorie, te voi introduce în ordin. Vei deveni cavaler templier în Ordinul Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal, cu toată puterea pe care ţi-o conferă acest titlu. Vei putea atunci să le ceri ajutorul fraţilor tăi cavaleri, bărbaţilor precum lordul Childs şi lordul Hyde.

— Asta o să dureze un an, strigă Tom, chinuit aproape de o durere fizică la un asemenea gând. Nu, ar putea dura doi sau trei ani.

— Nu vom reuşi să facem nimic dând buzna nepregătiţi asupra unui nobil puternic dintr-o ţară îndepărtată, o ţară care ne este necunoscută şi unde nu avem nici aliaţi, nici influenţă.

— Ani! repetă Tom. Ce se va întâmpla cu Dorry între timp?

— Până atunci, eu o să mă vindec de rănile astea. Hal se uită la picioarele lui retezate. Vom naviga împreună ca să-l găsim pe Dorian, tu şi eu, cu o flotă de corăbii bune şi puternice, echipate cu oameni de ispravă şi luptători. Crede-mă, Tom, asta e cea mai bună şansă a lui Dorian şi a noastră totodată.

Tom îl privi înspăimântat pe tatăl său. De când fusese rănit, Hal Courtney se transformase într-un bătrân plăpând, cu barba albă şi trupul schilodit. Credea cu adevărat că avea să comande din nou o altă escadră sau să lupte în altă bătălie? Era un vis nenorocit. Tom simţi că-i apar lacrimi în ochi, dar se forţă să le alunge.

— Ai încredere în mine, Tom, murmură Hal. Îţi dau cuvântul meu. Mi-l dai şi tu pe al tău?

— Prea bine, tată.

Tom fu nevoit să-şi adune întregul curaj pentru a face această promisiune, dar nu-şi putea refuza tatăl.

— Îţi dau cuvântul meu.

— Mulţumesc, Tom.

Mâna căzu de pe braţul lui Tom şi bărbia lui Hal coborî în piept. Ochii i se închiseră şi începu să respire atât de uşor, încât abia se auzea. Într-o clipă de disperare, lui Tom i se păru că-l pierduse. Apoi văzu urcarea şi coborârea uşoară a pieptului scobit al lui Hal.

Tom se ridică de lângă pat şi înaintă spre uşă, mergând încet ca să nu tulbure somnul tatălui său.

***

Musonul se potoli, iar ei rămaseră luni întregi în strânsoarea apatică a liniştii desăvârşite dintre anotimpuri. Apoi, frunzele palmierilor începură să foşnească, iar norii se întoarseră pe cer şi o porniră în direcţia opusă.

— Aceste două vânturi măreţe sunt marea minune a

oceanelor din Indii, îi spuse Alf Wilson lui Tom în timp ce stăteau pe puntea din faţă.

Vorbi în arabă, căci Hal insista ca Tom să exerseze limba în fiecare zi, iar Tom ştia că-i va prinde foarte bine în încercarea de a-şi găsi fratele.

— Din noiembrie până în aprilie suflă din nord-est, iar arabii le numesc *kaskazi,* continuă Alf. Din aprilie până în noiembrie se întorc în loc şi suflă dinspre sud-est. Atunci, arabii le spun *kusi.*

Vânturile *kusi* fură cele care-l aduseră pe căpitanul Edward Anderson înapoi la Fior de la Mar în zorii luminoşi ai uneia dintre acele zile bătute de vânturi. În vreme ce echipajele de pe alte nave ale escadrei se ocupau de parâme şi ajustau balustradele, Anderson aduse vasul *Yeoman of York* printr-un pasaj dintre corali şi aruncă ancora lângă *Serafim.* Abia frânase desfăşurarea lanţului de ancoră când Tom trimise o barcă de transport către ei ca să-l aducă pe Anderson să-l vadă pe tatăl său.

Edward Anderson urcă pe scară arătând foarte mulţumit de el însuşi şi de realizările lui, dar primele sale cuvinte fură legate de sănătatea lui Hal Courtney.

— Tata se recuperează foarte bine după rănile suferite, îi spuse Tom, şi vă sunt profund îndatorat pentru grijă, căpitane Anderson.

Îl conduse apoi pe Anderson la cabina de la pupă. Tom se îngrijise ca lenjeria de pe pat să fie proaspăt spălată şi călcată şi ca părul lui Hal să fie tuns şi pieptănat de ajutorul medicului de la bord. Hal era sprijinit pe câteva perne şi părea mai sănătos decât era de fapt.

— Îi mulţumesc Domnului că te văd într-o formă atât de bună, Sir Henry, îl salută Anderson, apoi se aşează pe scaunul de lângă pat pe care i-l indică Hal.

Tom îi servi pe amândoi cu câte un pahar de Madeira.

— Vrei să te las singur cu căpitanul Anderson, tată? întrebă el, întinzându-i lui Hal paharul cu picior răsucit.

— Sigur că nu, răspunse Hal repede, apoi i se adresă lui Anderson: Fiul meu mi-a luat locul la comandă cât timp eu sunt indisponibil.

Tom se uită la el. Era prima dată când pomenea ceva despre promovarea lui.

Cu toate acestea, Anderson nu părea surprins.

— Îţi face cinste, Sir Henry.

— Destul despre isprăvile noastre aici, pe insulă, zise Hal încercând să se ridice mai sus.

Durerea îl săgetă şi se înfioră, rezemându-se la loc pe perne.

— Sunt nerăbdător să aud despre ce-ai mai făcut de când ne-am despărţit.

— Toate veştile mele sunt bune. Anderson nu era nici timid, nici reticent. Călătoria peste hotare, către Ceylon, a fost dusă la bun sfârşit fără probleme şi am pierdut doar o duzină de prizonieri. Van Groote, guvernatorul olandez din Colombo, ne-a primit foarte curtenitor şi a fost foarte maleabil în dorinţa sa de a face negoţ cu noi. Se pare că momentul ales a fost favorabil, căci o epidemie recentă de variolă în barăci a redus populaţia de sclavi în mod drastic. Din fericire, am fost prevenit în privinţa asta înainte de a începe negocierile cu el, aşa că ne-am putut înţelege la un preţ satisfăcător.

— Cât?

— Treizeci şi şapte de lire pe cap de om, zise Anderson pe un ton înfumurat.

— Felicitările mele, căpitane Anderson. Hal se întinse să-i strângă mâna. Este cu mult mai mult decât ne aşteptam.

— Veştile bune nu se opresc aici, chicoti Anderson. Epidemia de variolă şi jafurile date de al-Auf în aceste oceane au făcut ca van Groote să nu reuşească să transporte prea mult din recolta de scorţişoară din ultimii doi ani. Depozitele lui erau pline până la refuz. Anderson îi făcu din ochi. În loc să accept un bilet de la bancherii VOC din Amsterdam pentru preţul de vânzare a sclavilor, mi-am încărcat corabia cu pachete de scorţişoară la preţuri de nimic. Nu mă îndoiesc că ne vom dubla investiţia când vom ajunge din nou în Bazinul Londrei.

— Trebuie să te laud încă o dată pentru înţelepciune şi discernământ.

Veştile lui Anderson îl înveseliseră vizibil pe Hal. Tom nu-l mai văzuse pe tatăl său atât de interesat şi de viguros de când fusese rănit.

— Vânturile sunt favorabile drumului spre Capul Bunei

Speranţe, continuă el. Ar trebui să ridicăm pânzele de îndată ce eşti gata să ieşi cu *Yeoman* din nou pe mare, căpitane Anderson. Când va fi asta?

— Am câteva cazuri de scorbut în echipaj, dar mă aştept să-şi revină repejor acum, că am staţionat. Trebuie doar să reumplu butoaiele cu apă şi să iau o încărcătură de nuci de cocos. Voi fi gata de plecare în cel mult o săptămână.

Patru zile mai târziu, escadra ridică ancora şi se strecură prin pasaj în şir. De îndată ce ajunseră în largul mării, ridicară pânzele şi se îndreptară spre sud, pentru a trece prin strâmtoarea Mozambic şi a înainta spre capul de sud al continentului african.

În primele săptămâni, vremea rămase frumoasă şi vântul favorabil. Sănătatea lui Hal părea mai bună, odată cu ieşirea pe mare, aerul curat şi mişcarea blândă a *Serafimului.* Îşi petrecea timpul în fiecare zi repetând cu Tom ritualurile Ordinului Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal, pregătindu-l să primească rangul de cavaler şi arătându-se mulţumit de progresul fiului său.

După prima săptămână, Tom ordonă să fie pus un pat de zi pe punte, pe bordul din vânt al punţii de la pupă, după care dispuse ca tatăl său să fie urcat şi aşezat acolo, ca să simtă din nou pe faţă bătaia vântului şi a soarelui. Deşi Tom îşi asumase întreaga responsabilitate a conducerii corăbiei, îşi făcea timp în fiecare zi să stea cu tatăl său. În aceste zile, Tom se simţea mai apropiat ca oricând de Hal. Deseori, discuţiile lor se îndreptau spre Dorian şi planurile lor de a-l găsi şi a-l salva. Vorbiră o singură dată despre Guy şi căsătoria lui cu Caroline Beatty. Spre uimirea lui Tom, tatăl său îi vorbea ca unui om în toată firea.

— Îţi dai seama, Tom, că acel copil ar putea fi al tău, nu al lui Guy?

— M-am gândit la asta.

Tom îşi ascunse stânjeneala cât putu de mult şi răspunse la fel de direct pe cât o făcuse şi tatăl său când abordase subiectul.

— Simt că ţi-ai făcut un duşman din fratele tău geamăn. Fii precaut în privinţa lui Guy. El nu uită o insultă şi are o capacitate infinită de a urî.

— Mă îndoiesc că ne vom mai întâlni vreodată. El e în

India, iar eu... ei bine, eu voi fi la capătul oceanelor.

— Soarta ne joacă feste urâte, Tom, iar oceanele s-ar putea dovedi a nu fi atât de vaste pe cât crezi.

Escadra ajunse în sud şi, la patruzeci şi trei de grade latitudine sudică, o luă în direcţie vestică pentru a ajunge la uscat exact în vârful Capului Bunei Speranţe. În curând, văzură crestele înspumate lovindu-se de stâncile sudice ale Africii. În aceeaşi zi, Hal îl chemă pe Tom în cabina de la pupă şi-i arătă intrarea despre promovarea lui înregistrată în jurnalul de bord al navei.

— Asta demonstrează nu numai că am încredere în tine, Tom, ci şi că vei avea dreptul la partea unui ofiţer din câştiguri, îi spuse tatăl său. Ar putea să ajungă chiar la o mie de lire.

— Mulţumesc, tată.

— Sunt multe lucruri pe care le-aş face pentru tine şi care-mi depăşesc puterile. William este întâiul meu născut şi ştii ce înseamnă asta. Totul îi va rămâne lui.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Pot să-mi croiesc şi singur drumul în lume.

— Sunt sigur de asta, zâmbi Hal şi-l apucă de braţ.

Era mai puternic acum decât atunci când plecase din Fior de la Mar – Tom îi simţea vigoarea în degete, iar soarele îi colorase din nou obrajii.

— Probabil pentru că am ocolit capul şi mergem spre nord, gândurile mi se îndreaptă din nou către High Weald. Să nu-l urăşti pe fratele tău mai mare, Tom!

— Nu eu sunt cel care-l urăsc, tată. Black Billy mă urăşte pe mine.

— Acest nume demn de dispreţ trădează sentimentele pe care le ai pentru el, dar când nu voi mai fi, el va fi capul familiei noastre şi are dreptul la respectul şi loialitatea ta.

— Tu m-ai învăţat, tată, că respectul şi loialitatea trebuie să fie câştigate, nu pretinse.

Aruncară ancora departe de ţărmul micii aşezări olandeze de la Capul Bunei Speranţe. Făcură plinul de apă şi completară rezervele de carne şi legume proaspete şi nu avură nimic de împărţit cu administraţia olandeză de la mal. În decursul aceleiaşi săptămâni, o luară din nou spre nord. De îndată ce escadra intră în apele Oceanului

Atlantic, apele se schimbară şi, odată cu acestea, sănătatea lui Hal Courtney.

Valurile capului veneau în goană spre ei, creste mari şi cenuşii de apă, cu văi adânci între ele, care izbeau escadra zi şi noapte. Marea înspuma prova navelor şi smulgea orice scândură sau garnitură slăbită de pe punţi. Urletul vântului era vocea acestui atac, iar măcelul era nemilos şi nepotolit. Cu fiecare zi, Hal devenea tot mai vlăguit, iar când Tom intră în cabina lui într-o dimineaţă furtunoasă, îl găsi pe tatăl său asudat şi îmbujorat. Simţi în nări duhoarea familiară a infecţiei, iar când trase deoparte cearşafurile, descoperi semnele grăitoare ale puroiului galben pe pânza albă.

Strigă la santinela de deasupra să-l cheme pe doctorul Reynolds, care veni de îndată. Acesta desfăcu bandajele de la piciorul stâng al lui Hal şi trăsăturile sale blânde se transformară într-o grimasă de uimire. Ciotul era îngrozitor de umflat, iar marginile rănii abia vindecate erau purpurii şi deschise, cu puroi curgând pe la capete.

— Mă tem că rana e foarte infectată, Sir Henry. Doctorul Reynolds adulmecă puroiul şi se strâmbă. Nu-mi plac aceste scurgeri. Se văd urme de gangrenă. Trebuie să deschid rana imediat.

În timp ce Tom îl ţinea pe tatăl său de umeri, medicul apăsă vârful bisturiului lung în rană, făcându-l pe Hal să se zvârcolească şi să geamă de durere. Când Reynolds retrase lama, apăru un şuvoi gros de puroi galben şi violet, amestecat cu sânge proaspăt, care acoperi fundul vasului pe care ajutorul medicului îl ţinea sub ciot.

— Cred că am eliminat cu totul sursa răului, zise Reynolds, părând mulţumit de cantitatea şi de culoarea scurgerii. Acum o să-ţi iau sânge ca să reducem febra.

Dădu din cap spre ajutorul său. Ridicară mâneca de la cămaşa de noapte a lui Hal şi-i legară o chingă de piele în jurul antebraţului. Când o strânseră cu putere, venele din interiorul cotului lui Hal se umflară, ca nişte vergi vineţii sub pielea palidă. Reynolds curăţă puroiul şi sângele de pe lama bisturiului ştergând-o de mânecă, apoi verifică cu vârful degetului capătul, înainte de a înţepa vena umflată. Sângele de un roşu-închis picură în vasul de cositor şi se

amestecă cu puroiul galben.

— O jumătate de litru ar trebui să fie de-ajuns, murmură el. Cred că am scos acum umorile morbide. Deşi, ca să zic aşa, e tot ce putem face în acest capăt de lume.

În următoarele săptămâni ale călătoriei, starea de sănătate a lui Hal fluctuă considerabil. Zăcea zile întregi palid şi inert în patul său, părând că e pe punctul de a-şi da sufletul. Apoi îşi revenea în forţă. Când traversară Ecuatorul, Tom reuşi să-l aducă din nou pe punte ca să se bucure de soarele arzător, iar Hal vorbi cu bucurie despre casă, tânjind după câmpurile verzi şi mlaştinile sălbatice din High Weald. Îi povesti lui Tom despre cărţile şi documentele din biblioteca lui.

— Acolo sunt toate jurnalele de bord ale bunicului tău din primele călătorii. Pe acestea ţi le pot lăsa ţie, Tom, căci tu eşti marinarul familiei şi nu-l vor interesa prea mult pe William.

Gândul la Sir Francis îl făcu să-şi schimbe din nou starea şi se întristă.

— Trupul bunicului tău ne va aştepta la High Weald, căci Anderson l-a trimis înapoi din Bombay. Îl vom aşeza în sarcofag în cripta din capelă. Se va bucura să ajungă din nou acasă, la fel de mult ca şi mine. Avea o expresie tragică gândindu-se la asta. Apoi adăugă: Tom, te vei îngriji să am şi eu un loc în criptă? Aş vrea să zac alături de tata şi de cele trei femei pe care le-am iubit. Mama ta... Se opri, incapabil să continue.

— Ziua aceea e încă departe, tată, îl asigură Tom pe un ton disperat. Încă avem de îndeplinit o misiune. Am făcut jurăminte. Trebuie să mergem după Dorian. Trebuie să te însănătoşeşti şi să prinzi din nou putere.

Cu un efort, Hal se scutură de mantia neagră a disperării.

— Desigur, ai dreptate. Tristeţea şi căinarea asta nu ne vor ajuta pe niciunul.

— Am pus tâmplarii să-ţi facă picioare noi, din stejar englezesc durabil, îi spuse Tom cu seninătate. Vei umbla din nou înainte să vezi iar High Weald.

Tom trimise după tâmplarul-şef. Micul galez butucănos aduse două picioare de lemn, încă grosolan cioplite, ca să i

le arate lui Hal. Apoi el şi Tom se apucară să le măsoare şi să le potrivească pe cioturile lui Hal.

Hal părea cu adevărat interesat şi râse împreună cu ei, făcând sugestii prosteşti.

— N-am putea să le punem şi o busolă şi o sfârlează ca să mă ajute la navigat?

Dar după ce tâmplarul se întoarse sub punte, îl cuprinse din nou deprimarea.

— Nu voi fi niciodată bun de ceva cu bucăţile acelea de lemn pe picioare! Mă tem că s-ar putea să fie nevoie să te duci singur după Dorian, Tom. Ridică o mână în faţa protestului mut al lui Tom. Dar mă voi ţine de cuvânt. Vei avea parte de tot ajutorul pe care ţi-l pot da.

Două săptămâni mai târziu, pe când nava plutea liniştită la marginea mării molcome a Sargaselor, la treizeci de grade latitudine nordică şi şaizeci de grade longitudine vestică, Tom coborî în cabina tatălui său în acalmia umedă şi-l găsi împuţinat în patul său. Avea pielea întinsă peste oasele capului, subţiată şi galbenă ca pergamentul, ca faţa mumiei egiptene pe care unul dintre strămoşii lui Tom o adusese dintr-o călătorie la Alexandria şi care stătea în coşciugul deschis şi sprijinit de unul dintre pereţii negri ai bibliotecii din High Weald. Tom îl chemă pe doctorul Reynolds şi-l lăsă pe tatăl său în grija acestuia. Apoi, nemaiputând să îndure atmosfera din cabina de la pupă, se grăbi spre punte şi trase adânc în piept aerul cald. „Se va sfârşi vreodată călătoria asta? se gândi el disperat. Dacă nu-l ducem în curând acasă, nu va mai vedea niciodată High Weald. O, de ne-ar împinge vântul mai iute!”

Alergă la pânzele de pe catargul principal şi începu să urce, oprindu-se doar când ajunse la butonul giruetei. Rămase acolo, privind către nord la orizontul vag şi fumuriu din pricina apei agitate. Apoi scoase pumnalul din teaca de la curea şi-l înfipse în lemnul catargului. Îl lăsă acolo, căci Aboli îl învăţase că acesta era modul de a invoca vântul. Începu să fluiere *Spanish Ladies,* dar asta îl făcea să se gândească la Dorian, aşa că trecu la *Greensleeves.*

Fluieră după vânt toată dimineaţa şi, înainte ca soarele să ajungă la amiază, privi înapoi peste pupă. Suprafaţa apei era o oglindă şlefuită, tulburată doar de adunăturile

plutitoare de buruieni galbene de pe Marea Sargaselor. Apoi văzu linia de un albastru-închis a vântului, venind în goană către ei peste suprafaţa strălucitoare. „Puntea! strigă el în jos. Linie de gren! Maximum la pupă!” Văzu siluetele mici ale santinelelor de pe punte alergând la vele ca să le pregătească pentru vântul ce se apropia. Vântul împinse cele patru nave ale escadrei şi le luă cu el. *Serafimul* se afla tot în frunte, iar *Yeoman, Minotaurul* şi respectabila navă *Mielul* veneau în urma lui. De acolo bătu tot mai ferm către vest, fără să se oprească, nici măcar în timpul nopţii. Tom îşi lăsă pumnalul înfipt în vârful catargului principal.

Se apropiară de coastă în dreptul insulelor Scilly şi strigară spre singura barcă cu pânze pe care o văzuseră în ultimele două luni. Era o mică barcă de pescuit cu un echipaj format din trei oameni.

— Ce veşti aveţi? strigă Tom la ei. Nu am aflat nimic de optsprezece luni.

— Război! se auzi un strigăt drept răspuns. Război cu francezii.

Tom îi chemă pe Edward Anderson şi pe ceilalţi căpitani la bordul *Serafimului,* pentru un scurt consiliu de război. Ar fi fost o tragedie să se apropie de capătul unei călătorii atât de periculoase şi apoi, când aproape că întrezăreau casa, să devină victimele corsarilor francezi. Hal se bucura de o perioadă în care se simţea în putere, fiind îndeajuns de lucid încât să ia parte la discuţii, aşa că Tom îi adună pe toţi în cabina de la pupă.

— Avem de ales, le spuse el. Putem andoca la Plymouth sau putem goni în sus pe Canal, ca să ajungem la gura Tamisei.

Anderson optă pentru Plymouth, dar Ned Tyler şi Alf Wilson ar fi vrut să meargă spre Londra. După ce îşi spuse fiecare părerea, Tom zise:

— Odată ce ajungem la Blackwall, ne putem descărca marfa direct la depozitele companiei, iar răsplata noastră ar putea fi scoasă la licitaţie de companie în câteva zile. Când Hal încuviinţă din cap, Tom continuă: Dacă mergem la Plymouth, am putea rămâne blocaţi acolo Dumnezeu ştie cât timp. Eu zic să ne strecurăm printre corsarii francezi şi

să stabilim cursul spre capul North Foreland.

— Tom are dreptate. Cu cât livrăm marfa mai repede, cu atât ne va fi mai bine, zise Hal.

Puseră echipajele la treabă şi, cu tunurile încărcate şi cu santinele duble în vârful catargelor, o luară în sus pe Canal. În zilele ce urmară, văzură în două rânduri velaturi ciudate care nu arborau nicio culoare, dar care păreau să fie franceze. Tom făcu semn cu steagul pentru a închide formaţiunea, iar străinii se îndepărtară, îndreptându-se înapoi către est, unde se afla coasta franceză dincolo de orizont.

Văzură lumina farului din North Foreland cu două ore înainte de ivirea zorilor şi trecură de Sheerness până la prânz. La apusul zilei de iarnă, toate cele patru corăbii ancorară la docurile companiei de pe fluviu. Înainte de coborârea pasarelei, Tom strigă la agentul companiei, care-i aştepta pe chei să-i salute:

— Trimite-i un mesaj lordului Childs că am venit cu o pradă bogată. Trebuie să vină aici de îndată.

Cu două ore înainte de miezul nopţii, trăsura lui Childs, cu cei doi călăreţi însoţitori mergând în galop şi deschizând calea şi cu felinarele laterale strălucind, intră cu zgomot în port. Vizitiul struni caii la marginea docului, iar Childs aproape că se rostogoli pe uşa trăsurii înainte ca roţile să se oprească. Urcă şchiopătând pe pasarela *Serafimului,* cu faţa îmbujorată, cu peruca strâmbă şi cu gura schimonosită de nerăbdare.

— Cine eşti tu? strigă la Tom. Unde e Sir Henry?

— Milord, sunt fiul lui Sir Henry, Thomas Courtney.

— Unde e tatăl tău, flăcăule?

— Vă aşteaptă sub punte, milord.

Childs se răsuci în loc şi arătă spre *Minotaur.*

— Ce corabie e aceea? Seamănă cu un Indiaman, dar nu o ştiu.

— Este vechiul *Minotaur,* milord, sub un strat nou de vopsea.

— *Minotaurul!* Ai luat-o înapoi de la corsar? Childs nu mai aşteptă răspunsul. Cealaltă navă, de dincolo de *Minotaur...* Arătă către *Miel.* Ce-i cu ea?

— Altă pradă, milord. O navă olandeză cu cala plină de

ceai chinezesc.

— Iisus să te aibă în pază, flăcăule. Eşti aducător de veşti bune. Condu-mă la tatăl tău.

Hal era aşezat în scaunul căpitanului, cu o pelerină de catifea în poală ca să-şi ascundă rănile. Purta o haină de catifea de un albastru-închis, iar pe pieptul lui strălucea emblema din aur şi pietre scumpe a Ordinului Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal. Deşi era cumplit de palid şi avea ochii afundaţi în orbitele întunecate, se ţinea drept şi mândru.

— Bine aţi venit la bord, milord, îl salută el pe Childs. Vă rog să mă iertaţi că nu mă ridic, dar nu mă simt prea bine.

Childs îl prinse de mână.

— Eşti cu adevărat bine-venit, Sir Henry. Sunt nerăbdător să aflu despre succesele expediţiei. Am văzut cele două trofee ancorate lângă chei, iar fiul dumitale mi-a spus câte ceva despre marfa pe care o transportaţi.

— Vă rog, luaţi loc! Hal îi arătă un scaun de lângă el. Raportul meu va mai dura ceva vreme. Am scris tot, dar aş vrea să vorbim despre expediţia noastră ca de la bărbat la bărbat şi faţă în faţă. Dar, pentru început, un pahar de vin.

Îi făcu semn lui Tom să umple paharele pregătite pe o tavă de argint.

Childs se aşează pe scaun şi ascultă cu atenţie povestea lui Hal. Din când în când punea câte o întrebare, dar în mare parte ascultă în tăcere, vrăjit, în timp ce Hal citea cu voce tare declaraţiile despre încărcătura celor patru nave din escadră. Când tăcu, în cele din urmă, vlăguit de efortul istorisirii lungi, Childs se aplecă în faţă şi luă pergamentele din mâna lui. Într-un târziu, ridică din nou privirea.

— De când a izbucnit războiul cu francezii, preţul mărfurilor aproape că s-a dublat. Cu cele două corăbii capturate, valoarea prăzii pe care aţi obţinut-o pentru noi ar putea ajunge chiar la cinci sute de mii de lire. Directorii companiei vor fi mai mult decât recunoscători şi cred că pot vorbi în numele Maiestăţii Sale când spun că promisiunea solemnă a Coroanei va fi îndeplinită. Vei fi Henry Courtney, baronul de Dartmouth, până la sfârşitul săptămânii.

Childs îl salută cu paharul ridicat.

— Ştiam că am ales omul potrivit când te-am trimis pe

dumneata. Pot să beau pentru sănătatea şi norocul dumitale, Sir Henry?

— Mulţumesc, milord. Mă bucur că sunteţi mulţumit.

— Mulţumit? râse Childs. Nu am cuvinte să-mi exprim mulţumirea, admiraţia, uimirea faţă de curajul şi ingeniozitatea dumitale.

Se întinse şi puse mâna pe genunchiul lui Henry. Pe faţă îi apăru o expresie comică de uluire. Privi în jos şi pipăi membrul lipsă al lui Henry.

— Sir Henry, sunt copleşit. Se uită la partea inferioară a trupului lui Hal. Doamne Dumnezeule, omule! Picioarele dumitale! Ţi-ai pierdut picioarele!

Hal zâmbi stins.

— Da, milord, a fost un oarecare preţ de plătit. Noi, marinarii, o numim cheltuială de război.

— Trebuie să te scoatem de pe corabie. Vei fi oaspetele meu în Casa Bombay câtă vreme te recuperezi. Trăsura mea e pe chei. Îi voi chema pe doctorii mei, cei mai buni din Londra. Nu-ţi va lipsi nimic. Îţi promit.

***

Unul dintre primele lucruri pe care Hal le făcu după sosirea la Casa Bombay fu să-i scrie lui William, dându-i veştile importante despre prada obţinută şi despre creşterea iminentă în rang. Trecu mai bine de o săptămână până când scrisoarea ajunse la fiul său în Devon.

Cu scrisoarea încă în mână, William strigă să i se aducă de îndată calul şi în mai puţin de o oră ieşea pe porţile de la High Weald, călărind nebuneşte pe drumul principal spre Londra.

La cinci zile după plecarea de la High Weald, ajunse pe domeniul Casei Bombay la mijlocul după-amiezii, pe o ploaie torenţială. Lăsă calul tocmit la grajduri; apoi, ud leoarcă şi murdar de noroi până la brâu, intră pe uşa principală, dându-i la o parte pe administratorul şi pe lacheii care încercau să-i stea în cale.

— Sunt fiul cel mai mare al lui Sir Henry Courtney. Vreau să fiu condus de îndată la tatăl meu.

De cum auzi numele acesta, unul dintre secretari se

apropie în grabă. În ultimele zile, numele Courtney făcuse furori în tot oraşul. Fiecare ziar tipărise pagini întregi despre aventurile lui Sir Henry Courtney în Oceanul Indian. Unele erau pline de fantezii nebuneşti, dar, ca subiect de actualitate, înlocuise vestea despre cea mai nouă victorie a englezilor în Franţa, iar numele său era rostit în fiecare tavernă sau adunare pretenţioasă din Londra. Pentru a spori entuziasmul, foile volante împărţite pe stradă anunţau scoaterea la licitaţie a mărfurilor şi câştigurile obţinute la sediul Companiei John din strada Leadenhall, descriindu-le ca pe „cele mai grozave bogăţii smulse vreodată duşmanului din largul mării!”

În decurs de câteva zile de la sosirea escadrei, valoarea acţiunilor la „Compania Unită a Negustorilor din Anglia care fac comerţ cu Indiile de Est” – adică numele întreg şi răsunător al Companiei John – crescuse cu peste cincisprezece la sută. În ultimii douăzeci şi cinci de ani, compania plătise dividende anuale de douăzeci şi cinci la sută, dar anticiparea vânzării nenumăratelor bunuri urcă preţul acţiunilor la un nivel nemaiauzit.

— Slavă Domnului că aţi ajuns, domnule, îl întâmpină secretarul pe William. Tatăl dumneavoastră întreabă zilnic dacă aţi ajuns. Vă rog, daţi-mi voie să vă conduc la el.

Îl conduse pe William pe scara mare şi spiralată de marmură. Când ajunseră la primul etaj, William se opri brusc sub portretul masiv al stră-străbunicului lordului Childs, pictat de Holbein, şi se uită la cei doi bărbaţi care coborau scările spre el. Trăsăturile lui severe se înăspriră, iar ochii negri sclipiră când îl văzu pe cel mai tânăr.

— Bine te-am găsit, dragă frate. Văd că rugăciunile mele au rămas fără răspuns şi te-ai întors să mă chinui. Tu şi sălbaticul ăsta mare şi negru... Privi spre Aboli.

Tom se opri în capul scărilor cu faţa la William. Acum era cu doi centimetri mai înalt decât fratele său mai mare. Îl privi din cap până-n picioare, de la cizmele pline de noroi până la chipul său arogant şi întunecat, apoi zâmbi cu răceală.

— Sunt profund mişcat de modul în care îţi exprimi afecţiunea. Te rog, fii încredinţat că este absolut reciprocă.

Deşi nu o arăta, William era uimit de cât de mult se

schimbase Tom în ultimii ani. Devenise înalt şi dur, plin de încredere în sine. Un bărbat de care trebuia să ţină seama.

— Fără îndoială că vom avea ocazia să continuăm această discuţie plăcută ceva mai târziu, zise William înclinând capul a dispreţ. Dar acum, ca întâi născut, am datoria de a fi lângă tatăl nostru.

Tom nu luă în seamă aluzia usturătoare la întâietatea obţinută prin naştere, deşi îl înţepase. Se dădu la o parte şi se înclină uşor.

— Sunt la dispoziţia ta, frate.

William trecu pe lângă el şi, fără să privească în urmă, ajunse la galeria lungă de portrete a casei. Secretarul îl conduse până în capătul coridorului, ciocănind cu bastonul în uşile duble. Acestea se deschiseră de îndată şi William intră într-un dormitor elegant. Patru medici îmbrăcaţi în negru erau adunaţi în jurul patului uriaş cu baldachin, pe postamentul înălţat. William îşi dădu seama cine erau după petele de sânge de pe hainele lor. Toţi se dădură la o parte când se apropie.

Când văzu silueta întinsă pe perne, William se opri brusc. Îşi amintea bărbatul robust şi viguros pe care-l văzuse plecând din portul Plymouth. Acest bătrân fragil, cu barba argintie, cu capul ras şi cu trăsăturile schimonosite de durere nu putea fi acelaşi om.

— M-am rugat la Dumnezeu să vii, şopti Hal. Vino, William, sărută-mă!

William înaintă din nou şi se apropie în grabă de pat. Îngenunche şi-şi lipi buzele de obrazul palid al tatălui său.

— Îi mulţumesc Domnului că te-a cruţat şi că ţi-ai revenit atât de bine în urma rănilor, îi spuse William cu o mină sinceră şi veselă, care-i masca adevăratele simţăminte.

„E pe moarte, se gândi William, cu un amestec de teamă şi de bucurie. Averea e aproape a mea, precum şi această comoară celebră pe care a adus-o înapoi din prăzi”.

— Sper că eşti la fel de sănătos pe cât pari! zise el, strângând mâna subţire şi rece întinsă pe cearşafurile brodate.

„Iisuse, se gândi el, dacă bătrânul pirat moare înainte de a fi investit, titlul de baron va fi pierdut. Fără centura de

nobil, victoria de a fura de la păgâni această avere imensă va avea un gust amar”.

— Eşti un fiu bun şi iubitor, William, dar nu mă plânge încă. Chiar şi dricarii ăştia, spuse Hal făcând semn către cei patru medici eminenţi care-i înconjurau patul, chiar şi lor le va fi greu să mă îngroape.

Vru să râdă puţin, dar încercarea inutilă sună ciudat în ecoul încăperii mari. Niciunul dintre medici nu zâmbi.

— Dragostea mea pentru tine este sporită de mândria pe care o simt pentru gloria câştigată. Când îţi vei ocupa locul în Camera Lorzilor, tată?

— În următoarele zile, răspunse Hal. Şi, fiind fiul meu cel mai mare, vei fi martor la această onoare.

— Sir Henry, interveni un medic, nu credem că e înţelept să vizitezi Camera Lorzilor în starea în care te afli. Suntem foarte îngrijoraţi...

William sări în picioare şi se apropie de doctor înainte ca acesta să-şi exprime dezaprobarea până la capăt.

— Prostii, cetăţene. E limpede pentru orice neghiob că tatăl meu e suficient de viguros încât să îi onoreze chemarea lordului său suveran. Voi fi lângă el în fiecare clipă. Mă voi îngriji personal de orice dorinţă a sa.

Cinci zile mai târziu, servitorii coborâră scările purtându-l pe Hal într-o litieră, în timp ce William dădea neliniştit târcoale. Trăsura lordului Childs era pregătită în faţa uşilor de la intrare, iar Tom şi Aboli stăteau separat de grupul de călăreţi care aveau să însoţească trăsura.

Lacheii aşezară litiera lângă trăsură şi urmă un moment de confuzie, în care nimeni nu părea sigur de ce trebuia să facă mai departe. Tom se apropie repede, împingându-şi fratele cu cotul şi, până să intervină doctorii, îl ridică uşor pe tatăl său, urcând în trăsură cu trupul firav în braţe.

— Tată, nu este bine ce faci. Îţi vlăguieşti puterea cu drumul ăsta, şopti el în vreme ce-l aşeza pe Hal în trăsură şi-l învelea cu o blană.

— S-ar putea ca regele să se întoarcă în curând pe continent să continue războiul şi cine ştie când va reveni în Anglia...

— Atunci ar trebui ca eu şi Aboli să mergem cu tine, se rugă Tom, dar William ne-a interzis.

— William va avea grijă de mine, zise Hal trăgându-şi blana lucioasă pe umeri. Trebuie să rămâi aici cu Walsh şi să ne păzeşti interesele la casa de licitaţie. Am mare încredere în tine, Tom.

Tom ştia că adevăratul motiv pentru care îl refuza era că tatăl său nu voia să-l ştie alături de fratele său vitreg.

— Cum ţi-e voia, tată, încuviinţă el.

— De îndată ce se termină treaba asta cu lorzii şi cu vânzarea, ne putem întoarce la High Weald ca să plănuim salvarea lui Dorian.

— Voi aştepta aici să te întorci, promise Tom, apoi coborî ca să stea la roata din spate.

William urcă în trăsură, se aşeză pe banchetă lângă tatăl lor, iar vizitiul pocni din bici şi trăsura ieşi pe poartă.

Tom se întoarse spre Aboli.

— E destul de rău că Black Billy o să-i zdruncine oasele în căruţa aia. Nu-l las să facă la fel la întoarcerea la High Weald. Călătoria lungă spre Devon, pe drumurile acelea stricate, o să-l ucidă. Trebuie să-l ducem pe apă până la Plymouth. Marea va fi blândă cu el, iar noi doi putem avea grijă de el mai bine.

— Dar nu ai corabie, Klebe, îi aminti Aboli. *Serafimul* şi *Minotaurul* aparţin Companiei John.

— Atunci, trebuie să găsim alta de închiriat.

— Sunt corsari francezi în Canal.

— Avem nevoie de ceva mic şi uşor de manevrat – suficient de mic încât să nu stârnească interesul şi destul de rapid încât să-i lase cu buza umflată dacă se decid să ne urmărească.

— Cred că ştiu cine are o asemenea ambarcaţiune, zise Aboli gânditor. Numai de nu s-or fi schimbat lucrurile cât am fost plecaţi.

***

Licitaţia de pe domeniul splendid al companiei de pe strada Leadenhall dură patru zile. Tom rămase lângă jupânul Walsh până la sfârşit, ca să noteze preţurile oferite pentru pradă.

Camera principală de vânzare avea forma unei cabine,

cu rânduri de bănci în jurul spaţiului circular pe care se afla podiumul adjudecătorului. Băncile erau atât de pline de negustori, de secretarii şi de contabilii acestora, încât abia dacă ajungeau locurile pentru toţi. Mulţi găsiră doar un loc de stat în picioare lângă pereţii negri, dar se alăturară şi ei gălăgios, strigându-şi oferta şi fluturând cataloagele ca să atragă atenţia adjudecătorului.

În vreme ce Tom asculta preţurile ce creşteau ameţitor, se gândea la cuferele cu monede, dosite în seifurile de sub camerele de licitaţie. Le aduseseră de pe cheiul companiei în noaptea în care escadra andocase, mergând cu trăsurile pe străzile pietruite şi întunecate, însoţiţi de garda formată din cincizeci de marinari înarmaţi.

Era limpede că preţurile pe care le prevăzuse lordul Childs aveau să fie depăşite cu mult în isteria ce caracteriza vânzarea. Cu fiecare zi a licitaţiei, Tom vedea cum valoarea părţii lui creştea.

— Dumnezeule mare! se miră el în ultima zi, făcând calcule pe tăbliţă. Cu puţin noroc, voi obţine peste o mie de lire.

Atât câştiga un miner sau un fermier de la High Weald într-o viaţă întreagă. Se lăsă ameţit de visurile de înavuţire până când se gândi la cât avea să valoreze partea tatălui său.

— Aproape o sută de mii! exclamă el. Plus pelerina de hermină şi centura pentru spadă încrustată cu pietre scumpe a unui baron. Apoi buzele i se strânseră de mânie. Şi toate acestea vor ajunge direct în labele flămânde ale lui Black Billy. Black Billy, care-şi varsă maţele de câte ori pune piciorul pe o corabie.

În timp ce medita la această nedreptate, adjudecătorul anunţă, cu o voce puternică şi răguşită, următorul obiect scos la vânzare.

— Distinşi lorzi, doamne şi domni, suntem bucuroşi şi onoraţi să oferim spre delectarea dumneavoastră un trofeu rar şi minunat, care îi va încânta şi intriga până şi pe cei mai trecuţi prin viaţă dintre dumneavoastră. Cu un gest bombastic, ridică pânza ce acoperea un borcan mare din sticlă groasă, aflat pe masă în faţa lui. Însuşi capul pus la păstrare al celebrului şi sângerosului brigand şi corsar

Jangiri sau al-Auf, Cel Rău.

Valuri de agitaţie şi de murmure trecură printre rândurile de negustori, care întinseră gâturile în faţă ca să privească înspăimântaţi capul tăiat ce înota într-o baie de substanţe spirtoase. Tom simţi un fior când privi din nou faţa lui al-Auf. Părul lui negru plutea ca algele în jurul capului. Avea un ochi deschis, ce părea să se fixeze asupra lui Tom şi să-l privească cu o uimire palidă, şi o expresie chinuită a buzelor, ca şi cum încă simţea sărutul ascuţit al sabiei care-i despărţise capul de trup.

— Haideţi, domnilor! spuse adjudecătorul pe un ton linguşitor. Este un lucru de valoare. Mulţi oameni din ţară ar fi bucuroşi să dea un ban ca să-l privească. Oferă cineva cinci lire?

Treptat, o senzaţie de revoltă îl cuprinse pe Tom. Luase capul ca o dovadă pentru directorii Companiei John a succesului expediţiei lor, nu ca să devină un număr într-un circ ambulant. Instinctele şi instruirea lui îi treziră un sentiment de compasiune şi de respect faţă de duşmanul învins. Uită pe moment că al-Auf îl capturase şi-l vându-se pe Dorian ca sclav.

Pe negândite, strigă nervos:

— Zece lire!

Nu avea suma asta la dispoziţie, dar trebuia să intre în posesia părţii lui din pradă. În toată sala, capetele se întoarseră spre el cu priviri curioase. Le auzea şoaptele.

— E băiatul lui Hal Courtney, cel care a tăiat capul.

— El e. El l-a curăţat pe al-Auf.

— Cum îl cheamă?

— Tom Courtney. E băiatul lui Sir Hal.

Adjudecătorul se înclină teatral spre el.

— Spadasinul curajos şi însuşi călăul a oferit zece lire. Oferă cineva mai mult de zece lire?

Cineva din primul rând de bănci începu să aplaude, iar cei din jurul lui făcură la fel. Puţin câte puţin, aplauzele se transformară într-un vuiet, până când toţi băteau din palme şi tropăiau din picioare.

Tom ar fi vrut să strige la ei să înceteze. Ar fi vrut să le spună că nu-l omorâse pe omul acela pentru a obţine aprobarea lor. Dar nu avea cuvinte să descrie ce simţise

atunci când tăiase capul lui al-Auf şi ce simţea acum, în timp ce-l privea plutind într-o sticlă, oferit pentru distracţia ţăranilor curioşi.

— Zece lire o dată! Zece lire de două ori! Vândut domnului Tom Courtney, pentru suma de zece lire!

— Plăteşte-l din partea mea, se răsti Tom la Walsh, apoi sări în picioare.

Voia să iasă la aer curat, departe de privirile şi de rânjetele acelei adunături de străini. Se strecură prin mulţime afară din încăpere şi coborî în fugă scara mare.

Când ieşi în strada Leadenhall, ploua. Îşi puse pelerina pe umeri, îşi îndesă pe cap pălăria cu bor larg şi cu pană de cavaler şi-şi potrivi centironul înainte de a ieşi de sub portic. Simţi o atingere pe umăr şi se răsuci în loc. În starea în care era, nu-l văzuse pe Aboli în mulţimea de pierde-vară de la intrarea în sălile de vânzare.

— Am găsit omul potrivit, Klebe.

Aboli împinse în faţă un tip înalt şi zvelt, înfăşurat într-o pelerină marinărească, ale cărui trăsături erau ascunse de pălăria Monmouth trasă mult pe ochi. Preţ de-o clipă, Tom nu înţelese ce-i spunea Aboli.

— Cel care îl va duce pe tatăl tău înapoi la Plymouth pe mare, în loc să-l poarte pe drumuri, îi reaminti Aboli.

— Atunci, hai să bem toţi trei o halbă de bere cât timp discutăm, sugeră Tom.

Alergară prin ploaie până la berăria de la colţul cu Cornhill.

În sala înăbuşitoare din faţă, plină de avocaţi şi de funcţionari, duhnind a fum de pipă şi a butoaie cu bere, îşi scoaseră pelerinele şi pălăriile, iar Tom se întoarse să-l studieze pe omul adus de Aboli.

— Acesta este căpitanul Luke Jervis, îi spuse Aboli. A navigat împreună cu mine şi cu tatăl tău pe bătrânul *Pegas.*

Lui Tom îi plăcu din prima clipă. Avea o privire ageră şi inteligentă şi aspectul unui marinar dur. Avea pielea bronzată şi ridată de soare şi de aerul sărat.

— Luke are un cuter rapid şi cunoaşte ca-n palmă fiecare bucăţică a Canalului, mai ales porturile franceze, zise Aboli zâmbind cu înţeles. Poate să se descotorosească de orice agent fiscal sau franţuz. Tom nu înţelese imediat

ce voia să spună, dar Aboli continuă: Dacă ceea ce cauţi e un transport de coniac Limousin bun, atunci Luke e omul potrivit.

Tom zâmbi când îşi dădu seama că Luke era contrabandist. Dacă aşa stăteau lucrurile, era alegerea perfectă pentru a-i duce într-o scurtă călătorie prin Canal. Vasul lui avea să fie iute ca gândul şi putea naviga prin apele periculoase în nopţile fără lună, chiar şi pe furtună. Tom îi strânse mâna.

— Aboli ţi-a spus ce vrem. Care ar fi preţul ca să te angajăm, căpitane?

— Îi datorez lui Sir Henry viaţa şi nu doar atât, spuse Luke Jervis atingându-şi cicatricea albă şi lungă de pe obrazul stâng. Nu-i voi cere nicio para chioară. Aş fi mândru să-i stau la dispoziţie.

Tom nu-l întrebă de cicatrice, dar îi mulţumi, apoi spuse:

— Aboli o să-ţi dea de ştire când e gata tatăl meu să plece din Londra.

***

Când lordul Courtney se întoarse din prima sa vizită la Camera Lorzilor, Tom văzu dintr-o privire că drumul şi călătoria îl vlăguiseră. Îl duse în braţe cu blândeţe pe scările către dormitorul său din Casa Bombay, iar Hal adormi aproape în aceeaşi clipă. Tom rămase lângă patul său până seara, când un lacheu îi aduse o tavă cu cina.

— Unde e William? întrebă Hal slăbit în timp ce Tom îi dădea supă cu lingura.

— E cu jupânul Samuels la bancă. Lordul Childs i-a dat un bilet de bancă pentru partea sa de pradă şi s-a dus să-l depună, îi spuse Tom.

Nu spuse nimic despre cât de repede dispăruse grija lui William faţă de sănătatea tatălui său după acordarea titlului de baron şi după asigurarea succesiunii acestuia. Principalul interes al lui William era acum să vadă aurul pus bine de către bancheri în strada Ştrand, unde îl putea ţine sub control.

— Acum trebuie să te odihneşti, tată. Trebuie să-ţi recapeţi puterile pentru drumul spre casă. Treburile noastre

aici, la Londra, sunt aproape gata. Cu cât te ducem mai curând la High Weald, cu atât o să te înzdrăveneşti mai repede.

— Da, Tom, încuviinţă Hal. Vreau să merg acasă acum. Ştiai că William şi Alice mi-au oferit un nepot? L-au botezat Francis, după bunicul tău.

— Da, tată, răspunse Tom. Mi-a spus William.

Fratele său îi dăduse de înţeles cât mai clar posibil că, din moment ce avea un moştenitor, titlul şi averea aveau să rămână pentru totdeauna inaccesibile pentru Tom.

— Am închiriat un vas care să ne ducă înapoi la Plymouth. Căpitanul este Luke Jervis. Îl mai ţii minte? Spune că i-ai salvat viaţa.

Hal zâmbi.

— Luke? Era un flăcău simpatic, un băiat bun. Mă bucur să aud că acum are propria corabie.

— E doar un cuter mic, dar e rapid.

— Aş vrea să ridicăm ancora de îndată, Tom, spuse Hal prinzându-l de braţ, cu o expresie nerăbdătoare.

— Ar trebui să aşteptăm ca medicii să ne dea aprobarea.

Abia după încă o săptămână se învoiră medicii, fără nicio tragere de inimă, să-l lase pe Hal să fie dus la bordul *Corbului,* nava lui Luke Jervis. Plecară de pe cheiul companiei după-amiaza târziu, ca să facă cea mai periculoasă parte a călătoriei în timpul nopţii.

William nu era cu ei. Acum, când banii obţinuţi la licitaţie erau depuşi în siguranţă la Banca Samuels de pe strada Ştrand, era nerăbdător să se întoarcă şi să aibă grijă de moşie.

— Fiecare oră în care sunt plecat ne costă bani. Nu am încredere în puşlamalele şi în imbecilii pe care a trebuit să-i las să se ocupe în lipsa mea. Voi pleca spre Plymouth imediat. Voi întâmpina corabia când ajungi acolo, tată.

***

Corbul se dovedi rapid, aşa cum promitea reputaţia lui. În vreme ce înaintau spre sud în toiul nopţii, Tom stătea lângă Luke Jervis la timonă. Luke era curios să audă fiecare

detaliu al călătoriei lor în Indii şi-i punea lui Tom o grămadă de întrebări.

— Sfinte Iisuse! Dacă aş fi ştiut, aş fi plecat alături de căpitanul Hal cât ai clipi din ochi.

— Şi cum ar fi rămas cu nevasta şi copiii tăi? zâmbi Aboli, dezvelindu-şi dinţii albi în întuneric.

— N-o să-mi frângă inima dacă nu mai aud vreodată un plod ţipând sau o moaşă dădăcind. Luke trase din pipă, care îi lumină faţa aspră. Apoi o scoase din gură şi o îndreptă spre est. Vedeţi luminile acelea de acolo? E portul Calais. Am fost acolo acum trei nopţi ca să preiau o încărcătură de coniac şi tutun. Sunt o mulţime de mărfuri pe drumuri, ca puricii pe un câine murdar. Zâmbi lacom în lumina lunii. Dacă ar avea oamenii patentă de corsar, n-ar mai fi nevoiţi să navigheze tocmai în Orient ca să găsească pradă.

— Ai conştiinţa împăcată să faci negoţ cu francezii când suntem în război cu ei? întrebă Tom nedumerit.

— Cineva trebuie s-o facă, spuse Luke. Altfel n-ar mai fi coniac şi tutun ca să-i înveselească pe flăcăii care luptă. Eu sunt patriot, să ştiţi.

O spuse cu seriozitate şi Tom nu mai insistă, dar se gândi la ce spusese Luke despre negustorii francezi care aglomerau porturile de la Canal.

Când *Corbul* aruncă ancora lângă cheiul din Plymouth, William se dovedi de cuvânt. Avea pe docuri o trăsură mare, cu arcuri noi şi cu slujitori care aşteptau să-l urce pe Hal de îndată. Porniră în pas domol pe drumul spre High Weald. Pe măsură ce înaintau, treceau de grupuri mici de femei şi bărbaţi, muncitori, mineri şi fermieri chiriaşi de pe moşie, adunaţi să aplaude întoarcerea acasă a lordului. Hal insistă să stea în capul oaselor ca ei să-l poată vedea şi, când recunoştea faţa cuiva, îl punea pe vizitiu să oprească pentru a da mâna cu omul acela prin ferestruica trăsurii.

Când intrară pe poartă şi se apropiară scârţâind pe pietriş de marele conac, servitorii îi aşteptau adunaţi pe treptele din faţă. Câteva femei lăcrimară văzându-l pe Hal în starea în care era, purtat pe braţe de lachei, iar bărbaţii murmurară salutări întristate.

— Iisus să vă aibă în pază, milord. Ne bucurăm nespus

să vă vedem ajuns acasă în siguranţă.

Alice Courtney, soţia lui William, aştepta în capul scărilor. Avea copilul în braţe, o fiinţă micuţă cu faţa roşie şi încreţită. Acesta scânci îmbufnat când Alice îl puse pentru o clipă în braţele lui Hal, iar acesta zâmbi mândru şi-l sărută în creştetul capului, acoperit cu păr negru şi des.

„Seamănă cu o maimuţă”, se gândi Tom. Apoi se uită mai atent la faţa lui Alice. Deşi nu apucase să o cunoască prea bine atunci când se căsătorise cu William, o plăcuse din instinct. Atunci era drăguţă şi veselă, însă acum abia o mai recunoştea. Avea un aer melancolic. Ochii îi erau trişti şi, cu toate că pielea ei încă era curată şi catifelată ca o piersică, părea măcinată de griji. Când Hal fu dus dincolo de uşile de la intrare, ea rămase pe treapta de sus ca să-l salute pe Tom.

— Bun venit acasă, frate.

Îl sărută pe obraz, apoi făcu o reverenţă.

— Ai un copil frumos.

Tom atinse stângaci faţa micuţă şi-şi retrase degetele când copilul scânci din nou.

— La fel de frumos ca mama lui, spuse el în final.

— Mulţumesc, Tom, spuse ea zâmbind, apoi coborî vocea pentru a nu fi auzită de servitori: Trebuie să-ţi vorbesc – nu aici, dar cu prima ocazie.

Se întoarse repede cu spatele şi puse copilul în braţele unei dădace, în timp ce Tom îl urma pe tatăl său pe scări.

De îndată ce se eliberă, Tom coborî prin pasajul către scările din spate, fiind nevoit să treacă pe lângă camera lui Dorian. Deschise uşa, rămase în prag şi simţi împunsătura nostalgiei când privi camera micuţă. Era aşa cum o lăsase fratele său mai mic. Trupele de soldaţi de plumb în uniforme frumos pictate erau înşirate pe pervazul ferestrei, iar zmeul pe care i-l făcuse Tom era agăţat deasupra patului. Amintirile erau prea dureroase, închise uşa încet şi coborî pe scara din spate.

Se strecură prin bucătărie şi prin grajduri, alergând uşor pe deal către capelă. Era frig şi întuneric înăuntru; doar o rază subţire de soare cobora prin deschizătura din acoperişul cupolei. Observă uşurat că lada în care se afla trupul bunicului său era sprijinită de peretele îndepărtat,

lângă sarcofagul de piatră care fusese pregătit cu multă vreme în urmă ca să-l primească. Făcuse în siguranţă drumul lung de la Bombay, pe lângă Capul Bunei Speranţe. Se apropie de sicriu, puse mâna pe capac şi şopti:

— Bine ai venit acasă, bunicule. Va fi mult mai confortabil aici decât într-o peşteră din ţinutul acela sălbatic şi îndepărtat.

Apoi trecu pe lângă şirul de morminte de piatră, până când ajunse la cel din mijloc. Se opri dinaintea acestuia şi citi inscripţia cu voce tare:

— „Elizabeth Courtney, soţia lui Henry şi mama lui Dorian. Răpită de mare înainte de a înflori pe deplin. Odihnească-se în pace!” Dorian nu e cu noi azi, continuă el cu voce tare. Dar va fi în curând. Jur.

Merse apoi la mormântul mamei sale, aplecându-se şi sărutând marmura rece a efigiei sale. Apoi îngenunche.

— Am ajuns cu bine acasă, mamă, şi Guy e bine. E în India acum, lucrează pentru Compania John. S-a căsătorit. Ţi-ar plăcea de Caroline, soţia lui. E o fată frumoasă, cu o voce minunată.

Vorbea cu ea de parcă ar fi fost vie şi l-ar fi ascultat şi rămase lângă sarcofagul ei până când raza de soare trecu peste pereţii de piatră şi pieri în cele din urmă, lăsând cripta în semiîntuneric. Atunci urcă treptele pipăind pereţii şi ieşi în lumina înserării.

Rămase acolo privind în jos spre peisajul pe care şi-l amintea atât de bine, dar care acum îi părea ciudat de străin. Dincolo de dealurile vălurite, vedea marea îndepărtată. Părea să-l cheme de dincolo de luminile strălucitoare din port. Se simţea de parcă fusese plecat o viaţă întreagă, dar era neliniştit, nemulţumit şi măcinat de dorinţa de a pleca mai departe. Africa era acolo şi către acel loc tânjea inima lui.

— Mă întreb, şopti el coborând dealul, dacă voi mai fi fericit vreodată într-un singur loc.

Când ajunse la poalele dealului, conturul casei părea o umbră întunecată ce se întindea prin ceţurile înserării, plutind peste peluze. Tom se opri brusc în dreptul peretelui săpat adânc în pământ când văzu o apariţie fantomatică sub crengile răsfirate ale unuia dintre uriaşii stejari bătrâni

ce se înălţau negri pe pajişte. Era silueta unei femei îmbrăcate în alb, iar Tom simţi un fel de uimire superstiţioasă, căci părea eterică şi spectrală. Erau multe legende cu stafii care bântuiau High Weald. Când el şi Guy erau copii, doica lor îi înspăimântase cu asemenea poveşti. „Nu mă las speriat de nicio fantomă”, se hotărî Tom, adunându-şi curajul şi mergând către fata în alb. Ea păru să nu bage de seamă apropierea lui, până când aproape ajunse în dreptul ei. Apoi ridică privirea cu o expresie înspăimântată şi Tom văzu că era cumnata lui, Alice. În clipa în care îl recunoscu, ea îşi adună fustele şi fugi spre casă.

— Alice! strigă el, fugind după ea.

Alice nu privi înapoi, ci iuţi pasul. O ajunse din urmă pe aleea de pietriş de sub faţada casei şi o apucă de încheietura mâinii.

— Alice, eu sunt, Tom, spuse el. Nu te speria.

— Dă-mi drumul, spuse ea pe un ton îngrozit, apoi se uită la ferestrele casei, care sclipeau deja vesel de la lumina galbenă a lumânărilor.

— Voiai să vorbeşti cu mine, îi aminti el. Ce vrei să-mi spui?

— Nu aici, Tom. O să ne vadă împreună.

— Billy? Tom era nedumerit. Ce poate să facă?

— Nu înţelegi! Trebuie să-mi dai drumul!

— Nu mă tem de Black Billy, îi spuse el cu aroganţa tinereţii.

— Atunci, ar trebui să te temi, zise ea, apoi îşi trase mâna şi alergă uşor pe trepte către casă.

Rămas în mijlocul aleii cu mâinile în şolduri, Tom o privi fugind. Când era pe punctul să se întoarcă, ceva îl făcu să ridice privirea.

Fratele lui mai mare stătea la una dintre ferestrele înalte ale dormitorului de la etajul al doilea. Lumina îi bătea din spate, aşa că nu se vedea decât o siluetă zveltă şi elegantă. Niciunul dintre ei nu se mişcă o vreme, apoi Tom făcu un gest nerăbdător şi dispreţuitor şi intră în casă după Alice.

Pe când era în dormitor, auzi un sunet slab, care părea straniu chiar şi în casa aceea veche, cu scândurile trosnind

şi cu acoperişul bătut de vânturi. Rămase nemişcat, cu cravata pe jumătate legată, şi înclină capul ca să asculte. După câteva secunde, sunetul se auzi din nou, ca un iepure prins în capcană, un vaiet ascuţit şi tânguitor. Merse la fereastră şi trase zăvorul. Când dădu deoparte jaluzelele, briza nopţii năvăli înăuntru, iar strigătele se auziră mai tare. Îşi dădu seama că erau ale unui om. Era plânsul unei femei, punctat de un glas gros de bărbat.

Tom se aplecă pe fereastră şi îşi dădu seama că sunetele veneau de la etajul de jos, unde erau dormitoarele principale. Deodată, vocile amuţiră. Când era pe cale să închidă iar fereastra, auzi sunetul unei lovituri. Trebuie să fi fost una puternică de vreme ce se auzise atât de bine, iar inima lui Tom tresări când auzi femeia strigând din nou. De data asta, ţipătul de durere fu atât de ascuţit şi de clar, încât înţelese de la cine venea.

— Măgarul! izbucni el, alergând la uşă.

Doar în cămaşă, cu cravata desfăcută atârnându-i pe piept, fugi prin pasaj către scară şi coborî câte trei trepte odată.

Când ajunse la uşa apartamentului tatălui său, ezită. Uşile duble erau larg deschise şi draperiile patului cu baldachin din partea opusă a camerei erau trase într-o parte, aşa că văzu silueta lui Hal întinsă pe cearşafurile brodate. Era sprijinit de perne şi, când Tom trecu pe lângă uşile deschise, strigă înspre el:

— Nu, Tom. Vino aici!

Tom îi ignoră chemarea şi alergă spre uşile apartamentului lui William, din capătul pasajului. Încercă mânerul, dar uşa era încuiată, aşa că izbi în ea cu pumnii strânşi.

— Deschide, Billy, fir-ai să fii! strigă el.

Dincolo de uşă se făcu linişte, iar Tom trase aer în plămâni ca să strige din nou – dar uşa se deschise încet şi William rămase în dreptul ei, blocând-o cu trupul pentru ca Tom să nu vadă dincolo de el.

— Ce vrei? întrebă William. Cum îndrăzneşti să vii să strigi aşa la uşa încăperilor mele private?

Şi el era tot în cămaşă, cu faţa neagră de mânie sau de oboseală şi cu ochii fulgerând de furie.

— Pleacă de aici, căţel impertinent.

— Vreau să vorbesc cu Alice, zise Tom, stând cu încăpăţânare în loc.

— Deja ai vorbit cu ea în seara asta. Alice e ocupată. Nu poţi s-o vezi acum.

— Am auzit pe cineva strigând.

— Nu era aici. Poate ai auzit vreun pescăruş sau vântul printre uluci.

— Ai sânge pe cămaşă.

Tom arătă spre stropii mici şi roşii de pe mâneca albă a fratelui său. William privi în jos şi zâmbi cu răceală în ciuda mâniei. Apoi scoase de la spate mâna dreaptă şi îşi supse tăietura de la încheietura umflată a degetului.

— Mi-am prins mâna în uşa de la dulap.

— Trebuie s-o văd pe Alice.

Tom dădu să treacă pe lângă el, dar auzi imediat vocea lui Alice, care îi strigă pe un ton alarmat:

— Tom, te rog, pleacă! Nu pot să te văd acum. Avea vocea încărcată de lacrimi şi de durere. Te rog, Tom, ascultă-l pe soţul meu. Nu poţi intra aici.

— Acum mă crezi? întrebă William batjocoritor. Alice nu vrea să vorbească cu tine.

Păşi în spate şi închise uşa. Tom rămase pe loc nehotărât. Ridică mâna ca să bată din nou, dar vocea tatălui său îl opri. Hal îl strigă din nou.

— Tom, vino aici. Vreau să vii.

Tom se întoarse cu spatele spre uşă şi se apropie de patul cu baldachin.

— Tată, am auzit...

— Nu ai auzit nimic, Tom. Nimic.

— Ba da. Vocea lui Tom era încrâncenată de indignare.

— Închide uşile, Tom! Trebuie să-ţi spun ceva.

Tom făcu aşa cum i se ceruse, apoi se întoarse lângă pat.

— E un lucru pe care trebuie să-l ţii minte toată viaţa, Tom. Nu trebuie să intervii niciodată între un soţ şi o soţie. Alice e proprietatea lui William, poate să facă orice pofteşte cu ea, iar dacă încerci să te bagi între ei, el are dreptul să te ucidă. Nu ai auzit nimic, Tom.

Când coborî la cină, Tom încă mai clocotea de furie. Trei

tacâmuri erau aşezate pe masa lungă şi lustruită, iar William era deja aşezat în capul mesei.

— Ai întârziat, Tom, spuse el zâmbind, relaxat şi chipeş, cu un lanţ gros de aur la gât şi o broşă strălucitoare de rubin atârnată pe piept. Aici, la High Weald, coborâm la cină la ora opt. Te rog să respecţi obiceiul casei câtă vreme eşti oaspete aici.

— High Weald e casa mea, protestă Tom cu răceală. Nu sunt un oaspete.

— Asta rămâne de discutat, dar sunt de o altă părere.

— Unde e Alice?

Tom se uită cu atenţie spre locul gol din stânga lui William.

— Soţia mea nu se simte bine, răspunse William nonşalant. Nu va fi alături de noi în seara asta. Te rog să iei loc.

— E ciudat, dar observ că nu am poftă de mâncare. Ceva din locul ăsta m-a făcut să-mi pierd apetitul. Nu voi lua nici eu cina cu tine în seara asta, frate William.

— Cum doreşti, ridică din umeri William, îndreptându-şi atenţia spre paharul cu picior pe care valetul îl umplea cu vin roşu.

În starea în care era, Tom nu avea încredere că putea petrece noaptea în aceeaşi casă cu fratele lui. Îşi puse pelerina şi se îndreptă grăbit spre grajduri. Strigă după rândaşi, care coborâră împleticindu-se pe scară din camerele lor de deasupra şi înşeuară pentru el un cal. Tom parcurse prima milă în galop, ridicat în scăriţe şi mânând calul în noapte. Aerul nopţii îi potoli puţin mânia, aşa că i se făcu milă de cal şi-l lăsă la pas pe drumul spre Plymouth.

Îl găsi pe Aboli cu Luke Jervis în barul de la Royal Oak, de lângă port. Aceştia îl întâmpinară cu o bucurie neprefăcută, iar Tom bău prima halbă de bere fără să o ia de la gură sau să respire.

La un moment dat, în seara aceea, urcă scările din spate spre o cameră micuţă, cu vedere spre port, cu o fată frumoasă şi veselă, care-l ajută când îşi pierdu echilibrul şi îl sprijini când aproape că se rostogoli în jos pe scări.

Trupul ei gol era foarte alb în lumina lămpii, iar îmbrăţişarea ei era caldă şi generoasă. Râdea în urechea

lui, agăţându-se de el, iar Tom se eliberă de furie în timpul petrecut cu ea. Mai târziu, ea chicoti şi refuză să ia moneda pe care el i-o oferise.

— Eu ar trebui să fiu cea care te plăteşte, domnule Tom.

Majoritatea celor din oraş îl cunoşteau pe Tom încă din copilărie.

— Ce băiat minunat ai devenit! Au trecut multe luni de când n-a mai amestecat cineva atât de bine în oala mea cu terci.

Mult mai târziu, Aboli îl împiedică să accepte o provocare la luptă din partea unui marinar prea odihnit şi-l trase afară din tavernă, ajutându-l să urce pe cal şi conducându-l spre High Weald în vreme ce Tom se legăna în şa şi cânta cu poftă.

***

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Tom călări prin mlaştini cu unul dintre sacii legaţi la şa umflat. Aboli îl aştepta la o răspântie, o siluetă exotică şi întunecată în ceaţa deasă. Se apropie cu calul de cel al lui Tom.

— Cred că cetăţenii de treabă din Plymouth ar fi preferat să-i atace francezii decât să suporte ultima ta vizită, zise el uitându-se pieziş la Tom. Nu pari să suferi de pe urma isprăvilor de azi-noapte, Klebe!

— Am dormit precum copilul inocent care sunt, Aboli. De ce să sufăr? încercă Tom să zâmbească, având însă ochii injectaţi.

— Bucuria şi nebunia tinereţii! clătină din cap Aboli, prefăcându-se uimit.

Tom zâmbi, dădu pinteni calului şi-l făcu să gonească peste gardul viu. Aboli îl urmă şi galopară împreună peste culmea dealului, unde un crâng de arbori întunecaţi stăteau cuibăriţi într-o despicătură a terenului. Tom opri calul, sări de pe şa şi-l legă de o creangă, apoi merse pe câmpul presărat de pietre străvechi care dădea în crâng. Erau vechi şi acoperite de muşchi, iar legenda spunea că marcau mormintele bătrânilor care fuseseră îngropaţi aici din cele mai vechi timpuri.

Alese un loc bun printre pietre, lăsându-şi nu capul, ci

picioarele să-l îndrume. În cele din urmă, înfipse călcâiul în pământul moale şi spuse: „Aici!” spuse el, iar Aboli păşi în faţă cu spada în mână. Înfipse sabia adânc în pământul reavăn şi începu să sape. Când se opri să-şi tragă sufletul, Tom îl înlocui, săpând până când groapa era adâncă până la brâu. Apoi ieşi din groapă şi se întoarse în locul unde legase calul. Desfăcu încheietoarea desăgii de la şa şi scoase cu grijă o greutate înfăşurată în pânză. O duse înapoi şi o aşeză pe marginea gropii pe care o săpaseră. Desfăcu pânza de pe borcan. Prin sticlă, al-Auf se uita la el cu ochiul său diabolic.

— Vrei să spui o rugăciune pentru morţi, Aboli? Ştii arabă mai bine decât mine.

Aboli începu să recite cu vocea sa groasă şi puternică, ce răsuna straniu în crângul întunecat. Când termină, Tom înfăşură din nou borcanul, ascunzând conţinutul sinistru, şi-l puse pe fundul gropii pe care o pregătiseră.

— Ai fost un om curajos, al-Auf. Fie ca Dumnezeul tău, Allah, să-ţi ierte păcatele, căci au fost multe şi grave...

Închise mormântul şi bătători cu piciorul solul desţelenit. Apoi apăsă deasupra ierburile verzi, ca să ascundă pământul răscolit.

Merseră spre cai şi urcară în şa. De pe cal, Aboli privi în urmă spre crâng pentru ultima dată.

— L-ai ucis în luptă dreaptă, spuse el încet, şi ai tratat cu respect cadavrul. Ai devenit cu adevărat un războinic, Klebe.

Apoi traseră de hăţuri şi merseră alături printre mlaştini către mare.

***

Părea că Hal Courtney îşi dăduse seama că ultimele fire de nisip din clepsidra vieţii lui erau pe sfârşite. Se gândea deseori la moarte şi la capcanele ei. De pe patul său, trimise după maistrul zidar din oraş şi-i arătă desenul pe care-l făcuse pentru mormântul său.

— Ştiu foarte bine ce doriţi de la mine, milord.

Zidarul era încărunţit şi cenuşiu, din cauza prafului de piatră ce i se imprimase în pori.

— Sigur că ştii, John, spuse Hal.

Omul era un artist al dălţii şi al ciocanului. Sculptase sarcofagul pentru tatăl lui Hal, ca şi pentru toate soţiile lui. Era nimerit să facă acelaşi lucru şi pentru stăpânul de la High Weald.

După aceea, Hal ordonă ca slujba de înmormântare a tatălui său să fie oficiată de episcop. Trupul său avea să fie lăsat în sfârşit să se odihnească, în sarcofagul pe care John, maistrul zidar, îl pregătise cu aproape două decenii mai înainte.

Capela era plină de membrii familiei şi de toţi cei care-l cunoscuseră pe Sir Francis Courtney. Servitorii şi muncitorii de pe moşie, îmbrăcaţi în cele mai bune haine ale lor, umpleau băncile, dar şi curtea bisericii.

Hal se afla în mijlocul bisericii, pe un scaun special pe care tâmplarii de pe moşie îl adaptaseră pentru el, cu braţe înalte care să-i ofere echilibru şi cu mânere la fiecare colţ, ca să poată fi transportat de patru bărbaţi vânjoşi.

Restul familiei Courtney stătea pe rândul din faţă. Erau doisprezece veri, unchi şi mătuşi, precum şi alte rude apropiate. William stătea pe scaunul cel mai apropiat de tatăl său, iar Alice se afla lângă el. Era prima dată când apărea în public din noaptea în care Tom încercase să intre cu forţa în camerele lor private. Era îmbrăcată în negru şi purta un văl închis care-i acoperea faţa. Când ridică un colţ ca să-şi şteargă ochii, Tom se aplecă puţin şi văzu că faţa îi era umflată într-o parte şi că avea la buză o tăietură acoperită cu o coajă neagră, precum şi o vânătaie mai veche pe obraz, care se făcuse vineţie şi verde. Ea simţi privirea lui Tom şi trase repede vălul la loc.

Pe banca aflată de cealaltă parte a intervalului stăteau oaspeţii de onoare: patru cavaleri din Ordinul Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal. Nicholas Childs şi Oswald Hyde veniseră din Londra împreună. Tatăl lui Alice, John Grenville, conte de Exeter, venise călare de pe moşia lui uriaşă, care se învecina cu High Weald, împreună cu fratele său mai tânăr, Arthur.

După ceremonie, grupul se întoarse în casa cea mare, pentru ospăţul de după înmormântare. Familia şi musafirii de onoare mâncau în sala mare, în timp ce pentru ţărani

fuseseră întinse mese pliante la grajduri, pline cu mâncare şi cu băutură.

Ospitalitatea lui Hal era copleşitoare: mesele erau atât de îmbelşugate, iar ofranda din pivniţele sale de la High Weald atât de copioasă, încât, până după-amiază târziu, doi pairi fură obligaţi să se retragă în camerele lor ca să se odihnească. Episcopul fu atât de copleşit de îndatoririle sale şi de vinul roşu şi bun, încât avu nevoie de ajutor din partea a doi lachei ca să urce scara principală, oprindu-se în capul scării pentru a binecuvânta rudele îndoliate, adunate jos ca să-i urmărească progresul.

Chefliii de la grajduri, după ce se serviseră din plin din ulcelele cu cidru înspumat, profitară de gardul viu şi de căpiţele de fân în acelaşi scop, precum şi pentru alte scopuri mai puţin demne. Foşnetul puternic al fânului se amesteca cu sforăielile beţivilor, cu chicotelile şi cu strigătele de bucurie ale cuplurilor tinere, cu alte preocupări.

Spre seară, cei patru cavaleri ai ordinului coborâră din camere în diverse stadii de refacere după ospăţul funerar şi urcară în trăsurile care-i aşteptau. Micuţa cavalcadă părăsi casa, urmându-i pe Hal şi pe Tom, aflaţi în trăsura din faţă, înapoi pe deal, către capelă.

Ceremonia ordinului fusese pregătită în criptă. Mozaicul de pe podea avea forma unei stele în cinci colţuri, care conţinea elementele străvechi ale focului, pământului şi apei. Flăcările din coşul pentru jar dansau pe pereţii de piatră şi proiectau umbre ciudate în colţuri, dincolo de şirul de morminte de piatră.

Scaunul lui Hal era gata să-l primească la uşa capelei. Odată instalat, fraţii săi cavaleri îl purtară pe trepte în cavou, aşezând scaunul în centrul stelei, cu trei cazane în jur.

Tom, purtând veşmântul alb şi simplu al acolitului, aştepta singur în nava capelei de deasupra, rugându-se în faţa altarului la lumina torţelor fixate pe pereţi. Auzea vocile cavalerilor murmurând şi răsunând uşor din cripta de sub el, în timp ce deschideau ritualul Lojei de prim rang. Apoi se auzi un pas greoi pe treptele de piatră şi contele de Exeter, iniţiatorul lui Tom, veni să-l cheme.

Tom îl urmă în jos, pe scări, unde ceilalţi cavaleri îl aşteptau în cercul sacru. Aveau săbiile scoase şi purtau inele de aur şi lanţuri, conform rangului lor de cavaleri Nautonnier, navigatori de prim rang ai ordinului. Tom îngenunche la marginea stelei şi imploră să poată intra.

— În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh!

— Cine doreşte să intre în Loja Templului Ordinului Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal? îl provocă tatăl său cu o voce răguşită, ca un om salvat de la înec.

— Un novice care se prezintă pentru a fi iniţiat în misterele Templului.

— Intră pe riscul vieţii tale veşnice, îl invită tatăl său, iar tonul blând al lui Hal făcu avertismentul să sune şi mai tulburător.

Tom se ridică în picioare şi păşi peste modelul mozaicului de marmură care marca limitele cercului mistic. Nu se aşteptase să simtă ceva, dar se cutremură deodată, ca şi când un duşman îi însemnase mormântul cu o împunsătură de sabie în pământ.

— Cine iniţiază acest novice? întrebă Hal cu aceeaşi voce stridentă.

Contele răspunse cu îndrăzneală:

— Eu.

Hal îl privi din nou pe fiul său, iar gândul îi zbură departe, spre vârful dealului din ţinutul acela sălbatic şi nesupus, mult sub Ecuator, unde făcuse şi el un jurământ cu mult timp în urmă. Privi dincolo de cerc, spre sarcofagul de piatră, care păstra în sfârşit trupul tatălui său. Zâmbi aproape visător în timp ce medita la continuitate şi la lanţul fermecat al cavalerilor, care lega o generaţie de alta. Simţea propria moarte apropiindu-se de el ca o bestie devoratoare de oameni, pândindu-l din întuneric. „Va fi mai uşor să dau piept cu întunericul după ce am pus viitorul familiei în mâinile fiilor mei”, se gândi el şi i se păru că vede viitorul amestecându-se cu trecutul şi metamorfozându-se sub ochii lui. „Văzu siluete neclare pe care le recunoştea: duşmanii cu care se luptase, femeile şi bărbaţii pe care-i iubise şi care muriseră cu mult timp în urmă, amestecându-se cu cei despre care ştia că nu muriseră încă în negura zilelor ce aveau să vină.

Contele se întinse uşor şi puse mâna pe umărul plecat al lui Hal, ca să-l aducă înapoi în prezent. Hal se ridică şi privi din nou spre Tom.

— Cine eşti tu? începu el şirul lung al întrebărilor.

— Thomas Courtney, fiul lui Henry şi al lui Margaret.

Hal simţi lacrimi în ochi când auzi numele femeii pe care o iubise atât de mult. Melancolia era profundă în sufletul lui. Se simţea epuizat şi ar fi vrut să se odihnească, dar ştia că nu putea până când nu îndeplinea sarcina aceasta. Se ridică din nou şi-i oferi lui Tom tăişul sabiei albastre Neptun, pe care o moştenise de la tatăl său. Lumina torţelor dansa pe încrustaţia aurie de pe lamă, strălucind în adâncurile safirului de pe mâner.

— Te poftesc să confirmi învăţăturile credinţei tale pe această sabie.

Tom atinse tăişul şi începu să recite:

— Acestea sunt lucrurile în care cred. Că există un singur Dumnezeu în Treime, Tatăl etern, Fiul etern şi Sfântul Duh etern.

— Amin! spuseră laolaltă cavalerii Nautonnier.

Întrebările şi răspunsurile continuară, în vreme ce torţele picurau ceară. Fiecare întrebare se referea la codul ordinului, preluat aproape în întregime din codul cavalerilor templieri.

Şirul de întrebări schiţa istoria templierilor. Evoca felul în care, în anul 1312, Sărmanii Cavaleri ai lui Hristos şi ai Templului lui Solomon fuseseră atacaţi şi distruşi de regele Franţei, Filip cel Frumos, în complicitate cu marioneta sa, papa Clement al V-lea de Bordeaux. Averea vastă a templierilor, alcătuită din lingouri de aur şi terenuri, fusese confiscată de Coroană, iar maestrul, torturat şi ars pe rug. Cu toate acestea, avertizaţi de aliaţii lor, marinarii templieri dezlegaseră parâmele din porturile franceze de pe Canal şi ieşiseră pe mare. O luaseră spre Anglia şi îi ceruseră protecţia regelui Edward. De atunci deschiseseră loje în Scoţia şi în Anglia sub nume noi, dar cu preceptele de bază ale ordinului intacte.

În cele din urmă, toate întrebările fură adresate şi răspunsurile rostite. Tom îngenunche, iar cavalerii formară un cerc în jurul lui. Puseră câte o mână pe capul său plecat

şi cealaltă mână pe mânerul sabiei Neptun.

— Thomas Courtney, te primim în Frăţia Graalului şi te acceptăm ca un frate cavaler în Templul Ordinului Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal.

Îl ridicară în picioare şi, unul câte unul, îl îmbrăţişară. Toate acestea făceau parte dintr-un ritual străvechi, dar când Tom se înclină ca să-şi sărute tatăl, Hal se îndepărtă de ceremonia consfinţită de datină. Puse mânerul sabiei Neptun în mâna lui Tom şi-i închise degetele în jurul acestuia.

— Acum este a ta, fiule. Foloseşte-o cu onoare şi curaj.

Tom ştia că frumoasa spadă era unul dintre cele mai nepreţuite lucruri ale tatălui său. Nu-şi găsea cuvintele pentru a-şi exprima recunoştinţa, dar când privi adânc în ochii lui Hal, văzu că tatăl său înţelegea perfect mesajul tăcut de dragoste şi datorie pe care încerca să i-l transmită.

***

După plecarea celor patru cavaleri ai ordinului şi a celor chemaţi la slujbă, High Weald părea tăcut şi părăsit. Alice îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în camerele ei. Tom o văzu doar o dată, călărind singură prin locurile mlăştinoase, şi, privind-o de la distanţă, îşi aminti consecinţele ultimei lor întâlniri şi evită să se apropie de ea.

William era prins cu conducerea moşiei şi-şi petrecea zilele în birourile de la mina de cositor, sfătuindu-se cu administratorul sau traversând călare domeniul şi făcându-şi apariţia în mod neaşteptat, cu scopul de a-i surprinde pe bolnavii prefăcuţi şi pe răufăcătorii dintre slujitorii săi. Infracţiunile erau pedepsite cu biciul şi cu alungarea imediată de pe moşie. Se întorcea acasă seara şi petrecea o oră cu tatăl său, înaintea cinei servite cu punctualitate la opt. Mânca singur, întrucât Alice nu i se alătura, iar Tom găsea scuze pentru a mânca la el în cameră sau la una dintre tavernele locale unde, alături de Aboli, Luke jervis, Ned Tyler şi Alf Wilson, găsea o companie mult mai veselă.

Pe măsură ce lunile treceau, Tom devenea tot mai neliniştit şi mai nerăbdător. În timp ce William era plecat, îşi petrecea cea mai mare parte a zilei cu tatăl său. Îl ducea pe

Hal jos, în bibliotecă, şi îl aşeza pe scaunul său, în capul mesei lungi de stejar, apoi aducea de pe rafturile ticsite cărţile şi hărţile pe care le cerea Hal. Le întindeau pe masă şi le studiau cu seriozitate, discutând despre detaliile călătoriei pe care Tom ştia că tatăl său nu avea să o mai facă niciodată.

Jupânul Walsh, cu o pereche de ochelari abia cumpăraţi pe nas, stătea în capătul opus al mesei şi lua notiţe, pe care i le dicta Hal. Întocmeau liste cu rezervele şi cu echipamentele de care aveau nevoie, precum şi tabele cu carturile de serviciu pentru cei care aveau să facă parte din echipajele navelor pentru expediţia înapoi către Oceanul Indian.

— Două nave, decise Hal. Nu atât de mari ca *Serafimul* sau *Minotaurul.* Nave iuţi, uşor de manevrat, dar bine înarmate, căci cu siguranţă vom fi nevoiţi să luptăm din nou cu păgânii. Cu un pescaj nu prea adânc, căci probabil va fi nevoie să navigăm prin estuare şi pe râurile de pe Coasta Febrei.

— O să-i trimit pe Ned Tyler şi pe Alf Wilson să caute nave care să se potrivească, interveni Tom entuziasmat. Pot să meargă de-a lungul coastei şi să intre în fiecare port dintre Plymouth şi Margate. Dar cum războiul continuă pe continent, navele potrivite nu sunt uşor de găsit.

— Dacă ai aur să plăteşti pentru ele, o să rămâi uimit cât de uşor le găseşti, obiectă Hal. Dacă trebuie să cheltui şi ultimul sfanţ din prada pe care am luat-o de la al-Auf ca să-l salvăm pe Dorian de la arabi, vor fi bani bine cheltuiţi.

— Am putea da un anunţ într-o foaie volantă, sugeră jupânul Walsh.

— Bună idee! spuse Hal.

— I-am putea cere şi lordului Childs o navă a companiei.

Tom ridică ochii de pe hartă.

— Nu! clătină Hal din cap. Dacă Childs ştie că plecăm cu o escadră înapoi pe teritoriul Companiei John, o să facă tot posibilul să ne împiedice. Compania dezaprobă total ceea ce interlopii numesc comerţ sau chiar navigare pe teritoriul ei.

Zi după zi, continuară să facă planuri şi să discute. Apoi, la cincisprezece zile după ce Tom îi trimisese de-a lungul

coastei, Ned Tyler şi Alf Wilson se întoarseră cu vestea că găsiseră o navă. Era ideală pentru ce aveau ei nevoie, însă proprietarii cereau suma incredibil de exorbitantă de şapte mii de lire. Aveau la ei o scrisoare de acceptare pe care să o semneze Hal şi transmiteau rugămintea proprietarilor de a fi plătiţi printr-o poliţă bancară.

Hal le puse celor doi mai multe întrebări despre condiţia şi rezistenţa navei, apoi închise ochii şi rămase tăcut atât de multă vreme, încât Tom se sperie.

— Tată!

Sări de pe scaun şi se duse lângă Hal. Îi atinse obrazul şi observă că avea febră.

— Excelenţa Sa nu se simte bine, zise el. Ajutaţi-mă, băieţi. Trebuie să-l ducem în pat.

Până şi jupânul Walsh apucă un mâner al scaunului şi împreună reuşiră să-l urce pe Hal pe scări.

După ce îl întinse cu bine în patul său mare, Tom îl trimise pe Aboli la Plymouth, ca să-l cheme pe doctorul Reynolds de la casa lui din oraş. Apoi le spuse lui Ned Tyler şi celorlalţi să plece şi să aştepte jos. După ce aceştia ieşiră, încuie uşile dormitorului ca să rămână singur cu tatăl său. Dădu cearşafurile deoparte şi, îngrijorat, începu să desfacă bandajele din jurul cioturilor.

Hal era deja îmbujorat din cauza febrei apărute subit şi murmura incoerent, delirând. Când Tom scoase şi ultimul bandaj, văzu că cicatricea se deschisese din nou şi că puroiul galben se scurgea din rana deschisă. Mirosul dulceag şi familiar umplu camera şi Tom înţelese că infecţia profundă se instalase din nou, de data aceasta mai periculoasă ca oricând. Tot ciotul era brăzdat de dungi purpurii, de parcă fusese biciuit. Doctorul Reynolds îl avertizase cu privire la acest aspect, iar Tom atinse acum cu degetele tremurând vintrele tatălui său, temându-se de ce-ar fi putut găsi. Glandele erau umflate şi pline de cocoloaşe, ca nişte coji de nucă, iar Hal gemu puternic când Tom îl atinse.

— E gangrenă gazoasă, confirmă doctorul Reynolds când ajunse. De data asta, nu-l mai pot salva.

— Nu poţi să o tai? strigă Tom la el. Nu poţi să goleşti puroiul aşa cum ai făcut înainte?

— A urcat prea sus.

Reynolds apăsă cu degetele liniile roşii şi umflate care apăreau pe abdomenul lui Hal exact în timp ce-l priveau.

— Trebuie să puteţi face ceva, se rugă Tom.

— Arde prin corpul lui ca focul în iarba uscată. Tatăl tău va muri până dimineaţă, îi spuse Reynolds simplu. Ar trebui să trimiţi după fratele tău mai mare ca să-şi ia rămas-bun.

Tom îl trimise pe Aboli să-l găsească pe William, însă acesta coborâse în puţul principal al minei de cositor din East Rushwold. Aboli aşteptă până seara, când fiul cel mare al lui Hal se întoarse la suprafaţă. Când auzi despre întorsătura nefavorabilă a lucrurilor, William porni în galop spre casă. Dădu buzna în camera lui Hal cu o îngrijorare atât de evidentă, încât Tom se gândi că putea fi luată cu uşurinţă drept nerăbdare.

— Cum se simte? îl întrebă William pe doctorul Reynolds.

— Îmi pare rău să vă spun, dar Excelenţa Sa se stinge cu repeziciune.

William îl ignoră pe Tom şi îngenunche la capătul îndepărtat al patului.

— Tată, sunt William. Mă auzi?

Hal tresări la auzul vocii lui, dar nu deschise ochii.

— Vorbeşte-mi, insistă William, dar Hal rămase tăcut, respirând greu şi întretăiat. Se duce, spuse William.

Tom îl privi cu asprime, sesizând o notă de satisfacţie în vocea lui.

— Nu mai ai mult de aşteptat, Billy, încuviinţă el pe un ton lipsit de expresie. Până dimineaţă, vei fi lordul Courtney.

— Eşti un broscoi dezgustător, mârâi William. O să te fac să plăteşti scump pentru gluma asta.

Niciunul nu mai vorbi timp de o oră, apoi, brusc, William se ridică din genunchi.

— E ora opt şi sunt lihnit de foame. Vii la cină?

— Rămân aici, zise Tom fără să îl privească. S-ar putea să se trezească şi să aibă nevoie de noi.

— O să ne cheme Reynolds. Durează doar un minut să urcăm din sufragerie.

— Du-te tu, Billy! Te chem eu, promise Tom, iar William

se îndreptă ţeapăn spre uşă.

Se întoarse după jumătate de oră, ştergându-se la gură cu un şerveţel.

— Cum se mai simte? întrebă el cu o umbră de sfială în glas.

— Nu ţi-a simţit lipsa, răspunse Tom. Nu-ţi face griji, Billy. Nu te poate dezmoşteni doar pentru că ai luat o cină copioasă.

Se aşezară pentru veghea prelungită, câte unul de fiecare parte a patului, iar Reynolds se întinse complet îmbrăcat pe patul din garderobă, sforăind uşor.

Casa cea mare părea să-şi ţină răsuflarea, iar noaptea era atât de liniştită şi de calmă, încât Tom auzea ceasul din turla capelei de pe deal anunţând trecerea orelor. Când sună de ora unu noaptea, se uită la William de cealaltă parte a patului. Avea capul căzut pe cuvertură şi respira regulat.

Tom puse mâna pe fruntea tatălui său. „E puţin mai rece, îşi zise el. Poate că febra dă înapoi, ca de atâtea ori până acum”. Pentru prima dată în acea noapte, simţea că are un strop de speranţă.

Tatăl său se mişcă la atingerea lui şi deschise ochii.

— Eşti aici, Tom?

— Aici sunt, tată, răspunse Tom, încercând să pară vesel. Vei fi bine. Vom naviga împreună, aşa cum am plănuit.

— Eu nu voi fi cu tine, băiete. Hal recunoscuse, în sfârşit, ceea ce Tom ştiuse de la început. E o călătorie pe care va trebui s-o faci singur.

— Aş vrea… începu Tom, dar tatăl său îl apucă de mână.

— Nu-ţi pierde vremea tăgăduind, şopti el. Mai e puţin timp. Dă-mi cuvântul tău că-l vei găsi pe Dorian pentru mine.

— Îţi dau cuvântul meu, aşa cum am jurat solemn pentru Dorry.

Hal oftă şi închise ochii din nou. Cuprins de spaimă, Tom se gândi la ce era mai rău, dar ochii lui Hal se deschiseră din nou.

— William? Unde e William?

Sunetul numelui său îl trezi pe William, care ridică încet

capul.

— Sunt aici, tată.

— Dă-mi mâna dreaptă, William, îi ceru Hal. Şi tu, Tom, dă-mi-o pe-a ta. Cei doi întinseră mâinile şi Hal continuă: William, ştii ce soartă îngrozitoare a avut fratele tău cel mai mic?

— Da, tată.

— L-am însărcinat pe Tom cu datoria de a-l găsi şi a-l salva. Tom a acceptat această îndatorire. Acum, te însărcinez şi pe tine. Mă asculţi, William?

— Da, tată.

— Te las cu îndatorirea solemnă de a face tot ce-ţi stă în putere ca să-l ajuţi pe Tom în această călătorie de salvare a lui Dorian. Îl vei ajuta cu navele de care are nevoie. Vei plăti pentru echipaj, pentru alimente şi pentru toate celelalte. Nu-i vei sta în cale, ci vei respecta declaraţia de expediţie pe care eu şi Tom am pus-o la cale.

William încuviinţă din cap.

— Înţeleg ce anume îţi doreşti, tată.

— Atunci, jură-mi, insistă Hal cu vocea ridicată. Nu mai e mult timp.

— Jur, spuse William încet şi sincer.

— Slavă Domnului pentru asta! murmură Hal.

Rămase liniştit o vreme, ca şi când şi-ar fi adunat puterile pentru un ultim efort, dar strângându-le mâinile cu o forţă surprinzătoare. Apoi vorbi din nou:

— Sunteţi fraţi. Fraţii nu trebuie să fie duşmani niciodată. Vreau să uitaţi vechile certuri care v-au despărţit şi, de dragul meu, să deveniţi fraţi cu adevărat.

William şi Tom tăcură – niciunul nu se uita la tatăl lor.

— E dorinţa mea de pe patul de moarte. Vă rog să mi-o îndepliniţi, îi imploră Hal.

Tom vorbi primul:

— Sunt pregătit să uit ce a fost. Îi voi acorda lui William respectul şi afecţiunea pe care le merită.

— Nu pot să cer mai mult, oftă Hal. Acum e rândul tău, William. Jură-mi.

— Dacă Tom se ţine de promisiune, îi voi oferi acelaşi respect şi toată afecţiunea mea, spuse William fără să se uite la Tom.

— Mulţumesc. Vă mulţumesc amândurora, şopti Hal. Acum, rămâneţi lângă mine puţinul timp care ne-a mai rămas.

Noaptea fu lungă. Lui Tom i se păru de mai multe ori că Hal murise, dar când se lăsa lângă buzele tatălui său, auzea un oftat uşor şi şuieratul răsuflării. Apoi, probabil că aţipi o vreme, căci următorul lucru pe care-l auzi fu cântecul cocoşilor din curte.

Tresări vinovat şi se uită la William, care era pe jumătate prăbuşit peste pat, sforăind încetişor. Lampa era aproape stinsă, însă dincolo de perdele se vedea prima lumină palidă a zorilor.

Tom atinse faţa tatălui său şi, cu o împunsătură de durere, simţi că pielea era rece. Mişcă degetele, căutând pulsul la gât, pe carotidă, însă nu se simţea nimic.

„Ar fi trebuit să rămân treaz. L-am dezamăgit la sfârşit”. Tom se aplecă şi sărută buzele tatălui său. Lacrimile îi curgeau pe obraz, picurând pe faţa lui Hal. Folosi un colţ de cearşaf ca să le şteargă, apoi îl sărută din nou.

Aşteptă aproape o jumătate de oră, până când lumina din dormitor deveni mai puternică. Apoi îşi studie faţa în oglinda de pe peretele îndepărtat, ca să se asigure că era stăpân pe propria durere. Nu voia ca Black Billy să-l vadă descurajat. Întinse mâna şi-l scutură pe fratele său mai mare.

— Trezeşte-te, Billy! Tata nu mai este.

William ridică puţin capul şi se uită la el ameţit. În lumina difuză a zorilor, avea ochii înceţoşaţi şi neclari. Apoi, privi faţa albă a lui Hal.

— Deci s-a terminat, în sfârşit, spuse el. Se ridică în picioare şi se întinse. Sfinte Iisuse, i-a luat ceva timp bătrânului potlogar! Credeam că n-o să-mi facă loc niciodată.

— Tata a murit!

Tom credea că fratele lui nu pricepuse încă. Nici măcar Black Billy nu putea fi atât de crud.

— Ar fi bine să-l chemăm pe Reynolds ca să se asigure şi apoi să-l închidem în mormântul lui nou şi elegant, înainte să se răzgândească.

William zâmbi de propria-i glumă morbidă, apoi strigă

după doctor, care veni împleticindu-se din garderobă, pe jumătate adormit. Acesta îl examină rapid, ascultând cu urechea lipită de gură, apoi băgă mâna pe sub cămaşa de noapte ca să simtă bătăile inimii. În cele din urmă clătină din cap şi se uită la William.

— Tatăl dumitale a murit, domnule.

Tom era uluit văzând cât de rapid şi de simplu era totul. Billy era acum baronul Dartmouth.

— Doriţi să mă ocup de pregătiri pentru înmormântare, domnule?

— Desigur, spuse William. Eu o să fiu ocupat. Sunt multe lucruri de care trebuie să am grijă. Trebuie să merg la Londra cât mai curând posibil, zise apoi, vorbind mai degrabă cu el însuşi decât cu ceilalţi. Trebuie să-mi ocup locul în Camera Lorzilor, apoi să mă întâlnesc cu domnul Samuels la bancă... Se opri şi se uită la Tom. Vreau să te ocupi de aranjamentele pentru înmormântare. E vremea să-ţi câştigi existenţa.

— Aş fi onorat.

Tom încerca să-l facă de ruşine, însă William continuă fără să bage de seamă:

— O înmormântare liniştită, doar familia şi apropiaţii. O să sfârşim cu asta cât mai repede. Episcopul poate să oficieze, dacă-l ţinem treaz îndeajuns de mult. De azi într-o săptămână, se decise el brusc. Las amănuntele în seama ta. Se întinse din nou şi adăugă: Dumnezeule, ce foame îmi e! O să fiu la micul dejun dacă aveţi nevoie de mine.

***

Timpul nu era suficient pentru ca toţi fraţii cavaleri ai lui Hal să se adune pentru înmormântare. Contele de Exeter şi fratele său fură singurii îndeajuns de aproape încât să poată participa. Cu toate acestea, ofiţerii şi cei care navigaseră împreună cu Hal se adunară din toate colţurile comitatului şi din fiecare port aflat de-a lungul coastei. Unii merseră circa optzeci de kilometri ca să ajungă. Ned Tyler, Alf Wilson şi Luke Jervis găsiră loc pe banca din apropiere de intrarea în capelă, iar marinarii şi muncitorii de rând de pe moşie se înghesuiră în naos, unii chiar şi pe afară.

— N-o să-mi cheltui guineele câştigate cu greu pe mâncare şi băutură pentru orice derbedeu şi beţivan din ţară, hotărî William şi nu plăti decât pentru ospitalitatea oferită celor invitaţi de el.

Din partea lui de pradă, Tom cumpără carne şi băutură pentru oamenii care veniseră la înmormântare ca să-şi prezinte omagiile faţă de tatăl său.

La două zile după ce trupul lui Hal fu aşezat în noul mormânt de piatră, în cripta din capela familiei, William luă diligenţa spre Londra şi rămase acolo timp de aproape trei săptămâni, înainte de a pleca, o trimise pe Alice cu copilul la tatăl ei. Tom era sigur că făcuse asta ca să-l împiedice să stea de vorbă cu ea. Casa goală i se părea lui Tom atât de apăsătoare, încât îşi luă nişte camere la Royal Oak şi-şi petrecu zilele acolo, cu Ned Tyler, Alf Wilson şi jupânul Walsh, plănuind ultimele detalii ale expediţiei de recuperare a lui Dorian.

Folosindu-se de tabelele şi de declaraţiile pe care el şi Hal le întocmiseră cu puţin timp în urmă, pregăti un buget pe care să i-l prezinte lui William la întoarcerea acestuia la High Weald. Timpul era împotriva lui Tom, căci toamna se apropia din nou cu repeziciune. Avea nu mai mult de trei luni ca să-şi aprovizioneze navele şi să-şi găsească echipaj, să traverseze golful Biscaya şi să ajungă în apele sudice mai potolite înainte ca vânturile iernii să-i blocheze drumul. „Ne va costa încă un an de aşteptare dacă ne prinde iarna”, se frământa Tom. Vorbi cu negustorii despre proviziile de care avea nevoie şi se puse chezaş până la întoarcerea lui William. Garanţia prezentată de noul lord Courtney era la fel de bună ca a oricărui bancher. Tom închirie un depozit mare la docuri ca să păstreze bunurile, apoi îi trimise pe Ned şi pe Aboli să cheme oamenii de care aveau nevoie. După triumful ultimei lor expediţii, nu avură bătăi de cap în descoperirea celui mai bun echipaj – toţi membrii navigaseră pe *Serafim;* majoritatea îşi cheltuiseră banii din pradă şi erau nerăbdători să ridice ancora împreună cu Tom.

Ned Tyler şi Alf găsiră a doua navă de care aveau nevoie şi se tocmiră pentru cel mai bun preţ. Cu toate acestea, proprietarii refuzau să le dea corabia până când nu primeau

plata întreagă. Tom fu nevoit să-şi stăpânească nerăbdarea.

La sfârşitul lunii septembrie, William se întoarse din Londra la High Weald. Reveni triumfător: îşi ocupase locul în Camera Lorzilor şi fusese prezentat la curte. Fusese oaspetele lordului Childs în Casa Bombay pe tot parcursul şederii sale în oraş. Childs sponsorizase intrarea lui în societatea londoneză aleasă, îl introdusese în culisele puterii şi-l convinsese să ocupe un loc în consiliul directorilor Companiei John. Folosind banii câştigaţi din pradă, William îşi sporise investiţia în companie cu şapte la sută din capitalul social subscris, devenind astfel unul dintre principalii cinci acţionari după Coroană.

Se zvonea în oraş că Alice se întorsese împreună cu el din casa tatălui ei şi că aştepta un alt copil.

De îndată ce auzi despre întoarcerea lui William, Tom plecă spre High Weald călare, emoţionat şi nerăbdător să discute cu fratele său despre planurile expediţiei. Avea două cutii de metal în desagii de la şa. Înăuntru se aflau documentele pe care le adunase în ultimele săptămâni de aşteptare: actele achiziţionării celor două corăbii, precum facturile primite de la negustori şi de la furnizorii de alimente şi de bunuri de comercializat.

Ajunse la conac pe la mijlocul dimineţii şi-l găsi pe William ascuns deja în bibliotecă, consultându-se cu vechilul. Tom fu uimit văzând mulţimea de oameni care aşteptau să-l vadă pe lordul Courtney. Se înghesuiau la intrarea în hol şi, dintr-o privire, Tom numără şaisprezece oameni. Pe majoritatea îi cunoştea. Erau acolo avocatul familiei, John Anstey, şeriful comitetului, supraveghetori şi ingineri de la mină, precum şi primarul şi prefecţii seniori ai oraşului. Tom nu-i recunoscu pe ceilalţi, dar îi salută politicos şi discută cu Anstey cât timp aşteptă să-l primească fratele lui.

La prânz, înţelegând că William nu ştia că aştepta împreună cu ceilalţi, îi trimise un bilet prin Evan, administratorul, care se întoarse aproape în aceeaşi clipă, părând foarte stingherit.

— Domnia Sa spune că vă va chema când va fi pregătit să vă primească. Între timp, trebuie să aşteptaţi.

După-amiaza se scurse încet. Din când în când, Evan ieşea ca să-i cheme pe ceilalţi în bibliotecă. Spre seară, Tom rămăsese singurul care mai aştepta.

— Domnia Sa vă primeşte acum, domnule Thomas, spuse Evan scuzându-se.

Ducând câte o cutie sub fiecare braţ şi încercând să-şi ascundă supărarea pentru cum fusese tratat, Tom intră în bibliotecă. Îl găsi pe William stând lângă şemineu, cu mâinile la spate şi ridicându-şi poalele hainei ca să simtă căldura flăcărilor.

— Bună ziua, William. Sper că ai avut o vizită încununată de succes la Londra. Am auzit despre prezentarea la curte. Primeşte, te rog, sincerele mele felicitări.

Puse cutiile pe masa din bibliotecă.

— Ce frumos din partea ta, frate! zise William pe un ton distant.

În clipa aceea, Evan se întoarse cu două pocale pe o tavă de argint şi i-l oferi pe primul lui William. Apoi veni spre Tom şi, când acesta luă celălalt pocal, îl întrebă:

— Rămâneţi la cină în seara asta, domnule?

William interveni înainte ca Tom să apuce să răspundă:

— Nu cred, Evan. Domnul Thomas nu va sta prea mult. Sunt sigur că a plănuit să ia cina cu prietenii lui huligani în oraş.

Atât Tom, cât şi Evan se uitară la el uluiţi, însă William continuă nestingherit:

— Asta e tot, mulţumesc, Evan. Cina va fi la ora opt, ca de obicei. Nu vreau să fiu deranjat până atunci.

Luă o gură de coniac şi ridică o sprânceană când se uită la cutiile de metal vopsite în negru.

— Sunt sigur că nu ai venit aici doar ca să mă feliciţi.

— Am adus spre aprobarea ta declaraţia de expediţie. De asemenea, facturile pentru cheltuielile pe care le-am făcut deja.

— Ce expediţie? se prefăcu nedumerit William. Nu-mi amintesc să te fi rugat să aduni facturi în numele meu. Probabil nu am auzit bine.

— Angajamentul tău faţă de tata, spuse Tom, încercând să nu arate că era deranjat de negarea fratelui său.

Aproape am terminat pregătirile. Deschise cutiile şi întinse documentele în teancuri ordonate pe toată lungimea mesei. Acestea sunt tabele cu carturile. Am găsit o sută cincizeci de marinari buni. Acesta e echipajul de care am nevoie. Fiecare dintre ei a navigat cu tata şi îi cunosc pe toţi foarte bine. Pot să mă pun chezaş pentru fiecare în parte.

William rămase lângă şemineu cu un zâmbet mic şi enigmatic pe buze, dar cu privirea în continuare rece.

— Acestea sunt actele de vânzare ale celor două corăbii. Le-am inspectat pe amândouă. Sunt ideale pentru scopul nostru şi am reuşit să scad preţul cerut de proprietari cu aproape patru mii de lire.

Se uită la William, dar fratele său rămânea tăcut. Tom aşteptă o vreme ca el să vorbească, iar când William nu spuse nimic, continuă cu încăpăţânare:

— Este lista completă a alimentelor şi a echipamentului de care vom avea nevoie. Am cumpărat deja o mare parte şi le-am depus în depozitul Patchley de pe docuri. Mă tem că am fost forţat să plătesc preţuri piperate. Amiralitatea cumpără toate proviziile disponibile ca să susţină marina. Praf de puşcă şi alice, funii şi vele, toate sunt foarte greu de obţinut... Preţurile au crescut de încă două ori de la începutul războiului.

Aşteptă ca William să răspundă, apoi spuse simplu:

— Mi-am dat cuvântul pentru aceste plăţi. O să am nevoie de îndată de bani pentru facturile acestea şi de bilete de bancă pentru proprietarii navelor. Restul poate să mai aştepte o vreme.

William oftă, se îndreptă spre un fotoliu de piele şi se aruncă în el. Tom încercă să vorbească din nou, dar William îl întrerupse, strigând după una dintre fetele în casă.

— Susan!

Probabil că fata aştepta dincolo de uşă, anticipându-i chemarea, căci apăru de îndată. Tom o cunoştea. Era o copilă când el plecase împreună cu tatăl său, dar între timp se făcuse o fată frumoasă, cu cârlionţi negri care-i ieşeau de sub bonetă şi cu ochi albaştri şi strălucitori, cu sclipiri năstruşnice. Făcu o reverenţă iute în faţa lui Tom, apoi se grăbi să răspundă chemării lui William.

Acesta ridică un picior. Fata îl prinse între picioarele ei

cu spatele întors spre el şi apucă cizma de toc şi de vârf, folosindu-se de strânsoarea genunchilor ca să o scoată. Când cizma ieşi, William mişcă degetele ascunse în ciorapi şi îi întinse celălalt picior. Fata repetă gestul, dar de îndată ce scoase cizma, William băgă piciorul pe sub fustele ei. Fata scânci jucăuş şi se făcu roşie ca focul.

— Domnule! strigă ea, dar în loc să plece, se aplecă puţin mai tare ca să-l lase să o exploreze cu degetele după pofta inimii.

După un minut, William râse.

— Şterge-o de aici, puştoaică obraznică.

Scoase piciorul de sub fuste, îl lipi de fundul fetei şi o împinse în joacă spre uşă. Fata o rupse la fugă, privind în urmă peste umăr când închise uşa.

— După ce termini cu exercitarea drepturilor de stăpân la High Weald, ne putem întoarce la problema expediţiei? întrebă Tom.

— Te rog, Thomas, continuă, îl îndemnă William cu un semn din mână.

— Vrei să vezi lista costurilor?

— Să fiu al naibii, Thomas. Nu mă plictisi cu listele tale! Vorbeşte răspicat şi spune-mi câţi bani ceri.

— Nu cer decât ceea ce mi-a promis tata, spuse Tom stăpânindu-şi cu greu mânia. Cele două nave sunt principala cheltuială...

— Vorbeşte! se răsti William. Spune limpede ce ai de zis. Cât costă?

— În total, e puţin peste nouăsprezece mii de lire, spuse Tom, dar asta include şi mărfurile pentru comerţ. Voi face negoţ de-a lungul coastei pentru fildeş, aur, aramă şi gumă arabică. Mă aştept să scoatem un profit frumos...

Se opri când William începu să râdă. Fu mai întâi un chicotit, apoi deveni un râs în hohote. Tom rămase privindu-l, străduindu-se să se controleze. William se sufoca de veselie şi fu nevoit să-şi tragă sufletul înainte să continue.

În cele din urmă, Tom nu mai reuşi să-şi ascundă furia.

— Poate sunt mai greu de cap, dar nu sunt sigur că înţeleg ce anume te amuză atât, frate.

— Da, Tom, eşti greu de cap. Nu ţi-a pătruns încă

dincolo de ţeasta aia groasă faptul că acum eu sunt stăpân la High Weald şi că acum depinzi de mine pentru fiecare penny, şi nu de umbra tatălui nostru?

— Lucrurile de care am nevoie nu sunt pentru mine. Sunt pentru Dorian. Pentru jurământul pe care i l-ai făcut tatii, spuse Tom îndârjit. I-ai dat cuvântul tău. Eşti legat prin jurământ.

— Nu cred, Thomas, zise William oprindu-se brusc din râs. La final, tata era în delir. Avea mintea rătăcită. Dacă am spus ceva, a fost doar ca să-i fac pe plac. Nu aveam nicio intenţie serioasă. Ar fi o nebunie să-mi irosesc moştenirea pentru moftul unui muribund. Nouăsprezece mii de lire! Cred că ţi-ai pierdut minţile dacă ai crezut – fie doar şi o singură clipă – că o să-ţi dau suma asta ca să pleci la capătul lumii. Nu, dragă frate, scoate-ţi asta din cap.

Tom îl privea amuţit.

— Îţi încalci promisiunea solemnă? Billy, nu plec pentru că aşa îmi place mie. Vorbim despre salvarea propriului nostru frate din mâinile păgânilor.

— Să nu-mi mai spui Billy vreodată.

William ridică pocalul şi sorbi ultimul strop de coniac.

— Nu, sunt de acord că există nume mult mai bune pentru tine decât acesta. Înşelător? Escroc? Cum altfel ai putea să-i spui unui om care îşi renegă propriul frate mai mic şi încalcă jurământul făcut propriului tată?

— Să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta nerespectuos! strigă William aruncând pocalul în şemineu. Acesta se sparse. Apoi se ridică în picioare şi se apropie ameninţător de Tom. Va trebui să înveţi care ţi-e locul, altfel te învăţ eu cu bătaia, zise el cu faţa întunecată de furie.

Tom rămase neclintit.

— Aşa cum ai bătut-o şi pe Alice? întrebă el cu amărăciune. Eşti un om aprig şi cumplit când vine vorba să abuzezi de servitori şi de femei, frate. Şi un prinţ al mincinoşilor care îşi încalcă fără vreo remuşcare cuvântul, uitând de promisiunile făcute.

— Scârnăvie mică! Faţa lui William devenise stacojie şi părea că se umflă. Nu mai era chipeş şi nici bine dispus. Să nu vorbeşti aşa despre soţia mea.

Tom îi găsise slăbiciunea, descoperind modul în care

putea să-l atingă şi să-l rănească.

— Ia seama, Billy. S-ar putea ca şi Alice să lovească. N-ai putea să-i faci faţă într-o luptă dreaptă. S-ar putea să ajungi să-i baţi copilul! Asta ar trebui să-ţi provoace o adevărată plăcere. Să învineţeşti faţa micului Francis cu biciul.

Îşi privea fratele, înfipt în degetele de la picioare, cu pumnii strânşi în lături, urmărindu-i ochii ca să-i citească intenţia şi gata să reacţioneze când avea să-l atace.

— Tom, te rog, Tom!

Spre uimirea lui Tom, faţa lui William se schimonosi. Mânia îl părăsi şi părea tulburat.

— Nu spune asta, te rog! Umerii îi căzură şi întinse mâinile rugător spre fratele său. Ai dreptate, am o datorie faţă de amintirea tatălui nostru. Am promis să lăsăm certurile deoparte. Se apropie de Tom cu mâna dreaptă întinsă şi adăugă: Iată mâna mea, Tom. Vino, dă mâna cu mine.

Tom era neliniştit din pricina schimbării bruşte a lui William. Ezită, însă mânia şi indignarea lui păleau, iar William îi zâmbea cu o neaşteptată căldură. Era adevărat ceea ce spusese: îi promiseseră *într-adevăr* tatălui lor. Se forţă să se relaxeze şi, stângaci, întinse mâna să o strângă pe cea a lui William. Fratele său o apucă strâns şi îi zâmbi. Apoi, deodată, cu toată puterea, îl trase pe Tom spre el. În acelaşi timp, coborî bărbia şi-l izbi în faţă cu creştetul capului, lovindu-l la baza nasului.

O lumină puternică explodă în ochii lui Tom, care simţi cum îi pocneşte cartilajul de la nas. Un fir de sânge începu să-i curgă din ambele nări şi se dădu în spate. Însă William îl ţinea încă strâns de mâna dreaptă şi-l trase din nou spre el. William era stângaci şi acest lucru era în avantajul său, conferindu-i putere. Vederea lui Tom se umplu de mingi de foc şi ameţi. Nu văzu pumnul venind. Acesta i se înfipse în cap într-o parte şi-l împinse cu spatele peste masa din bibliotecă. Foile de hârtie de pe masă se împrăştiară precum frunzele în vântul puternic, iar Tom se prăbuşi cu omoplaţii pe podea. Deşi era pe jumătate năucit de surpriză, se sprijinea deja în scândurile din podea, încercând să se ridice în picioare şi să lupte.

Însă William îşi scoase pumnalul din teaca de la şold şi se aruncă peste masă când Tom se ridică în genunchi. Cu ochii înceţoşaţi, Tom văzu sclipirea lamei şi o izbi cu antebraţul, îndepărtând-o de mijlocul pieptului, spre care se îndrepta. Vârful îi zgârie umărul, sfâşiindu-i vesta. Abia apucă să simtă usturimea oţelului, căci greutatea lui William îl izbi puternic şi căzură laolaltă, piept lângă piept. Tom încercă să-l prindă de încheietură, în timp ce William se străduia să-i înfigă pumnalul în ochi. Se rostogoliră amândoi pe scândurile lustruite, ajungând pe rând unul deasupra celuilalt.

— O să-ţi scot ficaţii, mormăi William, schimbând apoi unghiul loviturilor.

Tom fu nevoit să-şi adune minţile rătăcite şi puterile ca să-i reziste. Vârful pumnalului era la doar câţiva centimetri de faţa lui. Deşi William dusese viaţa liniştită a unui gentleman în ultimii trei ani, muşchii şi abilitatea lui de luptător păreau neobosite.

Când se loviră de corpul de bibliotecă din capătul încăperii, Tom se afla deasupra şi se folosi de scurtul moment de respiro ca să trimită pumnalul din mâna fratelui său într-unul dintre rafturile de stejar. William ţipă, iar strânsoarea pe mâner slăbi. Tom se folosi de toată forţa ca să repete lovitura. Văzu sângele curgând din încheieturile degetelor lui William când se loviră de lemn, dar acesta nu dădu drumul pumnalului. Tom îi izbi pumnul de marginea raftului şi, de data asta, William gemu şi îşi desfăcu degetele, iar arma îi alunecă printre ele.

Niciunul nu putea să ajungă la cuţit fără să-i dea drumul celuilalt. Preţ de o clipă, avură aceeaşi forţă, apoi Tom îşi adună picioarele sub el şi încercă să se ridice. William se ridică odată cu el. Acum erau în picioare, piept lângă piept, strângându-se unul pe altul de încheieturile mâinilor. William încercă să-l ridice pe Tom, dar acesta rămase neclintit. Când încercă din nou, Tom se lăsă în voia lui, folosindu-se de avânt ca să-l împingă pe William în rafturi. Încărcate cu cărţi grele, acestea ajungeau până aproape de tavanul încăperii. William se izbi de rafturi cu atâta forţă, încât o bucată întreagă se desprinse din perete şi căzu peste ei. O avalanşă de volume legate în piele se prăbuşi

peste cei doi, iar rafturile în cădere prinseră avânt. Oricine ar fi fost prins dedesubt ar fi fost strivit de greutatea lor. Dându-şi seama amândoi de acest lucru în acelaşi timp, se aruncară în lături. După ce se dădură într-o parte, rafturile căzură bubuind, într-un haos de aşchii de lemn şi de cioburi de sticlă.

Gâfâind, se uitară unul la altul peste resturi. Sângele şiroia din nasul spart al lui Tom, picurând pe cămaşă. Dar vederea şi puterea îi reveneau şi, odată cu acestea, îi revenea şi mânia.

— Întotdeauna ai fost un trişor, Billy. M-ai lovit din senin.

Înaintă spre fratele lui, dar William se răsuci şi alergă spre armele de război care atârnau pe peretele opus. Erau scuturi de oţel, înconjurate de sute de arme ascuţite dispuse în aranjamente decorative, adunate de strămoşii Courtney de pe toate câmpurile de bătălie pe care luptaseră. William smulse o sabie grea care fusese folosită de un ofiţer din cavaleria regelui Charles.

— Acum o să terminăm cu asta o dată pentru totdeauna, spuse el fioros, întorcându-se spre Tom.

Împunse şi lovi aerul cu tăişul lung, ca să testeze greutatea şi echilibrul sabiei.

Tom se retrase încet din calea lui. Nu putea ajunge la peretele opus pentru a-şi alege şi el o armă, nici nu putea să scape pe uşile duble. Dacă făcea asta, i-ar fi dat o ocazie lui William. Se gândi la pumnalul pe care îl scăpase fratele său, dar era îngropat sub cărţi. Se şterse cu mâneca de sângele de pe faţă şi se dădu în spate.

— Ha! Ha! strigă William, apropiindu-se mai repede şi încercând să-l atingă cu o serie rapidă de lovituri.

Tom fu nevoit să sară în lături, să se ferească şi să se răsucească. William îl împingea în colţul cel mai îndepărtat de uşă.

Tom observă capcana, dar când încercă să scape, fratele lui îi tăie calea, lovind cu sabia de-o parte şi de alta a capului său şi forţându-l să se dea din nou în spate. Tom îi analiza stilul şi priceperea. Văzu că nu evoluase prea mult de pe vremea când îl urmărea exersând cu Aboli. William încă era mai bun ca luptător decât ca spadasin. Ochii îi trădară intenţia şi, cu toate că era iute ca muşcătura de

năpârcă la atac şi la lovitura cu stânga, era slab la revers şi revenea cu greu în poziţie după ce lovea.

Apoi îl atacă brusc, subestimându-şi adversarul neînarmat. Tom făcu o serie de paşi repezi în spate, privindu-l în ochi. Se lovi cu putere cu spatele de o bucată de raft care încă era în picioare şi văzu triumful în ochii negri ai lui William. „Acum, domnule!” William lovi în sus, în linia firească, iar Tom îl lăsă să atace cu încredere înainte să se rostogolească din calea loviturii. Sabia căzu sub braţul lui, iar lama se înfipse în cotorul unei cărţi de pe raftul din spate. Preţ de o clipă, lama rămase blocată, dar Tom nu făcu greşeala de a încerca să i-o smulgă din mână, riscând să-şi taie mâinile în tăişul de oţel. În timp ce William se străduia să o elibereze, Tom se ghemui rapid şi apucă una dintre cărţile grele de pe podea, de la picioarele lui. I-o aruncă lui William în faţă şi îl lovi în frunte, dar când se împletici în spate, lama se desprinse.

Când Tom trecu pe lângă el, William încercă să-l lovească, dar era mai lent pe latura lui slabă şi încă dezechilibrat. Vârful atinse coasta lui Tom, care sângeră din nou, dar rana era superficială, iar Tom trecuse deja de William. Alergă spre peretele pe care erau expuse armele, dar auzi în spate foşnetul uşor al picioarelor lui William, încălţate doar în ciorapi. Instinctul îi spuse că William avea să-l ajungă înainte de a apuca să dea jos altă sabie de pe perete şi că avea să primească o lovitură mortală în spatele neprotejat. Schimbă direcţia şi-l auzi pe William înjurând când alunecă pe podeaua lustruită – ciorapii nu-i ofereau deloc stabilitate.

Tom ajunse la masă şi înşfacă sfeşnicul masiv de argint din mijloc. Ţinându-l în faţa lui, se răsuci să întâmpine următorul atac al lui William. Fratele său ridică sabia şi se aruncă spre capul lui Tom. Fu o lovitură slabă, una care s-ar fi dovedit o greşeală fatală dacă Tom ar fi avut în mână o sabie. Tom ridică sfeşnicul şi lama se izbi cu zgomot de metalul moale. Ştia că şocul zdruncinase mâna fratelui său. William făcu o grimasă şi icni, dar ridică sabia ca să repete lovitura nebunească.

Revenindu-şi mai repede, Tom manevră sfeşnicul ca pe o toporişcă de război şi-l lovi pe William în coaste, sub sabia

ridicată. Auzi osul trosnind ca un lemn verde, iar William urlă de durere. Dar, deşi îi deviase ţinta, nu mai putu opri lovitura pe care o lansase deja. Lama şuieră pe lângă capul lui Tom şi se înfipse în tăblia mesei, sfărâmând lemnul de nuc frumos vopsit.

Tom îl lovi din nou cu sfeşnicul, dar William reuşi să se ferească, evitând întreaga forţă a loviturii. Asta îl determină să se dea şovăind în spate, împiedicându-se de un teanc de cărţi. Aproape că se prăbuşi, dar, cu o răsucire sălbatică a mâinii drepte, reuşi să-şi recapete echilibrul. Tom ţâşnise spre uşă, iar William porni din nou după el, izbind cu sabia în stânga şi-n dreapta, într-o succesiune rapidă de lovituri.

Tom alergă spre uşa care dădea în hol şi, ajungând acolo, văzu centironul atârnând în alcov, acolo unde îl agăţase Matthew când intrase în casă. Safirul mare din mâner sclipi spre el ca lumina farului din port care chema acasă o navă bătută de furtună.

Când ieşi prin uşile deschise, se întinse şi trânti una în nasul lui William. Acesta blocă uşa cu umărul şi o dădu la o parte, dar manevra îi oferi lui Tom suficient răgaz încât să traverseze holul şi să smulgă centironul din cuier. Răsucindu-se, folosi teaca inscripţionată şi lăcuită pentru a bloca următoarea lovitură a lui William. Sări în spate şi, până ca William să-l ajungă din urmă, scoase sabia Blue Neptune din teacă.

Lama ieşi cu o mişcare fluidă, tremurând în mâna lui ca o rază puternică de soare. Reflexiile dansau pe pereţi şi pe tavan, iar Tom rămase aşteptând, pregătit să-l înfrunte în sfârşit pe William ca de la egal la egal. William fu în dezavantaj când lama încrustată şerpui în faţa lui ca o cobră ridicată, reflectând scântei aurii în ochii lui.

— Da, frate. Acum o să terminăm cu asta o dată pentru totdeauna!

Tom îi aruncă în faţă propria ameninţare, apoi veni spre el, uitându-se fix în ochii lui negri, cu piciorul drept în faţă, făcând paşi uşori şi rapizi. William cedă terenul în faţa avansului fratelui său şi Tom văzu frica apărând în ochii lui. Înţelese ceea ce ştia de la început: William era un laş.

„De ce mă mir? se gândi el mâhnit. Bătăuşii sunt laşi de obicei”. Ca să-l testeze, atacă *enfleche* – atacul săgeţii –,

lansându-se într-o serie de lovituri rapide. William aproape căzu pe spate în graba lui de a evita lama sclipitoare.

— Eşti iute ca un iepure speriat, frate! îi râse Tom în faţă.

Dar rămase în alertă, fără să-şi slăbească vigilenţa, gândindu-se că leopardul înspăimântat era cel mai periculos. Mai exista şi pericolul de a înfrunta un spadasin stângaci. Toate loviturile erau inversate şi putea rămâne expus celor venite din stânga, din latura mai puternică a lui William. Din fericire, Aboli insistase de multe ori asupra acestui lucru atunci când exersau. Aboli era ambidextru şi schimbase deseori sabia în mâna stângă în mijlocul luptei, modificând astfel simetria atacului şi încercând să-l facă pe Tom să-şi piardă direcţia. La început reuşise, însă Tom fusese un elev foarte destoinic.

William alunecă şi se împiedică, apoi căzu într-un genunchi. Totul părea natural, însă Tom îi citise gândul în priviri, anticipând modul în care sabia putea ajunge înapoi în poziţie pentru lovitura de stânga pornită de jos – o lovitură care avea să-i taie lui Tom tendonul lui Abile şi să-l schilodească. Fără să cadă în capcană, Tom sări înapoi şi se învârti până ce ajunse în latura lui slabă.

— Îţi iroseşti talentul, frate! zâmbi Tom cu sângele curgându-i din nasul spart. Ai putea avea o carieră strălucită la teatrul Globe.

William fu nevoit să se ridice în picioare când Tom veni din nou din dreapta, împingându-l înapoi spre capătul scărilor mari cu o serie aprigă de împunsături şi lovituri, schimbând unghiul şi direcţia cu fiecare atac. William para cu greu fiecare lovitură: începu să gâfâie şi ochii i se umplură încet de groază. Sudoarea îi apăru pe frunte în picături mici şi transparente.

— Nu te teme, Billy, îi zâmbi Tom peste oţelul cu care împungea. E ca un brici – nici n-ai să-l simţi intrând. Următoarea lui lovitură desfăcu partea din faţă a cămăşii lui William, fără să-i taie pielea fină ca fildeşul de dedesubt. Exact aşa, spuse Tom. Niciun pic de durere.

William ajunse la scară şi se răsuci. Începu să urce cu paşi lungi şi elastici câte trei trepte odată, dar Tom venea după el, apropiindu-se cu fiecare salt. William îl auzi, fiind

nevoit să se întoarcă pentru a se apăra când ajunse la primul etaj. Duse mâna instinctiv spre pumnalul de la curea, dar teaca era goală.

— Nu mai e acolo, Billy, îi aminti fratele său. Nu mai poţi folosi trucuri murdare. Trebuie să lupţi cu ceea ce ai!

Când Tom veni în urma lui, William avu din capul locului avantajul înălţimii. Încercă să-l izbească în cap, dar nu era o lovitură pe care să o testeze cu un spadasin de calibrul lui Tom. Acesta o pară cu o lovitură dură şi blocă lama când ajunse sus, faţă în faţă cu William. Se împinseră unul pe altul cu săbiile oprite în faţa ochilor.

— După moartea ta, Billy, titlul o să ajungă la micul Francis.

Tom încercă să nu lase efortul să se simtă în vocea lui, dar

William avea umerii puternici şi săbiile lor tremurau din cauza încrâncenării fiecăruia.

— Alice o să-i fie tutore. Ea n-o să-l dezamăgească niciodată pe Dorian, spuse el, îndepărtându-l pe William cu un efort din umeri.

În acelaşi timp, făcu un pas în spate şi coborî vârful sabiei în dreptul gâtului fratelui său.

— Vezi tu, trebuie să te ucid, Billy, fie şi numai de dragul lui Dorian.

Se aruncă spre gâtul lui William. Lovitura era mortală, dar, ca să o evite, William se aruncă nebuneşte în spate, izbindu-se de balustradele din spatele lui, care cedară cu un trosnet al lemnului.

Apoi căzu grămadă în holul de la intrare, trei metri mai jos, lovindu-se de scânduri cu o bufnitură îngrozitoare. Sabia îi zbură din mână. Preţ de o clipă, plămânii i se goliră de aer şi rămase întins pe spate, năucit şi neajutorat.

Tom sări peste balustradele rupte cu graţia unei pisici şi căzu cu picioarele înainte, pregătindu-se în aer să coboare uşor. Micşoră forţa impactului îndoind picioarele şi ateriză într-un genunchi înainte de-a sări din nou. Apoi dădu la o parte cu piciorul sabia lui William, făcând-o să alunece pe podea până în peretele opus, şi se ridică în picioare deasupra trupului întins al fratelui său.

Atinse cu vârful sabiei gâtul lui William, în V-ul cămăşii

albe unde firele negre de păr se iveau din deschizătură.

— Cum ai spus tu, Billy, o dată pentru totdeauna! Totul s-a terminat între noi, spuse Tom înverşunat şi se pregăti să-i aplice împunsătura mortală.

Însă fu ca şi când o cătuşă de oţel i-ar fi ţinut mâna cu sabia, înţepă pielea de pe gâtul lui William, dar nu putu apăsa mai mult. Încercă din nou, din toate puterile, dar o forţă din afara lui ţinea sabia în loc.

Rămase în picioare deasupra lui William, o siluetă înfiorătoare, plină de sânge, cu sabia tremurându-i în mâini şi cu faţa distorsionată într-o mască urâtă de furie şi frustrare. *Fă-o!* Vocea hotărârii sale îi răsuna în urechi şi încercă din nou să înfigă sabia, dar braţul drept nu voia să-l asculte. *Fă-o! Ucide-l acum! De dragul lui Dorry, dacă nu pentru tine!*

Apoi, ecoul vocii tatălui său acoperi ordinul criminal. „Sunteţi fraţi. Fraţii nu trebuie să fie duşmani niciodată. Vreau să uitaţi de certurile vechi care v-au despărţit şi, de dragul meu, să deveniţi fraţi cu adevărat”.

Vru să strige la rândul lui: „Trebuie să fac asta”.

William stătea întins cu faţa în sus sub tăişul sabiei, cu lacrimi de groază în ochi. Deschise gura să implore pentru viaţa lui, dar nu reuşi să spună nimic, cu excepţia unui croncănit îngrozitor ca ţipătul unui corb.

Tom îşi simţi muşchii şi tendoanele mâinii drepte contractându-se din pricina efortului pe care-l făcea încercând să le controleze, iar în cele din urmă vârful coborî cu doi centimetri şi străpunse pielea moale. Sângele începu să curgă din zgârietura superficială, iar William se zvârcoli.

— Te rog, o să-ţi dau banii, Tom, şopti el. Jur! De data asta, îţi dau banii.

— Nu mai pot să am încredere în tine. Ai încălcat un jurământ sacru. Tu nu respecţi datoria de onoare, zise Tom, simţind că repulsia faţă de laşitatea fratelui său şi perfidia lui îi dădeau puterea să ducă la bun sfârşit fapta cumplită.

De data asta, braţul avea să-l asculte.

— Tom!

Un strigăt îngrozitor răsună în casa tăcută. Pentru o clipă, lui Tom i se păru că era vocea mamei sale, venită de dincolo de mormânt. Ridică privirea. O siluetă fantomatică

stătea în capătul scărilor, iar pe Tom îl cuprinse o groază superstiţioasă. Apoi văzu că era Alice, cu pruncul în braţe.

— Nu, Tom. Nu trebuie să-l omori!

Tom şovăi.

— Nu înţelegi. E diabolic. Ştii prea bine că e diavolul în persoană.

— E soţul meu şi tatăl lui Francis. Nu o face, Tom. De dragul meu...

— Şi tu, şi copilul veţi fi mai câştigaţi după moartea lui.

Tom îşi îndreptă din nou atenţia spre vietatea care zăcea la picioarele lui, fricoasă şi smiorcăită.

— E o crimă, Tom. Te vor căuta oriunde ai fugi şi te vor găsi... şi te vor târî la spânzurătoare.

— Nu-mi pasă, spuse Tom cu sinceritate.

— Fără tine, nu mai are cine să plece după Dorian. Pentru el – dacă nu pentru mine – nu trebuie să faci un lucru atât de groaznic.

Adevărul din vorbele ei îl lovi pe Tom ca un pumn în faţă şi tresări din pricina înţepăturii. Apoi făcu un pas în spate.

— Pleacă! ordonă el, iar William se ridică în picioare, incapabil să mai lupte. Piei din ochii mei! strigă el cu vocea plină de dispreţ. Şi ţine minte data viitoare când vei mai ridica mâna asupra soţiei tale că ea ţi-a salvat viaţa azi.

William se dădu înapoi spre scări, apoi, când se află la o distanţă sigură, se întoarse şi alergă pe trepte, după care dispăru în galeria lungă.

— Noi doi o să ajungem să regretăm, îi spuse Tom lui Alice.

— Cum o vrea Domnul!

— Trebuie să plec, spuse Tom. Nu pot rămâne aici să te apăr.

— Ştiu.

Vocea ei era o şoaptă resemnată.

— Nu mă mai întorc niciodată la High Weald, continuă el cu încăpăţânare.

— Ştiu şi asta, încuviinţă ea. Du-te cu Domnul, Tom. Eşti un om bun, cum a fost şi tatăl tău.

Se întoarse şi dispăru după colţul galeriei.

Tom rămase acolo o vreme, gândindu-se la enormitatea cuvintelor lui. Nu avea să se mai întoarcă la High Weald.

După ce murea, nu avea să fie depus în cripta din capela de pe deal, alături de strămoşii lui. Mormântul său avea să fie într-un ţinut îndepărtat şi sălbatic. Se cutremură la acest gând. Apoi se aplecă să-şi ridice centironul şi teaca, prinzând sabia Blue Neptune la talie.

Privi prin uşile bibliotecii. Actele lui erau împrăştiate pe podea. Intră în camera veche şi începu să le adune, apoi se opri. Acum nu mai era nevoie de ele, se gândi întristat. Aruncă încet o privire prin încăpere. Era plină de amintiri minunate cu tatăl lui. O altă legătură cu copilăria sa avea să se rupă aici. Apoi, privirea îi căzu asupra şirului de jurnale ale tatălui său, aflate pe raftul de lângă uşă, mărturia amănunţită a călătoriilor lui. Fiecare pagină, scrisă de mâna sa, conţinea instrucţiuni de navigare şi informaţii mai preţioase decât oricare alt obiect din casa pe care Tom o lăsa în urmă pentru totdeauna. „Atâta lucru o să iau cu mine”, îşi spuse el. Le luă de pe rafturi şi ieşi în hol.

Evan, intendentul, şi doi dintre lachei aşteptau acolo. Evan avea câte un pistol cu cocoşul tras în fiecare mână.

— Excelenţa Sa a trimis după oamenii şerifului. Mi-a poruncit să vă reţin până când vine el, domnule Tom.

— Şi ce ai de gând să faci, Evan? spuse Tom cu mâna pe mânerul spadei.

— Calul vă aşteaptă afară, domnule Tom, zise Evan coborând pistoalele. Sper să-l găsiţi pe domnul Dorian. Noi toţi, cei de la High Weald, vă vom duce dorul. Întoarceţi-vă la noi într-o zi...

— Adio, Evan. Vocea lui Tom era aspră. Mulţumesc.

Coborî treptele, puse jurnalele în desagi şi urcă în şa. Întoarse capul calului spre mare şi porni în galop pe aleea lungă de pietriş. Ajuns la poartă, se împotrivi dorinţei de a privi înapoi. „S-a terminat, s-a terminat tot”, îşi spuse el, apoi goni mai departe pe drumul întunecat.

***

Tom decise să nu aştepte ca oamenii şerifului să vină după el cu acuzaţiile pe care ştia că William avea să le născocească. Îşi găsi oamenii în barul de la Royal Oak. Aceştia se uitară şocaţi la hainele lui pătate de sânge şi la

nasul spart.

— Ridicăm ancora de îndată, le spuse el lui Aboli, lui Ned Tyler şi lui Alf Wilson.

Apoi se uită la Luke Jervis, care stătea în capătul opus al şemineului. Luke avea micul *Corb* şi era propriul său stăpân, dar îşi dădu acordul cu o mişcare din cap fără şovăire.

Când erau pe cale să desprindă parâmele de doc, un călăreţ se apropie în galop pe Plymouth Ho, aproape alunecând pe gâtul calului când trase de hăţuri.

— Aşteptaţi-mă, domnule! Tom zâmbi când recunoscu vocea jupânului Walsh. Nu puteţi să mă lăsaţi aici!

Un mic grup de voinici se adună pe puntea deschisă când *Corbul* începu să alunece pe apă, dispărând în noapte.

— Ce curs stabilim, domnule? întrebă Luke când se îndepărtară de promontoriu.

Tom privi cu dor spre sud. Într-acolo se afla Capul Bunei Speranţe şi poarta către Orient. O, de-ar fi avut o corabie adevărată şi nu bărcuţa aceea, se gândi el, apoi se întoarse ferm din direcţia aceea.

— Londra, zise el. Vocea îi era neclară din pricina nasului umflat şi înfundat. O să te plătesc pentru călătoria asta, adăugă el.

Avea încă o mare parte din banii din pradă în Banca Samuels din Londra.

— Lămurim asta mai târziu, mormăi Luke, apoi dădu ordin echipajului format din trei oameni să pună micul cuter pe direcţia estică.

Corbul alunecă tăcut pe Tamisa şi intră apoi în Bazinul Londrei, fără să atragă atenţia în aglomeraţia de mici ambarcaţiuni. Luke îi lăsă la mal, cu puţinul lor bagaj, pe cheiul de piatră de sub Turnul Londrei. Apoi Aboli găsi nişte camere ieftine pe străzile principale aflate de-a lungul fluviului.

— Dacă norocul e de partea noastră, nu o să avem nevoie de camerele astea mai mult de câteva zile. Tom privi în jurul cocioabei murdare de lemn.

— O să avem nevoie de noroc ca să supravieţuim şobolanilor şi gândacilor, observă Alf Wilson, în timp ce Tom se schimba în cele mai bune haine pe care le adusese cu el.

Haina şi pantalonii de un albastru-închis, nimic prea elegant, îi dădeau un aer sobru de afacerist.

— Merg şi eu cu tine, Klebe, se oferi Aboli. Probabil o să te rătăceşti fără mine.

Ziua era rece şi ploioasă, vestind toamna. Drumul prin labirintul de străzi înguste era lung, dar Aboli se strecură la fel de sigur ca în pădurile în care crescuse. Ieşiră în capătul Cornhill al străzii Leadenhall şi traversară spre faţada impunătoare a sediului companiei.

— Te aştept la taverna din colţ, îi spuse Aboli lui Tom când se despărţiră.

Când intră în foaierul clădirii, unul dintre secretari îl recunoscu pe Tom şi-l salută respectuos.

— Merg să văd dacă Excelenţa Sa vă poate primi, zise el. Între timp, vă rog să aşteptaţi în salon, domnule Courtney.

Un lacheu în uniformă luă pelerina de marinar a lui Tom şi-i aduse un pahar de vin de Madeira. În vreme ce stătea într-un fotoliu în faţa focului, Tom repetă ceea ce voia să-l roage pe Nicholas Childs. Era destul de sigur că Childs nu primise încă veşti de la fratele său, William. Dacă nu devenise cumva clarvăzător, William nu se putea aştepta ca el să vină acolo, aşa că era puţin probabil să-i fi trimis un mesaj urgent lui Childs ca să-l avertizeze să nu-l ajute pe Tom.

Pe de altă parte, Tom îşi dăduse seama de cât de zadarnic era să-i ceară lui Childs comanda unei corăbii a companiei. Erau mulţi căpitani cu experienţă şi cu un serviciu îndelungat care puteau avea întâietate faţă de el. Tom nu avusese niciodată comanda deplină, iar Childs nu avea să-i ofere vreodată una dintre magnificele lui corăbii Indiaman. Putea să spere doar la o cabină de ofiţer junior pe o navă îndreptată spre India, însă Dorian era în Africa.

În timp ce medita la această problemă, Tom sorbea din paharul de vin, încruntându-se la foc. Lordul Childs ştia totul despre capturarea lui Dorian – de fapt, Tom îl auzise discutând despre asta cu Hal pe când erau oaspeţi în Casa Bombay. Dacă Tom cerea o corabie, avea să-şi dea seama că intenţiona să plece după fratele său răpit, şi nu să facă negustorie pentru profit. Mai mult decât atât, dacă Tom

făcea rost de încă o navă, Childs avea să facă tot posibilul să-l împiedice să ocolească zona capului. Hal spusese că cei din companie li se opuneau cu îndârjire intruşilor care ajungeau în teritoriile navlosite de ei. Nu, cel mai bine era să se prefacă dezinteresat de partea aceea de lume. „O să jupoi pisica asta de la coadă la cap”, se hotărî el. Lordul Childs îl lăsă să aştepte mai puţin de o oră, lucru pe care Tom îl luă drept un semn de înaltă distincţie. Preşedintele consiliului companiei India de Est era probabil unul dintre cei mai ocupaţi oameni din Londra, iar Tom venise fără invitaţie sau avertisment...

„Pe de altă parte, sunt un frate cavaler al ordinului, iar familia mea deţine şapte la sută din acţiunile companiei. Nu are de unde să ştie că, doar cu câteva zile în urmă, aproape că i-am tăiat gâtul lui Billy”.

Secretarul îl conduse pe scara principală şi în anticamera biroului lui Childs. Mobilierul dovedea o bogăţie fără margini şi oglindea situaţia companiei. Covoarele luxoase erau de mătase, iar tablourile care atârnau de pereţii îmbrăcaţi în lemn înfăţişau peisaje marine şi corăbii ale companiei cu pânzele ridicate, pe malurile exotice ale Coastei Carnatice şi ale Coastei Coromandel. Când Tom trecu pe sub candelabrul ce părea un iceberg răsturnat, intrând în salonul privat printr-o pereche de uşi aurite sculptate, lordul Childs se ridică de la birou şi veni să-l întâmpine. Era de ajuns să-i alunge lui Tom orice temere legată de primirea sa.

— Dragă tinere Thomas... Childs îi strânse mâna şi, folosindu-şi degetul mare şi cel arătător, execută semnul de recunoaştere al fraţilor cavaleri ai ordinului. Ce surpriză plăcută!

Tom îi răspunse la semnal.

— Domnul meu, cât de amabil din partea dumitale să mă primeşti fără întârziere!

Childs făcu un semn din mână şi spuse:

— Câtuşi de puţin. Îmi pare rău însă că am fost forţat să te las să aştepţi. Ambasadorul olandez... Ridică din umeri. Sunt sigur că înţelegi. Childs purta perucă şi avea steaua Ordinului Jartierei pe reverele brodate cu fir de aur. Ce mai face dragul tău frate, William?

— În stare perfectă de sănătate, domnule. M-a rugat să vă transmit tot respectul său.

— Am fost foarte îndurerat că n-am putut participa la funeraliile tatălui tău, dar Plymouth e atât de departe de Londra...

Childs îl conduse pe Tom către un fotoliu de sub ferestrele înalte care, dincolo de acoperişurile caselor, ofereau o privelişte îndepărtată a fluviului şi a corăbiilor.

— Un om remarcabil... tatăl tău. Le va lipsi foarte mult acelora dintre noi care îl cunoşteau bine.

Timp de alte câteva minute schimbară cuvinte politicoase, apoi Childs se lăsă pe spate şi întinse mâna peste abdomenul proeminent, scoţând ceasul de aur din buzunar.

— Ca să vezi, e trecut de zece şi sunt aşteptat în St James! Puse ceasul înapoi în buzunar şi continuă: Sunt sigur că nu ai venit aici doar ca să treacă vremea mai uşor.

— Domnule, dacă pot vorbi deschis, am nevoie de o slujbă.

— Ai venit unde trebuie. Childs dădu atât de tare din cap, încât guşa îi tremură precum moţul unui curcan. *Serafimul* pleacă peste zece zile către Coasta Carnatică. Edward Anderson e căpitan. Îl cunoşti şi pe el, cunoşti şi corabia, desigur. Are un post liber de ofiţer trei pe care ţi-l pot oferi dacă doreşti.

— Mă gândeam la ceva mai... mai potrivit de război?

— A, domnul Pepys îmi e prieten şi îl cunoştea pe tatăl tău. Nu am nicio îndoială că putem găsi un post pentru tine pe unul dintre vasele de război. Cred că o fregată de luptă s-ar potrivi unui tânăr cu temperamentul tău.

— Domnule, repet, aş putea să vă vorbesc deschis? îl întrerupse Tom respectuos. Am la dispoziţie un mic cuter. E foarte rapid şi uşor de manevrat, o navă ideală pentru a face o razie printre navele franceze comerciale din Canal. Childs îl privi uimit, iar Tom se grăbi să continue înainte ca acesta să-l refuze: Mai am şi un echipaj format din marinari luptători care să-l slujească, unii dintre ei fiind aceiaşi oameni care l-au slujit pe tata la bordul *Serafimului.* Nu-mi lipseşte decât o scrisoare de acceptare ca să-i atac pe francezi.

Childs izbucni în râs cu o poftă care-i făcu burta să salte ca o minge de cauciuc.

— Aşchia nu sare departe de trunchi, nu-i aşa? întocmai tatălui tău, faptele tale de război sunt bine cunoscute. Ar trebui să incluzi capul lui al-Auf pe blazonul tău atunci când vei primi titlul de cavaler, într-o bună zi.

Deodată se opri din râs, iar Tom întrezări mintea vicleană şi calculată din spatele ochilor albaştri şi amabili. Childs se ridică şi merse la fereastră. Rămase acolo, privind către fluviu, până când Tom începu să se foiască în fotoliu. Apoi îşi dădu seama că pauza era intenţionată.

— Domnule, spuse el, mi-ar plăcea să aveţi o parte din prada pe care o pot obţine în această călătorie. M-am gândit că cinci la sută ar fi o dovadă de necontestat a recunoştinţei mele.

— Zece la sută ar fi chiar şi mai de necontestat, remarcă Childs.

— Într-adevăr, zece la sută, admise Tom. Şi, desigur, cu cât ridic ancora mai repede, cu atât mai repede voi putea să vă ofer cele zece procente.

Childs se întoarse spre el, frecându-şi mâinile din senin cu o expresie amabilă.

— Voi discuta chiar în dimineaţa asta cu anumite persoane importante de la St James, domni care se pricep la posturi. Vino din nou la mine peste trei zile, adică joi, la ora zece. S-ar putea să am veşti pentru tine atunci.

Cele trei zile trecură ca o procesiune de înmormântare, fiecare minut fiind plin de temeri şi de presimţiri rele. Dacă William îşi luase măsura de precauţie de a-i contacta pe toţi oamenii de vază pe care-i cunoştea în Londra, toate uşile aveau să se închidă pentru Tom. Trecuse suficient timp de când plecase de la High Weald pentru ca un mesager să-i distrugă planurile.

Chiar dacă Childs putea să-i facă rost de un post, nu avea nici corabie, nici echipaj, căci nu putea aborda subiectul cu nimeni înainte de a avea scrisoarea de la rege în buzunar. Luke Jervis plecase deja într-o altă călătorie riscantă, pentru a se întâlni cu partenerii săi francezi undeva în mijlocul Canalului. De data asta putea să se ciocnească de taxatorii regelui, fiind foarte posibil să nu se

mai întoarcă. Îndoielile se adunau precum vulturii care dau târcoale, bântuindu-i lui Tom nu doar zilele, ci şi visele. Avea Luke să mai vrea să-şi rişte micul *Corb* pentru un demers atât de periculos, după întoarcerea sa? Probabil că era deja bogat, iar Aboli spusese că avea nevastă şi o droaie de copii.

În cele trei zile, oamenii lui îl priveau nerăbdători, însă Tom nu le putea oferi nimic. Nici nu îndrăznea să le spună ce promisiune îi făcuse Childs, ca să nu-şi facă speranţe prea mari. Joi-dimineaţă, se furişă afară din casă ca un hoţ, fără să-i spună nici măcar lui Aboli unde mergea.

Ceasul din turla micii biserici de pe strada Leadenhall abia bătuse ora zece când secretarul lordului Childs coborî în salonul oaspeţilor ca să-l cheme.

O singură privire spre expresia binevoitoare a lui Childs fu de ajuns să potolească toate coşmarurile care-l copleşiseră pe Tom în zilele care trecuseră. De îndată ce se salutară, Childs luă de pe biroul din faţa lui documentul greu din pergament. Tom recunoscu sigiliul mare şi roşu al cancelarului Angliei la baza singurei pagini. Era identic cu postul pe care-l avusese când navigase cu tatăl său la ieşirea *Serafimului* pe mare. Childs citi primul rând pe un ton pedant.

— Să se ştie că prin prezenta se confirmă că preaiubitul şi credinciosul nostru supus, Thomas Courtney...

Nu citi mai departe, ci ridică privirea şi-i zâmbi lui Tom.

— În numele cerului, l-aţi obţinut! interveni Tom entuziasmat.

— Mă îndoiesc sincer că vreun alt căpitan a primit numirea atât de repede, observă Childs. E semn bun pentru planul nostru. Insistă pe pluralul posesiv când lăsă documentul deoparte şi ridică un altul. Acesta este un contract separat, care reprezintă înţelegerea noastră. Am lăsat în alb numele navei, dar ar trebui să-l completăm chiar acum.

Ridică o pană şi ascuţi vârful înainte de a-l înmuia în călimară şi se uită răbdător la Tom. Respirând adânc înainte de a-şi lua angajamentul, Tom spuse:

— *Corbul.*

— *Corbul,* scrise Childs cu litere elegante, apoi se uită

din nou la Tom. Acum am nevoie de semnătură.

Tom abia se uită la actul de asociere înainte de a-şi consemna acceptul. Childs contrasemnă, apoi folosi sugativa. Încă zâmbind binevoitor, merse în lateralul mesei pe care se aflau numeroase carafe de cristal şi umplu două pahare până la buză. Îi întinse unul lui Tom şi toastă cu celălalt:

— Blestemat să fie Ludovic al IV-lea şi ciuma să cadă asupra francezilor!

***

Aboli tocmi un barcagiu ca să-i ducă în amonte, unde Luke Jervis aruncase ancora pe o mică insulă cu numele ciudat de Eel Pie[28]. De la aproape două sute de metri distanţă, văzură că micul *Corb* revenise din cea mai recentă plimbare a sa, fiind legat la debarcaderul de lemn. Când se apropiară, Luke ieşi din căsuţa amplasată într-un crâng de sălcii şi alergă pe promontoriu ca să-i întâmpine, lăsând în urma sa un fir subţire de fum albastru de pipă. Tom sări pe mal, iar Aboli îi plăti barcagiului cei şase penny.

— Ai avut o călătorie profitabilă, jupâne Luke? îl întrebă el.

— Taxatorii ne-au alergat pe la Sheerness. A trebuit să arunc trei butoaie de coniac peste bord ca să putem scăpa de ei. Toate profiturile mele din ultimele şase luni au ajuns pe fundul mării, îşi pipăi cicatricea de pe obraz, părând trist. Cred că devin prea bătrân pentru jocul ăsta, domnule Courtney.

— Poate că te pot ispiti cu ceva care să-ţi consume nervii mai puţin, sugeră Tom.

Luke se însenină vizibil.

— Mă gândeam eu că ai ceva în minte. Îmi aminteşti de tatăl tău. El îşi vedea mereu propriul interes.

În clipa aceea, o femeie cu părul lins apăru în pragul căsuţei. Avea şorţul murdar de la focul din vatră şi ţinea sprijinit în şold un copil gol-puşcă, având fundul murdar. Copilul se ţinea cu ambele mâini de sânul alb şi moale care

[28] Plăcintă de ţipar (în lb. engleză în original. n.tr.).

atârna flasc din deschizătura bluzei, precum urechea unui cocker spaniol.

— Luke Jervis, să nu îndrăzneşti s-o ştergi la petreceri cu prietenii tăi derbedei şi să mă laşi aici fără mâncare în casă şi cu şase copii flămânzi de hrănit! strigă femeia.

Luke îi făcu un semn din ochi lui Tom.

— Îngeraşul meu... Căsnicia e o stare nobilă şi minunată. Prea bună pentru cei ca mine, mi se pare deseori.

Femeia ţipă:

— E vremea să cauţi să faci o muncă cinstită, nu să te furişezi noaptea şi să vii acasă cu o poveste născocită despre cum ţi-ai pierdut banii, când eu ştiu foarte bine că ţi-ai vârât ancora în târfele sifilitice din Mahalaua Pipiţelor.

— Ai o slujbă cinstită pentru mine, domnule Courtney? Orice slujbă care să mă ţină departe de buna mea soţie?

— Despre asta am venit să vorbesc cu tine, zâmbi Tom uşurat.

***

Trei nopţi mai târziu, *Corbul* se furişă la mal pe coasta franceză, cu sondorul la provă, măsurând adâncimea.

— E la nivel cinci! anunţă el încet.

Apoi deschise puţin capacul lanternei ca să examineze seul din capătul firului şi să vadă ce adunase de pe fundul mării.

— Nisip şi scoici! raportă el, un pic mai tare decât o şoaptă.

— Malul stridiilor, zise Luke dând din cap în întuneric, confirmând poziţia. Acolo e Calais, la tribord, iar Honfleur e dincolo de promontoriu.

Pronunţa fluent numele dificile. Tom ştia de la Aboli că vorbea limba ca un nativ.

— Plaja formează o mică limbă de pământ aici, iar cu vântul care bate din est vom putea să ne croim drum la mal fără probleme, îi spuse el lui Tom. Să fii gata să sari când dau eu semnalul.

Tom hotărâse ca numai el şi Luke să meargă la mal pentru a cerceta locul de ancoraj din Calais. Luke ştia terenul şi putea să iasă cu vorba din orice belea ar fi dat

peste ei. Fusese tentat să-l ia pe Aboli cu ei, însă un grup mai mic ar fi fost mai prudent, iar faţa neagră a lui Aboli era greu să treacă neobservată dacă ar fi fost opriţi de o patrulă franceză.

— La nivelul doi! se auzi încet anunţul de la prova.

— Acum e gata, murmură Luke, lăsând cârma unui matelot.

El şi Tom îşi luară desagii de piele şi se îndreptară spre prova.

Amândoi erau îmbrăcaţi în zdrenţe de pescari, cu saboţi în picioare şi cu veste de piele peste hainele de lână. Purtau pe cap căciuli de lână. În clipa aceea, simţiră cum *Corbul* atinse fundul, izbind uşor nisipul plajei.

Apa deveni rapid foarte puţin adâncă şi ajunseră în siguranţă pe nisipul ud şi zgrunţuros, ghemuindu-se pe loc şi ascultând. Auzind doar clipocitul valurilor joase, săriră şi alergară spre dune. Rămaseră acolo câteva minute ca să asculte din nou şi să-şi tragă sufletul, apoi înaintară cu repeziciune printre dune şi ierburile joase, către promontoriu. La aproape un kilometru mai departe, fu cât pe ce să dea peste resturile unei epave străvechi, ce rămăsese deasupra cotei maxime a apei.

— E vechea *Bonheur,* un cabotier breton, îi spuse Luke lui Tom. Un punct bun de reper pentru când ne întoarcem.

Se lăsă în genunchi şi făcu o groapă în nisip sub coastele albe ca oasele ale carenei. Apoi puse o desagă de piele în groapă şi o acoperi cu puţin nisip.

— O găsim aici dacă ne trebuie.

Acum mergeau mai repede, urcând pe promontoriu. Pe creastă se mişcară mai încet, folosindu-se de tufele mici drept acoperire şi încercând să nu fie văzuţi în timp ce căutau o ascunzătoare. Găsiră una în ruinele unei clădiri de piatră, despre care Luke ştia că fusese cândva o cazemată a armatei franceze, în timpul războaielor cu Olanda. Era amplasată acolo ca să ofere o vedere neobturată a împrejurimilor şi a locului de ancoraj. Înainte de a se aşeza, cercetară zona din jurul fortului ca să se asigure că era părăsit şi că nu existau semne de ocupare recentă. Luke scoase din sacul lui două pistoale, câte unul pentru fiecare. Le încărcară cu praf de puşcă proaspăt, verificară

încărcătura, apoi le aşezară la îndemână şi aşteptară zorii. În cele din urmă, orizontul căpătă la est nuanţe de galben-lămâi şi de roz trandafiriu, răspândind o strălucire caldă deasupra peisajului de sub ei.

Chiar şi la ora aceea, era un furnicar de oameni în jurul flotei de nave de război franceze care stăteau ancorate în port. Tom numără prin lentila telescopului cincisprezece corăbii cu trei punţi şi cu câte optzeci de tunuri fiecare, precum şi o adunătură uriaşă de nave mai mici. Multe nu aveau vergile trase, iar muncitorii roiau pe punţi.

Şi activitatea de la mal era în floare şi, de îndată ce soarele răsări din negura dimineţii, văzură companiile de soldaţi mărşăluind în oraş de-a lungul drumului dinspre Paris. Lumina soarelui strălucea pe baionetele muschetelor încovoiate, iar penele şi panglicile de pe pălăriile în trei colţuri se legănau şi jucau cu fiecare pas. Un şir de căruţe venea în urma lor, huruind pe drumeagul desfundat.

Ceva mai târziu, un escadron de cavalerie – cu soldaţi în jachete cu fireturi aurii şi pelerine albastre, cu cizme negre, înalte şi lustruite – se apropie dinspre oraş. Preţ de o secundă înspăimântătoare, Tom crezu că veneau chiar înspre coastă, către ascunzătoarea lor. Răsuflă uşurat când aceştia o luară pe celălalt drum, la răscrucea din afara oraşului, şi înaintară călare, flancaţi din ambele părţi de şiruri de plopi. Norul de praf din urma lor dispăru către Honfleur.

Pe măsură ce soarele urca mai sus pe cer, îndepărtând norul jos, iar lumina devenea mai puternică, Tom reuşi să-şi fixeze telescopul ca să cerceteze portul. Erau zeci de ambarcaţiuni mai mici printre navele de război. Unele erau şlepuri şi barje care transportau oameni şi provizii pe vasele mai mari. O barjă cu steaguri de avertizare se apropie vâslind de una dintre corăbiile cu trei punţi, scufundată mult în apă sub grămezile înalte de butoaie cu praf de puşcă.

Alte ambarcaţiuni erau legate de chei sau ancorate în dezordine în golf. Multe aveau velatură longitudinală, cu un singur catarg şi bompres. La vasele mai mici, acest nou aranjament al velelor avea câteva avantaje faţă de navele cu tradiţionalul greement pătrat, devenind tot mai popular

în marinele moderne. Puteau fi manevrate de mai puţini oameni şi erau mai rapide în bătaia vântului. Deseori erau folosite ca iscoade şi auxiliare la flota principală de luptă. Un şir intermitent de astfel de nave şi de alte ambarcaţiuni mici intrau şi ieşeau din golf, stând toate suficient de aproape una de alta încât să nu atragă atenţia marinei regale. Flota engleză instaurase blocada în principalele porturi ale Canalului, aşteptând ca francezii să iasă la atac indiferent de număr. La mijlocul Canalului, Tom întrezărise din când în când velele îndepărtate ale flotei engleze. Şi *Corbul* era undeva acolo, aşteptând căderea nopţii înainte de a se apropia din nou de plajă pentru a-i prelua din apa puţin adâncă.

Tom îşi îndepărtă atenţia de la traficul de pe Canal şi studie cu atenţie vasele franceze mai mici, aflate în ancoraj. Majoritatea erau mult mai mari decât micul *Corb,* iar unele erau înarmate cu tunuri mici. Alese o duzină de nave care păreau să corespundă scopului său, dar fu nevoit să renunţe la fiecare în parte pe măsură ce le descoperea defectele. Unele nu mai fuseseră reparate de mult sau erau prea puţin înarmate, altele erau cabotiere şi nu erau potrivite pentru călătorii lungi şi valuri înalte, iar altele nu puteau transporta încărcătura şi oamenii de care avea el nevoie.

Pe la mijlocul zilei, Tom şi Luke se întinseră pe burtă în nisipul cald şi mâncară pâine cu şuncă şi cu ouă fierte tari, pe care Luke le scosese din sac, luând pe rând câte o gură din sticla de bere. Tom încercă să nu se descurajeze, deşi era posibil să nu găsească acolo ceea ce aveau ei în vedere.

Când soarele coborî spre linia orizontului, alese doar două din cele câteva zeci de nave pe care le analizase. Apoi, una din cele două nave ridică vela principală şi ieşi în larg, lăsându-l astfel doar cu o singură opţiune: un cuter vechi, care văzuse şi zile mai bune la vremea lui.

— Trebuie să ne mulţumim cu ăsta, decise el morocănos.

Îşi adunară amândoi pistoalele şi echipamentul, pregătiţi să se retragă pe plajă de îndată ce se întuneca. Deodată, Tom îl prinse pe Luke de braţ şi arătă cu degetul spre nord.

— Iat-o! spuse el încântat. Ea e!

Rapidă şi zveltă, goeleta ocoli cu uşurinţă promontoriul, apoi intră frumos pe şenalul navigabil şi trase direct în port.

— Priveşte-o! E încărcată bine – se vede după linia de plutire dar tot poate să atingă cincisprezece noduri cât ai zice peşte, şopti Luke, uluit de frumuseţea navei.

Avea o punte liberă, fără dunetă sau castel la pro vă. Unicul catarg era elegant şlefuit şi bine proporţionat cu lungimea carenei. Tom estimă că avea peste cincisprezece metri cu totul.

— Zece tunuri! numără Tom prin lentilă. Destul cât să sperie orice ambarcaţiune arabă.

Vela principală era prinsă cu vergi de braţul din consolă, o velă mare era legată de verga pătrată şi două pânze pătrate erau legate de bompres. În lumina slabă, avea un aspect eteric ca o creatură formată din vânt şi spumă de mare.

— O iubesc deja şi nici nu ştiu cum o cheamă.

— O să alegem un nume pentru ea, îi promise Tom.

Goeleta făcu un ocol complet. Vela coborî rapid şi dispăru ca prin magie. Mijiră ochii amândoi ca să observe pregătirile. Tom încercă să numere membrii echipajului şi ajunse la nouă, dar bănuia că puteau încăpea până la treizeci de marinari războinici într-o călătorie lungă, deşi era nevoie, probabil, să-i modifice puntea de jos, astfel încât să fie loc pentru toţi.

— Analizeaz-o cu atenţie, Luke, zise Tom fără să-şi ia telescopul de la ochi. Trebuie s-o găseşti din nou pe întuneric.

— Mi-a rămas lipită de creier, îl asigură Luke.

În ultimele raze de lumină, văzură şase oameni plecând de pe corabie şi îndreptându-se spre chei, unde lămpile de la ferestrele tavernelor începeau să se aprindă.

— Se simte de aici ce sete au. Nu se mai întorc până dimineaţă, şopti Tom. Înseamnă că mai sunt doar trei oameni la bord.

Când dispăru şi ultima rază de lumină, se grăbiră spre dunele de pe plajă. Luke scoase celălalt sac de sub epavă şi aprinse lampa cu cremene şi oţel. O îndreptă spre mare şi semnaliză de trei ori ridicând capacul. Aşteptă o vreme,

apoi semnaliză din nou. La a patra încercare, primi răspuns la semnalul său: trei semnale scurte venind dinspre marea întunecată.

Îşi croiră drum până când mareea joasă îi lovi în faţă şi, când auziră scârţâitul vâslelor în noapte, Luke fluieră ascuţit. Câteva minute mai târziu, *Corbul* apăru deasupra lor. Întinseră mâinile şi urcară la bord.

Cu apa de mare curgând încă de pe el, Luke preluă cârma şi se îndepărtară de plajă cu spatele. De îndată ce avu suficientă apă sub carenă, Luke dădu drumul velei principale şi trincii. Tom se dezbrăcă şi se şterse cu cârpa aspră pe care i-o întinse Aboli, apoi îmbrăcă haine uscate. Ajunşi la o leghe de mal, Luke opri vasul cu vântul în faţă, apoi se aşezară cu toţii în cerc pe puntea deschisă, în jurul unei lămpi cu lumină difuză.

— Am găsit o corabie, le spuse Tom oamenilor săi.

Toţi aveau o expresie lacomă în lumina lămpii.

— Dar nu e floare la ureche să o şterpelim de sub nasul francezilor, zise el apoi – nu voia ca ei să fie prea încrezători. O să aşteptăm cartul al doilea, când toţi sunt culcaţi în hamacuri. Jupânul Luke o să ne ducă în port şi o să ne lase lângă goeletă. Dacă ne găseşte cineva, o să răspundă Luke pentru noi. Voi, ceilalţi, vă ţineţi gura.

Se încruntă la ei ca să accentueze acest lucru.

— Când ajungem paralel cu nava, o să dau semnalul şi o să conduc echipa de abordaj. Aboli şi Alf Wilson mă vor ajuta să curăţ puntea de duşmani. Majoritatea sunt la mal şi pare că vor rămâne acolo toată noaptea. N-ar trebui să avem de-a face cu mai mult de trei oameni. Fără pistoale, doar cu bâte şi cu pumnii. Folosiţi spadele doar ca ultimă opţiune. Liniştea e prima noastră grijă, iar un bărbat cu un oţel înfipt în burtă guiţă ca o scroafă la fătare. Fred o să arunce parâmele din faţă, iar Reggie pe cele de la pupă. Tăiaţi şi fugiţi, băieţi, aşa că vă rog să aveţi bricegele la îndemână.

Apoi Tom vorbi cu fiecare om în parte, făcându-l să repete ordinele ca să nu existe nicio confuzie pe întuneric. Împreună cu Luke şi cu echipa lui de trei oameni, erau cincisprezece; restul erau marinari mai vechi de pe *Serafim,* pe care Alf şi Aboli reuşiseră să-i adune într-un timp scurt.

Mai mult decât de ajuns pentru treaba pe care o aveau de făcut.

— Vântul bate din est, iar Luke crede că o să se înteţească înainte de miezul nopţii. I-am văzut punând baiere pe puntea principală, aşa că ar trebui să se desprindă trăgând de fungă.

Tom se uită la Ned Tyler, ale cărui trăsături diforme erau evidenţiate de strălucirea galbenă a lămpii.

— Domnule Tyler, dumneata te duci la timonă. Nu te încăiera. Luke o să ne urmeze cu *Corbul*, cu o lumină difuză la prova.

Când fiecare om înţelese ce se dorea de la el, Tom verifică armele şi se asigură că toţi aveau o bâtă sau un cuţit. El avea să fie singurul cu spadă lungă. Îşi prinse sabia Blue Neptune la brâu.

Se asigurase înainte de a ridica pânzele că fiecare purta haine închise la culoare, iar acum trecu lampa prin faţa celor din cerc – toţi îşi mânjiseră faţa şi mâinile cu funingine. Se făcură glumele obişnuite la adresa lui Aboli, care nu avea nevoie de vreo pigmentare, apoi se aşezară sub copastie, înfăşuraţi în pelerinele de marinari, pentru a mânca pâine şi carne rece, înainte de a fura câteva ore de somn.

La sfârşitul primului cart, Luke începu să se apropie cu *Corbul* de mal. Datorită brizei din larg, auzeau perfect sunetele de pe ţărm, iar orologiul unei biserici din oraş bătu ora douăsprezece. Sunetele se auziră atât de tare, încât putură număra fiecare bătaie. Tom transmise ordinul şi ceilalţi fură treziţi. Majoritatea erau deja neliniştiţi şi tensionaţi.

Erau nevoiţi să intre în port împotriva brizei, dar Tom era bucuros să plătească acest preţ pentru a scăpa uşor. În curând ajunseră în flota franceză, trecând atât de aproape de o corabie înaltă cu trei punţi, încât auziră santinela de la ancoră vorbind somnoroasă de pe puntea principală. Nu-i opri nimeni, iar Luke strecură cuterul până la cheiul de piatră unde văzuseră ultima dată goeleta. Tom se ghemui la pupă, uitându-se în faţă ca să vadă vasul francez. Exista mereu riscul de a pleca sau de a se muta de lângă chei, dar Tom se ruga ca echipajul să se afle încă la o bere în

tavernă, iar căpitanul să vrea să aştepte până dimineaţă ca să descarce.

Corbul se apropie încet de cheiul întunecat, croindu-şi drum printre două nave ancorate. Tom miji ochii, făcând palmele căuş ca să se ferească de lumina reflectată de lămpile caselor de pe malul apei. Auzea acum râsul şi cântecele din berării, însă restul vaselor din flotă erau tăcute şi nu se vedeau decât felinarele de pe catarge.

— A dispărut!

Dispoziţia lui Tom se schimbă drastic când se apropiară la o azvârlitură de băţ de locul unde văzuseră ultima dată goeleta – dar nu era nici urmă de ea. Se blestemă în sinea lui fiindcă nu-şi luase măsura de precauţie de a-şi alege o ţintă secundară pentru o asemenea eventualitate. Când era pe punctul să-i strige lui Luke, la timonă, să se îndepărteze, inima îi sări din piept, lovindu-se de coaste. Îi văzuse catargul principal, care era gol, conturat pe fundalul strălucirii difuze a luminii lămpilor din oraş şi-şi dădu seama cum coborâse carena sub nivelul cheiului, astfel că nu se vedea pe profilul zidăriei.

— E tot aici, ne aşteaptă!

Privi în spate pentru a se asigura că oamenii săi erau pregătiţi. Erau ghemuiţi, ca şi el, sub copastie. Cu feţele înnegrite, semănau cu nişte mărfuri adunate dezordonat pe punte. Doar Luke stătea drept la timonă. O întoarse complet, iar matelotul său de la fungă, fără să mai aştepte vreun ordin, lăsă vela principală să coboare cu un foşnet încet. *Corbul* încetini şi alunecă mai aproape, până când atinse latura navei franceze ancorate. Puntea goeletei era cu doi metri mai înaltă decât cea a cuterului, iar Tom se pregăti să sară până acolo.

Când cele două carene se ciocniră cu o smucitură, o voce somnoroasă de francez exclamă:

— Nom de Dieu[29]*!*

— Am un mesaj pentru Marcel, răspunse Luke în aceeaşi limbă.

— Nu e niciun Marcel aici, protestă francezul ţâfnos. Îmi strici vopseaua cu barca ta murdară.

[29] Pentru numele lui Dumnezeu (în lb. franceză în original. n.tr.).

— Am cei cincizeci de franci pe care i-i datorează Jacques, insistă Luke. O să trimit pe cineva din echipaj să vi-i aducă.

La auzul unei sume atât de mari, orice protest încetă, iar tonul francezului deveni viclean şi mieros.

— *Très bien,* zise el. Dă-mi-i. O să am grijă ca Marcel să-i primească.

Tom sări peste marginea navei şi ateriză cu uşurinţă pe puntea goeletei. Francezul se aplecă peste balustradă, cu un fes de lână pe cap şi o pipă de lut între dinţi. Se îndreptă de spate şi scoase pipa din gură.

— Dă-mi-i, zise el.

Când traversă puntea cu mâna întinsă, Tom observă că avea o magnifică mustaţă răsucită.

— Sigur, zise el, apoi îl pocni deasupra urechii stângi cu o mişcare controlată a bâtei.

Omul căzu la pământ fără să scoată vreun sunet. În secunda următoare, Aboli sări peste margine şi ateriză în picioarele goale, tăcut ca o panteră. Tom observă că trapa de la provă era deschisă, iar dedesubt se vedea o lumină slabă de lampă. Coborî pe scara de tambuchi cu Aboli urmându-l îndeaproape. O lanternă se legăna prinsă de o articulaţie de pe puntea de deasupra şi, în lumina ei, Tom văzu trei hamacuri întinse în capătul opus al cabinei. Îşi dădu seama că îi numărase greşit pe membrii echipajului francez. Când traversă cabina, un bărbat se ridică brusc în capul oaselor în cel mai apropiat hamac.

— *Qui est la*[30]*?*

În loc de răspuns, Tom îl lovi din plin. Omul căzu pe spate, dar un altul strigă speriat din celălalt hamac. Aboli îl răsuci cu susul în jos şi-l trânti pe podea. Până să apuce să strige din nou, Tom îl izbi cu bâta, iar bărbatul se prăbuşi. Un al treilea francez sări din ultimul hamac şi încercă să fugă spre scara de tambuchi, dar Tom îl apucă de glezna goală şi-l trase înapoi. Aboli îşi strânse pumnul uriaş, îl izbi în cap într-o parte şi omul se prăbuşi.

— Mai sunt?

Tom aruncă o privire în jur.

---

[30] Cine e acolo? (în lb. franceză în original). (n.tr.).

— Ăsta e ultimul.

Aboli urcă scara, iar Tom îl urmă pe punte. Fred şi Reggie tăiaseră funiile de ancorare, iar goeleta se îndepărta deja de chei. Strigătul francezului din cabină trebuie să fi fost înăbuşit, căci nu reuşise să dea alarma. Portul părea la fel de tăcut şi de somnolent ca înainte.

— Ned? şopti Tom, iar răspunsul veni de îndată dinspre pupa.

— Da, căpitane.

Chiar şi în momentul acela agitat, Tom se înfioră de plăcere auzind acest apelativ. Avea o navă şi era din nou căpitan.

— Bună treabă! Unde e *Corbul?*

— Drept înainte. E deja cu pânzele ridicate.

Întârziară puţin din cauza oamenilor de la fungile catargului principal al goeletei. Pe întuneric şi pe o navă ciudată şi necunoscută, le era greu să nimerească parâmele: francezii aveau alt sistem de velatură. Tom alergă la ei şi se apucară să le desfăşoare.

Dar goeleta începea să capete viteză şi aluneca rapid către una dintre navele ancorate. Tom văzu că aveau să se ciocnească cu suficientă forţă încât să rişte producerea unor stricăciuni. Un francez de la bordul celeilalte nave strigă:

— Aveţi grijă, nătărăi proşti! O să vă izbiţi de noi.

— Fiţi pregătiţi să evitaţi coliziunea! strigă un om din echipajul lui Tom în engleză.

Imediat se auzi un strigăt de pe nava cealaltă:

— *Merdel Ils sont Anglais*[31]*!*

Tom apucă funga principală din frânghiile încâlcite.

— Repejor acum! Trageţi!

Vela principală se ridică pe catarg, iar goeleta îşi îndreptă alunecarea laterală şi prinse viteză în bătaia brizei. Încă mânată de inerţie, se lovi de nava ancorată, atingându-se uşor de lateralul acesteia.

Celelalte voci strigau deja: „Englezii! Ne atacă englezii!”

O santinelă de pe chei, trezită brusc din somn, trase cu muscheta şi stârni de îndată rumoare în tot portul. Dar Ned

[31] La naiba! Sunt englezi! (în lb. franceză în original). (n.tr.).

reuşise deja să facă goeleta să navigheze, câştigând rapid viteză. Când privi în faţă, Tom văzu *Corbul,* cu felinarul de la pupă, îndreptându-se prin şenal către largul mării.

— Scotele de foc! strigă Tom, iar bărbaţii goniră cu toţii în picioarele goale către provă. Începuseră să se deprindă de-acum cu velele, iar scotele se înălţară doar cu o mică întârziere. Goeleta luă bandă imediat şi se avântă în faţă, cu apa clipocind în jur şi începând să se apropie de *Corb.* Dar flota franceză părea să se trezească: se auzeau strigăte de la o navă la alta, iar pe unele ambarcaţiuni se aprindeau felinarele de luptă, care erau urcate apoi în vârful catargelor.

Inspirat de agitaţia crescândă, Tom alergă spre unul dintre tunurile goeletei. Era o jucărie în comparaţie cu armele uriaşe ale navelor ancorate din jurul lor. Putea doar să spere că era încărcat.

— Ajută-mă! îi strigă el lui Aboli.

Reuşiră împreună să deschidă capacul orificiului şi scoaseră tunul afară. Tom ridică ochii şi văzu că treceau la o azvârlitură de băţ de unul dintre vasele de linie, un uriaş de douăzeci şi doi de metri care acoperea o jumătate din cerul nopţii deasupra lor. Nici nu trebui să aţintească spre navă micul tun, ci trase exact din poziţia în care era. Închizătorul scoase o scânteie, apoi urmă o pauză lungă cât arma reţinu focul. Apoi, brusc, bubui şi se dădu în spate pe scripeţi.

Tom auzi ghiuleaua lovind cu o bubuitură bordajul greu al navei de război. Strigăte furioase se auzeau în urma lor, însă goeleta mergea înainte. Era atât de scufundată în apă, încât se pierdu rapid în întuneric.

Ceva mai departe, un alt tun trase spre ei şi Tom observă că flama lungă nu ajungea nici măcar în apropierea lor. Nu reuşi să vadă unde căzuse ghiuleaua. Se auziră alte strigăte, apoi răpăitul salvelor de tun se transformă într-o avalanşă asurzitoare, când navele mai mari trăgeau către flota engleză imaginară care-i ataca. Fumul provocat de praful de puşcă plutea într-o ceaţă densă peste cele două vase mai mici. Aproape că nu se mai vedeau unul pe celălalt, iar Tom fu nevoit să se uite bine prin fum ca să distingă lumina slabă a felinarului de ghidaj de la bordul

Corbului.

În scurt timp, strigătele şi salvele amuţiră în spatele lor şi reuşiră să iasă din perdeaua de fum în noaptea senină. Auzi voci slabe purtate de briză, voci de englezi, şi-şi dădu seama că micul echipaj al *Corbului* îi aclama. Propriul lui echipaj se opri din manevrarea pânzelor, ovaţionându-l la rândul său. Nu era înţelept să le dea vreun semn urmăritorilor francezi, dar Tom nu încercă să-i oprească. Văzu dinţii lui Aboli sclipind albi în întuneric şi zâmbi la rândul său.

— Unde sunt francezii? întrebă el.

Cei trei francezi fură aduşi din cabină în faţa căpitanului, la pupă.

— E o luntre legată la provă, zise Tom, O să oprim cu vântul în faţă şi-i punem în luntre. Trimiteţi-i acasă cu urările noastre de bine.

Îi urcară pe cei patru în bărcuţă şi-i lansară la apă. Când realiză ce se întâmplă, căpitanul francez se ridică la prova micii ambarcaţiuni, cu mustăţile fremătând de furie, arătându-le furios pumnii şi lăsând în urmă un val de insulte.

— Maica voastră a fost o vacă şi v-a scos afară pe gaura greşită, grămezi de rahat ud ce sunteţi! Mă uşurez în laptele mamei voastre!

— Vorbeşte în engleză! îi strigă Luke. Frumuseţea poeziei se iroseşte în aerul nopţii.

Mânia căpitanului se stinse rapid în întunericul din spatele lor.

Aboli îl ajută pe Tom să aşeze vela principală şi, când aceasta fu bine întinsă, spuse:

— Acum e a ta, Klebe. Cum o să-i spui?

— Cum au botezat-o francezii?

Alf Wilson se întinse peste margine la pupă şi se aplecă să zărească numele de pe oglinda pupei la lumina felinarului.

— *Hirondelle,* Ce înseamnă asta?

— *Rândunică,* traduse Luke.

— E un nume bun, încuviinţară cu toţii. Dumnezeu ştie că zboară ca o pasăre!

— Dar nu în limba aia prăpădită, obiectă Tom. Ci în

dulcea engleză maternă. *Rândunica! O* să bem în cinstea ei când vom arunca ancora în fluviu.

Izbucniră toţi în urale. Când răsări soarele, se aflau deja în dreptul oraşului Sheerness, Cu toate că ridicase toate pânzele, *Corbul* era departe la pupă, nereuşind să ţină pasul cu *Rândunica.* Goeleta avea o bătaie lungă, înspumând vârful valurilor cenuşii pe măsură ce le străpungea.

— Îi place să alerge liberă, zise Ned, cu faţa brăzdată de zeci de riduri de bucurie. Ar trebui să-i atârni o ancoră de furtună de pupă ca să o încetineşti.

În lumina scânteietoare a dimineţii, goeleta era frumoasă ca o fecioară în rochie de mireasă, cu velele sale noi sclipind ca sideful. Vopseaua era atât de proaspătă, încât Tom simţea mirosul de terebentină, iar punţile fuseseră bricuite până când deveniseră albe ca omătul.

Apoi Tom îşi îndreptă gândul spre încărcătura pe care o transportau în cala vasului şi îl chemă pe Aboli, rugându-l să verifice. Ridicară trapele, iar Aboli şi Alf Wilson coborâră cu felinarele aprinse în spaţiul întunecat. După o jumătate de oră ieşiră, părând încântaţi de descoperirea făcută.

— E plină ochi cu pânză de vele de cea mai bună calitate. Suficientă cât să-i ajungă unei escadre de nave de linie.

Faţa lui Tom se lumină de bucurie. Ştia ce preţ putea să obţină marfa în sălile de licitaţie ale companiei.

— Izvoarele puterii, declară el. Bune ca aurul!

***

Descărcară pânza pe cheiul companiei, după care Tom îi trimise un mesaj lordului Childs şi merse cu *Rândunica* în amonte, către dana de acostare a lui Luke de pe insula Eel Pie. Rămase un timp lângă oamenii săi, ordonându-le să modifice interpunţile goeletei pentru a face loc unui echipaj mai mare şi să instaleze cabine micuţe pentru căpitan şi cei trei ofiţeri. Acestea nu aveau să fie mai mari decât nişte unghere, în care urmau să instaleze câte un pat, un cufăr, al cărui capac putea fi folosit ca birou sau masă pentru hărţi, şi nimic altceva, înălţimea bârnelor de sub punte

aveau să-l forţeze pe locatar să se aplece aproape de la mijloc când intra şi ieşea.

Tom făcu planuri de extindere a teugei astfel încât să încapă douăzeci de oameni. Recalculă estimarea iniţială a numărului de oameni de care avea nevoie ca să navigheze şi să lupte în caz de urgenţă, cărând totodată suficiente provizii pentru o călătorie de trei ani şi făcând schimb de mărfuri ca să scoată un profit la sfârşitul perioadei.

Locuinţele echipajului erau prea înghesuite chiar şi pentru vremea bună, când majoritatea oamenilor aveau să doarmă pe puntea deschisă, însă pe vreme rea, când erau nevoiţi să stea cu toţii sub punte, avea să fie prea aglomerat chiar şi pentru marinari versaţi, cum erau oamenii recrutaţi de Alf şi de Aboli.

După ce noul interior fu stabilit şi tâmplarii puşi la treabă, Tom şi Aboli închiriară o barcă pentru a fi duşi în aval. Când se opriră în strada Leadenhall, secretarul le spuse că lordul Childs se afla la Camera Lorzilor şi că avea să fie acolo toată ziua. Totuşi, primise mesajul lui Tom şi se aştepta la vizita lui. Secretarul îi înmână lui Tom scrisoarea pe care i-o lăsase.

Dragul meu Thomas.

Nu mă aşteptam să primesc veşti despre succesul tău atât de devreme. Prada obţinută de tine a fost deja vândută amiralităţii şi am primit un preţ bun pentru toată încărcătura.

Trebuie să vorbesc cu tine despre asta. Te rog să mă cauţi la Camera Lorzilor, unde un steward îmi va aduce mesajul tău.

Slujitorul tău.

N.C.

Tom şi Aboli se îndreptară spre debarcader, unde sediul enorm al guvernului, palatul Westminster, se înălţa pe malul Tamisei. Stewardul acceptă scrisoarea oferită de Tom la intrarea vizitatorilor în Camera Lorzilor şi aşteptă surprinzător de puţin până când lordul Childs, îmbujorat şi neliniştit, coborî gâfâind scările şi-l prinse pe Tom de braţ, izbucnind fără niciun preambul:

— Fratele tău, William, e în Cameră. Am plecat de lângă el acum zece minute. Ar fi trebuit să mă avertizezi despre

cum stau lucrurile între voi. Lordul strigă după trăsură, apoi adăugă: Cred că trebuie să ştii că are de gând să ceară despăgubiri pentru rănile pe care i le-ai provocat.

— Dar Biliy a fost de vină, începu Tom furios, însă Childs îl împinse spre uşa trăsurii când aceasta opri în faţa intrării. Casa Bombay! îi ordonă apoi vizitiului. Cât de repede vrei. Apoi se prăbuşi pe banchetă lângă Tom. Şeful tău de echipaj poate să meargă sus cu lacheul, zise el, iar Tom îi strigă lui Aboli să urce lângă lacheu.

Trăsura porni cu o smucitură, iar Childs îşi ridică peruca pentru a-şi şterge creştetul capului.

— Fratele tău e unul dintre principalii acţionari ai companiei. Nu e de joacă în ceea ce-l priveşte. Nu trebuie să ne vadă împreună. Pentru binele ordinului, i-am spus că nu am nicio înţelegere cu tine.

— Nu poate să-mi facă nimic, zise Tom cu o siguranţă mai mare decât simţea în suflet.

Fu nevoit să se prindă de cureaua laterală a trăsurii, care se zdruncina, şi să ridice tonul ca să acopere tropăitul copitelor şi tunetul roţilor îmbrăcate în oţel pe străzile pietruite.

— Cred că subestimezi sentimentele fratelui tău, Courtney, zise Childs, îndesându-şi peruca înapoi pe capul ras. Indiferent cine are dreptate şi cine nu, dacă o persoană cu statutul meu – să spun, oare, un om cu oarecare influenţă? – nu vrea să se certe cu el, nu ar trebui ca tu, fiul mai tânăr şi dezmoştenit, să fugi cu atât mai mult din calea răzbunării sale? Childs tăcu o vreme, apoi spuse gânditor: Rareori am auzit o asemenea răutate, atât venin pur din partea unei alte fiinţe umane.

Rămaseră tăcuţi tot restul drumului până la Casa Bombay. Cu toate acestea, când intrară pe poartă, Childs scoase capul pe fereastră şi-i strigă vizitiului:

— Du-ne la grajduri, nu la intrarea principală.

Ajunşi la grajduri, îl conduse pe Tom spre o uşiţă din spate, care ducea către conac.

— Ştiu că fratele tău a pus spioni ca să te caute. E cel mai bine să nu afle că ne-am întâlnit azi.

Tom se ţinu grăbit după Childs printr-un şir aparent nesfârşit de coridoare şi de scări, până când ajunseră într-

un birou mic, cu pereţi tapetaţi şi cu o masă de scris îmbrăcată în aur şi bronz în mijlocul camerei. Childs îi arătă un scaun de lângă al lui, apoi căută prin documentele care acopereau biroul şi alese unul.

— Aici e actul de vânzare a încărcăturii de pânză de pe goeleta franceză *Hirondelle* către amiralitate. I-l întinse lui Tom. Vei vedea că am dedus taxa obişnuită de operare din total.

— Douăzeci la sută! izbucni Tom uluit.

— Aşa se obişnuieşte, zise Childs brusc. Dacă vrei să reciteşti învoiala noastră, vei vedea că e tratată la punctul cincisprezece.

Tom făcu un gest de resemnare.

— Dar nava *Hirondelle?* Veţi lua douăzeci la sută şi din valoarea ei?

Începură să negocieze, iar Tom descoperi foarte curând de ce ajunsese Nicholas Childs pe o poziţie atât de înaltă în lumea comerţului. Avea sentimentul descurajant că se lupta cu un spadasin care îl depăşea cu mult. La un moment dat, Childs se scuză şi-l lăsă singur atât de mult, încât Tom începu să se foiască, iar în final sări de pe scaun şi începu să se plimbe nerăbdător prin cameră.

Între timp, în camera de alături, Childs scrise un mesaj lung pe o foaie de pergament. În timp ce îl usca şi-l împăturea, îi spuse încet secretarului:

— Trimite-l pe Barnes la mine.

Când vizitiul apăru în faţa lui, Childs spuse:

— Barnes, acest mesaj e pentru lordul Courtney de la Camera Lorzilor. Trebuie să ajungă în siguranţă în mâinile lui. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Prea bine, stăpâne.

— Când te întorci, vreau să-i duci pe oaspetele meu şi pe slujitorul lui la debarcaderul de la Turnul Londrei. Însă nu trebuie să pleci imediat. Uite ce trebuie să faci... Childs îi dădu instrucţiuni amănunţite vizitiului şi, când termină, îl întrebă: înţelegi, Barnes?

— Perfect, stăpâne.

Childs se întoarse grăbit în biroul unde îl aştepta Tom şi se scuză.

— Iartă-mă, dar am avut probleme importante de care a

trebuit să mă ocup. Îl bătu prieteneşte pe Tom pe braţ, apoi adăugă: Acum, înapoi la treabă.

Pe la jumătatea după-amiezii, Tom observă că deşi avea actele de proprietate ale goeletei *Hirondelle,* nu avea să primească niciun ban din vânzarea mărfii. În plus, Nicholas Childs dorea să reţină o dobândă de douăzeci şi cinci la sută din toate profiturile viitoare obţinute de Tom în timpul misiunii procurate de el. Tom ştia că era ca un pui faţă în faţă cu vulpea de Childs, dar rezistă cu încăpăţânare.

Singurul lucru care era în favoarea lui Tom era acela că Childs nu văzuse *Rândunica,* iar descrierea care i se făcuse nu onora goeleta pe de-a-ntregul, aşa că nu îi stârnise avariţia. Childs nu avea ce face cu o navă atât de mică, iar Tom simţi că era dispus să renunţe la ea. Rămase pe poziţii şi, în cele din urmă, Childs renunţă la pretenţiile exorbitante şi se învoi să-i ofere actele pentru goeletă lui Tom, fără niciun impediment în calea titlului de proprietate. În schimb, Childs păstra câştigurile din vânzarea mărfii.

Childs părea foarte mulţumit de negociere, după cum era şi firesc, se gândi Tom posomorât. Se întreba cum avea să le explice oamenilor care luptaseră ca să captureze *Hirondelle* în Calais Roads că nu aveau să primească nicio recompensă financiară pentru eforturile lor.

— Ai fi înţelept, Courtney, să părăseşti Anglia de îndată ce poţi ridica prima velă şi să stai la capătul oceanului cât îl va ţine memoria pe fratele tău. Childs zâmbi mărinimos şi adăugă: Îţi ofer mijloacele de a scăpa dintr-o situaţie periculoasă cu fundul netăbăcit.

În clipa aceea, în uşa biroului se auzi o bătaie uşoară, iar secretarul intră la ordinul lui Childs.

— Problema aceea a fost rezolvată, stăpâne, zise el. Barnes s-a întors şi aşteaptă să-i preia pe oaspeţii dumneavoastră.

— Foarte bine, dădu din cap Childs. Ba chiar excelent. Cred că aici am încheiat, Courtney. Înţeleg că vrei să iei o barcă de la Turn?

Îl conduse prieteneşte pe Tom la uşa din faţă a conacului, unde Barnes aştepta cu trăsura. Când dădură mâna, Childs îl întrebă direct:

— Unde pleci cu noua ta navă? Şi când ridici ancora?

Tom ştia că întrebarea era periculoasă şi evită capcana.

— Abia am devenit proprietarul ei, râse el. Încă nu am avut vreme să mă gândesc la asta. Childs se uita în ochii lui, pândind orice semn de eschivare, aşa că Tom fu forţat să continue: Cred că porturile din sudul Franţei, de pe Mediterană, ar fi cel mai nimerit loc pentru mine. Sau poate teritoriul francez Louisiana din Golful Mexicului. Aş putea merge cu *Rândunica* – acesta e noul nume – dincolo de Atlantic.

Childs mormăi, nu tocmai convins.

— Sper sincer, Courtney că nu ai de gând să dai ocol Capului Bune Speranţe ca să-l cauţi pe fratele tău pierdut în Oceanul Indiilor.

— Sfinte Iisuse, nu, domnule! râse Tom din nou. Nu sunt atât de nebun încât să mă aventurez spre Capul Furtunilor cu o bărcuţă de hârtie cum e *Rândunica.*

— Toate teritoriile de dincolo de cap i-au fost oferite prin decret regal onorabilei companii. Orice intrus va fi pedepsit în cel mai aspru mod prevăzut de lege.

Era limpede după sticlirea de oţel din ochii lui albaştri că răzbunarea sa nu avea să fie împiedicată de lege. Printre marinari era o veche zicală: „Nu există lege dincolo de linie”, adică legea civilizată nu se aplică întotdeauna la capătul oceanului.

Childs îl prinse strâns de braţ ca să-l facă să înţeleagă perfect.

— De fapt, cred că ar fi mai înţelept să te temi de mine mai mult decât de fratele tău, dacă e să fii destul de nechibzuit încât să navighezi dincolo de limita permisă de mine.

— Vă asigur, milord, că vă consider un bun prieten şi nu aş face nimic ca să schimb asta, îi spuse Tom pe un ton serios.

— Atunci, ne-am înţeles.

Childs îşi ascunse expresia dură în spatele unui zâmbet la fel de sincer ca al lui Tom şi-şi strânseră mâinile. „Nu are nicio importanţă, îşi spuse Childs încrezător. Cred că destinaţia finală a băiatului se află acum în mâinile fratelui său”. Cu voce tare, spuse:

— Du-te cu Domnul, apoi adăugă mai încet: Sau cu

diavolul! şi-i făcu un semn de rămas-bun din mâna durdulie.

Tom sări cu uşurinţă în trăsură şi-i indică lui Aboli să se aşeze lângă el. Childs făcu un pas în spate şi dădu din cap spre vizitiu, care răspunse cu o privire semnificativă şi îşi lovi borul pălăriei cu biciul. Apoi trase de hăţuri şi trăsura porni încet.

***

Tom şi Aboli erau atât de adânciţi în discuţie, încât niciunul nu observă pe ce drum o luase vizitiul. Străzile înguste erau omogene şi înghesuite, astfel că nu era niciun punct de reper după care să se poată orienta. Pe măsură ce trăsura mergea zdruncinat mai departe, Tom îi povestea lui Aboli detaliile întâlnirii cu Childs.

— Nu e un târg atât de prost pe cât crezi, Klebe, spuse Aboli în final. Tu ai şi *Rândunica,* şi echipajul cu care să navighezi.

— Trebuie să-i plătesc pe Luke Jervis şi pe oamenii care au venit cu noi la Calais din propriul meu buzunar, se împotrivi Tom. Ei se aşteaptă la o parte din profit.

— Oferă-le o parte din profit şi o cabină în următorul voiaj. Asta îi va face mult mai doritori să te slujească.

— Nu mai am decât şase sute de lire din banii proveniţi din prada obţinută cu *Serafimul* ca să echipez *Rândunica* şi să o aprovizionez.

— Nu, spuse Aboli. Ai o mie două sute de lire.

— Ce prostii spui, Aboli?

Tom se întoarse spre el, privindu-l.

— Am banii pe care i-am câştigat cu tatăl tău în anii în care am navigat împreună. O să-i adaug la ai tăi, zise Aboli ridicând din umeri. Nu am altceva de făcut cu ei.

— O să fii partenerul meu egal. O să semnăm şi un act.

Tom nici nu încerca să-şi ascundă încântarea.

— Dacă nu am deja încredere în tine, spuse Aboli zâmbind, la ce-o să-mi folosească o bucată de hârtie? Sunt doar bani, Klebe.

— Cu o mie două sute de lire, putem reechipa şi aproviziona nava şi-i putem umple cala cu marfă de

vânzare. Nu o să regreţi, bătrânul meu prieten, îţi jur asta.

— Regret puţine lucruri din viaţa mea, spuse Aboli impasibil. Iar când o să-l găsim pe Dorian, chiar n-o să mai am niciun regret. Acum, dacă ai terminat cu pălăvrăgeala, o să dorm puţin.

Se lăsă pe spate pe banchetă şi închise ochii. Tom îi studie faţa pe furiş, gândindu-se la filosofia simplă şi la tăria interioară care-l făceau pe Aboli un om mulţumit şi împăcat cu sine însuşi. „Nu are vicii, se gândi Tom, şi nu-l motivează să stăpânească sau să adune o avere. Are un simţ puternic al loialităţii şi al onoarei, este un stoic şi un om cu o înţelepciune profundă şi firească, un om împăcat cu el însuşi, capabil să se bucure de toate darurile primite de la zeii săi ciudaţi din pădure şi să îndure fără să se plângă toate necazurile şi greutăţile pe care lumea i le aruncă în cale”.

Studie craniul negru şi lucios pe care nu creştea niciun fir de păr, nici negru, nici argintiu, care să-i trădeze vârsta. Apoi se uită mai de aproape la faţa lui. Modelul elaborat al tatuajului care o acoperea ascundea ravagiile pe care timpul le-ar fi putut face asupra lui. „Mă întreb câţi ani are, de fapt”. Părea fără vârstă, ca o stâncă de obsidian negru, deşi trebuia să fie cu mult mai vârstnic decât tatăl lui Tom – însă nici minţile, nici puterea nu-i slăbiseră cu trecerea anilor. „El e acum tot ce mai am, îşi spuse Tom şi se trezi copleşit de uimire faţă de profunzimea respectului şi afecţiunii pe care i-o purta acestui voinic. El e tatăl şi sfătuitorul meu. Mai mult decât atât, e prietenul meu”.

Fără să deschidă ochii, Aboli spuse brusc, trezindu-l pe Tom din reverie:

— Acesta nu e drumul spre râu.

— De unde ştii?

Tom se uită pe fereastră şi văzu doar clădiri întunecate, ce păreau abandonate în lumina difuză şi misterioasă. Străzile înguste erau pustii, cu excepţia câtorva siluete bine înfăşurate în pelerine care se grăbeau cine ştie unde sau care stăteau în picioare, nemişcate şi sinistre, în cadrul uşilor întunecate, cu feţele ascunse, încât nici nu puteai să-ţi dai seama dacă erau femei sau bărbaţi.

— De unde ştii? repetă el.

— Ne îndepărtăm de râu, zise Aboli. Ar fi trebuit să ajungem de mult la debarcaderul de la Turn, dacă acolo ne duce.

Tom nu se îndoia de simţul timpul şi al orientării lui Aboli: era infailibil. Se aplecă peste fereastră şi strigă la vizitiul de pe capră:

— Unde ne duci, omule?

— Unde mi-a poruncit Domnia Sa. La piaţa Spitalfields.

— Nu, idiotule, strigă Tom, vrem să mergem la Turnul Londrei.

— Poate am înţeles greşit. Sunt sigur că Domnia Sa a poruncit...

— La naiba cu ce a zis Domnia Sa! Du-ne unde-ţi spun eu. Avem nevoie de o barcă să ne ducă în amonte.

Mormăind tare, vizitiul întoarse trăsura, dând cu spatele şi ocupând toată aleea îngustă, iar lacheul trase de frâul primului cal pentru a-i forţa să se supună.

— Nu ajungem acolo decât după şase, îl avertiză vizitiul pe Tom. Nu mai găsiţi barcă la ora aceea.

— O să ne încercăm norocul oricum, se răsti Tom la el. Fă cum ţi-am zis, omule.

Bosumflat, vizitiul biciui caii şi-i aduse la trap; aceştia se smuciră şi se legănară printre hârtoape şi bălţoace pe drumul pe care veniseră. Treptat, fură învăluiţi într-o ceaţă moale şi pătrunzătoare, care vestea căderea întunericului. Clădirile pe lângă care treceau acum erau înfăşurate în fuioare de fum cenuşiu şi până şi sunetele roţilor de trăsură şi ale copitelor de cai erau estompate de pătura albă şi groasă. Deodată, se făcu mai frig. Tom se cutremură şi-şi trase pelerina mai bine pe umeri.

— Ai sabia pregătită în teacă, Klebe? îl întrebă Aboli.

Tom îl privi speriat.

— De ce întrebi?

Dar puse mâna pe safirul albastru de pe mâner şi simţi teaca dreaptă între genunchi.

— S-ar putea să-ţi fie de trebuinţă, mormăi Aboli. Îmi miroase a trădare. Bătrânul acela gras ne-a trimis pe un alt drum cu un motiv bun.

— A fost greşeala vizitiului, zise Tom, dar Aboli râse uşor.

— Nu a fost nicio greşeală, Klebe.

Avea ochii deschişi acum. Scoase uşor sabia din teacă, doar doi centimetri, apoi o puse la loc cu un hârşâit. După o pauză lungă, vorbi din nou:

— Suntem aproape de râu acum. Tom deschise gura ca să-l întrebe cum de ştia asta, însă Aboli i-o luă înainte. Simt umezeala şi mirosul apei.

Abia îşi terminase vorba când ieşiră de pe aleea îngustă, iar vizitiul opri caii pe marginea cheiului de piatră. Tom privi afară. Suprafaţa râului era acoperită de o ceaţă atât de deasă, încât nici nu se vedea malul opus. Lumina dispărea cu repeziciune şi, odată cu întunericul, apărea şi un presentiment îngheţat.

— Acesta nu e debarcaderul, se contrazise Tom cu vizitiul.

— Luaţi-o pe poteca aceea, pe acolo, zise bărbatul arătându-i cu biciul. Nu sunt mai mult de două sute de paşi de aici.

— Du-ne cu trăsura dacă e atât de aproape.

Bănuielile lui Tom se înteţiră de tot.

— Trăsura e prea lată pentru potecă şi ocolesc mult drumul. Dumneavoastră o să vă ia doar un minut pe jos.

Aboli atinse braţul lui Tom şi zise încet:

— Fă cum spune. Dacă e o capcană, ne putem apăra mai bine în loc deschis.

Coborâră pe marginea noroioasă, iar vizitiul rânji spre ei.

— Un gentleman adevărat ar avea un bănuţ pentru deranjul meu.

— Eu nu sunt gentleman, iar tu nu te-ai deranjat deloc, răspunse Tom. Data viitoare, ascultă porunca şi du-ne pe drumul potrivit.

Vizitiul pocni furios din bici, iar trăsura se îndepărtă huruind. Priviră felinarele laterale dispărând pe alee, iar Tom respiră adânc. Mirosul râului era înţepător, umed, rece şi lipicios, îngroşat de resturile care se scurgeau direct în apă. Ceaţa se destrăma şi se închidea ca o cortină, jucându-le feste. Dar drumul de edec de-a lungul malului se afla în faţa lor. În stânga, marginea cobora vreo doi stânjeni până la apă şi un zid de cărămidă o străjuia la dreapta.

— Mergi pe partea dreaptă, murmură Aboli. Eu o să fiu

pe malul râului.

Tom văzu că schimbase teaca pe şoldul drept: o aranjase astfel pentru ca nu cumva să se lovească unul pe altul în cazul în care s-ar fi luptat cu stânga – ceea ce, desigur, putea să facă.

— Stai în mijlocul potecii.

Păşiră pe drum umăr lângă umăr, cu pelerinele trase sub bărbie, dar gata să le dea la o parte într-o clipită şi să scoată braţul cu sabia. Liniştea şi întunericul tot mai profund începeau să-i apese. Apoi, în ceaţa din faţa lor se văzu o strălucire slabă, care lumină oarecum marginea cheiului de piatră. Când se apropiară, Tom văzu că un singur felinar era dezvăluit.

Ceva mai aproape, la lumina acestuia, recunoscu prin ceţurile întunecate treptele de piatră către debarcader.

— Acesta e locul potrivit, spuse el încet, ca să nu-l audă decât Aboli. Uite, o barcă aşteaptă şi e şi barcagiul.

Barcagiul părea o siluetă înaltă şi obscură în capul debarcaderului. O pălărie cu borul larg îi ascundea ochii, iar gulerul pelerinei îi acoperea gura. Barca lui era ancorată de unul dintre inelele de fier fixate în chei. Pusese felinarul pe treapta de sus, proiectând o umbră lungă pe zidăria podului din spatele său. Tom ezită.

— Nu-mi place treaba asta. Pare să fie un decor aranjat, cu un actor care aşteaptă să-şi spună replica.

Vorbi în arabă, ca să nu-l înţeleagă vreun ascultător pitit.

— De ce aşteaptă barcagiul? Sau ştia cumva că venim?

— Uşor, Klebe, îl avertiză Aboli. Nu-l lăsa pe barcagiu să-ţi capteze toată atenţia. Nu el este pericolul. Vor mai fi şi altele.

Merseră hotărâţi către silueta solitară, străpungând cu ochii umbrele care îi împresurau. Deodată, o altă siluetă se desprinse din întuneric şi le ieşi în cale acolo unde nu puteau să o ajungă cu spada. Silueta îşi ridică gluga de pe cap şi o lăsă să-i cadă pe umeri, dezvăluind un cap acoperit de bucle aurii care străluceau în lumina slabă.

— Bună seara şi noroc bun, dragi domni.

Vocea femeii era aţâţătoare şi răguşită, dar Tom văzu petele respingătoare de ruj de pe obrajii ei şi vopseaua

groasă de pe gura largă, vânătă ca buzele unui cadavru în lumina aceea.

— Pentru un şiling, o să vă arăt poarta raiului.

Îi făcuse să se oprească într-o parte îngustă a potecii, unde stăteau înghesuiţi, iar acum îşi legăna şoldurile şi se uita la Tom cu o imitaţie îngrozitoare a dorinţei trupeşti.

— În spate! şopti Aboli în arabă, iar Tom auzi foşnetul uşor al paşilor pe caldarâm. Îl răpun eu, dar tu ai grijă de târfă, îl preveni Aboli înainte ca Tom să se întoarcă. Pentru că, după cum vorbeşte, are o pereche zdravănă de boaşe sub fustă.

— Şase penny pentru amândoi, drăguţă, zise Tom apropiindu-se de ea cât s-o ajungă cu sabia.

În clipa aceea, îl auzi pe Aboli răsucindu-se, dar nu-şi luă ochii de la târfă. Aboli sări agil spre primul dintre cei doi bărbaţi care se apropiau de ei din întunericul din spate. Fu atât de rapid, încât victima lui nici nu apucă să-şi ridice sabia ca să-l pareze. Vârful i se înfipse sub coaste şi ieşi prin spate la nivelul rinichilor. Acesta ţipă.

Aboli folosi sabia implântată şi forţa din braţul stâng ca să-l învârtă ca pe un peşte înţepat, împingându-l spre bărbatul din spatele lui. Sabia alunecă afară din burta omului, iar atacatorii se dădură în spate clătinându-se şi ţinându-se unul de altul; cel rănit încă ţipa, scoţând un sunet nebunesc şi straniu în noapte şi blocând braţul în care tovarăşul său ţinea arma.

Lovit din plin în gură, bărbatul aruncă arma şi-şi acoperi faţa cu ambele mâini. Sângele îi ţâşni printre degete, negru şi gros. Apoi se dădu ameţit în spate şi căzu peste marginea cheiului. Se auzi un plescăit când atinse apele negre de dedesubt, apoi se scufundă imediat.

Celălalt căzu în genunchi, ţinându-se de burtă, apoi se prăbuşi în faţă. Aboli se întoarse să-l ajute pe Tom, dar era prea târziu.

Târfa scosese sabia de sub pelerină şi, când sări la Tom, peruca îi căzu, dezvăluindu-i capul tuns şi trăsăturile aspre, masculine. Tom era pregătit pentru el şi sări în faţă să-i întâmpine atacul. Asasinul fu luat prin surprindere: nu se aşteptase la o reacţie atât de rapidă şi nu-şi dăduse timp să se pună în gardă.

Tom atacă în linie înaltă, folosind lovitura mortală şi rapidă la baza gâtului, unde nu e niciun os care să oprească izbitura. Spada intră prin trahee şi prin marile artere din gât, ajungând la coloană. Reveni şi atacă din nou, cu doi centimetri mai jos. De data asta, oţelul pătrunse printre vertebre şi intră până la capăt.

— Învеţi, Klebe, şuieră Aboli când târfa se prăbuşi fără să mai mişte, cu fustele ridicate peste picioarele albe şi păroase. Dar nu am terminat încă. Vor mai fi şi alţii.

Din intrândurile întunecoase ieşiră apoi câteva umbre, ca nişte câini fără stăpân cărora le mirosea a leşuri. Tom nu-şi bătu capul să-i numere, dar erau mulţi.

— Spate în spate, ordonă Aboli, schimbând sabia în mâna mai puternică.

Gâtul îngust al potecii, care păruse la început o capcană, deveni acum punctul lor forte. Râul proteja un flanc, iar zidul fără ferestre al casei cu trei etaje îl păzea pe celălalt.

Tom bănuia că mai erau şi alţi atacatori, care se apropiau de ei din ambele capete ale aleii. Dar nu puteau să-i atace decât pe rând. Următorul care veni spre Tom era înarmat cu o şipcă cu vârf de fier şi, când o îndreptă spre capul lui Tom, se văzu imediat că era expert în manevrarea acestei arme. Tom era recunoscător acum pentru orele în care Aboli îl forţase să folosească o astfel de unealtă, când exersau în curtea de la High Weald. Se feri de bâta lungă şi grea, dorindu-şi să nu rişte lama delicată a sabiei Neptun împotriva unei lovituri atât de brutale, dar fu pregătit cu reversul, ştiind că va fi o lovitură la cap. Nu putea ceda niciun metru, căci spatele lat al lui Aboli era lipit de-al lui. Bâta lungă de trei metri îl ţinuse pe atacator în afara bătăii sabiei albastre, până când împunse cu vârful de fier. Vârful ascuţit veni spre capul lui Tom ca o săgeată trasă din arc, dar Tom se feri în ultima clipă şi-l lăsă să-i zboare pe lângă obraz. Apoi, cu mâna stângă, apucă strâns coada de stejar şi-l trase pe celălalt spre el cât să-l ajungă cu sabia. Se întinse în faţă, iar tăişul albastru fâşâi prin aer, sclipind ca fulgerul de vară.

Cu precizia unui brici, despică gâtul bărbatului exact sub falcă, iar aerul ieşi prin trahee ca un guiţat ca de purcel.

Bărbatul din spatele lui se uită şocat la imaginea groaznică a muribundului care se clătina în cerc. Era atât de captivat, încât reacţionă cu întârziere la următorul atac al lui Tom. Acesta lovi. Din nou sus, la baza gâtului, însă victima lui se feri în ultimul moment şi vârful îi străpunse umărul. Arma din mâna lui căzu, zdrăngănind pe caldarâm. Puse mâna pe rană şi strigă: „Pentru Dumnezeu, m-a ucis!” Apoi se întoarse şi se izbi de bărbaţii care veneau în spatele lui, într-un grup întunecat şi chinuit. Erau atât de înghesuiţi, încât lui Tom îi veni greu să-şi aleagă o ţintă clară, împunse cu sabia de trei ori, rapid şi cu forţă, în direcţia lor şi cu fiecare lovitură se auzea un alt strigăt agonizant. Unul se clătină în spate şi se prăbuşi peste marginea aleii, dând disperat din mâini în timp ce dispărea din vedere, scufundându-se apoi cu un plescăit şi împroşcând în jur cu picături de apă. Ceilalţi se dădură înapoi, ţinându-se de răni, cu feţele pământii în lumina slabă.

Tom auzi zgomote în spatele lui: cineva gemea sec, iar altcineva plângea de durere. Un al treilea se zbătea, lovind pământul ca un cal cu piciorul rupt. Tom nu îndrăznea să-şi ia ochii dinspre cei pe care îi avea încă în faţă, dar trebuia să afle dacă Aboli îi ţinea încă spatele.

— Aboli, eşti rănit? întrebă el încet.

Deodată, o voce groasă din spatele lui răspunse cu dispreţ:

— Astea sunt nişte maimuţe, nu războinici. Îmi pângăresc sabia cu sângele lor.

— Nu fi atât de mofturos, prietene, te implor. Câţi mai sunt?

— Mulţi, dar cred că Le-a pierit pofta primind mâncarea pe care le-o servim.

Un grup de bărbaţi încă se afla în faţa lui Aboli; păreau abia ieşiţi de la şcoala de scrimă. Aboli le văzu primii paşi înapoi şi deodată îşi dădu capul pe spate, scoţând un asemenea strigăt, încât se sperie până şi Tom. Nemaiputându-se stăpâni, întoarse capul şi se uită în urmă.

Gura lui Aboli părea o cavernă mare şi roşie, iar trăsăturile sălbatice îi erau contorsionate într-o mască de o ferocitate animalică, Strigătul său – ce părea al unei gorile – paraliza auzul şi amorţea simţurile. Cei din faţa lui alergau

deja înapoi în întuneric, în timp ce ecourile răsunau până dincolo de fluviul obscur. Aceeaşi panică îi cuprinse şi pe cei care se aflau în faţa lui Tom: cu toţii se răsuciră rapid şi fugiră în noapte. Doi indivizi şchiopătau şi se clătinau din cauza rănilor, dar dispărură de îndată pe o stradă laterală, iar sunetul paşilor lor alergând se topi în tăcerea ceţurilor apăsătoare.

— Cred că ai pus straja în gardă! zise Tom aplecându-se şi ştergându-şi sabia de târfa moartă. O să fie aici într-un minut.

— Atunci, să plecăm, încuviinţă Aboli cu o voce blândă şi liniştitoare, care nu avea nimic în comun cu strigătul îngrozitor de dinainte.

Păşiră peste trupurile prăbuşite şi alergară spre capătul treptelor. Aboli coborî spre locul în care era ancorată barca, dar Tom o luă într-o parte şi merse spre barcagiu.

— O guinee de aur pentru serviciile tale! îi promise Tom, alergând să ajungă la el.

Era la mai puţin de zece paşi de el când barcagiul deschise faldurile pelerinei şi ridică pistolul pe care-l ţinuse ascuns. Tom văzu că avea două ţevi alăturate, iar gurile acestora păreau două orbite negre fără ochi.

În timp ce privea în ochii goi ai morţii, trecerea secundelor părea să fi încremenit. Totul avea un aer ireal, fantastic. Deşi vederea îi era mai ageră şi fiecare simţ părea mai ascuţit, avea mişcările îngreunate de parcă s-ar fi zbătut în mocirlă.

Văzu că piedica pistolului era ridicată. De sub borul lat al pălăriei, întrezări ochiul negru care ţintea pe deasupra ţevilor spre Tom şi degetul arătător alb, vârât în trăgaci şi apăsând implacabil.

Tom văzu cocoşul ţevii din stânga coborând, apoi fumul şi scânteia din amorsă când cremenea atinse oţelul. Încercă să se arunce într-o parte, dar membrele îi reacţionau cu întârziere. Mâna cu pistolul fu împinsă în sus şi arma se declanşa, cu o bubuitură asurzitoare. Un nor de praf de puşcă umplu aerul dintre ei. În aceeaşi clipă, Tom primi o lovitură puternică ce-l împinse în spate. Se prăbuşi greu şi rămase întins pe spate pe caldarâm. „Sunt rănit”, îşi zise el surprins, întins pe prima treaptă. Simţea o greutate

paralizantă în piept. Ştia ce prevestea asta. „Poate că m-a ucis”, fu următorul său gând, iar asta îl enervă. Se încruntă spre cel care-l împuşcase.

Încă avea sabia Blue Neptune în mâna dreaptă când văzu pistolul coborând ca un bazilisc ucigător, îndreptând spre el căutătura sa goală şi îngrozitoare. „Dacă m-a ucis, înseamnă că nu mai pot mişca braţul cu sabia”. Gândul acesta îi agită creierul, forţându-l să-şi conducă fiecare dram de forţă şi de hotărâre către braţul drept.

Spre uimirea lui, braţul nu-şi pierduse deloc forţa. Zvâcni în faţă, iar sabia îi zbură dintre degete, aruncată ca o lance. O privi zburând cu vârful înainte, sigură şi dreaptă, în timp ce lumina felinarului trimitea scântei aurii din metalul preţios încrustat.

Deasupra lui, pelerina barcagiului se desfăcu lăsându-i la vedere pieptul. Purta doar o cămaşă neagră de mătase, legată la gât. Înainte ca a doua ţeavă să expedieze glonţul, oţelul străpunse materialul moale de sub braţul cu pistolul ridicat, iar Tom privi întreaga lungime lucioasă a sabiei dispărând ca prin farmec în trunchiul bărbatului.

Barcagiul rămase nemişcat, blocat într-un spasm mortal, cu inima despicată de sabie. Apoi se clătină în spate, iar picioarele sale lungi, încălţate în cizme lustruite de piele neagră, cedară sub greutatea lui. Căzu pe spate, zbătându-se în agonia provocată de spadă. Apoi, brusc, mişcările încetară.

Tom se ridică într-un cot şi-l văzu pe Aboli coborând treptele.

— Klebe! Unde eşti rănit?

— Nu ştiu. Nu simt nimic.

Aboli dădu deoparte faldurile pelerinei, apoi rupse materialul cămăşii. Pipăi carnea tânără şi tare de dedesubt, iar Tom exclamă:

— Doamne, uşurel! Dacă n-am murit până acum, o să te îngrijeşti tu imediat de asta.

Aboli apucă felinarul care ardea încă în capătul treptelor şi deschise clapeta la maximum, apoi lumină pieptul gol al lui Tom. Văzu sânge, mult sânge...

— Jos, în partea dreaptă, murmură el, nu e inima, poate sunt plămânii... Duse lumina în dreptul ochilor lui Tom şi îi

văzu pupilele contractându-se. Bine! Acum tuşeşte pentru mine.

Tom făcu ce-i spusese şi se şterse la gură cu dosul palmei.

— Nu e sânge! zise el, studiindu-şi palma.

— Mulţumeşte-le zeilor tăi şi ai mei, Klebe! mormăi Aboli, împingându-l pe Tom înapoi. O să doară, zise el. Strigă dacă te doare, dar trebuie să găsesc traseul glonţului.

Găsi deschizătura rănii şi, înainte ca Tom să se poată pregăti, vârî un deget lung şi gros în aceasta. Tom arcui spatele şi ţipă îngrozitor.

— A lovit o coastă şi a alunecat într-o parte, zise Aboli scoţând degetul însângerat. Nu a intrat în cavitatea din piept. Îşi plimbă mâna alunecoasă din cauza sângelui cald pe pieptul lui Tom şi simţi umflătura glonţului aproape de omoplat. A ajuns între os şi piele. O să tăiem şi o să-l scoatem mai târziu.

Apoi îşi ridică grăbit capul mare şi tatuat când se auzi un strigăt de pe aleea întunecată ce ducea spre debarcader. Era vocea aspră a autorităţii.

— Staţi şi predaţi-vă, răufăcătorilor, în numele regelui!

— Straja! zise Aboli. Nu trebuie să ne prindă aici, înconjuraţi de atâţia oameni morţi. Îl ridică pe Tom în picioare. Haide, te ajut să urci în barcă!

— Dă-mi drumul! se răsti Tom la el, eliberându-se. Mi-am pierdut sabia.

Aplecat astfel încât să-şi protejeze partea rănită, Tom se împletici către barcagiul întins pe spate. Puse cizma pe pieptul lui şi scoase sabia lungă şi lucioasă. Era pe punctul să se întoarcă şi să coboare treptele, dar, dintr-un impuls inexplicabil, folosi vârful spadei pentru a îndepărta pălăria cu borul lat de pe capul cadavrului.

Se uită la faţa măslinie şi frumoasă, înconjurată de inele de păr negru, nubian, ce străluceau în lumina felinarului. Gura nu mai era crudă, ci destinsă, iar ochii se îndreptau spre cerul nopţii, goi şi lipsiţi de viaţă.

— Billy! şopti Tom. Privi îngrozit faţa fratelui său mort şi, pentru prima oară, picioarele îl lăsară. Billy! Te-am ucis.

— Nu a fost nicio crimă. Braţul vânjos al lui Aboli îl

apucă de umeri. Dar dacă straja ne prinde aici, s-ar putea să fie.

Îl luă pe Tom aproape pe sus şi coborâră treptele. Apoi îl răsturnă în barcă şi sări lângă el. Cu o lovitură de sabie, tăie barbeta care îi ancora de inelul de fier din cheiul de piatră şi apucă vâslele. Barca zvâcni în faţă din pricina forţei cu care vâslea.

— Opriţi! Predaţi-vă! strigă o voce aspră de pe mal.

Auzeau prin ceaţă sunetul paşilor în fugă şi vocile mai multor oameni.

— Opriţi sau trag asupra voastră! Suntem straja regelui!

Aboli trase de ambele vâsle, icnind de efort, iar valurile de ceaţă se închiseră în jurul lor. Pietrele negre ale cheiului dispărură în vârtejul norilor argintii. Apoi se auziră detunătura greoaie a unei espingole şi zumzetul unui nor de gloanţe străpungând aerul. Acesta căzu ca grindina pe suprafaţa apei în jurul lor, iar câteva gloanţe nimeriră lemnul bărcii. Tom se ghemui mai mult, ţinându-se de partea rănită. Aboli trăgea de vâsle, împingând barca tot mai departe în larg. Strigătele străjerilor se estompară în spatele lor, iar Aboli încetă să mai vâslească.

— Te rog să nu urinezi pe mine! Te rog să ţii pitonul acela negru la locul lui din nădragi, se rugă Tom, prefăcându-se îngrozit de celebrul tratament pe care Aboli îl aplica pentru orice boală.

Aboli zâmbi şi rupse o bucată de pânză din maiou.

— Nu meriţi asemenea plăceri! Ce prostie să mergi în faţa unui duşman şi să-i oferi bani! Aboli îşi schimbă tonul ca să-l imite pe Tom: „O guinee de aur pentru serviciile tale!” Apoi chicoti. Cu siguranţă ţi-a dat de furcă pentru guineea aia.

Aboli împături bucata de pânză, făcu o compresă şi o puse peste rana de glonţ.

— Ţine-o acolo, îi spuse lui Tom. Apasă tare ca să opreşti sângerarea! apoi apucă din nou vâslele. Mareea e de partea noastră. O să ajungem la Eel Pie înainte de miezul nopţii.

Rămaseră tăcuţi o oră, vâslind încet pe lângă malurile ceţoase. Aboli îşi croia drum pe fluviul întunecat şi ascuns ca şi cum ar fi fost plină zi. În cele din urmă, Tom spuse:

— Era fratele meu, Aboli.

— Era şi duşmanul tău de moarte.

— I-am jurat tatii pe patul de moarte...

— L-ai cruţat o dată. Toate jurămintele făcute tatălui tău s-au îndeplinit.

— O să dau socoteală pentru moartea lui în Ziua Judecăţii.

— Mai e mult până atunci. Aboli vorbea în ritmul mişcării vâslelor. Aşteaptă până atunci şi o să depun eu mărturie pentru tine, dacă Dumnezeul tău ascultă mărturia unui păgân. Cum ţi-e rana?

— S-a oprit sângerarea, dar doare.

— Asta e bine. Când o rană nu doare, eşti mort.

Tăcură din nou, până când Tom auzi un orologiu de biserică de pe mal bătând ora opt. Se ridică şi se strâmbă din pricina durerii.

— Probabil că Nicholas Childs i-a trimis vorbă lui Billy, spunându-i unde ne poate găsi, zise el încet. În mijlocul discuţiei, a ieşit brusc din cameră. Şi a fost plecat îndeajuns de mult timp încât să-i poată trimite un mesaj.

— Desigur. Ne-a trimis pe un alt drum ca să-i dea timp fratelui tău să ne întâmpine cu prietenii lui la debarcader, încuviinţă Aboli.

— Childs o să spună că noi suntem criminalii. Magistraţii îşi vor trimite aprozii după noi. Childs o să aibă mulţi martori împotriva noastră. Străjile de la debarcader probabil că ne-au văzut feţele. O să sfârşim la spânzurătoare dacă pun mâna pe noi.

Era un adevăr atât de evident, încât Aboli nu făcu niciun comentariu.

— Childs voia *Rândunica.* De aceea i-a spus lui Billy unde să ne găsească. Credeam că nenorocitul s-a resemnat cu târgul nostru, dar el voia totul de la mine – şi încărcătura, şi nava.

— E gras şi lacom, încuviinţă Aboli.

— Childs ştie unde să-i trimită. I-am spus că *Rândunica* e ancorată la Eel Pie.

— Nu ai nicio vină. Nu puteai să ştii că nu e bine.

Tom se mişca neliniştit, încercând să uşureze durerea din rana care-l sâcâia.

— Billy era un nobil, un om important cu prieteni puternici. Vor fi toţi ca nişte buldogi. Nu ne vor lăsa în pace, mormăi Aboli, fără să se oprească din vâslit.

— Trebuie să ridicăm ancora în seara asta, zise Tom ferm. Nu trebuie să aşteptăm până dimineaţă.

— Măcar ai văzut, în sfârşit, ce era limpede de la bun început, zise Aboli tachinându-l.

Tom se sprijini de bancă. Acum, că luase decizia, se putea relaxa. Aţipea din când în când, dar durerea îl trezea.

Cu o oră înainte de miezul nopţii, simţi schimbarea mişcării vâslelor şi, deschizând ochii, văzu conturul carenei lucioase a goeletei apărând din ceaţă exact în faţa lor. Pe catarg era un felinar de ghidare, iar silueta neagră a santinelei de la ancoră se ridică din spatele copastiei şi le strigă cu asprime:

— Cine-i acolo?

— *Rândunica!* strigă Tom.

Era răspunsul convenit pentru atunci când se întorcea căpitanul navei, iar pe goeletă se stârni imediat agitaţia. De îndată ce ajunseră lângă vas, mai multe braţe se pregătiră să-l ridice pe Tom la bord.

— Trebuie să trimitem după doctor, zise Ned Tyler de îndată ce văzu sângele, analizând rapid gravitatea rănii lui Tom.

— Nu, ne urmăreşte straja! îl opri Tom. Trebuie să ridicăm ancora într-o oră. Mareea se schimbă deja. Trebuie să mergem în aval odată cu refluxul.

— Munca nu s-a terminat sub punte, îl avertiză Ned.

— Ştiu asta, răspunse Tom. O să găsim un port sigur de pe coasta de sud ca să terminăm. Nu putem folosi Plymouth – e prea aproape de casă. E primul loc unde ne vor căuta. Doctorul Reynolds locuieşte la Cowes, pe insula Wight. Nu e pe continent. Aprozii nu ne vor căuta imediat acolo. Le putem trimite vorbă oamenilor că trebuie să ni se alăture, să terminăm modificările înainte de a pleca spre Capul Bunei Speranţe. Străduindu-se să se ridice în picioare, adăugă: Unde e Luke Jervis?

— La mal, cu nevasta şi plozii, răspunse Ned.

— Trimite după el.

Luke veni pe vas, încă ameţit de somn. Tom îi explică

rapid ce se întâmplase, cum pierduse încărcătura în favoarea lui Childs, precum şi nevoia disperată de a porni de îndată în aval.

— Ştiu că-ţi datorez o parte din *Rândunică* şi din încărcătura ei, după cum am promis, dar nu-ţi pot plăti acum. O să-ţi dau un bilet de bancă pentru datorie. S-ar putea să nu mă mai pot întoarce niciodată în Anglia, dar o să-ţi trimit banii când îi voi avea.

— Nu! zise Luke, trezindu-se de tot în timp ce Tom îi prezenta amănuntele cu repeziciune. Nu am încredere în tine pentru o sumă atât de mare!

Vocea îi era aspră. Tom se uită la el, incapabil să-şi găsească cuvintele. Dar pe faţa lui Luke apăru un zâmbet viclean.

— Trebuie să vin cu tine ca să am grijă de datorie.

— Nu înţelegi, zise Tom brusc. Eu merg în Africa.

— Am vrut mereu să gust o nucă de cocos, zise Luke. Durează un minut să-mi iau sacul, căpitane. Să nu dezlegi parâmele până nu mă întorc.

Tom refuză să coboare în cabina pe jumătate terminată, aşa că Aboli puse pentru el o saltea pe puntea deschisă, cu o foaie de cort agăţată deasupra ca să-l protejeze de ceaţă. În zece minute, Ned veni la el.

— E gata de întins pânzele şi de plecare, căpitane, raportă el.

— Unde-i Luke jervis? întrebă Tom.

— Trebuie să se întoarcă din clipă în clipă, începu Ned, dar se opri când strigătul unei femei foarte supărate străpunse noaptea.

Oamenii tresăriră şi-şi pregătiră armele, apoi văzură două siluete alergând spre cheiul de lemn către *Rândunică.*

— E Luke doar, zise Alf Wilson uşurat, iar doamna vine după el. Ar fi bine să plecăm. S-ar putea să ne dea şi nouă bătăi de cap.

— Aruncaţi parâmele! strigă Luke când ajunse pe la jumătatea cheiului. Diavoliţa vine după mine.

Marinarii aruncară parâmele şi alergară la fungi. *Rândunica* se desprinse de chei. Luke alergă pe ultimii metri, cu nevasta în urma lui, ţipând furioasă şi încercând să-l lovească cu o bâtă lungă. Luke sări peste spaţiul dintre

doc şi navă.

— Luke Jervis, vino înapoi! N-o să mă laşi aici cu o droaie de bastarzi pe care mi i-ai scos din burtă, fără mâncare şi fără un ban ca să ne hrănim şi să ne îmbrăcăm. N-o să fugi în Africa să te tăvăleşti cu târfele negre!

— Rămâi cu bine, porumbiţa mea!

Jervis se ridică în picioare, mai curajos acum, când îi despărţeau şase metri de apă. Îi trimise o bezea şi adăugă:

— Ne revedem peste trei ani sau poate patru, dacă nu mai mulţi!

— Ce-o să se aleagă de mine şi de pruncii mei? scânci ea în timp ce dispoziţia i se schimba. N-ai niciun pic de milă?

Izbucni apoi în vaiete jalnice.

— Vinde *Corbul,* îi strigă Luke. O să scoţi suficienţi bani ca să trăiţi şi tu, şi toată clica ta vreme de douăzeci de ani!

— Nu te aştept să te întorci, Luke Jervis! Tonul femeii se schimbă din nou. Sunt mulţi bărbaţi buni care să-ţi ia locul în patul meu.

— Nişte curajoşi cu toţii, zise Luke făcându-i semn cu basca de pe cap. Te merită mai mult decât mine, păpuşica mea!

***

Făcură provizii pe râul Medina, la aproape un kilometru în amonte de Cowes. Tom îi ordonase lui Ned să acopere cu vopsea numele francez al goeletei, dar nu-l înlocuiră cu noul nume. Nu ieşea în evidenţă printre celelalte mici ambarcaţiuni din ancoraj. Tot echipajul fu instruit să păstreze tăcerea şi avertizat să nu discute cu nimeni de la mal despre proveniența navei, despre treburile pe care le aveau sau despre destinaţia finală.

Doctorul Reynolds veni pe navă de îndată ce primi mesajul lui Tom. Îi făcu o incizie în căutarea glonţului, în timp ce Tom stătea întins pe un grătar în micuţa cabină nouă. Aboli îl ţinea de mâini, iar Alf Wilson de picioare. Reynolds găsi glonţul de plumb moale de la prima incizie şi-l scoase din carnea inflamată ca pe sâmburele dintr-o prună. Metalul era răzuit pe partea care se lovise de coasta

lui Tom.

Apoi, în timp ce Tom se zvârcolea şi asuda pe grătar, doctorul Reynolds căută pe canalul pe care glonţul îl făcuse în cutia toracică.

— Uite-le! Toate firele şi bucata de cămaşă pe care a luat-o cu el! Medicul arătă cu mândrie trofeele aburinde, ţinându-le cu forcepsul ca să i le arate lui Tom, care asuda şi agoniza de durere, muşcând cu putere bucata de lemn dintre dinţi.

— Cred că acum se va vindeca frumos, zise Reynolds, mirosind apoi puroiul şi resturile din jurul rănii. Dulce ca cidrul de Devon! Infecţia încă nu s-a instalat în sângele tău. Însă voi lăsa o pană în rană ca să dreneze cum trebuie. Mă voi întoarce peste trei zile să o scot.

Când Reynolds îndepărtă pana, spuse că operaţia fusese o capodoperă a artei medicale. Apoi bău o carafă de cidru de un sfert oferită de Tom. Sub influenţa subtilă a băuturii, se învoi, fără ezitare şi fără să protesteze, să accepte postul de medic pe navă, pe care Tom insistă să-l preia.

— În ultimul an, aproape am murit de plictiseală. N-am avut măcar un glonţ de muschetă acolo, nici vreo rană de sabie ca să-mi lumineze zilele. Nimic altceva decât răceli şi dureri de stomac, se confesă el la a doua carafă cu cidru, în vreme ce stăteau pe puntea deschisă, lângă catargul principal. Deseori m-am gândit la zilele acelea blânde de pe Coasta Febrei.

De jos se auziră câteva lovituri grele de baros şi, câteva minute mai târziu, maistrul tâmplar scoase capul prin trapă.

— Am terminat treaba, căpitane. E gata de plecare oricând vă hotărâţi.

Tom angajase o echipă de trei tâmplari din partea locului ca să-i ajute să termine modificările pentru *Rândunică.* Lucraseră în ture, toată ziua şi până târziu în noapte, la lumina lămpilor, ca să îndeplinească dorinţele lui Tom. El îi plăti pentru munca lor excelentă când terminară, apoi îşi luă rămas-bun de la ei.

Între timp, îi trimise pe Alf Wilson şi pe Ned Tyler cu feribotul peste Solent, ca să-i găsească pe cei mai buni dintre oamenii angajaţi deja pentru călătorie. Aceştia erau împrăştiaţi pe coastă, în porturile şi în satele pescăreşti

dintre Plymouth şi Portsmouth, aşteptând să-i cheme Tom.

Jupânul Walsh şi Tom îi însoţiră până la Southampton. Vizitară prăvăliile negustorilor ca să cumpere proviziile şi mărfurile de care aveau nevoie pentru a termina echiparea goeletei şi a o pregăti pentru o călătorie prelungită de comerţ. După ultima călătorie împreună cu tatăl său, Tom ştia mărfurile cele mai căutate printre triburile de negri din Africa.

Comandă şi plăti aproape două tone de ţesătură de bumbac Merikani, două mii de capete de topor, cinci tone de sârmă de cupru, cinci sute de oglinzi mici, o tonă de perle de sticlă veneţiană, nouă kilograme de ace, o sută de muschete ieftine cu butoiaşe de praf de puşcă şi pungi cu gloanţe şi o tonă de podoabe şi zorzoane diferite. Majoritatea acestor bunuri fură livrate în siguranţă dincolo de Solent şi depozitate la bord în decurs de-o săptămână.

Apoi Tom îl lăsă pe jupânul Walsh la Southampton, ca să se ocupe de procurarea ultimelor mărfuri pentru negoţ, şi se întoarse pe navă. În ultimele zile, nu-şi mai găsea locul. Echipajul începuse să traverseze râul Solent în grupuri mici, ducându-şi sacii marinăreşti pe umeri. Tom saluta fiecare marinar adresându-i-se cu numele lui atunci când urca la bord şi-i punea pe toţi să facă un semn pe tabelul cu carturile de serviciu. Erau cei mai buni dintre toţi cei care slujiseră pe *Serafim* şi pe celelalte nave din escadră. Tom era încântat şi uşurat să-i vadă la bord. Îi plăti pe toţi cu câte un şiling de argint pentru intrarea în echipaj şi-i trimise sub punte ca să-şi aleagă stâlpii de care să-şi agaţe hamacul.

Jupânul Walsh se întoarse de la cumpărături la bordul unei barje închiriate, aducând ultimele mărfuri şi provizii pentru navă din estuarul Southampton Water, trecând peste Solent către locul în care *Rândunica* era ancorată în apele Medinei. Când aceste mărfuri fură încărcate, carenele goeletei se umplură, iar nava începu să plutească mai jos. Totuşi, Ned Tyler şi Alf Wilson nu se întorseseră încă şi erau nevoiţi să-i aştepte. Nu trecea nicio oră fără ca Tom să nu se uite pe mal, temându-se de ameninţarea aprozilor.

Era sigur că străjerii căutau deja prin porturile aflate de-a lungul coastei sudice. Bănuia că începuseră din Plymouth,

împrăştiindu-se acum de acolo, în căutarea goeletei. Era doar o chestiune de timp până când aveau să ajungă pe insula Wight, iar cercetările urmau să-i conducă spre locul în care se afla *Rândunica.*

Mai avea şi o altă grijă. Toamna era deja târzie, iar în curând iarna avea să-şi întindă plasa furtunoasă peste mările din sud, prinzându-i în capcană. Totuşi, acele zile de graţie îi dădură răgaz să i se vindece rana. Era deja puternic şi viguros din nou, nerăbdător să plece în călătorie.

Noaptea, în cabina lui micuţă, îl bântuia uciderea fratelui său, fiind frământat de vină. Citea şi recitea din Biblia cu copertă de piele uzată povestea lui Cain şi a lui Abel, dar nu găsea prea multe acolo care să-l liniştească. Apoi, după două săptămâni, Alf Wilson şi Ned Tyler se întoarseră. Cei doi fură uimiţi de căldura şi entuziasmul cu care ceilalţi îi întâmpinară.

— Jeremy Compton s-a răzgândit şi nu i-am găsit nici pe Will Barnes, nici pe John Birdham, zise Ned, părând că se scuză.

— Nu-i nimic, Ned, îl asigură Tom exuberant.

Studiară împreună tabelul cu carturi, dând sarcini fiecărui om. Ned era ofiţer secund. Alf, Luke şi Aboli erau ceilalţi ofiţeri, având un echipaj de douăzeci şi şapte de marinari versaţi ca să întregească efectivul.

— Mai trebuie să ajungă o singură tranşă de marfă de schimb, o sută de kilograme de mărgele de sticlă veneţiană, le spuse Tom ofiţerilor. Cu puţin noroc, o să ajungă mâine. Ridicăm ancora odată cu mareea, după ce le încărcăm.

Se pregătiră pentru ceea ce avea să fie ultima noapte dinaintea plecării. Când soarele apuse în spatele unei pături groase de nori cenuşii, un grup condus de Luke Jervis veni înspre Tom. Acesta stătea gânditor la provă, uitându-se dincolo de apă la luminile din sat şi luându-şi rămas-bun de la Anglia pentru totdeauna. Era trist gândindu-se la exilul iminent în care era condamnat să-şi petreacă restul vieţii, dar bucuros că avea să plece în sfârşit în căutarea lui Dorian, întorcându-se în ţinutul acela misterios şi atrăgător, atât de departe în sud.

— O parte dintre băieţi ar vrea să bea o ultimă cană de

bere la tavernă şi să sărute o fată frumoasă creştină înainte să plecăm. Le permiţi să meargă o oră la mal, căpitane? întrebă Luke respectuos.

Tom se gândi o clipă la asta. Nu era înţelept să lase oamenii să meargă la mal, căci până şi cei mai buni marinari deveneau sălbatici şi nedemni de încredere atunci când beau ceva alcool.

— Nu vor mai pune gura pe bere englezească în următorii trei ani, insistă Luke cu delicateţe.

Avea dreptate, se gândi Tom, le-ar fi fost greu dacă i-ar fi refuzat. Vedea ferestrele luminate ale tavernei de pe mal. Ar fi fost la o distanţă de doar o strigare. Ce rău putea fi în asta?

— Te duci cu ei, domnule Jervis, să te îngrijeşti să se întoarcă exact într-o oră?

— De ce nu vii şi dumneata cu noi, căpitane? Vor avea şi ei grijă la cum se poartă şi se vor întoarce treji şi degrabă dacă eşti cu ochii pe ei.

— Ar fi mai bine decât să stai aici şi să-ţi faci griji pentru lucruri care s-ar putea să nu se întâmple niciodată, Klebe, zise Aboli încetişor, din locul său de lângă catarg. Băieţilor o să le pară bine dacă le faci cinste cu o carafă şi bei cu ei pentru succesul călătoriei.

Tom îl lăsă pe Ned la comanda goeletei, cu câţiva oameni alături de el, care preferau să rămână în hamac decât să bea. Restul vâsliră spre mal într-o barcă de transport.

Barul din tavernă era gălăgios şi plin de pescari, vânători de homari şi echipaje de pe navele de război ale marinei regale. Aerul era îmbâcsit şi albăstrui din pricina fumului de tutun. Tom comandă carafe cu bere pentru toţi băieţii, iar el şi Aboli se retraseră într-un colţ de unde puteau supraveghea salonul şi uşa de la intrare. Jim Smiley şi vreo doi dintre ceilalţi începură o discuţie lăudăroasă cu trei femei într-un colţ îndepărtat şi, după câteva minute, dispărură doi câte doi. Deşi începuse să plouă uşor, se pierdură în noapte.

— Nu se duc departe, potoli Aboli neliniştea lui Tom. Le-am spus să rămână pe aproape.

Băutura din cana lui Tom nu scăzuse nici cu un deget

când doi bărbaţi străini intrară pe uşa din faţă şi rămaseră în prag, scuturându-şi picăturile de ploaie de pe pălăriile aşezate într-o parte şi de pe umerii pelerinei.

— Nu-mi place cum arată cei doi, zise Tom îngrijorat, dând cana deoparte.

Amândoi erau masivi şi vânjoşi, cu feţele aspre şi lipsite de expresie.

— N-au venit aici ca să bea şi să petreacă.

— Rămâi aici, zise Aboli, ridicându-se în picioare. O să aflu ce treabă au aici.

Se îndreptă nonşalant prin mulţimea de băutori şi se luă după cei doi bărbaţi, care-şi croiau drum prin înghesuială către locul unde matroana şi două fetişcane umpleau cănile cu bere la cepul butoiului de şaptezeci şi cinci de litri.

— Bună ziua, jupâneasă, o salută cel mai vârstnic. Aş vrea să schimbăm o vorbă.

— Cuvintele-s ieftine! Femeia ridică privirea şi-şi dădu la o parte părul din ochi. Scoateţi o jumătate de penny pentru o cană şi puteţi vorbi cât vreţi.

Bărbatul trânti o monedă pe tejghea, iar Aboli se trase mai aproape ca să asculte fiecare vorbă, fără să fie însă observat.

— Caut o corabie, zise bărbatul masiv.

— Atunci, aţi venit unde trebuie. Sunt o droaie de corăbii prin părţile astea. Acolo e Spithead şi toată afurisita de marină regală. Alegeţi pe oricare.

— Eu caut o goeletă mică, zise bărbatul zâmbind linguşitor, dar cu privirea aspră şi rece. O corăbioară frumoasă cu numele de *Hirondelle,* adăugă el, pronunţând îngrozitor numele în franceză. Sau poate *Rândunica.*

Aboli nu mai aşteptă să audă răspunsul jupânesei, ci se întoarse către locul în care membrii echipajului de pe goeletă stăteau în grup, râzând şi sorbind din căni.

Tom îl urmărea din partea opusă a camerei pline de fum, iar Aboli îi făcu un semn grăitor din cap, chemându-l la el. Tom se ridică şi se amestecă în mulţime, încercând să nu atragă atenţia. Le făcu semn oamenilor săi, bătându-i pe umăr pe fiecare şi spunându-le câte o vorbă în şoaptă. Aboli făcea acelaşi lucru, îndrumând oamenii să iasă în ploaia măruntă.

— Ce e? întrebă Luke.

— Aprozii sunt pe urmele noastre, îi spuse Aboli. Unde sunt John Smiley şi oamenii lui?

— Probabil îşi descarcă marfa în vreun port frumos şi rozaliu, zise Luke.

— Fluieră după ei, îi ordonă Tom. Nu mai aşteptăm fluxul.

Luke ridică fluierul din os de balenă care-i atârna la gât de un şnur şi fluieră scurt de două ori. Aproape imediat, John Smiley apăru în fugă din umbră, din spatele tavernei. Ceilalţi veneau împleticindu-se după el, trăgându-şi nădragii şi netezindu-şi cămăşile.

— Înapoi pe corabie, flăcăi, le spuse Tom, altfel vă las pe mal.

Erau mai puţin de o sută de paşi până pe chei, unde era legată barca, dar nu apucaseră să facă nici jumătate de drum când în urma lor se auzi o voce groasă.

— Thomas Courtney! Opreşte-te, în numele legii!

Tom aruncă o privire peste umăr şi îi văzu pe cei doi voinici dând buzna afară pe uşa tavernei şi alergând după ei.

— Am un mandat semnat de preşedintele tribunalului englez! Eşti acuzat de asasinarea lordului Courtney.

Somaţia îi dădu aripi lui Tom.

— Fugiţi, băieţi!

Ajunseră în capătul treptelor de piatră cu mult înaintea străjerilor, dar când se înghesuiră pe scara îngustă, cei doi bărbaţi solizi câştigară teren. Fiecare avea sabia scoasă de sub pelerină, iar cizmele lor grele răsunau pe caldarâm.

— Opreşte! în numele legii!

— Îi ţin eu la distanţă! mormăi Aboli, întorcându-se cu faţa spre ei. Urcaţi în barcă!

Însă Tom se întoarse odată cu el şi rămaseră amândoi în capătul scărilor, umăr lângă umăr.

— Rana ta. Nu poţi să ţii încă sabia. Nu mă asculţi niciodată? întrebă Aboli.

— Numai atunci când ai dreptate!

Tom luă sabia Blue Neptune în mâna stângă, simţind durerea din rana nevindecată împungându-l într-o parte.

— O să vă ucid dacă-mi forţaţi mâna, strigă el către cei

doi bărbaţi care se apropiau, pe un ton care ar fi trebuit să-i oprească în loc.

Aceştia ezitară la auzul remarcii.

— Suntem oamenii legii. Dacă te atingi de noi, o faci pe răspunderea ta.

Cei doi păreau derutaţi văzând perechea ciudată care-i înfrunta, tânărul cu nasul strâmb şi uriaşul negru cu cicatrice pe faţă.

— Iar eu sunt un ucigaş cu mâinile murdare de sânge. Încă o crimă nu înseamnă nimic pentru mine, râse Tom înspăimântător. Iar sălbaticul ăsta de lângă mine mănâncă oameni. Cel mai mult îi plac capetele. Le suge carnea direct de pe oase.

Aboli îşi scoase pălăria de pe capul său mare şi ras şi se încruntă la ei, schimonosindu-şi faţa tatuată într-o mască grotescă. Străjerii se dădură involuntar înapoi. În spatele lui, Tom auzi oamenii rostogolindu-se în barca lungă şi vâslele scârţâind în furcheţi.

— Urcă la bord, căpitane, îi strigă Luke jervis.

— Împingeţi-o de la mal! îi strigă Tom lui Luke, sărind în faţă ca să-i înfrunte pe cei doi. În gardă! Apăraţi-vă!

Se aruncă asupra celui din faţa lui, făcându-l să se dea în spate, trecându-i spada la un centimetru prin faţa ochilor, agăţând şi despicând materialul hainei cu vârful, dar având grijă să nu-l rănească.

Străjerilor le fu de ajuns să ciocnească săbiile cu ei ca să-şi dea seama că sunt depăşiţi şi să se retragă din faţa atacului dublu. Luke Jervis strigă din nou.

Tom aruncă o privire scurtă peste umăr: barca plutea exact lângă chei, cu vâslaşii aşteptând cu mâna pe vâsle.

— Trebuie să plecăm, îi spuse el lui Aboli în arabă, făcând încă două salturi rapide spre feţele străjerilor.

Aceştia se dădură în spate panicaţi. Apoi, el şi Aboli se răsuciră şi alergară spre marginea cheiului. Săriră împreună şi căzură în apă, cu pelerinele umflându-se în jurul lor.

De îndată ce ieşiră la suprafaţă, barca se apropie să-i ia. Tom ţinu sabia Blue Neptune în mâna dreaptă şi înotă cu celălalt braţ până la barcă. Echipajul îi scoase din apă pe el şi pe Aboli, apoi întoarseră imediat, îndreptându-se cu viteză spre locul în care era ancorată *Rândunica.* Odată

ajunşi la bord în siguranţă, le luă doar câteva minute să recupereze barca şi să o lege de puntea din faţă, în timp ce santinelele erau deja la vinci, ridicând ancora de pe fundul noroios al apei.

Probabil că străjerii rechiziţionaseră o luntre proprie. Erau la jumătatea cheiului când *Rândunica* ridică vela principală şi luă bandă, purtată de vântul nopţii. În timp ce navigau prin golfuleţul îngust pentru a ieşi în largul râului Solent, trecură prin apropierea bărcii mici. Un străjer se ridică în picioare la pupă şi îndreptă sabia scoasă către Tom, care stătea la timonă.

— Nu poţi să scapi niciodată, strigă el, încercând să acopere distanţa dintre cele două ambarcaţiuni. Ai sânge pe mâini şi te vom găsi după miros, oriunde te-ai ascunde pe faţa pământului!

Tom nu dădu niciun răspuns, ci continuă să privească în faţă. Lăsară mica barcă să se legene în urma lor.

***

Vântul capricios şi iute bătea rece dinspre nord, vestind iarna. Însă nu era într-atât de puternic încât să-i forţeze să urce o terţarolă pe catargul mare. Într-o săptămână, trecură de insula Ushant. Apoi, vântul din nord îi purtă prin golful Biscaya, celebru pentru furtuni şi apele agitate, după care o luară spre sud, ajungând dincolo de Insulele Canare, şi avansară în zona ecuatorială calmă.

Aici se aşteptară ca vântul să devină schimbător şi capricios, dar continuă să bată blând şi constant. Într-o zi, la amiază, după ce soarele se înălţă pe cer, Tom marcă poziţia lor pe linia Ecuatorului, la o mie de mile marine la vest de uriaşul continent african.

— Noul curs către sud prin est, domnule Tyler. Cu vânt strâns.

Făcu un semn pe panoul de navigaţie, iar Ned Tyler duse mâna la frunte.

— Cu vânt strâns, într-adevăr, căpitane.

Tom privi în sus spre vela principală a goeletei: era albă şi bine întinsă ca o burtă de femeie însărcinată. Apoi se uită spre pupă: siajul era neted şi drept pe valurile agitate de

vânt ale Atlanticului.

— Cu vântul ăsta, vom ajunge la cap în mai puţin de şaizeci de zile, iar după alte treizeci vom arunca ancora lângă Zanzibar.

Lăsase toate îndoielile şi temerile în urmă, dincolo de orizontul nordic, iar acum se simţea puternic şi intangibil.

***

Corabia lui Abd Muhammad al-Malik era într-o neorânduială cumplită. Braţul căzut din consolă, care aproape îl omorâse pe prinţ, lăsase vasul plutind neajutorat cu prova în vânt, cu punţile sufocate de pânze grele şi cu greementul în zdrenţe. Scripeţii se legănau, lovindu-se de catarg şi de carenă din pricina rafalelor puternice ale musonului, iar velatura trosnea şi zvâcnea, ameninţând să se autodistrugă, dar stricând în acelaşi timp şi nava.

Primul lucru care trebuia făcut pentru a pune ordine în tot haosul acela era să prindă capătul fungii principale. Frânghia grea flutura din vârful catargului. Răsucită prin ochiul scripetelui principal, nu putea fi trasă înapoi de pe punte. Acest lucru nu făcea decât să complice problema ridicării marii vele latine, ce ar fi ajutat nava să înainteze din nou. Cineva trebuia să urce pe catarg.

Spre deosebire de navele cu greement pătrat, aceasta nu era prevăzută cu şarturi şi nu exista niciun alt mod sigur de a urca pe catarg. Cu vela principală coborâtă, nava se învârtea nebuneşte în valurile învolburate. Căpitanul încerca să-i menţină prova în apă cu ajutorul cârmei în timp ce se învârtea spre pupă, dar, din când în când, marea agitată o lovea în lateral şi aproape reuşi să o răstoarne. Catargul era precum un pendul care se înclina într-o parte şi-n alta, amplificând mişcările violente. Nava era într-un mare pericol.

Căpitanul nu putea pleca de la cârmă, dar le striga diverse ordine oamenilor săi, în timp ce aceştia fugeau de el cât mai departe, încercând să-i evite privirea. Ştiau foarte bine ce trebuia făcut, dar nimeni nu voia să urce în vârful catargului.

Dorian privea tot haosul cu o fascinaţie entuziastă. La

bordul *Serafimului* nu se întâmplase nimic atât de interesant, cu atâtea ţipete şi gesticulări.

— Ahmed, fiu de târfă!

Fouad, căpitanul, alese o nouă victimă şi îndreptă un deget tremurător spre vârful catargului.

— O să-ţi înfăşor trupul în piele de porc înainte să te arunc peste bord dacă nu mă asculţi.

Omul întoarse capul şi se uită la apă de parcă îl lovise surzenia.

Dorian măsură urcuşul cu un ochi experimentat, întrebându-se de ce se temeau ceilalţi atât de mult. Făcuse un dans vioi cu Tom pe verga de pe *Serafim,* cu o mână în şold şi cu cealaltă atingându-şi vârful capului, în timp ce corabia călca valurile din jurul capului, iar vântul de sud-est sufla cu jumătate din puterea lui. Acest catarg avea doar o treime din înălţimea celui de pe *Serafim.*

Aproape că auzea vocea lui Tom tachinându-l: „Hai, Dorry! Arată-le ce poţi să faci. Eu te încurajez!”

Nu se uita nimeni la el – uitaseră cu toţii de el din pricina agitaţiei de pe punte. Chiar şi prinţul îşi abandonase aplombul obişnuit, agăţându-se de un strai de pe puntea din faţă şi privind în sus spre catargul ce se legăna.

Dorian îşi scoase veşmântul lung şi-l aruncă pe punte. Fustele i s-ar fi încurcat printre picioare. Gol-puşcă, alergă la baza catargului şi începu să se caţăre ca o maimuţă urmărită de un leopard. Prinţul îşi recăpătă cumpătul şi strigă:

— Opriţi copilul! Vrea să se omoare!

Dorian nu mai putea fi ajuns de mâinile agitate care încercau să îndeplinească porunca regală. Agilitatea şi lipsa fricii de înălţime se dezvoltaseră şi se rafinaseră pe greementul de pe *Serafim* şi, după standardele acelei nave, acesta era foarte uşor de urcat. Se folosi de mişcarea carenei şi de legănarea catargului ca să se împingă în faţă, agăţându-se când cu genunchii, când cu mâinile. Ajunse în vârful catargului şi privi în jos. Văzându-le feţele îngrozite întoarse spre el, nu rezistă tentaţiei de a se da mare puţin. Îşi înfăşură ambele picioare în jurul straiului principal şi dădu drumul unei mâini. Lipi degetul mare de vârful nasului şi mişcă degetele într-un gest batjocoritor către punte. Deşi

echipajul nu mai văzuse gestul acela până atunci, sensul era inconfundabil. Trupul gol al lui Dorian strălucea alb precum interiorul unei scoici în lumina soarelui, iar fundul său gol era rotund şi roz. Îl scutură spre ei ca să agraveze insulta.

Un geamăt de groază se ridică dintre privitorii de jos când se căţără şi mai sus. Ştiau că mânia prinţului avea să fie teribilă dacă băiatului i se întâmpla ceva şi că toate aveau să se spargă în capul lor. Gemură din nou când Dorian întinse mâna şi prinse funga fâlfâind.

— Amaraţi capătul! strigă el spre punte, folosind engleza maritimă; dar ordinul i se adresa de fapt căpitanului, care, desluşindu-i înţelesul, îl traduse apoi în arabă.

Trei oameni alergară să prindă capătul frânghiei greoaie.

De îndată ce se pregătiră să-i amortizeze căderea, Dorian încolăci de două ori capătul frânghiei desprinse şi uzate în jurul taliei şi o trecu printre picioare.

— Prindeţi-mă! strigă el.

Aşteptă momentul potrivit în legănarea catargului, apoi îşi dădu drumul şi se desprinse împingând cu picioarele. Frânghia scârţâia în scripete pe măsură ce Dorian cobora.

Cei aflaţi la capătul fungii o lăsară să le treacă prin palmele bătucite, încetinind astfel căderea lui Dorian în timp ce cobora. Ajungea departe, deasupra apei, de fiecare dată când nava se învârtea, şi chiuia de bucurie când ajungea să se legene prin aer.

Oamenii de la celălalt capăt al fungii îi apreciară priceperea marinărească şi îl lăsară să coboare ultimii stânjeni de frânghie foarte uşor, astfel că picioarele lui goale atinseră puntea fără niciun sunet. Cu toţii se adunară agitaţi în jurul lui, încercând să se asigure că era în siguranţă şi să prindă capătul fungii înfăşurate în jurul mijlocului său.

De îndată ce o frânghie nouă fu trecută prin scripete şi dusă în vârful catargului, iar braţul fu ridicat din nou, nava ajunse cu vântul în spate, transformată de presiunea velei latine dintr-o matahală neajutorată care se învârtea într-o creatură marină agilă şi rapidă.

Prinţul puse mâna pe umărul lui Dorian şi studie feţele celor din alaiul său.

— Prin iuţeala gândului şi a faptei, acest copil a salvat viaţa mea şi a navei, declară el. Se mai îndoieşte careva că el este orfanul cu părul roşu din profeţie?

Atinse cârlionţii lucioşi ai lui Dorian şi privi în ochii fiecărui slujitor. Niciunul nu-i putea susţine privirea.

Hogele fu cel care vorbi primul.

— E miracolul Sfântului Taimtaim, strigă el. Declar Cuvântul Sfânt. E copilul din profeţie!

— E profeţia! strigară în cor. Numele Domnului fie lăudat!

Cu mâna încă pe capul lui Dorian, prinţul vorbi răspicat:

— Să ştie toată lumea că iau acest copil de suflet. De azi înainte, se va numi al-Ahmara ibn al-Malik, Cel Roşu, fiul lui al-Malik.

Hogele zâmbi şiret sesizând viclenia stăpânului său. Luând copilul drept al lui, confirma foarte frumos profeţia sfântului. Cu toate acestea, trebuiau îndeplinite şi alte condiţii înainte ca prinţul să poată culege răsplata promisă de bătrânul sfânt.

— Este voia Domnului! strigă hogele.

Ceilalţi intonară în cor:

— Dumnezeu este mare!

***

Chiar şi fără lauda adusă de prinţ, de-a lungul săptămânilor petrecute pe mare, Dorian îşi câştigă un loc în inima fiecărui membru al echipajului. Tuturor le era limpede că băiatul era un semn bun şi toţi sperau în secret că o parte din promisiunea enunţată de profeţie se va răsfrânge şi asupra lor. Când Dorian se plimba pe punte, chiar şi marinarul cel mai răutăcios şi mai îndârjit îi zâmbea, glumind cu el sau atingându-i capul roşcovan pentru noroc.

Bucătarul de pe corabie pregătea zaharicale şi dulciuri special pentru el, în timp ce restul membrilor din echipaj se întreceau în a-i atrage atenţia şi în a-i oferi mici cadouri. Unul dintre ei îşi luă chiar talismanul pe care-l purta la gât legat de-o aţă şi-l puse la gâtul lui Dorian.

— Fie ca acesta să te apere mereu, zise el, făcând semnul împotriva deochiului.

— Maimuţica cu inimă de leu, îi spunea cu afecţiune Fouad, căpitanul.

Îl chema pe Dorian după rugăciunile de seară ca să stea cu el la cârmă. Îi arăta stelele după care navigau pe măsură ce acestea se ridicau din mare, îi enumera numele constelaţiilor şi-i spunea legende despre fiecare în parte.

Aceşti arabi erau oamenii deşerturilor şi ai oceanului. Îşi duceau întreaga viaţă sub panoplia cerului şi aveau mereu stelele deasupra capului. Le studiaseră secole de-a rândul, iar acum căpitanul îi împărtăşea lui Dorian o parte din cunoştinţele sale. Era un dar rar, pe care-l oferea copilului cu generozitate.

Dorian îl asculta fascinat, cu faţa întoarsă în sus, spre lumina cerurilor. Apoi, la rândul lui, îi spunea căpitanului numele englezeşti ale aştrilor cereşti, pe care le învăţase de la Aboli şi de la Big Daniel.

Ceilalţi membri ai echipajului se adunau în jurul lor şi ascultau poveştile cu cele Şapte Surori, cu Orion vânătorul şi cu scorpionul, în vreme ce Dorian le depăna cu vocea lui ascuţită şi melodioasă. Le plăceau nu doar stelele, ci şi poveştile frumoase.

Acum, când avea voie să umble liber pe navă, erau atât de multe lucruri cu care să-şi umple timpul, încât Dorian nu prea mai avea când să se simtă singur sau să-şi plângă de milă. Petrecea o parte a dimineţii pe marginea navei, urmărind un grup de delfini cu botul lung care zburdau în valurile de la provă, izbind cu cozile şi privindu-l cu ochii lor ageri, în timp ce se ascundeau când într-o parte, când în cealaltă. Brusc, una dintre aceste vietăţi sărea din apa albastră şi orbitoare atât de sus, încât Dorian rămânea cu gura căscată, zâmbind în faţa priveliştii. Dorian îi făcea cu mâna încântat şi izbucnea în hohote de râs. Marinarii aflaţi cel mai aproape de el se opreau din treburile lor şi zâmbeau cu simpatie.

Însă, de câte ori se amesteca prea mult în discuţia lor, Fouad îl chema la el şi-i spunea posesiv: „Vino aici, maimuţică cu inimă de leu, stai la cârmă în locul meu!” Dorian lua cârma şi ochii îi străluceau în timp ce ţinea vasul

în bătaia vântului, simţindu-l tremurând sub mâinile lui ca un cal pursânge care se pregătea să sară.

Uneori, prinţul se oprea din discuţia pe care o purta cu oamenii săi, stând cu picioarele încrucişate pe un covor de mătase de sub apărătoarea de soare, şi-l privea cu un mic zâmbet pe buze.

Pentru că Dorian era încă un băieţandru şi nu simţise tăişul cuţitului de circumcizie, Tahi putea sta în prezenţa lui fără văl. Era cea mai umilă fiinţă, o femeie divorţată al cărei fost soţ era unul dintre rândaşii prinţului. Pentru că nu putuse să-i ofere un fiu, Tahi fusese îndepărtată. Doar bunăvoinţa şi compasiunea lui al-Malik o salvaseră de la a cerşi pe străzile şi prin bazarurile din Lamu.

Tahi era mare, voinică şi rotunjoară de jur-împrejur, cu pielea măslinie şi bine unsă. Îi plăcea mâncarea, râdea cu poftă şi era mereu bine dispusă. Loialitatea şi devotamentul ei faţă de prinţ erau centrul existenţei sale. Pe neaşteptate Dorian devenise fiul stăpânului.

Ca şi ceilalţi de la bord, Tahi era fascinată de părul lui roşcat şi frumos, de ochii stranii de un verde-deschis şi de pielea albă ca laptele. Când dezlănţuia întreaga forţă a zâmbetului său senin şi o copleşea cu farmecul lui covârşitor, femeia nu-i putea rezista. Cum ea nu avea copii, băiatul îi trezea toate instinctele materne, iar în scurt timp îi cuceri inima definitiv.

Când prinţul o numi oficial doica lui Dorian, ea plânse de bucurie. Lui Dorian nu-i trebui mult să descopere că sub trăsăturile ei banale, aproape bovine, se ascundea o inteligenţă vicleană şi o pricepere profundă în privinţa politicii. Înţelegea toate curentele puterii şi ale influenţei de la curtea prinţului şi le desluşea cu o îndemânare rară. Îi explică lui Dorian cine erau oamenii cei mai importanţi din alaiul prinţului, subliniind calităţile, defectele şi slăbiciunile lor şi sfătuindu-l cum să se poarte cu fiecare dintre ei. Îl învăţă eticheta de la curte şi cum să se comporte în prezenţa prinţului şi a curtenilor săi.

Pentru Dorian, nopţile erau singurele momente grele. În întuneric, amintirile legate de Tom şi tatăl său îl împresurau şi-l copleşeau. Într-o noapte, Tahi se trezi şi auzi un plâns înăbuşit dinspre locul în care Dorian stătea întins pe

salteaua subţire, în partea opusă a cabinei micuţe pe care o împărţeau. Fiind şi ea proscrisă, înţelegea din instinct dorul de casă şi singurătatea unui băieţandru smuls de lângă familia lui, rupt de toate lucrurile dragi şi familiare şi aflat acum în mijlocul unor străini de altă rasă, de altă religie şi cu un alt stil de viaţă.

Se ridică încet şi se duse la el, întinzându-se alături pe saltea şi cuprinzându-l într-o îmbrăţişare maternă, caldă şi moale. La început, Dorian încercă să se împotrivească şi o împinse într-o parte, însă apoi se relaxă şi rămase nemişcat în braţele ei. Ea îi murmură în creştetul capului strălucitor vorbe de dezmierdare, toate cuvintele de dragoste pe care le păstrase în interiorul ei pentru fiul pe care pântecele sterp nu i-l dăruise. După o vreme, Dorian se trase mai aproape de ea, lipindu-şi capul de pieptul ei mare şi rotund şi, într-un final, adormi. În noaptea următoare, se duse ca din obişnuinţă la salteaua ei, iar ea deschise braţele grăsune şi-l trase lângă ea.

— Puiul meu, şopti ea mirată de profunzimea emoţiei pe care o simţea. Puiul meu frumos!

Dorian nu-şi amintea confortul braţelor mamei sale, dar simţea înăuntrul său o nevoie puternică. În curând, Tahi ajunse să umple o mare parte din acel gol.

În timp ce nava se apropia de portul de origine, prinţul Abd Muhammad al-Malik stătea sub paravan, nu prea atent la problemele de stat şi la afaceri, meditând la profeţia sfântului şi urmărindu-l pe băiat cu o apreciere mascată, dar atentă.

— Al-Allama, i se adresă el hogelui folosindu-i numele de familie, ce revelaţii ai avut în privinţa copilului?

Hogele plecă ochii, ascunzându-şi gândurile de iscodirea pătrunzătoare a stăpânului său.

— E încântător şi atrage oamenii la el aşa cum mierea atrage albinele.

— Asta e limpede. Vocea prinţului părea puţin tăioasă. Dar nu asta te-am întrebat.

— Se pare că are acele însuşiri descrise de Sfântul Taimtaim, continuă al-Allama precaut, dar vor trece mulţi ani până când vom putea fi siguri de asta.

— Între timp, trebuie să-l păzim bine şi să-i întreţinem

trăsăturile, care sunt absolut necesare pentru îndeplinirea profeţiei, sugeră al-Malik.

— Vom face tot ce ne stă în putere, mărite prinţ.

— Va fi datoria noastră să-l îndrumăm pe căile virtuţii şi să-i dezvăluim înţelepciunea Profetului, pentru ca, în timp, să se apropie de credinţă şi să se dedice Islamului.

— E încă un copil. Nu putem spera să punem capul unui om matur pe umeri atât de tineri.

— Orice călătorie începe cu primul pas, îl contrazise prinţul. Deja vorbeşte limba sacră a credinţei mai bine decât unii dintre copiii mei şi a demonstrat că are cunoştinţă de chestiuni religioase. A fost instruit. Va fi datoria noastră sfântă să-i dezvoltăm cunoaşterea şi să o îmbogăţim, până când, cu timpul, va trece la Islam. Doar în acest fel poate fi împlinită profeţia în întregime.

— Cum porunceşte stăpânul! Al-Allama făcu un semn de consimţire, ducând mâna la buze şi la inimă. Voi face primul pas din lungul drum chiar în această zi, îi jură el prinţului, care îşi înclină capul mulţumit.

— Cu voia lui Allah!

După rugăciunile de la prânz, când prinţul se retrase în cabină împreună cu concubinele sale, al-Allama căută copilul. Dorian era adâncit într-o discuţie cu Fouad. Căpitanul îl instruia în privinţa navigării în jurul insulelor, arătându-i păsările de mare şi mormanele de alge plutitoare care indicau direcţia curenţilor. Le numea „râurile mării” şi-i explica lui Dorian felul în care erau afectate acestea de insulele şi de conturul coastelor, care le suceau, le răsuceau şi le schimbau subtil nuanţele de verde şi de albastru.

Sub îndrumarea lui Ned Tyler, Dorian ajunsese să se bucure de fiecare aspect al navigaţiei. Îşi amintea cu plăcere despre munca în soare alături de Tom sau stabilirea poziţiei unui uscat, despre fişele pe care le făceau şi notarea rezultatelor în jurnalul de bord, certându-se şi râzând cu fratele său mai mare în tot acest timp.

Acum, Fouad îl învăţa diverse lucruri despre aceste regiuni ale oceanului, numele şi obiceiurile păsărilor, ale vietăţilor marine şi ale algelor plutitoare. Păsări mici cu penaj alb se scufundau şi pluteau în urma corăbiei.

— Nu le vei vedea la o distanţă mai mare de zece leghe de uscat. Uită-te în ce direcţie zboară şi ele te vor conduce într-acolo, îi spuse Fouad.

Într-o altă zi, îl chemă lângă balustrada navei şi îi arătă ceva peste bord.

— Uită-te, maimuţică! E unul dintre monştrii marini, dar e blând ca un miel neînţărcat.

Treceau atât de aproape de el, încât Dorian sări pe copastie şi se uită în jos la spatele lui pătat. Văzu că nu era una dintre balenele pe care le întâlnise cu sutele în apele nordice ale Atlanticului. Părea să fie o specie de rechin, dar era aproape la fel de lung precum corabia. Spre deosebire de rechinul-tigru sau de rechinul-ciocan, pe care îi ştia, acest monstru se mişca leneş şi netemător prin apele limpezi. Apoi Dorian văzu bancul de peştişori-pilot care înotau exact în faţa gurii cavernoase.

— Nu se tem că-i mănâncă? strigă el.

— Monstrul mănâncă doar cele mai mici vietăţi. Mizerii şi târâtoare care plutesc în apă, mai mici decât boabele de orez, zise Fouad, bucurându-se de entuziasmul elevului său. Când vezi un monstru blând ca acesta înseamnă că musonul urmează să se schimbe din *kaskazi* în *kusi,* din nord-vest către sud-est.

Al-Allama îi întrerupse pe cei doi şi-l conduse pe Dorian într-un loc în care puteau vorbi nestingheriţi. Dorian părea dezamăgit şi-l urmă fără vreo tragere de inimă.

— Cândva mi-ai răspuns astfel la întrebarea mea, îi aminti al-Allama. „Sunt un om ca şi voi, iar Dumnezeul vostru e unul singur. Cel ce doreşte să-l vadă pe Domnul trebuie să facă lucruri drepte”.

— Da, preaînalte!

Pe Dorian nu-l interesa foarte tare acest nou subiect. Ar fi preferat să continue discuţia animată cu Fouad.

Însă Tahi îl avertizase despre cât de puternic era hogele şi despre cum putea să protejeze sau să pedepsească un băiat aflat în puterea lui. „El este slujitorul lui Dumnezeu şi vocea Profetului. Tratează-l cu respect. De dragul nostru, al tuturor”, îi spusese Tahi, aşa că Dorian deveni atent.

— Cine te-a învăţat aceste lucruri? îl întrebă al-Allama.

— Am avut un profesor când eram cu tata, spuse

Dorian, părând să izbucnească în plâns dintr-o clipă în alta. Se numea Alf şi m-a învăţat limba arabă.

— Deci el te-a pus să înveţi despre Coran, despre Cartea Sfântă şi despre Profet?

— Doar câteva versete, pe care ştiu să le scriu şi să le interpretez. Versetul acela din sura optsprezece era de acolo.

— Crezi în Dumnezeu, al-Amhara? insistă hogele.

— Desigur, zise Dorian repede. Cred în Dumnezeul veşnic, în Fiul său veşnic şi în Duhul Sfânt veşnic.

Litania ordinului, pe care o ascultase recitată de Tom, îi veni de îndată pe buze.

Al-Allama încercă să nu lase să i se vadă pe faţă teama şi scârba faţă de această blasfemie.

— Există un singur Dumnezeu, zise el solemn, iar Mohamed este ultimul său profet adevărat.

Pe Dorian nu-l interesa acest lucru, dar îi plăcea să se contrazică, mai ales cu o persoană cu autoritate.

— De unde ştii? îl provocă el. De unde ştii că eu greşesc şi dumneata ai dreptate?

Al-Allama se ridică în picioare la auzul acestei provocări, iar Dorian se lăsă pe spate, îngăduind torentului de retorică religioasă să treacă peste el în timp ce visa la alte lucruri.

***

Dorian şi-ar fi dorit să aibă un loc doar pentru el în vârful catargului, cum avusese pe *Serafim,* un loc deasupra mării, unde putea fi singur. Însă corabia cu vele latine nu oferea această posibilitate şi fu nevoit să privească de pe puntea principală, alături de întregul echipaj, cum apărea continentul african la linia orizontului, un uscat misterios şi întunecat. Strâmbă nasul simţind mirosul animalic care plutea în aer. Era miros de praf, de mirodenii şi de mlaştină din mangrove. Aroma neobişnuită fu un mic şoc pentru simţurile lui, dar era atrăgătoare şi aţâţătoare după mirosul sărat al aerului de pe ocean, care-i curăţase nasul.

Stând la cârmă lângă Fouad în timp ce se apropiau de ţărm, Dorian văzu pentru prima dată insula Lamu. Fouad îi arătă principalele caracteristici ale minunatei bijuterii a

Califatului Oman şi îi făcu un scurt istoric.

— Poporul meu a făcut negoţ aici încă de pe vremea Profetului şi chiar şi înainte, când eram şi noi păgâni şi străini de Marele Adevăr, îi explică el cu mândrie. Acesta era un port important când Zanzibarul era doar o mlaştină infestată de crocodili.

Cu multă trudă, nava intră pe canalul dintre insulă şi continent, iar Fouad îi arătă dealurile de un verde-închis de deasupra plajelor albe.

— Prinţul are un palat pe continent, unde locuieşte în sezonul uscat, dar în cel ploios se mută pe insulă.

Îi arătă clădirile albe, care, de la distanţa aceea, semănau cu valurile ce se izbesc de un recif de corali.

— Lamu e mai bogată decât Zanzibar. Clădirile ei sunt mai mari şi mai frumoase. Sultanul Zanzibarului este vasalul prinţului nostru şi îi plăteşte tribut.

În ancoraj erau nenumărate corăbii şi zeci de alte ambarcaţiuni intrau în port sau ieşeau în larg. Unele erau bărci de pescuit, altele erau nave de comerţ, mari şi grele din pricina încărcăturii, sau vase cu sclavi, mai uşoare şi mai rapide, dovada prosperităţii şi importanţei acelui port înfloritor.

Navele pe lângă care treceau recunoşteau corabia prinţului după flamurile verzi pe care le arborase în vârful catargului şi după silueta impresionantă a lui Abd Muhammad al-Malik, care stătea sub paravanul de pe puntea principală, înconjurat de curteni. Acestea coborau flamurile în semn de respect şi strigau peste apă salutări credincioase şi binecuvântări.

— Fie ca iubirea lui Allah şi zâmbetul Profetului să vă urmeze în toate zilele!

Corăbiile ancorate în golf trăgeau salve de tun şi băteau tobele de război. Bubuitul salvelor de tun ajungea până pe mal, iar când prinţul şi alaiul său ajunseră în port, văzură o mulţime de oameni care se adunaseră pe plajă şi pe chei ca să-l întâmpine.

În cabina lor micuţă, Tahi îl îmbrăcă pe Dorian într-un veşmânt nou, alb, şi-i acoperi părul strălucitor cu un turban. Îi puse în picioare sandale de piele, apoi îl luă de mână şi-l conduse pe punte.

Fouad duse corabia până pe plajă. Mareea se retrăgea cu repeziciune, căci diferenţa dintre flux şi reflux ajungea aici până la şase metri. Nava atinse pământul şi se înclină când rămase fără apă dedesubt. Un grup de sclavi intrară în apă, îndreptându-se spre vasul oprit ca să-i transporte pe plajă pe prinţ şi pe ceilalţi nobili. Un negru uriaş, purtând doar o pânză la mijloc, îl luă pe prinţ în spinare, iar mulţimea care aştepta căzu în genunchi şi-l salută. Câţiva muzicanţi intonau o melodie tânguitoare, cu sunete ascuţite, care-i zgâriau auzul lui Dorian. Fluierele şi flautele se văietau, iar tobele bubuiau şi bocăneau fără ritm.

Tahi l-ar fi cărat pe Dorian pe plajă, dar el îi evită îmbrăţişarea şi se bălăci bucuros în valuri, udându-se până la subsuoară. Pe plajă urmă o scurtă ceremonie de întâmpinare a prinţului, apoi al-Malik urcă pe un armăsar negru. Din şa, aruncă o privire şi îi atrase atenţia lui Tahi. Aceasta era în mulţimea de oameni, ţinându-l pe Dorian de mână. Se apropie în grabă împreună cu Dorian, iar prinţul îi spuse pe un ton poruncitor:

— Du-l pe al-Amhara în harem. Kush va pregăti camere pentru amândoi.

Dorian era prea atent la calul prinţului ca să prindă cuvintele care-i decideau soarta. Iubea caii aproape la fel de mult ca bărcile şi marea. Tom îl învăţase să călărească de îndată ce începuse să meargă. Calul lui al-Malik era un animal magnific, cu mult diferit faţă de cei pe care-i văzuse la High Weald. Era mai mic şi mai graţios, cu ochi clari şi cu nări umflate, cu spinarea lungă şi cu picioare delicate şi puternice. Întinse mâna şi-l mângâie pe bot. Armăsarul îi adulmecă degetele, apoi întoarse capul.

— Ce frumos e! râse Dorian.

Prinţul îl privi de sus cu un zâmbet uşor, care-i îmblânzea trăsăturile aspre şi frumoase. Un băiat care era un marinar înnăscut şi căruia îi plăceau şi caii avea toată binecuvântarea lui.

— Ai mare grijă de el! Vezi să nu încerce să fugă din nou, le porunci prinţul lui Tahi şi eunucului Kush, care venise să se ocupe de protejatul prinţului.

Al-Malik ridică botul armăsarului trăgând de hăţuri şi se îndepărtă pe strada portului, acoperită în cinstea lui cu

frunze de palmier. Muzicanţii şi mulţimea se adunară în spatele lui şi îl urmară spre pereţii înalţi ai fortului, cântând şi bătând din palme.

***

Kush adună femeile din gospodăria prinţului când acestea veniră de pe corabie. Erau două dintre cele mai tinere concubine, înfăşurate în văluri, dar zvelte şi graţioase sub straturile de veşminte negre, cu mâini şi picioare frumoase. Erau vopsite cu henna şi aveau degetele împodobite cu inele preţioase, cu safire şi smaralde. Chicoteau foarte mult, ceea ce îl enerva pe Dorian, iar slujitoarele lor – gălăgioase ca un stol de grauri – erau şi mai rele. Se bucură când Kush le mână în primul car tras de boi.

Tahi îl urcă pe Dorian în al doilea. Taurii erau albi, cu coarne uriaşe şi cocoaşe masive, ca în desenele cu cămile pe care Dorian le văzuse în cărţile de călătorie din biblioteca de la High Weald. Ar fi vrut să alerge pe lângă car, dar Kush îl opri punându-i o mână butucănoasă pe umăr. Eunucul avea inele de aur pe degete, iar pietrele preţioase încrustate în acestea captau razele soarelui tropical şi străluceau puternic.

— Mergi lângă mine, micuţule, zise el cu o voce piţigăiată şi feminină, iar când Dorian ezită, Tahi îl pişcă de braţ atât de tare, încât îl duru. El luă asta ca pe un avertisment, înţelegând despre Kush că era un bărbat sau, mai degrabă, o creatură autoritară, căreia trebuia să-i facă pe plac.

Procesiunea părăsi malul apei, traversă mărginimile portului şi intră în sat. Se rostogoliră cu toţii pe drumul îngust şi prăfos spre interiorul insulei înverzite, înaintând prin dumbrăvile cu cocotieri legănaţi şi prin pădurile de smochini sălbatici. Stoluri de papagali viu coloraţi şi de porumbei de un verde sălbatic roiau printre crengi, devorând cu lăcomie fructele coapte. Dorian nu mai văzuse niciodată asemenea păsări. Le urmări zborul cu strigăte admirative.

Kush îl studia cu atenţie, cu ochii săi negri şi strălucitori

care aproape se înfundau în grăsime.

— Cine te-a învăţat pe tine, un european, să vorbeşti limba Profetului? întrebă el deodată, iar Dorian îi dădu cu un oftat răspunsul său, care se învechise şi îşi pierduse semnificaţia repetându-l de atâtea ori.

— Faci parte din Islam? Sau e adevărat că eşti păgân?

— Sunt creştin, zise Dorian mândru.

Kush îşi schimonosi faţa grasă, de parcă tocmai ar fi gustat curmale verzi.

— Atunci, cum se face că părul tău e de aceeaşi culoare cu acela al Profetului? întrebă el. Sau e o minciună? Ce culoare are părul tău? De ce îl ascunzi?

Dorian îşi aşeză mai bine turbanul pe cap. Îl enervau întrebările permanente pe acest subiect. Erau atât de multe lucruri interesante în jurul lui... Voia ca bărbatul cel gras să-l lase în pace să se bucure de tot.

— Arată-mi părul, insistă Kush, întinzând mâna spre turban.

Dorian vru să se ferească, dar Tahi îi vorbi cu o asemenea asprime, încât îl lăsă pe Kush să-i ridice materialul de pe cap. Kush se uită uimit la şuviţele groase şi cârlionţate care îi curgeau pe umeri, sclipind în soare ca focul în iarba înaltă. Pasagerii care mergeau în spatele carului exclamară cu evlavie, strigând numele lui Allah ca să adeverească minunea. Până şi cei care mânau taurii se întoarseră şi merseră alături de roata înaltă ca să privească în sus spre el. Dorian îşi acoperi capul în grabă.

După un kilometru şi jumătate, când poteca ieşi din pădure, se văzu zidul înalt şi alb al haremului. Era construit din plăci de mărgean şi vopsit cu var stins într-un alb strălucitor. Nu existau ferestre, iar singura deschizătură era o poartă sculptată în lemn de tec şi împodobită cu modele complicate cu frunze şi viţă-de-vie, conform tradiţiei islamice, care interzicea înfăţişarea corpului uman sau a formelor altor vietăţi.

Porţile se deschiseră când micuţa caravană de care se apropie, înaintând în lumea izolată şi interzisă a haremului. Aceasta era casa femeilor şi a eunucilor care le păzeau. În afară de prinţ, niciun bărbat adult nu intra aici altfel decât cu riscul propriei vieţi.

Femeile şi copiii se adunaseră dincolo de poartă ca să întâmpine procesiunea de care, multe dintre ele nu mai părăsiseră locul acela retras din copilărie. Orice distracţie părea să le încânte. Pălăvrăgeau şi strigau de bucurie, apropiindu-se de care ca să inspecteze pasagerii şi să descopere o faţă necunoscută printre ei.

— Uite-l!

— E adevărat. E un european!

— Părul lui e într-adevăr roşu? Nu se poate!

Aici, în singurătatea haremului, femeile puteau umbla fără văl. Prinţul putea alege orice fată din ţara lui şi majoritatea erau tinere şi frumoase. Culoarea pielii lor varia de la negru-vineţiu şi toate nuanţele de brun până la auriu şi ambră sau galbenul catifelat al untului. Copiii lor dansau prin preajmă, cuprinşi de aceeaşi încântare. Bebeluşii din braţele doicilor scânceau din pricina larmei.

Femeile se înghesuiră în faţă ca să-l vadă mai bine pe Dorian când acesta sări din car, apoi îl urmară pe Kush, în timp ce acesta le conducea printr-un labirint de curţi şi de grădini interioare. Toate erau bogat împodobite, cu podele de mozaic şi cu arcade elaborate. În tencuială fuseseră încrustate scoici, care formau modele complexe. În bazinele pline de stuf şi de flori de lotus, peşti ca nişte bijuterii alunecau sub apă, iar libelulele şi pescăruşii de culoare deschisă pluteau la suprafaţă.

O parte dintre copiii mai mari dansau în jurul lui Dorian, scandând şi tachinându-l.

— Păgân alb şi mititel!

— Ochi verzi de diavol!

Kush se prefăcu zâmbind că-i loveşte cu toiagul lung din mâna lui, dar nu încercă să-i alunge cu adevărat. În scurt timp trecură din zona splendidă a haremului într-una mai dărăpănată, în spaţiile din spate ale complexului de clădiri. Era clar că aici se afla zona cea mai puţin dezirabilă. Grădinile erau neîngrijite, iar pereţii erau murdari şi nevăruiţi. Trecând pe lângă o serie de ruine părăsite, năpădite de ierburi tropicale, ajunseră la o clădire şubrezită. Kush îi duse către o uşă mică, dar solidă, şi le ordonă să intre. Se treziră într-o cameră de zi mare, cu podele prăfuite, acoperite de fecale de şobolani şi şopârle

gecko.

Kush închise bine uşile în urma lor şi întoarse cheia grea în broască. Tahi strigă la el prin grilajul minuscul din uşă.

— De ce ne închizi aici? Nu suntem prizonieri! Nu suntem criminali!

— Măria Sa, prinţul Abd Muhammad al-Malik, a poruncit să împiedicăm copilul să fugă.

— Nu poate fugi. Nu are unde să fugă.

Kush ignoră protestele femeii şi se îndepărtă, luându-i pe toţi ceilalţi după el. O vreme, câţiva copii din familia regală îi tachinară prin grilaj, dar în curând se plictisiră şi plecară.

Când se făcu linişte, Dorian şi Tahi începură să exploreze locul. În afara camerei de zi, erau câteva dormitoare şi o mică bucătărie cu o vatră deschisă. Alături se afla o cameră de baie, cu podeaua acoperită de lespezi înclinate spre scurgere. Dincolo se afla latrina, cu găleţile acoperite.

Mobila era sumară: saltele de dormit, din stuf împletit, şi covoare de stat jos ţesute din lână. În bucătărie erau oale şi carafe pentru apă, dar nu şi tacâmuri, urmând să mănânce cu degetele după obiceiul arab. Văzură şi o cisternă mare din ceramică pentru apa de ploaie, de unde aveau apă proaspătă.

Dorian se uită la spărtura din acoperişul bucătăriei, pe unde ieşea fumul.

— Aş putea să ies cu uşurinţă pe acolo, se lăudă el.

— Dacă o faci, Kush o să te bată cu toiagul, îi spuse Tahi, aşa că nici să nu te gândeşti. Vino să mă ajuţi să curăţ puţin cocina asta!

În timp ce munceau, îndepărtând praful din camerele goale cu mături din stuf, apoi curăţând podelele de pământ cu jumătăţi de coajă de nucă de cocos, Tahi îi explică regulile haremului.

Ca doică regală – după divorţul de soţul ei Tahi trăise în haremul izolat, fiind expertă în treburile comunităţii separate. În zilele care urmară, îi împărtăşi lui Dorian cunoştinţele ei.

Prinţul Abd Muhammad al-Malik abia trecuse de treizeci de ani. Fratele său mai mare, califul, îl împiedicase din

pricina propriei succesiuni să se căsătorească până la vârsta de aproape douăzeci de ani. Aşa se făcea că fiul său cel mai mare era doar cu puţin mai în vârstă decât Dorian. Se numea Zayn al-Din şi, la fel ca Dorian, nu ajunsese încă la pubertate; încă locuia alături de mama sa în harem.

— Ţine minte numele lui, îl instrui Tahi. Fiind fiul cel mai mare, e foarte important.

Apoi continuă cu numele celorlalţi fii, ale altor soţii şi concubine, dar erau atât de mulţi, încât Dorian nu se strădui să-i reţină. Tahi nici nu-şi bătu capul să vorbească despre fete, pentru că ele nu aveau nicio importanţă.

În săptămânile care urmară, păru că prinţul uitase de sclavul său cu părul roşu. Nu auzeau nimic de dincolo de zidurile haremului. În fiecare zi, sub ochii ca mărgelele ai lui Kush, sclavele veneau să le aducă raţia de orez, de carne şi de peşte proaspăt, luând resturile de la bucătărie şi găleţile de la latrină. În afara acestor momente, Dorian şi Tahi erau lăsaţi singuri.

La camera principală a locuinţei lor erau ferestre cu grilaj, care dădeau spre o porţiune a grădinilor. Ca să scape de plictiseala izolării, îşi petreceau mult timp urmărind din acel punct de observaţie venirile şi plecările celorlalţi locuitori ai haremului.

Tahi reuşi să i-l arate lui Dorian pe Zayn al-Din. Era un copil masiv, grăsun, mai înalt decât toţi fraţii lui. Avea un ten bolnăvicios, de nuanţa caramelului, gura strâmbă şi îmbufnată. Pielea din jurul ochilor era mai închisă la culoare, de parcă ar fi fost învineţit.

— Lui Zayn îi plac dulciurile, îi explică Tahi.

Pe interiorul coatelor şi al genunchilor avea pielea vânătă şi asudată. Mergea crăcănat, ca să nu-şi frece coapsele una de cealaltă, permiţând pielii să se irite.

De câte ori îl vedea Dorian, Zayn era înconjurat de vreo zece dintre fraţii săi. Într-o dimineaţă, văzu această haită urmărind un băiat mai mic, alergându-l pe peluză şi înghesuindu-l lângă peretele exterior al haremului. Îl târâră înapoi la Zayn, care nu se obosise să-l urmărească, dar care se apropie legănându-se în final. Tahi, care privea la rândul ei, îi spuse lui Dorian că victima era fiul unei concubine mai puţin importante a prinţului, aşa că era ţinta

sigură a fiului mai vârstnic al primei soţii.

Dorian, care ştia totul despre privilegiile din naştere ale întâiului născut din relaţia cu fratele său, William, simţi imediat simpatie faţă de băieţel. În timp ce-l privea pe Zayn răsucindu-i urechile, acesta căzu în genunchi, plângând de frică.

— Drept pedeapsă pentru ce ai făcut, te numesc calul meu, îi spuse Zayn cu glas tare, forţându-l să stea în patru labe.

Apoi îl încălecă şi se lăsă cu toată greutatea pe spatele copilului. Avea în mână un baston, făcut dintr-o ramură de palmier cu frunzele rupte.

— La galop, calule! porunci el plesnindu-l peste fund.

Ramura era mlădioasă şi elastică şi pocni cu zgomot, iar băiatul ţipă de durere şi de uimire. Începu să meargă în patru labe, cu Zayn săltând pe spatele lui.

Ceilalţi copii veneau în urma lor, ţopăind, încurajându-l pe Zayn şi batjocorindu-l pe cel mic. Când băiatul se clătina, îl băteau şi ei, unii chiar alergând să rupă beţe din cele mai apropiate tufe. Unul ridică veşmântul copilului şi-i dezveli fundul cafeniu, brăzdat de dungi umflate. Îl mânară astfel de două ori pe peluze.

Lacrimile inundară faţa victimei când se prăbuşi în cele din urmă sub greutatea lui Zayn şi rămase întins pe iarba aspră, plângând. Genunchii jupuiţi îi sângerau. Zayn îi dădu nonşalant un picior, apoi îi luă pe ceilalţi după el, lăsând băiatul să se târască singur de acolo, şchiopătând.

— E un bătăuş, zise Dorian furios.

Nu-şi amintea cuvântul în arabă, aşa că vorbi în engleză. Tahi ridică din umeri.

— Coranul spune că cei puternici ar trebui să-i apere pe cei slabi, zise Dorian, trecând din nou la arabă.

Tahi îl sfătui:

— Să nu-i spui asta lui Zayn al-Din. Nu o să-i placă.

— Mi-ar plăcea să-l călăresc eu pe el, zise Dorian mânios, să văd cât de mult i-ar plăcea.

Tahi făcu un semn ca să fie feriţi de ghinion.

— Nici prin gând să nu-ţi treacă aşa ceva! Fereşte-te de Zayn al-Din! îl avertiză ea. E un băiat răzbunător. Te va urî cu siguranţă pentru bunăvoinţa pe care ţi-a arătat-o prinţul.

Poate să ne facă mult rău. Până şi Kush se teme de el, căci într-o zi el va fi prinţ.

În zilele următoare, continuă să-i explice lui Dorian ierarhia haremului. Prinţul avea voie să aibă patru soţii, prin porunca Profetului. Însă putea să divorţeze şi să se recăsătorească de câte ori dorea, iar numărul de concubine cu care se putea desfăta era nelimitat. Soţiile de care divorţase, dar care îi născuseră copii, locuiau încă în harem.

Astfel, aproape cincizeci de femei trăiau la un loc între acei pereţi. Cincizeci de femei frumoase, plictisite, frustrate, neavând cu ce să-şi umple zilele lungi în afară de intrigi, sfadă şi uneltiri născute din gelozie. Era o comunitate complexă, plină de curente nenumărate şi de nuanţe subtile.

Kush domnea peste toate, aşa că bunăvoinţa sau dezaprobarea sa erau foarte importante pentru fericirea şi bunăstarea deţinutelor. Apoi, erau cele patru soţii oficiale, în ordinea vârstei şi a importanţei. După aceea, favorita prinţului din acel moment, dar de obicei aceasta era doar o copilă frumoasă, abia devenită femeie, a cărei stea avea să apună în scurt timp. Toate fostele soţii şi concubinele se certau, se păruiau şi unelteau, pentru o poziţie mai bună în ierarhie.

— E important să înţelegi aceste lucruri, al-Amhara. E important pentru noi amândoi. Eu n-am nicio importanţă, sunt doar o biată doică bătrână. Nu pot face mare lucru ca să te protejez şi nimeni n-are să-mi simtă lipsa.

— Pleci undeva? o întrebă Dorian speriat.

O îndrăgise în răstimpul petrecut împreună, iar perspectiva de-a fi abandonat din nou îl înspăimânta. O să-mi fie dor de tine.

— Nu plec nicăieri, micuţul meu, îl asigură ea repejor, dar oamenii mor aici, în harem, mai ales oamenii mărunţi, fără importanţă, care-i supără pe cei aflaţi deasupra lor.

— Nu te îngrijora! O să te apăr eu, îi spuse Dorian dârz şi o îmbrăţişă.

— Mă simt mai în siguranţă avându-te în grijă, spuse ea ascunzându-şi un zâmbet, dar încă nu-ţi cunoaştem poziţia. Se pare că prinţul îţi arată o oarecare bunăvoinţă, dar încă nu putem fi siguri. De ce-l lasă pe Kush să ne încuie aici şi

să se comporte de parcă am fi animale în cuşcă? De ce nu trimite după tine? A uitat de tine?

Oftă şi îl îmbrăţişă la rândul ei.

— Poate nu ştie cum se poartă Kush cu noi, sugeră Dorian.

— Poate, consimţi ea. Aşa că trebuie să aşteptăm. Între timp, trebuie să fim precauţi, al-Amhara, foarte precauţi.

Timpul trecea, iar agitaţia provocată de sosirea lor fu dată uitării. Nimeni nu se mai zgâia la ei prin grilaj, iar copiii conduşi de Zayn al-Din se plictisiră de insultele declarate pe sub ferestre, găsindu-şi ocupaţii mai plăcute. În fiecare zi, Dorian se simţea tot mai asuprit de izolarea lui.

Când auzea strigătele ascuţite şi râsul fericit al altor copii care se jucau în grădină sau când le auzea paşii în fugă pe sub arcade şi prin curtea de dincolo de camerele lui sărăcăcioase, alerga la fereastră ca să-i întrezărească. Acest lucru nu făcea decât să-i sporească şi mai mult singurătatea şi sentimentul de înstrăinare. Se simţea întemniţat, aşa cum fusese în celula de pe insulă, unde al-Auf îl pusese în lanţuri.

Într-o dimineaţă, în vreme ce lumina strălucitoare a unei zile noi intra prin fereastra înaltă a camerei, stătea întins pe saltea gol, cojind cu dinţii învelişul unei tulpini de trestie de zahăr. Se opri când cineva începu să cânte în grădina de afară. Era o voce dulce, de fată, care intona un cântecel naiv despre curmale şi o maimuţă înfometată, ale cărui cuvinte se repetau şi păreau fără sens. Rămase să asculte cântecelul, mestecând alene trestia de zahăr şi scuipând miezul.

Deodată, se auzi ţipătul ascuţit, dar inconfundabil al unei maimuţe. Cântăreaţa îşi întrerupse refrenul şi izbucni într-un hohot de râs cristalin. Cele două sunete îl intrigară pe Dorian, care sări în picioare şi merse la fereastră. Se uită afară, în grădină, şi văzu o fetiţă care stătea singură pe marginea bazinului cu lotuşi de sub el. Era cu spatele la el, însă părul negru cu irizaţii îi atârna pe spate, cu o şuviţă argintie sclipind printre firele groase. Dorian nu mai văzuse ceva asemănător şi era complet fascinat.

Fata purta o cămaşă verde, brodată, care-i lăsa la vedere braţele cafenii, şi o pereche de pantaloni de

bumbac, albi şi largi. Avea picioarele încrucişate sub ea şi Dorian văzu că tălpile picioarelor micuţe erau vopsite cu henna într-un roşcat-deschis. Ţinea în mână o curmală dulce, în timp ce o maimuţă stătea pe membrele din spate şi dansa în iarba din faţa ei. De fiecare dată când fata făcea un semn din mână, maimuţa ţipa şi mai tare şi se învârtea în cerc. Fata râdea de încântare. În cele din urmă, îi oferi curmala şi strigă: „Vino la mine, Jinni!” Maimuţa i se urcă pe umăr şi luă curmala din mâna ei. O îndesă în gură şi începu să caute în părul fetei cu degete negre şi subţiri, de parcă ar fi căutat-o de păduchi. Fata îi mângâie burtica albă şi moale şi începu din nou să cânte.

Brusc, maimuţa ridică ochii şi văzu capul lui Dorian în fereastră. Scoase un cârâit, coborî de pe umărul fetei şi se urcă pe perete. Atârnând de pervaz, întinse mâna prin grilajul ferestrei, cu palma în sus ca un milog, încercând să-i ia din mână trestia de zahăr.

Dorian râse văzând creatura care-şi dezvelea dinţii, dând din cap către el şi încercând să-i smulgă trestia dintre degete, chiţăind şi strâmbându-se totodată.

Fata întoarse capul şi privi în sus.

— Pune-l să facă un giumbuşluc, îi strigă ea. Nu-i da să mănânce până nu face.

Dorian văzu că şi ea avea o feţişoară comică şi ochi uriaşi de culoarea mierii de Devon, când iarba din mlaştini e în floare.

— Fă aşa cu mâna, îi arătă ea şi, văzând semnalul, maimuţa se aruncă înapoi cu un salt agil. Pune-l să facă de trei ori. Fata bătu din palme. Jinni trebuie să facă de trei ori.

La al treilea salt, Dorian îi oferi trestia de zahăr. Maimuţa o înşfacă, alergă pe iarbă în patru labe, cu coada în sus, apoi se urcă pe crengile din vârful unui tamarin. Rămase acolo să mestece trestia, iar sucul dulce i se scurgea de pe buze.

— Ştiu cine eşti, îl anunţă fata solemn, privindu-l pe Dorian cu ochii ei imenşi.

— Cine sunt?

— Tu eşti al-Amhara, păgânul.

Până acum, nu-l interesase cum îi spuneau, dar, dintr-odată, lucrul acesta îl deranja.

— Numele meu adevărat este Dorian, dar poţi să-mi spui Dorry. Aşa-mi spunea fratele meu.

— Dowie. Fata încercă să pronunţe corect, dar îi era greu să-l spună pe „r”. E un nume ciudat, dar o să-ţi spun Dowie.

— Pe tine cum te cheamă? o întrebă el.

— Yasmini, îi spuse ea, adică „floare de iasomie”.

Sări în picioare şi se apropie, privind în sus spre el cu o expresie serioasă şi uimită.

— Ai părul foarte roşu. Credeam că sunt invenţii. Îşi lăsă capul într-o parte. Aş vrea să-l ating.

— Ei bine, nu poţi, îi spuse el scurt, dar tonul lui nu era supărat.

— Îmi pare foarte rău pentru tine, zise ea.

— De ce să-ţi pară? răspunse el, luat prin surprindere.

— Pentru că Zayn spune că eşti păgân şi că nu vei fi niciodată circumcis, aşa că nu poţi să intri în grădinile paradisului.

— Avem şi noi raiul nostru, îi spuse Dorian semeţ.

Îl descumpăneau discuţiile despre inferioritatea lui.

— Unde se află? vru Yasmini să ştie; şi astfel începură o conversaţie lungă şi întortocheată despre calităţile fiecărui paradis.

— Paradisul nostru se numeşte Jannat, zise ea. Allah a spus: „Am pregătit pentru slujitorii mei drepţi ceea ce nu a mai văzut ochiul şi n-a mai auzit urechea şi nu a închipuit mintea niciunui om”.

Dorian se gândi în tăcere la asta şi nu găsi niciun răspuns potrivit – Jannat era greu de întrecut –, aşa că schimbă subiectul cu unul pe care se simţea mai sigur.

— Tatăl meu are în Anglia cincizeci de cai. Tatăl tău câţi are?

De atunci, Yasmini veni în fiecare dimineaţă, aducându-l pe jinni cu ea. Stătea sub fereastra lui Dorian cu maimuţa pe umăr şi asculta, cu ochii strălucind, în timp ce el încerca să-i explice ce era gheaţa şi cum cădea ninsoarea din cer, de ce aveau englezii doar o singură soţie şi cum de aveau unii părul de culoarea brăţărilor de aur de la gleznele ei sau roşu ca al lui. Îi povesti despre cum îşi cârlionţau fetele părul auriu cu fiare încinse şi despre cum şi-l rădeau

bărbaţii pe al lor, purtând în schimb peruci, despre culoarea şi modelul rochiilor pentru femei şi despre faptul că nu purtau pantaloni ca ea, dar umblau goale pe sub fuste.

— E foarte necivilizat, zise ea afectat. Şi e adevărat ce spune Zayn, că mâncaţi carne de porc?

— Pielea se face crocantă când e prăjită, zise el ca s-o şocheze. Şi-ţi crapă între dinţi.

Fata făcu ochii şi mai mari, prefăcându-se că vomită.

— Asta e de-a dreptul dezgustător. Nu-i de mirare că nu poţi merge cu noi în paradis.

— Noi nu ne spălăm de cinci ori pe zi ca voi. Uneori, nu ne spălăm deloc toată iarna. E prea frig, îi spuse el cu încântare.

Ea nu ştia nimic despre lumea cea mare, dar era expertă în treburile haremului. Îi spuse că mama ei era una dintre soţiile de care divorţase prinţul şi că avea doi fraţi, aşa că încă se aflau în graţia lui.

— Dacă eram numai eu, ar fi fost altfel, pentru că eu sunt doar o fată, iar tatălui meu nu-i plac fiicele. O spuse pe un ton indiferent, lipsit de autocompătimire. Dar mama e de viţă regală. E nepoata Marelui Mogul, aşa că împăratul este unchiul meu, îi spuse ea cu uimire.

— Deci eşti prinţesă?

— Da, dar una mică, nu foarte importantă. Candoarea ei era dezarmantă. Vezi şuviţa argintie din părul meu? făcu o piruetă ca să i-o arate. Mama are aceeaşi şuviţă şi bunicul la fel. E un semn al regalităţii.

Când îi spuse ce relaţie are cu ceilalţi copii, Dorian o ascultă cu mai multă atenţie decât îi acorda lui Tahi.

— Zayn al-Din e fratele meu vitreg, dar nu-mi place de el. E gras şi crud. Se gândi puţin, apoi adăugă: Este adevărat că tatăl meu te-a adoptat?

— Da, aşa e.

— Înseamnă că şi tu eşti fratele meu. Cred că-mi place de tine mai mult decât de Zayn, chiar dacă mănânci carne de porc. Tu mă placi, al-Amhara? Zayn spune că arăt ca Jinni. Mângâie maimuţa pe umăr. Ţi se pare că arăt ca o maimuţă?

— Cred că eşti foarte drăguţă, îi spuse Dorian galant şi chiar era atunci când ea zâmbea.

— Mama spune că tatăl meu, prinţul, a plecat să-l vadă pe unchiul meu, care e califul din Muscat.

— Când se întoarce? întrebă Dorian repede.

Acesta trebuia să fie motivul pentru care el şi Tahi fuseseră neglijaţi: prinţul nu era acolo ca să-i protejeze.

— Se întoarce în curând?

— Mama spune că s-ar putea să rămână acolo multă vreme, poate un an sau mai mult. Yasmini lăsă capul într-o parte ca să-l privească. Dacă eşti cu adevărat fratele meu, poate că tatăl nostru o să te ia cu el la călărit sau la vânătoare cu şoimi când se întoarce. Mi-aş dori să fiu şi eu băiat, să pot merge cu voi, zise ea, apoi se ridică de pe locul ei de pe marginea bazinului cu lotuşi. Trebuie să plec acum. Kush nu trebuie să mă prindă aici. Ne-a interzis tuturor să vorbim cu tine. Dacă mă găseşte aici, mă bate.

— Vino înapoi mâine, zise Dorian, încercând să nu pară rugător.

— Posibil, îi aruncă ea peste umăr, alergând pe peluză cu Jinni săltând în jurul picioarelor ei goale.

După ce plecă, Dorian ridică privirea spre cer; privi pescăruşii care zburau pe deasupra lor, ascultă sunetul îndepărtat al valurilor care se spărgeau pe plajă şi se gândi disperat la evadare, îşi imagina că se urcă pe acoperiş prin bucătărie, că se caţără pe peretele exterior al haremului şi găseşte o barcă mică pe plajă. „Dar unde aş putea să mă duc cu barca? se întrebă el, iar fantezia se topi şi dispăru. Trebuie să aştept să vină Tom”. Se resemnă din nou în faţa inevitabilului.

***

Într-o dimineaţă, Kush veni zdrăngănind cheile şi strigă cu vocea lui stridentă:

— Tahi, trebuie să pregăteşti băiatul să meargă în vizită la sfântul hoge. Aruncă din mână câteva haine curate. Mă întorc să-l iau după rugăciunile de prânz. Ai grijă să fie gata, altfel pun să te bată până îţi dă sângele.

Carul cu boi aştepta la poartă şi Dorian urcă, aproape scos din minţi de emoţie şi de bucuria că ieşea din închisoarea aceea sumbră. Tahi nu venea cu el, dar avea

voie să iasă la soare în grădină cât timp lipsea el.

Kush mergea lângă Dorian pe locul din faţă, zâmbind şi mângâindu-l.

— Hainele acestea îţi vin bine. Sunt de cea mai bună calitate. Uită-te la broderia de pe guler! E din mătase! Prinţul Abd Muhammad al-Malik are una exact la fel. Am ales-o special pentru tine. Vezi cum te răsfăţ?

Cu cât se apropiau mai mult de palat, cu atât mai neliniştit şi mai împăciuitor devenea Kush.

— Ia nişte prăjituri cu zahăr şi cu scorţişoară. Sunt preferatele mele. O să-ţi placă. Vreau să fii fericit, al-Amhara!

Când văzură zidurile albe ale fortăreţei, Kush începu să-i dea instrucţiuni mai exacte.

— Dacă al-Allama, binecuvântat fie-i numele, te întreabă cum m-am purtat cu tine, trebuie să-i spui că ţi-am fost ca un tată. Că ţi s-a permis să alegi dintre cele mai bune mâncăruri, cel mai bun peşte şi cele mai bune fructe din bucătărie.

— Şi că m-ai încuiat în camere împuţite şi încinse ca pe un criminal? întrebă Dorian cu inocenţă.

— Asta nu e adevărat! Poate că am fost puţin cam îngrijorat pentru siguranţa ta, asta-i tot. Deşi zâmbea, ochii săi erau reci ca ai unei cobre. Nu încerca să-mi faci necazuri, păgân mititel! Pot să fiu un prieten mai bun decât aş fi ca duşman – întreab-o pe scroafa aia grasă şi bătrână, Tahi, o să-ţi spună ea.

Coborâră din car în curtea din faţa fortului. Kush îl luă de mână şi-l conduse prin labirintul clădirii. Urcară mai multe scări şi, în cele din urmă, ajunseră pe o terasă, situată mult deasupra portului, care dădea spre apele canalului şi spre continentul african, aflat în depărtare.

Dorian privi lacom în jur. Era o încântare să vadă marea din nou şi să simtă pe faţă briza sărată a musonului, curăţându-şi astfel nările de mirosurile râncede din harem. Îl văzu pe hoge de îndată şi făcu o plecăciune respectuoasă, ducând mâna la inimă şi la buze. Al-Allama îl salută şi spuse:

— Fie ca Allah să te ţină mereu zâmbitor, micuţule!

Lângă hoge mai era un bărbat, care stătea cu picioarele

încrucişate sub paravanul din lemn de bambus. Sorbea dintr-o ceşcuţă cu cafea neagră şi avea la îndemână o narghilea înaltă de sticlă.

— *Salam aliekum,* tăicuţule, zise Dorian respectuos, iar bărbatul se întoarse să-l privească.

Lui Dorian îi sări inima din piept şi faţa i se lumină de bucurie când îl recunoscu. Alergă să-l îmbrăţişeze.

— Ben Abram! strigă el, agăţându-se de bătrânul doctor. Am crezut că nu o să te mai văd niciodată. Credeam că eşti tot pe insulă, cu al-Auf.

Bătrânul îi respinse îmbrăţişarea cu blândeţe şi-şi aranjă barba zburlită. Nu era înţelept să le permită altora să vadă cât de apropiată era relaţia dintre el şi băiat.

— Lasă-mă să te privesc. Îl ţinu pe Dorian la distanţă de un braţ şi-i analiză faţa. Expresia i se schimbă. Eşti palid, zise el. Ce s-a întâmplat cu tine, copile? Se întoarse şi se uită la Kush, care stătea neliniştit în spatele terasei. Tu te-ai ocupat de băiat. Ce-ai făcut cu el, eunucule?

În afara haremului, Kush era doar un sclav de casă – şi încă un sclav castrat. Ben Abram nu făcea niciun efort să-şi ascundă dispreţul.

— Allah şi sfinţii lui îmi sunt martori. Lui Kush îi tremura guşa şi pielea începu să-i asude. L-am îngrijit. A fost bine hrănit şi dezmierdat, precum fiul adevărat al stăpânului meu.

Ben Abram se uită la Dorian pentru confirmare, ştiind că va primi un răspuns sincer.

— M-a încuiat într-o cameră mică şi murdară din ziua în care am venit. Ne-a hrănit cu lături şi n-am avut voie să vorbesc cu nimeni în afară de doica mea în tot acest timp.

Ben Abram se uită cu răceală la Kush, iar eunucul căzu în genunchi.

— A fost din ordinul prinţului, înălţimea Voastră. El mi-a poruncit să am grijă să nu evadeze.

— Prinţul a plătit o sută de mii de rupii în aur pentru acest copil. A declarat oficial că este fiul său adoptat, răspunse Ben Abram cu vocea blândă, dar plină de ameninţări. Când Alteţa Sa Regală se va întoarce de la Muscat, îl voi informa personal despre cum ai avut grijă de fiul lui.

— Mi-am făcut doar datoria, stăpâne milostiv, bolborosi Kush.

— Ştiu prea bine cum îţi îndeplineşti această datorie faţă de copiii şi femeile pe care le ai în grijă, eunucule!

Ben Abram făcu o pauză, ca să întărească cele spuse.

— Uneori, e datoria mea să-i pedepsesc pe cei care nu se supun poruncilor prinţului, spuse Kush.

— Îmi amintesc de Fatima, spuse Ben Abram gânditor.

— Era o târfă, o prostituată, se justifică Kush.

— Avea şaisprezece ani şi era îndrăgostită, îl contrazise Ben Abram.

— Avea un animal lasciv care venea la ea căţărându-se pe zidul haremului.

— Era un tânăr războinic, un ofiţer din garda regală, îl corectă Ben Abram.

— Era de datoria mea, stăpâne. Nu am vrut ca fata să moară. Trebuia să fie doar o lecţie pentru ceilalţi.

Ben Abram ridică o mână ca să amuţească declaraţiile de nevinovăţie ale lui Kush.

— Ascultă-mă, eunucule, şi crede ce-ţi spun. Dacă i se mai întâmplă ceva rău băiatului... Nu! Dacă pe viitor te mai porţi cu el altfel decât cu cel mai mare respect, voi avea grijă să strigi mai tare decât a strigat micuţa Fatima.

Al-Allama ascultase totul cu atenţie, iar acum interveni:

— Sprijin tot ceea ce a poruncit Ben Abram. Copilul şi doica lui trebuie să primească o locuinţă decentă şi să fie bine hrăniţi. Nu trebuie să-i închizi şi nici să-i impui restricţii inutile. Trebuie să se poată plimba la fel ca şi ceilalţi fii ai prinţului. Va veni la mine pentru lecţii o dată la două zile şi-i voi pune întrebări stricte despre cum este tratat. Acum, piei din ochii mei! îi făcu semn lui Kush să plece. Aşteaptă jos să duci băiatul înapoi când e gata.

În timp ce se îndrepta spre ieşire, Kush îi aruncă lui Dorian o privire plină de venin.

Ben Abram se întoarse din nou spre Dorian.

— Am multe să-ţi spun, îi zise el. Ai auzit de luptele de pe insulă de după plecarea ta?

— Nu, Nu! N-am auzit nimic de asta. Spune-mi, tăicuţule. Povesteşte-mi tot.

— Nu toate veştile sunt bune, îl preveni Ben Abram şi

începu să-i povestească încetişor.

Dorian îl ascultă cu atenţie. Exclamă plin de mândrie şi de încântare când auzi despre atacul asupra fortăreţei de pe Fior de la Mar şi despre cum îl omorâse Tom pe al-Auf cu mâinile lui.

— Al-Auf era o bestie. Sunt atât de mândru de Tom! Aş fi vrut să fiu acolo şi să văd.

Când auzi despre rănirea tatălui său şi despre faptul că îşi pierduse ambele picioare, începu să plângă.

— A murit, tăicuţule? Te rog, spune-mi că e încă în viaţă.

— Micuţule, adevărul este că nu ştiu. Era în viaţă când fratele tău m-a lăsat să plec de pe insulă. Cred că plănuia să-l ducă înapoi în Anglia.

— În Anglia? Dorian era tulburat. E atât de departe! Poate că nu se mai întoarce niciodată. M-a părăsit Tom?

Lacrimile îi inundară ochii, scurgându-i-se printre gene. Le lăsă să-i cadă pe obraji.

Ben Abram îl prinse de mâini, în timp ce băiatul tremura de parcă l-ar fi scuturat febra.

— Fratele tău este un om bun, un om de onoare. A fost foarte bun cu mine.

— Dar dacă s-a întors în Anglia... Dorian se opri şi înghiţi dureros. O să uite de mine. N-o să-l mai văd niciodată.

— Atunci, asta va fi voia Domnului. Între timp, tu eşti fiul prinţului şi trebuie să fii cu băgare de seamă la dorinţele lui. Ben Abram se ridică în picioare. Acum, trebuie să asculţi de al-Allama, căci s-a întors din Muscat înaintea prinţului, iar Alteţa Sa Regală a dat poruncă să te supui hogelui şi dorinţelor lui.

Sorbind din cafea şi trăgând din narghilea, Ben Abram rămase pe parcursul lecţiilor de religie, desfăşurate în timpul celor mai fierbinţi ore din zi. Comentă o dată sau de două ori şi puse câte o întrebare, dar în mare parte ascultă în tăcere. Dorian se simţea mângâiat de prezenţa lui tăcută.

Soarele proiecta umbrele lungi ale palmierilor pe plaja de dedesubt când Ben Abram ceru binecuvântarea hogelui şi-l duse pe Dorian acolo unde Kush îl aştepta în car, pentru a-l duce înapoi în harem.

Ben Abram se opri la distanţă de eunuc şi-i vorbi încet:

— Voi veni să te văd de câte ori pot, promise el, de fiecare dată când vii să faci lecţii cu hogele. Apoi îşi coborî vocea până se auzi doar o şoaptă: Fratele tău a fost foarte bun cu mine. Dacă nu era el, şi eu aş fi fost vândut ca sclav. De asta i-am promis să-ţi transmit un mesaj. Nu-l puteam repeta cu hogele lângă noi. Trebuie să-l asculţi numai tu.

— Ce mesaj? Te rog, spune-mi, tăicuţule!

— Fratele tău m-a rugat să-ţi spun că îşi va respecta jurământul pe care ţi l-a făcut. Mai ţii minte jurământul?

— A spus că o să se întoarcă să mă ia, şopti Dorian. A făcut un jurământ cumplit.

— Da, micuţule. A confirmat promisiunea în faţa mea. E împotriva intereselor stăpânului meu, dar nu te puteam lipsi de mângâierea cuvintelor fratelui tău.

— Ştiam că n-o să uite jurământul, zise Dorian atingând mâneca bătrânului. Mulţumesc că mi-ai spus.

***

Ameninţările lui Ben Abram şi ale lui al-Allama avură un efect imediat asupra lui Kush. A doua zi, Dorian şi Tahi fură mutaţi în nişte camere mai spaţioase, într-o parte mai bună a haremului. Acum aveau o curte mică numai a lor, cu o fântână cu apă proaspătă. Kush trimise o sclavă ca să o ajute pe Tahi cu gătitul şi cu muncile mai grele din casă, cum era căratul găleţilor din latrină. Îi trimise lui Dorian şi un rând de haine noi, iar Tahi primi permisiunea de a întâmpina carele care veneau zilnic din oraş încărcate cu legume şi fructe proaspete, precum şi cu alte provizii. Putea astfel să-şi aleagă peşte şi carne proaspătă. Cel mai important era că, în timpul zilei, Dorian avea voie să se plimbe prin harem. Însă, oricât de amarnic s-ar fi plâns, Kush nu-l lăsa să plece din curtea împrejmuită de ziduri decât pentru a-l vizita pe hoge în fort.

Dar şi acest lucru se schimbă când Dorian i se plânse lui Ben Abram. După aceea, lui Dorian i se permise să se plimbe prin port şi pe întreaga insulă, deşi unul dintre paznicii puşi de Kush îl urma îndeaproape şi nu-l scăpa niciodată din ochi. Dorian avea o libertate atât de mare,

încât începu din nou să se gândească la evadarea de pe insulă.

Planurile lui erau mai mult un joc al imaginaţiei decât o intenţie serioasă. Când începu să meargă des pe plajă, unde bărcile de pescuit veneau să aducă peştele prins, şi încercă să se împrietenească cu pescarii, descoperi că eunucul Kush i-o luase înainte. Probabil îi prevenise pe locuitorii de pe insulă să nu vorbească cu păgânul. Cu paznicul mereu la pândă în apropiere, nu avea nicio şansă să fure o barcă sau să primească vreun ajutor de la marinarii şi pescarii din partea locului. În cele din urmă, Dorian îşi dădu seama că planurile sale de evadare nu aveau nicio şansă şi începu să dedice mai mult timp şi efort încercării de a-şi face prieteni printre soldaţii de la fort, printre grăjdarii de la grajdurile regale şi printre şoimarii prinţului.

Yasmini primi vestea eliberării sale din închisoare cu o încântare făţişă şi, de îndată ce observă că eunucul nu o îndepărtă, deveni umbra lui Dorian. Desigur, nu avea voie niciodată să pună piciorul dincolo de porţile haremului, dar îl urma pe Dorian prin grădini şi era un oaspete permanent al locuinţei pe care o împărţea cu Tahi.

Vocea şi râsul ei se amestecau cu chiţăielile lui Jinni, înseninând camerele mohorâte. Tahi începu să o înveţe să gătească la focul de lemne. Era un lucru pe care Yasmini nu-l mai încercase până atunci şi se bucura nespus de această noutate, punându-i în faţă lui Dorian creaţiile ei.

— Am făcut-o doar pentru tine, Dowie, ciripea ea. Îţi place, nu-i aşa? apoi privea nerăbdătoare cum dispărea fiecare înghiţitură. E bună? îţi place?

Când Dorian pleca din harem ca să meargă pe plajă, în port şi la fort, îi ducea dorul. Stătea pe lângă fustele lui Tahi, aşteptându-l să se întoarcă, iar feţişoara ei de maimuţică se lumina când el intra pe uşă şi alerga spre el.

Câteodată, devotamentul ei era atât de acaparator, încât Dorian inventa scuze ca să plece dintre zidurile haremului doar ca să scape de ea. Mergea la grajdurile regale şi petrecea ore întregi hrănind, adăpând şi îngrijind animalele magnifice din herghelia prinţului, pentru privilegiul de-a putea călări unul. Îşi amintea lecţiile primite

de la tatăl său şi de la fraţii săi mai mari la High Weald. În răcoarea serii, grăjdarii jucau *putu* – numele persan pentru „jocul cu mingea” –, o pasiune a mogulilor regali ce fusese adoptată de omanezi. Mingea era sculptată din rădăcină de bambus şi era lovită cu un ciocan din acelaşi material. Când grăjdarul-şef ajunse să-l cunoască pe Dorian mai bine, îi dădu voie să li se alăture băieţilor mai mici pe teren. Lui Dorian îi plăcea să simtă spatele transpirat al calului şi se bucura de atacul bubuitor însoţit de strigăte de pe teren, dând din coate şi izbindu-i pe ceilalţi în agitaţia din jurul mingii. În curând, agresivitatea şi îndemânarea lui îi făcură pe grăjdarii bătrâni să dea mulţumiţi din cap. „Dacă e voia lui Allah, va ajunge un călăreţ foarte bun”.

Locul în care se aflau coliviile cu şoimii prinţului se număra printre refugiile sale preferate. În jurul păsărilor aprige, dar frumoase, era tăcut şi atent şi, nu după mult timp, şoimarii îi acceptară interesul şi începură să-i împărtăşească din cunoştinţele şi înţelepciunea lor. Învăţă limbajul şi terminologia lor colorată şi, uneori, la invitaţia lor, mergea cu ei călare când lăsau păsările să zboare de-a lungul marginilor mlaştinilor din mangrove, în capătul nordic al insulei.

Alteori, reuşea să scape de paznicul său şi se furişa singur ca să exploreze malurile insulei, găsind peşteri şi plaje pustii, unde-şi abandona hainele, se arunca în ocean şi înota dincolo de recif, forţându-se până la epuizare. După aceea înota înapoi şi stătea întins pe nisipul alb, privind spre sud şi imaginându-şi velele gabier ale corăbiei lui Tom apărând la linia orizontului.

Când se întorcea în harem, unde ştia că îl aştepta Yasmini, lua mereu câte un mic cadou ca să-şi potolească sentimentul de vină. Uneori era o pană de şoim de la păsările care năpârleau, alteori o brăţară împletită din păr de cal sau scoici pe care le aducea din recif, legându-le în coliere pentru ea.

— Aş vrea să pot merge şi eu cu tine, îi spunea ea visătoare. Mi-ar plăcea să înot cu tine sau să mă uit cum călăreşti.

— Ei bine, ştii că nu se poate, îi spunea Dorian cu fermitate.

Se gândi cum avea să fie viaţa ei în anii următori. Nu putea părăsi niciodată haremul, decât cu văl pe faţă şi însoţită. Probabil că el era singurul prieten de sex opus – care nu-i era şi rudă – pe care avea să-l aibă ea vreodată. Chiar şi prietenia lor avea să se termine în curând, căci amândoi erau în pragul pubertăţii. De îndată ce devenea femeie, Yasmini avea să fie măritată. Tahi îi spuse că totul fusese aranjat încă de când Yasmini avea doar patru ani.

— Va fi dată unuia dintre verii ei din ţara Marelui Mongol, de peste ocean, ca să întărească legăturile dintre cele două case regale.

Urmări emoţia care apăru pe faţa lui Dorian la gândul că mica lui prietenă urma să fie trimisă la un bărbat pe care nu-l cunoştea, într-o ţară pe care ea nu o văzuse niciodată.

— Ea e sora mea, nu vreau să plece, izbucni Dorian impulsiv.

Era surprins şi el de cât de responsabil se simţea pentru ea.

— Pentru tine nu are nicio importanţă, îi spuse Tahi cu asprime, ascunzându-şi compasiunea din voce. Într-un an, vei începe să te transformi în bărbat. Kush o să pândească treaba asta. Nu-i scapă niciodată. Încă de la primul semn, vei fi izgonit pentru totdeauna din harem. Chiar dacă ea ar rămâne aici, nu i-ai mai vedea faţa niciodată. Poate că e mai bine ca prietenia voastră să se termine iute, ca tăietura de cuţit care va sărbători bărbăţia ta.

Se nelinişti când auzi de cuţit. Auzise alţi băieţi vorbind despre ritualul circumciziei şi făcând glume grosolane despre asta, dar nu se gândise niciodată că va trece şi el prin aşa ceva. Acum, Tahi îi amintise cu brutalitate de acest lucru.

— Eu nu sunt musulman, protestă el. Nu pot să-mi facă una ca asta.

— Nu-ţi vei găsi niciodată o soţie dacă păstrezi bucăţica aceea de piele, îl preveni ea.

— Nu vreau nicio soţie şi nu vreau să taie nimeni bucăţi din mine.

Teama lui de cuţit era sporită de începutul de vină pe care-l simţea faţă de Yasmini din pricina separării lor forţate.

— Ce-o să facă ea când eu nu voi mai fi aici ca să am grijă de ea? se îngrijoră el. Nu-i decât o copilă.

Într-o zi, ajunse acasă după plimbarea lui pe insulă după rugăciunile de după-amiază. Tahi stătea pe vine în faţa focului pentru gătit şi ridică ochii spre el când apăru în prag. Cu o expresie chinuită, răspunse la întrebările ei despre locurile prin care fusese şi despre ce făcuse, dându-i doar detaliile pe care considera că trebuia să le afle. Apoi privi neatent în jur.

— Unde-i Yasmini? întrebă el, încercând să pară dezinteresat.

— A fost aici până la rugăciuni, pe urmă s-a dus la Battuta, care are un animal nou de companie. Mi se pare că e un papagal cenuşiu.

Dorian se aplecă peste umărul ei şi fură o pâinică necrescută, rotundă şi fierbinte, de pe cărbunii din faţa ei. Femeia îi dădu peste mână.

— Asta e pentru cină. Pune-o la loc imediat.

— Fie ca Profetul să deschidă uşa milei pentru tine, Tahi!

Râzând, se îndreptă spre grădini, rupând bucăţi de pâine şi îndesându-şi-le în gură. Avea un dar pentru Yasmini, o scoică mare spiralată, cu interiorul de un roz lăptos. Ştia unde avea să o găsească. În partea de est a grădinilor era o criptă dărăpănată, ce fusese construită în cinstea unui sfânt islamic cu câteva secole înainte. Pe peretele criptei se afla o tăbliţă de piatră, pe care Dorian o citi cu trudă: „Abd Allah Muhammad Ali, decedat în anul Profetului 120”.

Era un dom înalt, în vârful căruia văzu simbolul de bronz al semilunii, acoperit de o patină verde. Dedesubt era o terasă deschisă pentru rugăciune, pe direcţia templului Kabaa din Meca. Într-un capăt se afla o cisternă mare cu apă, unde cândva veneau credincioşii pentru *wudu,* ritualul abluţiunii înainte de rugăciuni. Acum era abandonată şi atrăgea stoluri de păsări sălbatice după-amiaza.

Lui Yasmini şi prietenelor ei celor mai bune dintre surorile vitrege le plăcea să se joace pe terasă. Aici pălăvrăgeau, se ciondăneau sau inventau jocuri fantastice, costumându-şi animalele de companie în haine de bebeluşi şi îngrijindu-le sau prefăcându-se că întreţin o gospodărie şi

că fac de mâncare pentru familiile lor imaginare.

Dorian ajunsese la baza scării care ducea sus, pe terasă, când un ţipăt îl făcu să încremenească cu un picior pe prima treaptă. Recunoscu imediat vocea lui Yasmini, dar ceea ce-i frânse inima fu agonia ascuţită a strigătului. Se avântă pe scările străvechi, mânat de un şir de strigăte înfiorătoare, tot mai ascuţite şi mai înspăimântătoare.

***

Maimuţica stătea în vârful domului de pe cripta veche.

Când Jinni obosea să mai fie hrănit şi îmbrăcat ca un pui de om, fugea în locul său preferat, acolo unde Yasmini nu ajungea. Acum se scărpina somnoros sub braţ, cu pleoapele albastre coborându-i peste ochii mari şi cafenii. O dată la câteva minute se legăna şi aproape că se prăbuşea de pe locul său, apoi se trezea brusc şi clipea, privind spre grădinile de dedesubt.

Deodată, mirosi ceva care-l trezi pe deplin: prăjituri cu scorţişoară. Nimic nu-i plăcea lui Jinni mai mult. Se îndreptă cât era de înalt, folosindu-se de coada lungă pentru a-şi menţine echilibrul pe domul rotund de alabastru, şi privi lacom în jur.

Doi băieţi veneau pe o potecă dintre tufe. Chiar şi de la distanţă, Jinni văzu că mestecau ceva şi că cel mai mare avea în mână un vas de argint acoperit. Jinni nu avea nevoie să vadă ca să ştie ce se afla sub capac. Scoase un sunet scurt şi lacom, ca un chiţăit, apoi coborî de pe dom şi sări în vârful unui smochin care-şi întindea crengile până sub terasă.

Ascunsă de frunzişul des, maimuţica îi privi pe cei doi băieţi aşezându-se într-un colţ retras al grădinilor şi punând vasul între ei. Zayn al-Din luă capacul, iar Jinni îndreptă coada şi dădu ochii peste cap când văzu movila de prăjituri galbene. Îi era poftă, dar se şi temea să coboare. Îl ştia bine pe Zayn al-Din. Avea o cicatrice vindecată deasupra unui ochi unde-l lovise cu o piatră. Zayn era expert la trasul cu praştia. Pe de altă parte, prăjiturile erau calde încă, scoase din vatra de lut, iar aroma lor era atrăgătoare şi irezistibilă.

Jinni zvâcni în jos pe trunchiul smochinului, lăsându-l ca

barieră între el şi băieţi. Când ajunse jos, pândi pe după copac. După ce se asigură că nu-l văzuseră, ieşi din ascunzătoare şi ţâşni prin iarbă. De după un tufiş, aruncă încă o privire. Îşi umflă obrajii şi mişcă din nas. Mirosul scorţişoarei se simţea şi mai puternic de aici. Îl văzu pe Zayn ducând o prăjitură la gură şi muşcând din dulceaţa ei galbenă şi pufoasă.

Celălalt băiat era Ibn al-Malik Abubaker, unul dintre nenumăraţii fraţi vitregi ai lui Zayn al-Din. Se ridică şi se apropie de un copac casuarina de lângă peretele exterior, arătând cu degetul spre crengi.

— E un cuib de şoim aici, strigă el la Zayn, care se ridică şi se apropie de el cu mersul său legănat. Erau cu spatele întors la vasul de argint şi stăteau cu capul dat pe spate, vorbind despre cuibul neîngrijit de pe crengile de deasupra lor.

— Poate e un şoim migrator, zise Zayn plin de speranţă. Putem lua puii când ies din găoace.

Jinni îşi adună curajul. Sări de sub tufiş şi alergă prin locul deschis, lăsând o urmă cenuşie în spate. Ajunse la vas şi-şi umplu pumnii cu prăjituri lipicioase, apoi şi le îndesă în gură până când obrajii i se umflară gata-gata să pocnească. Jumătate dintre prăjituri erau încă în vas şi încercă să-şi umple lăbuţele, dar nu reuşi să le apuce pe toate, aşa că scăpă câteva dintre cele pe care le ţinea deja şi trebui să le culeagă din nou.

— Maimuţa! se auzi Zayn cu vocea sa înfiorătoare, iar Jinni înţelese că fusese descoperit.

În graba lui de a fugi, izbi vasul şi alergă înapoi la smochin, unde era în siguranţă. Lăsă în urmă, pe iarbă, un şir de prăjituri cu scorţişoară sfărâmate.

Pe când alerga spre trunchiul copacului, ajungând în siguranţă la prima creangă înaltă, băgă capul între umeri şi privi înapoi. Băieţii îl urmăreau îndeaproape, protestând indignaţi.

— Diavole! maimuţă ticăloasă! Porc ce eşti!

Jinni urcă pe crengile din vârf şi se aşeză cruciş. Se simţea în siguranţă aici şi începu să ronţăie resturile prăjiturilor, încercând să urce mai sus.

Sub copac, Zayn deschise buzunarul de la curea şi

scoase praştia. Desfăcu chingile de piele şi le întinse între braţele desfăcute, apoi alese o pietricică rotundă şi o potrivi în buzunăraşul de la capătul chingilor. Se plimbă pe sub copac până când îl ţinti bine pe Jinni. Maimuţa înclină capul şi făcu ochii mari, încercând să-l sperie cu o mutră îngrozitoare.

— Te învăţ eu minte să mai furi prăjituri, îi promise Zayn şi se pregăti să tragă.

Întoarse capul de mai multe ori, iar când chingile începură să tremure în aer, le dădu drumul. Pietricica era o pată albă şi neclară care şuiera, prea rapidă pentru ca Jinni să se poată feri. Izbi braţul stâng al maimuţei sub cot, iar osul trosni.

Jinni ţipă şi sări în aer, dând din braţul rupt. În coborâre, încercă să apuce o creangă, dar braţul nu-l asculta. Animalul se rostogoli o parte din drum, până când reuşi să se prindă de o creangă cu laba dreaptă.

Cei doi băieţi ţipau şi dansau încântaţi.

— L-ai nimerit, Zayn! exclamă Abubaker.

— Te omor, diavol hoţoman!

Zayn punea deja o altă piatră în buzunarul praştiei. Jinni urcă înapoi în copac, ajutându-se de un singur braţ. Scâncea şi chiţăia de durere când ajunse pe ramura lungă ce cobora dincolo de terasă.

Zayn lansă a doua piatră, care cântă prin aer şi nimeri creanga de sub pieptul lui Jinni. Maimuţa sări în sus şi alergă spre capătul crengii, cu braţul rupt atârnând şi legănându-se. Ştia unde să fugă ca să se poată apăra. Yasmini îi auzise ţipetele şi, deşi nu ştia ce anume le provocase, îl striga speriată.

— Jinni! Ce-ai păţit, puiule? Vino la mama!

Jinni se aruncă din capătul crengii şi aterizâ în braţele lui Yasmini, suspinând şi chiţăind de durere şi de groază.

— Vino! îi strigă Zayn lui Abubaker. Găseşte un băţ! îi facem noi felul!

Grădinarii lăsaseră la baza scării o movilă de beţe de bambus. Cei doi luară câte un băţ şi urcară scara. Gâfâind şi râzând, Zayn ajunse primul pe terasă. Se opri brusc când Yasmini îl înfruntă cu Jinni în braţe.

— Nu te apropia de mine! îi strigă ea. Lasă-ne în pace,

Zayn al-Din!

Preţ de o clipă, Zayn fu uimit de furia fetiţei, dar Abubaker alergă în spatele lui şi-l împinse în faţă.

— Nu e decât Yasmini. E o fetiţă. O ţin eu. Tu ia maimuţa.

Yasmini se retrase din faţa lor, strângând animalul îngrozit la piept, însă băieţii se apropiau ameninţător, fluturând beţele de bambus şi încurajându-se unul pe altul.

— Acest diavol mi-a furat prăjiturile. O să-l omor.

— Ba eu te omor prima, strigă Yasmini la el, dar vitejia ei începea să se risipească, iar lacrimile îi umpleau ochii.

Se lipi de zidul jos al cisternei cu apă de ploaie şi rămase acolo, încolţită şi disperată. Surorile ei vitrege o lăsaseră acolo şi fugiseră la primul semn de necaz, lăsând-o cu fratele lor mai mare. Yasmini era singură. Buzele îi tremurau, dar încercă să-şi păstreze tăria din glas.

— Lasă-ne în pace! O să-i spun lui al-Amhara. O să te pedepsească pentru ce i-ai făcut lui Jinni.

Zayn o luă în râs:

— O să-i spui lui al-Amhara? M-ai speriat! Al-Amhara e un păgân care mănâncă porci.

Cei doi băieţi o înghesuiră în cisternă, apoi Abubaker sări în faţă pe neaşteptate şi o apucă de gât.

— Ia maimuţa! strigă el, iar Zayn îl apucă pe Jinni de picior.

Cei trei se băteau şi se îmbrânceau pe terasă, luptându-se pentru animalul care ţipa. Yasmini îl ţinea pe Jinni cu toată puterea, strigând printre lacrimi. Abubaker reuşi să-i desprindă degetele unul câte unul, până când fata dădu drumul maimuţei şi Zayn i-o smulse din braţe.

— Dă-mi-l înapoi, se rugă ea. Te rog, nu-i mai face niciun rău.

Zayn îl ţinea pe jinni de ceafă.

— Vino să iei bestia asta murdară înainte s-o omor!

Brusc, jinni se răsuci în strânsoare şi-şi înfipse dinţii în încheietura lui Zayn. Băiatul scoase un strigăt de durere şi de uimire, apoi îl ridică pe Jinni deasupra capului şi-l aruncă în cisterna cu apă. Maimuţa dispăru sub apă, apoi ieşi la suprafaţă şi înotă spre margine. Zayn ridică încheietura care-i sângera şi se uită la rană, iar faţa lui gălbejită se

înnegri de furie.

— M-a muşcat! Uită-te la sângele ăsta!

Alergă la marginea cisternei, întinse băţul de bambus şi împinse capul lui Jinni sub apă. De îndată ce maimuţa scoase capul din nou, o împinse iar, strigând cu o bucurie sadică:

— Să vedem cât de bine înoată!

Yasmini se smulse din mâna lui Abubaker şi sări în spatele lui Zayn, ţipând în vreme ce-l lovea în cap şi în umeri. Zayn continua să strige şi să batjocorească, fără să-i pese de ţipetele şi de atacul fetei. Încerca mai departe să-l înece pe Jinni, băgându-i capul sub apă de câte ori ieşea la suprafaţă.

Maimuţica părea tot mai slăbită şi scotea apă pe nas, având blana udă şi lipită de corp. Nu mai avea forţă sau aer în plămâni ca să ţipe, dar vocea ascuţită a lui Yasmini se auzea tot mai tare.

— Lasă-l! Te urăsc! Lasă-mi puiul în pace!

Dorian urcă ultimele trepte şi se opri în capul scării. Îi luă doar o clipă să înţeleagă scena confuză din faţa lui. Îl copleşise panica la gândul că o va găsi pe Yasmini rănită grav sau pe moarte, dar teama făcu loc mâniei când văzu ce le făceau băieţii mai mari ei şi maimuţei. Se aruncă spre ei.

Abubaker îl văzu venind şi se întoarse cu faţa spre el. Ridică băţul de bambus spre capul lui, dar Dorian se feri şi izbi cu umărul în pieptul băiatului, făcându-l să cadă pe spate. Abubaker se lovi de peretele lateral al terasei şi scăpă băţul. Apoi se întoarse, alergă spre scară şi dispăru pe trepte.

Singura grijă a lui Dorian era acum să ajungă la Zayn şi să o scape pe Yasmini. Se repezi la Zayn, iar acesta se întoarse să-l înfrunte, dar îl îngreuna fetiţa care-i stătea în cârcă, iar lovitura cu băţul fu stângace. Dorian o pară şi-i prinse băţul cu ambele mâini. Se învârteau în cerc, amândoi apucând şi trăgând de băţ.

— Ia-l pe Jinni! strigă Dorian la Yasmini, iar fetiţa sări ascultătoare din spatele lui Zayn şi alergă spre cisternă.

Întinse mâna şi apucă maimuţa care se zbătea, tot mai slăbită. O scoase udă leoarcă, tuşind şi strănutând, scoţând

apă pe nas şi pe gură. Fata o strânse la piept şi se ghemui sub parapetul cisternei, încercând să-i evite pe cei doi băieţi care se luptau şi se îmbrânceau pe terasă.

Zayn, care era mai mare decât Dorian şi mai înalt cu cinci centimetri, începea să domine această încleştare de forţe.

— O să te înec ca pe maimuţă, păgân cu ochi de diavol, ameninţă el, apoi împinse băţul de bambus cu toată forţa.

În furia lui, Dorian uitase tot ce-l învăţase Tom vreodată, dar insulta îl făcu să-şi revină şi-l lăsă pe Zayn să se apropie. Atunci dădu drumul băţului şi lovi cu pumnul drept, mişcând picioarele şi înfigându-se în ele. „Foloseşte întoarcerea corpului şi răsucirea umerilor, îl instruise Tom. Loveşte-l în nas”.

Dorian lansă pumnul; avea mâinile înăsprite de la călărit şi umerii întăriţi de la înot. Apoi îl pocni pe Zayn în nas, care se stâlci ca o prună prea coaptă într-un şuvoi de suc purpuriu. Zayn dădu drumul băţului şi se apucă de faţa rănită cu ambele mâini. Lacrimi de durere îi inundară ochii, iar sângele îi curgea printre degete, picurând pe haina *kanzu* albă.

Dorian se pregăti pentru următorul pumn. Tom îi arătase cum să găsească maxilarul, făcându-l să strângă dinţii şi să şi-l simtă sub ureche. Dorian lansă următorul pumn cu şi mai multă forţă.

Zayn nu mai întâlnise stilul acesta de bătaie. Să faci pumnul ciocan ca să loveşti adversarul în faţă era ceva străin de tot ce ştia el despre lupte. Fusese învăţat să lupte, dar îi plăcea numai când se bătea cu un băiat mai slab şi mai prăpădit.

Lovitura în nas îl năucise, surpriza fiind mai paralizantă decât durerea. Fu nepregătit pentru următoarea lovitură, pe care o simţi ca pe o ghiulea într-o parte a feţei. Simţurile nu-l mai ajutară. Dorian nu avea încă greutatea sau forţa de a-l lăsa fără cunoştinţă, dar pumnul lui lovi cu precizie exact acolo unde ţintise. Îl împinse pe Zayn în spate, fără să mai poată vedea prin ochii înceţoşaţi, incapabil să se apere, cu picioarele fără vlagă frângându-se sub el.

Apoi, spre uimirea lui Zayn, se trezi lovit încă o dată peste buzele groase. Simţi un dinte din faţă rupându-i-se şi

gustul cald şi metalic al sângelui îi umplu gura. Acoperindu-şi faţa cu ambele braţe, se îndreptă orbeşte şi împleticindu-se spre capul scărilor.

În spatele lui, Dorian apucă băţul de bambus şi-l plesni peste spate şi umeri. Cu toată durerea de la gură şi de la nas, usturimea provocată de băţul de bambus îl făcu pe Zayn să sară în faţă, pe prima treaptă.

Dorian lovi din nou cu băţul, iar Zayn ţipă de parcă l-ar fi înţepat un scorpion şi-şi pierdu echilibrul. Se rostogoli într-un ghem de mâini şi de picioare până jos, apoi fugi plângând în hohote. Atunci îl auzi pe Dorian coborând scările în spatele lui şi se uită înapoi printre lacrimi.

Faţa păgânului era contorsionată într-o mască stacojie de furie. Ochii săi verzi străluceau în timp ce ţinea băţul în sus cu ambele mâini. Zayn se ridică în picioare şi scuipă dintele rupt, împroşcând sânge în jur. Încercă să alerge, dar avea ceva rupt la piciorul drept – sări, şchiopătă şi înaintă greoi prin iarbă, urmându-l pe Abubaker, care fugise.

Dorian aruncă băţul şi-l lăsă să fugă. Respiră adânc de câteva ori ca să-şi potolească furia, apoi se gândi la fetiţă. Alergă din nou pe trepte.

Yasmini stătea încă ghemuită sub parapet. Tremura şi plângea şi ţinea trupul ud al maimuţei la piept.

— Eşti rănită, Yasmini? Ţi-a făcut vreun rău?

Fata clătină din cap şi o întinse pe jinni spre el fără să vorbească. Blana maimuţei era udă şi lipită de corp, părând să aibă jumătate din mărimea sa obişnuită, de parcă tocmai fusese jupuită.

— Braţul! şopti Yasmini. E rupt.

Dorian apucă încet între degete braţul atârnând, iar Jinni scânci, dar nu se împotrivi. Se uita la Dorian cu ochii săi uriaşi, plini de încredere. Dorian încercă să-şi amintească tot ce învăţase urmărindu-l pe doctorul Reynolds în timp ce îngrijea rănile unui marinar care căzuse de pe greementul *Serafimului* şi ale altuia care-şi prinsese mâna între braţele vinciului. Îndreptă uşor mâna lui Jinni, folosind o bucată scurtă din băţul de bambus ca să-l fixeze într-o poziţie, apoi îl legă cu un fir de bumbac rupt din eşarfa *keffiya.*

— Trebuie să-l duc la Ben Abram, îi spuse el lui Yasmini, ridicând trupuşorul în braţe.

— Aş vrea să pot veni cu tine, şopti ea.

Dar ştia că era imposibil, iar Dorian nu-şi bătu capul să-i răspundă. Făcu un leagăn pentru Jinni dintr-un fald al hainei. Yasmini îl însoţi până la porţile haremului şi rămase privind în urma lui în timp ce el se îndepărta pe drumul spre oraş printre palmieri.

După aproape un kilometru, întâlni un grăjdar care mâna câţiva dintre caii prinţului.

— Mustafa! strigă el. Du-mă şi pe mine până în port.

Mustafa îl urcă pe spatele armăsarului său şi galopară pe străzile înguste ale oraşului până la malul apei.

Ben Abram lucra în infirmeria lui de lângă port. Veni din camera mică din spate, ştergându-şi sângele de pe mâini, şi-i întâmpină uimit pe Dorian şi pe Jinni.

— Ţi-am adus un pacient, tăicuţule, unul care are mare nevoie de îndemânarea ta, îi spuse Dorian.

— O să mă muşte? întrebă Ben Abram, uitându-se suspicios la Jinni.

— Nu te teme. Jinni ştie că poate să aibă încredere în tine.

— Aşezarea oaselor e o deprindere care vine tocmai din Antichitate, spuse Ben Abram examinând braţul, dar mă îndoiesc că vreunul dintre înaintaşii mei a avut un asemenea pacient.

Când braţul fu prins în atele şi bandajat, Ben Abram îi dădu lui Jinni o picătură de laudanum, iar maimuţa dormi în braţele lui Dorian tot drumul lung până în harem.

Yasmini îi aştepta dincolo de poartă. Luă maimuţa adormită din braţele lui Dorian şi-o duse în braţe până acasă, unde o găsiră pe Tahi plângând şi înnebunită de grijă.

— Ce-ai făcut, prostuţule? zise ea sărind la Dorian din clipa în care băgă capul pe uşă. Tot haremul e cuprins de zarvă. A fost şi Kush aici. E atât de furios, încât abia poate vorbi. E adevărat că Jinni l-a muşcat pe Zayn al-Din şi că i-ai rupt dintele, şi că i-ai zdrobit nasul, şi că şi-a rupt un os de la picior? Kush zice că Zayn s-ar putea să nu mai meargă niciodată – cel puţin, va fi olog pe viaţă.

— Şi-a rupt piciorul pentru că e neîndemânatic.

Dorian era sfidător şi lipsit de remuşcări, iar Tahi îl

apucă şi-l trase la pieptul ei mare. Apoi începu să plângă în hohote.

— Nu ştii ce pericol ai atras asupra ta! se smiorcăi ea. De acum înainte, trebuie să fim mereu cu ochii în patru. Nu trebuie să mănânci sau să bei nimic până nu gust eu mai întâi. Trebuie să tragi zăvorul la camera unde dormi. Înşiră apoi lista precauţiilor pe care erau nevoiţi să şi le ia împotriva răzbunării lui Kush şi a lui Zayn al-Din. Numai Allah ştie ce-o să creadă prinţul despre asta când se va întoarce din Muscat.

Îşi continuă tirada din ce în ce mai speriată de consecinţe.

Yasmini şi Dorian o lăsară să se vaite şi să viseze la grozăvii lângă oalele ei din bucătărie şi-l duseră pe Jinni în dormitorul lui Dorian. Îl întinseră pe saltea şi rămaseră lângă el.

Niciunul nu vorbi, iar după o vreme Yasmini se pleoşti ca o floare trecută şi adormi pe umărul lui Dorian. El o cuprinse cu braţul, iar Tahi îi găsi mult mai târziu dormind îmbrăţişaţi, îngenunche lângă ei şi le studie feţele.

— Sunt atât de frumoşi împreună, atât de tineri şi de nevinovaţi... Mare păcat că nu este posibil. Ar putea avea copii cu părul roşu, şopti ea.

O ridică pe Yasmini din braţele protectoare ale lui Dorian şi o duse în apartamentele frumoase ale mamei fetei, lângă poarta principală, unde i-o încredinţă unei doici.

***

Kush veni din nou, a doua zi de dimineaţă, strigând şi ameninţând. Cu toate acestea, era limpede că nu se simţea pregătit să încalce interdicţiile impuse de al-Allama şi de Ben Abram şi să-i facă rău lui Dorian, dar ticăloşia îl însoţea ca o umbră întunecată. În dreptul uşii, se uită înapoi la Dorian cu trăsăturile schimonosite de ură.

— În curând va veni ziua, dacă Allah e milostiv, când nu vei mai fi aici, în harem, ca să-mi dai bătăi de cap.

Atmosfera era încărcată ca fulgerul de vară de ostilitatea lui faţă de Dorian. Ceilalţi copii, toţi cu excepţia lui Yasmini, se ţineau departe de el. De îndată ce-l vedeau,

se opreau din jocurile lor zgomotoase şi se împrăştiau ciripind. Femeile îşi acopereau feţele şi-şi trăgeau fustele deoparte, de parcă atingerea lui le-ar fi contaminat.

Trei zile mai târziu, Dorian se întâlni cu Zayn când intra pe poartă, venind de la lecţiile cu al-Allama. Zayn stătea cu Abubaker şi cu alţi trei linguşitori, ospătându-se cu un morman de dulciuri, dar tăcură când Dorian trecu pe sub arcade îndreptându-se spre ei şi-l priviră neliniştiţi.

Zayn avea încă nasul umflat şi avea o zgancă neagră pe buza de sus. Avea orbitele învineţite, iar piciorul drept îi era înfăşurat în bandaje – poate era adevărat că putea rămâne olog pe viaţă, se gândi Dorian, dar nu ezită, ci se uită direct la el. Băiatul mai mare nu putu susţine privirea aceea verde şi rece şi se întoarse. Îi spuse ceva lui Abubaker şi amândoi chicotiră agitaţi. Dorian trecu pe lângă ei, iar Zayn deveni mai curajos după ce se îndepărtă.

— Pielea albă ca puroiul, zise el, iar răsuflarea îi sună ca un şuierat prin golul dintre dinţii din faţă.

— Ochii verzi ca urina de porc, încuviinţă Abubaker.

— Numai unul care o bea îi ştie culoarea atât de bine, zise Dorian la fel de tare, mergând mai departe fără să se uite în urmă.

În următoarele săptămâni, sentimentul de ostilitate periculoasă se mai domoli. Deşi Dorian devenise un paria în harem, ceilalţi doar îl ignorau acum. Nici măcar Zayn şi Abubaker nu mai reacţionau la prezenţa lui, dar se comportau cu o nonşalanţă exagerată de câte ori se întâlneau. Zayn încă mai şchiopăta şi în timp se dovedi că rana de la piciorul drept avea să rămână într-adevăr permanentă.

Dar Tahi nu se lăsa înduplecată de armistiţiul ostil dintre cei doi băieţi şi nu scăpa nicio ocazie de a-i ţine morală lui Dorian cu privire la pericolul expunerii la otravă sau la alte metode macabre de a provoca moartea de la distanţă.

— Să-ţi scuturi întotdeauna *kanzu* înainte de a-l îmbrăca, întoarce-ţi sandalele pe dos. Există un scorpion mic şi verde care ucide atât de repede, încât victima nici nu are timp să strige după ce e înţepată. Kush cunoaşte bine toate aceste mijloace, precum şi altele, mult mai rele.

Dar nimic din toate acestea nu-i puteau strica lui Dorian

buna dispoziţie firească. Petrecea din ce în ce mai puţin timp între zidurile haremului. Când era acolo, Yasmini îl întovărăşea permanent.

Ca o dovadă a îndemânării lui Ben Abram, Jinni îşi reveni repede şi, deşi prefera să folosească braţul nevătămat, ajunse în scurt timp să se caţăre pe zidul exterior sau să se agaţe de cele mai înalte crengi ale smochinilor.

Sosi apoi şi lunga lună a Ramadanului, după care luna nouă puse capăt postului. În câteva zile, Zayn al-Din plecă din harem. Ajunsese la pubertate şi la bărbăţie şi, încă şchiopătând din pricina rănii provocate de Dorian, ieşise în lume. Dorian şi Yasmini se bucurau nespus de plecarea lui. Auziră că fusese trimis la Muscat, pentru a intra la curtea unchiului său, califul.

Tahi pufni pe nas când auzi acest lucru.

— A fost trimis ca ostatic al califului ca să asigure supunerea prinţului.

Nu era prima dată când lui Dorian îi ajungeau la urechi intrigile din sânul familiei regale din Oman. Însă Tahi repeta ceea ce el ştia deja.

— Califul şi-a executat şase fraţi pentru trădare şi nu are încredere în cei pe care i-a cruţat. Începu apoi să vorbească în şoaptă: Califul este un om rău şi crud. Să ferească Allah să afle el vreodată că tu eşti copilul de care vorbeşte profeţia, zise femeia cutremurându-se la acest gând.

***

La câteva săptămâni după plecarea bruscă a lui Zayn al-Din Yasmini veni acasă la Dorian înainte ca el să se trezească şi îl scuturâ zdravăn de braţ.

— Jinni nu a venit aseară să mănânce şi nu era în patul meu azi-dimineaţă.

Era trasă la faţă şi tremura de jale şi de îngrijorare.

Dorian sări în picioare şi azvârli *kanzu*-ul de pe el, în timp ce Yasmini continua să se lamenteze:

— Cred că i s-a întâmplat ceva îngrozitor lui Jinni al meu.

— O să-l găsim, îi promise Dorian. Haide!

Începură cu locurile în care era cel mai probabil să fie, locurile preferate de Jinni. Primul era mormântul sfântului

Abd Allah Muhammad Ali. Scotociră fiecare centimetru din construcţia antică, strigându-l şi oferindu-i prăjituri cu scorţişoară. Ştiau că, dacă exista ceva care să-l scoată din ascunzătoare, era aroma potrivită. Apoi merseră pe îndelete prin grădini, dar cu acelaşi rezultat. Yasmini îşi ieşise deja din minţi de îngrijorare.

— L-ai salvat o dată, Dowie. Acum Diavolul s-a întors după el. S-ar putea să-l fi luat drept pedeapsă.

— Nu fi copil, Yassie.

Fără să vrea, folosise aceleaşi cuvinte cu care îl certase Tom.

— Diavolul nu-şi bate capul cu maimuţe şi fetiţe.

— Ce ne facem? zise Yasmini întorcându-se spre el cu ochii ei trişti de culoarea mierii, plini de încredere.

— O să căutăm din nou la mormânt. Jinni trebuie să fie undeva.

Intrarea în mormânt fusese zidită cu cărămidă şi tencuită cu secole înainte şi, deşi Dorian o examină în detaliu, nu văzu nicio gaură prin care să fi putut intra maimuţica. Urcară pe terasă şi căutară din nou şi acolo. Deşi strigară până când răguşiră, nu era nici urmă de Jinni.

În cele din urmă, se aşezară disperaţi pe marginea cisternei, fiecare evitând privirile celuilalt, obosiţi şi deznădăjduiţi. Dacă n-ar fi stat în tăcere deplină, n-ar fi auzit probabil chiţăitul slab. Tresăriră amândoi în acelaşi timp, iar Yasmini îl apucă pe Dorian de braţ, înfigându-şi unghiile mici şi ascuţite în pielea lui.

— Jinni! şopti ea.

Săriră de pe cisternă şi priviră nerăbdători în jur, uitând de oboseală. Sunetul părea să vină de oriunde, deşi nu-l puteau localiza.

— De unde vine, Dowie? întrebă Yasmini, dar el o ţintui cu fermitate.

Ridicând mâna şi făcându-i semn să tacă, urmări sunetul slab dincolo de terasă. Se opri şi fluieră, iar Jinni strigă imediat, atrăgându-l spre capătul opus.

Deşi părea că ajunseseră într-un punct mort, Dorian se lăsă în genunchi şi se târî în patru labe de-a lungul îmbinării dintre zidul domului şi marginea terasei, unde strigătele lui Jinni se auzeau ceva mai tare. Zona era acoperită de

buruieni şi de plante agăţătoare, dar el îşi croi drum printre ele, pe o potecă ce arăta ca şi cum cineva trecuse pe acolo de curând. Dorian se apropie, dând buruienile deoparte şi ridicând ierburile atârnate ca să inspecteze baza peretelui.

Observă imediat un loc în care calcarul se dezintegrase, făcând o deschizătură suficient de mare pentru ca Jinni să se poată strecura. Când lipi urechea de deschizătură, nu mai avu nicio îndoială. Chiţăielile lui Jinni se auzeau mult mai tare, de parcă ar fi folosit o portavoce.

— E aici! îi spuse el lui Yasmini.

Fata bătu bucuroasă din palme.

— Poţi să-l scoţi, Dowie? apoi se apropie cu gura de gaură şi strigă prin ea: Jinni, puiul meu! Mă auzi?

Drept răspuns, primi din adâncuri nişte scâncete slabe, dar emoţionate.

— Dă-te la o parte!

Dorian o împinse într-o parte şi începu să lărgească gaura cu mâinile goale. Calcarul nu era finisat cu mortar, iar bucăţile se desfăceau uşor în mâinile lui. O trimise pe Yasmini să-i aducă un băţ de bambus din grămada de la baza treptelor şi-l folosi ca să desprindă bucăţile de cărămidă mai înţepenite.

În jumătate de oră, lărgise suficient deschizătura ca să se poată strecura înăuntru. Însă, când se uită în jos, în adânc, nu văzu decât întuneric şi rotocoalele de praf stârnite de el.

— Aşteaptă aici, Yassie, porunci el, apoi coborî prin deschizătură cu picioarele înainte.

Deşi dădea din picioare, nu reuşea să atingă fundul sau să găsească un punct de sprijin. Se prinse de margine cu ambele mâini şi se lăsă să coboare centimetru cu centimetru. Brusc, bucata de zid de care se ţinea se desprinse şi, fără să mai apuce să strige, căzu în întuneric. Se aşteptă să cadă zeci de metri, dar după numai câţiva centimetri atinse pământul. Impactul fu atât de neaşteptat, încât picioarele îl lăsară şi căzu grămadă. Se ridică bâjbâind în picioare.

Yasmini îl striga speriată:

— Eşti bine, Dowie?

— Da.

— Pot să cobor?

— Nu! Stai acolo. Dă-te la o parte şi lasă lumina să intre.

Când praful se aşează în jurul lui şi ochii i se obişnuiră cu întunericul, studie împrejurimile. O rază de lumină slabă venea din deschizătura de deasupra lui şi astfel descoperi că se afla într-un pasaj îngust, ce părea să fi fost construit în centrul peretelui exterior al mormântului. Era doar un pic mai lat decât umerii lui şi destul de înalt încât să stea drept.

Strigătele lui Jinni se auzeau de aproape şi se îndreptă acolo strănutând. Apoi Dorian descoperi o uşă de lemn care bloca pasajul. Era dărăpănată de ani şi de mucegaiul umed şi căzuse din balamalele de piele putrezită. Probabil că Jinni se legănase ţinându-se de ele şi chiar şi greutatea lui mică fusese de-ajuns ca să-l doboare. Acum era prins sub ea.

Îşi rupsese ghearele în lemn încercând să se elibereze, iar blana îi era acoperită de praf şi de aşchii de lemn. Dorian trase de uşa grea, ridicând-o suficient pentru ca maimuţa să se strecoare afară. Jinni nu era rănit şi se căţără pe trupul lui Dorian până pe umărul acestuia, unde i se agăţă de gât cu braţele, chiţăind uşurat.

— Animal prost, îl certă Dorian în engleză, mângâindu-i capul ca să-l liniştească. Asta o să te înveţe minte să nu mai fugi în locuri neumblate, maimuţă nătângă!

O luă în braţe şi i-o întinse lui Yasmini, care se vârâse cu capul şi cu umerii prin gaură. Apoi se întoarse, ridică un capăt al uşii şi o trase înapoi. Sprijinind-o de peretele pasajului, o folosi drept scară pentru a urca înapoi prin deschizătură, ieşind la lumină.

Era acoperit de praf şi de pământ, aşa că, în timp ce Yasmini îl sufoca pe Jinni cu o îmbrăţişare iubitoare, el îndepărtă cea mai mare parte a mizeriei cu apa din cisternă.

Yasmini îl duse pe Jinni în braţe în jos, pe scări, dar, înainte de a le urma, Dorian se întoarse din impuls şi aranja buruienile şi plantele agăţătoare la loc, ca să ascundă gaura de la baza domului.

***

Câteva zile mai târziu, Dorian se întoarse să cerceteze

cât de departe se întindea pasajul secret. Când îi spuse lui Yasmini ce planuri avea, ea insistă să meargă cu el împreună cu Jinni. Fără să-i dea de ştire lui Tahi, Dorian luă cu el o lampă, o bucată de cremene şi un amnar, ca să o aprindă.

Îşi luară precauţii elaborate ca să se asigure că nu erau urmăriţi de vreun spion sau de vreun slugoi al lui Kush, luând-o pe drumuri diferite către vechiul mormânt şi întâlnindu-se lângă cisternă.

— Nu te-a urmărit nimeni? întrebă Dorian când Yasmini urcă în grabă scările, cu Jinni pe umăr.

— Nimeni! confirmă ea, aproape dansând de bucurie. Ce crezi că o să găsim, Dowie? O comoară grozavă de aur şi pietre scumpe?

— O cameră secretă plină de cranii şi oase vechi, zise el tachinând-o.

Fata părea temătoare.

— Intri tu primul? întrebă ea luându-l de mână.

Se strecurară printre buruieni şi le traseră la loc în urma lor, apoi Dorian ridică plantele agăţătoare de la intrarea în pasaj şi privi în întuneric.

— E sigur. Nu l-a găsit nimeni.

Se aşeză pe vine şi se puse pe treabă cu amnarul şi cremenea. Când flacăra începu să ardă susţinut în lampă, zise:

— Să mi-o dai când ţi-o cer. Coborî prin deschizătură şi privi în sus. Dă-mi lampa. O luă din mâinile ei şi o puse la o parte. Acum coboară.

Îi ţinu picioarele în timp ce atârnau, aşezându-le apoi pe uşa veche.

— Aproape ai ajuns. Sări!

Fata sări şi privi în jur. Jinni ţâşni după ea şi i se căţără pe picior. Nu era suficient loc ca să meargă pe umărul ei, aşa că îl aşeză pe şold.

— Ce emoţionant! N-am mai făcut niciodată aşa ceva.

— Nu mai face atâta gălăgie! Dorian luă lampa în mână şi adăugă: Acum stai în spatele meu, dar nu mă încurca.

Înaintă cu precauţie spre locul în care fusese uşa cea veche, dar fu dezamăgit când văzu că pasajul fusese blocat cu un zid de cărămidă, la numai câţiva metri mai în faţă.

Era o fundătură.

— Ce e dincolo de cărămizi? întrebă Yasmini în şoaptă.

— Arată de parcă ducea cândva chiar în mormânt, dar cineva l-a închis. Mă întreb de ce l-or fi construit.

— Pentru ca îngerul Gibrael să intre în mormânt ca să ia sufletul sfântului în Paradis, îi spuse Yasmini cu convingere. Gibrael coboară mereu să ia cu el sufletele drepţilor.

Când Dorian se pregătea să o ia în râs, văzu ochii ei mari şi strălucitori în lumina lămpii.

— Poate că ai dreptate, îngădui el. Dar mă întreb unde duce celălalt capăt al pasajului.

Se întoarseră, trecând pe sub deschizătura prin care intraseră, şi merseră mai departe prin întunericul prăfos care mirosea a mucegai şi a ciuperci. În lumina slabă şi gălbuie a lămpii, podeaua de sub picioarele lor începu să coboare. Odată la câţiva paşi, coborau câteva trepte de piatră. Acoperişul se afla la doar câţiva centimetri deasupra capului lui Dorian.

— Mi-e frică, şopti Yasmini cu sufletul la gură. Poate că îngerul o să fie mânios că folosim drumul lui.

Îl strânse pe Jinni mai aproape de piept. Cu cealaltă mână, apucă zdravăn spatele hainei lui Dorian.

Merseră mai departe în tăcere. Pasajul continua să coboare, iar Dorian ghici că erau cu mult sub pământ; apoi urma o porţiune dreaptă. Dorian număra paşii.

— Ce se întâmplă dacă se prăbuşeşte acoperişul? întrebă Yasmini.

— E aici de sute de ani, zise Dorian încrezător. De ce să cadă tocmai acum?

Merse mai departe, numărând paşii cu voce tare.

— Trei sute douăzeci şi doi, anunţă el, apoi spuse aproape imediat: Uite, sunt trepte care urcă iar.

Le urcară încet. Dorian se oprea la fiecare pas şi ridica lampa ca să vadă drumul din faţă. Brusc, se opri iar.

— E blocat, zise el dezamăgit.

La lumina lămpii, văzu că acoperişul şi un perete lateral se prăbuşiseră. Rămaseră locului nesiguri, privind grămada de zidărie.

Deodată, Jinni sări de pe şoldul lui Yasmini şi alergă în faţă. Înainte ca Dorian s-o prindă de coadă, maimuţa

dispăru printr-o mică deschizătură dintre partea intactă a acoperişului şi mormanul de moloz.

— Jinni! Yasmini îl dădu pe Dorian la o parte şi băgă mâna prin deschizătură. O să rămână iar blocat. Salvează-l, Dowie!

— Maimuţă proastă!

Dorian începu să dea deoparte bucăţile de zid, încercând să ajungă înăuntru. Din când în când îl auzeau pe Jinni ţipând, dar nu voia să se întoarcă la Yasmini, deşi fata se ruga de el. Dorian curăţa cu încăpăţânare resturile din tunelul din faţă. Apoi se opri şi se urcă pe movilă.

— Văd lumină în faţă.

Dorian jubila. Coborî şi-şi dublă efortul de a îndepărta dărâmăturile care încă blocau tunelul.

O oră mai târziu, îşi şterse faţa cu poalele hainei *kanzu.* Sudoarea se amestecase cu praful şi formase o pastă cleioasă.

— Cred că pot să mă târăsc pe-acolo.

Se strecură pe burtă prin deschizătura lărgită, iar Yasmini urmări temătoare cum trunchiul, picioarele şi labele picioarelor îi dispăreau pe rând din vedere. După câteva clipe, Dorian o strigă:

— Yassie! E în regulă. Haide.

Ea era mult mai mică decât el, aşa că reuşi să înainteze în patru labe. După o distanţă scurtă, lumina deveni mai puternică şi-l găsi pe Dorian stând pe vine la ieşirea din tunel. O perdea de vegetaţie atârna în faţa lor, dar dincolo de aceasta se vedea o lumină strălucitoare.

— Unde suntem? întrebă ea, lipindu-se de el.

— Nu ştiu.

Dorian dădu frunzişul verde într-o parte cu prudenţă. Erau într-un spaţiu circular, înconjurat de ziduri prăbuşite de cărămizi roşii, dezintegrate de timp şi de umezeală. Întreaga zonă era năpădită de buruieni.

— Stai aici, îi spuse Dorian, furişându-se apoi spre lumina soarelui.

Cu băgare de seamă, urcă în vârful ruinelor şi privi în jur. Vedea palmieri şi pădurea verde de mangrove, iar dincolo de aceasta întrezări o porţiune de plajă şi oceanul de un albastru-deschis. Recunoscu zona din plimbările lui

de dincolo de ziduri.

— Suntem în afara haremului, zise el cu uimire. Tunelul trece pe sub zid.

— N-am fost niciodată afară, zise Yasmini urcând lângă el. Uite, aceea e plaja? Nu putem merge acolo, Dowie?

Auziră voci şi se pitiră. Câteva femei trecură pe sub ascunzătoarea lor fără să ridice ochii. Erau sclave swahili, negre şi fără văl, ducând grămezi uriaşe de lemne de foc pe cap. Trecură mai departe şi vocile lor se estompară.

— Putem merge jos, pe plajă, Dowie? se rugă Yasmini. Doar puţin. Doar de data asta.

— Nu! Nu fi prostuţă, spuse Dorian cu fermitate. O să ne vadă pescarii şi o să-i spună lui Kush. Atunci o să mai apară un mormânt în cimitir. Ştii doar ce se întâmplă cu fetiţele care-l sfidează! Se furişă înapoi în gura tunelului şi zise: Haide!

— Poate asta e voia Domnului, să nu înot niciodată în ocean cu tine, zise ea visătoare, uitându-se încă printre copaci.

— Coboară, Yassie! Trebuie să ne întoarcem!

***

Cuvintele ei îl tulburau. De fiecare dată când mergea singur pe plajă şi înota pe deasupra recifului, se simţea vinovat; şi, cu toate că ea nu mai adusese vorba despre asta, rugămintea ei îi bântuia gândurile.

În săptămânile care urmară, Dorian cercetă în tăcere zona din afara zidului estic al haremului şi descoperi că printre copaci existau multe ruine acoperite de buruieni. În mare parte, erau năpădite de arbuşti sau de dune de nisip suflat de muson de pe plajă. Îi luă câteva zile să găsească pâlcul de tufe şi de cărămizi roşii care ascundeau gura tunelului. Când se asigură că nu este urmărit, se căţără pe movilă şi coborî către deschizătura din spaţiul rotund.

Petrecu mai multe ore muncind să cureţe intrarea, pentru ca accesul să fie mai uşor şi mai în siguranţă, apoi o acoperi la loc cu frunze de palmier şi cu ramuri uscate, pentru a nu fi descoperită din întâmplare de către culegătorii swahili de lemne.

Îi ceru prietenului lui, Mustafa, rândaşul de la grajduri, o haină zdrenţuită şi murdară, cu mai multe petice, şi o eşarfă *keffiya* la fel de ponosită, pe care nici rândaşul nu mai voia s-o poarte. Le răsuci într-o legătură şi le ascunse la ieşirea din tunel. Aşteptă până când fu lună plină, apoi o întrebă pe Yasmini:

— Chiar vrei să înoţi în ocean?

Fata îl privi uimită, apoi feţişoara ei se strâmbă de supărare.

— Nu mă tachina, Dowie, se rugă ea.

— În seara asta vii să iei cina cu mine şi cu Tahi. După rugăciunile Maghrib, o să-i mulţumeşti lui Tahi şi o să-i spui că te întorci la mama ta. Dar o să vii aici şi o să te ascunzi în spatele cisternei.

Faţa fetei se lumină treptat, iar ochii îi începură să îi strălucească.

— Mama ta o să creadă că eşti cu Tahi, iar Tahi o să creadă că eşti cu mama ta. Eu o să vin cât mai repede şi o să te găsesc acolo.

— Da, Dowie, zise ea dând viguros din cap.

— Nu o să-ţi fie frică să vii aici singură, pe întuneric?

— Nu, Dowie. Dădu atât de tare din cap încât părea că o să se desprindă de pe umeri.

— Nu poţi să îl aduci pe Jinni. Trebuie să rămână în cuşcă, îmi promiţi?

— Îţi promit din toată inima, Dowie.

***

La cină, Yasmini fu atât de neliniştită şi de vorbăreaţă, încât Tahi începu să o studieze cu viclenie.

— Ce-ai păţit, copilă? Ciripeşti ca un stol de papagali şi ţopăi pe-aici de parcă ai cărbuni aprinşi în pantaloni. Iar ai stat la soare fără să ai ceva pe cap?

Yasmini înfulecă restul cinei, luând bucăţile cu mâna direct din bol. Apoi sări în picioare.

— Trebuie să plec, Tahi. Mama mi-a spus să mă întorc devreme.

— Nu ţi-ai terminat mâncarea. Am făcut prăjituri cu nucă de cocos rasă şi şofran, preferatele tale.

— Nu mi-e foame în seara asta. Trebuie să plec. Mă întorc mâine.

— Rugăciunile mai întâi, o reţinu Tahi.

— Slavă şi mulţumiri Atotputernicului Allah pentru că ne-a dat să mâncăm şi să bem şi fiindcă ne-a făcut musulmani, declamă Yasmini, apoi sări în picioare.

Ieşi din cameră înainte ca Tahi să o mai poată opri.

Dorian aşteptă puţin, apoi se ridică şi se întinse cu nonşalanţă.

— Mă duc să mă plimb prin grădini.

Tahi deveni brusc îngrijorată.

— Ţine minte să fii cu băgare de seamă, al-Amhara! Să nu crezi cumva că te-a iertat Kush.

Dorian se retrase rapid ca să nu mai audă alte sfaturi.

***

yassie? rosti el încet în timp ce urca treptele către terasă.

Vocea lui era ezitantă şi răguşită: îi juca feste de ceva vreme, mai ales atunci când era tensionat şi neliniştit, urcând şi coborând printre tonuri. De data asta, se auzi aspră.

— Dowie! Sunt aici.

Yasmini ieşi de după cisternă şi alergă spre el. Luna tocmai se înălţa deasupra zidului exterior al haremului şi, la lumina ei, Dorian o conduse către deschizătura spre Drumul îngerului, cum denumiseră ei pasajul secret. Coborî prin gaură şi găsi lampa, amnarul şi cremenea acolo unde le lăsase. Când mucul începu să ardă bine, o chemă pe Yasmini jos şi îi prinse trupul micuţ când fata alunecă pe uşa veche. Rămase aproape în spatele lui Dorian, ţinându-se de haina lui în timp ce o conducea prin tunel.

Când ajunseră la secţiunea prăbuşită pe care Dorian o curăţase, suflă în mucul lămpii.

— Nu trebuie să se vadă lumina, o preveni el.

Continuară drumul pipăind în jur pe ultimii câţiva metri şi, în cele din urmă, văzură lumina lunii printre plantele agăţătoare care mascau ieşirea din tunel. Dorian căută legătura de haine vechi pe care le ascunsese într-o nişă din

zidul tunelului.

— Poftim! îmbracă-te cu astea, îi porunci el.

— Miros urât! protestă ea.

— Vrei să vii cu mine sau nu?

Fata nu mai spuse nimic, iar el auzi doar foşnetul hainelor ei în timp ce şi le scotea, trăgându-şi *kanzu* peste cap.

— Sunt gata, spuse ea nerăbdătoare.

Dorian o conduse afară, în lumina lunii. Haina era prea mare pentru ea şi se împiedica în poală. Îngenunche în faţa ei şi-i rupse tivul până la glezne, apoi o ajută să-şi aranjeze *keffiya* pe cap ca să-şi ascundă părul lung.

— E de ajuns, spuse el în timp ce o privea de sus până jos.

Arăta ca un ştrengar zdrenţăros care alerga bezmetic pe străzile din oraş sau pe plajă.

— Fiu de pescar, probabil, sau fiul unui culegător de lemne de foc şi de scoarţă de copac din mangrove. Haide!

Ieşiră dintre ruine, apoi, cu precauţii exagerate, se furişară printre palmieri ca să ajungă la plajă. Dorian cunoştea bine porţiunea aceasta de coastă. Alesese locul în care stâncile joase de gresie ţineau mareea la distanţă.

În faţa stâncii era o peşteră micuţă, plină de umbre care-i ascundeau în vreme ce stăteau unul lângă altul pe nisipul umed şi tare, privind către golfuleţul scăldat în lumina lunii. Marea era în reflux şi nisipul coraliu era la vedere. Avea un alb pur, iar umbrele lunii pe stâlpii sculptaţi de gresie erau proiectate, clare şi albastre, pe nisipurile şterse şi netede. Valurile joase de lângă reciful îndepărtat sclipeau fosforescent, luminându-le faţa din când în când.

— E frumos, şopti Yasmini. N-aş fi crezut că e atât de frumos...

— Mă duc să înot, zise Dorian ridicându-se. Îşi scoase *kanzu* şi aruncă sandalele. Vii şi tu?

Fără să mai aştepte un răspuns, înaintă pe plajă. La marginea apei, se opri şi privi în urmă.

Yasmini ieşi din peşteră, mişcându-se ca o căprioară gingaşă, cu picioare prea lungi pentru trupul ei de copil. Dezbrăcase haina ponosită şi era goală ca şi el. Dorian

văzuse sclave pe lespezile din piaţă, dar niciuna nu avea graţia unei zâne. Părul îi atârna pe spate până la fesele mici şi rotunde, iar şuviţa din părul ei întunecat strălucea argintie în lumina lunii.

Când ajunse lângă el, întinse mâna cu un gest inocent şi o luă pe a lui. Sânii ei albi erau nişte umflături delicate, abia întrezărite, însă sfârcurile mici stăteau ţanţoşe, întărite de aerul rece al musonului. În timp ce le privea, Dorian simţea o încordare ciudată şi neobişnuită în stomac.

Mână în mână, păşiră în apă. Apa era mai caldă decât aerul nopţii, caldă ca sângele lor. Yasmini se scufundă până când părul ei lung începu să plutească în jur ca frunzele lotusului pe apă şi fata râse de bucurie.

Când, într-un târziu, luna ajunse la apogeu, el îi spuse:

— Nu trebuie să mai stăm aici. Se face târziu, trebuie să ne întoarcem.

— N-am fost niciodată atât de fericită, zise ea. Niciodată în viaţa mea. Aş vrea să rămânem aşa pentru totdeauna.

Dar se ridică ascultătoare, iar apa strălucitoare alunecă pe membrele ei subţiri. Se întoarseră pe plajă, lăsând urme pe nisipul palid ca două şiruri de mărgele.

Ajunşi la gura peşterii, Yasmini se întoarse spre el şi îi spuse:

— Mulţumesc, Dowie. Apoi îl cuprinse brusc cu braţele şi-l îmbrăţişă. Te iubesc atât de mult, fratele meu!

Dorian se simţi stânjenit de îmbrăţişarea ei. Atingerea trupului ei micuţ lipit de-al lui, căldura pielii ei prin picăturile reci de apă de mare îi provocau aceeaşi senzaţie în stomac.

Fata se trase înapoi şi chicoti.

— Sunt udă toată.

Luă o parte din părul ei negru şi gros şi-l răsuci, iar apa picură pe nisip.

Dorian îşi ridică haina şi îi spuse:

— Întoarce-te!

Ea îi oferi supusă conturul subţire al spatelui, iar el o şterse cu mişcări energice, folosind faldurile hainei.

— Şi cealaltă parte.

Fata se întoarse cu faţa, iar el îi şterse cu pânza umflăturile mici şi calde de pe piept, apoi abdomenul.

— Mă gâdili!

Pe abdomenul neted şi concav se evidenţia umflătura buricului şi, la baza lui, mica despicătură verticală de piele fără păr dintre coapse.

— Acum pune-ţi *kanzu,* ordonă el, iar ea se întoarse şi ridică haina din nisip.

Dorian văzu din nou fesele ei mici şi perfect rotunjite şi simţi cum i se strânge pieptul, respirând deja anevoios.

Yasmini se îndreptă de spate şi îşi trase haina murdară peste cap. Când scoase capul prin deschizătură, el încă o mai privea. Fata îi oferi un zâmbet ghiduş. Apoi, în timp ce-şi împletea părul într-o coadă groasă, îndesându-şi-l sub *keffiya,* îi studie trupul fără nicio jenă, fără să se simtă vinovată sau ca şi cum ar fi comis un păcat.

— Eşti atât de alb acolo unde nu te-a prins soarele... Şi uite! Ai păr şi acolo. Arătă uimită cu degetul. Are aceeaşi culoare ca acela de pe cap. Străluceşte ca mătasea în lumina lunii. E frumos, se minună ea.

El uitase de puful moale care îi apăruse pe corp în ultimele luni. Pentru prima dată se simţea timid, aproape vinovat, în faţa ei şi se acoperi cu haina umedă.

— Trebuie să mergem! zise el, iar fata fu nevoită să alerge ca să-l prindă din urmă în timp ce se îndrepta către harem.

În siguranţa tunelului, ea lepădă haina murdară şi se schimbă cu hainele ei.

— Eşti gata? o întrebă Dorian.

— Da, Dowie. Dar înainte să pornească prin tunel, îl prinse de mână şi spuse în şoaptă: Mulţumesc, frate! Nu o să uit niciodată ce-am făcut în seara asta, niciodată, niciodată!

El încercă să-şi desprindă mâna dintr-a ei. Emoţiile îl tulburau şi era aproape furios pe ea pentru că-l făcea să se simtă astfel.

— Putem să mai venim, Dowie? spuse ea rugător.

— Nu ştiu. Îşi eliberă mâna şi adăugă: Probabil.

— Te rog, Dowie. A fost atât de distractiv...

— Ei bine, atunci o să mai vedem.

— O să fiu foarte cuminte. O să fac tot ce spui. Nu o să te mai tachinez şi nu o să mai fiu obraznică niciodată. Doar

spune da. Te rog, Dowie.

— Bine, Yassie. O să mai venim.

***

La câteva zile după incursiunea lor de pe Drumul îngerului, înainte ca Dorian să-şi poată ţine promisiunea de a o duce din nou acolo, Kush veni la ei. Apăru dis-de-dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui, şi aduse cu el doi sclavi eunuci. Tahi îi întâmpină la uşă şi încercă să-i împiedice să intre.

— Ce vreţi de la al-Amhara? întrebă ea.

— Dă-te la o parte, vacă bătrână, porunci Kush. Băiatul nu mai e în grija ta.

— Aţi venit să mi-l luaţi!

Vocea îi tremura şi-l apucă de vesta brodată când încercă să treacă pe lângă ea.

— Dă-te la o parte, te-am avertizat!

O lovi cu capătul toiagului în burtă şi femeia se chirci de durere.

— Aduceţi păgânul, le porunci Kush celor doi sclavi, iar aceştia dădură buzna în camera micuţă a lui Dorian.

Băiatul stătea în capul oaselor pe saltea, trezit brusc de strigătele ascuţite ale lui Kush din camera alăturată şi frecându-se la ochi ca să alunge somnul. Eunucii îl apucară de braţe şi-l traseră până la Kush.

— Scoateţi-i aia!

Kush arătă cu toiagul spre pânza *kikoi* înnodată pe şoldurile lui Dorian. Îi scoaseră bucata de pânză şi Kush rânji lasciv.

— Ştiam eu! Frumoasă grădiniţă creşte acolo.

Cu vârful toiagului, împunse cuibul de cârlionţi pufoşi, roşii-aurii, care acopereau pubisul lui Dorian. Băiatul încercă să se acopere, dar îl forţară să stea drept.

— E vremea să scoatem asta, zise el atingându-l pe Dorian cu un deget gras, împodobit cu un inel. Te scăpăm noi de bucata asta de piele urât mirositoare!

— Nu mă atinge! strigă Dorian furios, cu vocea răguşită şi cu obrajii stacojii de mânie şi de umilinţă. Ia-ţi mâinile grase de pe mine, creatură fără boaşe!

Zâmbetul dispăru de pe buzele lui Kush şi îşi trase mâna.

— Ia-ţi adio de la vaca asta bătrână. Se încruntă la Tahi şi adăugă: N-ai s-o mai vezi. Băieţii mei te vor aştepta cât timp îţi strângi lucrurile. Pleci din harem. Te aşteaptă cuţitul şi o viaţă nouă după aceea.

Tahi se agăţă de el în uşă.

— Tu eşti fiul pe care nu l-am avut, şopti ea. O să te iubesc toată viaţa.

— Şi eu o să te iubesc, Tahi. Nu-mi amintesc de mama mea, dar trebuie să fi fost ca tine.

— Să fii bărbat şi războinic, al-Amhara. Fă-mă să fiu mândră de tine.

— Spune-i lui Yasmin...

Se opri neajutorat. Ce mesaj putea să-i transmită micuţei? în timp ce se gândea, sclavii îl scoaseră pe uşă. Disperat, îi strigă peste umăr lui Tahi:

— Spune-i lui Yasmini că n-o s-o uit niciodată. Să-i spui că o să fie mereu surioara mea.

Sclavii îl duseră în curtea din faţă a haremului, unde aştepta carul cu boi. Un grup mic de copii şi de slujitoare se adunaseră să-l vadă plecând, dar Yasmini nu era printre aceştia, deşi se uită după ea până ieşiră pe poartă.

***

— Întotdeauna e mai dificil şi mai periculos când băiatul e mai mare, remarcă Ben Abram. Ar fi trebuit să se facă asta mult mai devreme, nu la treisprezece ani, când e pe punctul de a deveni bărbat.

— Băiatul este păgân şi trăieşte în păcat până la îndeplinirea ritualului. Acesta trebuie îndeplinit până se întoarce prinţul din Muscat, răspunse al-Allama. Dacă este cu adevărat băiatul din profeţie, Allah îl va proteja.

Dorian stătea gol în faţa lor. Erau pe terasa de la palat, cu vedere către port. În afară de doctor şi de sfântul hoge, mai era acolo şi o sclavă negresă, o păgână ce nu putea fi pângărită atât timp cât îl ajuta pe Ben Abram.

Doctorul întinse instrumentele pe masa joasă, apoi privi în ochii lui Dorian.

— Durerea nu înseamnă nimic pentru un bărbat. Onoarea este totul. Să ţii minte asta toată viaţa, fiule.

— Nu te voi dezamăgi, tăicuţule, răspunse Dorian.

Discutaseră despre asta de nenumărate ori.

— *Bismilla-hi Allahu akbar!* spuse Ben Abram încet. Încep în numele Dumnezeului Atotputernic. Allah e mare!

În acelaşi timp, hogele începu să recite un verset din Coran pe un ton molcom şi sonor.

— Începem în numele lui Allah, care e binevoitor şi milostiv. O, Allah, oferă-i credinţă deplină, siguranţă veşnică, abundenţă, maturitatea minţii, cunoştinţe benefice, îndrumare către fapte bune, caracter nobil, onoare şi sănătate!

Ben Abram îi făcu un semn sclavei, care îngenunche în faţa lui Dorian şi îi apucă penisul. Începu să-l mânuiască de parcă l-ar fi muls. Penisul se umflă şi se întări de îndată, iar fata îşi întoarse privirea cu modestie, dar continuă să-l mângâie până când intră complet în erecţie. După aceea, Ben Abram alese un cuţit mic şi foarte bine ascuţit de pe tavă şi veni spre ei. Îi spuse fetei încet: „Destul!”, iar fata se îndepărtă.

— În numele lui Allah, zise Ben Abram, apoi aplică o tăietură rapidă cu lama.

Dorian se încordă când simţi usturimea, dar îşi încleştă dinţii şi opri strigătul de durere înainte să-i ajungă pe buze. Apoi veni următoarea tăietură şi încă una, dar reuşi să-şi reţină ţipetele, simţind sângele care-i curgea cald pe coapse.

În cele din urmă, Ben Abram puse cuţitul deoparte.

— În numele lui Dumnezeu, s-a săvârşit!

Apoi bandajă rana.

Dorian îşi simţea picioarele tremurând, dar faţa îi rămânea inexpresivă şi ţinea ochii deschişi. Chiar şi al-Allama îşi arătă aprobarea.

— Acum eşti bărbat. Atinse fruntea lui Dorian pentru binecuvântare. Şi te-ai purtat ca un adevărat bărbat.

Ben Abram îl luă de braţ şi-l conduse într-o cameră dosnică din palat, unde era pregătită o saltea pentru el.

— Vin dimineaţă să bandajez rana din nou, îi făgădui.

A doua zi de dimineaţă, Dorian era îmbujorat şi avea

febră, iar rana era urâtă şi inflamată. Ben Abram schimbă bandajele şi o unse cu un unguent calmant. Apoi îi dădu o poţiune cu gust amar. În câteva zile, febra scăzu şi rana începu să se vindece. În scurt timp, zgâncile căzură şi Ben Abram îi îngădui lui Dorian să plece singur pe malul oceanului ca să înoate în apele limpezi şi să coboare la grajdurile regale ca să-i ajute pe grăjdari să antreneze caii prinţului, galopând pe nisipul alb de pe plajă şi alăturându-se jocurilor vesele de *putu.*

Curând după aceea, o velă apăru pe canal, iar santinelele de pe zidurile palatului observară steagul regal din vârful catargului. Întreaga populaţie a insulei se adună pe plajă, ca să întâmpine întoarcerea prinţului Abd Muhammad al-Malik din capitala Omanului, Muscat.

Prinţul păşi pe mal în sunetul salvelor de tun trase de pe parapetele fortului, al vaietelor femeilor şi al strigătelor de adoraţie ale bărbaţilor. Trăgeau cu puştile cu ţeava lungă în aer, în timp ce tobele băteau şi flautele se tânguiau.

Dorian era cu grăjdarii, care ţineau caii în capătul plajei. Îi ajutase să lustruiască şeile şi să şlefuiască pietrele turcoaz care împodobeau şaua prinţului şi ţintele de pe hamuri. Ca fiu regal adoptat, grăjdarul-şef îi acordă lui Dorian onoarea de a duce armăsarul lui al-Malik în faţă şi de a ţine ca să încalece prinţul.

Dorian îl urmări pe prinţ apropiindu-se pe plajă, în timp ce mulţimea se deschidea în faţa lui, iar supuşii se prosternau, încercând să-i sărute poalele hainei când trecea pe lângă ei. Se scursese mai bine de un an de când îl văzuse ultima oară, iar Dorian uitase cât de înalt şi de regal era în hainele albe ca zăpada, cu pumnalul mare şi încrustat la cingătoare, cu mânerul din corn de rinocer şlefuit strălucind cu luciul blând al ambrei. Bentiţa care-i ţinea eşarfa *keffiya* pe cap era răsucită cu fir de aur. Merse spre Dorian, care îl aştepta, zâmbind şi salutându-i la rândul său pe supuşii săi cu un gest elegant de binecuvântare, ducând mâna la inimă şi la buze.

— *Salaam aliekum,* mărite doamne! se înclină Dorian.

Deşi vocea i se pierdu în tumultul mulţimii, prinţul îi privi faţa şi Dorian văzu, după expresia mulţumită a ochilor săi negri, că îl recunoştea. Prinţul înclină uşor capul, apoi se

aruncă în şa cu graţia unui călăreţ neîntrecut, îndepărtându-se către fort.

***

Prinţul stătea cu cei mai apropiaţi curteni pe terasa palatului, sorbind dintr-o cafea şi ascultând veştile celor care-i administraseră insulele şi coloniile cât timp fusese plecat.

— Au fost multe vase europene care au acostat în Zanzibar, îi spuse vizirul. În fiecare lună tot mai multe, acum când vânturile *kusi* le aduc spre sud. Toate caută să facă negoţ cu fildeş şi cu sclavi.

Sultanatul Zanzibar făcea parte din domeniile prinţului şi o parte din profiturile aduse de pieţele de acolo ajungea în vistieria lui. Putea fi sigur că sultanul supus lui îi storcea pe păgâni de fiecare rupie pe care o putea smulge prin negoţ.

— Ali Muhammad trebuie să-i prevină pe căpitanii păgâni că nu voi tolera prezenţa lor la nord de Zanzibar. O interzic cu stricteţe.

Aurul şi produsele pe care păgânii le aduceau cu ei erau bine-venite, dar al-Malik cunoştea bine avariţia şi cruzimea europenilor. Înfiinţaseră deja fabrici şi baze în Imperiul Marelui Mongol. Odată ce aveau un avanpost, erau imposibil de scos de acolo. Nu trebuiau să ajungă tocmai la nord de Lamu.

— Ali Muhammad îţi cunoaşte foarte bine poruncile. Dacă vreo navă de păgâni se aventurează în aceste ape, va trimite un raport pentru Excelenţa Voastră cu o navă rapidă.

Prinţul aprobă din cap.

— Dacă cererea de fildeş e atât de mare, cât de bogate sunt resursele de pe continent?

— Fildeşul e tot mai puţin cu fiecare an, iar cererea de fildeş a păgânilor e tot mai mare.

În mare parte, pieţele din Zanzibar şi din Lamu se bazau pe triburile păgâne de negri din interior ca să îi aprovizioneze. Triburile nu aveau muschete cu care să vâneze pachidermele uriaşe. Ei puneau capcane primitive, prevăzute cu ţepuşe ascuţite, în care încercau să prindă

turmele. Printre ei erau şi câţiva vânători pricepuţi în stare să doboare un elefant cu arcul şi săgeata, dar aceştia nu adunau prea mult fildeş.

— Poate ar trebui să le vândă muschete căpeteniilor ca să-i ajute să adune cantităţi mai mari? sugeră un curtean cu precauţie, însă prinţul scutură vehement din cap.

— E prea periculos, spuse el. S-ar putea să-i încurajeze să se revolte împotriva autorităţii. Am deschide uşa de la cuşca leului.

Discutară problema pe îndelete, apoi prinţul îşi îndreptă atenţia către comerţul cu sclavi.

— Noi adunăm sclavii din zonele de coastă, apoi aceştia sunt duşi mai departe în interiorul continentului. La fel ca elefanţii, devin mai sălbatici şi mai prudenţi. În fiecare sezon, reuşim să prindem tot mai puţini.

Ca şi în cazul fildeşului, arabii se bazau pe căpeteniile mai războinice din interior ca să-i cotropească pe vecinii lor şi să captureze sclavi din triburile care le erau dintotdeauna rivale, după care să-i aducă în locurile de adunare de pe malurile marilor lacuri.

— Ne-am putea gândi să ne trimitem propriii luptători în păduri ca să prindă sclavi, propuse cineva.

Prinţul clătină gânditor din cap.

— Ar trebui să trimitem oameni buni şi curajoşi. Nu putem şti peste ce vor da acolo, în sălbăticie. Putem fi siguri doar că va fi periculos şi greu. Se opri să cântărească mai bine ideea. Vă voi spune ce am decis în privinţa asta mai târziu, dar între timp faceţi o listă cu numele a cincizeci de oameni pe care ne-am putea baza să conducă o asemenea expediţie.

Se ocupă de fiecare aspect legat de comerţ, dar înainte să treacă la chestiuni mai serioase, îi lăsă să plece pe cei mai importanţi membri ai consiliului şi păstră doar cinci dintre cei mai mari şi mai de nădejde oameni ca să afle rezultatul vizitei sale în Muscat. Era un teren periculos, care duhnea a conspiraţie şi a trădare. Califul, al-Uzar ibn Yaqub, era mai bătrân cu patruzeci de ani decât prinţul, născut de una dintre soţiile tatălui lor pe când acesta era tânăr. Al-Malik era copilul născut dintr-o iubire nebună a tatălui său, dar, aşa cum ştia fiecare călăreţ, „un armăsar bătrân şi o

iapă tânără dau naştere celor mai buni mânji”.

Micul teritoriu Oman se afla sub ameninţarea otomanilor cuceritori, având un imperiu uriaş, cu capitale la Istanbul şi la Bagdad, care se întindea în cea mai mare parte a lumii arabe. Singurele state care le rezistaseră până atunci erau micile principate neluate în seamă de califii turci de la nord sau cele care reuşiseră să se apere de jafurile otomanilor.

Oman era protejat de atacurile de pe mare de flota puternică. Orice agresor care încerca să-i atace de pe uscat din nord se confrunta cu nisipurile feroce din Rub Al Khali, Sfertul Gol, şi cu războinicii deşertului, care alcătuiau mica armată din Oman şi pentru care deşertul era ca o casă.

Omanul sfidase asupritorii otomani timp de o sută de ani şi puteau să o facă încă o sută de ani dacă erau conduşi de un om puternic şi descurcăreţ. Ibn Yaqub nu era acel om. Trecuse de şaptezeci de ani şi era înclinat către conspiraţiile şi intrigile politice întortocheate, nicidecum către rigorile şi greutăţile războiului. Grija lui principală era să-şi apere mereu propria poziţie, nu să reziste şi să-şi protejeze micul popor. Reuşise astfel să piardă respectul triburilor, căci populaţia din Oman era compusă din multe triburi, fiecare cu propriul şeic. Fără o conducere fermă, aceşti oameni duri ai deşertului îşi pierdeau direcţia şi îndârjirea şi începeau să se certe între ei, reînviind rivalităţile tribale străvechi şi nesocotind stăpânirea bătrânului crud, machiavelic şi şovăielnic din Muscat.

Autoritatea lui ibn Yaqub era încă puternică în fortăreaţa lui, dar pe măsură ce se întindea către deşerturile arzătoare şi peste apele nesfârşite ale Oceanului Indian, devenea mai slabă şi mai nefondată. Şeicii din deşert şi comandanţii de nave nu se supuneau decât unui om pe care să-l respecte.

Unii îi trimiseseră deja emisari în secret lui al-Malik, căci se dovedise un om puternic şi un războinic fără pereche. Ştiau cu toţii că fusese izgonit de calif în avanpostul imperiului de la Lamu, pentru că acesta se temea de influenţa şi de popularitatea fratelui său vitreg. Mesagerii făgăduiau că, dacă se întorcea în Arabia, la Oman, şi se aşeza în fruntea răscoalei împotriva fratelui său, aveau să se ridice cu toţii alături de el. Cu prinţul la cârma statului, aveau să fie din nou uniţi împotriva otomanilor. „E datoria

ta şi dreptul tău divin. Dacă vii cu noi, hogii vor declara *jihad,* războiul sfânt, iar noi vom merge alături de tine să răsturnăm tiranul”, promiseseră ei.

Acestea erau chestiuni urgente şi aduceau mari pericole. Niciunul dintre cei şase oameni aşezaţi pe terasă nu se îndoia de consecinţele pe care avea să le suporte personal fiecare dacă dădeau greş. Rămaseră mult timp împreună, dezbătând şansele de izbândă şi dreptatea cauzei lor.

Când începu consiliul, navele de pe plaja de sub ei erau împinse pe nisip de maree, părăsite şi înclinate pe o coastă. Şiruri lungi de sclavi se perindaseră pe nisipul expus ca să descarce mărfurile. În timpul discuţiilor din consiliu, fluxul începu să crească şi navele se îndreptară treptat, plutind în voie. Întinseră pânzele şi intrară din nou pe canal. Nouveniţii de pe continent, încărcaţi cu multă marfă, veneau să ancoreze pe plajă. Cei şase continuau să vorbească şi să analizeze. Marea era calmă între flux şi reflux, apoi începu refluxul.

În tot acest timp al-Malik asculta, vorbind puţin şi lăsându-i pe ceilalţi să spună ce aveau pe suflet fără reţineri sau teamă. Apoi culegea cu grijă perlele înţelepciunii din cenuşă.

Revizuiră ordinele de luptă pentru forţele pe care se puteau baza şi făcură liste cu şeicii care aveau îndoieli şi nu se hotărâseră. Apoi făcură comparaţie între aceştia şi forţele comandate de ibn Yaqub. După ce ascultă tot ce avură ceilalţi de spus, al-Malik luă o hotărâre.

— Va depinde de triburile din adâncul deşertului, Saar, Dahm şi Karab. Ei sunt marii războinici din Oman. Fără ei, cauza noastră nu poate câştiga. Nu ştim în ce direcţie va arăta lancea războiului.

Consilierii lui consimţiră murmurând, iar al-Malik spuse încet:

— Trebuie să merg la ei.

Tăcură o vreme, gândindu-se la planul de acţiune, apoi al-Allama spuse:

— Fratele tău, califul, nu te va lăsa. Dacă insişti, va adulmeca pericolul în aer.

— Voi face *haj,* pelerinajul la Meca, şi o voi lua pe

drumul străvechi prin deşert către Palatele Sacre, drumul care trece pe teritoriul triburilor. Califul nu poate opri un pelerin, căci riscă pedeapsa eternă.

— Riscul e uriaş, zise al-Allama.

— Nu se câştigă nimic fără riscuri uriaşe, răspunse al-Malik, iar Dumnezeu e mare.

— *Allah akbar!* răspunseră ei. Într-adevăr, Dumnezeu e mare.

Al-Malik făcu un gest graţios că erau liberi, iar ceilalţi veniră unul câte unul să-l îmbrăţişeze, să-i sărute mâna şi să-şi ia rămas-bun. Al-Allama rămase ultimul, iar al-Malik spuse:

— Stai cu mine. Este vremea pentru Maghrib, rugăciunile de la apusul soarelui. Ne vom ruga împreună.

Două sclave aduseră carafe cu apă limpede şi dulce din fântână şi cei doi bărbaţi îndepliniră ritualul purificării, spălându-şi mâinile în apa pe care fetele le-o turnau din carafele de argint, clătindu-şi gura de trei ori, trăgând de trei ori pe nas apa adunată în palma dreaptă şi scoţând-o afară pe nară cu degetele de la mâna stângă, apoi continuând să-şi spele faţa, braţele şi picioarele.

Sclavele plecară, iar al-Allama se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa către Kabaa din Meca, la mii de kilometri spre nord. Ducând palmele în spatele urechilor, începu chemarea la rugăciune cu voce tare: „Dumnezeu este mare. Mărturisesc că Mohamed este trimisul lui Dumnezeu. Veniţi la rugăciune! Veniţi la izbăvire!”

Jos, în curte, sub palmierii aflaţi de-a lungul capătului de plajă, sute de siluete în veşmânt tradiţional se adunau în tăcere şi se aşezau în poziţia de închinăciune, cu toţii întorşi în aceeaşi direcţie.

— A început rugăciunea! intonă al-Allama.

După ce se termină, al-Malik îi făcu semn hogelui să ia loc pe o pernă din dreapta lui.

— Am văzut băiatul, pe al-Amhara, când am sosit pe plajă. Spune-mi cum i-a fost în absenţa mea.

— Creşte ca un tamarin, puternic şi înalt. Este deja un călăreţ bun. Are mintea ageră şi limba ascuţită, uneori prea ascuţită. Are deseori tendinţa de a vorbi nerespectuos cu cei mai în vârstă sau cu cei care-i sunt superiori. Nu

acceptă cu uşurinţă criticile sau constrângerile. Iar când e furios sau recalcitrant, cuvintele pe care le alege ar face şi un căpitan de corabie să roşească, zise al-Allama strâmbând din nas.

Al-Malik îşi ascunse zâmbetul după marginea ceştii de cafea. Ceea ce auzea îl făcea să-şi iubească şi mai mult fiul păgân. Avea să devină un excelent conducător de oameni.

Al-Allama vorbi mai departe:

— A devenit bărbat şi a fost circumcis cum se cuvine de Ben Abram. Când va veni momentul să accepte Islamul, va fi pregătit.

— Asta e bine, zise prinţul. Şi spune-mi, părinte sfânt, au dat roade învăţăturile tale în această direcţie?

— Acum ne vorbeşte limba de parcă s-ar fi născut cu ea şi poate recita din memorie fragmente lungi din Sfântul Coran.

Al-Allama părea neliniştit şi evaziv.

— A făcut vreun progres în privinţa supunerii sale înaintea lui Dumnezeu? insistă al-Malik. Fără asta, profeţia nu poate să aibă efect.

— Însuşi Profetul a spus că niciun om nu poate fi forţat să se convertească la Islam. Trebuie să-l îmbrăţişeze în felul propriu şi atunci când doreşte.

— Deci răspunsul tău e nu?

— Îi place să discute în contradictoriu. Cred că singurul motiv pentru care învaţă pe de rost din Coran este pentru a se certa mai bine cu mine. Se laudă cu religia poporului său şi spune că într-o zi va fi introdus într-un ordin religios creştin, care se numeşte Cavalerii Ordinului Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal, ca bunicul şi tatăl lui.

— Nu se cade să ne îndoim noi de căile lui Allah, zise al-Malik.

— Dumnezeu e mare! întări al-Allama. Dar mai sunt multe de spus în legătură cu băiatul. Am primit întrebări din partea consulului englez din Zanzibar în privinţa lui.

Al-Malik se aplecă în faţă cu o figură serioasă.

— Dar nu a fost ucis consulul din Zanzibar în urmă cu un an?

— Era un om pe nume Grey. După moartea lui, englezii au trimis pe altul să-i ia locul.

— Înţeleg. Şi ce formă a luat cercetarea făcută de acest om?

— Îl descrie cu exactitate, precizând vârsta şi culoarea pielii. Ştie că al-Amhara a fost capturat de al-Auf şi că a fost vândut ca sclav. Ştie că a fost cumpărat de Excelenţa Voastră. Ştie numele pe care i l-am dat, al-Amhara.

— Cum a aflat toate acestea?

Pe fruntea lui al-Malik apărură riduri de îngrijorare.

— Nu ştiu, numai că Ben Abram mi-a povestit multe despre descendenţa băiatului. L-a întâlnit pe fratele mai mare al lui al-Amhara şi a vorbit cu el când l-au prins europenii la baza lui al-Auf.

Prinţul dădu din cap aprobator.

— Ce ştie doctorul în legătură cu băiatul?

— Familia lui este nobilă, apropiată de regele englez. În ciuda tinereţii sale, fratele lui al-Amhara este un marinar şi un luptător formidabil şi a făcut un jurământ cumplit să-l găsească şi să-l salveze pe fratele său mai mic. Poate că familia asta se află în spatele cercetărilor din Zanzibar. Nu ştim cu siguranţă, dar ar fi înţelept să nu ignorăm aceste întrebări.

Al-Malik se gândi puţin, apoi spuse:

— Englezii sunt cumpărători şi vânzători de sclavi. Cum se face că se opun acestui obicei practicat de alţii? Ce pot face ei să ne forţeze să le îndeplinim voia? Ţinutul lor e departe, la capătul pământului. Nu pot trimite o armată împotriva noastră.

— Ben Abram spune că europenii cunosc moduri perfide de a purta războaie. Le emit ordine firman căpitanilor de pe navele lor comerciale împotriva duşmanilor. Aceşti oameni sunt ca rechinii sau ca baracudele. Vin să jefuiască.

— Ar fi în stare regele englez să ne declare război din pricina unui copil?

— Ben Abram se teme că ar fi. Nu doar de dragul copilului, ci şi drept pretext de a-şi trimite navele în apele noastre, pentru a ocupa teritoriile şi bogăţiile omaneziior.

— Mă voi gândi la tot ce mi-ai spus, zise Al-Malik lăsându-l să plece. Adu-i la mine pe Ben Abram şi pe băiat mâine, după rugăciunile Zuhr.

***

Dorian sosi la audienţa cu prinţul măcinat deopotrivă de nerăbdare şi emoţie. Când îl întâlnise prima dată pe prinţ, Dorian nu avusese parte de asemenea îndoieli: al-Malik fusese doar un alt musulman, un duşman şi o căpetenie păgână. Însă învăţase multe de atunci sub îndrumarea lui al-Allama şi Ben Abram. Acum ştia că dreptul prinţului la tron era la fel de vechi precum cel al regelui englez, îi cunoştea aventurile de marinar şi faptele de războinic şi văzuse adoraţia pe care o nutreau supuşii faţă de el. Pe lângă asta, cordonul ombilical spiritual care-l lega pe Dorian de Anglia şi de creştinism începea să se destrame şi să dispară din pricina trecerii timpului şi a distanţei mari.

Acum nu mai avea ocazia să vorbească în limba maternă, gândind în arabă şi amintindu-şi tot mai greu cuvintele englezeşti pentru cele mai simple noţiuni. Chiar şi amintirile despre familia lui se estompau. Se gândea doar uneori la fratele său, Tom, iar planurile de evadare din Lamu fuseseră abandonate. Nu mai simţea că statutul său pe insulă era cel al unui prizonier. Se lăsa absorbit treptat de lumea arabă şi de modul de a gândi al arabilor. Acum, faţă în faţă cu prinţul din nou, era copleşit de admiraţie şi respect.

Când îngenunche înaintea lui al-Malik pe lespezile de mărgean de pe terasă şi-i ceru binecuvântarea, inima îi bătu mai repede de uimire şi de bucurie auzind felul în care prinţul îi răspunse la salut.

— Vino şi stai lângă mine, fiule. Avem multe de discutat.

Acest bărbat impresionant şi regal îl confirmase drept fiul său în faţa acelor martori. Dorian era mândru, dar după aceea fu copleşit de un sentiment puternic de vinovăţie. Îi apăru în faţa ochilor o imagine fugitivă cu tatăl său adevărat, dar în mintea lui chipul lui Hal începea să devină neclar.

„Îi voi rămâne mereu credincios tatălui meu adevărat”, promise el hotărât, însă se supuse invitaţiei lui al-Malik rapid şi plin de bucurie.

— Ai devenit bărbat în absenţa mea, zise Al-Malik studiindu-l cu aviditate.

— Da, stăpâne, răspunse Dorian. Se opri, adăugând din reflex: Cu voia lui Allah.

— Văd că aşa e.

Al-Malik observă conturul muşchilor tineri şi fermi şi lăţimea umerilor sub haina *kanzu* pe care Dorian o purta atât de firesc.

— Prin urmare, se cade să renunţi la numele de copil şi să primeşti numele unui bărbat. De azi înainte, vei purta numele al-Salil.

— Asta e voia lui Allah, spuseră la unison al-Allama şi Ben Abram.

Amândoi păreau mândri şi mulţumiţi de onoarea pe care prinţul i-o acorda protejatului lor. Le făcea cinste, căci prinţul alesese un nume promiţător: însemna Sabia Scoasă.

— Milostenia ta este ca soarele ce se înalţă după noaptea întunecată, răspunse Dorian, iar al-Allama înclină capul, aprobând cuvintele alese şi modularea vocii.

— Se cade şi să ai propriul purtător de lance.

Al-Malik bătu din palme şi un tânăr intră pe terasă în pas mare şi zvelt, precum cel al unei cămile în cursă. Avea probabil cu cincisprezece ani mai mult decât Dorian, apropiindu-se de treizeci, dar era războinic după îmbrăcăminte şi înfăţişare. Purta un iatagan încovoiat la brâu şi avea un scut rotund de bronz pe umăr.

— Acesta este Batula, îi spuse prinţul. Îţi va jura credinţă.

Batula se apropie de Dorian şi îngenunche în faţa lui.

— Începând de astăzi, eşti seniorul meu, spuse el cu o voce clară şi puternică. Duşmanii tăi sunt şi duşmanii mei. Oriunde vei merge, îţi voi purta lancea şi scutul lângă mâna dreaptă.

Dorian puse mâna pe umărul lui Batula ca să-i accepte jurământul, iar acesta se ridică în picioare. Cei doi tineri se priviră în faţă şi Dorian îl plăcu din instinct. Batula nu avea trăsături frumoase, dar faţa lui lată, cu nasul mare şi încovoiat, avea un aer onest. Când zâmbea, i se vedeau dinţii albi şi drepţi. Părul des şi negru era uns cu ulei ghee şi împletit într-o coadă care îi cădea pe umărul puternic.

— Batula este purtătorul lăncii, zise al-Malik, şi un luptător încercat în război. Te poate învăţa multe, al-Salil.

Lancea era arma adevăratului călăreţ arab. Dorian îi privise pe ucenici exersând pe teren şi se bucurase la auzul tropotului de copite şi la sclipirea de oţel a vârfurilor de lance în timp ce agăţau un inel de alamă suspendat în aer în plin atac.

— Voi fi un elev destoinic, promise Dorian.

Al-Malik îl lăsă pe Batula să plece. După plecarea acestuia de pe terasă, prinţul spuse:

— În curând voi face o altă călătorie lungă în nord – pelerinajul la Meca –, prin nisipurile şi sălbăticia deşertului. Tu mă vei însoţi, fiule.

— Inima mea se bucură că m-ai ales pe mine, mărite doamne.

Al-Malik făcu gestul prin care îi dădea permisiunea să plece şi, după ce Dorian ieşi, se întoarse spre al-Allama şi Ben Abram.

— Îi veţi trimite un mesaj sultanului din Zanzibar, pe care să-l transmită consulului englez de acolo. Se opri ca să-şi aleagă cuvintele potrivite, apoi continuă: Spuneţi-i că prinţul al-Malik l-a cumpărat pe al-Amhara de la al-Auf. A făcut-o ca să-l ia pe băiat sub oblăduirea lui şi să-l apere de rău. Spuneţi-i că, deşi al-Malik a făcut tot posibilul să-l protejeze, al-Amhara s-a îmbolnăvit grav şi a murit acum un an. E îngropat aici, pe insula Lamu. Spuneţi-i că aşa a rostit al-Malik.

Al-Allama se înclină.

— Va fi după cum porunceşti, Excelenţa Voastră.

Era impresionat de această soluţie ingenioasă.

— Al-Amhara a murit, continuă al-Malik. Îi veţi ridica o piatră de mormânt în cimitir cu numele acesta. Al-Amhara este mort. Al-Salil trăieşte în continuare.

— Cu voia lui Dumnezeu, zise Al-Allama, confirmând ordinul primit.

— Voi lua băiatul cu mine în deşert şi-l voi lăsa cu cei din tribul Saar să-l ascundă. Acolo, printre nisipuri, va învăţa calea războinicilor. În timp, europenii vor uita că a existat vreodată.

— E o decizie înţeleaptă.

— Al-Salil e mai mult decât un fiu pentru mine, el este talismanul meu. Nu voi ceda niciodată cerinţelor lor, zise el

blând, dar ferm.

***

Rândunica intră pe canal, apoi navigă în apele Zanzibarului. Aveau în faţă zece corăbii cu greement pătrat, înşirate în ancoraj alături de nenumărate nave arabe. Tom Courtney le studie cu atenţie. Arborau steagurile unora dintre cele mai mari naţiuni din emisfera de nord care făceau comerţ, cele mai multe fiind portugheze şi spaniole.

— Niciun european cât vezi cu ochii, domnule Tyler, anunţă Tom uşurat.

Nu-şi dorea astfel de complicaţii, respectiv să împartă un port neutru cu corăbiile duşmanului.

— Nu, aprobă Ned. Dar este cel puţin una care aparţine companiei India de Est.

Arătă spre o navă înaltă, o prinţesă a oceanului, care făcea dovada prestigiului companiei.

— O să ne ofere o primire şi mai rece decât ar fi făcut-o francezii.

Tom zâmbi cu nepăsare.

— Nu dau doi bani pe ei, zise el. Nu pot să ne facă nimic în afara tribunalelor din Anglia şi nu ne mai întoarcem acolo o vreme. Apoi adăugă în şoaptă: Nu, până când nu mă târăsc înapoi în lanţuri.

Ridică privirea spre vârful catargului lor, de pe care lipsea steagul. Nu dorise să arate ce naţionalitate au.

— De îndată ce aruncăm ancora, mă duc la mal să-i fac o vizită noului consul, îi spuse apoi lui Ned.

Vorbise cu căpitanul unei alte corăbii englezeşti din golful Table când începuseră lunga călătorie spre Capul Bunei Speranţe, iar acesta îi spusese că Grey avea un succesor la biroul consular din Zanzibar.

— E un tip tânăr trimis din Bombay, după ce Grey a fost ucis, ca să preia îndatoririle consulare de pe Coasta Febrei şi, desigur, cel mai important, ca să protejeze interesele Companiei John în acele ape.

— Cum îl cheamă? se interesase Tom.

— Nu-mi amintesc. Nu l-am întâlnit niciodată, dar se spune că e dificil şi ursuz, ameţit de propria sa importanţă.

Tom îl privi pe Ned intrând cu *Rândunica* în golf, după care aruncară ancora într-o apă atât de limpede, încât vedeau peştii multicolori înotând în jurul vârfurilor de corali la patru stânjeni sub carenă.

— Îl iau pe Aboli cu mine la mal, zise Tom de îndată ce lansară barca la apă.

Cei doi ajunseră pe cheiul de piatră de sub zidurile vechiului fort portughez şi o luară pe străzile înguste.

Căldura şi îmbulzeala urât mirositoare le erau atât de familiare, încât lui Tom abia îi venea să creadă că trecuseră aproape doi ani de când ancoraseră aici ultima dată. Cerură indicaţii de la căpitanul arab al portului cu privire la noul consul.

— Nu, nu, le spuse el. Noul consulat nu se mai află în vechea casă a lui *efendi* Grey din oraş. O să trimit un băiat să vă arate drumul. Alese un ştrengar zdrenţăros din roiul de copii care-i băteau la cap pe străini să le dea de pomană şi adăugă: Puiul ăsta de diavol o să vă îndrume. Să nu-i daţi bacşiş mai mult de o anna.

Băiatul o luă înainte dansând, conducându-i prin talmeş-balmeşul aleilor înguste şi al clădirilor dărăpănate în dumbrăvile de palmieri. Mergând pe drumul prăfuit, la aproape doi kilometri după ultima magherniţă ajunseră la o vilă mare, aflată în spatele unor ziduri înalte. Deşi casa părea veche, zidul exterior fusese reparat recent şi văruit cu var nestins. Acoperişul casei mari care se zărea pe deasupra zidului era proaspăt acoperit cu frunze de palmier. Pe poartă erau două plăci de alamă. Pe una scria: „Consulatul Maiestăţii Sale”. Dedesubt se afla emblema companiei, cu leii săi agresivi, şi legenda: „Biroul Companiei Unite a Negustorilor din Anglia care fac negoţ în Indiile de Est”.

Un slujitor răspunse de îndată ce Tom trase clopotul de la poartă, iar acesta îl trimise cu un bilet pentru stăpânul lui. După câteva minute, omul se întoarse. Tom îl lăsă pe Aboli să-l aştepte în curte şi-l urmă.

Casa cea mare era împrejmuită de grădini şi de fântâni în stil oriental. Tavanele erau înalte, iar piesele de mobilier erau puţine, însă în camerele prin care slujitorul îl conducea pe Tom erau vaze cu flori tropicale, iar aceste decoraţiuni

florale şi aranjamentul pernelor pe mobila austeră de lemn trădau o mână de femeie. În cele din urmă, slujitorul îl duse pe Tom într-o cameră mare cu podele de piatră şi corpuri de bibliotecă ce străjuiau pereţii.

— Vă rog să aşteptaţi aici, *efendi.* Stăpânul vine în curând.

Rămas singur, Tom privi la ventilatorul care se învârtea încet, apoi la şirul de fire şi de scripeţi care duceau spre o gaură din perete, unde un sclav trăgea ritmic de un fir pentru a face ventilatorul să se învârtă.

Se îndreptă spre biroul din centrul camerei şi privi la suportul pentru peniţă şi la călimară, aranjate perfect, apoi la mormanele de documente legate cu panglică roşie şi dispuse cu o precizie militară. Se îndepărtă de birou şi se plimbă prin faţa rafturilor cu cărţi, încercând să ghicească din conţinutul lor ce caracter avea omul pe care venise să-l cunoască. Rafturile erau pline de cărţi mari şi de rapoarte cartonate cu emblema companiei imprimată pe cotor. Nu se vedea nimic de natură personală, iar camera părea lipsită de suflet.

Sunetul unor paşi pe lespezile de pe terasa de afară îi atrase atenţia, de lângă intrarea în curtea interioară, şi se întoarse tocmai când o siluetă înaltă şi zveltă apăru în prag. Soarele tropical strălucitor îi bătea din spate, aşa că Tom nu-l recunoscu de la început. Consulul se opri şi-şi lăsă ochii să se obişnuiască cu întunericul din cameră după lumina puternică de afară. Era îmbrăcat într-un costum negru de serj, cu guler alb de dantelă.

Apoi intră în cameră şi-şi scoase pălăria neagră cu borul lat. Pentru prima oară, Tom îi văzu bine faţa. O vreme, uimirea lui fu atât de mare, încât nu se putu mişca sau vorbi. Apoi izbucni în râs şi se apropie.

— Guy! Eşti chiar tu?

Deschise braţele impulsiv şi-şi îmbrăţişă fratele geamăn.

Era limpede că uluirea lui Guy Courtney era la fel de mare ca a lui Tom. O mulţime de emoţii diferite apărură pe faţa lui, apoi se şterseră. Trăsăturile îi deveniră reci şi încremenite şi se trase înapoi din îmbrăţişarea lui Tom.

— Thomas, zise el. Habar nu aveam că eşti tu. Ai semnat cu un nume fals pe bilet.

— Nici eu nu ştiam că eşti tu, spuse Tom, lăsându-şi braţele să-i cadă pe lângă corp.

Ignoră acuzaţia că ar fi folosit un nume fals. Considerase că era înţelept să nu folosească numele adevărat aici, în cazul în care, cine ştie cum, ajunsese înaintea lui în Zanzibar vreun mandat de arestare pentru asasinarea lui William. Analiză expresia lui Guy ca să descopere vreun indiciu că ştia ceva despre asta şi înţelese că nu se putea baza pe fratele său geamăn să-l apere de justiţie.

Se priviră în tăcere preţ de un minut, care lui Tom i se păru o veşnicie. Apoi Guy întinse mâna dreaptă şi Tom i-o strânse uşurat.

Strânsoarea lui Guy era moale, iar pielea îi era rece ca şi expresia feţei. Dădu drumul mâinii lui Tom după o atingere scurtă, apoi se întoarse spre birou.

— Te rog să iei loc, Thomas. Îi arătă scaunul cu spătar înalt din cameră fără să se uite direct în ochii lui. Sper că nu te-ai întors în aceste ape ca să faci vreun soi de comerţ. Faptul că foloseşti un nume fals mă face să cred că aşa stau lucrurile. Când Tom nu răspunse, continuă: Trebuie să te avertizez în legătură cu loialitatea mea faţă de companie înainte de toate, spuse el, vorbind de parcă ar fi invocat numele Domnului, aşa că voi trimite imediat un raport la Londra.

Tom se uită la el, simţind că se enervează.

— Doamne sfinte, Guy, asta este prima ta grijă? Nu suntem fraţi? Nu vrei să afli nimic despre tata şi despre Dorian?

— Sunt la curent deja cu moartea tatii. Nava companiei care a intrat azi în port mi-a adus o scrisoare din Anglia de la lordul Childs şi de la fratele nostru, William, răspunse Guy.

Tom simţi un val de uşurare când îşi dădu seama că Guy nu auzise despre moartea lui William.

Guy puse pana la loc în suport şi continuă:

— Am jelit moartea tatălui nostru în felul meu, aşa că nu mai avem ce ne spune despre acest subiect. Gura i se înăspri. Şi-apoi, tu ai fost mereu favoritul lui. Eu nu însemnam prea mult pentru el.

— Nu e adevărat, Guy. Tata ne iubea pe toţi la fel,

izbucni Tom.

— Aşa spui tu, zise Guy ridicând din umeri. Cât despre Dorian, am auzit că s-a pierdut pe mare, că s-a înecat şi că a murit.

— Nu, nu a fost aşa. Tom nici nu încercă să vorbească mai încet. A fost prins de musulmani şi vândut ca sclav.

Guy râse fără veselie.

— Mereu ai fost înclinat spre poveşti nebuneşti. Te asigur că, în calitate de consul al Maiestăţii Sale în aceste teritorii, am acces la cele mai de încredere surse de informaţii.

În ciuda negării, lui Tom i se păru că observă o schimbare a expresiei lui.

— Eram acolo, Guy, fir-ai să fii! Am văzut cu ochii mei.

Guy se aşeză la birou, jucându-se cu pana şi mângâindu-şi obrazul cu ea.

— Ah, ai văzut când a fost vândut ca sclav? E de mirare că nu ai făcut nimic ca să împiedici acest lucru.

— Nu, mitocan fanfaron! strigă Tom. Ştiu că a fost capturat de piraţii musulmani – nu era nici mort, nici înecat. Mai ştiu sigur şi că a fost vândut ca sclav.

— Ce dovadă... începu Guy, dar Tom se apropie de birou şi izbi în el cu palmele atât de tare, încât cerneala se vărsă şi stropi mormanul de documente.

— Mărturia arabilor pe care i-am prins pe Fior de la Mar şi dovada oferită de ochii şi de simţurile mele. Îţi spun că Dorian e în viaţă şi e datoria ta de frate şi de englez să mă ajuţi să-l găsesc.

Guy sări în picioare. Era palid ca un mort, iar ochii îi sticleau.

— Cum îndrăzneşti să vii în casa mea, pe teritoriul meu, cu vechiul tău stil lăudăros şi plângăcios, şi să-mi dictezi mie ce să fac? strigă el la Tom, împroşcând cu picături de salivă.

— Sfinte Iisuse, Guy, nu mă ispiti mai mult! O să-ţi iau pielea aia laşă de pe spate cu biciul dacă nu-ţi faci datoria faţă de fratele nostru mai mic.

— Zilele acelea au trecut de mult, Thomas Courtney. Eu sunt stăpân aici, reprezentantul ales al Maiestăţii Sale şi al companiei. O să te trezeşti aruncat în închisoare, cu corabia

ta frumoasă confiscată, dacă ridici mâna la mine, zise el tremurând de furie. Să nu îndrăzneşti să-mi ţii mie predici, nu după ce i-ai făcut lui Caroline!

Vocea i se transformă într-un ţipăt când pronunţă numele ei, iar Tom se dădu în spate de parcă l-ar fi izbit în piept un glonţ de muschetă.

Guy păşi în spate în acelaşi timp, îngrozit de ceea ce lăsase să-i scape la mânie. Tom era nedumerit de această acuzaţie care lovise în plin. Se uitau amuţiţi unul la celălalt şi, în tăcerea aceea, un sunet slab îi făcu pe amândoi să se întoarcă spre uşa prin care se intra din grădină.

Acolo stătea o femeie. Era îmbrăcată într-o haină de mătase chinezească de un verde-deschis, cu mâneci tăiate şi gâtul înalt. Fustele bogate îi acopereau gleznele şi doar vârful încălţărilor se vedea de sub ele. Se uita la Tom de parcă tocmai îşi văzuse propria fantomă. Avea o mână la gât, iar cu cealaltă îl ţinea pe copilul care mergea împleticit pe lângă ea.

— Ce cauţi aici, Caroline? răcni Guy. Ştii bine că nu ai voie să vii aici când am oaspeţi.

— Am auzit glasuri, zise Caroline ezitând.

Avea părul adunat în bucle în vârful capului, iar cârlionţii îi atârnau pe obraji, dar Tom văzu că avea tenul palid, de parcă abia îşi revenise dintr-o boală.

— Mi s-a părut că mi-am auzit numele strigat. Se uita încă la Tom.

Copilul purta un şorţ şi câteva funde în buclele blonde, iar Tom văzu o faţă mică şi angelică, cu buze roz, perfect conturate.

— Cine-i omul acela? întrebă copilul şi arătă la Tom chicotind.

— Ia-l pe Cristopher de aici, strigă Guy la Caroline. Imediat!

Caroline părea să nu-l audă.

— Tom? zise ea pe un ton năucit, întrebător. Credeam că nu te voi mai vedea niciodată.

Cristopher o ţinea de mână şi încerca să facă spre el câţiva paşi nesiguri, dar ea îl trase uşor înapoi.

— Ce mai faci, Tom?

— Sunt sănătos, răspunse Tom stângaci, aşa cum sper

că eşti şi tu.

— Am fost bolnavă, şopti Caroline uitându-se la el. Îşi umezi buzele. De la naşterea copilului nos... Se opri, roşie la faţă şi confuză. De la naşterea lui Cristopher.

— Îmi pare rău. O umbră de regret apăru pe faţa lui Tom. Familia ta... Ce fac părinţii şi surorile tale? Trebuia să-şi amintească numele lor. Agnes şi Sarah?

— Tata a fost numit guvernator în Bombay. El a aranjat postul de consul pentru Guy în Zanzibar. Se uită neliniştită spre soţul ei, care încă se încrunta la ea. Mama a murit de holeră acum un an.

— Îmi pare foarte rău, interveni Tom. Era o doamnă încântătoare.

— Mulţumesc, zise Caroline înclinând capul cu tristeţe. Sora mea Agnes s-a măritat la Bombay.

— Dar era atât de tânără! protestă Tom, amintindu-şi cele două fetiţe băieţoase de pe *Serafim.*

— Nu mai e un copil. Are şaptesprezece ani, îl corectă Caroline.

Tăcură din nou, iar Guy se prăbuşi pe scaun, renunţând să-i mai spună soţiei sale să plece.

Involuntar, Tom se uită la copilul care se ţinea de fustele lui Caroline.

— E un copil frumos.

Ridică din nou ochii spre faţa ei. Ea dădu din cap, ca un răspuns la o întrebare care nu fusese pusă.

— Da, spuse ea. La fel ca tatăl lui.

Tom simţi o nevoie irezistibilă să meargă la copilul care râdea şi să-l ridice în braţe. Însă făcu un pas în spate ca să-şi înăbuşe pornirea.

— Caroline! interveni Guy din nou, cu şi mai multă fermitate. Am treburi de rezolvat. Te rog să-l duci pe Cristopher de aici.

Caroline păru că se întristează şi îl privi în faţă pe Tom, cu o sclipire disperată în ochi.

— M-am bucurat să te văd din nou, Tom. Poate ne mai vizitezi cât stai în Zanzibar. Poţi să vii să iei cina cu noi la consulat într-o seară?

Întrebarea ei avea un ton nostalgic.

— Nu cred că Tom va sta aici suficient încât să facă

vizite.

Guy se ridică din nou şi se încruntă la ea ca şi cum ar fi vrut să o reducă la tăcere.

— Mare păcat, zise Caroline. Atunci, îmi voi lua la revedere acum. Ridică băieţelul în braţe. Adio, Tom!

— Adio, Caroline!

Cu Cristopher în braţe, ea ieşi pe uşă foşnindu-şi fustele de mătase. Copilul privea serios în urmă către Tom, peste umărul mamei sale.

Mult timp după plecarea lor, cei doi fraţi rămaseră tăcuţi. Apoi, Guy spuse cu o voce rece şi stăpânită:

— Vreau să stai la distanţă de familia mea. Nu voi mai tolera nicio discuţie cu soţia mea. Te-am mai provocat o dată la duel. O voi face din nou dacă e cazul.

— Nu mi-ar face nicio plăcere să te omor. N-ai fost niciodată un spadasin bun, Guy, zise Tom gândindu-se la William.

Păstra sentimentul apăsător de vinovăţie în suflet.

— Nu-mi doresc să intervin în viaţa ta privată. De azi înainte, vom discuta numai despre afaceri. Putem să cădem la învoială?

— Oricât de neplăcut mi se pare orice contact cu tine, sunt de acord, răspunse Guy. În primul rând, voi repeta întrebarea. Ai de gând să faci orice fel de comerţ în aceste ape? Am primit rapoarte din port cum că nava ta este plină de mărfuri. Ai licenţă comercială de la companie? Transporţi mărfuri de vânzare?

— Suntem la treisprezece mii de kilometri de Londra. Suntem dincolo de linie, domnule, şi nu recunosc autoritatea ta în legislaţia engleză ca să-mi poţi pune piedici sau să-mi pui la îndoială intenţiile. Tom îşi ţinea cu greu furia în frâu. Prima mea grijă este Dorian. Ai întrebat sultanul din Zanzibar despre el?

Guy deveni neliniştit.

— Nu am avut niciun motiv să-l abordez pe sultan pe acest subiect şi-ţi interzic şi ţie să o faci. Am reuşit să stabilesc o relaţie cordială cu el. Acum are o părere favorabilă despre Anglia şi despre companie. Nu vreau ca această stare de lucruri să fie tulburată de cineva care aduce acuzaţii la adresa suveranului, prinţul al-Malik.

Expresia lui Tom se schimbă brusc.

— De unde ştii că al-Malik l-a cumpărat pe Dorian ca sclav? N-am pomenit numele acesta.

Guy părea zăpăcit şi tăcu multă vreme, căutând un răspuns adecvat.

— Al-Malik este stăpânul absolut al acestei coaste. Mi s-a părut firesc să presupun...

— Pe Dumnezeu, Guy! Nu era firesc să presupui nimic! Ştii ceva despre ce s-a întâmplat cu Dorian! Şi dacă nu-mi spui, mă duc eu însumi la sultan.

— Ba nu! strigă Guy, sărind în picioare. N-am să te las să distrugi toată munca mea de aici.

— Nu mă poţi opri.

— Ascultă-mă. Guy îşi schimbă tonul. Foarte bine, o să-ţi spun adevărul. Am auzit şi eu zvonurile despre băiatul alb cu părul roşu prins de arabi. Fireşte, m-am gândit la Dorian, aşa că am făcut cercetări la sultan. Mi-a promis că va trimite un mesager la prinţul al-Malik ca să afle adevărul. Aştept să aflu veşti de la prinţ.

— De ce m-ai minţit? De ce nu mi-ai spus asta imediat? întrebă Tom. De ce a fost nevoie să te forţez să-mi spui?

— Pentru că te cunosc foarte bine. N-am vrut să dai buzna să-l iei la întrebări pe sultan. Treburile mele cu el sunt foarte delicate.

— Cu cât timp în urmă ai pus întrebările acestea? întrebă Tom.

— Nu vreau să te bagi! Guy evită răspunsul în ciuda insistenţei lui Tom. Mă ocup eu de chestiunea asta.

— Cu cât timp în urmă?

— E ceva vreme... Guy se uită în jos, spre birou. Tranzacţiile cu arabii durează.

— Când?

Tom veni spre el şi-şi apropie faţa de a lui.

— Când am ajuns prima dată pe insulă, recunoscu Guy. Acum un an.

— Acum un an!? strigă Tom. Acum un an! Ei bine, crede-mă, eu n-am să aştept atât de mult. O să merg la sultan chiar azi ca să-i cer un răspuns.

— Îţi interzic! strigă Guy. Eu sunt consulul!

— N-ai decât să-mi interzici cât vrei, Guy, îi spuse Tom

înverşunat. Mă duc chiar acum la fort.

— Îi voi trimite un raport complet despre purtarea ta lordului Childs la Londra, ameninţă Guy disperat. Nava companiei, aflată acum în port, pleacă spre Anglia în câteva zile. Lordul Childs va dezlănţui toată mânia companiei asupra ta.

— Oricât m-ai ameninţa, n-o să mă opreşti să-l caut pe Dorian. Trimite orice raport vrei, Guy, dar o să treacă un an şi ceva până să primeşti un răspuns. Eu o să fiu deja la mii de kilometri depărtare, cu Dorian în grija mea.

— Părăseşte de îndată această casă, domnule! strigă Guy. Şi să nu mai îndrăzneşti să-i treci pragul vreodată.

— E o invitaţie exact pe gustul meu, domnule. Tom îşi îndesă pălăria pe cap. Îţi doresc o zi bună!

Se îndreptă spre uşă fără să mai privească în urmă şi zâmbi când Guy urlă după el:

— Îţi interzic să te apropii de palatul sultanului! O să-i trimit vorbă de îndată că eşti un intrus şi că nu beneficiezi de protecţia Maiestăţii Sale sau a acestei instituţii.

***

Tom se înapoie în port pe aleea nisipoasă, cu Aboli grăbind pasul ca să-l ajungă. Aboli nu primise niciun răspuns la primele lui întrebări, aşa că închise gura şi-l urmă pe Tom, care era înnebunit de furie. Voia să dea buzna în fortul sultanului, aflat mai sus de port, să-l ia pe porcul acela păgân de guler şi să-l strângă de gât până când obţinea nişte răspunsuri. Cel puţin era în stare să admită că era stăpânit de emoţii şi că era încă o dată pe punctul de a comite un atac violent care putea să transforme iniţiativa lui într-un dezastru. „Trebuie să mă întorc pe *Rândunică*, unde nu pot face ceva necugetat, şi să vorbesc cu Aboli şi cu Ned înainte de a trece la fapte”, îşi spuse el. Dar mâna i se îndreptă către sabia Blue Neptune şi mânia îl cuprinse din nou. „Dacă trebuie să înfrunt cu micuţa *Rândunică* toată flota musulmană ca să-l salvez pe Dorian, jur că nici nu o să clipesc”.

În spatele lui se auzi apoi un strigăt, atât de slab încât la început, din cauza furiei, nici nu ajunse până la el. Apoi se

auzi sunetul copitelor în galop şi vocea ajunse până la el.

— Tom! Aşteaptă! Aşteaptă-mă! Trebuie să-ţi vorbesc. Tom se întoarse şi privi în urmă pe alee. Calul venea în goană către el, iar călăreţul se apleca deasupra gâtului lui, împrăştiind nisipul alb sub copite.

— Tom!

De data asta, îşi dădu seama că era o voce de femeie. Când calul se apropie, văzu fustele ei fluturând în spate şi părul lung răsfirat de vânt. Mânia îi dispăru ca prin minune şi se uită uluit la ea.

Călărea ca bărbaţii şi fără şa, iar Tom întrezări picioarele albe de-o parte şi de alta a calului, goale până mult deasupra genunchilor, unde i se adunaseră fustele. Ea ridică un braţ subţire şi-i făcu semn.

— Tom!

Deşi îl striga pe numele de botez, Tom nu o recunoscu. Ea opri galopul iepei lângă el şi sări jos fluturându-şi fustele. Îi aruncă frâiele lui Aboli.

— Te rog, ţine astea, Aboli, zise ea.

Bărbatul se dezmetici din şoc şi apucă frâiele.

— Tom! O, Tom!

Apoi fata alergă spre el şi-şi înfăşură braţele în jurul gâtului său.

— Credeam că nu o să te mai văd niciodată. Îl strânse tare în braţe, apoi păşi în spate şi-l prinse de ambele mâini. Ia să te văd!

Se priviră lung.

Avea părul lung, de un castaniu delicat, dar faţa nu-i era frumoasă – maxilarul era prea lat, iar gura prea mare, mai ales când zâmbea aşa cum făcea acum. Ochii ei erau de un albastru englezesc strălucitor, scânteind spre el printre genele lungi. Văzu de îndată că pielea îi era principala podoabă. Era fără pată, chiar dacă, atinsă uşor de soarele tropical, avea o nuanţă aurie ce nu era la modă. Era aproape la fel de înaltă ca el, iar ochii ei priveau direct în ai lui. Avea o postură lejeră şi încrezătoare, cu o mişcare din şolduri şi o poziţie a umerilor mai degrabă băieţeşti.

— Nu mă recunoşti, nu-i aşa, Tom? zise ea râzând.

El dădu năucit din cap. I se părea fascinantă faţa ei, cu ochii plini de veselie şi însufleţiţi de inteligenţă.

— Iertaţi-mă, doamnă, se bâlbâi el. M-aţi prins pe picior greşit.

— Auzi, doamnă! îl mustră ea. Sunt Sarah. Îi scutură mâinile. Sarah Beatty, sora mai mică a lui Caroline. Spuneai despre mine că sunt un tăun. „De ce mă bâzâi mereu la cap ca un tăun, Sarah?” îl imită ea. Acum îţi aminteşti?

— Pe toţi sfinţii, cât de mult te-ai schimbat! exclamă el cu uimire şi, oricât de mult îşi dori să se abţină, se uită în jos spre curbura frumoasă a sânilor plini de sub corsaj.

— La fel ca tine, Tom. Ce s-a întâmplat cu nasul tău?

Tom îşi atinse jenat vârful nasului.

— A fost spart.

— Bietul Tom! zise fata prefăcându-se că-l compătimeşte. Dar ţi se potriveşte destul de bine. O, Tom, ce bine îmi pare să te văd! îl luă de braţ şi-l conduse pe alee către oraş.

Aboli mergea în urma lor, la o distanţă respectuoasă.

— Ţi-am auzit vocea când strigai la Guy. Nu-mi venea să cred că este a ta, deşi am recunoscut-o imediat. Îi aruncă o privire piezişă şi năstruşnică. Aşa că am ascultat la uşă. Guy m-ar fi bătut dacă m-ar fi prins.

— Te bate? se burzului Tom protector. O să am eu grijă de asta!

— Ei, taci, nu fi prostuţ! Pot să am singură grijă de mine. Dar să nu pierdem timpul vorbind despre Guy. Pot să stau doar puţin. O să-mi simtă lipsa şi o să trimită servitorii după mine.

— Sarah, avem atât de multe de discutat!

Tom se simţea ciudat de nefericit la gândul că aveau să se despartă atât de curând. Braţul ei, petrecut pe după al lui, era puternic şi cald. Avea un parfum ca o aură, care stârnea ceva înăuntrul lui.

— Ştiu. Te-am auzit vorbind cu Guy despre micul Dorian. Toţi îl iubeam. Vreau să te ajut. Se gândi repede la ceva. Există o veche mănăstire abandonată de iezuiţi către punctul sudic al insulei. Ne vedem mâine acolo, când bat clopotele după-amiază pentru ora două. Fata râse. Vezi? îmi amintesc toate lucrurile marinăreşti pe care le-am învăţat de la tine. O să fii acolo?

— Desigur. Ea dădu drumul braţului lui, se întoarse spre

Aboli şi-l îmbrăţişă. Îţi aminteşti cum ne jucam de-a calul, Aboli? Mă cărai în spate.

Un zâmbet lumină faţa lui Aboli, transfigurând-o.

— Domnişoară Sarah, v-aţi făcut atât de frumoasă!

Ea îi luă frâiele din mâini.

— Ajută-mă să urc!

El făcu palma căuş şi, când fata puse piciorul, o ridică uşor pe spatele iepei. Zâmbindu-i încă o dată lui Tom, îl preveni:

— Să nu uiţi!

Apoi se întoarse şi lovi cu pintenii în coasta iepei.

Tom o privi îndepărtându-se în galop.

— Nu, zise el încet. Nu uit.

***

— *Efendi,* stăpânul meu, sultanul, nu se simte bine. Nu poate primi niciun vizitator, nici măcar pe cei atât de agitaţi ca dumneata.

Vizirul îi zâmbi batjocoritor lui Tom. Portul era plin de navele francezilor, toţi căpitanii cereau gălăgios audienţă la stăpânul lui şi toţi căutau favoruri, licenţe comerciale, permisiunea de a vizita teritorii interzise mai la nord.

— Când mă primeşte? întrebă Tom.

Vizirul făcu gura pungă, dezaprobând o întrebare atât de directă şi de necioplită. Ştia că păgânul acesta tânăr era la comanda unei nave minuscule care nu putea transporta prea multe mărfuri de schimb şi că ceva nu mirosea a bine în legătură cu el. Nu merita să-l ia cu adevărat în serios. Însă era diferit: vorbea arabă bine şi inteligibil şi înţelegea eticheta afacerilor – oferise daruri potrivite pentru a-şi croi drum către sultan.

— Când o fi voia lui Allah, zise vizirul ridicând graţios din umeri. Poate peste o săptămână, poate peste o lună, nu ştiu.

— O să mă întorc mâine-dimineaţă şi în fiecare zi după aceea până când sultanul se învoieşte să mă vadă, îl asigură Tom.

— Iar eu voi aştepta întoarcerea dumitale în fiecare zi, aşa cum pământul uscat de secetă aşteaptă ploaia, spuse

vizirul sec.

Aboli îl aştepta la poarta fortului, iar Tom ridică o sprânceană drept răspuns la întrebarea sa nerostită. Era prea furios şi frustrat ca să vorbească. Se întoarseră pe acelaşi drum prin piaţa de mirodenii, unde aerul era plin de aroma de cuişoare şi de boia, pe lângă butucul din piaţa de sclavi unde aceştia erau biciuiţi şi de care era legată o femeie îndărătnică, cu carnea de pe spate atârnând în franjuri însângerate, apoi pe strada cu negustorii de aur, către cheiul de piatră din port unde aştepta barca.

Când se aşeză în barcă, Tom ridică privirea spre cer ca să ghicească unghiul soarelui, apoi scoase ceasul Tompion de argint din buzunar şi deschise capacul.

— Vâsliţi spre capătul sudic al insulei, spuse el.

Verificase harta cu o seară înainte şi văzuse că ruinele mănăstirii iezuite erau marcate. Un golfuleţ din apropiere ar fi trebuit să le servească drept loc de acostare.

În timp ce vâslaşii avansau prin canal, apropiindu-se de reciful de corali care-şi arăta colţul printre valurile zgomotoase, Tom simţea că dispoziţia sa proastă se evaporă în lumina veselă a soarelui la gândul că avea să se întâlnească cu Sarah.

În faţa bărcii, văzu undele din largul mării izbind cu o forţă mai mare punctul sudic, neprotejat al insulei. Când se ridică şi studie ţărmul, observă cursul râului cu apă proaspătă, marcat de vegetaţia bogată, care cobora spre lagună. Era întotdeauna un culoar prin recif în care apa dulce împiedica creşterea coralilor. Când ajunseră în dreptul pârâului, descoperi apa dulce din culoar şi o luă într-acolo. Plaja era pustie şi nu se vedea amprenta vreunei nave pe nisip. Tom sări de la pravă pe nisipul alb fără să-şi ude cizmele.

— Mă întorc cam într-o oră, îi spuse lui Aboli. Aşteptaţi-mă.

Găsi o cărare năpădită de ierburi care înainta pe lângă pârâu şi îşi croi drum cu forţa, înaintând pe uscat până în crângurile de palmieri. Văzu în faţă ruinele mănăstirii. Grăbi pasul şi, când ajunse sub zidurile prăbuşite, strigă tare:

— Sarah? Eşti aici?

Se auzi un cârâit când un stol de papagali îşi luă zborul

de pe crengile înalte ale unui smochin sacru, ale cărui rădăcini erau împletite cu lespezile prăvălite, dar niciun alt sunet.

Îşi continuă drumul pe lângă baza zidurilor, apoi auzi un nechezat de cal exact în faţa lui. Alergă înainte, incapabil să-şi mascheze nerăbdarea, şi găsi iapa legată de poarta prăbuşită. Şaua era aşezată lângă zid, dar nu se vedea nici urmă de călăreţ.

Era pe punctul să strige din nou, dar se răzgândi şi trecu precaut de poartă. Clădirea nu avea acoperiş, fiind năpădită de buruieni şi de lăstari de palmieri proaspăt germinaţi din nucile de cocos căzute. Şopârle cu capul albastru se furişau printre pietre, iar fluturii cu aripi strălucitoare pluteau în vârful florilor.

Când ajunse în mijlocul curţii străvechi, stând cu mâinile în şold, îşi aminti de glumele ei de demult. Era clar că nu se maturizase, că încă se ascundea de el.

— Număr până la zece, strigă el, aşa cum făcea când era doar un prichindel. Pe urmă vin după tine.

Cândva, ameninţarea asta era de ajuns să le facă pe ea şi pe sora ei să ţipe din ascunzătoare.

— Unu! numără el.

Vocea ei se auzi de deasupra lui:

— Guy spune că necinsteşti tinerele virgine.

Se răsuci în loc şi o văzu cocoţată pe arcada porţii, cu picioarele atârnând peste margine, cu pulpele expuse sub tivul fustelor şi cu picioarele goale. Fusese chiar deasupra.

— Spune că nicio creştină cuviincioasă nu e în siguranţă când ieşi tu la vânătoare. Înclină capul într-o parte şi adăugă: E adevărat?

— Guy e un neghiob, zâmbi Tom.

— Guy nu te place foarte mult. Niciun pic de căldură frăţească în inima lui.

Sarah începu să bălăngăne picioarele, iar el le privi. Erau netede şi zvelte.

— E adevărat că Cristopher e al tău?

Tom fu aproape şocat de această întrebare directă.

— Cine ţi-a spus asta? zise el încercând să-şi recapete calmul.

— Caroline, răspunse ea. Plânge întruna de ieri, de când

te-a văzut.

Tom se uită la ea nedumerit, fără să ştie ce să mai spună.

— Dacă mă dau jos, promiţi să nu sari pe mine... şi să nu-mi faci şi mie un copil? întrebă ea mieroasă, ridicându-se.

Tom simţi un tremur de spaimă în timp ce ea şovăia pe vârful îngust al zidului şubred, dar reuşi să vorbească.

— Ai grijă. O să cazi.

Ca şi cum nu l-ar fi auzit, Sarah alergă pe porţiunea îngustă de zid, coborând de pe o piatră pe alta, până când reuşi să facă ultimii metri dintr-o săritură. Era agilă ca un acrobat.

— Am adus un coş pentru picnic ca să mâncăm.

Trecu pe lângă el, înaintând printre ruine, iar el o urmă până la o chilie veche, fără acoperiş şi rămasă sub cerul liber, dar adăpostită de razele înclinate ale soarelui. Fata scoase coşul de sub un morman de frunze de palmier şi se aşeză, răsucindu-şi picioarele sub ea în stilul feminin şi fermecător care-i plăcea lui atât de mult. Îşi aranja fustele cu naturaleţe, lăsându-l din nou să-i vadă picioarele frumoase, care-i tăiau răsuflarea.

Deschise coşul şi, în timp ce scotea conţinutul, îl întrebă:

— Ai fost în vizită la sultan?

— M-a refuzat.

Tom stătea cu faţa la ea, cu spatele sprijinit de o lespede şi cu picioarele încrucişate.

— Desigur! Guy i-a trimis vorbă ca să-l prevină că vii să-l vezi. Apoi schimbă subiectul cu o repeziciune uimitoare: M-am servit cu o sticlă de vin din pivniţa lui. O ţinea ca pe un trofeu. E european şi a sosit cu ultima navă de acasă. Citi de pe etichetă: Corton Charlemagne. E bun?

— Nu ştiu, recunoscu Tom, dar sună impresionant.

— Guy spune că e minunat. Cumnatul meu are impresia că e mare cunoscător. E foarte mândru de el. S-ar înfuria dacă ar şti că-l bem. Am voie să beau doar o jumătate de pahar la cină. Vrei s-o deschizi? îi întinse sticla lui Tom şi aşeză platourile cu plăcinte şi carne rece. Mi-a părut foarte rău când am aflat de moartea tatălui tău, zise ea, întristându-se deodată. A fost atât de bun cu mine şi cu

familia mea în călătoria către Capul Bunei Speranţe!

— Mulţumesc, răspunse Tom.

Scoase dopul de la sticlă, întorcându-se într-o parte ca să ascundă umbra care-i trecuse pe faţă.

Ea îi sesiză tristeţea şi zâmbi ca să-l înveselească.

— Dacă tatăl meu nu ar fi aranjat postul de consul pentru Guy, încă ar fi un funcţionar oarecare în Bombay. Nu e chiar Lordul Mare şi Tare cum se crede. Îşi luă o expresie solemnă, care îl imita atât de bine pe fratele lui, cu tonul său pompos şi afectat, încât Tom se înseninã şi zâmbi: „Sunt cel mai tânăr consul din slujba Maiestăţii Sale. O să devin cavaler înainte de treizeci de ani”.

Tom râdea în hohote. Era o încântare să fie în preajma ei.

Apoi, deodată, se schimbă din nou şi deveni serioasă.

— O, Tom, ce ne facem cu bietul Dorian? Lui Guy nu-i pasă deloc! Nu-şi face griji decât pentru comerţul pe care compania îl face cu arabii şi pentru lordul Childs de la Londra. Nu face nimic care ar putea să-i supere pe sultan şi pe prinţ.

Expresia lui Tom se înnegură din nou.

— Nu o să-i las nici pe Guy, nici pe omanezi să mă abată din drum. Am o corabie bună şi rapidă şi o s-o folosesc dacă mă forţează să o fac.

— Ştiu foarte bine cât suferi, Tom. Dorian e ca şi fratele meu. Voi face tot ce pot ca să te ajut. Dar trebuie să ai grijă. Guy spune că prinţul le-a interzis navelor creştinilor să meargă mai departe la nord de Zanzibar – altfel riscă să le fie confiscate. Spune că arabii îi vor vinde pe membrii echipajului ca sclavi dacă încalcă acest decret. Se înclină spre el şi-i atinse braţul cu degetele ei lungi şi drepte. El le simţea reci pe piele. Va fi foarte periculos. N-aş putea să îndur dacă ţi s-ar întâmpla ceva, dragă Tom.

— Pot să am grijă de navă şi de echipajul meu, o asigură el, dar atingerea ei îi distrăgea atenţia.

— Ştiu că poţi. Ea îşi retrase mâna şi îi zâmbi. Vinul bietului Guy. Scoase două cupe de cositor şi adăugă: Hai să vedem dacă e atât de bun pe cât se laudă.

După ce luă o înghiţitură, murmură.

— Mmm... Ai face bine să ţii sticla lângă tine. Caroline

spune că violatorii îşi ameţesc victimele inocente cu băuturi tari înainte de a-şi satisface poftele cu ele. Fata făcu ochii mari. Iar eu *nu* vreau un copil cum are Caroline. Cel puţin, nu azi.

Avea un fel de a-l face să-şi piardă echilibrul. Bluza pe care o purta alunecase mai jos şi i se vedea umărul, dar ea nu părea să observe.

— Acum are şi Agnes un copil. S-a măritat cu căpitanul Hicks din armata companiei din Bombay. Se pare că cele două surori ale mele sunt iepe de prăsilă. Poate că vine din familie, aşa că trebuie să am mare grijă. Nu eşti însurat, nu-i aşa, Tom?

— Nu, zise el cu vocea răguşită.

Pielea de pe umărul şi de pe braţul ei era netedă şi bronzată, cu fire de păr blonde pe antebraţ, fine ca mătasea, care reflectau soarele.

— Asta e bine. Şi ce facem în legătură cu Dorian? Vrei să-l spionez pe Guy şi să aflu tot ce pot? Nu cred că el o să-ţi spună prea multe.

— Aş fi foarte recunoscător dacă m-ai ajuta.

— Pot să-i umblu în corespondenţă şi să trag cu urechea când are oaspeţi. E o gaură în perete prin care trec firele de la ventilator. E ca un confesional. Părea foarte mulţumită de ea însăşi. Dar, desigur, va trebui să ne întâlnim aici în mod regulat ca să-ţi dau raportul.

Ideea asta nu i se părea deloc proastă lui Tom.

— Mai ştii ce concerte aveam seara la bordul *Serafimului?* întrebă ea şi începu deodată să cânte refrenul de la *Spanish Ladies.*

Avea o voce curată şi neafectată, iar pe Tom, afon cum era, îl stârnea, simţind cum i se ridică părul de pe ceafă. Îi păru rău când ea încetă.

— Ce s-a întâmplat cu jupânul Walsh, profesorul nostru? întrebă ea. Era un omuleţ atât de comic!

— E cu mine pe *Rândunica.*

Îi povesti apoi despre toţi membrii echipajului pe care şi-i amintea de pe *Serafim.*

Ea lăcrimă când îi spuse cum murise Big Daniel Fisher, iar Tom ar fi vrut s-o ia în braţe ca să o liniştească. Dar nu făcu decât să schimbe subiectul şi-i povesti cum

capturaseră corabia şi despre lungul drum până acolo.

Ea ascultă fascinată, ştergându-şi lacrimile, şi-i lăudă curajul şi ingeniozitatea. În curând începu să vorbească din nou cu uşurinţă, sărind de la un subiect la altul de parcă păstrase sute de întrebări pentru el în anii în care fuseseră departe unul de altul. Tom era intrigat. Cu cât îi studia faţa mai mult, cu atât îşi dădea seama că prima lui părere fusese greşită. Poate că nu avea trăsături frumoase – nasul şi gura ei *erau* prea mari, iar maxilarul prea pătrat –, dar, punându-le la un loc cu vioiciunea şi cu spiritul care le însufleţea, creau un chip frumos şi expresiv. Ochii îi scânteiau când râdea şi avea obiceiul de a ridica bărbia când punea o întrebare, ceea ce-i plăcea nespus.

Umbrele din curte începură să se lungească în timp ce stăteau de vorbă. Deodată, ea se opri din povestea amuzantă despre sosirea împreună cu familia ei în Bombay şi reacţia lor faţă de o lume nouă, exotică şi necunoscută.

— O, Tom, e târziu. Timpul a trecut atât de repede! Am stat prea mult. Adună în grabă farfuriile şi goli cupele cu vin. Trebuie să plec. Guy o să se înfurie dacă bănuieşte măcar unde am fost.

— Guy nu e stăpânul tău, se încruntă Tom.

— E stăpânul casei noastre. Tata m-a lăsat în grija lui când mama a murit. De dragul lui Caroline, trebuie să-i fac pe plac. Îşi varsă nervii pe ea.

— Eşti fericită să locuieşti cu Guy şi Caroline, Sarah?

Simţea că, deşi petrecuseră puţin timp împreună, o cunoştea suficient de bine încât să-i poată pune o întrebare atât de delicată.

— M-aş putea gândi la alte situaţii care mi-ar conveni mai mult, spuse ea aproape şoptit, fără să ridice ochii din coşul de picnic.

Apoi îşi puse încălţările şi sări în picioare. Tom luă coşul, iar ea puse mâna subţire pe braţul lui, de parcă ar fi avut nevoie să-şi ţină echilibrul pe un teren nesigur, chiar dacă nu trecuse prea mult timp de când o văzuse dansând pe vârful zidului înalt.

— Când mai vii să-mi spui ce face Guy? întrebă Tom în timp ce punea coşul de răchită pe spatele iepei.

— Nu mâine, i-am promis lui Caroline că o ajut cu

Cristopher, dar pot veni poimâine, la aceeaşi oră.

El o prinse de talie şi o ridică în şa. Spera ca ea să îşi dea seama de forţa de care era nevoie pentru acest simplu gest, pentru că nu era o fată delicată ca o floare. În ziua aceea călărea pe o şa laterală.

Ea puse piciorul în jurul cornului de la şa, iar el o ajută să-şi aranjeze fustele. Apoi se uită la el în timp ce stătea lângă scăriţă.

— O, Tom, spuse ea impulsiv, m-am distrat atât de bine! Viaţa pe insulă e atât de mărginită şi de plictisitoare! Guy nu mă lasă nici să merg singură în oraş. Nu-mi amintesc când m-am distrat aşa ultima oară.

Apoi păru copleşită de acest acces brusc de sinceritate. Fără să mai aştepte răspuns, dădu pinteni calului şi porni pe poteca nisipoasă dintre palmieri. Stătea dreaptă în şa, ca o regină.

***

Când Tom trecu pe pasarela din port şi apoi pe sub porticul fortului, văzu doi bărbaţi venind spre el, adânciţi în conversaţie. Surprinse o frântură din discuţia lor când trecură pe lângă el, suficient cât să fie sigur că vorbeau în engleză, apoi se întoarse după ei.

— Dumnezeu să vă aibă în pază, domnilor, strigă el, ce „bine e să auzi o vorbă creştină în ţinutul acesta păgân. Pot să mă prezint? Robert Davenport.

Folosi pseudonimul pe care îl alesese ca să se păzească de mandatul de arestare care cu siguranţă îl urmărea. Cei doi englezi se întoarseră cu faţa spre el, cu expresii reţinute. Abia atunci îi recunoscu Tom: erau căpitanul şi unul dintre ofiţerii de pe nava *East Indiaman* din port. Îi văzuse aduşi de vâslaşi la ţărm ceva mai devreme în aceeaşi zi.

— Sper că aţi avut o călătorie plăcută până acum, zise Tom când cei doi se prezentară ezitanţi şi dădură mâna, încă băţoşi şi reci. Presupun că vă întoarceţi de la o audienţă la sultan?

— Da. Căpitanul dădu scurt din cap.

Nu-i mai oferi şi alte informaţii, iar Tom fu nevoit să

insiste.

— Cum e omul acesta? Asta e prima mea întâlnire cu el. Vorbeşte vreun pic de engleză?

— Nu vorbeşte decât limba lui uitată de Dumnezeu, răspunse celălalt. Îţi urez succes în discuţiile cu el. E un diavol viclean şi o să ai nevoie de tot norocul din lume. Se înclină şi adăugă: Iar acum, dacă eşti bun să mă scuzi, domnule...

Tom intră în fort dând pe afară de furie. Acum avea dovada că tot ce-i spusese Sarah era adevărat. La îndemnul lui Guy, propriul său frate, vizirul îi dădea cu tifla.

Un slujitor al vizirului încercă să-l facă să aştepte în anticameră, dar Tom trecu pe lângă el: ştia drumul către cabinetul său. Trase la o parte draperiile groase de mătase care acopereau intrarea şi dădu buzna înăuntru.

Vizirul era aşezat pe o platformă joasă din colţul opus al camerei. Încăperea duhnea a haşiş şi a beţişoare parfumate. Avea o tablă de scris în faţă şi un secretar alături, care-i întindea câte un document pentru a-l semna. Vizirul ridică ochii, surprins de intrarea precipitată a lui Tom.

— Acum un minut am vorbit cu un căpitan englez care venea dintr-o audienţă la Excelenţa Sa, anunţă Tom. M-am bucurat să aud că sultanul s-a refăcut atât de repede după boală, continuă el în arabă, căci asta înseamnă că acum mă poate primi şi poate răspunde rugăminţii mele.

Vizirul se ridică în picioare, dar Tom trecu pe lângă el, îndreptându-se spre următoarea uşă.

— Nu poţi să intri acolo! strigă el înspăimântat, dar Tom îl ignoră.

— Străjer! strigă vizirul. Opreşte-l!

Un bărbat solid, cu o haină lungă şi îmbrăcat pe jumătate în armură, apăru în cadrul uşii şi-i blocă drumul lui Tom. Ţinea mâna pe mânerul iataganului din teaca prinsă la curea, Tom păşi spre el şi-l apucă de încheietura mâinii de pe sabie. Paznicul încercă să tragă sabia, dar Tom îl ţinu de mână şi-i strivi încheietura într-o strânsoare cumplită, care-l făcu să se strâmbe, privind peste umărul lui în camera alăturată.

— Salutări, mărite doamne, îi strigă el bărbatului care

stătea întins pe un morman de perne. Invoc toate binecuvântările lui Allah asupra Domniei Voastre şi vă ofer respectele mele umile şi supuse. Doresc să vă vorbesc despre o chestiune de milostenie. Aşa cum a spus însuşi Profetul, copilul şi văduva merită compasiunea noastră.

Sultanul se uită la el şi se ridică în capul oaselor. Purta o haină băţoasă şi greoaie din mătase brodată şi pantaloni stacojii, strânşi la mijloc cu o cingătoare cu fir de aur. Avea un turban stacojiu, asortat cu pantalonii, iar barba îi era stufoasă şi deasă. Acum trăgea de ea neliniştit: nu se aşteptase să se confrunte cu un european barbar, care i se adresa cu sfintele cuvinte din Coran.

Vizirul, care alergase după Tom, se aruncă acum între ei.

— Iertare, stăpâne, am încercat să-l opresc. Acesta este necredinciosul neînsemnat de care v-am vorbit. Voi pune garda să-l scoată afară.

— Lasă-l în pace, zise sultanul. Voi asculta ce are de spus.

Tom dădu drumul încheieturii paznicului şi îl împinse deoparte.

— Acest necredincios neînsemnat îi mulţumeşte măritului sultan Ali Muhammad şi îi prezintă respecte umile.

Vorbele lui erau atât de diferite de felul în care se purta, încât sultanul zâmbi.

— Vorbeşte-mi, atunci, despre această problemă personală, îl invită el.

— Caut un copil, pe fratele meu. S-a pierdut în urmă cu doi ani. Am motive serioase să bănuiesc că este ţinut prizonier pe teritoriile Omanului.

Expresia sultanului deveni precaută.

— Fratele meu este supusul Maiestăţii Sale, regele William al III-lea. Există un tratat între calif şi regele nostru care interzice înrobirea supuşilor săi.

— Ştiu cine eşti. Sultanul ridică mâna ca să-l facă să tacă. Am aflat despre tine de la consulul englez. Am fost întrebat şi de către consul despre acest copil. Respectivele probleme sunt cercetate acum. Nu am altceva să-ţi spun până când nu primesc un răspuns de la curtea califului din Muscat.

— A trecut mai bine de un an de când... începu Tom supărat, dar sultanul îl opri.

— Sunt sigur că îţi dai seama ce ar însemna să stârnim nemulţumirea califului, deranjându-l cu asemenea chestiuni banale.

— Nu este o chestiune banală, protestă Tom. Familia mea este nobilă şi foarte influentă.

— Pentru calif, este o chestiune banală. Totuşi, Maiestatea Sa este un om cu foarte multă compasiune. Putem fi siguri că vom primi veşti de la el dacă ne poate spune ceva despre băiat. Ne va da răspunsul La aceste întrebări când va avea ceva de spus. Între timp, trebuie să aşteptăm bunăvoinţa lui.

— Cât timp? întrebă Tom. Cât timp trebuie să aşteptăm?

— Cât este necesar. Sultanul făcu un gest prin care-l concedia. Data viitoare când mai dai buzna aşa peste mine, ca un duşman, te voi trata ca pe unul, englezule, îl avertiză el cu răceală.

După ce Tom fu escortat afară, sultanul îl chemă pe vizir, iar acesta se aşeză în genunchi în faţa lui.

— Iertare, mărite stăpân. Sunt un fir de praf înaintea voastră. Am încercat să-l împiedic pe europeanul acela nebun...

Sultanul îl întrerupse cu un semn din mână.

— Trimite-i vorbă consulului englez că doresc să vorbesc cu el imediat.

***

— Guy s-a dus ieri în fort. Sultanul a trimis după el, îi spuse Sarah lui Tom. Când s-a întors, era negru de supărare. A bătut un grăjdar de l-a lăsat lat şi a ţipat la mine şi la Caroline.

— A dat în tine? întrebă Tom. Jur că-l bat de-l sting dacă ridică mâna la tine!

— A încercat o singură dată, râse Sarah, fluturându-şi părul care dansa în bătaia musonului. Mă îndoiesc că o va face din nou. L-am pocnit în cap cu unul dintre preţioasele lui vase chinezeşti. Nu a sângerat prea mult, dar s-a purtat de parcă îşi dădea duhul. Dar destul cu asta! Îţi dădeam

raportul.

— Fii gata! o întrerupse Tom, iar ea sări la funga brigantinei de pe mica felucă.

Învăţa repede manevrele şi era deja un matelot îndemânatic. Tom angajase câţiva oameni din portul din Zanzibar pentru câteva rupii pe zi, iar ei îndrumară nava pe un curs care să ocolească punctul sudic al insulei. După aceea Sarah se aşeză lângă el.

— Aşadar, după ce a stârnit un haos în toată casa, Guy şi-a petrecut toată după-amiaza în cameră. La cină, abia a scos două vorbe, în schimb a băut două sticle de vin roşu şi încă una de vin de Madeira. A fost nevoie de doi slujitori să ne ajute pe mine şi pe Caroline să-l ducem în pat.

— Deci fratele meu geamăn a devenit un beţivan? întrebă Tom.

— Nu, a fost ceva foarte neobişnuit – e prima dată când l-am văzut îmbătându-se. Se pare că ai un efect ciudat asupra oamenilor.

Făcu această observaţie cu atâta nonşalanţă, încât Tom nici nu ştiu cum să o interpreteze. Continuă apoi cu naturaleţe:

— După ce l-am aşezat în pat, iar Caroline a rămas lângă el, m-am dus în biroul lui şi am descoperit că scrisese un vraf de scrisori. Am făcut copii după cele care ne interesează.

Scoase paginile îndoite din buzunarul fustei.

— Asta e pentru lordul Childs, iar asta e pentru fratele tău, William.

I le întinse, iar foile îi fluturară în mână.

— Ia cârma.

El îi făcu loc, iar Sarah se cocoţă pe cadrul pupei, cu fustele ridicate până la genunchi ca să lase soarele şi vântul să se joace pe pielea ei. Cu destulă greutate, Tom îşi luă ochii de la picioarele ei lungi şi puternice şi se concentră asupra hârtiilor. Se încruntă când citi prima scrisoare şi, pe măsură ce continua, se încrunta tot mai tare. Ticălos trădător! exclamă el, apoi îi păru rău. Iartă-mă! Nu am vrut să sune astfel.

Ea râse, încreţind ochii.

— Dacă Guy e un ticălos, atunci aşa eşti şi tu. Ar fi mai

bine să alegem o altă descriere. Ce zici de „broscoi” sau „codârlă”?

Tom simţi că roşeşte – nu se aştepta să-l întreacă cineva la invective. Îşi îndreptă rapid atenţia înapoi către scrisoarea pentru William. Avea un sentiment ciudat citind cuvintele adresate omului pe care-l omorâse.

Când termină, rupse cele două scrisori în bucăţele şi le aruncă în aer. Le priviră zburând în vânt ca pescăruşii albi.

— Povesteşte-mi despre audienţa ta la sultan, Fiecare detaliu, îi ceru Sarah.

Înainte de a răspunde, Tom se ridică şi se duse la baza catargului, coborând vela latină. Mişcarea felucii se schimbă instantaneu: nu se mai scufunda şi nu se mai lupta cu vântul, ci se lăsa în voia lui ca o iubită, cu urcări şi coborâri blânde. Apoi se întoarse şi se aşeză în apropiere de Sarah, dar fără să se atingă.

— A trebuit să intru cu forţa în biroul lui, zise el, dar eram înarmat cu un citat din Coran.

Îi descrise întâlnirea, repetând schimbul de replici cuvânt cu cuvânt, iar ea îl ascultă cu un aer serios, fără să-l întrerupă nici măcar o dată – ceea ce era neobişnuit, după cum îşi dăduse seama în timpul scurt petrecut împreună.

O dată sau de două ori în timpul discursului său, Tom îşi pierdu firul gândurilor şi se repetă. Ea îl privea cu ochii mari, iar albul din jurul pupilelor ei era atât de pur, încât păreau să aibă o strălucire albăstruie, precum cei ai bebeluşilor. Feţele lor erau atât de apropiate, încât îi simţea parfumul subtil al răsuflării. Când termină de vorbit, rămaseră amândoi tăcuţi, dar niciunul nu făcu vreo mişcare să se îndepărteze.

Sarah rupse tăcerea.

— Ai de gând să mă săruţi, Tom? îşi îndepărtă cu mâna şuviţele lungi de pe faţă. Pentru că, dacă ai de gând, acum e un moment foarte bun. Nu e nimeni aici care să ne spioneze.

El se apropie cu faţa de a ei, apoi se opri la un centimetru de buzele ei, copleşit de un sentiment aproape religios de veneraţie şi sacrilegiu.

— Nu vreau să fac ceva care te-ar putea supăra, spuse el răguşit.

— Nu fi prostuţ, Tom Courtney.

În ciuda insultei, glasul ei era încărcat de emoţie. Închise ochii încet, cu genele lungi şi negre întrepătrunse. Apoi îşi umezi uşor buzele cu vârful roz al limbii şi întinse buzele răbdătoare.

Tom simţi un impuls aproape irezistibil să o înşface şi să-i strivească trupul cu al lui. Însă îi atinse uşor buzele cu ale lui, aşa cum un fluture se aşează pe o petală. Umezeala lor avea un gust dulceag, iar el avea senzaţia că se sufocă din cauza presiunii din piept. După o clipă, se retrase.

Ea deschise ochii. Erau uimitor de verzi.

— Fir-ai să fii, Tom Courtney, zise ea. Am aşteptat atâta vreme şi doar de atât eşti în stare?

— Eşti atât de delicată şi de frumoasă, se bâlbâi el. Nu vreau să-ţi fac rău sau să te fac să mă dispreţuieşti.

— Dacă nu vrei să te dispreţuiesc, atunci trebuie să faci o treabă mai bună.

Închise ochii din nou şi se aplecă spre el. Tom nu mai ezită decât o clipă, apoi întinse mâna spre ea, o strânse în braţe şi-i zdrobi gura cu a lui.

Ea scoase un geamăt de uimire şi încremeni din pricina şocului şi a forţei neaşteptate a îmbrăţişării, apoi se aruncă spre el, răspunzând sărutului cu atâta dăruire, încât buzele li se deschiseră, iar dinţii li se loviră unii de alţii. Apoi limbile li se împletiră în moliciunea şi umezeala gurilor.

Un val puternic lovi feluca şi-i răsturnă de pe locul lor de la pupă. Însă nu reuşi să le întrerupă îmbrăţişarea; căzură pe punte, fără să bage de seamă mirosul santinelor şi al solzilor de peşte uscaţi care acopereau scândurile dure de sub ei.

— Tom! Tom! încerca să vorbească fără să-şi desprindă gura de a lui. Da! Atât de mult timp! N-am crezut... o, da, eşti atât de puternic! Nu te opri acum.

El ar fi vrut să o devoreze, să o înghită cu totul. Conturul gurii ei era delicios, iar limba de un îndemn înnebunitor. Simţurile îi pluteau, iar universul se închise în jurul lui până când trupul ei cald şi parfumat în braţele sale deveni toată existenţa lui.

Într-un târziu, fură nevoiţi să se elibereze ca să respire. Nu dură decât o clipă, iar ea spuse:

— Tom... O, Tom... Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut. În toţi anii aceştia am crezut că te-am pierdut.

Se aruncară din nou unul spre celălalt, gemând şi agăţându-se cu braţele unul de altul, strivindu-şi gurile cu buzele şi cu dinţii. El îi căută sânii orbeşte, iar când îi găsi, forma şi greutatea lor îl făcură să geamă cu putere, de parcă ar fi suferit. Se strădui să deschidă încheietorile corsajului, dar era neîndemânatic şi nepriceput. Nerăbdătoare, ea îi dădu mâinile la o parte şi desfăcu panglica. Băgă mâna în decolteu şi scoase afară un sân, pe care i-l împinse în palmă, închizându-i degetele peste el.

— Poftim, zise ea cu gura lipită de a lui, e al tău. E totul al tău.

El îi frământă sânul cu putere, iar ea gemu din pricina durerii şi a plăcerii.

— Ah, te-am rănit! zise el trăgându-se înapoi. Îmi pare rău. Sincer, îmi pare rău.

— Nu, nu! Ea îi luă mâinile şi le puse înapoi pe pieptul ei. Fă-o. Fă orice doreşti.

El privi sânul din mâna lui, cu urmele roşii lăsate de degetele sale aspre. Era atât de alb, încât părea sculptat în fildeş. Sfârcul era tare şi roz.

— Atât de frumos... N-am văzut niciodată ceva atât de frumos.

Îşi lăsă capul în jos şi acoperi sfârcul cu buzele. Ea îşi arcui spatele, împingându-şi pieptul spre el. Ridică ambele mâini, răsucind şi împletindu-şi degetele în cârlionţil lui de la ceafă, ghidându-i gura. Când, în cele din urmă, ridică ochii ca să o privească, ea îşi lipi din nou gura de a lui.

Tom era acum deasupra, iar ea simţi deodată ceva tare apăsând-o pe coapse şi pe pântece. Nu mai trăise aşa ceva până atunci, dar ea şi Caroline discutaseră deseori despre asta şi reuşise să afle toate detaliile de la sora ei mai mare. Când înţelese ce se petrecea, încetă să mai respire şi încremeni de uimire. Tom încercă imediat să se desprindă de ea.

— N-am vrut să te sperii... Ar trebui să ne oprim acum.

Gândul acesta o înspăimântă. Era disperată închipuindu-şi că ar fi putut rămâne fără el şi fără greutatea corpului său. Îl trase înapoi.

— Te rog, Tom, nu pleca!

Aproape timid, el o îmbrăţişă din nou, arcuindu-şi spatele ca să stea departe de ea. Sarah ar fi vrut să simtă din nou bărbăţia aceea minunată şi dură lipită de ea. Îl înconjură cu braţele şi-şi lipi palmele de fesele lui, trăgându-l mai aproape şi căutându-l lacom cu şoldurile.

— Da! O, da...

Era ca în transă. Emoţiile se rostogoleau, învăluind-o ca pe o rămurică prinsă în vârtej. Îl simţea trăgând de hainele ei, căutând pe dedesubt, şi înţelese ce încerca să facă.

Se sprijini în umeri şi în călcâie, ridicând bazinul spre el, şi întinse mâna să-l ajute, trăgându-şi fustele peste coapse, apoi peste buric. Musonul sufla răcoritor peste abdomenul ei gol, iar Tom stătea în genunchi deasupra ei, trăgând înnebunit de nasturii pantalonilor. Ea se ridică în coate, dorindu-şi să-l vadă. Descrierile lui Caroline fuseseră explicite, dar ar fi vrut să vadă cu ochii ei. Lui Tom îi luă prea mult timp, iar ea simţea că nu mai poate să aştepte. Voia să-l ajute şi întinse mâna.

Apoi, cu o singură mişcare, el îşi coborî pantalonii până la genunchi, iar ea scoase un oftat puternic. Nimic din ce-i povestise sora ei nu o pregătise pentru asta. Uitându-se la el, se lăsă pe spate pe scândura tare, iar picioarele i se desfăcură slăbite, de parcă nu le mai putea stăpâni.

Mult timp după aceea, el rămase greoi şi inert deasupra ei, gâfâind ca un om salvat de la înec. Picături de sudoare căzuseră pe ea şi-i udaseră corsajul, faţa şi pieptul dezgolit. Îşi împletise picioarele în jurul lui şi-l strângea cu putere. Feluca pe care pluteau îi legăna ca pe pruncii din leagăn.

Tom se mişcă şi încercă să se ridice, dar ea îl strânse mai tare cu mâinile şi picioarele, împiedicându-l să plece. El oftă din greu şi se prăbuşi din nou deasupra ei. Sarah avea o senzaţie ciudată de triumf şi de posesie, de parcă îndeplinise un lucru de o importanţă aproape mistică, ceva de dincolo de simplitatea cărnii. Nu găsea cuvinte pentru a descrie ce simţea, dar îi mângâia capul şi murmura alinturi blânde, de neînţeles pentru el.

Cu o senzaţie de pierdere dureroasă, ea îl simţi micşorându-se înăuntrul ei şi, deşi o durea locul unde el se forţase să intre, încordă muşchii şi încercă să-l reţină, dar el

alunecă afară şi ea fu nevoită să-l lase să se ridice. Îl privi cu o expresie uluită.

— Am plutit în derivă pe mare o leghe.

Se ridică lângă el, îndreptându-şi fustele, şi văzu că insula rămăsese doar o dungă albăstruie la orizont. Tom se ridică în genunchi, trăgându-şi pantalonii în timp ce ea îl privea. Sarah se simţea protectoare ca o mamă, ca şi cum devenise ca prin miracol o femeie adevărată. Lăsând în urmă fecioria, se simţea de parcă ea era cea puternică acum, iar el era copilul ce trebuia îngrijit şi preţuit.

Tom se îndreptă împleticit spre fungă, nesigur pe picioare, apoi ridică pânza şi aşeză feluca în direcţia vântului. Sarah îşi netezi hainele şi îşi legă din nou panglica de la corsaj, apoi se ridică de pe punte şi se aşeză lângă el la timonă. Tom o prinse cu braţul pe după umeri, iar ea se lipi de el. Erau la jumătatea drumului de întoarcere către insulă când vorbiră din nou.

— Te iubesc, Sarah Beatty, îi spuse el.

Sarah îl strânse mai tare, simţind o bucurie fără margini când îl auzi rostind aceste cuvinte.

— Cum am spus şi înainte, te-am iubit de când te-am văzut prima dată, Tom Courtney. Chiar dacă eram doar un copil, m-am rugat ca într-o zi să devin femeia ta.

— Ziua aceea a venit, spuse el sărutând-o din nou.

***

Se vedeau de câte ori Sarah reuşea să scape de vigilenţa lui Caroline şi a lui Guy. Uneori, treceau două sau trei zile între întâlnirile lor, dar pasiunea lor creştea şi mai mult din pricina întârzierii.

Aceste întâlniri se petreceau mereu după-amiaza, căci dimineaţa Sarah o ajuta pe sora ei în gospodărie sau avea grijă de micul Cristopher. Nici Tom nu putea să-şi lase nava şi echipajul – *Rândunica* suferise stricăciuni mari la carenă şi la greement din pricina furtunilor prin care trecuseră după ce se îndepărtaseră de Capul Bunei Speranţe şi avea nevoie de reparaţii pentru a fi gata de navigat din nou.

În cele mai multe dimineţi, Tom mergea din nou în fort, fiind disperat să afle veşti din Muscat despre Dorian şi încă

aşteptând să primească autorizaţia de comerţ. Deşi îl copleşea cu linguşeli şi cu bacşişuri pe vizir, era încă în dizgraţie, iar vizirul îl pedepsea cu scuze bombastice şi cu justificări pentru întârziere. Fără firmanul sultanului la îndemână, Tom nu putea face negoţ în pieţele de pe insulă.

Orele preţioase în care Tom şi Sarah puteau fi împreună treceau prea repede pentru amândoi. În unele după-amiezi stăteau îmbrăţişaţi, fără să se mai atingă de delicatesele aduse de ea, făcând dragoste de parcă ar fi fost pentru ultima dată. Când se opreau, stăteau de vorbă, rostind pe nerăsuflate tot ce simţeau unul pentru altul şi făcându-şi planuri minunate de viitor, când aveau să scape împreună de pe insulă şi, împreună cu Dorian, să plece cu *Rândunica.*

În alte zile lansau feluca şi navigau către recifele îndepărtate, ancorând printre corali şi pescuind cu undiţele, râzând şi strigând de încântare în timp ce scoteau din adâncuri vietăţile minunate care se zbăteau la capătul firului, sclipind ca nestematele în lumina soarelui după ce erau urcate la bord.

Într-o după-amiază, Sarah aduse cu ea cutia cu pistoalele de duel pe care i le dăduse tatăl ei când plecaseră din Bombay, pentru a se apăra de animalele sălbatice, dar şi de oameni.

— Papa a promis că mă învaţă să trag, dar nu şi-a făcut niciodată timp, îi spuse ea. Mă înveţi tu, Tom?

Armele erau extraordinare. Mânerele erau sculptate în lemn de nuc lustruit, iar închizătoarele şi ţevile lungi erau gravate cu aur şi argint. Cornurile de praf de puşcă erau din argint, în camera cartuşului era un spaţiu închis cu şurub care conţinea cincizeci de bile de plumb, alese numai dacă erau simetrice şi perfect rotunde. Întăritura era din piele unsă.

Tom încărcă arma cu jumătăţi de măsură de praf de puşcă, pentru a reduce forţa reculului, apoi îi arătă cum să aşeze picioarele şi să ia ţinta, întoarsă pe jumătate într-o parte şi cu umărul drept ridicat. Apoi, cu pumnul stâng pe şoldul ei, îi arătă cum să ridice arma cu braţul drept şi cum să facă vizarea directă pe linia vizării indirecte, trăgând apoi spre ţintă, în loc să încerce să-i ţină braţul până când începea să o doară mâna şi să tremure.

Aşează o nucă de cocos pe marginea unui zid mai puţin înalt al mănăstirii, la cincisprezece paşi distanţă.

— Dă-o jos! zise el corectându-i greşelile, jos! încă prea jos! Dreapta!

Încărca repede arma, iar ea schimbă pistoalele. La a patra încercare nimeri nuca de cocos, făcând-o să se răsucească şi să împrăştie laptele. Ea ţipă bucuroasă şi, în scurt timp, reuşitele fură mai multe decât ratările.

— Ar trebui să primesc un premiu pentru fiecare reuşită, zise ea.

— La ce fel de premiu te gândeşti?

— Un sărut ar fi potrivit.

Cu acest impuls la îndemână, nimeri cinci nuci consecutiv, iar Tom îi spuse:

— Fată isteaţă, ai câştigat marele premiu!

O cuprinse în braţe şi o conduse dincolo de poartă, la locul lor secret dintre ruine, în timp ce ea protesta slab şi neconvingător.

Câteva zile mai târziu, Tom aduse cu el una dintre cele mai bune muschete din Londra şi-i arătă cum să o încarce şi să tragă. Cumpărase patru astfel de arme extraordinare înainte de a pleca din Anglia – nu avusese bani pentru mai multe, căci erau incredibil de scumpe.

La muschetele militare ieftine, glonţul nu intra frumos pe ţeavă, astfel că aceasta nu-i imprima o mişcare rotativă la ieşire. Pentru că nu erau stabilizate, gloanţele zburau haotic.

Cu toate acestea, arma era de o precizie uimitoare. Tom putea fi sigur că nimereşte nuca de cocos de fiecare dată, trăgând de la o sută cincizeci de paşi. Sarah era înaltă şi suficient de puternică încât să poată îndrepta muscheta grea din umăr şi dovedi încă o dată că avea iuţeala mâinii şi a ochilor caracteristică unui ţintaş înnăscut. După o oră de exersări, reuşi să-şi câştige premiul după aproape fiecare încercare.

— Bănuiesc că mai departe trebuie să te învăţ să lupţi cu sabia, observă Tom în timp ce stăteau întinşi pe salteaua vanisată adusă în chilia lor secretă, fără acoperiş, de la mănăstire.

— Ai făcut deja o treabă foarte bună în privinţa asta.

Zâmbi ştrengăreşte şi întinse mâna în jos, plimbând-o pe trupul lui. Iată sabia mea fidelă, domnule, ştiu deja să lupt foarte bine cu ea.

Pe un ton mai serios, discutară despre planurile lor de viitor, după ce Tom avea să-l salveze pe Dorian.

— O să mă întorc după tine, zise el, şi-o să te iau cu mine, departe de Zanzibar şi de Guy.

— Da, dădu ea din cap, ca şi cum nu s-ar fi îndoit niciodată de asta. Pe urmă ne întoarcem împreună în Anglia, nu-i aşa, Tom? Văzu atunci expresia lui schimbându-se şi adăugă neliniştită: Ce e, dragul meu?

— Nu mă mai pot întoarce niciodată în Anglia, zise el încet.

Ea se ridică în genunchi şi îl privi uluită.

— Ce vrei să spui, cum adică nu te mai întorci niciodată acasă?

— Ascultă-mă, Sarah. Se ridică şi îi cuprinse mâinile într-ale sale. S-a întâmplat ceva îngrozitor înainte să plec din Anglia, ceva ce nu mi-am dorit niciodată.

— Spune-mi, îl rugă ea. Orice te afectează pe tine mă afectează şi pe mine.

Tom îi povesti despre William. Începu cu primii ani, descriindu-i copilăria lor şi tirania tot mai mare a fratelui mai în vârstă asupra celor mai mici. Istorisi mici incidente de o cruzime inimaginabilă provocate de William.

— Cred că eu Dorian şi Guy eram fericiţi doar atunci când scăpam de el, adică de fiecare dată când pleca la universitate, spuse el.

Expresia ei era plină de simpatie.

— Nu mi-a plăcut de el când l-am cunoscut la High Weald, întări ea. Mă făcea să mă gândesc la un şarpe, rece şi veninos.

Tom încuviinţă din cap.

— Aproape am uitat cât de răzbunător este cât am fost plecat de acasă, în călătoria pe *Serafim.* Dar când eu şi tata ne-am întors, după aventurile de pe Fior de la Mar, mi-am amintit totul mai clar ca niciodată.

Îi povesti cum se purtase William cu tatăl lor când acesta era pe moarte şi cum îşi încălcase jurământul de a-l ajuta să-l găsească pe Dorian după moartea lui Hal.

— Ne-am luptat, spuse el. Ne-am mai luptat şi altă dată, de multe ori chiar, dar niciodată aşa. Durerea provocată de această amintire era atât de vizibilă, încât ea încercă să-l îmbrăţişeze, ca să nu-i mai spună nimic.

— Nu, Sarah, trebuie, să-ţi spun totul. Trebuie să asculţi, ca să înţelegi cum s-a întâmplat.

Oprindu-se uneori, lăsând alteori cuvintele să curgă ca un torent, îi povesti despre lupta din ultima noapte la High Weald.

— M-ai întrebat cum mi-am rupt nasul şi nu ţi-am putut spune atunci. Atinse umflătura şi zise: Billy mi l-a rupt.

Îi descrise lupta în cuvinte simple, atât de vii şi de înduioşătoare, încât Sarah păli şi-l prinse de braţ, înfigându-şi unghiile în carnea lui.

— În cele din urmă, nu l-am putut ucide, deşi o merita cu prisosinţă. M-a impresionat Alice, stând acolo cu copilul în braţe şi rugându-se pentru viaţa lui, şi n-am putut să-l ucid. Am pus sabia în teacă şi am plecat călare, gândindu-mă că s-a terminat totul acolo. Dar ar fi trebuit să mă aştept la mai mult de la fratele meu.

— Mai e şi altceva? întrebă ea cu vocea stinsă şi înspăimântată. Nu cred că pot să mai îndur...

— Trebuie să-ţi spun totul şi trebuie să asculţi, ca să înţelegi.

Ajunse într-un târziu la întâlnirea fatală de pe debarcaderul de sub Turnul Londrei, descriindu-i lupta cu grupul de asasini plătiţi. Vocea îi devenea tot mai aspră şi mai sumbră şi făcea pauze lungi, căutându-şi cuvintele ca să descrie cumplitul deznodământ.

— Încă nu ştiam că e Billy. Era întuneric. Purta o pălărie mare şi avea faţa acoperită. Mi s-a părut că era barcagiul şi am alergat la el, cerându-i să ne ducă de acolo cu barca. Am fost şocat când a scos pistolul. A tras, iar glonţul m-a nimerit aici.

Îşi ridică încet cămaşa şi-i arătă cicatricea lungă şi roşiatică de pe coaste, sub braţ.

Ea se uită la aceasta, apoi întinse mâna şi pipăi umflăturile răsucite cu vârful degetelor. Mai văzuse cicatricea, dar când îl întrebase, el păruse evaziv şi indiferent. Acum înţelegea de ce.

— Putea să te omoare, spuse ea uimită.

— Da, pentru o clipă aşa am crezut şi eu. Dar, din fericire, glonţul a nimerit coastele şi a alunecat în altă parte. Am căzut pe spate, iar Billy a venit deasupra mea, cu a doua ţeavă aţintită spre mine. Împuşcătura ar fi terminat treaba. Aveam sabia în mână. Eram speriat, îngrozit. Mi-am adunat toate forţele şi l-am lovit în piept, iar sabia i-a trecut prin inimă.

— O, Dumnezeule mare! Ţi-ai ucis propriul frate, zise Sarah privindu-l fix.

— Nu ştiam că e Billy, nici măcar atunci. Abia când i-am ridicat pălăria şi i-am văzut faţa am aflat.

Rămaseră tăcuţi o vreme, apoi Sarah spuse hotărâtă:

— Încerca să te omoare! Ai fost nevoit s-o faci, Tom, ca să te salvezi.

Văzând devastarea din privirea lui, întinse mâinile, îi cuprinse capul şi-l trase la pieptul ei, ţinându-l strâns şi mângâindu-i părul.

— Nu e vina ta. Trebuia să o faci.

— Mi-am spus asta de o mie de ori, zise Tom cu vocea înăbuşită. Dar era fratele meu.

— Dumnezeu e drept. Ştiu că El te iartă, iubitul meu. Trebuie să laşi asta în urmă.

Îi ridică faţa şi îşi dădu seama că nimic din ce-i spunea nu-i putea uşura suferinţa. Avea să-l urmărească şi dacă ar fi trăit o sută de ani.

— Nimic din toate astea nu ne afectează, Tom, îi spuse sărutându-l. Sunt femeia ta pentru totdeauna. Dacă nu ne mai putem întoarce în Anglia, atunci aşa să fie. O să te urmez până la capătul lumii. Nimic nu contează, doar noi doi şi dragostea noastră.

Îl trase spre saltea şi-i oferi trupul ei drept alinare.

***

Rândunica aştepta încă în port. Terminaseră de mult reparaţiile, iar goeleta era din nou în formă maximă. Carena strălucea, proaspăt vopsită, dar velele stăteau rulate, iar vasul smucea neobosit de parâmele de ancorare, ca un şoim ce se zbătea.

Echipajul devenea tot mai neliniştit şi avuseseră loc câteva certuri urâte între marinari. Oamenii aveau nervii întinşi din lipsă de activitate, iar Tom ştia că nu putea să-i mai ţină multă vreme pe loc, ca nişte prizonieri pe propria navă. Tom era tot mai tentat să sfideze ordinul sultanului şi să navigheze spre nord, pe mările interzise unde l-ar fi putut găsi pe Dorian, sau să meargă cu *Rândunica* spre continent şi să caute locurile acelea ascunse din tărâmul misterios, de unde proveneau fildeşul, aurul şi guma arabică.

Când Aboli şi Ned Tyler îl sfătuiau să aibă răbdare, Tom le răspundea supărat:

— Răbdarea e pentru bătrâni. Norocul nu le-a surâs niciodată celor răbdători.

Musonul făcu loc perioadei de acalmie, apoi începu să şoptească abia auzit dinspre nord-est. Primele rafale, anunţând schimbarea anotimpului, fură vestitorii ploilor aduse de vânturile *kaskazi.*

Vânturile *kaskazi* deveniră tot mai puternice, astfel că navele comerciale pline cu marfă din port ridicară ancora, întinseră pânzele în vântul proaspăt şi o luară spre sud, ca să dea ocol Capului Bunei Speranţe.

Rândunica aştepta într-un port aproape gol. Apoi, la una dintre vizitele sale obişnuite în fort, Tom fu întâmpinat de vizir ca şi cum abia sosise în port. Acesta îi oferi un loc pe o pernă de brocart, precum şi o ceşcuţă cât un degetar de cafea neagră, tare şi dulce.

— Toate eforturile mele în numele dumitale au dat roade. Excelenţa Sa, sultanul, a dat un răspuns favorabil în privinţa licenţei de a face negoţ. Zâmbi cuceritor şi scoase un document din mâneca hainei. Iată firmanul.

Tom întinse mâna bucuros, dar vizirul vârî hârtia înapoi în mânecă.

— Firmanul este valabil doar pe teritoriul insulei. Nu îţi dă dreptul să mergi mai departe spre nord sau să intri în alt port de pe continent. Dacă o faci, nava va fi confiscată împreună cu echipajul.

Tom încercă să-şi ascundă supărarea.

— Înţeleg şi sunt recunoscător pentru generozitatea sultanului...

— Se va impune o taxă pentru bunurile cumpărate din pieţe, care va fi plătită în aur înainte ca marfa să fie încărcată la bord. Taxa va fi o cincime din valoarea bunurilor.

Tom înghiţi în sec, dar continuă să zâmbească politicos.

— Excelenţa Sa este generoasă.

Vizirul întinse documentul, dar când Tom încercă să-l ia, îl retrase din nou, exclamând ca şi când ar fi uitat ceva:

— A! Iartă-mă, *efendi.* Am uitat micul detaliu legat de taxa de licenţă. O mie de rupii în aur şi, desigur, alte cinci mii pentru intervenţia mea pe lângă Excelenţa Sa.

În cele din urmă, cu firmanul regal în mână, Tom putea merge în pieţe. În fiecare zi venea la mal în zori, aducându-i cu el pe jupânul Walsh şi pe Aboli, şi se întorcea pe navă abia la ora pentru Zuhr, rugăciunea de după-amiază, când negustorii închideau dughenele ca să răspundă la chemarea muezinului.

În primele săptămâni, nu cumpără nimic; în fiecare zi rămânea ore întregi cu un negustor sau doi, bând cafea şi făcând schimb de politeţuri, analizându-le produsele fără să se arate prea încântat, fără să facă nicio înţelegere, doar comparând preţurile şi calitatea. Tom crezuse la început că plecarea celorlalţi negustori europeni, împinşi de la spate de *kaskazi,* avea să-l ajute să negocieze mai bine, concurenţa fiind minimă pentru produsele pe care le avea de oferit fiecare.

Descoperi în scurt timp că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Ceilalţi negustori aleseseră din produse doar ce era mai bun. Colţii de fildeş care se mai găseau pe piaţă erau în mare parte tineri; puţini erau mai lungi de un braţ şi mulţi erau deformaţi şi închişi la culoare. Nu exista niciunul care să se apropie de perechea grozavă cumpărată de tatăl lui de la consulul Grey când veniseră prima dată pe insulă. În ciuda calităţii slabe, negustorii făcuseră deja un profit frumos şi-şi menţineau preţurile, ridicând cu indiferenţă din umeri când el protesta.

— *Efendi,* sunt puţini oameni care vânează animale. E o muncă periculoasă şi în fiecare anotimp trebuie să meargă mai departe ca să găsească turmele. Acum e foarte târziu. Proviziile de fildeş au fost cumpărate de ceilalţi negustori

europeni, îi explică unul dintre comercianţi. Însă am câţiva sclavi buni la care vă puteţi uita.

Cu toată politeţea de care era în stare, Tom refuza oferta de a analiza aceste mărfuri umane. Aboli fusese vândut ca sclav în copilărie, dar fiecare detaliu al ororilor la care fusese supus îi rămăsese bine păstrat în memorie. Înainte de a pleca prima dată din Anglia pe corabie, Tom crescuse cu descrierile lui despre comerţul acesta mârşav. În timpul călătoriilor sale, tatăl lui Tom dobândise informaţii directe despre acest comerţ şi-i insuflase astfel şi lui dezgustul faţă de aceste practici inumane.

De când dăduse ocol prima dată Capului Bunei Speranţe, Tom întâlnise frecvent negustori de sclavi, dar şi victime ale acestora. În timpul aşteptării prelungite pe canalele din Zanzibar, avuseseră mereu câte o navă de sclavi ancorată în apropiere, astfel că duhoarea şi sunetele înfiorătoare ajungeau cu uşurinţă până la *Rândunică.*

Trecea în fiecare zi cu Aboli printre taberele de sclavi şi era şi mai greu să ignore nefericirea din jurul lor: plânsetul copiilor smulşi din braţele părinţilor, lacrimile mamelor îndurerate şi suferinţa mută din ochii negri ai femeilor şi ai bărbaţilor tineri privaţi de o existenţă liberă şi sălbatică, înlănţuiţi ca animalele, abuzaţi într-o limbă pe care nu o cunoşteau, legaţi cu braţele şi cu picioarele desfăcute pe un postament, unde erau loviţi cu biciul *kiboko* din piele de hipopotam până când li se vedeau coastele albe printre răni. Ideea de a face profit pe baza suferinţei acestor biete suflete îi provoca greaţă lui Tom.

Întors la bordul *Rândunicii,* discuta despre problema lui cu ofiţerii de punte. Deşi scopul principal al călătoriei era să-l găsească pe Dorian – iar Tom nu se abătea niciodată de la ideea aceasta –, avea o datorie faţă de echipaj şi îi ispitise pe mulţi dintre ei să vină la bord cu promisiunea unei recompense. Până acum nu avuseseră parte de nicio răsplată şi nu se întrevedea posibilitatea de a face vreun profit pe care să-l împartă cu ei.

— Sunt puţine târguri pe care le putem face pe-aici, confirmă mohorât jupânul Walsh. Îşi deschise caietul, îşi aşeză pe nas ochelarii cu ramă aurită şi enumeră lista de preţuri pentru fildeş şi gumă arabică pe care o făcuse

înainte de a pleca din Anglia. Preţul mirodeniilor este mai bun, dar tot ne rămâne puţin profit dacă luăm în considerare greutăţile şi cheltuielile cu drumul.

Pentru piper şi cuişoare există mereu o piaţă de desfacere şi, într-o măsură mai mică, pentru scorţişoară. Şi, desigur, pentru coaja de chinină, care e la mare căutare în America şi în ţările mediteraneene afectate de malarie.

— Trebuie să păstrăm câteva zeci de kilograme de coajă de chinină pentru noi, interveni Tom. Acum, când încep ploile, oamenii vor suferi de febră.

Fiertura din coajă era amară ca fierea, dar, în urmă cu un secol, călugării iezuiţi descoperiseră că era principalul remediu pentru febra provocată de malarie. Preoţii fuseseră cei care aduseseră arborii de chinină pe insulă. Acum creşteau aici din abundenţă.

— Da, încuviinţă Aboli încet. O să ai nevoie de chinină. Mai ales dacă mergi pe continent să cauţi fildeş de unul singur.

Tom se uită brusc la el.

— Ce te face să crezi că aş fi atât de nesăbuit încât să ignor decretele date de sultan şi de Compania John, Aboli? Tu însuţi m-ai sfătuit să nu o iau cumva pe acest drum.

— Te-am urmărit cum stai la probă în fiecare seară şi te uiţi dincolo de canal, către continentul african. Aveai gânduri atât de zgomotoase, încât aproape mă asurzeau.

— Ar fi periculos.

Tom se abţinu să nege acuzaţia, dar întoarse capul instinctiv către vest, privind cu o expresie visătoare dincolo de conturul neclar al uscatului ce dispărea printre umbrele înserării.

— Asta nu te-a oprit până acum, remarcă Aboli.

— N-aş şti de unde să încep. E un ţinut necunoscut, *terra incognita.*

Folosea legenda hărţilor din cabină, pe care le studia cu atenţie.

— Nici măcar tu nu ai mers până acolo, Aboli. Ar fi o nebunie să mergem în locurile acelea fără o călăuză.

— Nu, nu cunosc ţinutul acesta nordic, încuviinţă Aboli. M-am născut mult mai departe în sud, lângă marele fluviu Zambezi, şi au trecut mulţi ani de când am fost acolo

ultima oară. Făcu o pauză. Dar ştiu unde putem găsi pe cineva care să ne ducă în interiorul continentului.

— Cine? întrebă Tom, neputând să-şi ascundă încântarea. Unde îl găsim pe omul acesta? Cum îl cheamă?

— Încă nu ştiu cum îl cheamă sau cum arată, dar o să-l recunosc când o să-l văd.

***

Când merseră la mal a doua zi de dimineaţă, primele şiruri de sclavi înlănţuiţi erau duse la piaţă din barăcile în care oamenii fuseseră încarceraţi peste noapte.

Ca toate celelalte mărfuri de la sfârşitul sezonului, erau puţini la vânzare, aproape două sute de indivizi. Când *Rândunica* sosise prima dată, erau câteva mii. Majoritatea celor rămaşi erau bătrâni şi slabi, uscaţi de boală şi terorizaţi de bici. Cumpărătorii se fereau mereu de sclavul însemnat cu urme de bici, o dovadă că era incorigibil şi nu putea fi disciplinat.

Până atunci, Tom îşi ferise privirea de fiecare dată când trecea prin piaţă, încercând să nu-i studieze, căci repulsia şi mila erau prea tulburătoare. El şi Aboli se opriră acum la poarta principală a pieţei de sclavi, de unde puteau vedea coloanele jalnice mânate pe lângă ei, uitându-se la fiecare individ care trecea prin dreptul lor.

Doi sau trei negri din şirurile de sclavi i se părură lui Tom genul pe care îl căutau: erau înalţi, puternici şi cu un aer eroic, în ciuda lanţurilor. Dar când atinse braţul lui Aboli şi-l privi întrebător, acesta clătină din cap cu nerăbdare.

— Nimic? întrebă Tom abătut.

Ultimii sclavi tocmai trecuseră pe lângă ei, iar Aboli nu arătase vreun interes pentru niciunul.

— Omul nostru e acolo, spuse Aboli, dar stăpânii de sclavi se uitau la noi şi nu puteam să ţi-l arăt.

Sclavii fură duşi la locul lor în piaţă şi fiecare fu legat de un stâlp. Stăpânii îşi ocupară locurile la umbră – erau oameni bogaţi, mulţumiţi de ei înşişi, bine îmbrăcaţi, serviţi de sclavi personali care le pregăteau cafeaua şi le aprindeau narghileaua. Cu ochii plecaţi, îi urmăreau cu viclenie pe Aboli şi pe Tom în timp ce se plimbau prin piaţă.

Aboli se opri la prima boxă şi privi cu atenţie un sclav: era un bărbat masiv, cu aspect de războinic. Paznicul îi deschise gura ca să-i arate dinţii, de parcă ar fi fost un cal, şi-i pipăi muşchii.

— Nu are mai mult de douăzeci de ani, *efendi*, zise arabul. Ia uitaţi-vă la braţele lui – e voinic ca un taur. Mai e bun de muncă încă treizeci de ani.

Aboli i se adresă sclavului în dialectul pădurilor, dar bărbatul se uită la el ca un animal năuc. Aboli clătină din cap şi trecură la următoarea boxă, pentru a încerca din nou.

Tom realiză că Aboli se apropia treptat de cel pe care-l alesese deja. Privi în faţă, încercând să ghicească cine era, apoi, cu o siguranţă subită, îl recunoscu.

Era gol, doar cu ó cârpă acoperindu-i şoldurile, un bărbat scund cu trupul slab şi vânos. Avea părul des şi neîngrijit, ca al unui animal sălbatic, dar ochii îi erau strălucitori şi pătrunzători.

Treptat, Tom şi Aboli se apropiară de grupul de care era legat, iar Tom avu grijă să se prefacă dezinteresat de cel pe care-l selectaseră. Se uitară la un alt bărbat şi la o fată tânără, apoi, spre nemulţumirea stăpânului, încercară să treacă mai departe. Apoi, ca şi cum i-ar fi venit o idee spre final, Aboli se întoarse din nou spre bărbatul mărunţel.

— Arată-mi mâinile lui, îi ceru el paznicului, care dădu din cap spre ajutorul său.

Îi apucară amândoi încheieturile, iar lanţurile zăngăniră când îl forţară să întindă mâinile sub privirea lui Aboli.

— Întoarceţi-le, porunci Aboli, iar cei doi întoarseră palmele sclavului în sus.

Aboli îşi ascunse satisfacţia. Primele două degete de la mâinile omului erau acoperite de bătături, fiind aproape deformate.

— Acesta e omul nostru, îi spuse el lui Tom în engleză, dar pe un ton nemulţumit, care mima respingerea.

Tom dădu din cap, ca şi cum ar fi confirmat refuzul. Se întoarseră, lăsându-l pe negustor să privească dezamăgit în urma lor.

— Ce a păţit la mâini? întrebă Tom fără să se uite în urmă. De unde are semnele acelea?

— De la coarda de arc, zise Aboli scurt.

— La ambele mâini? întrebă Tom uimit.

— E vânător de elefanţi, îi explică Aboli, dar mergi mai departe şi-o să-ţi explic. Arcul pentru elefanţi e atât de rigid, încât niciun om nu poate să-l întindă din umăr. Vânătorul se apropie... cam atât de mult. Îi arătă un perete aflat la o distanţă de zece paşi. Apoi se întinde pe spate, cu picioarele pe arc. Pune vârful săgeţii între degetele mari de la picioare şi trage de coardă cu ambele mâini. După ani de vânătoare, coarda arcului îi lasă astfel de semne pe degete.

Tom reuşea cu greu să-şi imagineze un arc atât de puternic.

— Arcul ăsta trebuie să fie o armă formidabilă.

— Poate trimite o săgeată care să străpungă trunchiul unui taur de la un umăr la altul şi poate să ucidă un om care stă pe partea cealaltă, zise Aboli. Omul de acolo face parte din frăţia aceea de oameni îndrăzneţi care îşi câştigă existenţa vânând aceste animale uriaşe.

Terminară plimbarea relaxată prin piaţă, apoi se întoarseră nonşalanţi în locul în care se afla bărbatul mărunţel.

— Are lanţuri duble, la glezne şi la încheieturi, îi spuse Aboli în engleză. Uită-te la spatele lui.

Tom văzu cicatricele pe jumătate vindecate care i se încrucişau pe spate.

— L-au bătut cu sălbăticie, încercând să-i îngenuncheze voinţa, dar se vede în ochii lui că n-au reuşit.

Aboli îi dădu încet târcoale bărbatului, uitându-se la statura lui vânjoasă, şi-i spuse ceva într-o limbă pe care Tom nu o înţelegea. Sclavul nu avu nicio reacţie. Tom îi privi ochii şi îi văzu expresia: era ursuz şi nedumerit. Apoi Aboli rosti două vorbe în alt dialect al pădurii, dar nici de data asta omul nu dădu vreun semn că înţelege.

Tom ştia că, în afară de limba nativă, limba pe care o învăţase de la Aboli când era copil, acesta vorbea cel puţin o duzină de dialecte mai puţin importante din centrul continentului. Acum schimbă din nou şi, de data asta, bărbatul tresări şi întoarse capul, uitându-se la Aboli uimit şi confuz. Răspunse cu un singur cuvânt:

— Fundi!

— Aşa îl cheamă, îi explică Aboli lui Tom în engleză. Face parte din Lozi, un trib de războinici cumpliţi. Numele său înseamnă Expertul, zâmbi Aboli. Probabil îl merită.

Tom acceptă invitaţia stăpânului de sclavi de a bea o ceaşcă de cafea, un aspect esenţial al oricărei târguieli civilizate. În foarte scurt timp, Tom simţi că negustorul era nerăbdător să scape de marfa aceea insignifiantă, dar agresivă, şi reuşi să obţină un avantaj. După o oră de negocieri, stăpânul de sclavi ridică disperat din mâini.

— Copiii mei vor muri de foame. M-aţi ruinat cu intransigenţa asta. Mă lăsaţi sărac lipit, dar luaţi-l! Luaţi-l şi, odată cu el, sângele şi carnea de pe mine!

Când ajunseră cu Fundi, Expertul, la bordul *Rândunicii,* Tom chemă fierarul, pentru a-i scoate lanţurile de la glezne şi de la încheieturi. Bărbatul mărunţel îşi frecă pielea jupuită şi se uită la ei uluit. Apoi întoarse privirea spre ţărmul îndepărtat de pe care fusese smuls cu atâta cruzime.

— Da, zise Aboli citindu-i gândurile. Poţi să încerci să scapi şi să fugi înapoi acasă. Dar poţi să înoţi atât de departe? îi arătă cu degetul întinderea albastră şi potrivnică a apei. Acolo te aşteaptă rechinii, mai ceva decât cei mai mari crocodili pe care i-ai văzut vreodată, cu dinţi mai lungi şi mai ascuţiţi decât vârful săgeţilor tale. Iar dacă nu te mănâncă ei, te prind eu şi te bat atât de tare, încât o să spui că loviturile arabilor erau ca atingerea timidă a unei virgine tinere. Pe urmă te pun din nou în lanţuri ca pe un animal.

Fundi îl privea sfidător, dar Aboli continuă:

— Sau, dacă eşti isteţ, o să ne spui despre ţinutul de unde ai venit, apoi o să ne conduci acolo fără lanţuri. O să mergi înaintea noastră din nou ca un războinic, ca un vânător de elefanţi, liber şi mândru.

Fundi continuă să-l privească, dar, în ciuda îndârjirii sale, expresia i se schimbă şi ochii negri se măriră.

— De unde ştii că omor elefanţi? Cum de vorbeşti limba celor din tribul Lozi? De ce-mi oferi din nou libertatea? De ce vrei să mergi în ţinutul străbunilor mei?

— O să-ţi explic toate astea pe rând. Îi promise Aboli. Dar deocamdată gândeşte-te doar că noi nu suntem

duşmanii tăi. Poftim, ai de mâncare aici.

Fundi era aproape mort de foame şi înfulecă rapid castronul cu orez şi tocană de capră pe care Aboli i-l pusese dinainte. Treptat, mâncarea şi întrebările blânde ale lui Aboli îl toropiră, făcându-l mai comunicativ. În timp ce Fundi răspundea cu gura pe jumătate plină, Aboli îi traducea lui Tom:

— Nu ştie cât de departe e şi nici nu măsoară distanţa cum o facem noi. Dar ţinutul lui e îndepărtat – o călătorie de multe luni. Spune că trăieşte lângă un râu mare.

Dură o vreme până când Fundi le spuse toată povestea lui, însă în zilele care urmară adăugă şi alte detalii, surprinzându-i cu felul în care descria lacurile şi câmpiile vaste, munţii acoperiţi de un alb strălucitor, precum cel de pe capetele bătrânilor.

— Munţi acoperiţi de zăpadă? întrebă Tom perplex. Cu siguranţă nu e posibil în clima asta tropicală.

Le povesti despre turmele uriaşe de animale ciudate, unele dintre ele mai mari decât vitele Zebu cu cocoaşă ale arabilor, negre şi monstruoase, cu coarne în formă de seceră, care puteau scoate intestinele unui leu cu coamă neagră dintr-o singură lovitură.

— Elefanţi? întrebă Tom. Fildeş?

Ochii lui Fundi sticleau când vorbea despre animalele acelea grozave.

— Ei sunt caprele mele, i se lăudă el lui Aboli, arătându-i bătăturile de pe degete. Numele meu e Fundi, marele ucigaş de elefanţi. Ridică ambele mâini cu degetele răsfirate şi le închise în pumn de zece ori, după care le întinse din nou. Iată câţi elefanţi au căzut din pricina arcului meu, străpunşi în inimă de săgeţile mele, fiecare dintre ei puternic ca un taur, cu dinţii mai lungi de atât.

Se ridică în vârful picioarelor şi întinse braţul cât de tare putea.

— Mai sunt mulţi elefanţi în ţinutul acela? îl întrebă Tom. Sau i-a ucis pe toţi marele vânător Fundi?

Când Aboli îi traduse întrebarea, Fundi începu să râdă şi chipul lui dobândi un aer năstruşnic.

— Poţi să numeri firele de iarbă din marile câmpii? câţi peşti sunt în lacuri? Câte raţe sunt în stolurile care umbresc

cerul în anotimpul marilor ploi? Atât de mulţi elefanţi sunt în ţinutul tribului Lozi!

Entuziasmul lui Tom se hrănea cu aceste poveşti interesante şi rămânea treaz noaptea în patul său îngust, visând la tărâmul acela sălbatic şi la omuleţul care i-l descria. Nu era vorba doar de promisiunea bogăţiei şi a profitului; voia să vadă aceste minuni cu ochii lui, să găsească animalele grozave, să vadă munţii cu zăpadă în vârf şi să călătorească spre apele întinse şi dulci ale lacurilor.

Apoi, avântul nebunesc al imaginaţiei era înfrânat de gândul la Dorian şi la Sarah şi de devotamentul faţă de ei: „Sarah mi-a promis deja că o să vină cu mine oriunde aş merge. Nu e ca alte fete. E ca mine. Are aventura în sânge. Dar cu Dorian ce-o fi?”

Se gândea la Dorian aşa cum nu o făcuse în toţi anii de când erau despărţiţi. Cu ochii minţii, îl vedea aşa cum era în noaptea aceea fatidică, când se căţărase la fereastra celulei lui de pe Fior de la Mar, un copil mic şi neajutorat.

Trebuia să facă un efort ca să-şi scoată gândurile din rutina în care se împotmoliseră atâta vreme. „Cum o fi arătând acum? L-au schimbat greutăţile pe care a fost forţat să le îndure? Mai e frăţiorul meu sau e diferit de băiatul pe care-l ştiam odată? se întreba el, speriat la gândul că un străin ar fi putut lua locul lui Dorian. De un lucru sunt sigur: nu putea să se schimbe cum a făcut-o Guy. Trebuie să aibă încă focul acela înăuntrul lui. O să vrea să vină cu mine în noua aventură. Legătura dintre noi trebuie să fie încă puternică. Sunt sigur de asta”.

Se părea că aruncase mănuşa la picioarele zeilor norocului, căci răspunsul căutat veni mai curând decât ar fi crezut. A doua zi, în lumina zorilor, o bărcuţă de provizii se apropie dinspre cheiul de piatră al portului unde era ancorată *Rândunica.* Când ajunse la o aruncătură de băţ de navă, barcagiul se ridică pe banca de lopătar şi strigă la ei.

— *Efendi,* am o hârtie pentru dumneata de la consulul englez!

Ţinea documentul în sus şi-l flutura în vânt.

— Vino lângă navă! consimţi Ned Tyler.

Tom auzi strigătele din cabina lui şi avu presentimentul

ciudat că ceva nemaipomenit avea să-l copleşească. Doar în cămaşă, alergă pe punte exact la timp ca să smulgă scrisoarea din mâinile barcagiului.

Văzu că adresa de pe foaia îndoită era scrisă de Guy. Scrisul nu i se schimbase prea mult de când exersau împreună sub îndrumarea jupânului Walsh. Misiva îi ea adresată căpitanului Thomas Courtney, la bordul navei *Rândunica,* Zanzibar Roads.

Când Tom îl deschise în grabă, văzu că mesajul era cât se poate de succint:

— „Sultanul a poruncit să venim amândoi în audienţă la el, chiar azi la prânz. Ne întâlnim la poarta fortului cu zece minute înainte de ora stabilită. G.C”.

***

După cum era de aşteptat, Guy fu cât se poate de punctual. Când ajunse călare cu rândaşul alături, îl salută pe Tom cu răceală, dând din cap, apoi descălecă şi aruncă frâiele slujitorului. Privi spre Tom şi spuse cu răceală, fără să privească în ochii lui:

— Nu te-aş fi deranjat, domnule, dar Excelenţa Sa insistă să fii prezent la audienţă.

Scoase ceasul din buzunarul vestei şi îl privi, apoi intră pe poartă fără să se mai uite în urmă.

Vizirul îi întâmpină cu o expresie de profund respect, plecându-se, zâmbind linguşitor şi dându-se la o parte din faţa lor în prezenţa sultanului, în faţa căruia se lăsă în genunchi.

Guy se înclină scurt, conştient de funcţia lui de reprezentant al Maiestăţii Sale, şi îi oferi un salut politicos. Tom îi urmă exemplul. Apoi privirea i se îndreptă spre cel care stătea la dreapta sultanului: părea un om bine hrănit şi avea haine de cea mai bună calitate. Mânerul pumnalului era din aur şi corn de rinocer. Era o persoană de rang înalt, foarte demnă şi evident importantă, căci şi sultanul îl trata cu respect. Îl studia pe Tom cu un interes mai mult decât neobişnuit, de parcă ar fi ştiut cine e sau auzise câte ceva despre el.

— Chem binecuvântările lui Allah asupra voastră, spuse

sultanul, făcându-le semn spre pernele gata pregătite pentru ei.

Guy se aşează stângaci, pentru că nu prea ştia cum să-şi ţină sabia. Tom petrecuse multe ore cu negustorii din pieţe şi era obişnuit cu poziţia. Îşi puse teaca sabiei Neptun în poală.

— Sunt onorat să-l primesc la curtea mea pe sfântul hoge ale moscheii prinţului Abd Muhammad al-Malik, fratele califului din Oman.

Sultanul înclină capul către bărbatul de lângă el. Tom se încordă şi simţi că i se accelerează respiraţia auzind numele prinţului, cel care-l cumpărase pe Dorian de la corsar. Se uită la hoge în timp ce sultanul îl prezenta pe necunoscut:

— Acesta este preaînaltul al-Allama şi a venit din partea prinţului.

Şi Tom, şi Guy se uitară la el. Al-Allama făcu un gest graţios. Avea o mână mică şi netedă ca a unei fete.

— Fiţi binecuvântaţi de Allah şi de profetul Său, zise el, iar cei doi înclinară capul.

— Sper că aţi avut o călătorie plăcută şi că aţi lăsat casa în bună rânduială la plecare, spuse Tom.

— Vă mulţumesc pentru grija arătată, răspunse hogele. Vântul *kaskazi* ne-a fost favorabil şi Allah a zâmbit spre încercarea noastră, zise Al-Allama. Trebuie să vă felicit pentru araba excelentă pe care o vorbiţi. Conversaţi în limba sfântă de parcă v-aţi născut cu ea.

Făcură un schimb nesfârşit de complimente, respectând ritualul complicat şi lung al saluturilor şi al urărilor de bine, care era atât de greu de suportat pentru Tom. Omul acesta aducea veşti despre Dorian – nu putea să existe un alt motiv pentru vizita lui. Studie faţa lui al-Allama, încercând să ghicească ce fel de veşti avea după mişcarea buzelor, după tonul vocii şi după expresia din ochii lui, însă faţa hogelui era anostă şi atitudinea rafinată.

— A fost profitabil negoţul din pieţele din Zanzibar? întrebă hogele.

Profetul îngăduia negustorul cinstit.

— Principalul motiv pentru care am vizitat domeniile califului nu a fost negustoria, îi spuse Tom, uşurat că avea

posibilitatea să discute despre adevărata lui preocupare. Vin într-o misiune de suflet. Caut un om drag, pe care eu şi familia mea l-am pierdut.

— Stăpânul meu, prinţul al-Malik, a auzit de căutarea voastră şi a primit cererea pe care i-aţi adresat-o, răspunse al-Allama pe un ton inexpresiv şi cu faţa impenetrabilă.

— Am auzit că stăpânul dumitale este un om important, dar plin de compasiune pentru cei slabi şi căruia îi place să respecte dreptatea şi legea.

— Prinţul Abd Muhammad al-Malik este exact aşa cum l-aţi descris. Acesta este motivul pentru care m-a trimis pe mine să vorbim despre nemulţumirile voastre în loc să trimită un mesaj care nu putea să exprime profunzimea sentimentelor sale faţă de pierderea suferită de voi.

Tom simţi un fior, în ciuda camerei închise şi a aerului încins şi parfumat. Felul în care hogele îşi alesese cuvintele era prevestitor de rău. Îl simţi pe Guy neliniştit lângă el, dar nu se uită la el. Aşteptă ca hogele să vorbească din nou, temându-se de ce avea să-i spună. Dar al-Allama sorbea cu delicateţe din cafea, privind în poală.

În cele din urmă, Tom fu nevoit să insiste:

— Am aşteptat trei ani ca să aflu veşti despre fratele meu. Vă implor să nu-mi prelungiţi suferinţa.

Hogele puse ceaşca jos şi îşi şterse buzele cu o batistă împăturită pe care i-o întinse un sclav.

— Stăpânul meu, prinţul, mă roagă să vă spun aşa. Se opri din nou, ca şi cum şi-ar fi adunat gândurile. „Este adevărat că, în urmă cu câţiva ani, am cumpărat un băiat european. A primit numele al-Amhara, din pricina părului său, care avea o nuanţă extraordinară de roşu”.

Tom scoase un oftat lung şi răsuflă uşurat. Recunoscuseră. Nu aveau să fie negări şi subterfugii pe care să le înfrunte.

— Cuvintele dumitale mi-au ridicat o piatră de pe suflet, o piatră care stătea să mă strivească şi să mă lase fără suflare, spuse el cu vocea gâtuită.

Crezuse că şi-ar putea pierde controlul, că avea să cedeze. Asemenea slăbiciune ar fi însemnat o pierdere a prestigiului şi ar fi provocat dispreţul celor prezenţi. Respiră adânc şi ridică bărbia, privind în ochii hogelui.

— Ce condiţii a impus prinţul pentru întoarcerea fratelui meu în sânul familiei?

Hogele nu răspunse imediat, ci îşi mângâie şi-şi netezi barba, rearanjându-şi firele parfumate pe piept.

— Stăpânul mi-a poruncit să vă spun aşa: „Eu, Abd Muhammad al-Malik, l-am luat pe băiatul numit al-Amhara sub protecţia mea, plătind un preţ mare pentru el, ca să-l apăr de cei care l-au răpit şi ca să mă asigur că nu va mai suporta alte greutăţi”.

— Prinţul dumitale este un om mare şi milostiv, zise Tom, deşi ar fi vrut să strige: „Unde e? Unde e fratele meu? Ce preţ vreţi ca să-l eliberaţi?”

— Stăpânul meu, prinţul, a remarcat că băiatul e drăgălaş şi arătos. L-a primit în suflet şi, ca să-i demonstreze aprecierea şi să-l păzească de orice rău, l-a declarat pe al-Amhara fiul său adoptiv.

Tom dădu să se ridice de pe pernă, cu faţa vizibil marcată de spaimă.

— Fiul său? repetă el, înţelegând obstacolul îngrozitor care îi apăruse în cale.

— Da, propriul său fiu. L-a tratat ca pe un prinţ. Mi-a dat sarcina de a-l educa pe băiat şi am descoperit la rândul meu că merita pe deplin să fie iubit.

Al-Allama plecă privirea şi arătă pentru prima dată că era emoţionat.

— Mă bucur că fratele meu a avut parte de bunăvoinţa oamenilor importanţi, spuse Tom. Dar e fratele meu. Am un drept de sânge. Profetul lui Dumnezeu a spus că legătura de sânge e ca oţelul şi că nu poate fi desfăcută.

— Cunoaşterea Cuvintelor Sfinte pentru Islam e lăudabilă, zise hogele. Stăpânul meu, prinţul, recunoaşte dreptul de sânge şi se oferă să plătească pentru pierderea voastră.

Al-Allama chemă un slujitor, care se apropie cu un mic cufăr de mahon, încrustat cu fildeş şi sidef. Îngenunche în faţa celor doi bărbaţi albi, puse cutia pe lespezi şi deschise capacul.

Tom era incapabil să se mişte şi nici măcar nu se uită la conţinutul cufărului. Însă Guy se aplecă în faţă, privind monedele de aur care umpleau cufărul până la refuz.

— Cincizeci de mii de rupii, zise al-Allama. O mie de lire englezeşti. O sumă care ia în considerare faptul că al-Amhara a fost un prinţ al casei regale a Omanului.

Când, în cele din urmă, Tom îşi recăpătă glasul şi puterea de a se mişca, începu să se ridice, cu mâna pe mânerul sabiei Neptun.

— Nu există suficient aur în Arabia ca să mă poată cumpăra, răcni el. Am venit aici să-mi găsesc fratele şi nu plec până când nu-mi este înapoiat.

— Acest lucru nu e posibil, zise al-Allama cu vocea joasă şi plină de regret. Fratele vostru e mort. A murit acum doi ani de malarie. Nu a putut nimeni să facă nimic ca să-l salveze, deşi Allah ştie că noi, cei care l-am iubit, am încercat. Al-Amhara a murit.

Tom se prăbuşi la loc pe pernă, cu faţa albă de uimire, privindu-l cu ochi tulburi pe al-Allama. Rămase tăcut multă vreme, în care se auzi doar bâzâitul unei muşte albastre de pe tavan.

— Nu cred ceea ce-mi spuneţi, şopti el, dar vocea îi era deznădăjduită şi pe chip avea o expresie pierdută.

— Vă jur, aşa cum îl iubesc pe Dumnezeu şi mă rog pentru izbăvirea lui, că am văzut numele lui al-Amhara pe mormântul din cimitirul regal din Lamu, spuse al-Allama cu o durere infinită în glas, pentru ca Tom să nu se mai îndoiască de el.

— Dorian, şopti el. Era atât de tânăr, atât de plin de viaţă...

— Allah e bun. Putem fi siguri că există un loc pentru el în viaţa de apoi. Stăpânul meu, prinţul, vă oferă consolarea lui. Vă împărtăşeşte din plin pierderea suferită, completă hogele.

Tom se ridică în picioare, dând impresia că face un efort uriaş pentru o mişcare atât de simplă.

— Îi mulţumesc stăpânului dumitale, răspunse el. Vă cer iertare, dar acum trebuie să vă las, vreau să fiu singur şi să-l jelesc pe fratele meu.

Se întoarse către uşă. Guy se ridică şi se înclină spre cei doi arabi.

— Îi mulţumim stăpânului dumneavoastră, prinţul, pentru compasiune. Îi acceptăm oferta. Se aplecă, închise

capacul cufărului şi-l ridică. Toate datoriile dintre prinţul Abd Muhammad al-Malik şi familia noastră sunt achitate pe de-a-ntregul.

Îl urmă pe Tom către uşă, împiedicat de greutatea cufărului.

***

Sarah stătea în locul ei obişnuit de pe zidurile vechii mănăstiri, de unde îl vedea pe Tom de îndată ce apărea pe cărarea dinspre plajă.

— Tom! strigă ea.

Îi făcu veselă din mână, sărind în picioare şi alergând pe zidurile dărâmate cu braţele desfăcute, ca să-şi menţină echilibrul.

— Ai întârziat! Te aştept de câteva ore. Mai aveam puţin şi plecam.

Sări pe pământ şi alergă desculţă pe poteca prăfoasă. Se opri la câţiva paşi şi se uită la el.

— Tom, ce s-a întâmplat? şopti ea.

Nu-l mai văzuse niciodată aşa. Avea trăsăturile sălbatice şi ochii plini de o durere cumplită.

— Tom, ce s-a întâmplat cu tine?

El făcu un pas nesigur spre ea şi întinse braţele ca un om care se îneacă. Ea se aruncă spre el.

— Tom! O, Tom! Ce e? zise ea sprijinindu-l cu toată puterea. Spune-mi, dragul meu. Vreau să te ajut.

Când începu să tremure, Sarah crezu că este bolnav, copleşit de o febră îngrozitoare. Apoi scoase un sunet îngrozitor, iar lacrimile începură să îi curgă pe faţă.

— Trebuie să-mi spui! se rugă ea.

Nu-şi imaginase niciodată că el ar fi putut ceda aşa. Îl crezuse mereu puternic şi neîmblânzit, dar iată-l acolo, în braţele ei, distrus şi devastat.

— Te rog, Tom, vorbeşte cu mine!

— Dorian e mort.

Sarah încremeni.

— Nu se poate, oftă ea, pur şi simplu nu se poate! Eşti sigur? Nu e nicio îndoială?

— Cel care mi-a adus vestea este un hoge, un om sfânt.

A jurat pe credinţa lui, zise Tom. Nu încape nicio îndoială.

Ţinându-se încă în braţe, căzură amândoi în genunchi.

— Mi-era ca un frate, spuse ea, lipindu-şi obrazul de al lui şi lăsând lacrimile să le scalde feţele. După o vreme, ea îşi suflă nasul şi îşi şterse faţa cu mâneca bluzei ei. Cum s-a întâmplat?

El nu putea încă să vorbească.

— Spune-mi, Tom, insistă ea.

Ştia instinctiv că trebuia să-l facă să vorbească despre asta: întocmai unui doctor, trebuia să spargă inflamaţia, lăsând otrava să iasă afară. În cele din urmă, Tom începu să povestească, forţând cuvintele să iasă şi rostindu-le cu greu. Dură mult timp, dar în cele din urmă îi povesti totul, iar ea înţelese că trebuia să fie adevărat.

— Şi acum ce facem? întrebă ea ridicându-se.

— Ştiu doar că Dorian e mort, că nu l-am putut salva. E numai vina mea. Dacă aş fi venit după el mai devreme...

— Nu a fost vina ta, zise ea supărată. Nu te las nici măcar să te gândeşti la asta. Ai făcut tot ce ai putut. Nimeni nu ar fi reuşit să facă mai mult.

— Nu-mi mai pasă, spuse Tom.

— Ba da, îţi pasă. Eşti dator faţă de tine însuţi şi faţă de mine, dar şi faţă de amintirea lui Dorian. Întotdeauna te-a admirat. Ştia cât de tare eşti. N-ar fi vrut să te vadă aşa.

— Te rog, nu mă mustra, Sarah. Sunt epuizat de durere. Nimic nu mai contează.

— Nu te las să te dai bătut. Trebuie să ne facem un plan. Ce urmează acum? întrebă ea.

— Nu ştiu, zise el din nou.

Apoi îşi îndreptă umerii şi-şi şterse lacrimile.

— Unde mergem? întrebă ea. Nu putem sta aici şi nici nu ne putem întoarce în Anglia. Unde, Tom?

— În Africa, spuse el. Aboli a găsit un om care să ne călăuzească pe continent.

— Când plecăm? întrebă ea simplu, fără să-i pună decizia la îndoială.

— În curând. Peste câteva zile. Atât va dura să reumplem butoaiele cu apă, să cumpărăm provizii proaspete şi să facem ultimele pregătiri.

— O să fiu gata, spuse ea.

— Va fi greu. O călătorie periculoasă fără sfârşit. Eşti sigură că asta vrei? Trebuie să-mi spui acum dacă ai vreo îndoială.

— Nu fi prostuţ, Tom Courtney, spuse ea. Bineînţeles că merg cu tine.

***

Când plecă de la mănăstire, Sarah o luă spre consulat pe un drum ocolitor, călărind mai întâi pe poteca pe care o descoperise şi care ducea către unul dintre sătucurile de pe coasta insulei. Făcuse aproape un kilometru când simţi că este urmărită. I se păru că aude un tropot de cal în spate, aşa că trase hăţurile şi se întoarse în şa ca să privească înapoi.

Poteca era străjuită pe ambele părţi de o vegetaţie densă, compusă din tulpini răsucite, frunze lucioase de veloutia[32] sau tufe de lantana[33]. Nu vedea mai departe de ultima cotitură, aflată la numai câţiva paşi în urmă.

— Tom? strigă ea. Tu eşti?

Nu primi niciun răspuns şi, în tăcerea aceea, îşi zise că se speria de umbrele din jur. „Te porţi prosteşte”, îşi spuse ea cu hotărâre şi merse mai departe.

Când ajunse în sat, cumpără un coş cu legume de la o bătrână – scuza ei pentru absenţa prelungită apoi călări aproape până în port ca să se poată întoarce la consulat pe drumul principal.

Avea multe lucruri în gând. În sufletul ei alternau entuziasmul exaltat la gândul aventurii care o aştepta şi tristeţea profundă când înţelese că trebuia să-i părăsească pe Caroline şi pe micul Cristopher. Îi iubea pe amândoi nespus de mult. Caroline ajunsese să se bazeze pe puterea şi pe curajul ei în căsnicia nefericită cu Guy, iar Sarah avea grijă de micul Cristopher ca şi cum ar fi fost al ei. „N-ar putea veni şi ei cu noi?” se întrebă ea, apoi îşi dădu seama că era o nebunie până şi să se gândească la asta.

„Trebuie să-i las, se încurajă Sarah. Îi iubesc pe

[32] Arbust care creşte în regiunile tropicale ale Africii (n.tr.).

[33] *Idem* (n.tr.).

amândoi, dar Tom este bărbatul meu şi-l iubesc mai mult decât viaţa. Trebuie să plec cu el”.

Era atât de preocupată de aceste gânduri, încât intră în curtea de la grajduri fără să-l vadă pe Guy, care o strigă cu asprime din umbra verandei lungi.

— Unde ai fost, Sarah?

Ea îl privi nedumerită.

— M-ai speriat, Guy.

— Te simţi vinovată cu ceva? o întrebă el.

— Am fost să cumpăr legume, răspunse ea atingând coşul legat în spatele şeii. Urmează să fug în lume cu o varză!

Râse voioasă, dar Guy nu zâmbea.

— Vino în biroul meu! îi ordonă el.

Ea observă grăjdarul care stătea în uşă aşteptând. Era omul lui Guy, un tip micuţ, viclean şi ciupit de vărsat, pe care îl chema Assam. Nu-l plăcuse niciodată şi nu avea încredere în el – cu atât mai puţin acum, când îi văzu zâmbetul satisfăcut şi atotştiutor. Având o senzaţie neplăcută, Sarah îşi dori să se fi străduit mai bine să-şi acopere urmele atunci când mergea la locul de întâlnire cu Tom, ceea ce-i confirma sentimentul că în după-amiaza aceea fusese urmărită.

— Vreau să fac baie şi să mă schimb pentru cină, îi spuse ea lui Guy, încercând să fie curajoasă.

Dar el se încruntă şi se pocni cu cravaşa peste cizmă.

— Nu durează mult, spuse el. Ca tutore al tău, trebuie să insist să mă asculţi. Assam o să-ţi ia iapa.

Resemnată, ea îl urmă pe verandă şi intrară împreună în semiîntunericul răcoros al biroului său. El închise uşile în spatele lor şi o lăsă să stea în picioare în mijlocul camerei, în timp ce el se aşeză la birou.

— Te-ai tot întâlnit cu el la vechea mănăstire, îi spuse el sec.

— Cu cine? Despre ce vorbeşti?

— Nu te deranja să negi, zise el. La porunca mea, Assam te-a urmărit.

— M-ai spionat, răbufni ea. Cum îndrăzneşti?

Încercă să-şi arate indignarea, dar nu reuşea să fie prea convingătoare.

— Mă bucur că nu-mi insulţi inteligenţa negând.

— De ce să îl reneg pe omul pe care-l iubesc?

Se îndreptă de spate semeaţă şi cu adevărat furioasă acum.

— Ai ajuns târfa unui marinar, spuse el. După ce obţine tot ce vrea dintre picioarele tale, o să râdă şi o să ridice pânzele, aşa cum a făcut cu sora ta.

— Când ridică pânzele, voi pleca şi eu cu el.

— Sunt tutorele tău şi tu ai doar optsprezece ani. Nu pleci nicăieri fără consimţământul meu.

— Plec cu Tom, spuse ea, şi nimic din ce spui sau faci tu nu mă poate opri.

— Asta mai vedem noi, zise Guy ridicându-se. Eşti pedepsită să rămâi în apartamentul tău până când *Rândunica* pleacă din Zanzibar.

— Nu poţi să mă tratezi ca pe o prizonieră.

— Ba da, pot. O să ai un paznic la uşa apartamentului tău şi alţii la poartă. Le-am dat deja instrucţiuni. Acum, du-te în camera ta. O să ordon să-ţi aducă cina acolo.

***

Tom era atât de ocupat cu pregătirea navei de plecare, încât nu dădu prea multă atenţie vasului cu greement pătrat care intră încet în port după apus. Chiar şi în lumina aceea slabă, văzu că fusese avariat de furtuni. Era sezonul cicloanelor ce veneau din Oceanul Indian şi probabil dăduse peste astfel de vânturi rele. Numele de pe oglinda pupei era *Apostolul.* Arbora în vârful catargului steagul ferfeniţit al companiei India de Est şi, după ce ancoră, Tom îl trimise pe Luke Jervis cu barca să afle ceva veşti.

Luke se întoarse după aproape o oră şi îl găsi pe Tom în cabina lui, unde scria în jurnalul de bord.

— Pleacă în larg din Bombay, cu o încărcătură amestecată de ceai şi pânzeturi, raportă Luke. A dat peste o furtună la nord de insulele Mascarene, Au de gând să o repare aici înainte de a-şi relua călătoria.

— Ce veşti are?

— Majoritatea mărfurilor sunt mucegăite, pentru *că Apostolul* a plecat de pe docul companiei cu luni în urmă,

dar războiul cu francezii merge bine. William îi bate de-i rupe. Se pare că Willy al nostru este un luptător bun!

— Ce veşti grozave! zise Tom sărind în picioare. Spune-le şi celorlalţi şi dă-le câte o duşcă să închine în sănătatea regelui Willy.

***

Ceea ce Tom nu avea cum să ştie era că, în afară de veştile despre război, *Apostolul* aducea şi un pachet de scrisori şi documente, sigilat într-o pungă de pânză gudronată, de la guvernatorul din Bombay pentru consulul Maiestăţii Sale din Zanzibar. Căpitanul trimise pachetul la mal în dimineaţa următoare, iar Guy îl deschise la masa de prânz, pe veranda lungă a consulatului. Caroline stătea în faţa lui, iar Sarah era în că închisă în camera ei.

— Este o scrisoare personală aici de la tatăl tău, îi spuse Guy lui Caroline în timp ce selecta teancul de gazete şi hârtii sigilate.

— Îmi este adresată mie, protestă Caroline când el rupse sigiliul de ceară şi începu să o citească.

— Eu sunt soţul tău, spuse el indiferent.

Deodată, expresia lui se schimbă şi hârtia începu să-i tremure în mâini.

— Dumnezeule! Asta e de necrezut!

— Cee?

Caroline lăsă din mână lingura de argint. Probabil că erau ştiri extraordinare dacă aveau un asemenea efect asupra soţului ei – Guy se mândrea cu atitudinea lui rezervată în cele mai dificile împrejurări.

În timp ce se uita la scrisoare, expresia lui Guy se schimbă treptat din consternare în bucurie.

— Acum e al meu!

— Cine? Ce s-a întâmplat?

— Tom! E un criminal, Dumnezeule! Acum va plăti preţul la spânzurătoare. L-a ucis pe dragul nostru frate, William, şi s-a emis un mandat de arestare pe numele lui. Am de gând să-mi fac datoria şi o să-mi facă plăcere să-i arăt unde-i e locul.

Guy sări în picioare, răsturnând ceainicul de pe suport.

Acesta se sparse pe gresie, dar el abia dacă băgă de seamă.

— Unde te duci, Guy?

Caroline se ridică, albă la faţă de groază şi legănându-se pe picioare.

— La sultan, spuse el, apoi le strigă slujitorilor: Spuneţi-i lui Assam să pună şaua pe calul sur şi să se grăbească. Se întoarse din nou spre Caroline şi îşi izbi palma cu pumnul. În sfârşit! Am aşteptat atât de mult! O să-i cer sultanului oameni din garda lui. După toate problemele pe care i le-a cauzat Tom, nu o să mă refuze. O să-l arestăm pe jupânul Thomas şi-o să confiscăm *Rândunica.* După ce o vindem, ar trebui să ne aducă un profit de cel puţin două mii de lire. Merit o răsplată pentru că am adus un criminal periculos în faţa justiţiei, râse el triumfător. Jupânul Tom o să aibă o cabină gratis *pe Apostol,* înapoi spre Londra, în lanţuri.

— Guy, e fratele tău! Nu poţi să-i faci aşa ceva! zise Caroline tulburată.

— Şi Billy era fratele lui Tom, dar asta nu l-a împiedicat pe porcul ăsta să-l înjunghie cu sânge rece. Acum o să plătească un preţ extrem de mare pentru aroganţa lui.

Ea alergă spre el şi-l prinse de mânecă.

— Nu, Guy, nu poţi să faci asta!

— Aşa deci! Se repezi la ea cu faţa întunecată de mânie. Te rogi pentru el. Încă îl mai iubeşti, nu-i aşa? Ţi-ai ridica fustele într-o clipă şi ţi-ai desface picioarele dacă ţi-ar cere-o, ca o târfuliţă ticăloasă ce eşti!

— Nu-i adevărat!

— Ţi-ar plăcea să-ţi lase încă un bastard în pântec. O lovi peste faţă, făcând-o să se izbească de peretele jos al verandei. Ei bine, iubitul tău nu o să mai facă niciun bastard.

Se îndepărtă pe terasă, strigând după cal.

Caroline se sprijini cu greu de perete, acoperindu-şi obrazul roşu care începea să se umfle. Apoi auzi calul galopând dincolo de poartă, pe aleea către port şi mai departe spre fort, şi se strădui să se ridice în picioare.

Când Guy îi spusese prima dată despre legătura dintre Tom şi sora ei mai tânără, fusese îngrozită şi chinuită de gelozie. Apoi, cu o seară în urmă, se dusese în camera lui

Sarah şi petrecuse aproape două ore cu ea. Ajunsese treptat să înţeleagă cât de îndrăgostită era sora ei. Ştia de multă vreme că propriile ei sentimente pentru Tom erau fără speranţă, aşa că le abandonase. Şi, deşi durerea acelui sacrificiu fusese intensă, o sărutase pe Sarah şi-i promisese să îi ajute pe ea şi pe Tom să fugă.

— Trebuie să-i avertizez, şopti ea, dar avem atât de puţin timp...

Ridică o tavă de pe bufet şi pregăti o farfurie pentru Sarah, ducând-o pe verandă; apoi trecu pe lângă camera unde dormea Cristopher, îndreptându-se spre ultima uşă. Unul dintre paznicii lui Guy stătea acolo ghemuit, pe jumătate adormit de căldura după-amiezii, cu muscheta în poală. Tresări când ea se apropie de el şi se ridică în picioare.

— *Salam aliekum*, Donna, zise el plecându-se. Stăpânul a dat ordine stricte să nu treacă nimeni de uşa aceasta, fie că intră, fie că pleacă.

— Am adus mâncare pentru doamna, sora mea, spuse ea pe un ton poruncitor. Dă-te la o parte!

Bărbatul ezită – ordinele lui nu acopereau şi această situaţie –, apoi se plecă din nou.

— Sunt praf la picioarele dumneavoastră, zise el.

Scoase o cheie mare de fier dintre faldurile hainei şi o întoarse în broască. Caroline trecu pe lângă el, iar când uşa se închise, puse tava pe prima masă şi alergă direct spre dormitorul lui Sarah.

— Sarah, unde eşti?

Sora ei stătea întinsă pe pat, sub plasa de ţânţari, ca într-un cort. Era acoperită cu un cearşaf subţire şi părea că doarme, dar de îndată ce auzi vocea lui Caroline îl dădu deoparte şi sări din pat, îmbrăcată şi cu cizme de călărie pe sub fustele lungi.

— Caroline! Cât mă bucur că ai venit! Nu voiam să plec fără să-mi iau rămas-bun de la tine.

Caroline se uită la ea şi Sarah veni în fugă să o îmbrăţişeze.

— Plec cu Tom. Mă aşteaptă pe plaja de sub vechea mănăstire, dar am întârziat deja.

— Cum o să treci de paznicii lui Guy? o întrebă Caroline.

Sarah băgă mâna pe sub fuste şi scoase pistoalele de duel.

— O să împuşc pe oricine încearcă să mă oprească.

— Ascultă-mă, Sarah! A sosit o scrisoare de la tata din Bombay. Tom este acuzat de uciderea fratelui său mai mare şi s-a emis un mandat de arestare pe numele lui.

— Ştiu asta. Mi-a spus Tom. Se trase deoparte şi adăugă: Nu poţi să mă opreşti, Caroline. Nu are nicio importanţă, ştiu că e nevinovat şi plec cu el.

— Nu înţelegi. Caroline o prinse iar de braţ. Am promis deja că o să vă ajut pe tine şi pe Tom. Nu-mi retrag cuvântul dat. Am venit să-ţi spun că Guy a plecat în fort să-l informeze pe sultan. O să-l aresteze pe Tom şi o să-l trimită înapoi în Anglia în lanţuri, pentru proces şi execuţie.

— Nu! strigă Sarah la sora ei, cu ochii mari de spaimă.

— Trebuie să-l previi, dar nu vei scăpa dacă nu te ajut. Se gândi repede la ceva, apoi spuse: Uite ce vom face.

Îi explică planul, vorbind cu repeziciune.

— Înţelegi? întrebă ea când termină.

Sarah încuviinţă din cap.

— Sunt gata. Am făcut toate pregătirile, dar grăbeşte-te, Caroline. Tom o să creadă că nu vin. O să se sature să aştepte şi o să plece.

Caroline se duse la uşă şi îi strigă paznicului să deschidă. După ce plecă, paznicul încuie uşa în urma ei. Caroline se îndreptă apoi direct spre grajduri şi strigă după Assarn.

— Pune şaua pe iapa mea.

Când grăjdarul ezită, ea bătu din picior.

— De îndată! Altfel pun să te bată, se răsti ea. Mă grăbesc. Am promis să mă întâlnesc cu stăpânul în fort.

În câteva minute, Assam aduse calul şi Caroline îi luă frâiele din mână.

— Du-te la poartă şi spune-le paznicilor să deschidă. Ies acum.

Deja intimidat, Assam alergă să îndeplinească porunca.

Încercând să nu se grăbească sau să-şi arate neliniştea, Caroline traversă călare peluzele, până în capătul verandei. Paznicul de la uşa lui Sarah se ridică să o întâmpine, iar ea scoase scrisoarea de la tatăl ei.

— Dă-i asta surorii mele de îndată, ordonă ea.

El îşi puse muscheta pe umăr şi luă scrisoarea, apoi se duse la uşă şi ciocăni.

După o clipă, Sarah strigă dinăuntru:

— Ce e?

— O scrisoare, Donna.

— Dă-mi-o.

El descuie uşa şi, când o deschise, Sarah păşi în faţă şi îndreptă pistoalele spre chipul lui înspăimântat. Aveau cocoşul ridicat şi degetele ei erau pe trăgaci.

— Întinde-te pe burtă, îi porunci ea.

În loc să se supună, paznicul trase muscheta de pe umăr şi încercă să o armeze. Cu calm, Sarah coborî pistolul din mâna dreaptă şi trase direct în genunchiul lui. Acesta ţipă şi se prăbuşi pe gresia de pe verandă, cu piciorul rănit răsucit sub el. Sarah îndepărtă cu piciorul muscheta căzută.

— Prostule, trebuia să faci cum ţi-am zis, îi spuse ea cu asprime. Următorul glonţ te va nimeri în cap.

Lipi ţeava celuilalt pistol de fruntea lui.

Bărbatul îşi acoperi faţa şi se ghemui la picioarele ei. Sarah îşi puse pistolul cu care-l împuşcase la cingătoare, apoi se îndepărtă de cadrul uşii. Luă sacul de piele în care îşi adunase cele mai preţioase lucruri şi-l trase afară, pe verandă.

Între timp, Caroline se apropiase în grabă pentru a o ajuta să urce sacul pe şa. Cele două surori se îmbrăţişară scurt, copleşite de emoţie.

— Mergi cu Domnul, draga mea Sarah. Vă doresc ţie şi lui Tom să vă bucuraţi unul de altul.

— Ştiu că şi tu îl iubeşti, Caroline.

— Da, dar acum e al tău. Poartă-te frumos cu el.

— Sărută-l pe Cristopher pentru mine.

— Amândoi îţi vom duce dorul, dar acum du-te! Grăbeşte-te!

Caroline îşi împreună mâinile şi o ridică pe Sarah în şa.

— Adio, surioară, strigă ea când Sarah mână iapa în galop, îndepărtându-se în viteză pe peluză.

Assam o văzu venind şi le strigă paznicilor să închidă porţile, dar Sarah îndreptă calul direct către el şi fu nevoit să se arunce într-o parte ca să nu fie călcat de copitele din

faţă. Iapa zbură dincolo de porţile deschise şi se pierdu în pădure. Sarah o luă pe cărarea ce ducea spre sud, prin crângul de palmieri, către mănăstirea părăsită.

— Te rog, aşteaptă-mă, Tom, şopti ea, iar vântul îi purtă vorbele prin aer. Părul lung îi flutura în spate ca o flamură. Te rog să mă aştepţi, dragul meu, vin.

Mână iapa în cea mai mare viteză, iar trunchiurile palmierilor treceau pe lângă ea ca în ceaţă.

La porţile mănăstirii, opri brusc calul din galop. Acesta se smuci şi dădu din cap, asudând neliniştit, neobişnuit să fie mânat atât de brutal.

— Tom! strigă Sarah, dar ecoul zidurilor străvechi părea că o batjocoreşte. Tom!

„A plecat”, se gândi ea. În timp ce iapa zvâcnea şi se învârtea neliniştită, Sarah se aplecă în şa şi cercetă pământul moale. Văzu urmele proaspete lăsate de Tom venind dinspre plajă şi zona bătătorită din faţa porţii, unde se plimbase înainte şi înapoi, aşteptând-o. Apoi, după ce îşi pierduse răbdarea, şirul de paşi se îndrepta către plajă.

— Tom! strigă ea disperată, apoi mână iapa pe poteca îngustă dintre tufe.

Crengile îi biciuiau picioarele în vreme ce gonea pe lângă râu, ajungând în cele din urmă pe nisipurile albe de coral, cu apa limpede a lagunei în faţă.

Văzu semnul lăsat de carena felucii la marginea apei, apoi ridică privirea şi văzu micuţa ambarcaţiune. Se îndrepta încet spre ruptura din recif, la vreo opt sute de metri distanţă. Tom era la pupă, cu prăjina lungă de bambus în mână, împingând-o prin apele puţin adânci.

— Tom! strigă ea dând din mâini. Tom!

Dar vântul se juca printre palmieri, iar valurile bubuiau şi clocoteau în exteriorul recifului, înăbuşindu-i strigătele, Feluca micuţă se îndepărta hotărâtă, iar Tom nu se uita înapoi.

Sarah îndrumă iapa în apă şi, cu toate că la început se împotrivi, sări apoi în faţă cu îndrăzneală, săltând şi plonjând în locurile mai adânci, până când apa îi ajunse la gât, iar fustele şi cizmele lui Sarah se udară. Dar feluca îşi croia drum tot mai rapid, din ce în ce mai departe de ele.

— Tom! strigă Sarah cu disperare.

Apoi scoase al doilea pistol de la cingătoare, îl îndreptă spre cer şi trase. Zgomotul se auzi ca un pocnet înăbuşit în imensitatea mării şi a vântului.

— Nu m-a auzit!

Mai dură o secundă până ca sunetul să călătorească peste apă, apoi văzu silueta îndepărtată a lui Tom tresărind şi privind în urmă.

— O, slavă Domnului! şopti ea, aproape plângând de uşurare.

Tom împinse cu pricepere cu prăjina şi întoarse feluca în loc, făcând-o să alunece înapoi spre lagună.

— Unde ai fost? Ce s-a întâmplat? strigă el când ajunse suficient de aproape.

— Guy a aflat de tine şi de William, strigă Sarah. S-a dus în fort să adune garda. Vor să te aresteze şi să-ţi confişte nava.

Văzu expresia lui înăsprindu-se, dar nu spuse nimic când ajunse cu barca lângă iapă, Scoase prăjina din apă, apoi se întinse să o prindă pe Sarah de talie şi să o ridice din şa. O aşeză pe punte.

— Sacul meu! spuse ea gâfâind.

El scoase pumnalul din teaca prinsă la curea şi tăie chinga ce-l ţinea legat de oblânc. Îl trase în barcă şi plesni iapa, care se întoarse şi se zbătu să ajungă pe plajă. Tom apucă prăjina de bambus şi îndreptă feluca din nou către strâmtoare.

— Când a plecat Guy la fort? întrebă el. Cât timp mai avem?

— Nu mult. A plecat de la consulat de mai bine de două ore.

— Stai la fungă, porunci el sumbru. Trebuie să ridicăm pânza şi să riscăm să mergem peste corali.

Vela latină flutură şi se întinse, apoi se umflă în vânt. Feluca luă bandă brusc, gonind spre deschizătura din recif. Trecu prin aceasta şi, de îndată ce apa se făcu albastră sub carenă, Tom se ridică la timonă şi o întoarse în direcţia portului, unde era ancorată *Rândunica.*

— Spune-mi tot, ordonă el.

Ea se apropie şi-l cuprinse de mijloc.

— Cum a aflat Guy?

— A venit o corabie aseară.

— *Apostolul,* exclamă el. Ar fi trebuit să mă aştept la asta.

Ascultă cu atenţie în timp ce ea îi povesti toate detaliile.

După ce ea termină, Tom spuse încet:

— Să dea Domnul să ajungem la timp!

Privi în faţă către portul care se întindea înaintea lor şi văzu micuţa navă ancorată şi plutind în linişte.

— Slavă Domnului! încă nu au confiscat-o, zise el agitat.

Dar în clipa următoare văzu o flotă de douăsprezece bărcuţe plecând de lângă cheiul de piatră de sub fort şi apropiindu-se prin golf de corabie. Tom duse mâna la ochi şi se uită peste întinderea albastră care-i separa de barca din faţă. Recunoscu silueta înaltă de la provă purtând o pălărie cu pene.

— Guy e nerăbdător ca un copoi care a luat mirosul vulpii.

Barca era mult scufundată în apă din pricina greutăţii oamenilor înarmaţi înghesuiţi la bord. Toate celelalte bărci erau la fel de pline.

— A luat cel puţin o sută de nemernici de-ai sultanului cu el, calculă Tom. Nu-şi asumă niciun risc.

Privi în sus spre catarg şi calculă forţa şi direcţia vântului pe care-l simţea în obraz. Navigase suficient cu feluca încât să-i ştie fiecare defect şi să speculeze şi ultimul metru parcurs în viteză.

— Întinde-o puţin mai tare, îi spuse lui Sarah, care alergă spre pânza prinsă de catarg.

Feluca reacţionă la atingerea ei şi sări în faţă sub picioarele lor.

— O să fie la limită.

Tom se uită la barca din faţă şi calculă diferenţa de viteză şi direcţie. Aveau avantajul vântului care-i împingea din larg. Guy avea parte de vântul strâns, înfruntându-l cu greu din pricina bărcii mult scufundate în apă. Tom se îndoia că celelalte bărci puteau ajunge la *Rândunică* dintr-o singură schimbare a cursului. Pe de altă parte, feluca trebuia să treacă direct prin faţa provei bărcii lui Guy. Tom miji ochii, gândindu-se cum să schimbe cursul.

— O să trecem la distanţă de o împuşcătură de barca

din faţă, îi spuse lui Sarah. Adună plasele acelea şi cutiile pentru peşte de-a lungul marginii de la tribord şi întinde-te în spatele lor.

— Şi tu? întrebă ea neliniştită.

— Nu ţi-am spus? Eu sunt imun la gloanţe de muschetă, zâmbi el. Şi-apoi, arabii nu se prea pricep să tragă.

Dacă nu l-ar fi iubit atât de mult, poate ar fi fost mai impresionată de nepăsarea lui în faţa pericolului.

— Locul meu e lângă tine, zise ea cu încăpăţânare, încercând să fie la fel de curajoasă.

— Locul tău e acolo unde spun eu. Expresia lui deveni sumbră şi rece. Lasă-te jos, femeie.

Nu-l mai văzuse niciodată aşa şi lucrul acesta o nedumeri puţin. Se trezi că se supune cu sfială şi abia când rămase întinsă pe podeaua urât mirositoare, protejată de plasele şi de cutiile grele de lemn, începu să se gândească la nevoia ei de independenţă.

„Nu trebuie să-l las de pe acum să se impună”, îşi spuse. Dar gândurile ei fură întrerupte de un strigăt slab. Arabii din barca din faţă văzuseră feluca micuţă care gonea în direcţia lor. Vasul se înclină periculos când se apropiară toţi de margine pentru a vedea dincolo de strâmtoare, vorbind şi gesticulând, armându-şi puştile cu ţeavă lungă şi fluturându-le.

— Opreşte-te!

Vocea lui Guy abia se auzea în vânt, dar erau acum suficient de aproape pentru ca Tom să-i vadă bine expresia mohorâtă şi furioasă.

— Opreşte-te cu vântul în faţă de îndată, Tom Courtney, altfel le poruncesc oamenilor să tragă asupra ta.

Tom râse şi-i făcu un semn vesel cu mâna.

— Uşurează-te în vânt, dragă frate, ca să-ţi vină tot în faţă.

Acum se aflau la mai puţin de o sută de metri distanţă, iar

Guy le strigă ceva muschetarilor arabi care se îngrămădeau pe puntea deschisă a bărcii. Cu sabia trasă, le arătă feluca. Drept răspuns, aceştia îndreptară muschetele spre ei şi, în ciuda lăudăroşeniei sale, Tom simţi că îl cuprinde teama văzând şirul de arme.

— Foc! strigă Guy întinzând sabia.

Se auzi o bubuitură şi un nor de praf alb şi gros ascunse pentru o clipă barca.

Aerul din jurul lui Tom se umplu de şuieratul gloanţelor grele de plumb, care izbiră suprafaţa apei de jur-împrejurul felucii şi o loviră în lateral, făcând aşchiile albe să sară din scânduri.

Tom simţi ceva ciupindu-i mâneca de la cămaşă şi, când privi în jos, văzu că materialul era sfâşiat şi un fir subţire de sânge curgea din rana superficială de pe biceps.

— Eşti bine, Tom? întrebă Sarah neliniştită din locul în care stătea întinsă la picioarele lui.

El râse din nou şi se întoarse puţin într-o parte pentru ca ea să nu-i vadă sângele de pe mânecă.

— Ţi-am spus că nu ştiu să tragă.

Îşi ridică pălăria şi o flutură spre Guy într-un salut batjocoritor.

Câteva picături roşiatice căzură pe punte, iar Sarah văzu sângele şi se albi. Atunci, fără să mai ezite, sări în picioare şi alergă la pupă.

— Treci înapoi! răbufni Tom. Sunt gloanţe adevărate de muschetă. Ai putea să fii ucisă.

Sarah îl ignoră şi se aşeză în genunchi în faţa lui, apărându-l cu propriul trup. Îşi aruncă şalul de pe umeri şi-şi desprinse părul, lăsându-l să fluture în vânt ca un stindard.

— Trageţi! strigă ea către barcă. Trage în mine dacă îndrăzneşti, Guy Courtney!

Erau destul de aproape încât să vadă frustrarea şi furia de pe faţa lui Guy.

— Lasă-te jos, Sarah, îi strigă el. Dacă te împuşcă, o să fie din vina ta.

Tom încercă să o împingă jos, pe punte, dar ea îl cuprinse cu braţele de gât şi se lipi de el. Avea faţa îmbujorată de furie în timp ce se uita către barcă.

— Dacă-l vrei pe fratele tău, trebuie să mă omori pe mine mai întâi, ţipă ea la Guy.

Expresia lui Guy se schimbă din triumf în nesiguranţă. Se uită la oamenii lui. Muschetarii reîncărcau armele în grabă. Tom văzu vârful vergelelor mişcându-se în sus şi în

jos în timp ce împingeau alte gloanţe pe ţeava lungă. Chiar şi unui om priceput îi luă două minute să reîncarce şi, până la următoarea rundă, cele două ambarcaţiuni aveau să se afle extrem de aproape una de alta, feluca trecând prin faţa provei celeilalte bărci.

Cei mai rapizi şi mai buni muschetari terminară de încărcat şi de armat. Patru dintre ei ridicară puştile la unison, luându-i la ochi, peste ţevile lungi, pe cei doi aflaţi la pupa felucii. Guy încă ezita, însă expresia lui îndârjită se schimbă şi, cu o mişcare a sabiei, lovi arma celui de lângă el, strigând în arabă:

— Opriţi! Nu trageţi! O să loviţi femeia!

Însă un arab îi ignoră ordinul şi trase. Un fir de fum albastru apăru la gura ţevii, iar glonţul lovi fusul cârmei din mâna lui Tom.

— Opriţi-vă! strigă Guy furios, izbind cu sabia încheietura omului. Un fir de sânge roşu-deschis apăru imediat, iar omul îşi prinse mâna rănită şi se îndreptă clătinându-se către spatele punţii.

— Opriţi-vă!

Guy se întoarse spre ceilalţi; ezitând, aceştia coborâră muschetele unul câte unul. Feluca trecu pe lângă barcă şi apoi se îndepărtă.

— Încă nu ai câştigat, Tom Courtney! strigă Guy după ei. Începând de azi, mâna fiecărui om va fi împotriva ta. Într-o bună zi, vei plăti tot ceea ce datorezi, voi avea grijă de asta. O jur!

Tom ignoră strigătele de furie tot mai slabe ale fratelui său şi privi înainte. *Rândunica* se afla acum la distanţă de o frânghie, însă focul muschetelor de pe barcă alertase echipajul. Roiau cu toţii pe punte şi se căţărau pe greement. Ned Tyler nu mai avea nevoie de ordine ca să pregătească nava de plecare.

Sarah îl cuprinse pe Tom de mijloc şi se uită în urmă spre alaiul de bărci mici care goneau în urma lor.

— A fost palpitant, zise ea cu ochii strălucind.

— Să nu îndrăzneşti să fii mulţumită de ce-ai făcut, obrăznicătură mică, zise Tom strângând-o în braţe. Ai nesocotit ordinul meu direct.

— Ai face bine să te obişnuieşti cu asta, zise ea

zâmbind. Căci s-ar putea întâmpla din nou într-o zi. Apoi deveni serioasă şi tăie cu pumnalul lui mâneca ruptă a cămăşii. Apoi folosi bucata de pânză ca să-i lege rana de la braţ şi să oprească sângerarea. Între timp, se apropiau în viteză de *Rândunică.*

— Amarează asta şi pregăteşte-te să sări imediat, îi spuse Tom.

Vinciul zăngăni pe puntea din faţă a goeletei când Tom ridică ancora. Când braţele acesteia se eliberară de pe fundul apei, goeleta se desprinse de mal şi începu să ia viteză înapoi spre pupă. Sarah îşi ridică fustele şi le prinse la cingătoare, pentru a avea picioarele goale şi libere, apoi se ghemui lângă margine.

Tom văzu capul lui Aboli lângă balustradă, deasupra lui. Când carenele se atinseră şi Tom coborî pânza, Aboli sări jos, ca o panteră neagră asupra unei gazele. Se auzi doar o bufnitură când aterizâ cu picioarele goale lângă Sarah. O luă în braţe, iar ea ţipă şi se împotrivi; dar Aboli sări înapoi, se prinse de scara de abordaj care atârna de goeletă şi o duse în braţe la bordul *Rândunicii.*

Tom apucă sacul de piele al lui Sarah de pe punte şi sări peste apa dintre carene, urcând după Aboli pe goeletă. Când puse un picior dincolo de balustradă, Ned Tyler îl salută solemn de la cârmă.

— Bine aţi venit la bord, căpitane! zise el.

— Mulţumesc, domnule Tyler. Nu văd de ce am mai zăbovi aici. Întoarce nava în direcţia vântului, te rog.

Lăsă sacul lui Sarah pe punte şi se duse la cârmă. Când *Rândunica* se întoarse, barca lui Guy se afla la două sute de metri la pupă; dar goeleta se îndepărtă atât de repede, încât barca părea ancorată.

Sabia scoasă îi atârna lui Guy la şold. Stătea cu umerii pleoştiţi şi avea faţa schimonosită de frustrare şi ură. Când îl văzură pe Tom, oamenii din jurul lui nu se mai stăpâniră şi deschiseră furioşi focul, trăgând cu muschetele în neştire, însă Guy părea să nu-i observe. Toată atenţia lui era îndreptată spre fratele său geamăn.

Se uitară unul la altul în vreme ce distanţa dintre nave se mărea. Sarah se apropie de Tom şi, mână în mână, priviră cum silueta bărcii se estompa, ajungând să nu se

mai poată distinge decât silueta înaltă a lui Guy. După aceea *Rândunica* făcu un ocol, lăsând portul din Zanzibar în urma lor, iar barca se pierdu din vedere.

***

Dorian Courtney se ridică. Stătuse în genunchi ca să se roage la Dumnezeul străbunilor săi. Se plimbă pe marginea stâncii, apoi se aplecă să ridice o pietricică ce-i atrăsese atenţia. O udă cu limba, apoi o aşeză în bătaia soarelui. Era un agat roz, striat, cu straturi frumoase de albastru, încununat cu cristale de o claritate de diamant. Era frumos.

Se întinse peste margine şi lăsă piatra să-i scape printre degete, apoi o privi căzând o sută cincizeci de metri până la poalele stâncilor. Piatra se micşoră şi dispăru înainte să atingă suprafaţa mării. Nu se văzură stropii, nici undele de pe faţa apei – şi nici vreun alt semn că ceva atât de frumos existase vreodată. Deodată, pentru prima dată în aproape şapte ani, se gândi la micuţa Yasmini, care dispăruse din viaţa lui în acelaşi fel.

Vântul îi umfla hainele şi sufla din spatele lui, dar stătea cu picioarele depărtate şi nu se temea de prăpastia care i se deschidea la picioare. În dreapta lui, stânca roşie şi mare care se înălţa deasupra mării era străjuită de o vale îngustă. În adâncimi, agăţându-se precar de mal, se vedeau crângurile de palmieri, precum şi acoperişurile şi domurile albe ale satului Shihr. Oamenii lui Dorian îşi făcuseră tabăra printre arborii mici de acacia şi palmierii aflaţi mai departe în vale. Fumul albastru al focurilor de tabără se ridica în fuioare uleioase şi drepte în aer, până când rafalele de vânt le purtau peste vârful stâncilor, plutind apoi spre dealurile de netrecut şi spre dunele deşertului.

Dorian duse mâna streaşină la ochi şi privi în largul mării. Corăbiile erau acum mai aproape. Patru nave măreţe, cu dunete înalte şi vele matisate, flotila prinţului al-Malik. Apăruseră la orizont de la răsărit, dar vântul le stătea împotrivă, forţându-le să plutească în derivă. Dorian miji ochii, apreciind distanţa, şi văzu că aveau să treacă multe ore înainte să poată intra în golf şi să ancoreze lângă plajă.

Era nerăbdător şi neliniştit. Trecuse foarte mult timp de

când nu-l mai văzuse pe prinţ, tatăl său adoptiv. Se îndepărtă de marginea stâncii şi porni înapoi pe cărarea care ducea la mormântul străvechi. Se afla pe creasta unui promontoriu de piatră vechi de o sută de ani, albit de soarele deşertului.

Al-Allama şi şeicii din Saar erau încă la rugăciune, cu covoraşele întinse la umbra mormântului, întoarse în direcţia oraşului sfânt aflat la sute de kilometri la nord de ţinutul acela torid. Dorian rări pasul, pentru că nu voia să ajungă în timp ce ei încă se mai rugau.

Cei din tribul Saar nu ştiau că el nu era musulman. La cererea prinţului, le ascunsese acest lucru cât timp trăise printre ei. Ştia că nu l-ar fi primit niciodată atât de grabnic în tribul lor dacă ar fi ghicit adevărul, că era păgân. Credeau că se afla sub jurământ de penitenţă, fiind forţat să nu se roage alături de comunitatea credincioşilor, ci să se roage la Allah în singurătate. La ora rugăciunii, îi lăsa de fiecare dată şi pleca singur în deşert.

Acolo se ruga la Dumnezeul strămoşilor săi, îngenunchind în sălbăticie, dar cuvintele deveneau tot mai greu de spus pe măsură ce timpul trecea, iar rugăciunile semănau tot mai mult cu o formalitate. Treptat, senzaţia aceea stranie că fusese abandonat de Dumnezeul lui începu să-l copleşească. Îşi pierdea credinţa din copilărie şi se simţea confuz şi părăsit.

Se opri pe creasta dealului şi văzu oamenii îngenuncheaţi care se prosternau la umbra moscheii. Nu era prima dată când îi invidia pentru credinţa lor nestrămutată. Aşteptă la distanţă până când terminară şi începură să se împrăştie. Cei mai mulţi urcară în şa şi porniră pe poteca de pe stâncă spre satul de jos. În curând, doar doi oameni rămaseră lângă mormânt.

Batula, purtătorul său de lance, stătea lângă două cămile, aşezat pe vine cu o răbdare infinită, la umbra făcută de animale. Scutul de război din bronz era legat de şaua cămilei pe care călărea Dorian, iar în sacul de piele se aflau puşca şi lancea lungă, cu vârful strălucitor în soare şi flamura verde unduindu-se. Acestea erau toate podoabele războinicului din deşert.

Al-Allama îl aştepta şi el, aşezat la adăpost de vânt pe

ridicătura din piatră roşie. Dorian se întoarse spre el şi porni pe cărare. Primele fire cărunte apăreau deja în barba hogelui, dar pielea încă nu-i era zbârcită şi, în ciuda lunilor de călărit şi de raţii reduse, trupul lui nu se împuţinase. Înclină capul într-o parte şi se uită la al-Salil – Sabia Scoasă –, care venea către el.

Al-Salil era acum înalt, iar pe sub hainele lungi care foşneau avea un trup solid şi zvelt, cu carnea întărită şi călită de deşert. Se apropia cu pasul legănat, precum cel al cămilei în galop, şi avea un aer autoritar şi poruncitor prin felul în care-şi ţinea umerii şi capul înfăşurat în eşarfă.

„I-a fost bine ales numele”, murmură al-Allama pentru sine. Când Dorian ajunse la el, îi făcu semn să se apropie şi tânărul se aşeză lângă el pe piatră. Cu picioarele îndoite sub el, ca un membru al tribului Saar, ţinea sabia încovoiată în teaca de piele argintie de pe genunchi. Se vedeau numai ochii lui Dorian – restul feţei îi era acoperit de capătul eşarfei, prins lejer peste nas, gură şi bărbie. Ochii îi erau pătrunzători, verzi şi strălucitori şi, în ciuda nisipului şi a luminii puternice din deşert, erau limpezi. Dorian desfăcu încet eşarfa care-i acoperea faţa şi-i zâmbi hogelui.

— Mă bucur că te-ai întors. Ţi-am simţit lipsa, sfinte părinte, zise el. Nu am cu cine să mă cert, viaţa mea a fost foarte anostă.

— Anostă? Al-Allama îşi înăbuşi zâmbetul. Nu asta mi-au spus şeicii despre şederea ta aici. Şaisprezece duşmani răpuşi de lancea ta.

Dorian îşi mângâie barba, care răsărea în cârlionţi printre degete, pocnind în aerul uscat al deşertului, strălucitor ca arama proaspăt făurită.

— Otomanii sunt uşor de ucis, zise el dispreţuitor, cu zâmbetul încă pe buze.

„E la fel de adorabil ca atunci când era copil şi l-am întâlnit prima oară pe insula Daar Al Shaitan”. Al-Allama îi studie faţa: fruntea înaltă şi gânditoare a învăţatului, echilibrată de linia gurii şi a maxilarului, trădând un bun războinic şi un conducător de oameni priceput.

— De ce m-ai adus aici, tăicuţule? întrebă Dorian, aplecându-se în faţă ca să-l privească. Mereu ai un motiv pentru ceea ce faci.

Al-Allama zâmbi şi răspunse cu o întrebare:

— Ştii al cui este mormântul acesta?

Dorian ridică ochii spre domul decolorat de soare şi spre zidurile care stăteau să se prăbuşească.

— Al unui om sfânt, zise el.

Erau multe astfel de morminte străvechi, unele în oazele împrăştiate în interiorul continentului, altele pe stâncile şi pe dealurile abrupte aflate de-a lungul coastei Omanului din sudul Arabiei.

— Da, încuviinţă al-Allama. Al unui om sfânt.

— Nu pot să citesc numele, zise Dorian, căci majoritatea inscripţiilor de pe ziduri fuseseră erodate de vânturile încărcate cu nisip.

Erau multe inscripţii: unele erau citate din Coran, dar pe altele Dorian nu le putea descifra. Poate că erau cuvintele rostite chiar de cel mort.

Al-Allama se ridică în picioare şi dădu ocol mormântului, oprindu-se să citească inscripţiile care mai erau lizibile. După o clipă, Dorian se ridică şi-l urmă.

— Este un citat al sfântului care e îngropat aici. Poate că te interesează.

Al-Allama arătă cu degetul în sus, pe zid, şi Dorian descifră cu greutate o parte din citat.

— „Orfanul care vine de pe mare”, citi el cu glas tare, iar al-Allama îl încurajă dând din cap. „Cu limba şi părul Profetului…” Dorian se opri şi zise: Nu pot să citesc rândul următor. E prea şters.

— „Cu limba şi părul Profetului, dar cu întunecimea unei inimi de păgân”, îl ajută al-Allama. Dorian se apropie de zid, uitându-se în sus.

— „Când lumina va umple inima păgână, va aduce la un loc nisipurile despărţite ale deşertului, iar tatăl său drept şi pios va călări pe spatele elefantului”.

Dorian reveni lângă al-Allama.

— Ce este? Nu-l recunosc ca fiind din Coran. Dacă este o poezie, are o rimă foarte bună, dar nu are sens, zise el. Ce e cu limba şi coroana Profetului? Cum poate un orfan să aibă tată? De ce pe spatele elefantului?

— Profetul avea pe cap o podoabă de păr roşu şi, desigur, limba lui era arabă, limba sfântă, îi explică al-

Allama ridicându-se. În palatul din Muscat se află Tronul Elefantului din Oman, sculptat din colţi minunaţi de fildeş. Te las să te gândeşti la restul profeţiei. Dacă îşi pune mintea, chiar şi un învăţăcel anost ca al-Salil ar trebui să fie capabil să găsească o soluţie la ghicitoarea Sfântului Taimtaim.

— Taimtaim! exclamă Dorian. Acesta e mormântul sfântului? Se uită la inscripţia erodată şi i se păru că vede acum numele sfântului, ca o siluetă într-o ceaţă întunecată. Asta e profeţia! Acestea sunt cuvintele care mi-au dirijat viaţa.

Se simţea copleşit de o uimire amestecată cu mânie şi ranchiună, gândindu-se că fusese privat de o mulţime de lucruri şi că trecuse prin nenumărate suferinţe din pricina celor câteva cuvinte mistice, scrise cu mult timp în urmă, abia lizibile acum. Ar fi vrut să le conteste, să protesteze şi să le respingă, dar al-Allama era deja la jumătatea drumului pe cărarea către vale, lăsându-l în locul acela părăsit să-şi înfrunte destinul.

Dorian rămase acolo multe ore. Uneori se plimba nervos pe lângă zidurile mormântului, căutând alte inscripţii şi alte frânturi de informaţii. Le citea cu glas tare, testând mai degrabă sunetul cuvintelor decât sensul lor, încercând să găsească înţelesurile ascunse din spatele acestora. Alteori se aşeza pe vine şi studia câte un cuvânt sau câte o expresie, apoi sărea din nou în picioare şi se întorcea la inscripţia arătată de al-Allama. „Dacă sunt cu adevărat orfanul de care vorbeai, atunci te înşeli, bătrâne. Nu se poate îndeplini aşa ceva. Eu sunt creştin. Nu voi accepta niciodată Islamul. Nu voi aduce niciodată la un loc nisipurile deşertului, ce-o mai fi însemnând şi asta”, se gândea Dorian, sfidându-l pe sfântul străvechi.

— Stăpâne! Vocea lui Batula îi întrerupse meditaţia şi Dorian se ridică. Corăbiile. Batula arătă cu mâna spre stânci. Intră în port.

Batula pregăti cămilele şi le îndreptă spre capătul cărării. Dorian începu să fugă, prinzându-le repede din urmă înainte de a porni la drum. Strigă la cămila lui când se apropie de ea în câteva salturi.

— Ibrisarn! Vânt mătăsos!

Auzindu-i vocea, aceasta întoarse capul şi se uită în jos la el cu ochii săi mari şi negri, cu gene lungi şi grele, apoi mârâi încet şi drăgăstos ca să-l întâmpine. Era o cămilă nobilă, cu două cocoaşe, din regiunea Sherari. Dorian se ridică în şa, la doi metri înălţime, cu o singură mişcare lejeră. Îi atinse gâtul cu vârful nuielei lungi de călărie şi-şi deplasă greutatea în faţă pe şa, care era îmbrăcată în cea mai bună piele Nejd şi garnisită cu franjuri, legături luxoase şi chingi vopsite în nuanţe de roşu, galben şi albastru, cu plase împletite pentru transport, brodate cu stele de argint şi de metal.

Ibrisam reacţionă la atingerea şi mişcarea lui, pornind cu pasul acela elegant şi confortabil cu care îl purtase odată pe stăpânul ei iubit timp de optsprezece ore, de la gura Oazei Taub – peste câmpia aspră din Mudhail, presărată cu oasele albe rămase din caravanele pierdute – până la apele sălcii ale oazei Ma Shadid.

Îl iubea pe Dorian ca un câine credincios. După un drum de o zi prin locuri teribile din deşert, nu adormea în nisip decât dacă el se întindea alături. Oricât de cumplită ar fi fost foamea sau setea, înceta să mai bea sau să mai mănânce ca să vină lângă el şi să-l împingă cu nasul, cerşind o mângâiere şi confortul vocii lui.

Înaintară în viteză pe alee, întrecându-l pe Batula înainte să ajungă pe fundul văii. Întreaga tabără era agitată – cămilele zbierau, iar oamenii strigau şi jeleau, trăgând cu armele în aer în timp ce alergau spre crângurile dinspre plajă. Ibrisam îl duse pe Dorian în faţa procesiunii dezlănţuite, peste nisipurile aurii, până la marginea apei.

Când prinţul al-Malik puse piciorul pe mal, Dorian fu primul care alergă să-l întâmpine. Nu mai avea faţa acoperită şi căzu în genunchi, sărutând poalele hainei prinţului.

— Fie ca toate zilele tale să fie pline de glorie, stăpâne. Prea mult timp au tânjit ochii mei să-ţi vadă faţa.

Prinţul îl ridică în picioare şi-l privi în faţă.

— Al-Salil! Nu te-aş fi cunoscut dacă n-ar fi fost culoarea părului tău, fiule. Îl îmbrăţişă pe Dorian, strângându-l la piept. Văd că toate veştile pe care le-am primit despre tine sunt adevărate. Ai devenit într-adevăr bărbat.

Prinţul se întoarse apoi să-i salute pe şeicii din Saar, căci şi ei se adunaseră în jurul lui. După ce îi îmbrăţişă, prinţul înaintă în vale încet, condus de procesiunea triumfătoare. Războinicii deşertului întindeau frunze de palmier la picioarele lui, invocând binecuvântări, îi sărutau poala hainei şi trăgeau cu puştile în aer.

Un cort din piele tăbăcită, destul de mare să adăpostească o sută de oameni, fusese instalat lângă izvor, la umbra crângului. Laturile erau deschise pentru ca briza mării să circule, iar covoarele şi pernele acopereau nisipul de pe jos. Prinţul se aşează în mijloc, iar şeicii luară loc în jurul lui. Sclavii aduseră carafe cu apă de izvor ca să se spele pe mâini. Apoi veniră cu tăvi uriaşe de bronz cu mâncare, cu mormane de orez galben înotând în unt din lapte de cămilă şi cu fierturi aromate de oaie cu mirodenii.

Al-Malik luă cu mâna câte o bucăţică din fiecare fel de mâncare, cu multă delicateţe. Pe unele le gusta chiar el, pe altele le dădea celor din jur. Era o onoare pe care le-o făcea celorlalţi, un semn de bunăvoinţă, iar acei războinici înverşunaţi şi înrăiţi, care nu-şi mai numărau de mult rănile primite în luptă ce le însemnau feţele şi trupurile, îl tratau cu respectul şi cu afecţiunea pe care copiii iubitori le nutresc faţă de tatăl lor.

După ce mâncară, prinţul făcu semn să se ridice platourile încă pline şi să le fie duse luptătorilor de rând care şedeau în aer liber, ca să ia şi ei parte la ospăţ.

Soarele roşiatic coborî în spatele dealurilor şi stelele începură să sclipească pe cerul tot mai întunecat al deşertului. Se spălară din nou pe mâini, iar sclavii aprinseră narghilelele. Laturile cortului fură coborâte, iar şeicii se traseră mai aproape de prinţ, trecând de la unul la altul muştiucurile de fildeş. Norişorii groşi de fum de tutun turcesc prinseră a se ridica în fuioare în jurul capetelor lor. În lumina galbenă a lămpilor, începură să stea de vorbă.

Primul care luă cuvântul spuse:

— Înalta Poartă a trimis o armată de cincisprezece mii de oameni ca să cucerească Muscatul. Yaqub le-a deschis porţile oraşului.

Sublima Poartă era puterea şi autoritatea Imperiului Otoman, cu sediul în îndepărtatul Istanbul. Fratele mai

mare al prinţului al-Malik, al-Uzar Ibn Yaqub, califul slab şi dezmăţat al Omanului din Muscat, capitulase în cele din urmă în faţa otomanilor fără să mai lupte. Numai Allah ştia ce mite şi ce asigurări primise, dar lăsase armata Porţii să intre în oraş, iar acum libertatea şi independenţa tuturor triburilor din deşert erau în mare pericol.

— E un trădător, Allah mi-e martor! Ne-a vândut în sclavie, spuse un alt şeic.

Mârâiau ca un grup de lei şi se uitau cu toţii la al-Malik.

— Este fratele şi califul meu, zise prinţul. Sunt legat de el prin jurământ.

— Pe Dumnezeu, el nu mai este conducătorul Omanului, protestă un şeic. A devenit marioneta Porţii.

— El, care a sodomizat o mie de băieţi, a devenit târfa folosită de turci, încuviinţă altul. Din cauza trădării lui, tu şi noi toţi suntem eliberaţi de jurămintele de credinţă.

— Călăuzeşte-ne, stăpâne, îl îndemnă altul. Suntem oamenii tăi. Du-ne la porţile Muscatului şi te vom ajuta să-i alungi pe otomani şi să te aşezi pe Tronul Elefantului din Oman.

Vorbiră pe rând şi toţi susţinură acelaşi lucru.

— Te-am implorat să vii la noi. Acum te implorăm să ne conduci.

— Noi, cei din Saar, suntem oamenii tăi prin jurământ. Putem aduna trei mii de lănci care să te susţină.

— Dar celelalte triburi? întrebă prinţul, deloc grăbit să ia o decizie atât de importantă. Ce e cu Awamir şi Bait Imani? Dar Bait Kathir şi Harasis?

— Noi, cei din Saar, nu putem vorbi în numele lor, răspunseră ei, căci între mulţi dintre ei şi noi există duşmănii de moarte. Dar şeicii lor te aşteaptă între nisipuri. Du-te la ei şi, cu voia lui Dumnezeu, vor ridica şi ei lancea războiului şi vor merge cu noi la Muscat.

— Spune-ne hotărârea ta, îl implorară. Spune-ne ce hotărăşti şi noi ne vom lega cu jurământ.

— Vă voi conduce, spuse prinţul încet şi sfios, iar feţele ridate de vreme şi arse de soare se luminară de bucurie.

Unul câte unul, îngenuncheară cu toţii dinaintea lui şi-i sărutară picioarele. Când el întinse pumnalul încovoiat, atinseră oţelul cu buzele. Apoi îl luară de mâini, îl ridicară în

picioare şi-l duseră afară din cort, unde războinicii aşteptau în lumina lunii.

— Acesta este noul calif al Omanului, le spuseră oamenilor, care-şi declarară supunerea faţă de el şi traseră în aer cu muschetele.

Tobele de război începură să bată şi sunetul straniu al coarnelor de berbec răsună printre stâncile întunecate de deasupra crângului.

În mijlocul larmei vesele, Dorian se apropie de tatăl lui şi-l îmbrăţişă.

— Eu şi oamenii mei suntem gata să te conducem să te întâlneşti cu şeicii din Awamir la izvoarele din Muhaid.

— Atunci, să mergem, fiule, încuviinţă prinţul.

Dorian îl lăsă acolo şi traversă crângul, strigându-şi oamenii:

— Pregătiţi şeile! Plecăm de îndată!

Alergară cu toţii la cămile, strigându-le pe nume, şi în scurt timp toată valea fu cuprinsă de rumoare în vreme ce destrămau tabăra. Cămilele gemeau şi mugeau, aşteptând să fie încărcate cu burdufurile cu apă, iar corturile erau desfăcute şi împachetate.

Înainte să apară luna nouă, în răcoarea nopţii, fură gata de plecare, o coloană lungă de oameni cu haine lungi şi cu eşarfe pe cap, călare pe animalele lor înalte. Cămila prinţului era o femelă de un galben cremos. Când se aşeză în şa, Dorian îi porunci cămilei să se ridice în picioare. Cu un mormăit, cămila se ridică. Al-Malik stătea cu uşurinţă în şa: născut în deşert şi fiind războinic încă din copilărie, avea o înfăţişare nobilă în primele raze ale lunii.

Dorian trimise o avangardă de douăzeci de oameni pe drum, iar ariergarda venea după ei. El rămase alături de prinţ când coloana începu să iasă din vale, luând-o spre deşert.

Înaintau cu repeziciune, toate cămilele fiind rapide şi, cu excepţia burdufurilor cu apă, ducând puţină încărcătură. Urcară din vale şi ieşiră către deşertul ce se întindea în faţă, infinit şi nemişcat, cu dealurile sale cu stânci purpurii şi întunecate şi cu dunele sclipitoare de nisip argintiu ce se întindeau către nord. Deasupra şirului şerpuit de oameni şi de animale, stelele erau ca un câmp strălucitor, acoperit de

părăluţe sălbatice şi albe după ploaie. Nisipul înăbuşea pasul copitelor late ale cămilelor şi singurul sunet care se auzea era scârţâitul pielii şi murmurul ocazional al câte unei voci care avertiza: „Aveţi grijă! O groapă!”

Dorian mergea relaxat, amorţit de pasul ritmic al cămilei Ibrisam, în timp ce kilometrii deşertului aspru se derulau sub paşii lor. Dealurile întunecate formau în jurul lor contururi stranii şi nemaivăzute, pline de umbre şi de mister, iar stelele şi semiluna islamică le lumina calea în noapte. Privea deseori în sus, spre cer, nu doar ca să se poată ghida prin întuneric şi prin sălbăticia neîmblânzită, ci şi pentru că era subjugat de tiparele străvechi ale luminii şi de marşul lor inexorabil către ceruri.

În mod straniu, acesta era momentul când se simţea mai apropiat ca oricând de trecut, când părea să simtă încă prezenţa lui Tom lângă el. Petrecuseră nenumărate nopţi împreună sub bolta înstelată pe când erau flăcăi, la bordul bătrânului *Serafim,* cocoţaţi pe greement. Aboli, Big Daniel şi Ned Tyler fuseseră cei care-l învăţaseră numele stelelor după care navigau şi acum le enumera în şoaptă. Multe aveau nume arăbeşti: Al Nilam, Al Nitak, Mintaka, Saif...

Mergând alături de cel care-i devenise tată şi de acei războinici feroce ca şoimii pe care îi avea sub comandă, Dorian se gândea la profeţia străveche a Sfântului Taimtaim, aşa cum o văzuse scrisă pe zidurile prăbuşite de la mormântul sfântului. Treptat, fu copleşit de un sentiment aproape religios al unui destin imuabil, care-l aştepta acolo, sub cerul deşertului.

Se opriră după miezul nopţii, când marele Scorpion coborî în spatele dealurilor pietroase. Unul dintre şeicii din Saar veni lângă prinţ ca să-şi ia rămas-bun şi să-şi reia jurămintele.

— Mă duc să-mi adun recruţii, îi spuse el lui al-Malik. Înainte de luna plină, te voi întâmpina la izvoarele din Ma Shadid cu cinci sute de lănci, promise el.

Ceilalţi se uitară cum cămila lui se îndepărta în pas grăbit către est, până când se pierdu în umbrele purpurii, apoi îşi continuară drumul. De încă două ori în noaptea aceea, ceilalţi şeici se desprinseră de coloana principală şi, după ce obţinură binecuvântarea prinţului, se furişară

printre nisipuri, lăsând în urmă promisiunea de a se întâlni din nou la izvoarele din Ma Shadid odată cu luna plină.

Merseră până când descoperiră un câmp de iarbă *zahra,* care răsărise acolo cu câteva luni în urmă, pe locul în care o furtună scăldase porţiunea aceea micuţă din deşert. Se opriră şi lăsară cămilele să pască, în timp ce ei tăiau mănunchiuri de „flori”, căci aceasta era cea mai bună mâncare pentru cămile şi era foarte căutată. După ce încărcară iarba culeasă, merseră până când răsăritul transformă orizontul la est în portocaliu şi în roz.

Se opriră din nou, de data asta pentru a face tabără, apoi culcară cămilele şi le hrăniră cu iarba culeasă. Făcură cafea şi pregătiră mâncarea la focurile de bălegar uscat de cămilă. După masă, se întinseră şi se înfăşurară cu hainele. Dormiră cât ţinu căldura, care făcea rocile să danseze ca într-un miraj. Dorian se întinse lângă Ibrisam, la umbra ei, iar sunetul fălcilor ei care rumegau era atât de familiar şi de liniştitor, încât se trezi seara, când aerul deja se răcorea.

În vreme ce coloana se trezea şi se pregătea de marşul lung de noapte, Dorian trimise o patrulă mică sub comanda lui Batula ca să cerceteze drumul pe care voiau să-l parcurgă mai departe. Apoi urcă pe Ibrisam şi merse în spatele coloanei pentru a şterge urmele, asigurându-se că nu era urmărit.

Aşa stăteau lucrurile în ţinutul acela dur şi ostil, unde triburile trăiau într-o stare perpetuă de război şi de sfadă, unde atacurile în care erau răpite cămile şi femei erau o parte a vieţii în deşert, iar vigilenţa era centrul existenţei fiecărui om.

Dorian descoperi că urmele din spate erau şterse. Se întoarse către locul lui, îndemnând-o pe Ibrisam să meargă într-un galop uşor, şi în curând prinse din urmă coloana principală. După miezul nopţii, ajunseră la izvoarele amare din Ghail ya Yamin. O tabără mică a tribului Saar era deja acolo, iar oamenii ieşiră din corturi şi înconjurară cămila prinţului, strigând şi trăgând în aer cu puştile.

Făcură tabăra şi rămaseră timp de două zile sub palmierii împrăştiaţi din Ghail ya Yamin, unde apa din izvoare era atât de sălcie, încât nu se putea bea decât amestecată cu lapte de cămilă. Oamenii trebuiau să

coboare adânc în pământ ca să ajungă la ea şi o aduceau la suprafaţă în burdufuri, ca să adape cămilele. După drumul lung şi fără apă, cămilele băură pe săturate. Ibrisam bău de câteva ori şi înghiţi aproape o sută de litri în câteva ore.

Ultimii şeici Saar părăsiră coloana şi se împrăştiară în sălbăticie ca să-şi găsească oamenii, lăsându-l pe prinţul al-Malik doar cu oastea modestă de războinici strânsă în jurul lui Dorian, care să-i îndrume şi să-l protejeze în ultima etapă a călătoriei, când avea să se întâlnească cu Awamir la izvoarele din Muhaid.

Timp de trei nopţi, traversară întinderile de sare, apoi ajunseră la dealurile Shiya. Chiar şi în lumina lunii, câmpiile erau albe ca o întindere de zăpadă, iar copitele cămilelor lăsau o cărare întunecată pe suprafaţa lucioasă. În a treia dimineaţă, văzură dealurile înălţându-se înaintea lor, o linie de un albastru palid, zimţate ca dinţii unui tigru în lumina zorilor. Se opriră peste zi într-o oază mică, unde arbuştii ghimpaţi îi adăpostiră de soare. Înainte să se culce, Dorian se urcă pe buza oazei pentru a studia şirul de dealuri din faţă. Stânca roşie şi dură era scoasă în evidenţă de soarele la răsărit.

Dealurile din Shiya reprezentau graniţa dintre teritoriile triburilor Saar şi Awamir. Dorian alese un vârf care semăna cu un turn de castel. Cei din Saar îi spuneau Turnul Vrăjitoarei şi marca trecerea prin catena ce avea să-i ducă pe domeniul tribului Awamir. Dorian zâmbi mulţumit pentru că reuşise să conducă oamenii pe câmpiile fără poteci, direct spre trecătoare, apoi se ridică şi coborî spre oază ca să găsească umbră şi să se odihnească.

În seara aceea, când caravana fu gata să-şi continue marşul, Dorian rămase în spate ca de obicei pentru a şterge urmele. La aproape un kilometru de tabără, surprinse urma unei cămile ciudate. Devenise atât de priceput într-ale deşertului, încât recunoştea urmele fiecărui animal din caravană. Aceste urme arătau că un călăreţ necunoscut venise dinspre vest şi se încrucişase cu drumul lor. Dorian descifră modul în care omul descălecase ca să examineze urmele lor, apoi încălecase la loc şi îi urmărise aproape trei kilometri, înainte de a se îndrepta spre o coastă joasă din şisturi ce se ridica asemenea unei spinări de elefant pe

câmpia albă de sare. Îşi lăsase cămila în spatele coastei şi se târâse pe creastă. Urma ca de şarpe era uşor de citit pentru Dorian.

Când se luă după urma şerpuită până în capătul crestei, descoperi că de acolo se vedea tabăra dintre copaci, unde caravana îşi petrecuse toată ziua. Dorian văzu că străinul rămăsese o vreme întins pe creastă, apoi se dăduse înapoi şi alergase către locul unde priponise cămila. Plecase apoi, făcând un cerc larg în jurul taberei, după care o luase direct către dealurile din Shiya şi spre Turnul Vrăjitoarei, aflat deasupra trecătorii. Spionul avea un avans de cel puţin opt ore faţă de caravană şi ajunsese deja la trecătoare.

Semnificaţia era sinistră. Vestea sosirii lui al-Malik şi a călătoriei lui prin deşert pentru a se întâlni cu şefii de triburi ajunsese aproape sigur la urechile califului din Muscat şi ale aliaţilor săi otomani. Poate că trimiseseră o forţă ca să-i intercepteze, iar locul cel mai logic pentru o ambuscadă avea să fie trecătoarea de la Turnul Vrăjitoarei.

Dorian avu nevoie de doar două minute pentru a decide ce să facă mai departe. Urcă în şa pe Ibrisam şi o porni în fugă. Goniră pe câmpiile albe şi în scurt timp văzu caravana în faţă, umbre negre pe pământul strălucitor. Cei din ariergardă îl luară la ochi când se apropie, apoi o recunoscură pe Ibrisam.

— E al-Salil, pe Dumnezeu!

— Unde e Batula? întrebă Dorian când ajunse suficient de aproape ca să strige.

Purtătorul de lance galopă înspre el. Când ajunse lângă Dorian, îşi scoase vălul şi-şi descoperi faţa.

— Ai venit în grabă, stăpâne, care e pericolul?

— Un străin călăreşte în umbra noastră, îi spuse Dorian. Ne-a urmărit de la distanţă când am făcut tabăra, apoi a dat fuga spre trecătoare, probabil ca să-i avertizeze pe cei care aşteaptă acolo.

Îi explică repede lui Batula ce găsise, apoi îl trimise împreună cu doi însoţitori să meargă pe urmele străinului. Îi urmări îndepărtându-se şi o îndemnă pe Ibrisam să-l prindă din urmă pe prinţ.

Al-Malik ascultă cu atenţie în timp ce Dorian îi dădea explicaţii.

— Sunt mulţi duşmani. Mai mult ca sigur aceştia sunt slujitorii otomanilor sau ai fratelui meu, califul. Allah ştie că sunt mulţi cei care m-ar putea împiedica să ajung la triburile din interior: Ce plan ţi-ai făcut, fiule?

Dorian arătă cu mâna în faţă. Dealurile întunecate din Shiya erau o barieră neîntreruptă, ridicându-se la o sută cincizeci de metri deasupra întinderilor de sare.

— Stăpâne, nu ştim câţi duşmani sunt. Eu am treizeci de oameni şi putem să le râdem în faţă chiar dacă sunt de două sau de trei ori mai mulţi. Dar dacă otomanii au aflat despre călătoria ta, e posibil să fi trimis o armată să te găsească.

— S-ar putea.

— Trecătoarea de la Turnul Vrăjitoarei este ruta principală şi cea mai rapidă printre dealuri ca să ajungem la Awamir, dar există o trecătoare mai mică ceva mai departe spre vest. Dorian arătă dincolo de câmpia argintie. E cunoscută sub numele de Trecătoarea Gazelei Agere şi, ca să ajungem acolo, va trebui să ocolim multe leghe, dar nu pot să risc să ajungem la Turnul Vrăjitoarei şi să ne blocheze în strânsoare o forţă uriaşă de otomani.

Al-Malik dădu din cap.

— Cât de departe e cealaltă trecătoare? Putem ajunge acolo până în zori?

— Nu, răspunse Dorian. Chiar dacă mânăm repede cămilele, nu putem ajunge decât la jumătatea dimineţii.

— Atunci, s-o pornim, zise al-Malik.

Dorian îşi strigă oamenii din avangardă şi le ordonă să schimbe direcţia către vest. Aceştia se apropiară şi, cu prinţul la mijlocul rândului, fiecare pândind o eventuală ambuscadă, mânară cămilele în viteză mai mare. Animalele erau încă odihnite şi puternice, asemenea cristalelor de sare care scârţâiau sub copitele lor. Un norişor alb de praf se ridica strălucind în urma lor în aerul nemişcat al nopţii, în vreme ce goneau tot mai departe.

Opriră pentru puţin timp după miezul nopţii, ca să lase cămilele să răsufle şi să bea un pic de apă amestecată cu lapte, apoi îşi continuară drumul.

În cea mai întunecată oră a nopţii, cu patru ore înainte de ivirea zorilor, se auzi un strigăt de alarmă din ariergardă.

Dorian întoarse cămila şi porni în grabă spre spatele coloanei.

— Ce e? zise el, dar se opri de îndată ce văzu grupul întunecat de cămile care venea spre ei în noaptea deplină.

Erau puţine, dar ar fi putut fi înaintaşii armatei.

— Strângeţi rândurile! ordonă el, desfăcând imediat legătura de piele a lăncii aflate în teacă.

Coloana se transformă rapid într-o formaţie defensivă, cu prinţul în mijloc, ca să-l protejeze. Apoi Dorian o mână pe Ibrisam în faţă şi strigă la oamenii care se apropiau:

— Al-Salil!

Răspunsul veni imediat şi recunoscu vocea lui Batula.

— Batula!

Porni să-l întâmpine pe purtătorul de lance şi se întâlniră în galop. Apoi Dorian o îndrumă pe Ibrisam să meargă alături de calul lui Batula ca să poată vorbi.

— Ce veşti ai?

— O patrulă de război, mulţi oameni, răspunse Batula. Aşteptau la Turnul Vrăjitoarei.

— Câţi?

— Cinci sute, poate mai mulţi.

— De care?

— Turci şi Masakara.

Masakara era un trib din ţinuturile de coastă de lângă Muscat şi Sur. Dorian era sigur că erau oamenii califului, mai ales dacă erau şi turci cu ei.

— Făceau tabără?

— Nu, călăreau repede. Probabil ne urmăresc.

— Cum au aflat că am schimbat direcţia?

— Pot doar să presupun că au pus multe iscoade pe urmele noastre, iar noi am văzut norul de praf ridicat de voi de la distanţă mare. Străluceşte ca un foc de semnalizare în lumina lunii.

Dorian ridică privirea şi-l văzu acoperind jumătate din cerul nopţii de deasupra lor.

— Cât de departe sunt în spatele tău?

Batula îşi dădu la o parte vălul de pe faţă şi zâmbi în lumina stelelor.

— Dacă ar fi lumina zilei, ai vedea norul de praf foarte bine. Pregăteşte lancea, al-Salil. Se vor da lupte grele până

să apună soarele mâine.

Înaintară în grabă toată noaptea, până când zorile umplură cerul la răsărit, iar lumina deveni mai puternică.

— Mergeţi înainte!

Dorian strigă către prinţ, apoi o întoarse pe Ibrisam într-o parte şi se îndreptă spre o bulboană de lavă închisă la culoare, care se înălţa abrupt la nouă metri din câmpia plată din stânga lor. Când ajunse acolo, coborî din şa şi urcă până în vârf.

Răsăritul strălucea sub ochii lui, iar lumina creştea în intensitate cu repeziciune – era naşterea miraculoasă a zilei în deşert.

Dealurile sălbatice din Shiya se zăreau înalte şi înghesuite în faţa lui. Culorile lor erau la fel de minunate precum cele ale unei păsări tropicale: roşu şi galben aprins, cu fâşii de purpuriu şi coloane de rubiniu. Dorian vedea bine Trecătoarea Gazelei Agere, o crăpătură de un albastru-închis care despica stâncile abrupte şi colţuroase de sus până jos. Nisipurile albe se adunaseră la baza dealurilor într-o rampă oblică, iar vântul şlefuise dunele blânde dedesubtul suprafeţei pietroase în forme ciudate şi fantastice.

Apoi Dorian se uită în urmă, pe drumul pe care veniseră, şi văzu norul de praf făcut de turci ridicându-se în fuioare de pe câmpia scânteietoare, aproape în spatele lui. În clipa aceea, răsăritul soarelui trimise prima săgeată de lumină printr-o spărtură în creasta dealurilor. Deşi Dorian stătea încă în umbră, câmpia din spate era luminată şi văzu lumina soarelui strălucind pe capetele de lănci ale călăreţilor care se apropiau tot mai mult.

— Batula s-a înşelat, şopti el când văzu cât de mulţi erau. Sunt mult mai mulţi decât a numărat. Poate o mie.

Călăreţii erau desfăşuraţi pe un front larg, în multe detaşamente, unele ascunse de norul de praf din faţă.

„Trebuie să fi fost un trădător, se gândi Dorian. N-ar fi trimis atât de mulţi oameni dacă n-ar fi ştiut cu siguranţă că prinţul vine pe aici”.

Cel mai apropiat detaşament al duşmanilor se afla lângă centrul liniei, un grup mic care se desprinsese de corpul principal, lăsându-i pe ceilalţi să se zbată în urmă. Erau atât

de aproape, încât Dorian vedea siluetele cămilelor, precum şi călăreţii de pe spatele lor prin valurile subţiri de praf. Nu-i putea număra, dar bănuia că erau două sute doar în acest grup şi, judecând după cum călăreau, erau luptători aprigi.

Miji ochii şi încercă să estimeze ce viteză aveau comparând-o cu ritmul în care se deplasa coloana cu oamenii lui. Cămilele de acolo erau odihnite şi rapide, în timp ce ale lui alergaseră toată noaptea. Duşmanii îi ajungeau din urmă şi aveau să răzbească cu greu până la Trecătoarea Gazelei Agere.

Alergă înapoi la Ibrisam şi sări în spatele ei. Cămila porni la atingerea nuielei de călărie şi începu să alerge după coloană. Când ieşi de după stânci, urmăritorii îl văzură şi le auzi strigătele de război purtate de aerul răcoros al dimineţii. Dorian se răsuci în şa şi privi în urmă, văzând fumul scos de puşti când călăreţii din faţă traseră spre el.

Distanţa era prea lungă şi nu auzi şuieratul gloanţelor de muschetă. Ibrisam, Vântul Mătăsos, alergă mai departe neatinsă şi ajunse grupul din urmă la începutul rampei de nisip care ducea la baza stâncilor. Era un versant şerpuit din particule cristaline şi fărâmicioase, care cedau sub greutatea cămilelor şi se scurgeau în urmă ca apa sub copitele lor.

Coloana se străduia să urce, alunecând în spate cu o jumătate de pas de fiecare dată când înaintau cu unul, iar cămilele gemeau din pricina pământului nesigur. O cămilă din faţă căzu pe vine, zbătându-se nebuneşte ca să se ridice din nou, apoi se rostogoli pe spate, strivind călăreţul sub şa. Dorian era destul de aproape încât să audă ţipetele şi trosnetul oaselor când omul rămase cu picioarele rupte. Apoi, animalul greu alunecă în spate până la baza rampei, lăsând în urmă pe versant burdufurile cu apă şi echipamentul distrus şi trăgându-l după el pe călăreţul prins în chingi.

Dorian sări din şa şi tăie cu sabia legăturile, eliberând călăreţul. Batula văzu ce se întâmplă şi se întoarse să-l ajute. Cămila lui coborî versantul printre valurile de nisip şi, când ajunse la capăt, Batula descălecă şi veni lângă Dorian. Reuşiră împreună să-l ridice pe omul rănit pe spatele lui Ibrisam, cu picioarele rupte atârnând în lături.

Coada coloanei ajunsese deja la jumătatea versantului. Prinţul şi avangarda se aflau la baza stâncilor, dispărând în despicătura întunecată a trecătorii dintre dealuri.

Dorian o apucă pe Ibrisam de căpăstru, îi întoarse capul şi începu să urce duna. Privi în urmă peste câmpie şi văzu că urmăritorii se apropiau. Animalele pe care călăreau alergau în cea mai mare viteză, stârnind praful în urma lor. Călăreţii din şa fluturau armele şi înălţau strigăte de război în vânt, cu poalele hainelor fâlfâind în urmă, grăbindu-se să-i ajungă, în timp ce se chinuiau să urce rampa înşelătoare.

Deodată, de undeva de sus, se auzi bubuitul muschetelor. Prinţul pregătise oamenii când ajunseseră în gura trecătorii, iar detunăturile răsunau şi duduiau de-a lungul feţei stâncilor. Dorian văzu cel puţin trei călăreţi din faţă doborâţi din şa de gloanţele grele de plumb, iar o cămilă fusese probabil lovită în cap, căci se prăbuşi atât de brusc, încât începu să se rostogolească cu picioarele în sus, aruncându-şi călăreţul în aer şi căzând pe pământul uscat. Grupul pierdu din viteză şi din elan şi, în timp ce Dorian şi Batula încercau să urce versantul, încă o rundă de împuşcături trecu pe deasupra capetelor lor.

Drept răspuns, de la baza dunelor se auzi o serie de noi împuşcături. Duşmanii descălecau şi întorceau armele spre cei doi călăreţi expuşi pe versant deasupra lor. Gloanţele de plumb stârniră nori de praf la picioarele lui Dorian, care părea să fie apărat de o vrajă, căci, în ciuda ploii de gloanţe, el şi Batula mergeau mai departe.

Alergând şi gâfâind asudaţi, traseră cămilele peste vârful rampei de nisip şi le urcară pe marginea de piatră a intrării în trecătoare. Dorian privi repede în jur, străduindu-se să-şi tragă sufletul.

Celelalte cămile fuseseră duse la adăpost în spatele primei cotituri din pereţii înalţi de piatră, iar oamenii săi reveniseră pe poziţie între stânci, de unde puteau cu uşurinţă să tragă asupra duşmanilor.

Dorian se uită în jos, către câmpie, şi văzu detaşamentul otomanilor răsfirat pe kilometri întregi pe pământul deschis la culoare, îndreptaţi cu toţii în aceeaşi direcţie, îi numără rapid.

— Cu siguranţă sunt aproape o mie! zise el, ştergându-şi sudoarea înţepătoare din ochi cu eşarfa de pe cap.

Apoi o examină rapid pe Ibrisam, atingând-o pe coaste şi pe picioare, temându-se să nu găsească sânge de la vreo rană de glonţ – dar era teafără. Apoi îi aruncă lui Batula căpăstrul cămilei.

— Du cămilele la loc sigur, îi porunci el, şi ordonă să fie îngrijiţi răniţii.

În timp ce Batula conducea animalele tot mai adânc în gura trecătorii, Dorian se duse să-l caute pe prinţ. Al-Malik stătea pe vine, cu muscheta în mână, teafăr şi calm, dirijând în linişte muschetarii printre stânci. Dorian se aşeză lângă el.

— Stăpâne, asta nu e treaba ta. E a mea.

Prinţul îi zâmbi.

— Şi ai făcut-o bine până acum. Ar fi trebuit să-l laşi pe neîndemânaticul acela să se descurce singur. Viaţa ta valorează cât o sută de vieţi ca a lui.

Dorian ignoră şi critica, şi complimentul. Spuse încetişor:

— Cu jumătate dintre oameni, pot să-i ţin aici pe duşmani multe zile, până când terminăm apa. O să-l trimit pe Batula cu cealaltă jumătate să te însoţească prin trecătoare până la oaza Muhaid.

Prinţul se uită la el cu o expresie gravă. Şansele erau de douăzeci la o mie şi, cu toate că poziţia lor era puternică, se puteau aştepta ca duşmanul să fie dârz şi descurcăreţ. Ştia ce sacrificiu se oferea Dorian să facă.

— Lasă-l aici pe Batula, zise el, şi vino cu mine la Muhaid. O spuse ca o întrebare, nu ca o poruncă.

— Nu, stăpâne, refuză Dorian. Nu pot să fac asta. Locul meu e aici, cu oamenii mei.

— Ai dreptate, zise prinţul ridicându-se în picioare. Nu te pot forţa să-ţi neglijezi datoria, dar îţi pot ordona să nu lupţi aici până la moarte.

Dorian ridică din umeri.

— Moartea îşi face propriile alegeri. Nu avem nicio putere.

— Ţine-i acolo restul zilei de azi şi peste noapte, zise al-Malik. Asta o să-mi dea suficient timp să ajung la Muhaid şi să-i adun pe cei din Awamir. O să mă întorc după tine cu o

armată.

— Cum porunceşte stăpânul meu, zise Dorian.

Dar prinţul văzu setea de luptă din ochii lui verzi şi asta îl neliniştea.

— Al-Salil, zise el ferm, apucându-l pe Dorian de umăr ca să sublinieze ce spunea, nu pot să-ţi spun cât de mult va dura până mă voi întoarce cu oamenii din Awamir. Ţine-i la distanţă până mâine la răsărit, nu mai mult. Pe urmă, dă fuga şi vino după mine cât de repede te poate duce Ibrisam. Tu eşti talismanul meu şi nu-mi permit să te pierd.

— Stăpâne, trebuie să pleci imediat. Fiecare clipă e preţioasă.

Se întoarseră împreună la cămile şi Dorian dădu câteva ordine scurte, împărţind oamenii în două grupuri: cei care rămâneau să apere trecătoarea şi cei care aveau să plece cu prinţul. Împărţiră ce mai rămăsese din mâncare şi din apă, distribuind a patra parte pentru prinţ şi restul pentru grupul lui Dorian.

— Lăsăm cu voi toate muschetele, cele cinci butoaie cu praf de puşcă, precum şi sacii cu gloanţe, îi spuse prinţul lui Dorian.

— Le vom folosi aşa cum trebuie, promise Dorian.

În câteva minute terminară, iar prinţul şi Batula urcară pe cămile în faţa grupului care pleca. Prinţul privi spre Dorian din şa.

— Allah să te apere, fiule, zise el.

— Mergi cu Domnul, tată, răspunse Dorian.

— E prima dată când îmi spui aşa.

— E prima dată când simt că e adevărat.

— Mă onorezi, spuse al-Malik pe un ton solemn, apoi atinse gâtul cămilei cu nuiaua de călărie.

Dorian îi privi coborând prin pasajul îngust dintre pereţii înalţi de piatră, apoi dispărând după prima cotitură. Încercă să se concentreze doar asupra luptei ce stătea să înceapă. Se îndreptă înapoi spre intrare, ca să studieze câmpia şi stâncile cu ochi de soldat. Luă în calcul unghiul soarelui: abia trecuse de amiază. Avea să fie o zi lungă şi o noapte şi mai lungă.

Descoperi punctele slabe din apărarea lui, pe care duşmanul le putea exploata, şi plănui cum să contracareze

orice mişcare a acestuia. „Mai întâi vor încerca un atac direct”, decise el, uitându-se la felul în care se adunau jos, la marginea câmpiei. Se duse în mijlocul oamenilor săi, râzând şi glumind cu ei, aşezându-i în cele mai bune poziţii de apărare printre stânci şi asigurându-se că fiecare avea butoiaşul plin cu praf de puşcă şi sacul cu gloanţe.

Nu terminase încă de aranjat ultimul post când auzi sunetul distant al unui corn de la baza pantei, urmat imediat de ritmul tobelor de război şi de strigătul cumplit al primilor atacatori, care începuseră să alerge şi să urce versantul.

— Cu grijă! le strigă Dorian oamenilor. Nu trageţi, fraţi de sânge războinic!

Bătu cu palma pe umărul unui bărbat având revărsate pe umeri şuviţe încâlcite de păr lung şi negru şi îşi zâmbiră unul altuia.

— Primul foc va fi cel mai dulce, Ahmed. Fă-l să dureze.

Îşi continuă drumul printre oameni.

— Aşteaptă până când îi puteţi lua la ochi, Hassan.

— Vreau o reuşită de la primul glonţ tras, Mustafa.

— Lasă-i să se apropie suficient, cât să nu poţi rata, Salim.

Deşi râdea şi glumea, nu-i slăbea din ochi pe atacatorii care urcau rampa. Cu siguranţă erau turci: erau mai masivi decât arabii uşori ca nişte păsări din deşert, cu mustăţi lungi şi coifuri rotunde de bronz, cu apărători pentru nas şi cu veste din zale peste hainele de lână. Un echipament incomod pentru deşert, se gândi Dorian în timp ce îi privea străduindu-se să urce spre ei, cu un avânt nebunesc. Însă urcuşul dificil îi epuiza rapid. Dorian ieşi pe marginea intrării, ca şi cum i-ar fi întâmpinat, şi rămase cu mâinile în şold, zâmbind către ei. Nu voia doar să-i inspire pe oamenii lui să-i urmeze exemplul, ci şi să se asigure că niciunul nu nesocotea ordinul, deschizând focul exact în momentul oportun.

Unul dintre turcii de dedesubt se opri şi scoase muscheta. Avea faţa lucioasă de sudoare şi îi tremurau mâinile din pricina efortului. Dorian se înfipse în loc şi turcul trase. Glonţul vâjâi pe lângă capul lui Dorian, iar curentul îi lipi o şuviţă din părul roşu-auriu de obraz şi de buze.

— Doar de atât sunteţi în stare, iubitori de capre? râse spre ei. Haideţi încoace! Veniţi să vă bucuraţi de ospitalitatea tribului Saar.

Provocările lui îi stârniră şi mai tare pe cei din faţă, care porniră într-o goană stângace şi împleticită pe ultimii metri ai rampei. Dorian păşi în spate, intrând în rând cu ceilalţi.

— Fiţi gata acum, fraţilor, zise el încet, ridicând cocoşul armei.

Un şir de turci ajunse pe margine umăr la umăr. Roşii la faţă şi scăldaţi de sudoare, nimeriră exact în dreptul puştilor celor din Saar. Cei mai mulţi renunţaseră la muschete în timpul urcuşului. Acum agitau iataganele şi, cu un strigăt răguşit, se aruncară asupra celor care se apărau.

— Acum! strigă Dorian, iar oamenii săi traseră la unison, douăzeci de muschete într-un singur foc prelungit, împrăştiind gloanţe şi fum.

Rafala trecu prin şirul de turci. Arma lui Dorian făcu o gaură în dinţii galbeni ai unui turc voinic şi mustăcios din faţa lui.

Capul acestuia zvâcni în spate. Sângele şi bucăţi din creier ţâşniră prin spatele craniului, iar sabia îi zbură din mână. Căzu pe spate, dând peste cel care se legăna pe margine în spatele lui şi făcându-l să-şi piardă echilibrul, după care căzură amândoi în nisip, doborând în cădere alţi trei oameni care urcau şi făcându-i să se rostogolească până la capătul dunei.

— Scoateţi săbiile acum, strigă Dorian şi toţi săriră de după stânci, atacând gloata agitată a turcilor de pe margine.

Acest atac ucigaş îi făcu pe otomani să dea înapoi, împiedicându-se de morţii lor şi căzând peste marginea rampei. Zona era liberă acum, iar războinicii Saar îi înfruntară pe cei care urcau cu greutate spre ei. Aveau avantajul înălţimii, iar turcii erau aproape epuizaţi până să ajungă la distanţă de o sabie.

Lupta se încheie în scurt timp. Atacatorii erau îngenuncheaţi, răniţi sau morţi. Cei care nu fuseseră răniţi se furişau înapoi la poalele stâncilor, ignorând strigătele mânioase ale căpitanilor lor, alergând printre ei şi luându-i pe sus în fuga dezordonată.

Războinicii Saar dansau pe margine, fluturând bărbile şi hainele, strigând cuvinte batjocoritoare la adresa duşmanilor lor. Dorian văzu dintr-o privire că nu pierduse niciun om, nici nu avea morţi sau răniţi; în schimb cel puţin douăsprezece cadavre de turci erau pe jumătate îngropate în nisipul fin al dunei.

— A fost doar primul fel al ospăţului, zise Dorian, care îşi stăpânea cu greu bucuria.

Veniseră spre ei nu mai puţin de o sută de turci în atacul acela pripit.

— Nu vor mai încerca asta încă o dată.

Se plimbă printre oamenii lui, strigându-le să reîncarce muschetele, dar îi luă ceva vreme să-şi recapete controlul asupra lor.

— Vreau zece oameni sus, pe stânci.

Îi selectă după nume şi-i trimise să urce pe pereţii de piatră, acolo unde puteau observa întreaga parte din faţă a dealurilor şi vedeau orice mişcare a duşmanului. Bănuia că aveau să trimită acum oameni care să urce dunele de nisip pe fiecare latură a gurii trecătorii, unde nu-i puteau ochi oamenii lui Dorian, după care aveau să se regrupeze pe margine şi să se apropie din ambele părţi. Combinat cu încă un atac frontal, acesta avea să fie mai dificil de înfruntat.

Dorian ştia că oamenii lui trebuiau aduşi în cele din urmă înapoi în trecătoare şi că acolo, în pasajul îngust, aveau să fie nevoiţi să poarte ultima bătălie. Bazându-se pe cei trimişi sus, pe stânci, ca să-i avertizeze în legătură cu următorul atac, se duse împreună cu şase oameni în trecătoare pentru a alege cea mai bună poziţie defensivă.

Trecuseră aproape trei ani de când fusese ultima oară acolo, dar îşi amintea că era un loc îngust în care roca se subţia. Când îl găsi din nou, aprecie că prin spaţiul acela nu încăpea mai mult de o cămilă încărcată. Mai departe se afla o prăpastie şi, la ordinul lui, şase oameni lăsară armele jos şi folosiră pietrele desprinse ca să întărească deschizătura, construind un parapet de jur-împrejur, în spatele căruia se puteau adăposti.

Cămilele erau ascunse mai departe în trecătoare, dincolo de următoarea cotitură prin pasaj, iar Dorian verifică dacă aveau şeile puse şi erau pregătite de o

evadare rapidă în cazul în care inamicul reuşea să treacă de parapet. Ibrisam mormăi drăgăstos când îl văzu, iar el o mângâie pe cap, după care se întoarse la intrare.

Cei pe care îi trimisese să urce pe pereţii de piatră erau pe poziţie deasupra lui, iar ceilalţi erau împrăştiaţi de-a lungul marginii. Încărcau muschetele suplimentare lăsate de prinţ şi le puneau la îndemână. Puteau astfel să menţină focul neîntrerupt, dacă lupta se înteţea.

Dorian se ghemui pe margine şi privi în jos, către duşmani. Deşi soarele era sus acum, iar căldura devenea cumplită, câmpiile netede de sare roiau de activitate. Grupuri de oameni călare veneau şi întăreau rândurile duşmanului, iar ofiţerii turci mergeau de colo până colo la baza dunelor de nisip, studiind aspectul terenului. Coifurile şi armele le sclipeau, iar praful alb plutea deasupra lor ca o cortină strălucitoare.

Deodată se observă o mişcare şi mai agitată printre trupe, exact sub locul în care se afla Dorian, însoţită de sunetul unui corn de fanfară. Un grup mic se apropia de trupe, iar călăreţii din faţă duceau stindarde cu verde şi stacojiu, culorile Sublimei Porţi. Nu exista nicio îndoială în privinţa celor care conduceau forţa inamică. Pe măsură ce se apropiau, Dorian îi studia curios. Remarcă două siluete din centrul grupului, care, judecând după hainele splendide şi podoabele bogate de pe cămilele lor, păreau ofiţeri de rang înalt. Unul era turc, purtând un scut rotund de bronz şi un coif cu protecţia de oţel pentru nas. „General otoman”, hotărî Dorian, îndreptându-şi atenţia către cel de-al doilea, un arab. Chiar şi de la distanţa aceea, i se păru că distinge ceva familiar la el. Dorian se foi neliniştit. Era înfăşurat în haine bune de lână, dar Dorian observă că era un bărbat masiv. Şnurul care-i ţinea eşarfa de pe cap avea fir de aur, iar teaca pumnalului încovoiat de la mijloc avea strălucirea aceluiaşi metal preţios. Avea chiar şi sandale de aur în picioare. Era un filfizon. „La naiba, dar îl cunosc!” Senzaţia lui Dorian deveni mai puternică şi se strădui să-şi amintească, încercând să găsească un nume pentru el.

Grupul de conducători se apropie de poalele dunei, la o distanţă prea mare pentru muschetele celor de pe margine, iar generalul turc ridică la ochi un telescop şi privi către

gura trecătorii. Studie cu atenţie faţa stâncilor, apoi coborî telescopul şi vorbi cu ofiţerii, care stăteau înghesuiţi slugarnic în spatele lui. Aceştia se îndepărtară imediat şi începură să le dea ordine detaşamentelor de luptători care aşteptau.

Începu din nou agitaţia: făceau exact ceea ce anticipase Dorian. În scurt timp, sute de oameni bine înarmaţi urcau panta pe ambele părţi către intrarea în trecătoare. Avansau ferindu-se de focurile de muschetă trase de micul grup de apărători, dar Dorian ştia că, atunci când urmau să ajungă pe margine, aveau să se furişeze, apoi să dea buzna în intrare.

— Al-Salil! Turcii ăştia amatori de balegă vin din nou spre noi.

Santinelele lui Dorian de pe stâncile de deasupra îi transmiteau noile informaţii. Din poziţia avantajoasă pe care o aveau, vedeau mai mult decât el. Îl avertizară când primul duşman ajunse pe margine şi începu să înainteze spre centru.

— Trageţi în oricine se apropie prea mult, le strigă Dorian drept răspuns, iar avalanşa de împuşcături răsună printre stânci.

Cei de sus trăgeau în jos, către margine, iar turcii le răspundeau la fel. Din când în când se auzea câte un ţipăt, când un om era lovit, dar strigătele santinelelor avertizau că duşmanii ajungeau treptat într-o poziţie de unde puteau lansa primul atac asupra intrării în trecătoare.

Deşi era atent la ce se întâmpla în jurul lui, Dorian nu-l slăbea din ochi pe arabul acoperit de aur care călărea lângă generalul turc. În cele din urmă, un şir de cămile încărcate cu bagaje veni din spate şi din desagii lor fu descărcat un cort de piele argăsită. Douăzeci de oameni îl desfăcură, apoi îl aşezară pe câmpia albă şi întinseră covoare şi perne la umbra lui. Generalul turc descălecă şi merse să-şi ocupe locul pe covoare. Filfizonul arab îngenunche cămila şi coborî stângaci din şa. Îl urmă pe turc spre cort, iar Dorian vedea acum că era lat în umeri, iar pe sub hainele de lână se ghicea umflătura burţii. Nu făcuse mai mult de câţiva paşi când Dorian remarcă şchiopătatul: se sprijinea în piciorul drept. Asta fu de ajuns să-şi dea seama cine era. Îşi

aminti de lupta de pe treptele vechiului mormânt din grădina haremului din Lamu şi de căzătura în care-şi rupsese piciorul.

— Zayn! şopti el. Zayn al-Din!

Era vechiul său duşman din copilărie, costumat acum ca un prinţ din Oman şi călărind în fruntea armatei.

Dorian simţi toată ura şi duşmănia revenind pe de-a-ntregul. Zayn era din nou duşmanul său. „Dar ce caută aici, vânându-şi propriul tată? se întrebă Dorian. Oare ştie că sunt şi eu aici?”

Încercă să înţeleagă situaţia stranie şi supărătoare. Zayn fusese la curtea Muscatului atât de multă vreme, încât se prinsese probabil în vârtejul întortocheat al intrigilor regale, îndrumat şi încurajat de unchiul său, califul. Dacă Zayn rămăsese în mare măsură acelaşi băiat pe care-l cunoscuse Dorian cândva, probabil participase bucuros la conspiraţiile de la curte. Era limpede că devenise un alt pion al Sublimei Porţi. Poate că el era amestecat în capitularea Omanului în faţa otomanilor.

— Porc trădător, murmură Dorian, privind la el cu dispreţ. Ţi-ai vinde ţara şi poporul, chiar şi pe propriul tată. Care e preţul? Ce răsplată ţi-a oferit Poarta, Zayn? Poate chiar tronul, să fii marioneta lor în Muscat?

Zayn îşi ocupă locul lângă generalul turc, la umbra foii de cort, şi un sclav îi puse o cupă în mână, din care sorbi o dată. Dorian văzu că îi crescuse o barbă subţire şi chinuită, dar obrajii îi erau la fel de netezi şi de dolofani. Se uită direct la Dorian, care îşi scoase eşarfa şi-şi flutură cârlionţii aurii şi strălucitori. Cupa îi căzu dintre degete când îl recunoscu.

Dorian îi făcu vesel cu mâna, dar Zayn nu reacţionă. Păru că se ghemuieşte şi se face şi mai mic, plecându-se ca o broască umflată. Când se auzi o rafală de împuşcături pe stâncile din dreapta, Dorian se întoarse ca să anime apărarea pe partea aceea a trecătorii.

— Ai grijă, al-Salil! strigă o santinelă. Vin!

— Câţi? strigă Dorian, ascunzându-se după stâncă împreună cu Ahmed.

— Mulţi! veni răspunsul. Prea mulţi.

Pe partea aceea, stâncile formau o proptea zimţată care

se răsucea în interior, aşa că nu vedeau la mai mult de douăzeci de paşi de-a lungul marginii expuse, însă auzeau vocile oamenilor de dincolo de colţul stâncii şi paşii lor pe măsură ce se apropiau, împreună cu zăngănitul scuturilor de bronz pe piatră şi scârţâitul chingilor de piele pe platoşele de pe piept şi pe cingătoare.

— Fiţi gata! le spuse încet Dorian oamenilor săi. Aşteptaţi-i. Lăsaţi-i să se apropie.

Deodată, un grup de turci îi atacă de după colţul stâncii, venind direct spre ei. Pe margine nu încăpeau mai mult de trei oameni în acelaşi timp, dar alţii veneau din spatele lor, călcându-le pe urme.

— *Allah akbar!* strigară ei. Dumnezeu e mare!

În rândul din faţă era un bărbat cu faţa ciupită de vărsat, purtând un coif Saracen de oţel pe cap, o plasă de oţel pe piept şi un topor de luptă cu două tăişuri în mână. Sări în faţa camarazilor săi şi-l luă la ochi pe Dorian, fixându-şi privirea asupra lui şi atacându-l direct, cu toporul ridicat deasupra capului cu ambele mâini.

Era doar la un braţ distanţă. Ţeava puştii lungi aproape că-i atinse faţa când Dorian trase. Glonţul îl lovi pe turc în gât şi omul căzu în genunchi, cu mâinile pe rană. O arteră sfâşiată pompa sânge printre degetele lui în jeturi dense şi cleioase. Apoi turcul căzu cu faţa în jos.

Dorian aruncă muscheta goală şi o luă pe cea încărcată, aflată la îndemână, apoi ridică trăgaciul. Peste turcul muribund sări un altul, iar Dorian îl împuşcă în piept. Acesta căzu pe marginea de piatră zvârcolindu-se.

Dorian aruncă muscheta folosită şi scoase sabia. Merse în faţă, pentru a bloca intrarea. Ahmed era în dreapta lui şi Salim în stânga, umăr lângă umăr. Duşmanii veneau către ei grămadă, câte trei odată, iar alţii apăreau în spatele lor, gata să umple golurile lăsate de cei care cădeau. Lui Dorian îi plăcea să simtă o sabie bună în mână. Arma pe care o ţinea acum era un cadou făcut la despărţire de către prinţ, atunci când acesta plecase din Lamu. Era din oţel de Damasc, mlădioasă ca o creangă de salcie şi tăioasă ca un colţ de şarpe.

Îl ucise pe primul care veni brusc spre el, lovindu-l sub marginea coifului, exact în ochiul negru, pe care îl

străpunse ca pe rinichiul de oaie din kebab, ajungând cu tăişul până la creier. Revenindu-şi rapid, Dorian scoase sabia şi lăsă victima să cadă. Ceilalţi veneau în grabă în urma lui, purtând scuturi din bronz, şi nu mai avea acum timp de pierdut cu dueluri elegante. Înghesuiţi în spaţiul strâmt, hăcuiau, înjunghiau şi strigau, legănându-se pe marginea îngustă în faţă şi în spate, în stânga şi-n dreapta.

Strigătul de avertizare al santinelelor Saar de pe stânci fu aproape înăbuşit de larmă şi de zăngănitul oţelului, de îmbrânceli şi de tropăit.

— În partea stângă şi în faţă!

Auzindu-i, Dorian răpuse încă un om, apoi se retrase din luptă, lăsându-l pe Mustafa, aflat în spatele lui, să-i ia locul.

Privi în jur şi văzu că, în vreme ce ei luptau în dreapta, turcii lansaseră o serie de atacuri în fiecare dintre celelalte locuri. Cinci dintre oamenii lui luptau cu disperare ca să menţină poziţia la intrare, unde duşmanul făcea presiuni să înainteze. În acelaşi timp, două sute de turci urcau direct pe duna de nisip din faţă. În cele câteva momente de care avu nevoie ca să analizeze situaţia, doi dintre oamenii săi fură ucişi. Salim avea capul despicat de un topor, iar Mustafa fu străpuns de o sabie în plămâni şi căzu în genunchi, scoţând sunete gâlgâite printre valuri de sânge.

Dorian ştia că nu-şi putea permite asemenea pierderi, iar turcii care urcau ajunseseră aproape de margine. Cei de pe stânci nu aşteptaseră ordinul lui, ci coborau deja ca să intre şi ei în luptă. Le fu recunoscător când săriră trei metri de pe stâncă şi veniră lângă el. Cele două flancuri aproape cedau din pricina presiunii şi în orice clipă duşmanii aveau să năvălească prin partea din faţă a intrării.

— Spate în spate! strigă Dorian. Acoperiţi-vă unul pe altul! înapoi în trecătoare.

Formară un cerc defensiv strâns, cu turcii strigând în jurul lor când ajunseră înapoi la gura de intrare. Mai pierdură câţiva oameni în faţa săbiilor lucioase şi a gloanţelor trase de aproape.

— Acum! dădu ordin Dorian. Fugiţi!

Se răsuciră pe loc şi alergară în spate spre trecătoare, târându-i pe răniţi după ei, în timp ce duşmanii se înghesuiau, blocaţi la intrare, împiedicându-se unii de alţii

în timp ce se străduiau să-i ajungă.

Dorian era în faţă, alergând spre cotitura din pasaj şi strigându-le celor şase aflaţi după parapet:

— Nu trageţi! Noi suntem!

Peretele de piatră al parapetului era înalt până la piept şi fură nevoiţi să sară peste el. Cei care-i aşteptau dincolo îi ajutară să tragă răniţii peste margine.

Când ultimul Saar căzu dincolo de zid, duşmanul dădu buzna în pasajul din stâncă, venind rapid din urmă. Cei şase oameni care nu participaseră la luptă până atunci erau nerăbdători să li se alăture: încărcaseră toate muschetele pe care le aveau şi le aranjaseră pe marginea stâncii, punând şi lăncile lungi în pământ, la îndemână pentru momentul în care turcii aveau să străpungă parapetul.

Prima salvă trasă în rândul din faţă al turcilor îi făcu să se oprească brusc; printre ei se produse o dezordine, căci cei din faţă încercau să se retragă, în timp ce camarazii lor veneau din spate şi-i împingeau în faţă. Un alt rând de focuri trase de aproape cu al doilea şir de muschete încărcate înclină balanţa, iar turcii rămaşi fugiră înapoi prin pasaj şi dispărură după cotitură. Deşi erau ascunşi după peretele curbat, vocile turcilor erau amplificate de pereţii din jur, iar Dorian le auzi fiecare cuvânt cu care îi blestemau pe Saar, îndemnându-se unul pe altul să atace din nou. Ştia că avea să urmeze doar un scurt moment de linişte până la următorul atac.

— Apă! ordonă el. Aduceţi un burduf!

Căldura din trecătoare era toropitoare, iar lupta fusese dificilă şi înfierbântată. Înghiţiră pe nerăsuflate lichidul sălciu şi îngrozitor din izvoarele amare din Ghail ya Yamin, de parcă ar fi fost un şerbet dulce.

— Unde-i Hassan? întrebă Dorian numărând oamenii.

— L-am văzut căzând, răspunse unul, dar eu îl căram pe Zayid şi nu m-am putut întoarce după el.

Dorian fu întristat de pierderea lui Hassan, căci fusese unul dintre preferaţii săi. Acum avea doar doisprezece oameni încă apţi de luptă. Îi căraseră pe cei cinci răniţi cu ei, dar alţii fuseseră lăsaţi la mila turcilor. Acum îi transportară pe cei cinci în locul în care erau ascunse cămilele, după care Dorian îi împărţi pe cei rămaşi în patru

grupe egale.

Zidul parapetului era destul de lat încât să acopere trei oameni care să-l apere. Dorian aşeză celelalte trei grupe în spatele rândului din faţă, care trebuia să se retragă după fiecare tir, lăsându-i pe ceilalţi să le ia locul. În acest fel, spera să menţină un ritm constant de tragere asupra turcilor care veneau să-i atace. Putea să le ţină piept până la căderea întunericului, dar se îndoia că aveau să reziste toată noaptea.

Mai erau foarte puţini războinici Saar în picioare, iar turcii aveau reputaţia unor luptători cumpliţi şi curajoşi. Ştiau că aveau să fie suficient de abili încât să găsească o strategie prin care să le zădărnicească toate eforturile de apărare. Nu putea spera decât să câştige puţin timp pentru al-Malik şi, în cele din urmă, trebuiau să scape de acolo luptând cu lancea şi cu sabia.

Se aşezară în spatele parapetului, în aerul înăbuşit şi fierbinte al trecătorii, păstrându-şi puterile.

— Mi-aş da acum locul din paradis pentru o pipă cu frunze de cânepă.

Mishqa zâmbi şi îşi prinse o fâşie de pânză îmbibată de sudoare în jurul tăieturii de sabie de la braţul drept. Fumul îmbătător al buruienii îl făcea pe cel care fuma neînfricat şi indiferent la durerile provocate de răni.

— O să-ţi pregătesc una chiar eu, când vom sta în palatele din Muscat, promise Dorian, oprindu-se când cineva îl strigă pe nume.

— Al-Salil, fratele meu! Vocea răsuna dinspre stânci. Inima mea se bucură să te văd din nou.

Era o voce ascuţită, aproape femeiască.

Deşi timbrul se schimbase, Dorian recunoscu vocea.

— Ce-ţi mai face piciorul, Zayn al-Din? strigă el. Vino, lasă-mă să ţi-l rup şi pe celălalt, ca să-ţi echilibrezi mersul de raţă.

Zayn chicoti de după cotitura din pasaj.

— Vom veni, frate, crede-mă, vom veni şi, când o vom face, voi râde în timp ce aliaţii mei turci îţi vor ridica poalele şi te vor apleca pe şaua cămilei.

— Cred că ţie ţi-ar plăcea asta mai mult decât mie, Zayn.

Dorian folosi formula feminină de adresare, ca şi cum ar fi vorbit cu o femeie, iar Zayn rămase tăcut pentru o vreme.

— Ascultă, al-Salil, strigă el din nou. Acesta e fratele tău de sânge, Hassan. L-ai lăsat în urmă când ai fugit ca un şacal laş. E încă în viaţă.

Dorian simţi un fior rece pe şira spinării.

— E un om viteaz, Zayn al-Din. Lasă-l să moară cu demnitate, spuse el.

Hassan fusese prietenul lui încă din prima zi în care venise să trăiască alături de tribul Saar. Avea două soţii tinere şi patru băieţi mici, cel mai mare în vârstă de doar cinci ani.

Un urlet înfiorător se auzi din pasaj, un strigăt de agonie îngrozitoare şi de indignare, care se schimbă încet într-un geamăt chinuit.

— Iată un cadou pentru tine de la prietenul tău.

Ceva mic, moale şi însângerat fu aruncat de după colţ, rostogolindu-se în pământul acoperit de praf şi oprindu-se în faţa parapetului.

— Ai nevoie de încă o pereche de boaşe, al-Salil, frate, strigă Zayn al-Din. Iată-le. Hassan nu mai are nevoie de ele acolo unde se duce.

Oamenii lui Dorian mormăiau şi blestemau, iar el îşi simţea ochii umplându-i-se de lacrimi. Strigă la rândul lui, cu glasul gâtuit:

— Jur în numele lui Dumnezeu că aşa o să-ţi fac şi eu într-o zi.

— O, frate, răspunse Zayn, dacă acest câine de Saar îţi e atât de drag, o să ţi-l trimit înapoi. Dar, înainte de asta, aş vrea să-i văd ficatul.

Se auzi un alt urlet înfiorător, după care Hassan fu aruncat la vedere, rostogolindu-se prin pasaj către parapet. Era gol şi avea o rană închisă la culoare între picioare, înecată de sânge. Îi tăiaseră burta, iar intestinele îi atârnau în jurul genunchilor, alunecoase şi vineţii. Se târî spre Dorian cu gura deschisă. Scoase un sunet ca un croncănit, iar gura lui părea o cavernă scăldată în sânge. Zayn al-Din îi tăiase limba.

Se prăbuşi înainte de a ajunge la zidul parapetului şi rămase întins, zbătându-se uşor în praf. Dorian sări peste

zid cu muscheta în mână. Lipi ţeava de ceafa lui Hassan şi trase. Capul acestuia căzu ca un pepene stricat. Auzind sunetul împuşcăturii, turcii năvăliră prin pasaj ca un val de apă în furtună. Dorian sări înapoi în spatele zidului.

— Trageţi! le strigă el oamenilor săi.

Prima rafală de gloanţe izbi întâiul rând de atacatori ca o ploaie de pietriş.

În ultimele ore înainte de apus, lupta continuă când mai intens, când mai molcom. Treptat, pasajul se umplu de cadavrele duşmanilor, trântite unele peste altele aproape la aceeaşi înălţime cu stânca, iar fumul gros de praf de puşcă acoperi adâncimile trecătorii, făcând aerul greu de respirat. Oamenii tuşeau şi se înecau în timp ce trăgeau şi reîncărcau armele. Fumul se amesteca acum cu mirosul metalic al sângelui şi cu gazele din intestinele sfâşiate, iar căldura făcea ca sudoarea să li se scurgă pe trup şi să le umple ochii de sare.

Folosindu-se de cei morţi ca de o scară, turcii reuşiră să urce în vârful peretelui de trei ori şi de fiecare dată Dorian şi oamenii lui reuşiră să-i respingă. La lăsarea întunericului, doar şapte arabi mai erau lângă el şi toţi erau răniţi. În pauza dintre atacuri, îi trăgeau pe cei morţi şi pe răniţi în locul unde se aflau culcate cămilele. Nu era nimeni care să aibă grijă de răniţi, aşa că Dorian puse câte un burduf cu apă lângă cei care mai aveau puterea să bea.

Jaub, poreclit şi Motanul, avea umărul drept zdrobit de o lovitură de topor, iar Dorian nu putea să oprească sângerarea abundentă.

— Trebuie să te las, al-Salil, şopti Jaub, ridicându-se cu greu în genunchi. Ţine-mi sabia.

Dorian nu-i putea refuza ultima dorinţă: nu-şi putea lăsa tovarăşul din zeci de lupte pe mâna turcilor. Un fior de gheaţă îi străbătu inima când înfipse mânerul sabiei în nisip şi aşeză vârful tăişului încovoiat în adâncitura de sub stern, îndreptat spre inimă.

— Binecuvântările lui Allah şi ale Profetului asupra ta, prietene, îi mulţumi Jaub, apoi se prăbuşi peste sabie.

Tăişul intră pe toată lungimea, iar vârful murdar de sânge ieşi printre omoplaţi. Dorian se ridică şi alergă înapoi la zid, exact când un alt val de turci venea urlând prin

trecătoare. Îi împinseră în cele din urmă înapoi, dar încă doi luptători Saar căzură. „Speram să rezistăm mai mult, se gândi Dorian, sprijinindu-se obosit de zidul îmbibat cu sânge. Speram să-i dau tatălui meu mai mult timp să-i ridice pe cei din Awamir, dar am mai rămas extrem de puţini şi aproape că totul s-a sfârşit”.

În pasaj se făcea tot mai întuneric. În curând, turcii aveau să se poată strecura nevăzuţi pe la poalele zidului.

— Bin-Shibam, şopti răguşit spre cel de lângă el, căci avea gâtul umflat de sete şi obosit de strigăte, adu ultimul burduf cu apă şi legăturile cu lemne de foc de la cămile. O să bem apă şi o să luminăm noaptea cu ultimul foc.

Flăcările săltăreţe luminau zidurile trecătorii cu pâlpâiri roşcate şi, din când în când, luptătorii Saar aruncau câte un mănunchi de lemne aprinse dincolo de zid, ca să împrăştie umbrele printre care s-ar fi putut furişa turcii.

Erau într-o perioadă de acalmie. Îi auzea pe turci vorbind dincolo de cotitură, iar gemetele răniţilor şi ale muribunzilor erau înfiorătoare – dar următorul atac tot nu venea. Stăteau într-o grămadă mică, lipiţi de perete, bând ultimele picături de apă şi ajutându-se unul pe altul să-şi lege rănile. Cu toţii erau răniţi. Deşi Dorian fusese întreaga zi în mijlocul luptelor, rănile lui erau cele mai uşoare. Avea o tăietură adâncă pe braţul stâng şi o împunsătură de sabie în acelaşi umăr.

— Dar încă mai am braţul drept cu care să mânuiesc sabia, îi spuse el celui care-i pregătea un bandaj pentru braţ dintr-o bucată de funie din harnaşamentul unei cămile. Cred că am făcut tot ce se putea aici. Dacă vreunul dintre voi doreşte să plece, să ia o cămilă şi să se ducă împreună cu mulţumirile şi binecuvântările mele.

— Ăsta e un loc bun în care să mori, zise cel de lângă el.

— Nimfele din paradis se vor întrista că le-am ignorat chemarea, spuse încă unul, refuzând oferta lui Dorian.

Când o piatră căzu cu zgomot de undeva de sus, ricoşând dintr-un perete în altul şi scoţând scântei micuţe, ridicară cu toţii privirea speriaţi.

— S-au urcat pe stânci şi sunt chiar deasupra noastră, zise Dorian sărind în picioare. Stingeţi focul! Flăcările aveau să-i expună, ajutându-i pe cei de sus să le vadă poziţia.

Avertismentul lui veni prea târziu.

Deodată, aerul din jur se umplu de un vuiet înfiorător, ca al unei cascade uriaşe, şi fură copleşiţi de un bombardament de pietre. Erau bolovani de mărimea butoaielor cu praf de puşcă, iar alţii doar cât capul unui om, însă nu aveau cum să se ferească de ploaia mortală în ascunzişul din trecătoare.

Alţi trei oameni fură striviţi în primele clipe, iar ceilalţi fură doborâţi în timp ce alergau înapoi la cămile prin pasaj. Doar Dorian reuşi să scape. Ajunse lângă Ibrisam şi se aruncă în şa.

— Hai! Hai! o îndemnă el să se ridice.

Când cămila fu în picioare, bombardamentul de bolovani se opri brusc şi turcii năvăliră peste zid în urma lui. Îi înjunghiară pe arabii răniţi, apoi, după numai o clipă, se apropiară în fugă şi o înconjurară pe Ibrisam.

Dorian îl lovi pe unul în piept cu lancea, înfigând capul de oţel adânc în carnea moale, dar lemnul se rupse în mâna lui şi aruncă ciotul în faţa altui turc. Apoi scoase sabia. Lovi în capul celor care încercau să-l dea jos din şa, trăgând-o pe Ibrisam înapoi către pasaj. Cămila lovi cu copitele în cei care-i stăteau în cale, scrâşnind din dinţii galbeni şi uriaşi, muşcând degetele unuia şi strivind coastele altuia cu o singură lovitură cu piciorul din faţă. Apoi sări înainte şi reuşi să le spargă rândurile.

Dorian se ţinea de oblâncul şeii cu mâna zdravănă, în timp ce Ibrisam alerga liberă, înaintând printre cotiturile din trecătoare. Strigătele însetate de sânge ale turcilor se estompau în urma lor.

Trecătoarea continua printre dealuri încă un kilometru şi jumătate sau chiar mai mult: era un curs de apă secat, format după ce straturile de rocă mai moale fuseseră erodate de furtuni de-a lungul mileniilor. Odată ce scăpară de urmăritori, Ibrisam intră în ritmul său egal, care acoperea distanţele cu iuţeală şi pentru care primise numele de Vânt Mătăsos.

***

Dorian intră în transă din pricina setei, a epuizării şi a

durerii cumplite provocate de răni. Pereţii trecătorii treceau pe lângă el la nesfârşit, ameţindu-l şi mai mult. O dată aproape se prăvăli din şa, dar Ibrisam simţi că se prăbuşeşte şi se opri brusc. Asta îl trezi pe Dorian şi se ridică mai drept în şa când cămila îşi continuă drumul.

Abia atunci îşi dădu seama că Ibrisam avea pasul împleticit, dar el era confuz şi ameţit, abia reuşind să se ţină în şa. Să descalece ca să-i verifice rănile ar fi fost prea mult pentru el.

Aţipi din nou şi, când se trezi brusc, descoperi că ieşiseră prin capătul opus al trecătorii, intrând în câmpiile întinse din Awamir. Îşi dădea seama după poziţia lunii şi a stelelor că trecuse de miezul nopţii.

Noaptea era rece ca gheaţa, un contrast nemilos cu fierbinţeala arzătoare de peste zi. Sângele şi sudoarea care-i îmbibau haina îl făceau să-i fie şi mai frig şi începu să tremure şi să ameţească. Ibrisam se mişca ciudat sub el, făcând paşi scurţi şi având spatele încovoiat. În cele din urmă, îşi adună forţele şi hotărî să o oprească şi să o pună să se aşeze.

Verifică burduful cu apă care-i atârna de greabăn şi văzu că mai erau mai puţin de patru litri de apă puturoasă din Ghail ya Yamin. Scoase şalul gros de lână din plasa împletită şi îl puse pe umeri. Încă tremurând, o examină pe Ibrisam şi descoperi de ce mergea împiedicat.

Văzu imediat că avea crupa udă şi lucioasă în lumina lunii şi observă că din rană curgea abundent un lichid înroşit de sânge. Dorian era uimit. Uitând de propriile răni, îi palpă trunchiul neted, dar când îi atinse burta, lângă picioarele din spate, cămila gemu uşor, iar Dorian scoase mâna umedă şi lucind de sânge.

O lovitură de lance a unui turc îi tăiase burta adânc şi-i perforase intestinele. Era o rană mortală şi doar printr-o minune a dragostei şi a încăpăţânării ei îl purtase până acolo. Dorian era atât de slăbit şi de trist, încât se lăsă pradă disperării şi ochii i se umplură de lacrimi. Desfăcu găleata de piele de pe spatele ei şi o umplu cu lichidul murdar, după care îngenunche lângă ea.

— Draga mea curajoasă, şopti el, dându-i să bea ce mai rămăsese în găleată.

Cămila bău lacomă şi continuă să dea cu botul pe fundul găleţii când termină.

— Nu mai pot face nimic pentru tine, îi spuse el în timp ce-i mângâia urechile. Până dimineaţă vei muri, zise el, şi eu odată cu tine dacă nu mă mai poţi duce încă puţin mai departe, căci turcii vor veni repede după noi. Vrei să mă mai duci pentru ultima dată? Se ridică şi îi spuse încetişor: Hai! Hai!

Cămila răsuci capul şi se uită la el cu ochii mari şi negri plini de durere.

— Hai! Hai! zise el, iar cămila gemu şi se strădui să se ridice.

Dorian se urcă cu greu în şa.

Cămila merse mai departe cu pasul acela dureros şi greoi, călcând pe urmele lăsate de prinţ şi de Batula printre dealurile întrerupte şi oaza adâncă. Dorian aproape că se prăbuşi din nou, dar îşi reveni şi se legă de şa cu plasa împletită pentru transport. Aţipea, tresărea, apoi aţipea din nou, alunecând încet-încet într-un somnn prevestitor de moarte. Pierdu noţiunea timpului, viteza, direcţia, rătăcind mai departe: animalul muribund şi omul alături.

La o oră de la ivirea zorilor, când biciul crud al soarelui îi plesni încă o dată, Ibrisam căzu pentru ultima oară. Muri în picioare, încă încercând să înainteze. Cu un ultim geamăt înfundat, căzu greoaie, aruncându-l din şa pe pământul cu pietre.

Dorian se târî în genunchi până ajunse la umbra cadavrului lui Ibrisam. Se forţă să nu se gândească la moartea animalului iubit sau la moartea atâtor oameni. Trebuia să-şi adune toate forţele şi puterea minţii ca să rămână în viaţă până când Batula avea să vină cu războinicii Awamir să-l salveze.

Văzu urmele grele lăsate de multe cămile în pământul din faţa lui şi înţelese că, deşi murea, Ibrisam urmase credincioasă drumul pe care o luaseră prinţul şi Batula către oaza Muhaid. Asta îi putea salva viaţa, căci aveau să se întoarcă pe acelaşi drum.

Regula supravieţuirii în deşert era să rămâi într-un loc sigur şi să nu rătăceşti încolo şi încoace, dar Dorian ştia că turcii îl urmăreau. Zayn al-Din nu avea să-l lase să scape

atât de uşor. Duşmanul trebuia să fie aproape şi, dacă îl găseau cumva înainte ca Batula să se întoarcă, se putea aştepta la acelaşi tratament pe care Zayn li-l aplicase răniţilor capturaţi în Trecătoarea Gazelei Agere.

Trebuia să meargă după Batula şi să încerce să rămână în faţa turcilor câtă vreme mai avea putere să stea în picioare. Se ridică şovăielnic şi se uită la încărcătura transportată de Ibrisam. Era ceva acolo care i-ar fi putut fi de folos? Desfăcu burduful de apă, îl scutură, apoi îl ridică cu ambele mâini şi-l duse la buze. Câteva picături amare abia îi căzură în gură, iar el le înghiţi cu greu, căci gâtul i se umfla deja. Apoi aruncă burduful gol.

Arme. Se uită la ce avea cu el. Erau puşca din teaca de piele, butoiaşul cu praf de puşcă şi sacul cu gloanţe. Mânerul muschetei era încrustat cu fildeş şi sidef, iar închizătorul era placat cu argint. Cântărea aproape trei kilograme – era prea grea să o care. O lăsă acolo.

Lancea ruptă fusese abandonată în trecătoare, iar sabia avea să-l incomodeze – greutatea armei părea să se dubleze cu fiecare kilometru parcurs. Întristat, desfăcu cingătoarea şi o lăsă să cadă. Păstră pumnalul: avea să-i trebuiască la final. Tăişul era ascuţit. Îl ascuţise ca să-şi poată rade cu el firele de păr roşcate şi aurii de pe antebraţ. Când se apropiau turcii, avea să se străpungă cu pumnalul, alegând o moarte curată, nu chinurile şi ruşinea de care aveau parte prizonierii răniţi.

Se uită spre Ibrisam şi spuse:

— Mai am un lucru să te rog, draga mea.

Îngenunche lângă ea şi-i despică burta cu pumnalul. Scoase tot de acolo, apoi stoarse lichidul între degete şi bău. Era amar de fiere şi reuşi să-şi stăpânească reflexul de a voma, căci ştia că avea să-i dea tăria să supravieţuiască nişte ore în plus sub soarele nemilos.

Îşi legă rănile din nou; văzu că sângerarea se oprise şi că se formaseră cruste negre. Apoi îşi legă şireturile sandalelor şi îşi înfăşură şalul pe cap ca să se ferească de cruzimea soarelui. Fără să mai privească în urmă la Ibrisam, porni pe urmele lăsate de grupul prinţului către orizontul care dansa deja într-un miraj albăstrui.

După vreo oră, căzu pentru prima dată. Picioarele

păreau să se lichefieze sub el şi se prăbuşi cu faţa în jos. Gura deschisă era plină de praful uscat ca de cretă şi aproape se înecă încercând să-l scuipe afară. Nu mai avea salivă, iar praful îi ajunse în plămâni când trase aer. Se strădui să stea în capul oaselor, tuşi şi răsuflă din greu. Efortul îl salvă de la leşin. Îşi şterse faţa cu capătul eşarfei, dar nu mai avea salivă pe buze şi nici sudoare pe faţă. Se sili să se ridice în picioare. Deşi se împletici şi se clătină, fiind pe punctul să cadă din nou, se menţinu drept, părând să-şi fi recăpătat forţa din picioare.

Îşi continuă drumul în lumina soarelui care îi ardea ochii, ameninţând să-i coacă interiorul craniului. Simţea că buzele uscate i se crăpau ca pergamentul când încerca să înghită, precum şi gustul metalic al sângelui în gură.

Treptat, durerea şi setea se stinseră şi intră într-o stare de visare, amorţind aproape complet. Auzea o muzică dulce şi melodioasă. Se opri şi privi în jur cu ochii înceţoşaţi, văzându-i pe Tom şi pe Yasmini stând alături pe creasta dunei pe care o urca. Îi făceau amândoi semn cu mâna şi râdeau.

— Nu fi copil, Dorry! striga Tom.

— Haide, Dowie!

Yasmini dansa ca o zână graţioasă lângă el, înfoindu-şi fustele. Uitase cât de frumoasă era!

— Hai cu mine, Dowie, o să te duc din nou pe Drumul îngerului.

Dorian începu să alerge nesigur şi împleticit, iar cei doi de pe deal se întoarseră şi-i făcură cu mâna înainte să dispară după creastă. Simţea că fiecare pas i se afunda în nisipul moale şi adânc şi se împiedică de o piatră, dând din mâini ca să nu cadă. Reuşi să ajungă pe creastă şi se uită în jos, către valea din faţă.

Privi uluit, căci valea era plină de arbori verzi, încărcaţi cu fructe roşii şi coapte, şi de câmpuri acoperite de iarbă englezească bogată, ducând către lacul cu apă scânteietoare. Tom dispăruse, dar Yasmini stătea goală pe marginea lacului. Avea trupul neted şi subţire, pielea în nuanţe aurii, iar părul, cu şuviţa argintie, i se unduia până la brâu. Sânii ei mici ca nişte mere se iveau timid prin cortina lucioasă a părului.

— Dowie! îl striga ea, iar vocea ei era dulce ca strigătul unei păsări în deşert. Dowie, te-am aşteptat atâta vreme!

Încercă să alerge spre ea, dar picioarele îi cedară din nou şi căzu. Era prea obosit să mai ridice capul.

— Lasă-mă doar să mai dorm puţin, Yassie, se rugă el, dar niciun sunet nu ieşi din gâtul lui umflat, iar limba părea să-i umple întreaga gură.

Cu un efort uriaş, deschise ochii şi-şi dădu seama, cu un sentiment cumplit de pierdere, că Yasmini şi lacul dispăruseră. Nu se vedea sub el decât pustietatea aspră şi arzătoare, piatră, spini şi nisip. Se rostogoli înapoi la poalele dunei şi văzu patrula de cavalerie otomană. Alergau de-a lungul potecii, cincizeci de oameni pe cămile, la trei kilometri în urmă, dar apropiindu-se în viteză. Ştia că aceştia nu erau doar năluci.

Se târî puţin în genunchi, apoi se ridică. Picioarele îi şovăiau, dar alungă slăbiciunea şi se împletici dincolo de creasta dealului. Panta îl ajută să coboare în fugă.

Auzi din nou muzica aceea, dar acum umplea văzduhurile: sute de voci cântau. Ridică ochii şi văzu corul ceresc, o mulţime de îngeri în jurul soarelui, atât de minunaţi încât străluceau în ochii lui precum reflexele unei feţe de diamant mare.

— Vino la Domnul! cântau ei. Lasă-te în voia Domnului!

— Da! murmură el, iar sunetul propriei voci îi răsună în urechi ca şi cum ar fi venit de la mare depărtare. Da, sunt gata.

Când spuse asta, se produse o minune. Dumnezeu apăru în faţa lui. Era înalt, purta o haină lungă de un alb orbitor, iar razele soarelui din spatele capului său formau un nimb de aur. Avea o faţă frumoasă, nobilă, plăcută şi plină de bunătate. Dumnezeu ridică mâna dreaptă într-un gest de binecuvântare şi ochii săi plini de iubire priviră către Dorian. El simţi că puterea Domnului îi curgea deja prin trup, încărcându-i sufletul de o senzaţie nesfârşită de sfinţenie şi adoraţie. Căzu în genunchi şi folosi puterea abia insuflată pentru a striga tare:

— Mărturisesc că nu există alt Dumnezeu în afară de Allah şi că Mahomed este trimisul lui Allah!

Faţa frumoasă a lui Dumnezeu strălucea cu bunăvoinţă.

Păşind în faţă, îl ridică pe Dorian în picioare, îl îmbrăţişă şi-i sărută buzele înnegrite şi sângerânde.

— Fiul meu! spuse Domnul, adresându-i-se însă cu vocea prinţului Abd Muhammad al-Malik. Ai acceptat credinţa noastră adevărată şi asta îmi umple sufletul de bucurie. Acum, profeţia se va împlini şi îi mulţumesc lui Allah că te-am găsit la timp.

Dorian se prăbuşi în braţele prinţului, iar al-Malik strigă spre cei care-l urmau îndeaproape:

— Apă! Batula, adu apă!

Batula stoarse dintr-un burete apă rece şi proaspătă între buzele lui Dorian şi-l ridică pe litiera pregătită pentru această clipă. Doisprezece oameni din tribul Awamir îl ridicară pe spatele unei cămile de povară.

Ridicat pe litiera ce se legăna, Dorian întoarse capul şi, cu ochii injectaţi, printre pleoapele umflate, văzu hoardele tribului Awamir care înaintau pe câmpie.

Apoi apăru la orizont şi patrula de turci, care forţă cămilele să se oprească în propriul nor de praf. Priviră uluiţi şi cuprinşi de spaimă spre armata din Awamir.

Din rândurile acestora se înălţă strigătul cumplit *„Allah akbar!”,* iar oamenii îşi pregătiră lăncile şi porniră la atac. Turcii se întoarseră şi fugiră dinaintea lor.

Dorian lăsă capul pe litieră, închise ochii şi lăsă întunericul să-l învăluie.

***

Erau aproape şase mii de luptători în caravana tribului Awamir, care mergea încolonată înapoi către Trecătoarea Gazelei Agere. Câmpiile de sare de dincolo de trecătoare erau eliberate de duşmani. Iscoadele lor anunţaseră apropierea armatei prinţului şi fugiseră cu toţii înapoi în nord, către Muscat.

Al-Malik făcu un popas în trecătoare, ca să le ofere o înmormântare cuvenită celor din tribul Saar care muriseră acolo. Dorian era încă prea slăbit şi bolnav ca să se ridice de pe litieră, dar îi rugă pe Batula şi pe alţi patru să-l ducă la morminte şi, pentru prima dată, se rugă ca un musulman în comunitatea celorlalţi credincioşi, în timp ce spuneau

rugăciunile pentru morţi.

Armata porni apoi prin câmpiile de sare către izvoarele amare din Ghail ya Yamin, unde războinicii din Saar se adunaseră deja, adăugând alte trei mii de lănci armatei prinţului.

Şeicii din Saar veniră în cortul unde Dorian rămase întins în noaptea aceea, înconjurând litiera şi rugându-l să le povestească fiecare detaliu al luptei din Trecătoarea Gazelei Agere. Îi întrerupeau povestirea cu exclamaţii de uimire, pe măsură ce le spunea cum murise fiecare membru al tribului, iar fraţii şi părinţii celor morţi plângeau de mândrie.

— Pe Allah, o luptă în care lui Hassan i-ar fi plăcut să moară!

— În numele Domnului, Salim a fost bărbat!

— Allah va pregăti un loc în paradis pentru fiul meu, Mustafa.

Erau însetaţi de război şi de răzbunare, căci duşmănia de sânge nu putea fi domolită decât cu sânge, iar ei scuipau în nisip şi făceau jurăminte de răzbunare împotriva lui Zayn al-Din şi a turcilor. În inima lui, Dorian făcea aceleaşi jurăminte ca şi ei.

În după-amiezile şi serile în care armata rămase la Ghail ya Yamin, veniră în cortul lui Dorian ca să audă aceeaşi povestire, corectându-l dacă uita vreun amănunt, rugându-l să-şi amintească fiecare lovitură şi împuşcătură şi să le relateze exact ce făcuse fiecare om şi ce spusese înainte de a muri.

Din Ghail ya Yamin, armata porni spre nord în următoarea etapă a lungii călătorii către Muscat. La fiecare izvor şi la fiecare trecătoare din munţi, celelalte triburi se alăturau caravanei, tribul Balhaf şi Afar, Bait Kathir şi Harasis, aşa că, până să ajungă la Muqaibara, erau deja cincisprezece mii de lănci la un loc, o oaste măreaţă care se întindea pe cincisprezece kilometri în deşert.

Batula le spunea în şoaptă tovarăşilor săi povestea convertirii lui Dorian. Niciun arab nu putea păstra un secret, cu siguranţă nu unul atât de important ca acesta, iar povestea circula în jurul fiecărui foc de tabără. Războinicii repetau profeţia bătrânului Sfânt Taimtaim, căci mulţi

citiseră textul de pe zidurile mormântului său. Dezbăteau intens şi jurau în numele lui Allah că al-Saiil era cu adevărat orfanul din profeţie şi că victoria era asigurată cu el în frunte. Înainte ca Ramadanul să înceapă din nou, aveau să-l instaleze pe prinţul Abd Muhammad al-Malik pe Tronul Elefantului din castelul din Muscat.

În săptămânile în care armata se deplasă de la Ghail ya Yamin la Muqaibara, rănile lui Dorian se vindecară bine, căci în deşert nu erau microbi care să-i infecteze rănile şi să le împiedice vindecarea. Când fu gata să-şi ocupe din nou locul între războinici, prinţul trimise după el. În timp ce traversa tabăra, fiecare trib îl aclama şi-l urma către cortul prinţului. Se adunară în faţa intrării deschise când Dorian îngenunche înaintea lui al-Malik şi-i spuse:

— Dă-mi binecuvântarea ta, tată.

— Ai recunoştinţa şi binecuvântarea mea, fiule, şi multe altele pe deasupra.

Al-Malik bătu din palme şi Batula aduse în faţă patru cămile frumoase, de rasă pură şi iuţi. Fiecare era frumos împodobită şi purta câte o lance, o sabie şi o muschetă în teaca de pe spate.

— Acesta e darul meu pentru tine, ca să răsplătesc măcar un pic din ceea ce ai pierdut în Trecătoarea Gazelei Agere.

— Îţi mulţumesc pentru generozitate, tată, deşi nu-mi doresc nicio răsplată, pentru că mi-am făcut doar datoria.

Al-Malik bătu iar din palme şi două femei încărcate de voaluri din tribul Saar se apropiară de Dorian, punând o bocceluţă de mătase la picioarele lui.

— Ele sunt mamele lui Hassan şi Salim, care au murit în trecătoare, îi explică prinţul. M-au implorat să aibă onoarea de a-ţi coase şi broda flamura de război.

Femeile desfăşurară stindardul pe podeaua cortului. Avea aproape doi metri, era din mătase azurie şi avea brodată cu fir de argint profeţia sfântului Taimtaim. Scrisul elegant curgea şi se răsucea pe materialul mătăsos, ca nişte vârtejuri pe suprafaţa unui râu repede şi albastru.

— Tată, aceasta e flamura unui şeic, protestă Dorian.

— Şi asta eşti tu acum, zise Al-Malik zâmbind cu bunăvoinţă. Te-am ridicat la acest rang. Ştiu că îl vei purta

cu onoare.

Dorian se ridică şi ţinu stindardul deasupra capului, apoi fugi cu el în lumina soarelui. Mulţimea se deschidea în faţa lui, iar oamenii scoteau strigăte de bucurie şi trăgeau cu muschetele în aer. Flamura flutura în spatele lui Dorian ca un şarpe albastru în bătaia vântului. Când se întoarse în cortul prinţului, se prosternă dinaintea lui.

— Îmi faci o onoare prea mare, stăpâne.

— În bătălia care urmează, vei comanda flancul stâng, şeic al-Salil, îi spuse prinţul. Voi pune patru mii de lănci sub comanda ta.

Dorian se ridică şi privi serios în ochii prinţului.

— Tată, pot să-ţi vorbesc în taină?

Al-Malik le făcu semn oamenilor să coboare laturile cortului, iar lui al-Allama şi alaiului său să se retragă şi să-i lase singuri.

— Ce mai doreşti de la mine, fiule? zise Al-Malik aplecându-se mai aproape de el. Vorbeşte şi vei primi.

Drept răspuns, Dorian desfăşură flamura azurie şi arătă cu degetele cuvintele profeţiei.

— „El va uni nisipurile despărţite ale deşertului”, citi el cu glas tare.

— Continuă, spuse prinţul încruntându-se. Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Se pare că sfântul mi-a mai lăsat o însărcinare. Cred că atunci când vorbea despre nisipurile deşertului, sfântul se referea la triburile care sunt despărţite şi la războiul pe care îl poartă unele cu altele.

Prinţul dădea acum din cap.

— S-ar putea să fie adevărat, recunoscu el. Deşi majoritatea triburilor au venit la noi, Masakara, Harth şi Bani Bu Hasan încă bat toba de război alături de Yaqub şi Sublima Poartă.

— Lasă-mă să merg la ei sub acest stindard, îl rugă Dorian. Lasă-i să vadă culoarea părului meu, iar eu voi discuta cu ei despre profeţie. Apoi, dacă binevoieşte Allah, voi aduce încă zece mii de lănci alături de noi.

— Nu! Al-Malik sări speriat. Masakara sunt nişte trădători, îţi vor scoate tot din pântece şi te vor întinde la soare. Nu pot permite să-ţi asumi un astfel de risc.

— Am luptat împotriva lor, zise Dorian încet. Trebuie să-mi acorde respectul cuvenit unui duşman de temut. Dacă mă duc singur la ei şi mă las în voia puterii lor ca un călător, nu vor îndrăzni să se ridice împotriva învăţăturilor Profetului. Trebuie să asculte ce am de spus.

Prinţul părea nemulţumit, mângâindu-şi barba neliniştit, dar ceea ce spunea Dorian era adevărat. Profetul le lăsase credincioşilor datoria ospitalităţii. Erau obligaţi să protejeze călătorul din mijlocul lor.

— Totuşi, nu te pot lăsa să te expui la un asemenea pericol, zise într-un târziu.

Dorian îl contrazise:

— Risc o viaţă, dar sunt la mijloc zece mii de lănci. Tată, nu poţi să-mi refuzi şansa de a împlini destinul care mi-e scris.

În cele din urmă, prinţul oftă şi spuse:

— Cum ar putea cei din Masakara să întreacă darul tău pentru elocvenţă? Eu unul nu pot. Poţi să mergi la ei, al-Salil, ca emisar al meu. Dar jur pe barba roşcată a Profetului că, dacă îţi fac cel mai mic rău, voi tăia atâtea capete cât să îndop toţi vulturii din Arabia până nu mai pot să zboare.

A doua zi la apus, prinţul stătea singur pe o stâncă, pe creasta unui deluşor de dincolo de oază. Patru cămile se furişară afară din tabără şi trecură dincolo de vârful dealului, îndreptându-se spre nord, către umbrele purpurii. Dorian călărea în faţă, ducând încă o cămilă de căpăstrul lung. Batula venea în urma lui, ducând şi el o cămilă. Amândoi purtau vălul pe faţă. Când se uită la prinţ, Dorian îşi coborî lancea în chip de salut, iar prinţul ridică braţul drept ca o binecuvântare.

Abd Muhammad al-Malik îi privi apoi îndepărtându-se în pustietate, cu o expresie tristă şi deznădăjduită. Era întuneric şi stelele luceau ca văpăile deasupra capului său când se ridică într-un târziu de pe piatra pe care stătea, întorcându-se spre strălucirea focurilor de tabără care umpleau valea Muqaibara.

***

În anotimpul rece, când vânturile băteau dinspre mare, în luna dinaintea Ramadanului, armata lui al-Malik se afla în faţa oraşului Muscat şi toţi îi urmăreau pe otomani şi triburile loiale califului ieşind să-i întâmpine în formaţie de luptă.

Al-Malik stătea cu alaiul său sub un umbrar de piele, pe o stâncă ce se înălţa din câmpie, cu propria armată la poalele stâncii. Ridică telescopul lung de alamă şi studie formaţiile duşmanului, care se desfăşurau în faţa lui. Turcii erau în mijloc, cu cavaleria în avangardă, iar oamenii pe cămile se aflau în spate.

— Câţi sunt? îi întrebă el pe cei din jurul lui, care se certau de parcă ar fi numărat capre la piaţă.

— Douăsprezece mii de turci, hotărârâ în final.

Centrul oştii sclipea de la oţel şi bronz, iar flamurile verzi ale Sublimei Porţi fluturau în briza mării. Cavaleria înaintă şi se opri în formă de falangă, pregătită să pornească atacul.

— Şi Masakara? întrebă prinţul. Câţi sunt?

Soldaţii Masakara se aflau pe flancul drept agitându-se neliniştiţi ca un stol de grauri.

— Şase sau şapte mii; zise şeicul din Harasis.

— Cel puţin, spuse altul. Poate mai mulţi.

Al-Malik se uită la celălalt flanc, unde, înveşmântaţi în văluri şi cu eşarfe negre, îi descoperi pe trădătorii din triburile Bani Bu Hasan şi Harth. Erau lupi ai deşertului şi erau tot atât de numeroşi ca Masakara.

Al-Malik simţi din nou în gât gustul amar al dezamăgirii. Erau depăşiţi numeric, fiind de două ori mai puţini decât duşmanii lor. Al-Salil eşuase în încercarea de a aduce triburile nordice la ei: al-Malik nu mai auzise nimic de el de când dispăruse în deşert în urmă cu aproape două luni. Ştia în inima lui că făcuseră un calcul greşit, că nu ar fi trebuit să-l trimită pe al-Salil la ei. În fiecare zi se temea că avea să primească un dar de la Masakara – capul tăiat al fiului său cu părul roşu într-un sac de piele. Deşi trofeul îngrozitor nu sosise, dovada eşecului său se vedea pe câmpie: aproape cincisprezece mii de lănci ale rebelilor ridicate împotriva lui.

Deodată, văzu o mişcare în mijlocul liniei turcilor. Câţiva călăreţi mesageri înaintau în galop cu ordine de la comandanţii otomani, iar goarnele sunau înaintarea.

Cavaleria turcă începu să înainteze, rând după rând, reflectând cu echipamentul său razele soarelui, însă formaţiile arabe rămaseră pe poziţie, lăsând spaţii goale în faţă. Era ceva neobişnuit şi prinţul urmărea totul cu interes sporit, privind prin telescop.

Printre duşmani se produse un nou freamăt: de data asta, călăreţii în galop din comandamentul turc, aflaţi la mijloc, îşi fluturară braţele, făcându-le semn arabilor să se alăture înaintării generale şi să închidă golurile periculoase din faţă.

Atunci începură şi formaţiile arabe să se mişte, dar se îndreptară spre laturi, ocolindu-i pe turcii rămaşi la mijloc, nesiguri şi zăpăciţi de schimbarea neaşteptată.

— În numele bunului Allah, şopti al-Malik, simţind că inima îi bate mai repede şi că abia mai răsuflă.

În mijlocul rândului întâi al tribului Masakara, văzu cum se desfăşoară un stindard nou şi neobişnuit, purtat de un călăreţ înalt pe o cămilă de culoarea mierii, de rasă pură. Întoarse telescopul şi văzu că stindardul era azuriu, cu un scris auriu. În timp ce prinţul privea năucit, călăreţul îşi aruncă eşarfa de pe cap şi plecă lancea. Avea părul roşu-arămiu, iar lancea lui era îndreptată spre flancul turcilor.

— Allah! Slavă lui Allah! Al-Salil a reuşit! I-a întors pe rebeli către cauza noastră.

În vreme ce privea şi se minuna, formaţiunile arabe aflate de-o parte şi de alta a turcilor porniră la atac, prinzându-i pe otomani la mijloc şi înconjurându-i ca un pumn de oţel.

Prinţul se ridică şi dădu ordinul: „Înainte! Atacaţi-i!” Tobele de război bubuiră şi goarnele intonară o notă insistentă şi stridentă.

Cu războinicii Saar şi Awamir la mijloc, armata sudului porni înainte, ridicând un nor înalt de praf care ascundea văzduhul albastru.

***

Dorian călărea în mijlocul liniei, iar inima lui cânta. Până în clipa aceea, nu fusese sigur că şeicii din Masakara aveau să-şi ţină promisiunea de a se întoarce împotriva

otomanilor. Cămila pe care călărea alerga în faţa celor aflaţi de-o parte şi de alta; doar Batula putea să ţină pasul cu el, gonind la distanţă de o lance în spatele lui.

În faţă, turcii erau năuciţi; majoritatea încă se uitau spre valea de unde se apropia armata prinţului al-Malik. Doar cei mai apropiaţi de flancul drept văzuseră pericolul şi se întorceau acum să ţină piept atacului.

Într-o ciocnire brutală, trup contra trup şi scut contra scut, loviră flancul otomanilor şi reuşiră să-l spargă. Dorian luă la ochi un om, căptuşit de zalele şi de coiful de bronz, cu faţa tuciurie schimonosită de furie şi de uimire, care se chinuia să-şi stăpânească animalul. Dorian coborî vârful lăncii şi se aplecă mult în şa. Sub îndrumarea lui Batula, învăţase să taie din aer un pepene de deşert, în plin galop. Acum ţinti deschizătura din zalele turcului, de sub braţul stâng.

Lancea îi săltă în palmă când vârful găsi deschizătura fără să greşească, intrând în pieptul celuilalt până când atinse zalele din partea opusă. Lovitura îl făcu pe turc să sară din şa şi să rămână atârnat în lancea suplă, zvârcolindu-se.

Dorian plecă vârful şi-l lăsă să alunece de pe oţel şi să se rostogolească în praf, apoi ridică din nou lancea şi-şi alese următoarea victimă. De data asta, lancea se rupse în mâna lui din pricina forţei loviturii, iar vârful de oţel rămase bine înfipt în gâtul omului lovit. Turcul apucă ciotul cu ambele mâini şi încercă să şi-l scoată din carne, dar muri înainte să reuşească. Apoi alunecă din şa şi fu târât de calul său înspăimântat.

Batula îi aruncă lancea de rezervă lui Dorian, care o prinse imediat şi, cu aceeaşi mişcare, plecă băţul lung, îndreptând vârful lucios către abdomenul următorului om.

În primele minute, rândurile otomanilor fură rupte şi împrăştiate, atacate din ambele părţi. În timp ce încercau încă să-şi revină, corpul principal al armatei din sud îi lovi în partea dezorganizată din faţă.

Armatele încleştate se învârteau ca într-un vârtej, iar larma deveni asurzitoare în vreme ce oamenii loveau şi împingeau, strigau şi mureau. Era cu totul imposibil să dureze mult, căci nu puteau răspunde atacului, iar furia

triburilor deşertului era prea mare. Prinsă la mijloc între flancuri şi din faţă, depăşită numeric, linia otomanilor se destrămă şi începu să cedeze. Arabii presimţeau victoria şi avansau, ca lupii în jurul unei cămile muribunde, sfâşiind, urlând, muşcându-i, până când, în cele din urmă, cedară, iar lupta se transformă într-un măcel sângeros şi haotic.

Primul atac al lui Dorian îl purtă departe în mijlocul duşmanilor. A doua lance se rupse în mâinile lui, aşa că-şi scoase sabia şi luptă până când îşi simţi braţul drept scăldat în sângele turcilor.

Apoi, deodată, furia duşmanilor din jurul său se domoli şi aceştia se împrăştiară, privind mereu către caii din spatele lor. Dorian îi văzu aruncând armele când arabii se apropiară prin golurile din faţă. Turcii dădură pinteni cailor şi fugiră în galop.

— După ei! strigă Dorian. Urmăriţi-i! Nimiciţi-i!

Amestecate ca apa şi uleiul, cele două armate se mişcară la unison înapoi prin câmpie. Arabii strigau şi loveau cu săbiile însângerate, scoţând strigăte de război în timp ce lupta devenea o fugă dezordonată, iar turcii făceau ultimele eforturi de a se apăra. Câţiva săriră din şa şi îngenunchează în calea atacatorilor, implorând îndurare, însă arabii îi străpunseră indiferenţi cu lancea trecând pe lângă ei, apoi se întoarseră să lase cadavrele fără aur şi alte prăzi.

Dorian luptă până când ajunse în spate. Văzu că primele rânduri din comandamentul otoman abandonaseră de mult lupta, fugind în disperare pe câmpie. Generalul şi fiecare ofiţer urcaseră pe câte un cal sau o cămilă şi goneau înapoi către oraş. În mulţimea aceea, Dorian voia să ajungă la un singur om.

— Unde e Zayn al-Din? îi strigă el lui Batula.

Dorian îl văzuse mai devreme în dimineaţa aceea, când armata ieşise pe poarta Muscatului. Zayn al-Din fusese alături de comandanţii turci, în spatele generalului otoman, purtând jumătate de armură şi ducând o lance, ca şi cum ar fi fost nerăbdător să lupte. Lângă el era Abubaker, vechiul său acolit şi tovarăş din haremul din Lamu. Abubaker era înalt şi zvelt, cu mustăţi lungi, şi purta şi el echipamentul de războinic. Deşi cei doi duşmani ai lui înaintaseră la

distanţă de două lănci de Dorian, niciunul nu-l recunoscuse în rândurile luptătorilor Masakara, căci Dorian urcase pe o cămilă ciudată, iar faţa şi părul roşu îi fuseseră bine ascunse sub turbanul negru.

— Unde e? îi strigă lui Batula. Îl vezi?

Sări în sus şi se înălţă în cadrul de lemn al şeii de pe cămila care alerga, o deprindere firească, şi scrută de la înălţimea aceea câmpia deschisă din faţă, acoperită de turcii care fugeau, de caii rămaşi liberi şi de cămilele fără călăreţ ai căror stăpâni fuseseră doborâţi.

— Uite-l! strigă Dorian, lăsându-se înapoi în şa şi dând pinteni cămilei.

Zayn al-Din se afla la aproape un kilometru în faţă, pe acelaşi armăsar pe care Dorian îl văzuse în dimineaţa aceea. Trupul lui masiv era inconfundabil, la fel ca şi legătoarea aurie din jurul eşarfei albastre. Dorian mâna cămila în viteză. Ajunse din urmă şi depăşi alţi turci, unii chiar ofiţeri de rang înalt, dar îi ignoră şi, ca un ghepard care urmăreşte o gazelă, se apropie în viteză de Zayn al-Din.

— Frate! strigă la el când ajunse în spatele armăsarului. Stai puţin! Am ceva pentru tine!

Zayn privi peste umăr. Vântul îi flutura eşarfa, iar barba şi părul lung şi negru îi erau răsfirate. De groază, chipul lui căpătă culoarea untului de cămilă rânced când îl văzu pe Dorian în spatele lui, cu sabia încovoiată în mână, cu faţa stropită de sângele altora şi cu zâmbetul sălbatic şi nemilos.

Zayn al-Din părea paralizat de frică, agăţându-se de oblâncul şeii cu ochii fixaţi asupra lui Dorian când acesta ajunse paralel cu el şi ridică iataganul. În acel moment, Zayn îşi dădu drumul din şa cu un ţipăt şi căzu de pe cal. Se lovi cu putere de pământ şi se rostogoli ca un bolovan pe un deal abrupt, până când se opri înţepenit şi prăfuit.

Dorian întoarse cămila şi ajunse deasupra lui Zayn, care se târa în genunchi. Avea faţa albă de praf şi o julitură roşie pe un obraz. Ridică privirea la Dorian şi începu să bolborosească.

— Cruţă-mă, al-Salil! îţi dau tot ce vrei tu.

— Aruncă-mi lancea ta! strigă Dorian la Batula fără să-şi

ia ochii de la faţa lui Zayn. Batula îi aruncă arma. Dorian coborî vârful şi atinse pieptul lui Zayn. Acesta începu să plângă, iar lacrimile îi lăsau dâre pe praful de pe faţă.

— Am o sută de mii de rupii de aur, frate. E tot al tău dacă mă cruţi, jur.

Avea gura moale, iar buzele îi tremurau puternic, salivând abundent.

— Îl mai ţii minte pe Hassan din Trecătoarea Gazelei Agere? îl întrebă Dorian îndârjit, aplecându-se în şa ca să-l privească în faţă.

— Doamne, iartă-mă! strigă Zayn. Eram în focul luptei. Nu eram eu însumi. Iartă-mă, frate!

— Mi-aş dori să mă silesc să te ating, atunci cu siguranţă te-aş lăsa fără testicule, aşa cum ai făcut tu cu prietenul meu, dar nu vreau să ating un şarpe veninos, îi spuse Dorian dezgustat. Nu meriţi moartea prin oţelul lăncii, demnă de un războinic, dar, pentru că sunt un om milostiv, o să ţi-o ofer.

Apăsă vârful lung şi lucios al lăncii în pieptul gras al lui Zayn al-Din.

Şi atunci, Zayn reuşi să îşi salveze viaţa, găsind singurele cuvinte care-l puteau cruţa de mânia neostoită a lui Dorian.

— În numele celui care e tatăl nostru! De dragul lui al-Malik, ai milă de mine!

Expresia lui Dorian se schimbă – privirea îi deveni şovăielnică şi retrase puţin vârful lăncii.

— Ceri să fii judecat de tatăl pe care L-ai trădat. Ştim amândoi că trebuie să sfârşeşti în ştreangul călăului, Dacă asta e moartea pe care ţi-o doreşti – şi nu cea iute pe care ţi-o ofer – atunci aşa să fie. Accept să o primeşti.

Dorian lăsă lancea şi înfipse capătul în suportul de piele din spatele călcâiului său.

— Batula! strigă el. Când purtătorul de lance se apropie, îi spuse: Leagă la spate mâinile acestui mâncător de carne de porc şi pune-i funia în jurul gâtului.

Batula coborî din şa şi legă repede mâinile lui Zayn, apoi îi puse un laţ în jurul gâtului. Îi dădu lui Dorian capătul funiei, care îl legă de un inel de la şa.

— În picioare! răcni Dorian, trăgând de funie. Te duc la

prinţ.

Zayn sări în picioare, apoi porni împleticit după cămila lui Dorian. La un moment dat îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi la pământ, dar Dorian nu încetini pasul şi nici nu privi în urmă. Zayn se strădui să se ridice din nou, cu haina ruptă şi cu genunchii însângeraţi. După un kilometru şi jumătate parcurşi prin câmpia acoperită de sânge, pe care zăceau cadavrele turcilor precum algele pe o plajă bătută de furtună, sandalele aurite din picioarele lui Zayn erau rupte, iar tălpile îi erau jupuite. Faţa îi era umflată şi înnegrită, căci funia îl sufoca pe jumătate şi era atât de slăbit, încât nu mai putea să cerşească milă.

***

Când prinţul Abd Muhammad al-Malik se apropie de porţile Muscatului în fruntea alaiului său, cetăţenii oraşului şi curtenii califului al-Uzar ibn Yaqub deschiseră porţile şi ieşiră să-l întâmpine, îşi sfâşiară hainele şi îşi turnară cenuşă şi nisip în cap în semn de pocăinţă. Îngenuncheau acum în faţa calului său, rugându-se pentru viaţa lor, jurându-i credinţă şi slăvindu-l ca pe noul calif al Omanului.

Prinţul rămase impasibil pe cal, nobil şi magistral, dar când vizirul fratelui său Yaqub se apropie de el cu un sac pe umăr, expresia lui al-Malik se schimbă în tristeţe, căci ştia ce conţinea sacul.

Vizirul goli sacul în praful drumului şi capul tăiat al lui Yaqub se rostogoli la picioarele calului pe care stătea prinţul, privind cu ochii goi şi sticloşi. Barba argintie era încâlcită şi murdară, ca a unui cerşetor, iar muştele începură să bâzâie pe lângă ochii deschişi şi buzele murdare de sânge.

Al-Malik îl privi cu tristeţe, apoi se uită la vizir şi spuse încet:

— Vrei să-mi câştigi bunăvoinţa ucigându-mi fratele şi aducându-mi dovada aceasta tristă? întrebă el.

— Mărite doamne, am făcut doar ceea ce am gândit că-ţi va fi pe plac.

Vizirul păli şi începu să tremure. Prinţul îi făcu semn şeicului din Awamir de lângă el.

— Ucide-l!

Şeicul se aplecă în şa şi despică ţeasta vizirului cu sabia până la bărbie.

— Arătaţi respectul cuvenit faţă de rămăşiţele fratelui meu şi pregătiţi-l de înmormântare înainte de apusul soarelui. Eu voi conduce rugăciunile pentru sufletul lui, spuse al-Malik. Apoi privi către cetăţenii înspăimântaţi din Muscat şi continuă: Oraşul vostru este acum oraşul meu. Poporul lui este acum poporul meu. Prin decretul meu regal, Muscat este scutit de jefuire. Femeile sunt ferite de siluire prin cuvântul meu de onoare, iar comorile sunt ferite de prădăciuni. Ridică mâna dreaptă în semn de binecuvântare şi spuse: După ce faceţi jurământul de credinţă, toate crimele şi nelegiuirile comise împotriva mea – vi se vor ierta şi vor fi uitate.

Apoi îşi continuă drumul prin oraş către palatul din Muscat şi-şi ocupă locul pe Tronul Elefantului din Oman, sculptat în colţi de fildeş.

O sută de nobili vociferau pentru a ajunge la urechea noului calif şi o sută de treburi urgente de stat necesitau atenţia acestuia, dar unul dintre primii oameni după care trimise fu şeicul al-Salil. Când Dorian se prosternă înaintea tronului său, al-Malik coborî, îl ridică în picioare şi-l îmbrăţişă.

— Credeam că ai murit, fiule. Apoi, când ţi-am văzut stindardul fluturând în mijlocul războinicilor Masakara, inima mea a strigat de bucurie. Îţi datorez atât de mult... nu voi şti niciodată cât de mult, căci dacă tu nu ai fi adus triburile nordice sub flamura mea, lupta s-ar fi putut sfârşi prost pentru noi. Poate că nici nu aş sta azi pe Tronul Elefantului.

— Tată, în timpul bătăliei am luat un prizonier din armata otomanilor, îi spuse Dorian şi-i făcu semn lui Batula, care aştepta printre nobili în spatele sălii.

Acesta se apropie, ducându-l pe Zayn al-Din de funie.

Înfăţişarea lui Zayn era deplorabilă: era murdar de praf şi de sânge uscat, cu părul şi barba pline de nisip şi cu picioarele goale jupuite şi însângerate ca ale unui pelerin. La început, al-Malik nici nu-l recunoscu. După aceea, Zayn se apropie împleticindu-se şi se aruncă la picioarele tatălui

său, plângând şi zvârcolindu-se ca un câine biciuit.

— Tată, iartă-mă! Iartă-mi prostia! Sunt vinovat de trădare şi lipsă de respect. Sunt vinovat de lăcomie. Am fost abătut de la drumul drept de oameni răi.

— Cum aşa? întrebă califul cu răceală.

— Sublima Poartă mi-a oferit Tronul Elefantului dacă mă întorc împotriva ta, iar eu am fost prost şi slab. Îmi pare rău din toată inima şi, dacă ordoni să fiu ucis, o să-mi strig dragostea pentru tine până la ceruri în vreme ce viaţa îmi va părăsi trupul.

— Meriţi din plin o asemenea moarte, zise califul. Nu ai avut din partea mea altceva decât dragoste şi bunătate toată viaţa, iar tu m-ai răsplătit cu trădare şi dezonoare.

— Dă-mi încă o şansă să-ţi dovedesc dragostea mea, zise Zayn smiorcăindu-se deasupra sandalelor tatălui său, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Această zi frumoasă a fost deja tulburată de moartea fratelui meu, Yaqub. S-a vărsat destul sânge, zise al-Malik gânditor. Ridică-te, Zayn al-Din! Te iert, dar drept ispăşire trebuie să pleci în pelerinaj la Meca şi să ceri iertare şi acolo. Să nu-ţi mai arăţi faţa înaintea mea până când nu te întorci cu sufletul curat.

Zayn se ridică cu greu.

— Toate binecuvântările lui Allah să se pogoare asupra ta, Maiestate, pentru bunăvoinţa şi compasiunea de care dai dovadă. Vei vedea că iubirea mea e ca un fluviu care va curge o veşnicie.

Făcând plecăciuni şi murmurând jurăminte de loialitate şi credinţă, Zayn se retrase cu spatele din sala tronului, apoi se întoarse şi-şi făcu loc prin mulţime, ieşind pe uşile înalte, sculptate în fildeş.

***

La zece zile după intrarea triumfală în oraş, cu o săptămână înainte de începerea Ramadanului, încoronarea noului calif fu sărbătorită în palatele din Muscat şi pe străzile oraşului. Majoritatea luptătorilor din triburi plecaseră înapoi în pustietăţi, în satele lor din jurul oazelor micuţe împrăştiate pe toată întinderea Omanului, căci erau

locuitori ai deşertului şi nu erau fericiţi între zidurile unui oraş. Făcuseră jurămintele de credinţă în faţa lui al-Malik, apoi plecaseră călare pe cămile, încărcaţi cu prăzile cucerite de la armata otomană pe care o nimiciseră.

Cei rămaşi se alăturară festivităţilor de pe străzile oraşului, unde se pregăteau la foc la tot pasul oi şi cămile întregi. Bărbaţii dansau pe străzi în sunetul cornului de berbec şi în ritmul tobelor, în vreme ce femeile acoperite cu văluri îi priveau de la etajele superioare ale clădirilor înghesuite.

Noul calif merse în alai pe străzile aglomerate, oprindu-se la fiecare câţiva paşi ca să îmbrăţişeze câte un războinic care luptase în armata lui. Mulţimile strigau, descărcând puştile în aer şi căzând la picioarele lui.

Trecuse de mult de miezul nopţii când califul se întoarse în palatul din Muscat, cu şeicul al-Salil alături de el, aşa cum fusese toată ziua.

— Stai cu mine o vreme, îi porunci califul când ajunseră în uşa dormitorului său.

Îl luă pe Dorian de braţ şi-l conduse prin încăpere către balconul înalt, care dădea spre mare şi spre străzile oraşului. Muzica şi strigătele chefliilor ajungeau uşor până la ei, iar flăcările focurilor de tabără se reflectau pe pereţi şi luminau dansatorii.

— Îţi datorez o explicaţie pentru iertarea oferită lui Zayn al-Din zise califul într-un târziu.

— Nu-mi datorezi nimic, Maiestate, protestă Dorian. Eu sunt cel care-ţi datorează totul.

— Zayn merita o pedeapsă mai aspră. A fost un trădător şi ştiu cum s-a purtat cu camarazii tăi în Trecătoarea Gazelei Agere.

— Interesele mele nu înseamnă nimic, răspunse Dorian. Însă ceea ce ţi-a făcut şi ceea ce-ţi va face din nou într-o zi mă umple de furie.

— Crezi că pocăinţa lui a fost falsă?

— Tânjeşte după Tronul Elefantului, zise Dorian. Aş fi fost mai bucuros dacă ţineai un scorpion la piept şi o cobră în pat.

Califul oftă întristat.

— E fiul meu cel mare. Nu puteam să-mi încep domnia

cu o crimă. Dar te-am pus pe tine într-un mare pericol, căci ura lui pentru tine e neclintită.

— Sunt în stare să mă apăr singur, tată.

— Asta ai dovedit deja, râse uşor califul. Dar acum să trecem la alte probleme. Mai am o însărcinare pentru tine, una dificilă şi periculoasă.

— E de ajuns să-mi porunceşti, Maiestate.

— Comerţul nostru în interiorul continentului african este cel mai important pentru prosperitatea oamenilor mei. Noi, care am fost cândva doar nişte bieţi nomazi din deşert, devenim o naţiune de marinari şi de negustori.

— Înţeleg asta, tată.

— Azi am primit un mesaj din partea sultanului din Zanzibar. Comerţul nostru în Africa e grav ameninţat, iar bazele noastre din Zanzibar şi Lamu sunt în joc.

— Cum e posibil?

— O bandă de jefuitori pradă rutele noastre pentru caravane între Coasta Febrei şi Marile Lacuri. Comerţul cu Africa este în pericol.

— Se revoltă triburile de negri? întrebă Dorian.

— Poate că aşa e. Ştim sigur că se află negri printre jefuitori, dar sunt zvonuri că sunt conduşi de europeni păgâni.

— Din ce ţară? întrebă Dorian.

Califul ridică din umeri.

— Asta nu se ştie. Singurul lucru sigur e că organizează atacuri nemiloase împotriva caravanelor noastre de sclavi. Am pierdut câştigurile pe aproape un an din vânzările de sclavi, precum şi o cantitate imensă de fildeş şi de aur din interior.

— Ce vrei să fac eu? întrebă Dorian.

— Îţi voi da un firman ca autorizaţie, un post de general în armatele mele şi câţi oşteni ai nevoie – o mie, două mii? Vreau să navighezi spre sud către Lamu, apoi să traversezi canalul şi să mergi mai departe pe continent ca să pui capăt acestor jafuri.

— Când vrei să plec?

— Trebuie să pleci odată cu luna nouă care pune capăt Ramadanului.

***

Flotila şeicului al-Salil, Sabia Scoasă, aruncă ancora pe plaja de pe insula Lamu într-o seară cu lună plină. Era formată din şapte corăbii mari, cu o mie două sute de oşteni ai califatului.

Dorian merse pe ţărm în zori ca să-i facă o vizită guvernatorului, să-i prezinte firmanul şi să facă pregătiri pentru primirea şi aprovizionarea armatei. Avea nevoie de camere pentru oamenii lui ca să se recupereze după călătoria lungă de-a lungul coastei şi îi trebuiau alimente proaspete, cai şi animale de povară.

Cămilele din deşert nu puteau supravieţui mult timp pe coasta umedă şi ucigătoare, cum nu puteau nici caii arabi din nord. Dorian avea nevoie de animale care fuseseră crescute pe coastă şi care erau rezistente la bolile africane.

Avu nevoie de trei zile pentru a-şi duce oamenii şi bagajele la mal şi petrecu o mare parte din acest timp la debarcader şi în tabăra nou construită mai sus de plajă. În seara celei de-a treia zile, se întorcea pe străzile din oraş, însoţit de Batula şi de trei căpitani. Când erau aproape de porţile fortului, se auzi strigat pe numele din copilărie.

— Al-Amhara!

Se întoarse imediat recunoscând vocea, deşi nu o mai auzise de foarte mulţi ani. Se uită la femeia acoperită de văl care stătea ghemuită la intrarea în moscheea veche, dincolo de aleea îngustă.

— Tahi? Tu eşti, măicuţă?

— Slavă lui Allah, copile, credeam că nu mă mai ţii minte.

Dorian ar fi vrut să dea fuga să o îmbrăţişeze, dar ar fi fost o încălcare a etichetei şi a bunei cuviinţe să facă asta într-un loc public.

— Stai acolo şi o să trimit pe cineva să te aducă la mine, îi spuse el, mergând mai departe.

Apoi îl trimise pe Batula înapoi, ca s-o conducă dincolo de poarta fortului, în aripa pe care guvernatorul o pusese la dispoziţia lui.

De îndată ce Tahi trecu pragul, îşi scoase vălul negru şi alergă spre el, plângând şi vorbind incoerent.

— Băieţelul meu, puiul meu, cât de înalt ai crescut! Ai barbă şi ochi aprigi ca de şoim... dar te-aş fi recunoscut oriunde. Ce om măreţ ai devenit, ba chiar un şeic!

Dorian râse, apoi o strânse în braţe şi-i mângâie părul.

— Ce-i argintiul ăsta pe care-l văd aici, măicuţă? Dar încă eşti frumoasă.

— Sunt o femeie bătrână, dar îmbrăţişarea ta mă face să mă simt iar tânără.

— Ia loc!

O conduse spre un morman de covoraşe de pe terasă, apoi trimise un sclav să aducă şerbet şi un platou cu fructe dulci.

— Vreau să aflu atât de multe lucruri de la tine! zise ea, întinzând mâna şi mângâindu-i barba şi obrazul. Copilul meu frumos, care a devenit un bărbat şi mai frumos! Spune-mi tot ce ai făcut de când ai plecat din Lamu.

— Ar fi nevoie de o zi şi o noapte, se împotrivi el, zâmbindu-i bătrânei cu afecţiune.

— Am tot restul vieţii la dispoziţie să te ascult, zise ea.

El răspunse la întrebările ei, reţinându-şi-le totodată pe ale lui, deşi avea nevoie de toată tăria.

În cele din urmă, ajunse la capătul povestirii.

— Şi astfel, califul m-a trimis înapoi la Lamu şi pe Coasta Febrei şi-i mulţumesc lui Allah că a făcut-o, pentru că acum pot să-ţi privesc din nou chipul iubit.

Faţa ei era brăzdată de griji şi de greutăţi, iar părul îi era încărunţit, dar el o iubea la fel de mult ca înainte.

— Spune-mi ce ai făcut de când am plecat.

Ea îi povesti despre perioada de după plecarea lui, când rămăsese în harem şi primise sarcini banale din partea eunucului-şef, Kush.

— Măcar am avut un adăpost şi mâncare pe masă, pentru asta laud numele Domnului!

— Acum vei veni să locuieşti cu mine, îi promise el, şi voi putea să-ţi răsplătesc toată dragostea şi bunătatea pe care le-ai revărsat asupra mea.

Ea plânse din nou de fericire. Apoi, încercând să pară indiferent, puse întrebarea şi aşteptă răspunsul de care se temea.

— Ce veşti ai despre micuţa Yasmini? Acum trebuie să

fie o femeie în toată firea, trimisă de multă vreme în India să se mărite cu prinţişorul mongol.

— El a murit de holeră înainte ca ea să meargă acolo, îi spuse Tahi, privindu-l cu atenţie.

Dorian încercă să-şi ascundă emoţia şi sorbi din cupa cu şerbet.

— Şi i-au găsit un alt soţ nobil şi important? întrebă el încet.

— Da, încuviinţă Tahi. Emirul din familia al-Bil Khail din Abu Dhabi, un bărbat bogat cu cincizeci de concubine, dar cu numai trei soţii, căci cea mai în vârstă a murit cu doi ani în urmă.

Tahi văzu tristeţea şi resemnarea din ochii lui verzi.

— Când s-a măritat? întrebă el.

Ea simţi nevoia să îl consoleze şi spuse:

— E logodită, dar nu e măritată încă. Va pleca pe mare către mirele ei când se schimbă vântul şi *kusi* începe să sufle din nou. Între timp, aşteaptă aici, în haremul din Lamu.

— Yasmini e tot aici, în Lamu? întrebă el, privind-o cu ochii mari. Nu ştiam.

— Eram cu ea azi-dimineaţă în grădină, lângă fântână. Ştie că eşti aici. Toţi cei din harem ştiu. Ar fi trebuit să vezi ochii lui Yasmini când ţi-a pronunţat numele. Luceau ca nişte stele din marea cruce cosmică. A spus: „Îl iubesc pe al-Amhara ca pe un frate şi chiar mai mult de atât. Trebuie să-l mai văd o dată înainte să devin mireasa altuia şi să dispar din lume pentru totdeauna”.

Dorian sări de pe covor şi se îndreptă spre capătul terasei. Rămase o vreme acolo, privind către golful în care erau ancorate navele lui. Avea o senzaţie stranie de exaltare, de parcă roata destinului se învârtise din nou. În anii grei petrecuţi în deşert, amintirile lui despre Yasmini se estompaseră, dar refuzase ofertele şeicilor Saar de a-i găsi o soţie printre fiicele lor. Nu ştiuse până acum că aştepta altceva sau pe altcineva – era copleşit de amintirea fetei cu faţă de maimuţică şi zâmbet năstruşnic.

Atunci îşi dădu seama uluit că erau atât de multe lucruri care le stăteau împotrivă... Ea era prizonieră în harem şi logodită cu un alt bărbat. În ochii lui Allah, era sora lui, iar

el ştia că pedeapsa pentru incest era o moarte înfiorătoare. Dacă pângărea o virgină de spiţă regală şi profana sanctitatea haremului, nici măcar califul nu-l putea scăpa de decapitare sau de uciderea cu pietre. Iar lui Yasmini ce aveau să-i facă? se cutremură când îşi aminti poveştile repetate în şoaptă despre ce le făcea Kush celor care se abăteau de la calea cea dreaptă. Spuneau că o fată murise după patru zile şi că ţipetele ei îi împiedicaseră pe toţi cei din harem să doarmă în răstimpul acela cumplit.

— Nu pot s-o las să-şi asume un asemenea risc, zise el cu glas tare şi cu umerii încovoiaţi, împărţit între sentimente contradictorii. Şi totuşi, nu mă pot împotrivi inimii. Se întoarse şi izbi cu pumnul în peretele acoperit cu mărgean şi se bucură să simtă durerea. Ce să fac?

Apoi se întoarse în locul în care Tahi îl aştepta răbdătoare pe covor.

— Îi duci un mesaj de la mine?

— Ştii că da. Ce să-i spun, fiule?

— Spune-i că în seara asta, când răsare luna, o aştept la capătul Drumului îngerului.

***

Nu-l lăsă pe Batula să-l însoţească, ci luă un cal la căderea nopţii şi, înfăşurat bine în haină şi în văluri, ieşi din oraş şi o luă spre nord. Îşi amintea fiecare potecă, fiecare pârâu, fiecare pâlc de pădure şi fiecare întindere de mangrove mlăştinoase.

Dădu ocol crângului de palmieri şi văzu în faţă zidurile haremului, înalte, masive şi întunecate înainte de răsăritul lunii. Găsi vechile ruine şi legă calul de o tufă din apropiere, unde avea să rămână ascuns de oricine ar fi venit pe poteca tăietorilor de lemne. Nu se aştepta ca vreun locuitor de pe insulă să fie prin preajmă la ora aceea, căci erau superstiţioşi şi se temeau de djinnii de pădure.

Urcă pe zidurile prăbuşite şi trecu prin desişul de arbuşti până când ajunse în deschizătura rotundă din mijloc. Intrarea în tunel era năpădită de ierburi şi văzu că nu o mai folosise nimeni în anii care trecuseră.

Găsi un loc pe o bucată de coral, de unde putea urmări

intrarea în tunel, şi rămase la pândă să nu apară vreun intrus.

Nu trebui să aştepte prea mult până când lumina lunii umplu cerul la est, ridicându-se apoi peste vârfurile palmierilor şi scăldând spaţiul rotund în lumina sa argintie.

Auzi un sunet uşor, un pas moale şi o şoaptă la intrarea în tunel.

— Dowie? Eşti acolo?

Vocea ei era mai guturală decât îşi amintea şi simţi că i se face pielea de găină pe braţe.

— Sunt aici, Yassie.

Crengile care apărau intrarea se dădură într-o parte şi ea păşi în lumina lunii. Purta o haină albă şi lungă şi o eşarfă pe cap. Observă de îndată că mai crescuse câţiva centimetri, dar încă avea trupul subţire şi mlădios ca o viţă şi pasul iute şi sprinten al unei gazele speriate. Ea se opri în loc când îl văzu, apoi ridică mâna încet şi dădu la o parte vălul care-i acoperea faţa.

Lui Dorian i se tăie răsuflarea. Era atât de frumoasă în lumina lunii... Deşi nu mai era o copilă, avea faţa delicată şi încă semăna cu o zână, având pomeţii înalţi şi ochii mari şi negri. Când zâmbi, îi văzu buzele pline şi dinţii albi şi drepţi.

El se ridică şi-şi îndepărtă şi el vălul de pe faţă. Ea tresări.

— Ai crescut atât de înalt şi barba... Se opri şi rămase pe loc nesigură.

— Ai devenit o femeie minunată.

— O, mi-a fost atât de dor de tine! şopti ea. În fiecare zi...

Brusc, alergă spre el, iar el deschise braţele. Ea începu să tremure, scâncind uşor la pieptul lui.

— Nu plânge, Yassie. Te rog, nu plânge!

— Sunt atât de fericită, suspină ea. N-am fost niciodată atât de fericită!

El o trase spre lespedea de mărgean, iar ea încetă să mai plângă, dându-se puţin în spate ca să-l poată privi.

— Am auzit veşti despre tine chiar şi în harem, despre cum ai devenit un războinic măreţ, cum ai câştigat o mare bătălie în deşert şi cum ai mers cu tatăl nostru la Muscat, unde ai câştigat o luptă cumplită.

— Nu de unul singur.

El zâmbi şi urmări conturul buzelor ei cu degetul. Vorbeau repede, cu înflăcărare, întrerupându-se unul pe altul şi lăsând multe lucruri spuse doar pe jumătate înainte de a sări la un alt subiect.

— Ce s-a întâmplat cu maimuţica ta, Jinni? întrebă el.

Ochii ei se umplură de lacrimi, sclipind în lumina lunii.

— Jinni a murit, şopti ea. Kush l-a găsit în grădina lui preţioasă şi l-a bătut cu o bâtă până l-a omorât. Mi-a trimis în dar trupuşorul lui.

Dorian încercă să schimbe subiectul, atrăgând-o spre amintiri plăcute din copilăria lor, astfel că în curând ajunseră să râdă din nou. Apoi tăcură amândoi, iar ea plecă timidă ochii. Fără să se uite la el, şopti:

— Mai ţii minte cum m-ai dus să înot în mare când eram copii? A fost singura dată când am ieşit din harem.

— Ţin minte, zise el cu vocea răguşită.

— Mă mai duci acolo în noaptea asta? Ridică ochii spre el şi şopti: Te rog, Dowie...

Coborâră printre copaci mână în mână, ajungând pe plaja pustie care strălucea în razele lunii. Palmierii proiectau pe nisip umbre purpurii şi întunecate, iar apa strălucea în nuanţele perlei negre.

De când fuseseră aici ultima oară, peştera de gresie fusese săpată şi mai adânc de valurile aduse de maree. Se opriră la intrare şi se întoarseră unul spre celălalt.

— E un păcat ce facem noi? îl întrebă ea.

— Dacă e, nu-mi pasă, răspunse el. Ştiu doar că te iubesc şi nu simt că e un păcat când sunt cu tine.

— Şi eu te iubesc, zise ea. N-aş putea iubi ceva sau pe cineva mai mult, chiar de-aş trăi o sută de ani.

Îşi desfăcu funda de la gât şi îşi lăsă hainele să cadă pe nisip. Purta doar nişte pantaloni de mătase.

Dorian rămase fără aer privind-o. Sânii îi crescuseră şi avea sfârcurile ascuţite şi închise la culoare. Pielea îi era netedă, sclipind precum interiorul unei scoici.

— Pe vremuri mă tachinai că arăt ca o maimuţă, zise ea, pe jumătate sfidătoare, pe jumătate timidă, temându-se să nu o respingă.

— Nu mai e cazul. N-am văzut niciodată ceva mai

frumos.

— Mi-a fost atât de teamă că nu o să mă placi... Vreau să mă placi, Dowie. Te rog, spune-mi că mă placi.

— Te iubesc, zise el. Vreau să fii femeia şi soţia mea.

Ea râse fericită, apoi îi luă mâinile şi le aşeză pe sânii ei. Erau calzi şi moi, iar sfârcurile i se întăriră când le răsuci uşor între degete.

— Sunt femeia ta... Cred că am fost mereu femeia ta. Nu ştiu cum se face, dar vreau să fiu soţia ta în noaptea asta.

— Eşti sigură, draga mea? Dacă află cineva despre asta, ţi-ar putea aduce dezonoare şi ai risca o moarte cumplită.

— Să fiu fără tine ar fi o moarte cu mult mai cumplită decât orice ar putea născoci Kush. Ştiu că nu poate fi pentru totdeauna, dar oferă-mi noaptea asta pentru a fi soţia ta. Arată-mi cum, Dowie, te rog, arată-mi cum.

El îşi aşeză haina pe nisip şi o întinse pe Yasmini deasupra, încet, cu o blândeţe nesfârşită, cu mici gemete de iubire şi de mirare, cu exclamaţii de uimire şi, într-un târziu, cu un spasm lung şi cutremurător de durere, pierdut în scurt timp în plăcerea care urmă, deveniră amanţi.

***

În zilele care urmară, Dorian fu prins cu plănuirea campaniei ce avea să se desfăşoare pe continent, dincolo de canal. Cumpără aproape toate cămilele şi toţi caii disponibili în Lamu şi îl trimise pe unul dintre căpitani cu trei nave în sud, în Zanzibar, pentru a face şi acolo acelaşi lucru. De asemenea, cumpără o mare parte din stocurile disponibile de grâne şi de mărfuri de schimb din pieţe.

Petrecea zilnic ore întregi vorbind cu stăpânii de caravane şi cu negustorii arabi care fuseseră în caravanele atacate şi jefuite de prădători. Încercă să afle identitatea bandiţilor, numărul lor, ce arme aveau şi ce metode foloseau ca să-şi desfăşoare atacurile. Calculă pierderile suferite de aceşti oameni şi totalul îl şocă. Peste trei sute de mii de rupii de aur fuseseră furate, împreună cu douăzeci şi şapte de tone de fildeş nou şi aproape cincisprezece mii de sclavi abia capturaţi. Califul avea toate motivele să fie îngrijorat.

Cât despre prădători, zvonurile erau vagi şi contradictorii. Unii spuneau că erau albi, europeni, cu arcaşi şi suliţaşi negri. Alţii ziceau că erau doar nişte sălbatici care se luptau cu suliţa şi cu săgeţile. Unul îi spuse că dădeau atacurile doar noaptea, când caravanele făceau popas. Altul îi povesti cum se năpustiseră asupra şirurilor de sclavi şi a hamalilor în timpul zilei, omorând toţi însoţitorii arabi, cu excepţia lui. Un alt negustor îi spuse că îi cruţaseră pe el şi pe oamenii lui şi că-i eliberaseră după confiscarea bunurilor. Dorian îşi dădu seama că nu aveau cu toţii aceeaşi părere despre identitatea atacatorilor şi nici nu descifraseră un tipar după care acţionau. Un singur lucru era clar: jefuitorii apăreau ca djinnii de pădure din pustietăţile sudice şi dispăreau în acelaşi fel.

— Ce fac cu sclavii după ce-i capturează? întrebă el, dar arabii ridicară din umeri. Trebuie să-i vândă undeva, nu? insistă Dorian. Ar avea nevoie de o flotă de nave mari ca să transporte atât de mulţi oameni.

— Nu s-a văzut nicăieri o asemenea flotă de-a lungul Coastei Febrei, îi spuseră ei, iar mirarea lui Dorian crescu şi mai mult.

Avea atât de puţine informaţii pe care îşi putea baza planurile... Nu se putea concentra decât asupra protejării caravanelor şi punerii lor în mişcare din nou, căci comerţul aproape că încetase. Confruntaţi cu pierderi atât de grave, puţini negustori arabi din Larnu şi din Zanzibar îşi mai asumau riscul de a finanţa alte expediţii.

Celelalte planuri erau legate de războiul cu bandiţii: urmărirea lor în fortăreţe, apoi vânarea şi distrugerea lor. În acest scop, recrută toate iscoadele şi călăuzele de caravane rămase fără lucru de la încetarea comerţului.

Nu-şi putea începe campania până când vremea de pe continent nu se schimba, căci era vremea Marelui Ploios, când ţinuturile joase de pe coastă erau inundate de ploi – iar Coasta Febrei îşi confirma reputaţia. Cu toate acestea, trebuia să fie gata de plecare de îndată ce încetau ploile, iar vântul *kusi* începea să sufle din nou.

Vântul *kusi* îi amintea de Yasmini. Acelaşi vânt avea să o poarte în nord, către golf şi către măritiş. Gândul acesta îl făcea să tremure de mânie şi de frustrare. Se gândea să-i

scrie califului din Muscat şi să-i ceară să anuleze planurile ei de căsătorie. Se gândea chiar să-i mărturisească tatălui său adoptiv dragostea pe care i-o purta şi să-i ceară o dispensă pentru a se căsători cu ea.

Se întâlneau în fiecare seară după lăsarea întunericului.

Când el îi pomeni ideea lui, Yasmini se îngrozi şi se cutremură de spaimă.

— Nu mă gândesc la mine, Dowie, dar dacă tatăl nostru bănuieşte măcar că între noi e iubirea dintre un bărbat şi o femeie, oricât de mult te-ar iubi, va fi obligat de onoare să discute cazul tău cu hogii şi să fii judecat după legile Sharīʿah. Nu poate fi decât un singur verdict pentru noi. Nu, Dowie, asta nu e o soluţie. Destinul nostru e în mâinile Domnului şi El nu e întotdeauna milostiv.

— O să te iau de aici, spuse Dorian. O să luăm o corabie şi câţiva dintre cei mai buni oameni şi o să plecăm. O să găsim un loc unde ne putem trăi iubirea.

— Nu există un astfel de loc, îi spuse Yasmini tristă. Suntem amândoi musulmani şi nu există în Islam vreun loc pentru noi. Am fi nişte proscrişi, rătăcitori pentru totdeauna. Aici eşti un om important, iar în curând vei fi şi mai mare. Ai dragostea şi respectul tatălui nostru şi al tuturor oamenilor. Nu te las să abandonezi toate acestea pentru mine.

Petreceau mult timp discutând despre situaţia lor îngrozitoare. Stăteau întinşi unul în braţele celuilalt în lumina lunii şi şopteau la nesfârşit. Când vedeau că nu există nicio soluţie, nicio cale de ieşire pentru ei, făceau dragoste cu o pasiune aproape sălbatică, de parcă ar fi vrut să alunge soarta care se întrevedea în viitor.

În fiecare dimineaţă, înainte de ivirea zorilor Dorian o conducea înapoi la intrarea în tunel, unde ea îl săruta pentru ultima oară, urmând Drumul îngerului înapoi spre harem. În timpul zilei, fata cândva jucăuşă şi veselă – iubită de tot haremul – era acum palidă, tăcută şi apatică. Prietenele ei şi toate slujitoarele începură să se neliniştească. Şi nimic din ceea ce se întâmpla în lumea aceea închisă nu rămânea departe de urechile lui Kush.

Disperarea şi iubirea lor imperfectă continuă în lunile dinaintea schimbării vânturilor musonice. Forţa

expediţionară de pe continent era aproape gata să navigheze. La fel şi ultimele pregătiri pentru nunta lui Yasmini. Zestrea ei fusese trimisă din Muscat către mirele din Ahu Dbabi, iar trusoul era împachetat şi gata de urcat la bordul corăbiei ce avea să o poarte către noua ei casă, la mii de kilometri în nord, între zidurile unui alt harem regal, în care avea să-şi petreacă tot restul vieţii.

— Nu pot lăsa să se întâmple asta, îi spuse Dorian. O să te salvez de toate acestea, chiar dacă trebuie să dau uitării toate celelalte lucruri.

— Nu, Dowie, nu te las! O să ai multe alte soţii în anii care vor urma şi o să ai parte de glorie şi de fericire fără mine.

— Nu, spuse el. Nu-mi pasă de restul. Îmi pasă doar de tine.

— Atunci, nu mai pot veni niciodată la tine pe Drumul îngerului. Dacă nu-mi promiţi că-ţi scoţi din minte nebunia asta, e ultima dată când ne întâlnim, Dowie. Trebuie să-mi juri.

— Nu pot să fac asta.

— Atunci, n-o să te mai văd niciodată.

— Te rog, Yassie, nu poţi fi atât de crudă cu noi, zise el văzându-i hotărârea.

— Atunci, fă dragoste cu mine pentru ultima oară.

— Yassie, nu pot să trăiesc fără tine.

— Eşti puternic. O să mergi mai departe. Fă dragoste cu mine! Dă-mi ceva de care să mă agăţ, de care să-mi amintesc în anii ce vin.

Se despărţiră la intrarea în tunel, iar Yasmini fugi prin pasajul îngust, orbită de lacrimi. Când ieşi prin deschizătura de deasupra mormântului, o mână uriaşă o prinse de braţ şi o ridică în picioare.

În timp ce se zbătea şi dădea din picioare, Kush îi râse în faţă, ţinând-o fără greutate.

— Am aşteptat asta mulţi ani, târfuliţo! Ştiam că într-o zi o să cazi în mâinile mele. Ai fost întotdeauna prea îndrăzneaţă şi încăpăţânată.

— Lasă-mă! strigă ea. Pune-mă jos.

— Nu, răspunse Kush. Acum eşti a mea. N-o să mai încalci niciodată regulile mele. Celelalte femei o să-ţi

asculte ţipetele şi o să tremure în patul lor, gândindu-se la preţul păcatului.

— Tatăl meu, strigă ea. Viitorul meu soţ... O să te pună să plăteşti scump dacă-mi faci vreun rău.

— Tatăl tău abia dacă-ţi cunoaşte numele. Are multe alte fiice şi niciuna nu e târfă. Viitorul tău soţ n-o să accepte niciodată un fruct pe jumătate mestecat în haremul lui. Nu, micuţo, de acum înainte îi aparţii doar lui Kush.

***

Kush o duse în celula mică de lângă cimitir, în spatele grădinilor, izolată de restul haremului printr-un gard de spini. Două dintre ajutoarele lui – doi eunuci voinici – aşteptau deja acolo. Aplicaseră de multe ori până atunci pedeapsa asta şi făceau acum toate pregătirile.

Kush o întinse pe Yasmini pe scândura tare de lemn şi-i scoase cu grijă îmbrăcămintea. Toţi trei zâmbeau nerăbdători, purtând doar cârpa de la brâu, dar transpirând deja în celula mică şi încinsă. Îi atinseră trupul când fu dezgolit, mângâindu-i membrele netede, adulmecându-i părul, ciupindu-i sânii mici şi lucioşi. Apoi, când fu dezbrăcată, o legară de mâini şi de glezne cu chingi de piele, până când rămase cu braţele şi cu picioarele desfăcute şi imobile. Kush rămase în picioare între picioarele ei şi-i zâmbi într-un mod aproape binevoitor.

— Te-ai apucat de desfrâu. Cunoaştem omul, dar mi-e ciudă că a devenit prea puternic ca să-l aducem în faţa justiţiei. Pedeapsa lui va fi să audă de soarta ta. Restul lumii, dincolo de zidurile acestea, va crede că ai murit de febră. Mulţi mor aşa în perioada asta. Însă eu o să mă asigur că adevărul îi e şoptit la ureche. O să trăiască tot restul vieţii ştiind că el a fost vinovat de moartea asta stranie şi neobişnuită.

Zâmbind în continuare, se aplecă în faţă şi-şi aşeză mâna grasă peste părţile ei femeieşti, mângâind încet cuibul moale de păr negru dintre picioarele ei.

— Sunt sigur că ai auzit ce se întâmplă cu fetele rele care intră în camera asta. Dar, în caz că nu eşti sigură, o să-ţi explic pe măsură ce continuăm.

Dădu din cap spre unul dintre eunuci, iar acesta se apropie de el cu o tavă de lemn pe care se aflau câteva pachete înfăşurate în hârtie subţire de orez. Aveau formă de peşte, fiind lungi cât un deget şi conice la ambele capete. Sclipeau la lumina lămpii, fiind unse înainte cu grăsime de oaie.

— Fiecare pachet conţine aproape o sută cincizeci de grame de praf de ardei iute. Eu însumi îi cultiv în mica mea grădină. Sunt din soiul cel mai aprig. Sucul acestor poame poate să ardă pielea şi carnea din gura unui mongol care s-a hrănit toată viaţa cu cel mai tare curry. Trebuie să port mănuşi din piele de câine ca să-mi protejez mâinile când pisez ardeii. Brusc, înfipse un deget adânc înăuntrul ei, apoi continuă: Unul pentru găurica asta frumoasă şi parfumată din faţă. Zâmbi când ea ţipă de spaimă, de durere şi de umilinţă. Apoi scoase degetul şi-l înfipse din nou mai în spate. Iar al doilea pachet pentru caverna asta mai întunecată din spate.

Scoase degetul, îl mirosi, strâmbă din nas, apoi făcu o grimasă spre ceilalţi eunuci. Aceştia chicotiră încântaţi.

Kush luă un pachet de pe tavă. Yasmini se uită îngrozită, zbătându-se în legături.

— Ţineţi-o de picioare, mormăi el spre ceilalţi doi.

Unul o forţă să desfacă genunchii cât mai tare. Kush dădu deoparte blăniţa mătăsoasă şi buzele moi de sub ea. Apoi, cu o măiestrie dobândită prin exerciţiu, înfipse pachetul uns în ea.

— Vezi cum mi-a deschis al-Amhara calea, făcându-mi treaba mai uşoară? zise el. Apoi se trase în spate şi-şi şterse degetele pe cârpa prinsă pe mijloc. Am terminat în faţă. Acum în spate, spuse el, luând celălalt pachet.

Unul dintre asistenţii lui întinse mâinile sub corpul lui Yasmini şi luă câte o fesă mică şi rotundă în fiecare mână, desfăcându-le grosolan.

Yasmini îşi muşcă buzele, iar dinţii îi căpătară o nuanţă roşiatică de la propriul sânge. Îşi mişcă trupul mlădios în faţă şi în spate atât cât îi permiteau legăturile, în timp ce lacrimile i se scurgeau în păr.

Cu mâna liberă, Kush o pipăi între fese.

— Deschide mai tare! îi spuse celuilalt. Da, aşa e mai

bine. Atât de dulce şi de strâmt...

Suspinele lui Yasmini încetară şi scoase un ţipăt ascuţit.

— O, da, se bucură Kush. Asta e. Până la capăt. Cât de departe ajunge! Se dădu în spate, apoi adăugă: *Shabash!* Am terminat. Legaţi-i gleznele şi genunchii la un loc, ca să nu poată scoate dulciurile afară.

Eunucii se mişcară repede, apoi păşiră în spate şi-şi examinară satisfăcuţi opera.

— Acum ieşiţi afară şi terminaţi de săpat groapa târfei.

Cei doi plecară în cimitir şi în curând se auziră sunetele hârleţelor care muşcau din pământul nisipos şi pălăvrăgeala lor veselă în timp ce lucrau.

Kush veni lângă Yasmini.

— Catafalcul tău e gata, precum şi linţoliul cu care o să te acoperim când te vom coborî în pământ. I le arătă sprijinite de peretele opus. Şi uite, am sculptat chiar şi scândura de la cap cu mâinile mele iubitoare. O ridică astfel ca ea s-o poată citi. Are data morţii tale şi spune întregii lumi că ai murit de febră.

Yasmini îl privi tăcută, cu corpul rigid. Ochii ei mari şi strălucind de lacrimi îl fixară când se aplecă deasupra ei.

— Vezi tu, praful de ardei e atât de agresiv, încât o să treacă prin hârtia de orez, în timp ce secreţiile propriului tău corp o vor uda şi-o vor subţia şi mai tare. În curând, pachetul o să se dizolve, iar praful o să se împrăştie în locurile tale secrete.

Îi îndepărtă părul de pe frunte, apoi îi şterse lacrimile de pe pleoape cu degetul, cu o delicateţe feminină.

— La început, o să simţi o usturime uşoară, care se schimbă apoi în foc... un foc mânios care te face să-ţi doreşti fierbinţeala mai uşoară a iadului. Am privit multe târfe murind pe patul ăsta de lemn, dar nu cred că sunt cuvinte care să le descrie suferinţa. O să-ţi roadă pântecele şi intestinele precum o sută de şobolani care scobesc în moliciunea ta, iar ţipetele tale vor ajunge la toate femeile din harem. O să-şi aducă aminte de tine de fiecare dată când vor fi tentate să păcătuiască.

Kush răsufla mai greu acum, având pe faţă o expresie de profundă fascinaţie, stârnită de imaginea suferinţei pe care o provoca.

— Când o să înceapă? întrebă el retoric. Nu putem şti sigur, într-o oră, două, poate şi mai mult, nu avem de unde să ştim. Cât durează? Nu pot să-ţi spun. Le-am văzut pe cele mai slabe murind într-o zi, iar cele rezistente, în patru zile în care au strigat până la sfârşit. Cred că tu eşti printre cele rezistente, dar o să vedem.

Se duse la uşă şi le strigă celor care săpau mormântul:

— N-aţi terminat? Nu puteţi veni să vedeţi distracţia până când nu terminaţi.

— În curând. Unul se opri şi se sprijini în hârleţ. I se vedea doar vârful capului ras deasupra gropii. O să terminăm înainte să se desfacă primul pachet.

Kush intră înapoi în celulă şi se aşeză confortabil pe banca de lângă peretele opus.

— Aşteptarea e partea cea mai interesantă, îi spuse el lui Yasmini. Unele cer îndurare, dar ştiu că tu eşti prea mândră pentru asta. Uneori, cele mai curajoase încearcă să ascundă de mine momentul când se destramă hârtia. Încearcă să-mi răpească amuzamentul, dar nu pentru mult timp. Începu să râdă. Nu pentru mult timp...

Îşi încrucişă braţele deasupra sânilor moi, ca de femeie, şi se sprijini cu spatele de perete.

— Eu o să fiu cu tine până la sfârşit, Yasmini, ca să ne bucurăm împreună de fiecare moment minunat. Şi poate o să vărs şi o lacrimă la mormântul tău, căci eu sunt un sentimental şi am o inimă blândă.

***

Zvonul că o altă fată fusese dusă de Kush în celula mică de lângă cimitir se împrăştie cu repeziciune în harem, iar în clipa în care Tahi îl auzi, îşi dădu seama cu o certitudine înspăimântătoare cine era fata. Înţelese şi ce avea de făcut. Nu ezită nicio clipă, ci îşi puse şalul şi vălul, apoi luă coşul în care aducea mereu cumpărăturile din oraş când era trimisă cu treburi de o concubină sau o soţie regală. Fiind o femeie bătrână şi liberă, putea să se plimbe între harem şi în lumea necontrolată de dincolo de ziduri, iar mersul zilnic la piaţă făcea parte din îndatoririle ei. Ieşi din camera ei întunecoasă din clădirea cu bucătăria şi trecu în grabă pe

sub arcade. Se temea ca nu cumva vreun eunuc să o oprească înainte să ajungă la poartă.

O liniște profundă și nefirească plutea ca un linţoliu peste harem și peste grădini, iar arcadele erau pustii. Nu râdea niciun copil, nu cânta nicio femeie, iar focurile din bucătărie erau stinse. Fiecare locuitoare a acelei lumi a femeilor se încuiase împreună cu copiii în camerele ei. Era atât de liniște, încât, atunci când Tahi se opri să asculte, nu-și auzi decât sângele pulsând în urechi.

Un singur eunuc păzea poarta, dar o cunoștea foarte bine. Era atât de pătruns de atmosfera dramatică și amuţită, încât abia se uită la fața ei când își trase vălul să-i arate cine este. Îi făcu semn să înainteze cu mâna sa grasă și plină de inele.

În clipa în care nu mai putea fi văzută de la poartă, aruncă la o parte coșul și începu să alerge. După un kilometru și ceva, inima îi bubuia atât de tare, încât aproape că nu mai putea să răsufle. Căzu pe marginea aleii și nu-și putu forța picioarele să mai facă nici măcar un pas.

Un sclav se apropie dinspre câmpuri, mânând din spate doi măgari încărcaţi cu mănunchiuri de coajă de copac din mangrove pentru argăsitul pielii. Tahi se ridică cu greu și-și căută în haine punguța.

— Fiica mea e pe moarte, îi strigă ea băiatului. Trebuie să-i aduc un doctor. Îi arătă o rupie de argint. Du-mă la el și îţi mai dau o monedă de aur când ajungem la fort.

Băiatul se uită la monedă și dădu repede din cap. Apoi desfăcu o legătură de surcele și o lăsă să cadă într-o parte. O urcă pe Tahi pe spatele măgarului, apoi plesni micul animal să meargă la trap, iar el începu să alerge în urma lui, râzând și strigând:

— Ţine-te bine, măicuță. Rabat e iute ca o săgeată. Te ducem în port cât ai zice peşte.

***

Dorian stătea pe terasă cu Ben Abram alături. Sorbeau din ceşti cu cafea neagră ca smoala și erau ocupaţi cu întocmirea unei liste cu proviziile medicale de care aveau nevoie în expediția pe continent. Cei doi își reluaseră

bucuroşi prietenia aproape în aceeaşi clipă în care Dorian păşise pe plaja din Lamu. În fiecare dimineaţă Ben Abram venea să se roage împreună cu el, după care rămâneau împreună, purtând discuţii plăcute ca între vechi prieteni.

— Sunt prea bătrân să mai plec de pe insulă, protestă Ben Abram la insistenţa lui Dorian de a se alătura expediţiei pentru a se îngriji de sănătatea soldaţilor.

— Ştim amândoi că eşti la fel de sprinten şi în putere ca în ziua în care ne-am cunoscut, îi spuse Dorian. M-ai lăsa tu să mor acolo de vreo molimă îngrozitoare? Am nevoie de tine, Ben Abram.

Dorian se opri când auzi larmă în capătul terasei. Se ridică şi strigă nervos la gărzi:

— Ce-i zarva asta? Aveţi ordinele mele stricte să nu fiu deranjat.

— Sunt praf la picioarele tale, mărite şeic. Dar e o bătrână aici care loveşte şi zgârie ca o pisică sălbatică.

Dorian se întoarse plictisit, fiind pe punctul să le spună să alunge femeia de acolo cu câteva vergi la fund, când ea strigă:

— Al-Amhara! Sunt eu, Tahi! în numele lui Allah, lasă-mă să-ţi vorbesc despre o persoană pe care o iubim amândoi.

Dorian încremeni de groază. Tahi n-ar fi fost niciodată atât de indiscretă dacă nu s-ar fi întâmplat ceva cumplit cu Yasmini.

— Lăsaţi-o să treacă, le strigă el gărzilor, apoi alergă spre bătrâna care stătea să se prăbuşească de frică şi de oboseală.

Ea se aruncă la picioarele lui şi-l prinse de genunchi.

— Kush a aflat de tine şi de fată. A aşteptat-o pe Yasmini când se întorcea în harem şi a dus-o în celula de lângă cimitir, spuse ea repede.

După timpul pe care el însuşi îl petrecuse între zidurile haremului, Dorian ştia totul despre celula aceea. Deşi era strict interzis, băieţii din harem se provocau unul pe altul, furişându-se dincolo de gardul de spini şi atingând cadrul acela înspăimântător de lemn. Se speriau unul pe altul cu poveşti de groază despre ce le făcea Kush femeilor pe care le ducea acolo. Una dintre cele mai cumplite amintiri din zilele petrecute în harem erau ţipetele unei fete pe nume

Salima, care fusese dusă acolo după ce Kush aflase de iubirea ei pentru un tânăr ofiţer din garda guvernatorului. Strigătele acelea continuaseră vreme de patru zile şi trei nopţi, devenind tot mai slabe, iar liniştea de la final fusese mai cumplită decât cel mai aprig ţipăt.

Câteva clipe prelungi, Dorian fu şocat de avertismentul lui Tahi. Simţi că-l lasă picioarele şi că nu le mai poate mişca, iar mintea i se întunecă de parcă ar fi încercat să se ascundă de oroarea întâmplării. Apoi, cu un tremur, alungă slăbiciunea şi se întoarse spre Ben Abram. Bătrânul doctor se ridicase în picioare, având o expresie de teamă şi de compasiune.

— N-ar fi trebuit să aud aceste vorbe, fiule. Cred că ai fost nesăbuit, nebun dincolo de orice judecată. Dar inima mea se frânge de mila ta.

— Ajută-mă, prieten vechi, se rugă Dorian. Da, am fost nesăbuit şi am comis un păcat îngrozitor, dar a fost păcatul dragostei. Ştii ce o să-i facă monstrul de Kush.

Ben Abram încuviinţă din cap.

— Am văzut roadele cruzimii lui neostoite.

— Ben Abram, am nevoie de ajutorul tău.

Dorian încercă să-l convingă, aţintindu-l cu o privire aprigă.

— Nu pot să intru în harem, zise bătrânul.

— Dacă o aduc eu la tine, ne ajuţi?

— Da, fiule. Dacă poţi să o aduci la mine, o să vă ajut, dacă nu e prea târziu. Ben Abram se întoarse spre Tahi. Când a dus-o în celulă?

— Nu ştiu. Probabil acum două ore, zise Tahi plângând.

— Atunci, avem foarte puţin timp, zise Ben Abram brusc. Am instrumentele necesare la mine. Putem merge de îndată.

— Nu poţi să ţii pasul cu mine, tăicuţule. Dorian îşi puse cingătoarea cu sabia. Vino după mine călare cât de repede poţi. Există un pasaj secret pe sub zidurile din partea de est.

Îi descrise repede cum să găsească intrarea în tunel.

— Am trecut călare pe acolo şi-mi amintesc vechile ruine, murmură Ben Abram.

— Aşteaptă-mă acolo, zise Dorian.

Apoi coborî în grabă scările şi văzu în curte un grăjdar ducând un armăsar negru ca să-l ţesale. Calul avea căpăstru pe capul îngust şi era unul dintre cele mai rapide animale. Califul insistase ca Dorian să primească în dar mai multe animale frumoase la plecarea sa din Muscat.

Smulse căpăstrul din mâna grăjdarului speriat şi sări în spatele neînşeuat al calului. Când dădu pinteni armăsarului, acesta sări în faţă şi porni în galop spre porţile fortului.

Goniră pe străzile înguste, împrăştiind din cale puii, câinii şi oamenii speriaţi. Când ieşiră de pe aleile mici în câmpia întinsă, Dorian se lipi de gâtul armăsarului şi-l făcu să alerge cu toată viteza.

— Hai! îi şoptea în ureche, iar calul ciulea urechile în spate ca să-l asculte. Aleargă pentru viaţa iubitei mele.

Printre mangrove exista o scurtătură. Dorian părăsi drumul principal şi înaintă o sută de metri împroşcând cu noroi, până când ajunse din nou pe pământ tare şi goni prin crângul de palmieri din capătul opus, scurtând astfel drumul cu aproape un kilometru.

Zidurile înalte ale haremului se vedeau albe printre trunchiurile palmierilor, iar el se abătu spre plajă ca să nu fie văzut de la poartă. După ce reuşi să treacă, galopă de-a lungul zidului. Văzu movila de ruine exact în faţa lui şi sări de pe cal, ţinându-se cu un braţ de gâtul animalului şi aterizând cu picioarele în pământ. Îşi dădu drumul înainte ca armăsarul să se oprească şi folosi avântul ca să se arunce peste marginea ruinelor în spaţiul circular din mijloc.

Trase la o parte crengile joase şi alergă spre deschizătura întunecată. Interiorul era mai îngust şi mai jos decât şi-l amintea şi era întuneric beznă. Când podeaua denivelată începu să urce sub picioarele lui, aproape căzu. În cele din urmă văzu în faţă lumina slabă de la ieşire şi reuşi să meargă mai repede. Sări în sus, se prinse de margine şi ieşi dintr-o mişcare la suprafaţă, pe terasa luminată de soare unde, cu mult timp în urmă, Yasmini şi prietenele ei se jucau cu păpuşile. Era pustie. O traversă cu paşi mari şi coborî scara pe care Zayn ai Din îşi sucise glezna, căzând în grădina de jos.

La baza scării se opri să se orienteze. Un văl de tăcere

acoperea haremul şi grădinile. Nicio sclavă nu îngrijea straturile cu flori şi bazinele, niciun om nu se mişca; nici păsările nu se auzeau cântând. Până şi briza se oprise, de parcă toată firea îşi ţinea răsuflarea. Frunzele de palmier căzeau tăcute şi niciuna nu se mişca în vârful copacilor.

Dorian scoase sabia, ştiind că avea să ucidă fără ezitare orice eunuc care ar fi încercat să-l oprească, apoi merse spre capătul de nord, către moschee şi cimitir.

Alergă pe aleea îngustă dintre zidul exterior şi spatele moscheii. În faţă se afla gardul de spini care împrejmuia cimitirul. Se furişă prin spărtura pe care încă şi-o amintea bine şi privi spre terenul cu morminte. Fiecare movilă avea câte o placă de lemn deasupra şi câteva dintre mormintele mai proaspete aveau încă funde decolorate şi steguleţe.

Celula se afla în capătul opus, iar gardul de spini crescuse mult şi aproape că o înăbuşise în anii care trecuseră de când văzuse ultima oară locul acela. Uşa era deschisă, iar Dorian îşi ţinu răsuflarea, încercând să audă orice geamăt din interior. Tăcerea era ameninţătoare şi sufocantă, părând prevestitoare de rău.

Apoi auzi voci – ciripitul feminin al bărbatului castrat. Îşi ascunse sabia într-un fald al hainei şi se furişă în linişte mai aproape. Apoi se auziră câteva chicoteli şi văzu un eunuc stând pe marginea unui mormânt proaspăt săpat, cu picioarele atârnând în groapă şi colacii de pe burtă revărsaţi în poală. Dorian se duse în spatele lui. Îi văzu vertebrele prin grăsime când omul se aplecă în faţă să vorbească cu cineva care se afla în groapă, sub el. Dorian înfipse vârful lung şi încovoiat al iataganului prin spaţiul dintre două vertebre, tăind măduva spinării cu o precizie de chirurg. Eunucul muri fără să scoată vreun sunet, prăbuşindu-se şi alunecând greoi în groapă. Alunecă de pe sabie ca un sac de untură, rostogolindu-se peste cel aflat dedesubt.

Blocat sub greutatea acestuia, celălalt eunuc gemu de indignare şi se strădui să se ridice.

— Ce faci, Sharif? Ai înnebunit? Dă-te de pe mine!

Împinse cadavrul într-o parte şi se ridică în picioare.

Ajungea cu vârful capului exact deasupra pământului şi încă se uita la mortul întins la picioarele lui.

— Ridică-te, Sharif! Ce fel de joc e ăsta?

Creştetul capului său ras părea un ou de struţ. Dorian ridică sabia, apoi lovi cu putere, despicându-i ţeasta în două până la nivelul dinţilor. Cu o răsucire a încheieturii, scoase sabia din osul capului şi se întoarse spre uşa celulei.

Alergă într-acolo şi dădu peste Kush, care-i bloca intrarea cu silueta lui uriaşă. Se priviră doar o clipă, dar Kush îl recunoscu: fusese şi el în mulţime când Dorian păşise pe mal la sosirea flotilei din Muscat.

Cu o viteză şi o agilitate uimitoare pentru o creatură atât de corpolentă, sări înapoi în celulă şi scoase o lopată sprijinită de perete. După încă un salt, lăsă între el şi Dorian cadrul de lemn pe care era întinsă Yasmini şi ridică lopata deasupra fetei.

— Dă-te înapoi! strigă el. Cu o singură lovitură pot să sparg pungile din ea şi să eliberez otrava.

Yasmini stătea goală pe cadrul de lemn cu picioarele lungi şi subţiri strâns legate la genunchi şi la glezne şi cu braţele întinse deasupra capului. Se uită la Dorian cu ochii ei mari, în care nu se putea citi decât o infinită groază.

Dorian năvăli în cameră exact când Kush începu să coboare lopata, cu toată forţa de care era în stare. Dorian ajunse sub lopată înainte să reuşească să o lovească pe Yasmini în pântecul fragil, aruncându-şi trupul peste al ei pentru a o proteja. Lopata îl lovi în spate şi simţi cum i se rup coastele.

Se rostogoli peste cadrul de lemn, forţându-se să ignore durerea care îi inundase pieptul şi având grijă să nu-şi lase greutatea peste corpul ei, riscând astfel să spargă pachetele fragile. Kush ridică din nou lopata şi de data asta ţinti capul lui Dorian. Faţa lui dolofană era o mască de furie, iar burta uriaşă îi cobora peste cârpa de la mijloc. Dorian era amorţit din pricina loviturii şi căzuse într-un genunchi. Înţelese că nu avea să reuşească să se ridice la timp ca să se ferească de următoarea izbitură.

În mâna dreaptă încă avea sabia. O ridică şi tăie burta lui Kush dintr-o parte în alta la nivelul buricului, despicându-i abdomenul ca o femeie care curăţă peştele. Kush dădu drumul lopeţii, care căzu cu zgomot pe podeaua de piatră. Se împletici în spate, lovindu-se de peretele opus,

şi încercă cu ambele mâini să-şi închidă marginile rănii. Privea în jos cu un aer şocat, văzând că intestinele îi scăpau printre degete ca nişte funii alunecoase. Duhoarea fierbinte şi fetidă a maţelor sfâşiate umplu camera.

Dorian se ridică în picioare cu greu. Braţul stâng îi atârna într-o parte, amorţit şi inutil. Se aplecă deasupra lui Yasmini.

— M-am rugat să vii, şopti ea. Nu credeam că e posibil, iar acum e prea târziu. Kush a pus în mine nişte lucruri oribile.

— Ştiu ce a făcut, îi spuse Dorian. Nu vorbi. Stai nemişcată.

Kush scoase un ţipăt ascuţit, apoi se prăbuşi cu faţa în jos, zbătându-se şi zvârcolindu-se în propriile intestine. Dorian abia se uită la el.

Apoi trecu sabia printre gleznele lui Yasmini şi tăie legăturile de piele. Procedă la fel şi cu cele de la genunchi.

— Nu încerca să te ridici. Orice mişcare poate sparge pungile.

Cu o mână precisă, tăie legăturile care-i ţineau încheieturile de la mâini, apoi lăsă sabia şi-şi masă braţul paralizat. Cu o vădită uşurare, simţi că începe să-l furnice şi că-şi recapătă tăria în vârful degetelor. O cuprinse pe Yasmini pe după umeri, ridicând-o încet de pe cadrul de lemn şi ajutând-o să stea în picioare.

— Stai pe vine, îi spuse el încetişor. Nu face mişcări bruşte. O ajută să se aşeze. Acum desfă genunchii şi împinge uşor, ca atunci când mergi la baie. Îngenunche lângă ea şi o prinse de umeri. Mai întâi uşor, apoi mai tare.

Ea respiră adânc şi începu să împingă, cu faţa roşie şi concentrată. Apoi se auzi un plescăit subit şi unul dintre pachete ieşi din trupul ei cu atâta forţă, încât se lovi de podeaua de sub picioarele ei şi se desfăcu, împrăştiind praful roşu pe lespezi. Mirosul acru şi chimic al ardeilor, amestecat cu duhoarea fecalelor lui Kush, le înţepa nasul.

— Bine! Bună treabă, Yassie, zise el ţinând-o mai strâns. Poţi să faci la fel şi cu al doilea sac.

— O să încerc. Ea respiră din nou şi împinse, dar după un minut oftă brusc şi dădu din cap. Nu, nu se mişcă. Nu pot s-o fac.

— Ben Abram ne aşteaptă la capătul Drumului îngerului, zise el. Te duc la el. El o să ştie ce să facă. O ridică încet în picioare şi adăugă: Nu trebuie să încerci să mergi. Cea mai mică mişcare ar putea sparge sacul. Încet, ia-mă de gât cu un braţ. Ţine-te bine!

Apoi puse braţul teafăr sub genunchii ei şi o ridică uşor. Când se îndreptă spre uşă, îl auzi pe Kush gemând şi murmurând:

— Ajută-mă. Nu mă lăsa. Mor...

Dorian nu privi în urmă.

Trecu pe lângă mormântul deschis, pe fundul căruia se aflau cei doi eunuci morţi. Merse rapid, temându-se să nu cumva să se întâlnească cu altul, căci îşi lăsase iataganul pe podeaua celulei şi încă nu putea folosi braţul rănit. Pe deasupra, se temea să nu o strângă sau să o zdruncine pe Yasmini. Trebuia să încerce să meargă deopotrivă repede şi fără mişcări bruşte, şoptindu-i uşor la ureche şi încercând să o calmeze şi să o încurajeze.

— O să fie bine, micuţa mea. Ben Abram o să te scape. În curând o să se termine totul.

Traversă peluzele în pas uşor, protejând încărcătura preţioasă, apoi urcă treaptă cu treaptă scara de la terasa de pe mormântul sfântului, păşind încet. O coborî prin deschizătură până în tunel şi, când reuşi să ajungă lângă ea, o privi neliniştit, căutând să observe orice semn. Mişcarea aceea ar fi putut face prăpăd în părţile ei femeieşti.

— Eşti teafără? o întrebă el. Ea dădu din cap şi încercă să zâmbească, Aproape am ajuns. Ben Abram ne aşteaptă.

O ridică din nou şi fu nevoit să se aplece aproape de tot pentru a se feri de tavanul jos; după aceea porni la pas prin tunel.

Văzând lumina în faţă, făcu fără să vrea un pas mai mare. O bucăţică de calcar desprins se răsuci sub piciorul lui, iar el se împiedică şi aproape căzu, lovind-o pe Yasmini de perete.

— Ah! scânci Yasmini când o zdruncină.

Dorian simţi că îi stă inima.

— Ce e, iubita mea?

— Mă ustură înăuntru, şopti ea. O, Allah, cât mă arde!

El făcu ultimii paşi în fugă şi o scoase în adâncitura circulară şi luminată de soare dintre ruine.

— Ben Abram! strigă Dorian. Pentru numele lui Allah, unde eşti?

— Aici, fiule.

Ben Abram se ridică de pe locul său de la umbră, unde aşteptase, şi alergă spre ei, trăgând un săculeţ după el.

— A început, tăicuţule. Dă zor.

O întinseră pe pământ şi Dorian îi explică aproape incoerent despre cum scăpase Yasmini de un pachet.

— Dar celălalt e încă înăuntru şi a început să curgă.

— Ţine-i genunchii ridicaţi aşa, îi zise Ben Abram, apoi îi spuse lui Yasmini: O să te doară. Acestea sunt instrumentele pe care le folosesc la naştere.

Uneltele sclipeau în mâna lui. Ea închise ochii.

— Mă las în voia Domnului, murmură ea, înfigându-şi unghiile în antebraţul lui Dorian când Ben Abram începu să lucreze.

Pe chipul ei frumos se citea durerea, în timp ce strângea şi-şi frământa buzele. La un moment dat scoase un geamăt uşor, iar Dorian îi şopti neajutorat:

— Te iubesc, floarea inimii mele!

— Te iubesc, Dowie! rosti ea cu greu. Dar e un foc care arde înăuntrul meu...

— Acum o să te tai, îi zise Ben Abram.

O clipă mai târziu, Yasmini ţipă şi îşi încordă tot trupul. Dorian privi în jos şi văzu sângele de pe mâinile lui Ben Abram. Acesta luă în mână un instrument argintiu care arăta ca o lingură dublă şi, după un minut, se lăsă pe călcâie, cu pachetul ud, mânjit de sânge şi pe jumătate descompus, prins între linguri.

— L-am scos! spuse el. Dar iuţeala a curs în ea. Trebuie să o ducem repede la apă.

Dorian o ridică, uitând de durerea din braţ şi din coaste, şi începu să alerge cu trupul gol al lui Yasmini strâns la piept. Ben Abram venea şontăcăind în urma lor, în timp ce Dorian îşi croia drum printre palmieri. Ajunse pe plajă şi intră în ocean, scufundând-o pe Yasmini în apa rece şi verzuie. Ben Abram intră după ei cu o pompă de alamă pentru clismă în mână. Dorian o ţinu cu partea de jos a

trupului sub apă, iar Ben Abram umplu de câteva ori tubul cu apă de mare şi-l goli înăuntrul ei. După aproape jumătate de oră, fu mulţumit şi-l lăsă pe Dorian să o scoată din apă şi să o ducă pe plajă.

Yasmini tremura de şoc şi de durere. Dorian o înfăşură în şalul său de lână şi o întinse într-un loc umbros de sub copaci. Ben Abram scoase o sticlă mare cu alifie din sac şi-i unse rănile. După o vreme, ea încetă să mai tremure şi le spuse:

— Durerea îmi trece acum. Încă mă ustură, dar nu la fel de tare.

— Am reuşit să scot cea mai mare parte a otrăvii cu lingurile. Cred că am eliminat restul cu apă, înainte să provoace prea mult rău. A trebuit să te tai ca să ajung la sac, dar e o tăietură precisă şi acum o să te cos. Alifia o să te vindece repede. Îi zâmbi încurajator în timp ce pregătea acid şi catgutul. Ai avut noroc, iar pentru asta trebuie să le mulţumeşti lui Tahi şi lui al-Salil.

— Acum ce-o să facem, Dowie? zise ea întinzând mâna spre Dorian. El o luă şi i-o strânse. Nu mă mai pot întoarce în harem.

Era din nou copila cu faţă de maimuţică, palidă şi înfăşurată în şal, cu părul ud căzându-i moale pe umeri, cu ochii încercănaţi de umbrele suferinţei.

— Nu te mai întorci niciodată în harem, îţi jur!

Dorian se aplecă şi-i sărută buzele umflate şi vineţii. Apoi se ridică şi expresia lui deveni mai sumbră.

— Trebuie să te las aici cu Ben Abram până va termina treaba, zise el. Am ceva de făcut, dar mă întorc foarte repede, înainte să termine Ben Abram. Fii tare, iubita mea!

Se îndepărtă printre copaci, apoi coborî din nou în spaţiul rotund ca o farfurie şi merse prin tunel pe sub zidurile haremului.

Ieşi cu grijă pe terasa de pe mormântul sfântului şi aşteptă o clipă, ascultând şi privind în jur. Locul părea scufundat într-o linişte deplină. Dorian coborî treptele şi traversă peluzele, oprindu-se în spatele gardului de spini din jurul cimitirului şi asigurându-se că trupurile eunucilor nu fuseseră descoperite şi că nu se dăduse alarma. Apoi înaintă cu precauţie.

La uşa celulei se opri puţin, pentru a-şi lăsa ochii să se obişnuiască cu întunericul după lumina puternică a soarelui. Kush era încovoiat pe jos, în poziţia unui copil nenăscut. Mâinile însângerate îi erau strânse pe burta despicată şi avea ochii închişi. Dorian crezu că murise, dar când se apropie de eunuc, acesta deschise ochii. Expresia lui se schimbă.

— Te rog, ajută-l pe bătrânul Kush, murmură el. Ai fost mereu un băiat bun, al-Amhara. Nu m-ai lăsa tu să mor!

Dorian se aplecă şi ridică sabia de pe jos, iar Kush deveni mai agitat.

— Nu, nu mă ucide! în numele lui Allah, îţi cer îndurare!

Dorian puse sabia în teaca de la cingătoare, iar Kush scânci uşurat:

— Am spus eu că eşti băiat bun. Ajută-mă să urc pe litieră.

Încercă să se târască spre targa pe care o pregătise pentru Yasmini, dar mişcarea îi deschise rana urâtă de la burtă. Când se scurse puţin sânge proaspăt, Kush se opri, ţinându-se de stomac.

— Ajută-mă, al-Amhara! Cheamă pe cineva să mă ducă la un doctor.

Dorian se aplecă şi-l apucă de glezne cu o expresie nemiloasă, apoi se îndreptă de spate şi-l trase pe podea spre uşă.

— Nu! Nu face asta! O să deschizi rana şi mai tare, strigă Kush, dar Dorian nu-i luă în seamă protestele.

Pe lespezi, în spatele lor, rămase o urmă lungă şi alunecoasă de sânge şi de lichide gastrice. Dorian îl scoase pe uşă cu picioarele înainte, în lumina soarelui. Kush gemu şi se apucă de tocul uşii, agăţându-se de acesta cu forţa unui om care se îneacă. Dorian îi dădu drumul şi, cu o mişcare aproape prea iute pentru a fi văzută, scoase iataganul şi lovi, retezând cele trei degete de la mâna dreaptă a lui Kush care se ţineau de toc. Kush urlă şi-şi lipi mâna mutilată de piept, uitându-se la ea cu o privire şocată.

— M-ai schilodit, bolborosi el.

Dorian puse iataganul la loc, apoi apucă din nou gleznele eunucului şi-l trase prin ţărâna din cimitir spre

mormântul deschis. Parcurseseră jumătate din distanţa scurtă când Kush îşi dădu seama ce avea de gând. Ţipetele lui erau acum ascuţite ca ale unei femei, rostogolindu-se, zbătându-se şi făcându-şi intestinele să mături nisipul.

— Femeile care-ţi ascultă miorlăitul vor crede că pachetele tale abjecte s-au spart în pântecele lui Yasmini, mormăi Dorian. Zi-i mai departe, porc mare şi gras! Nu are cine să te ajute acum, în partea asta de iad.

Cu un ultim efort, îl răsturnă pe Kush în groapă, peste celelalte două cadavre, şi se uită la el cu ambele mâini în şold, trăgându-şi răsuflarea şi aşteptând să se domolească puţin durerea din coaste. Kush îşi vedea moartea în ochii aceia verzi.

— Îndurare!

Încercă să se ridice, dar durerea din intestine era prea mare. Îşi trase genunchii la piept, sprijinindu-se de peretele lateral, proaspăt săpat.

Dorian se duse înapoi şi aduse lopata. Când reveni şi luă prima lopată de pământ, Kush strigă:

— Nu, nu! Cum poţi să-mi faci aşa ceva?

— La fel de uşor cum ai putut şi tu să le faci acele barbarii de nedescris femeilor neajutorate de care te ocupai! răspunse Dorian.

Kush ţipă şi imploră până când pământul îi astupă cu totul strigătele. Dorian lucră cu îndârjire până când mormântul se umplu de pământ, acoperind cele trei cadavre. Apoi îl bătători şi aranjă frumos movila.

Luă din celulă placa pe care era sculptat numele lui Yasmini şi o puse deasupra mormântului, legând o panglică funerară în jur, cu rugăciunea pentru morţi brodată pe material. Apoi puse lopata la loc în celulă, adună chingile de piele şi luă haina lui Kush, agăţată într-un cui din perete. Le adună într-o boccea, pe care o legă cu o chingă.

Înainte să iasă din celulă, aruncă o privire în jur ca să se asigure că totul era în ordine, apoi spuse mohorât:

— Poeţii vor cânta timp de o sută de ani despre dispariţia celor trei eunuci după ziua în care au ucis-o şi au îngropat-o pe frumoasa prinţesă Yasmini. Poate că însuşi diavolul îi va îndruma spre iad. Nimeni nu va şti vreodată. Ce legendă frumoasă va rămâne pentru veacurile viitoare!

Apoi părăsi haremul, luând-o pentru ultima dată pe Drumul îngerului.

***

Când Dorian se întoarse, Ben Abram tocmai terminase de cusut rănile lui Yasmini şi le bandaja cu un tampon de vată.

— E bine, al-Salil, îl asigură pe Dorian. Peste şapte zile o să-i scot firele, iar peste o lună o să fie complet vindecată, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dorian o înfăşură pe Yasmini în haina moale a lui Kush, din cea mai bună lână, apoi o urcă încet pe spatele armăsarului, ţinând-o în poală ca să nu facă presiune pe răni. Porniră în pas domol înapoi, către fort. Ea era atât de bine ascunsă în haina voluminoasă încât niciun curios pe lângă care treceau pe drum nu putea să-şi dea seama dacă era femeie sau bărbat.

— Nimeni din afara haremului nu ţi-a văzut vreodată chipul. Nu te pot recunoaşte drept prinţesa Yasmini, căci ea zace sub placa de lemn din cimitirul haremului.

— Chiar sunt liberă, Dowie? şopti ea cu dificultate, căci, cu toată grija, rănile încă o dureau.

— Nu, bocceluţă caraghioasă. Acum eşti un sclav care îi aparţine marelui şeic al-Salil. Nu vei fi niciodată liberă.

— Niciodată? întrebă ea. Promite-mi că voi fi mereu sclava ta! Că n-o să mă laşi niciodată să plec.

— Îţi jur.

— Atunci, sunt mulţumită, şopti ea sprijinindu-şi capul de umărul lui.

***

Nenumărate săptămâni după aceea, zvonurile despre dispariţia lui Kush, eunucul, circulară în toate pieţele din Lamu. Fusese foarte cunoscut pe insulă, temut şi urât chiar şi dincolo de zidurile haremului. Unii spuneau că fusese răpit de djinnii de pădure în timp ce mergea noaptea pe drum. Într-o altă versiune a aceleiaşi poveşti, răpitorul fusese însuşi Diavolul.

Cei mai pragmatici credeau că eunucul furase de la stăpânul său, califul al-Malik, şi că, temându-se să nu fie descoperit, iar şeicul să se răzbune, tocmise o corabie care să-l poarte dincolo de canal, după care fugise în Africa. Ca să confere mai multă credibilitate poveştii, şeicul al-Salil emise un mandat de arestare pe numele lui Kush, oferind o recompensă de zece mii de rupii pentru capturarea lui. După vreo lună, când nu se mai auzi nimic despre eunuc, bârfitorii din pieţe îşi pierdură interesul pentru această întâmplare.

Noul subiect de discuţie pe insulă fu încetarea vânturilor *kaskazi* şi începutul vântului *kusi*, precum şi deschiderea noului sezon comercial. În plus, plecarea iminentă a şeicului al-Salil către continent distrăgea atenţia celorlalţi de la dispariţia celor trei eunuci.

Puţini din marele anturaj al şeicului băgară de seamă apariţia noului sclav, Yassie. Deşi flăcăul era nespus de frumos şi avea un trup graţios, chiar şi în hainele lungi până la pământ, la început păru bolnav, timid şi nesigur. Însă slujitoarea Tahi, doica din copilărie a şeicului, abia venită la rândul ei printre oamenii acestuia, luă băiatul sub aripa ei. Tahi împărţea aceeaşi cameră cu băiatul şi în curând frumuseţea şi manierele lui îi câştigară pe toţi ceilalţi sclavi şi slujitori.

Yassie avea o voce vibrantă şi încă subţire şi cânta la sistrum[34] cu o îndemânare rară. Când şeicul al-Salil trimitea după el în fiecare seară, ca să-i cânte în încăperile sale private, să-i alunge grijile şi problemele de peste zi, nimănui nu i se părea ciudat. În câteva săptămâni, Yassie câştigă bunăvoinţa stăpânului, devenind unul dintre slujitorii de casă ai acestuia. Şeicul îi porunci lui Yassie să-şi întindă salteaua de dormit în alcovul micuţ, separat de o draperie, de lângă dormitorul său, suficient de aproape încât să-l audă strigând şi să se ocupe de nevoile lui în timpul nopţii.

În prima noapte a acestui nou aranjament, al-Salil se întoarse târziu, după consiliul de război ţinut pe terasă cu

[34] Instrument muzical originar din Egipt, compus dintr-un cadru metalic cu bare transversale, care zornăiau când se mişca instrumentul (n.tr.).

căpitanii de corăbii. Yassie moţăia aşteptându-l, dar sări în picioare când al-Salil intră în cameră însoţit de Batula. Yassie avea carafele cu apă caldă pregătite pe vatră şi, după ce Batula îl ajută pe şeic să îşi dezbrace haina, până rămase doar cu pânza legată la şale, Yassie turnă apa pe capul şi pe trupul lui al-Salil ca să se poată îmbăia. Între timp, Batula atârnă armele stăpânului în suportul de lângă pat – sabia, pumnalul şi scutul lustruit –, apoi îngenunche la porunca şeicului.

— Poţi să pleci acum, Batula, dar trezeşte-mă înainte să se crape de ziuă, căci mai avem multe de făcut până plecăm.

În timp ce vorbea, al-Salil se ştergea cu prosopul întins de Yassie.

— Somn uşor, Batula, şi fie ca ochii Domnului să-ţi păzească somnul!

În clipa în care draperiile din cadrul uşii se închiseră în urma lui Batula, Dorian şi Yasmini îşi zâmbiră, iar el întinse mâna spre ea.

— Am aşteptat prea multă vreme, zise el, dar ea se trase deoparte.

— Încă nu mi-am îndeplinit sarcinile, nobile stăpân. Trebuie să-ţi îngrijesc părul şi să-ţi ung trupul.

Îngenunche în spatele lui, în timp ce el stătea pe covorul de mătase, şi îi frecă părul cu o bucată de pânză până când fu aproape uscat; apoi îl pieptănă şi-l împleti într-o coadă groasă pe spatele gol. În timp ce lucra, scotea câte un murmur de admiraţie şi de uimire.

— Atât de gros şi de frumos, de culoarea aurului şi a şofranului…

Apoi îi masă umerii cu ulei parfumat de cocos şi-i atinse cicatricele de pe trup.

— Asta de unde o ai?

— Dintr-un loc numit Trecătoarea Gazelei Agere.

Rămase cu ochii închişi şi se lăsă în voia atingerii pricepute a degetelor ei, căci fusese instruită în harem în arta satisfacerii viitorului soţ. Când fii liniştit şi aproape adormit, ea se aplecă în faţă.

— Te mai gâdili aici, Dowie?

Apoi îi vârî limba adânc în ureche.

Asta îl stârni şi protestă gâfâind. Pielea i se înfioră pe antebraţele musculoase. Întinse mâna şi o cuprinse de talie.

— Trebuie să înveţi să fii mai respectuos, sclavule.

O duse în braţe în pat, apoi o aşeză şi îngenunche deasupra ei, ţinându-i mâinile deasupra capului. O vreme râseră, însă râsul încetă când el coborî capul şi-şi lipi gura de a ei.

Buzele ei se deschiseră calde şi umede ca să-i întâmpine, şoptindu-i spre gura întredeschisă:

— Nu credeam că în inima mea poate să încapă atâta dragoste!

— Dumneata ai prea multe haine, murmură el.

O eliberă cu repeziciune, arcuindu-i spatele ca să-i poată scoate hainele pentru a le arunca pe podea.

— Eşti mai frumoasă decât pot spune în cuvinte, zise el, uitându-se la corpul ei subţire cu pielea fină, dar ţi s-a vindecat trupul?

— Da, de tot. Dar nu mă crede pe cuvânt, stăpâne! Asigură-te spre propria ta plăcere şi a mea.

***

Când vântul *kusi* începu să bată constant şi puternic pe canal, iar cerurile străluciră din nou albastre, limpezite de norii curnulus, flotila şeicului al-Salil plecă din Lamu şi, după trei zile, aruncă ancora pe continentul african.

Debarcară sub mătasea stindardului albastru, iar şirurile lungi de bărbaţi înarmaţi şi de animale de povară se îndepărtară de Coasta Febrei, mărşăluind spre interiorul continentului pe drumul sclavilor.

Şeicul mergea în avangardă, iar sclavul Yassie îl urma îndeaproape. Câţiva oameni observară adoraţia şi veneraţia cu care flăcăul îşi privea stăpânul şi zâmbiră cu indulgenţă.

***

În lunile lungi de după evadarea lor din Zanzibar, Tom Courtney exploră zona de coastă a continentului. Rămase la sud de rutele comerciale arabe, evitând să se întâlnească

cu omanezii, fie pe continent, fie pe mare. Începură să caute gura de vărsare a râului pe care Fundi, vânătorul de elefanţi, îl numea Lunga.

Fără ajutorul omuleţului, poate că nu ar fi găsit niciodată intrarea, căci canalul făcea cale întoarsă, creând o iluzie optică, astfel că de pe mare părea neîntrerupt, iar o corabie ar fi putut trece pe acolo fără să bănuiască existenţa gurii de vărsare.

Odată ce micul vas intră în siguranţă pe canal, Tom lansă cele două bărci, trimiţându-i pe Luke Jervis şi pe AlfWilson să urmeze traseul principal şi să ghideze goeleta. Erau multe canale false şi fundături printre straturile de papirus, dar reuşiră să-şi croiască drum printre acestea. De multe ori fură nevoiţi să se întoarcă, atunci când canalul pe care înaintau se îngusta. Dar după multe zile de căutări şi de muncă grea, găsiră drum pentru goeletă, iar Tom fu recunoscător pentru pescajul ei mic, fără de care n-ar fi putut traversa numeroasele bancuri de nisip şi porţiunile cu apă puţin adâncă. În cele din urmă, ajunseră pe curentul principal al râului.

Straturile de papirus erau pline de crocodili şi de hipopotami care mormăiau şi mugeau. Deasupra lor pluteau roiuri imense de insecte. Stoluri mari de păsări sălbatice se înălţau din stuf ţipând când treceau ei.

Apoi, straturile de stuf dispărură şi înaintară printre porţiuni de câmpie inundate, ce semănau cu nişte pajişti, cu pâlcuri de pădure pe fiecare mal. Animale ciudate, adunate în turme, îşi ridicau capul rumegând şi priveau micile vase care treceau pe lângă ele, apoi pufneau alarmate şi fugeau către pădure. Numărul şi diversitatea lor erau ameţitoare, iar marinarii se înghesuiau la marginea navei, privind şi minunându-se la vederea lor.

Văzură antilope graţioase, unele de mărimea cerbilor din Anglia, altele mult mai mari, cu coarne stranii, fantastice, în formă de iatagan, de lună nouă sau răsucite, diferite de coarnele de cerb pe care le ştiau de acasă. În fiecare zi, marinarii mergeau la mal ca să vâneze. Animalele erau încrezătoare, căci nu mai văzuseră oameni albi cu arme de foc, aşa că vânătorii se puteau apropia mult ca să tragă, doborându-le cu un glonţ bine ţintit.

Carnea nu le lipsea niciodată şi puneau la marinat şi la uscat tot ce nu puteau consuma imediat.

După ce măcelăreau vânatul, scoţând intestinele şi împărţind bucăţile, creaturi şi mai ciudate veneau să mănânce oasele şi leşurile pe care le lăsau pe malul fluviului. Mai întâi veneau păsările de pradă, berzele şi vulturii din peste şase specii, care umpleau cerul ca un nor întunecat, învârtindu-se şi coborând apoi pe pământ. Graţioase şi maiestuoase în zbor, deveneau fioroase şi groteşti în repaus.

După păsări veneau alte vietăţi, ca nişte câini, care urlau şi gemeau, apoi vulpile mici şi roşcovane cu spatele negru şi coastele argintii. Pe urmă veniră primii lei. Tom nu avea nevoie să-i spună Aboli ce animale erau pisicile acelea cu coamă mare: le recunoştea de pe blazoanele regilor şi ale nobililor din Anglia şi din ilustraţiile sutelor de cărţi din biblioteca de la High Weald. Răgetul înspăimântător al acestor animale în noapte îi înfiorau pe oamenii care stăteau întinşi în hamacuri, iar Sarah se trăgea mai aproape în braţele lui Tom, în patul îngust pe care-l împărţeau în cabina lui mică.

Căutau în păduri şi în poieni urme de elefanţi, animalele pe care ar fi vrut să le vâneze, ale căror colţi aveau să le răsplătească efortul şi strădania. Fundi şi Aboli îi arătau lui Tom urme mari de labă imprimate în mâlul uscat de soare, tari ca piatra.

— Acestea au fost făcute în ultimul sezon ploios.

Apoi dădură în pădure peste arbori care păreau să fi fost doborâţi de un vânt puternic. Erau uscaţi şi curăţaţi de crengile de sus şi de coajă.

— Acum un an, spuse Fundi. Turmele au trecut mai departe şi s-ar putea să nu se întoarcă multe anotimpuri.

Ţinutul devenea deluros, iar fluviul Lunga se unduia printre văi, mai rapid şi presărat de cascade. În curând, fură nevoiţi să-şi croiască drum cu dificultate, căci bolovanii şi stâncile negre şi ascuţite străjuiau canalul şi, cu cât înaintau, cu atât puneau mica *Rândunică* într-un pericol mai mare.

În cele din urmă ajunseră într-un loc în care râul forma o meandră, în jurul unui deal jos şi împădurit. Tom şi Sarah

merseră la mal şi urcară în vârful dealului. Rămaseră împreună pe creastă, iar Tom studie terenul de sub ei cu telescopul.

— E o fortăreaţă naturală, zise el în cele din urmă. Suntem înconjuraţi pe trei laturi de râu. E de ajuns să construim un stăvilar peste gâtul îngust şi suntem feriţi de oameni şi de animale. Apoi se întoarse şi arătă spre un golf mic cu laturi stâncoase şi line. Acolo e un loc perfect să ancorăm goeleta.

— Ce o să facem aici? întrebă Sarah. Căci tot nu sunt elefanţi.

— Aici va fi baza noastră, îi explică el. De aici putem înainta cu barca sau pe jos până când găsim turmele promise de Fundi.

Construiră un stăvilar din buşteni grei peste gâtul meandrei. Duseră la mal tunurile de pe *Rândunică* şi le montară pe amplasamente de pământ ca să apere malurile din faţa stăvilarului. Apoi construiră barăci de lemn şi tencuiră pereţii cu noroi, iar pe acoperiş aşezară stuf de pe malul râului.

Doctorul Reynolds îşi instală clinica într-o baracă şi îşi despacheta doctoriile şi instrumentele chirurgicale. În fiecare zi, îi forţa pe toţi să înghită câte o lingură de praf de chinină, amar şi cenuşiu, pe care îl cumpărase din pieţele din Zanzibar; şi, cu toate că medicamentul le făcea urechile să ţiuie şi protestau şi-l blestemau pentru asta, în tabără nu suferea nimeni de febră. Sarah deveni ucenica lui destoinică şi în curând putea să coasă o rană de la picior provocată de o lovitură greşită cu toporul, să administreze un purgativ sau să ia sânge cu la fel de mult aplomb ca şi profesorul ei.

Sarah alese locul pentru baraca lor la o distanţă discretă de ceilalţi. Avea o vedere frumoasă spre valea râului şi către munţii albaştri din depărtare. Folosi bumbacul din mărfurile de schimb ca să coasă perdele şi cearşafuri. Apoi concepu mobila şi puse tâmplarii de pe navă să o construiască.

Ned Tyler avea instincte de fermier şi, ca să îmbogăţească meniul, care conţinea vânat şi biscuiţi, făcu o grădină cu seminţe aduse din Anglia. O uda folosind

şanţurile de irigaţie săpate pe malul râului. Apoi începu un război nesfârşit cu maimuţele care dădeau năvală la răsadurile verzi ce ieşeau din sol.

În câteva luni, tabăra fu terminată, iar Sarah o boteză Fort Providence. După o săptămână, Tom încărcă bărcile cu bunuri de schimb, praf de puşcă, muschete şi gloanţe. Cu Fundi pe post de călăuză, plecă într-o expediţie de vânătoare şi explorare, mai departe în amonte, în căutarea turmelor încă nevăzute, de elefanţi şi a triburilor de băştinaşi cu care putea face negoţ.

Ned Tyler, alături de cinci bărbaţi, rămase la conducerea fortului Providence. La fel şi Sarah, căci Tom nu o putea lăsa să meargă în călătorie până nu afla ce pericole îi pândeau în amonte. Avea să preia îndatoririle doctorului Reynolds în lipsa lui şi să facă planuri pentru continuarea construcţiilor. Rămase pe debarcader făcându-i cu mâna lui Tom până când bărcile dispărură după următorul cot al râului.

După trei zile de la plecarea din fort, bărcile ancorară pentru o noapte la confluenţa cu un râu mai mic. În timp ce adunau lemne de foc şi pregăteau adăposturi din crengile rupte ca să se apere de prădătorii nocturni, Fundi şi Aboli cercetară malurile râului. Nu plecaseră de multă vreme când Fundi se întoarse alergând printre copaci. Ochii îi străluceau de bucurie când începu să explice totul pe nerăsuflate. Când ajunse la final, Tom pricepuse doar câteva vorbe. Trebui să aştepte ca Aboli să se întoarcă în tabără ca să audă raportul complet.

— Urme proaspete, îi spuse Aboli. Vechi de o zi. O turmă mare, poate o sută de animale şi câţiva masculi mari cu ele.

— Trebuie să le luăm urma de îndată.

Tom era mai entuziasmat decât micul vânător, dar Aboli îi arătă soarele, care se afla la o distanţă de-un deget deasupra vârfurilor de copaci.

— Se întunecă înainte să apucăm să facem vreo doi kilometri. O să pornim mâine în zori. O turmă atât de mare va fi uşor de urmărit. Se mişcă încet, se hrănesc pe măsură ce înaintează şi îşi vor croi drum prin pădure.

Până să cadă întunericul, Tom plănuise deja expediţia.

Aveau să fie patru muschetari care să atace animalele mari – el, Aboli, Alf Wilson şi Luke Jervis. Fiecare vânător avea câte doi oameni care să care şi să reîncarce armele de rezervă, dându-le la mână muscheta proaspăt încărcată după fiecare foc. Tom verifică armele. Erau muschete cumpărate din Londra. Se asigură că aveau cremene de rezervă pentru închizătoare, că butoiaşele cu praf de puşcă erau pline şi că sacii erau plini cu gloanţe din aliaj de plumb şi antimoniu pentru armele de calibrul zece. Calibrul zece însemna că zece dintre gloanţele de plumb pe care le trăgeau cântăreau o jumătate de kilogram. În timp ce el se ocupă de arme, Aboli umplu burdufurile cu apă şi se asigură că aveau biscuiţi şi carne uscată cât pentru un drum de trei zile.

Deşi veneau după o zi lungă de vâslit şi de târât bărcile prin apa puţin adâncă, erau cu toţii prea entuziasmaţi ca să doarmă. Rămaseră până târziu în jurul focurilor, ascultând sunetele stranii ale nopţii africane, ciripitul şi ţipătul păsărilor de noapte, chicotitul prostesc al hienelor şi răgetele leilor care vânau pe dealurile îndepărtate.

În scurta perioadă petrecută cu ei, Tom ascultase de multe ori poveştile lui Fundi despre vânarea animalelor mari şi cenuşii, dar acum îl rugă pe omul acela mărunţel să le repete. Aboli traducea când Tom nu mai înţelegea, dar începea să capete şi el tot mai multe cunoştinţe despre dialectul Lozi şi înţelegea destul de mult din ce spunea Fundi.

Acesta îi explică din nou că elefanţii aveau o vedere foarte slabă, dar posedau un miros care-i putea avertiza dacă un vânător se afla la doi kilometri sau mai mult contra vântului.

— Poate să-ţi ia mirosul din aer şi să-l reţină în cavităţile osoase din cap, apoi să alerge aşa pe distanţe lungi şi să-l sufle pe trompă în gurile celorlalte animale.

— În gură? întrebă Tom curios. Nu în nări?

— Mirosul lui Nzou se află pe buza de sus, explică Fundi.

Numele dat de el elefantului semnifica „bătrân înţelept”, iar el îl folosea cu mare respect şi afecţiune, exprimând sentimentul adevăratului vânător pentru prada sa.

— Are nişte muguri roz în gură, ca florile arborelui

kigilia. Cu astea gustă el aerul.

Fundi desenă cu un băţ conturul animalului în ţărână şi toţi se traseră mai aproape către foc ca să îl audă explicându-le unde trebuia să ţintească săgeata ca să doboare un asemenea uriaş.

— Aici! zise el, atingând pe desen un loc din spatele umărului. Cu mare grijă să nu loveşti oasele de la picior, care sunt ca nişte trunchiuri de copac. Adânc! înfigi fierul adânc, căci inima şi plămânii sunt ascunşi sub o piele cam atât de groasă. Arătă cu degetul mare grosimea acesteia. Şi muşchii, şi coastele. Întinse ambele braţe. Trebuie să pătrunzi atât de adânc ca să ucizi un Nzou, înţeleptul mare şi cenuşiu al pădurii.

Când Fundi termină de vorbit într-un târziu, Tom îl imploră să continue, dar el se ridică demn.

— Mâine va fi o zi lungă şi obositoare şi e vremea de odihnă. Vă mai povestesc după ce luăm urma lor.

Tom rămase treaz până când luna îşi termină traseul de pe ceruri, căci entuziasmul îi fierbea în vene. Când închise ochii, vânatul îi apărea în minte. Nu văzuse niciodată animalul viu, dar privise sute de colţi aşezaţi în mormane în Insulele Mirodeniilor şi-şi aminti din nou de perechea falnică pe care tatăl său o cumpărase de la consulul Grey din Zanzibar, aflată acum în biblioteca de la High Weald. „O să ucid încă un animal ca acela”, îşi făgădui el, iar în ora de dinaintea zorilor căzu într-un somn atât de adânc şi de întunecat, încât Aboli trebui să-l zdruncine ca să-l trezească.

Tom îi lăsă pe cei doi să păzească bărcile şi, odată cu prima licărire a zorilor, porniră pe poteca lungă croită pe mal de turma de elefanţi.

Aşa cum îi spusese Aboli, era limpede că elefanţii îşi continuaseră drumul. Pe măsură ce lumina se intensifica, mergeau şi ei tot mai repede. Arborii pe lângă care treceau erau doborâţi şi curăţaţi de crengi şi de coajă. Mormane uriaşe de bălegar galben erau împrăştiate pe jos, iar grupurile de maimuţe şi stolurile de păsări sălbatice, cafenii, ce semănau cu prepeliţele, le cercetau în căutare de seminţe şi de fructe nedigerate.

— Aici! zise Aboli arătându-le una dintre grămezi.

Acestea sunt excrementele unui mascul foarte bătrân, unul cu colţi grei. Fildeşul se opreşte din creştere doar atunci când animalul moare.

— Cum îţi dai seama care bălegar e de la un mascul bătrân şi care de la unul tânăr? întrebă Tom.

— Cel bătrân nu poate digera bine mâncarea. Aboli înfipse degetul în morman. Vezi, rămurelele sunt încă întregi şi frunzele la fel Uite, nucile de palmier, cu jumătate de pulpă încă pe sâmbure.

Tom cântări această primă informaţie despre vânătoare.

Spre sfârşitul dimineţii, ajunseră într-un loc în care turma se îndepărtase de râu, luând-o spre vest, către dealuri. Aici traversară o zonă acoperită cu un praf subţire, aidoma celui de talc. Urmele lăsate de elefanţi erau atât de clare aici, încât se vedea fiecare adâncitură sau încreţitură.

— Aici! Aboli arătă cu degetul un şir de urme. Asta e urma masculului mare. Uită-te la mărimea fiecărei urme – piciorul din faţă e mai rotund, iar cel din spate e mai oval. Aboli îşi aşeză braţul lângă o urmă, încercând să o măsoare. Dacă e atât de lung, înseamnă că e un elefant mare. Şi uite cât de netede sunt tălpile! E înaintat în vârstă. Dacă nu are cumva colţii tociţi sau rupţi, acesta e un animal care merită să fie urmărit.

Trecură de primul şir de dealuri, iar în valea luxuriantă de dincolo, Fundi şi Aboli înţeleseră după urme că acolo se hrănise şi se odihnise turma cu o seară înainte.

— Am câştigat multe ore venind după ei, se bucură Fundi. Nu sunt cu mult mai în faţă.

Dar Tom avea să afle în ziua aceea că ideea lui Fundi cu privire la distanţă nu coincidea cu a lui. La căderea nopţii, încă erau pe urmele turmei, iar Fundi continua să îi asigure că nu erau mult mai departe în faţă.

Toţi albii din grup erau aproape epuizaţi, căci marinarii nu erau obişnuiţi să meargă distanţe atât de mari pe jos. Abia mai putură să mestece câte un biscuit şi o fâşie de carne uscată şi să înghită câteva picături de apă din burdufuri înainte să adoarmă pe pământul tare.

A doua zi de dimineaţă, pe când era încă întuneric, porniră din nou după turmă. Nu după mult timp, văzură după semne că pierduseră mult din distanţa recuperată în

ziua dinainte, căci turma continuase să meargă spre vest la lumina lunii, în timp ce ei dormeau. Pentru majoritatea albilor, marşul deveni un chin nesfârşit din pricina setei, a durerii musculare şi a tălpilor pline de băşici. Tom era încă tânăr şi nu lua prea în serios greutăţile, înaintând vioi alături de cei care luau urma, cu muscheta grea pe umăr.

— Aproape! Acum suntem foarte aproape.

Fundi zâmbi cu o bucurie răutăcioasă, iar kilometrii obositori fură daţi uitării. Burdufurile cu apă erau aproape goale şi Tom fu nevoit să-şi ameninţe oamenii să nu bea fără permisiune. Musculiţe negre roiau în jurul capului lor şi le intrau în urechi, în ochi şi în nări. Soarele strălucea cu putere, reflectându-se în pământul pietros. Ţepii încovoiaţi le zgâriau picioarele în mers şi le sfâşiau îmbrăcămintea, lăsându-i cu dungi sângerii pe piele.

În cele din urmă, găsiră locul în care turma se oprise ultima oară, o zonă de pădure foarte deasă; petrecuseră multe ore acolo odihnindu-se, curăţându-se de praf şi rupând crengi, apoi plecaseră din nou. Vânătorii reuşiseră să se apropie cu adevărat.

Aboli îi arătă lui Tom că bălegarul nu mai avusese timp să se usuce şi, când băgă degetul într-un morman, simţi căldura din interior. Roiurile de fluturi multicolori pluteau pe deasupra excrementelor calde, profitând de umezeală. Cu o forţă renăscută în picioare, bărbaţii iuţiră pasul şi urcară încă un şir de dealuri.

Pe versanţii pietroşi creşteau arbori ciudaţi, cu trunchiuri umflate şi coroane cu crengi fără frunze în vârf, la cincisprezece metri deasupra pământului. La baza unui copac erau adunate nişte capsule uriaşe şi pufoase cu seminţe. Aboli desfăcu una: seminţele negre dinăuntru erau acoperite cu un strat galben de miez.

— Sugeţi seminţele, le zise el.

Sucul acru şi plăcut le umplu iar gura de salivă şi le astâmpără setea provocată de marş.

Şirul de vânători împovăraţi de arme şi de burdufuri cu apă urcă anevoios dealul. Ajunşi sub creastă, ridicară capetele. Un sunet îngrozitor se auzi în aerul încins, tulburător ca o trompetă de război. Deşi Tom nu mai auzise un astfel de zgomot, înţelese din instinct ce era.

Le ordonă imediat oamenilor să se oprească sub creasta dealului. Majoritatea se prăbuşiră bucuroşi la umbră, iar el, Aboli şi Fundi se furişară spre linia orizontului. Folosind un trunchi de copac ca să-şi ascundă siluetele, priviră în valea din faţă, iar Tom îşi simţi inima amenințând să-i spargă pieptul.

În valea de jos, se înşirau iazuri de un verde strălucitor, fiecare fiind înconjurat de straturi de stuf şi de arbori umbroşi. Turma de elefanţi era adunată în jurul iazurilor; o parte din animalele uriaşe stăteau la umbră, făcându-şi vânt cu urechile, care lui Tom i se păreau precum vela principală de pe *Rândunică.* Altele stăteau pe bancurile galbene de nisip ce străjuiau iazurile, scufundându-şi trompele în apa verzuie şi luând înghiţituri uriaşe; după aceea răsuceau trompele către gură şi îşi turnau apa cu zgomot direct în gât, cu forţa unei pompe de santină. Animalele mai tinere se înghesuiau în iazuri. Ca nişte copii năzdrăvani, se jucau şi se stropeau, făcând spumă în apă cu trompele, dând din capetele mari şi fluturând urechile. Trupurile lor ude erau negre şi lucioase. Unele se întindeau şi se roteau de pe o parte pe alta, dispărând cu totul sub suprafaţa apei şi lăsându-şi doar trompele în sus, ca un şarpe marin.

Tom se aşeză într-un genunchi şi duse telescopul la ochi. Vederea acestor animale legendare pentru prima dată era dincolo de tot ce-şi imaginase şi se pierdu cu totul în admiraţie. Îi plăcea fiecare detaliu. Unul dintre puii cei mai mici, nu cu mult mai mare decât un porc, dar năstruşnic şi sigur pe el, ieşi în fugă din apă şi alergă după egretele albe cocoţate pe marginea iazului, legănând trompa şi ţipând asurzitor. Păsările îşi luară zborul într-un nor alb şi graţios, iar micul elefant se întoarse mândru în apă, aproape alunecând în noroi şi blocându-se sub un buştean scufundat.

Strigătele lui înspăimântate atraseră atenţia tuturor femelelor protectoare, care-l auziră şi veniră repede să-l salveze, convinse că puiul fusese înhăţat de un crocodil. Fu scos din apă cu demnitatea la pământ şi, după ce fu mustrat, alergă să se ascundă între picioarele mamei sale, sugând mulţumit la ugerul plin cu lapte dintre picioarele ei

din faţă. Tom râse în gura mare, iar Aboli îl atinse pe umăr şi-i arătă un grup de trei animale uriaşe care se ţineau departe de activitatea femelelor şi a puilor.

Stăteau într-un desiş des, de cealaltă parte a apei, umăr la umăr, cu urechile fluturând alene. Din când în când, câte unul apuca cu trompa ţărână şi o arunca pe spate şi pe cap. În afară de asta, păreau să doarmă în picioare.

Tom studie prin lentilă trioul înalt, care le făcea pe celelalte animale din turmă să pară scunde şi neînsemnate. Examină colţii lungi de fildeş şi observă imediat că, deşi erau toţi masivi, cei ai masculului din centru ieşeau de sub buză, având lungimea unei vâsle de barcă şi grosimea taliei subţiri a lui Sarah. Simţi zvâcnetul sângelui de vânător bubuindu-i în urechi cu fiecare bătaie a inimii. Acesta era masculul la care visase şi instinctul îl făcu să apuce muscheta pe care o lăsase lângă el, sprijinită de copac, şi să dea fuga să se confrunte cu uriaşul. Dar Aboli îi simţi dorinţa şi-i puse mâna pe umăr, avertizându-l:

— Sunt creaturi atente şi inteligente. Nu-ţi va fi uşor să te apropii de masculul acela. Femelele vor sta de pază şi-l vor proteja. Vom avea nevoie de toată şiretenia şi precauţia ca să-i întrecem în isteţime.

— Explică-mi ce trebuie să facem, îi spuse Tom.

Aboli şi Fundi se aşezară lângă el de o parte şi de alta şi plănuiră împreună vânătoarea.

— Vântul e cheia, îi spuse Aboli. Trebuie să rămânem mereu sub bătaia vântului.

— Nu bate vântul, zise Tom, arătând spre frunzele care atârnau fără viaţă de crengile din vârful copacilor în amiaza încinsă.

— Întotdeauna bate vântul, îl contrazise Aboli, lăsând puţin praf să-i curgă printre degete.

Firele aurii şi fine plutiră în lumina soarelui, apoi zburară uşor într-o parte. Aboli făcu un gest delicat, descriind mişcarea din vale.

— Când se sperie, aleargă mereu cu vântul în faţă, apoi dau ocol şi merg în direcţia vântului ca să simtă mirosul. Făcu încă un gest ca să ilustreze manevra. Îi plasăm pe Alf şi pe Luke aici şi aici, zise el arătând poziţiile. Când sunt pe locurile lor, noi doi vom coborî acolo. Arătă pe unde aveau

să o ia. Ne furişăm aproape. Când vom trage, masculii vor fi împinşi spre ceilalţi.

Tom le făcu semn lui Alf şi Luke să vină lângă el pe creastă. După ce-şi reveniră din uimirea iniţială, văzând prada pentru prima dată, Tom îi trimise să ocolească prin spatele crestei şi să o urce la un kilometru şi jumătate, unde aveau să fie ascunşi vederii şi de unde vântul nu le putea purta mirosul spre turmă.

După aproape o oră, văzu cele două grupuri de vânători prin telescop, ocupându-şi în vale poziţiile pe care le stabilise pentru ei. Era bine să aibă sub comandă oameni care-i cunoşteau modul de a gândi şi care îi puteau îndeplini ordinele întocmai.

Cu Aboli în faţă, se furişă încet pe creastă, folosind copacii şi tufele ca să-şi ascundă înaintarea. Animalele mari nu aveau o vedere atât de slabă încât să nu distingă mişcarea neobişnuită. Coborâră chinuitor de prudent către iazuri, având grijă să nu dea peste vreo femelă rătăcită printre copaci. Tom abia putea să înţeleagă cum reuşeau nişte animale atât de mari să devină aproape invizibile în timp ce stăteau în tufele groase, amestecându-se cu nuanţele de cenuşiu; până şi picioarele lor semănau cu trunchiurile de copac. Treptat, ajunseră în apropiere de cei trei masculi. Deşi erau încă nevăzuţi, vânătorii se ghidau după mormăitul lor tulburător.

Tom îi şopti lui Aboli:

— Se aude aşa din burta lor?

Aboli clătină din cap.

— Bătrânii stau de vorbă.

Din când în când, vedeau câte un nor de praf ridicându-se peste vârful frunzişului, când un mascul se acoperea de praf. Acest lucru îi călăuzea prin arbuştii joşi. Păşind cu precauţie, continuară să meargă înainte, fiind nevoiţi la un moment dat să se oprească şi să ocolească o femelă tânără care îşi alăpta puiul, pitindu-se în tufele dintre ei şi prada lor.

În cele din urmă, Fundi îi opri cu un gest al palmei, apoi arătă în faţă. Tom se lăsă într-un genunchi şi, uitându-se în jos la vrejurile atârnate şi la crengi, observă unul dintre picioarele din faţă, mare şi cenuşiu, al celui mai apropiat

mascul. Picăturile de sudoare, sărate ca apa de mare şi apărute din pricina încordării, îi curgeau în ochi şi-l usturau. Le şterse cu baticul înnodat în jurul gâtului şi verifică închizătorul şi cremenea de la muschetă. Aboli dădu din cap aprobator şi Tom ridică de îndată cocoşul armei. Începură să se târască încet în faţă.

Treptat, văzură o parte şi mai mare a animalului, curbura burţii, pielea cenuşie, adunată în falduri în jurul genunchilor, apoi arcuirea colţului gros şi gălbui.

Se apropiară şi mai tare, iar Tom văzu fildeşul pătat de sucul cojii de copac pe care masculul o smulsese de pe copacii din pădure. Venind tot mai aproape, observă fiecare încreţitură a pielii, fiecare fir de păr răsucit din coada groasă. Tom se uită la Aboli şi făcu un semn care sugera focul de armă, iar Aboli dădu tare din cap şi gesticulă să se apropie şi mai mult.

Masculul se legăna încet pe picioare, apoi, spre uimirea lui Tom, dintre picioarele din spatele animalului începu să iasă ceva extraordinar. Părea mai gros decât pulpa unui om şi se lungea la nesfârşit, până când ajunse să atârne până aproape de pământ. Tom se strădui să nu râdă. Moleşit şi mulţumit, bătrânul îşi lăsa membrul să atârne şi să se îngroaşe.

Tom se uită din nou la Aboli pentru a primi instrucţiuni, însă acesta se încruntă din nou şi-l îndemnă să continue. În aceeaşi clipă, masculul păşi în spate şi ridică trompa ca să apuce câteva frunze de pe crengile de deasupra lui. Mişcarea îl descoperi şi pe celălalt mascul, care fusese ascuns până atunci de silueta primului.

Tom începu să respire tot mai greu când văzu cu cât era mai mare bătrânul patriarh decât însoţitorul său. Pe capul său enorm, urechile se legănau uşor, zdrenţuite ca pânza unei corăbii bătute de furtuni. Ochii mici erau închişi, cu gene lungi şi deschise la culoare, care se împleteau, iar scurgerea din glanda din capătul ochiului – un adevărat şuvoi – îi cobora până la falcă.

Capul masculului era proptit în colţi. Tom se minună de lungimea şi grosimea acestora, observând că ajungeau până în pământ. Erau atât de groşi şi de grei, încât abia dacă se îngustau de la buză până la capătul bont. Văzu

umflătura în pielea cenuşie, acolo unde un sfert din lungime era ascuns în craniu. „Trebuie să fie o mare povară de cărat toată viaţa, chiar şi pentru un animal atât de mare”, se gândi el.

Tom era acum atât de aproape, încât observă o muscă de un albastru metalic care se aşezase pe genele masculului. Elefantul clipi ca să o alunge. În clipa aceea, Tom simţi o atingere uşoară pe braţ şi întoarse capul: Aboli îi făcu un mic semn aprobator. Se întoarse din nou şi-şi concentră privirea pe conturul oaselor de pe umărul animalului, sub pielea zbârcită şi roasă. Identifică locul exact descris de Fundi, exact în spatele umărului, la două treimi mai jos spre pieptul mare cât un butoi.

Ridică muscheta şi trase uşor cocoşul până la capăt, înăbuşind clicul mecanismului cu mâna. Uitându-se pe ţeavă, văzu că aceasta era aproape lipită de coasta animalului. Nu avea de ce să-şi ia alte măsuri de precauţie. Apăsă puţin mai tare pe trăgaci, iar cocoşul căzu, scoţând un nor de scântei albe-albastre. Momentul acela de întârziere păru să dureze o veşnicie, dar nu fu decât cea mai mică parte a unei secunde, trântindu-l pe spate şi orbindu-l. Fumul alb al prafului de puşcă îi ascundea trupul de elefant.

De îndată ce trase, auzi împuşcătura lui Aboli. În jurul lui, pădurea liniştită se umplu de frământarea corpurilor gigantice. Ţipând şi mugind, turma începu să sară printre arbuşti, iar copacii se legănau şi cădeau în calea asaltului.

Tom aruncă arma descărcată şi întinse mâna înapoi, apucând a doua muschetă de la cel din spatele lui şi sărind în picioare. Se trezi într-un nor gros de fum. Când ieşi în capătul opus, văzu spinarea masculului dispărând în tufele din spatele lui.

— După el! îi strigă peste umăr Aboli şi începură să fugă după animalul care alerga.

De jur-împrejur se auzeau femelele şi puii care mugeau, călcând arboretul în picioare. Spinii şi crengile îl zgâriau pe Tom, dar nu-i păsa de hainele rupte şi de tăieturi. Alergă mai departe pe poteca pe care elefantul o croise prin desiş.

Ieşi pe malul deschis al unui iaz; animalul se afla la cincisprezece metri în faţa lui, cu urechile desfăcute şi

curburile colţilor galbeni de o parte şi de alta a picioarelor din spate. Fugea de Tom cu viteză mare. Coada ca un ciot stătea ridicată şi Tom văzu vertebrele de pe şira spinării coborând pe spate până în locul unde se uneau cu coada.

Ridică muscheta şi trase în şira spinării, iar masculul căzu în genunchi şi alunecă pe mal. Dar glonţul doar îl zgâriase probabil, fără să îi zdrobească coloana: rămase paralizat doar o secundă. Când ajunse la marginea malului, se ridică pe picioare din nou şi traversă iazul împroşcând cu apă până pe malul opus.

Aboli alergă alături de Tom şi trase dincolo de iaz. Văzură amândoi cum glonţul ridică un nor în noroiul uscat de pe ceafa animalului, însă acesta scutură capul, fluturând urechile într-o parte şi-n alta, şi dispăru în tufele dese din partea opusă. Tom apucă a treia muschetă de la marinarul care gâfâia de efort când i-o întinse şi sări pe mal urmărind animalul.

Aboli continua să alerge lângă el şi văzură elefantul luând-o prin pădure – vârfurile copacilor tremurau, iar în tufişuri se auzeau foşnete şi trosnete, asemenea zgomotelor unei balene ce se învârtea exact la suprafaţa apei.

Deodată, pe flancul drept se auzi detunătura unei muschete – acolo erau ascunşi ceilalţi vânători, iar Aboli mormăi:

— Ceilalţi masculi s-au întâlnit cu Alf şi Luke.

Alergând împreună, ocoliră marginea iazului şi se avântară în tufişurile de pe cealaltă parte. Poteca croită de elefant se închidea în urma lui, astfel că ei înaintau cu dificultate, pierzând fâşii de pânză şi de piele în spini.

— Acum n-o să-l mai prindem, spuse Tom cu răsuflarea tăiată. O să fugă de noi şi-o să scape.

Dar când ajunseră în sfârşit într-un luminiş, strigară amândoi triumfători când văzură că elefantul se afla la distanţă de doar o împuşcătură în faţă. Era rănit grav. Goana lui se transformase într-un mers nesigur, iar capul îi atârna; colţii trasau dâre lungi în pământul moale, iar în vârful trompei avea un sânge înspumat, deschis la culoare.

— Primul tău foc l-a lovit în plămâni! strigă Aboli.

Alergară mai departe cu forţe proaspete, ajungând rapid

din urmă animalul rănit. La zece paşi în spatele lui, Tom se lăsă într-un genunchi. Abia mai răsufla, inima îi bubuia în piept, iar mâinile îi tremurau, încercând să ochească picioarele din spate ale elefantului şi ţintind din nou şira spinării.

Când trase, glonţul zbură exact pe traiectoria ţintei. În secunda dinainte ca fumul să-i blocheze vederea, Tom îl văzu lovind spatele lat şi cenuşiu al elefantului şi sfărâmând vertebra de deasupra cozii. Animalul căzu din nou în genunchi. Tom se ridică în picioare şi fugi într-o parte, ca să vadă dincolo de norul de fum.

Elefantul stătea cu faţa spre el, dând din cap cu furie şi durere, cu colţii mari ridicaţi în sus, scoţând din vârful trompei un nor purpuriu de sânge. Strigătele lui puternice de agonie păreau să-i despice ţeasta lui Tom şi să-i spargă timpanele.

Aboli trase în capul elefantului şi glonţul lui lovi fruntea bombată, însă nu reuşi să străpungă fortăreaţa de os în care era ascuns creierul. Animalul schilodit încercă să-şi tragă picioarele betegi din spate sub el şi să ajungă la cei care-l chinuiau.

Cei doi fugiră în spate, unde nu puteau fi ajunşi de trompa ce se legăna, şi, cu mâinile tremurând, turnară praf de puşcă pe ţeava muschetelor şi împinseră cu tija vata şi gloanţele, apoi se furişară în faţă, ocolind ca să găsească o deschidere pe unde s-ar fi putut apropia înainte de a trage în piept.

Alergau în spate ca să reîncarce, după care înaintau pentru a trage. Treptat, puterea animalului se scurse prin cele douăzeci de răni deschise şi, cu un ultim geamăt, căzu pe o parte, întinzându-şi colţii fabuloşi, şi rămase nemişcat.

Tom se apropie precaut. Întinse ţeava muschetei şi atinse ochiul mic, mărginit de gene deschise la culoare şi de lacrimi aproape umane. Nu mai clipea – murise. Tom ar fi vrut să strige victorios, însă se trezi copleşit de o melancolie ciudată, aproape evlavioasă. Aboli veni lângă el şi, când privirile li se întâlniră, dădu uşor din cap cu înţelegere.

— Da, zise el încetişor. Ai învăţat ce înseamnă să fii un vânător adevărat, căci ai înţeles frumuseţea şi tragedia din

ceea ce facem.

***

Alf şi Luke reuşiseră împreună să-l doboare pe unul dintre' ceilalţi doi masculi, însă al treilea scăpase în ambuscadă şi fugise neatins în pădure cu restul turmei. Tom ar fi vrut să-l urmărească, dar Aboli şi Fundi începură să râdă de el.

— N-o să-l mai vezi niciodată. O să alerge treizeci de kilometri fără să se oprească, apoi o să mai meargă încă vreo optzeci mai repede decât poţi tu să alergi.

În seara aceea, mâncară regeşte – carne tare de elefant, prăjită pe frigărui verzi pe cărbuni – şi băură apă nămoloasă din iaz, amestecată cu urină de elefant, ca şi cum ar fi fost cel mai bun vin roşu. Apoi dormiră buştean lângă foc.

În următoarele două zile, scoaseră colţii celor doi masculi, tăindu-i din craniu şi având nespus de multă grijă să nu cresteze sau să murdărească fildeşul. Fundi le arătă cum să scoată nervul lung şi conic din cavitatea de la capătul fiecărui colţ şi să-l umple apoi cu iarbă verde. Folosiră frânghii din coajă de copac ca să lege cei patru colţi uriaşi de stâlpii de transport. Când porniră în marşul lung spre locul în care lăsaseră bărcile, avură nevoie de patru oameni ca să care fiecare colţ.

Când ajunseră din nou la râu, ascunseră colţii pe mal, îngropându-i adânc pentru a nu fi găsiţi de hiene, care i-ar fi putut roade până ajungeau aşchii. Apoi plecară cu bărcile în amonte. În fiecare zi găseau alte urme de elefant şi îi urmăreau pe jos, ucigând uneori la o distanţă de câţiva kilometri. Alteori erau nevoiţi să mărşăluiască zile întregi ca să prindă o turmă din urmă.

Într-o lună reuşiră să adune suficient fildeş pentru a umple ambele bărci. Toţi albii erau zdrenţuiţi şi epuizaţi. Grăsimea de pe ei se topise, iar feţele bărboase le erau supte şi trupurile scheletice. Doar Aboli şi Fundi păreau neafectaţi de dificultatea vânătorii. Toţi se bucurară când Tom le comunică decizia sa de a se întoarce la Fort Providence.

În noaptea aceea, în jurul focului, Aboli şi Fundi veniră

lângă Tom, care privea flăcările gândindu-se la Sarah şi visând la regăsirea lor. Se aşezară lângă el de-o parte şi de alta, iar el se uită gânditor la feţele lor tuciurii înainte de a vorbi.

— E o problemă serioasă, din câte văd, zise el. Aveţi de gând să-mi stricaţi mulţumirea şi plăcerea de a mă întoarce la Fort Providence? oftă resemnat. Foarte bine, ce e?

— Fundi spune că suntem foarte aproape de teritoriile semenilor săi, Lozi.

— Cât de aproape? întrebă Tom suspicios.

Deja vorbea bine limba Lozi şi înţelegea cam tot ce spunea Fundi.

— Un drum de zece zile, spuse Fundi încrezător.

Dar când Tom se uită la el insistent, coborî ochii.

— Sau poate puţin mai departe, recunoscu el.

— Deci Fundi vrea să se întoarcă la poporul său? întrebă Tom.

— Iar eu vreau să plec cu el, zise Aboli încet.

Tom simţi o împunsătură de spaimă. Se ridică şi-l trase pe Aboli din lumina focului, apoi se întoarse spre el aproape furios.

— Ce înseamnă asta? întrebă Tom. Vrei să mă laşi şi să te întorci în Africa?

Aboli zâmbi.

— Te las doar pentru o vreme. Noi doi am devenit tulpina şi creanga aceluiaşi copac. Nu putem fi despărţiţi niciodată.

— Atunci, de ce pleci fără mine?

— Timp de mulţi ani, Lozi au fost vânaţi de stăpânii de sclavi. Dacă ar vedea faţa ta albă... Ridică expresiv din umeri. Nu, o să merg cu Fundi. O să luăm cu noi mărfuri de schimb, cât de multe putem duce. Fundi spune că tribul lui are depozite de fildeş de la elefanţii prinşi în capcane şi de la cadavrele animalelor pe care le-au găsit în pădure. Cu Fundi alături, care să le astâmpere temerile, şi cu mostre din mărfurile noastre pe care să le arătăm, poate reuşesc să deschid comerţul cu Lozi.

— Cum o să te regăsesc?

— O să vin eu la Fort Providence. Fundi spune că pot să

cumpăr o canoe de la tribul său. Şi poate că barca mea o să fie plină de bogăţii când ne vom întâlni din nou. Aboli puse o mână pe umărul lui Tom, în semn de încurajare. Ai demonstrat că eşti un mare vânător în ultimele zile, dar acum e vremea să mergi să te odihneşti. Du-te înapoi la femeia care te aşteaptă şi fă-o fericită. Eu mă întorc înainte să se schimbe sezonul şi să înceapă Marele Ploios.

A doua zi de dimineaţă, Aboli şi Fundi îşi ridicară pe cap traistele grele cu mărgele, sârmă de cupru şi pânză, aşezându-le în echilibru ca să aibă mâinile libere pentru arme, apoi plecară spre vest, de-a lungul malului. Tom merse o vreme în spatele lui Aboli, apoi se opri şi-l privi pe bătrânul său tovarăş dispărând printre arborii de pe malul râului. Se întoarse întristat şi coborî spre locul unde erau ancorate bărcile pline.

— Împingeţi-le de la mal, ordonă el, ocupându-şi locul la timona bărcii din faţă. Să mergem înapoi la Fort Providence.

Ceilalţi îl aclamară în vreme ce manevrau vâslele, alunecând împinşi de curent spre est.

***

Iscoadele de pe dealul de deasupra Fortului Providence observară bărcile de îndată ce apărură de după ultimul cot. Sarah dansa de bucurie pe plajă când Tom păşi la mal. Se aruncă în braţele lui, dar, după prima îmbrăţişare, făcu un pas în spate şi îl privi în faţă, îngrozită de ceea ce vedea.

— Eşti hămesit! zise ea. Şi îmbrăcat ca o sperietoare, în zdrenţe! apoi strâmbă din nas. Când ai făcut baie ultima oară?

Îl conduse apoi spre creasta dealului, dar nu-l lăsă să intre în căsuţa lor.

— O să împuţi toată munca mea.

Umplu cu apă fierbinte cada din tablă galvanizată de sub smochinul din curtea din spate, apoi îl dezbrăcă. Dădu deoparte zdrenţele de pe el ca să le spele şi să le dreagă mai târziu şi-l duse în cadă de parcă ar fi fost un băieţel. Spălă cu buretele praful şi mizeria acumulată în săptămânile de vânătoare asiduă, apoi îi pieptănă părul negru şi gros şi-l împleti într-o codiţă de marinar. Îi scurtă

cu foarfeca barba zburlită în stilul ascuţit pe care îl popularizase regele William. După aceea îi unse toate zgârieturile şi tăieturile de pe mâini şi de pe picioare cu o alifie de la infirmeria doctorului Reynolds. Tom se bucură de toată atenţia pe care o primi.

În cele din urmă, îl ajută să îmbrace cămaşa şi pantalonii curaţi şi călcaţi cu drag. Abia atunci îl luă de mână şi-l duse în casă. Îi arătă mândră tot ce făcuse în absenţa lui, de la fotoliul pe care tâmplarii îl făcuseră special pentru el până la patul dublu din camera din spate, cu o saltea pe care o cususe ea însăşi şi o umpluse cu fibră uscată de capoc din arborii care creşteau pe malul apei.

Tom se uită la pat cu un zâmbet ghiduş.

— Pare să fie o piesă de mobilier excelentă, dar ar fi mai bine să o verific înainte de a-mi forma o opinie, zise el.

O fugări de două ori în jurul patului până când ea se lăsă prinsă, apoi o aşeză pe cuverturile brodate.

După aceea rămaseră în pat, stând de vorbă până târziu în noapte. El îi povesti tot ce făcuse şi văzuse între timp. Îi descrise vânătoarea şi ţinuturile noi şi ciudate pe care le descoperise, apoi munţii albaştri îndepărtaţi şi animalele şi păsările minunate pe care le văzuse.

— E atât de mare, de necuprins, de frumos şi de sălbatic, îi spuse trăgând-o mai aproape. N-am văzut niciun alt om în toată călătoria. E totul al nostru, Sarah. Al nostru, doar să-l luăm.

— Mă iei şi pe mine data viitoare? întrebă ea, dorindu-şi să împărtăşească toate acele minuni cu el.

Cumva, nu se îndoia că avea să existe o dată viitoare. Vedea că el se îndrăgostise de ţinutul acela, aşa cum era îndrăgostit de ea. Ştia că, de acum, făceau parte amândoi din această iubire.

— Da, încuviinţă el. Data viitoare o să mergi cu mine, să vezi tu însăţi...

Erau atât de multe de povestit şi de discutat, încât avură nevoie de mai mult decât o noapte lungă. În săptămânile molcome care urmară, în timp ce oamenii se odihneau şi se recuperau după vânătoare, Tom şi Sarah petreceau multe ore singuri. El îi citea din jurnalul pe care-l ţinuse în timpul expediţiei ca să nu omită niciun detaliu şi,

după ce-i povestea tot, discutau şi făceau planuri de viitor.

— Am fost foarte norocoşi că am descoperit râul Lunga sau, mai bine zis, că ni l-a arătat Fundi, îi spuse Tom. Vechii exploratori portughezi trebuie să-l fi trecut cu vederea, la fel şi arabii. Fundi îmi spune că rutele comerciale arabe – drumul sclavilor – se află mult mai departe spre nord. Zâmbi cu tristeţe. Dacă Fundi zice că sunt departe, poţi fi sigură că sunt peste o sută cincizeci de kilometri. Cu puţin noroc, nici omanezii, nici Compania John nu ne vor găsi aici. Fort Providence e un depozit perfect pentru interior. Turmele de elefanţi de prin zonă nu au fost niciodată vânate şi, dacă Aboli şi Fundi pot intra în legătură cu triburile, putem începe negoţul cu ei, să ne rămână nouă totul.

— Dar unde o să vinzi fildeşul? întrebă ea. Nu poţi în Zanzibar sau în vreun alt port arab, nici în alt loc unde compania are vreo fabrică. Fratele tău Guy nu o să te lase niciodată în pace dacă află unde eşti. Nu ne mai putem întoarce în Anglia. Încercând să nu pară melancolică, continuă: Unde putem să ne vindem mărfurile şi să cumpărăm cele necesare, gloanţe şi praf de puşcă, medicamente şi făină, ulei şi lumânări, funie, pânză şi răşină?

— Există un astfel de loc în apropiere, o asigură Tom. De îndată ce încep ploile prelungite din Marele Ploios, o să plecăm de aici şi o să navigăm spre Capul Bunei Speranţe. Olandezii de acolo vor vrea să ne cumpere fildeşul şi, mai mult decât atât, vor vrea să ne vândă toate mărfurile pe care le putem plăti. Iar cel mai bine e că nu vor da nici măcar o ceapă degerată pe mandatul de arestare emis de lordul cancelar al Angliei.

Fiecare om îşi găsi de lucru în săptămânile în care aşteptară întoarcerea lui Aboli. Tot fildeşul trebuia curăţat, cântărit şi înfăşurat în iarbă uscată, ca să nu se întâmple ceva pe drum. Apoi, micuţa goeletă fu înclinată pe plajă, mai jos de fort, pentru a i se curăţa fundul de buruieni. Viermii care îşi făcuseră culcuş în scânduri trebuiau scoşi afară şi arşi cu smoală fierbinte. După ce o aduseră din nou pe linia de plutire, o revopsiră, îi cârpiră pânza ruptă şi făcură mici schimbări la greement, ca să nu poată fi

recunoscută drept nava cu care evadaseră din Anglia. Schimbarea numelui unei nave era o superstiţie marinărească, dar nu aveau încotro. Răzuiră numele vechi de pe oglinda pupei şi pictară deasupra unul nou.

Când o lansară din nou la apă, Sarah sparse o sticlă de coniac din proviziile de pe navă de prova goeletei.

— Botez această navă *Centaurul*, proclamă ea. Să o binecuvânteze Dumnezeu, alături de toţi cei care navighează cu ea.

După aceea transportară fildeşul la bordul *Centaurului* şi îl încărcară cu grijă în cală. Umplură toate butoaiele cu apă şi pregătiră goeleta pentru călătoria spre sud.

În fiecare după-amiază, observau norii cumulus care se concentrau la orizont către nord, pe munţii care se înălţau până la cer. Apusul colora norii în purpuriu şi în stacojiu-închis, iar fulgerele sclipeau în interiorul lor. Tunetul îndepărtat murmura ameninţarea sezonului ploios care urma.

Primele ploi începură să se abată asupra lor, măturând dealurile în perdele cenuşii de apă. Timp de trei zile şi trei nopţi plouă abundent, de parcă ar fi stat sub o cascadă uriaşă, iar tunetele bubuiră fără oprire. Apoi norii de furtună se împrăştiară, iar în perioada de acalmie care urmă apărură în viteză o duzină de canoe lungi pe râul Lunga. În barca din faţă stătea Aboli, pe care îl recunoscură după statura sa înaltă şi cicatricele de pe faţă. Tom strigă de bucurie şi alergă pe plajă ca să-l întâmpine la mal.

Fundi era în ultima canoe, dar vâslaşii erau necunoscuţi cu toţii. Pe fundul fiecărei ambarcaţiuni erau aşezaţi colţi de fildeş, niciunul mai mare decât cei adunaţi în expediţia lui Tom, dar la fel de preţioşi.

Vâslaşii erau oamenii lui Fundi, toţi din tribul Lozi. În ciuda asigurărilor acestuia, păreau înspăimântaţi de albii ciudaţi de la Fort Providence. Se aşteptau să fie luaţi ca sclavi, legaţi unul de altul şi duşi departe, aşa cum se întâmplase cu mulţi oameni din tribul lor care dispăruseră: nimeni nu-i mai văzuse şi nici nu mai auziseră de ei vreodată.

În mare parte erau bărbaţi în vârstă, cărunţi şi cocârjaţi, sau tineri lipsiţi de experienţă. Se adunară în grup pe plajă,

nelăsându-se împăcaţi sau liniştiţi de asigurările oferite de Tom în limba Lozi.

— Au venit cu noi doar pentru că Bongola, căpetenia lor, le-a ordonat s-o facă, explică Aboli. Când Bongola a văzut ce mărfuri am adus cu noi, lăcomia lui a întrecut frica sclavilor. Dar nu a vrut să vină el însuşi pentru schimb, ci i-a trimis pe cei mai puţin importanţi membri ai tribului.

Aduseră fildeşul la mal şi-l cântăriră, apoi discutară despre un preţ corect cu Fundi.

— Nu vreau să stric negoţul plătind prea mult, îi explică Tom lui Sarah, dar nici nu vreau să-i înşel şi să omor comerţul înainte de-a începe măcar.

În cele din urmă, sacii cu mărgele din sticlă veneţiană, cupoanele de pânză, lăzile cu oglinzi de mână şi capete de topor, precum şi pachetele cu cupru fură încărcate în canoe, iar vâslaşii trimişi acasă. Mica lor flotilă se îndepărtă în amonte împotriva curentului, împinsă de oameni. Erau atât de bucuroşi că scăpaseră cu viaţă, încât vâsleau cu puterea unor demoni, cântându-şi isteric recunoştinţa către strămoşi şi către zeii lor tribali pe când dispăreau după primul cot al fluviului.

— Se întorc în sezonul următor, zise Aboli. Bongola o să aibă grijă de asta.

Fundi şi trei dintre cei mai curajoşi bărbaţi din tribul Lozi, care rămăseseră cu el, se învoiră să rămână la Fort Providence în timpul Marelui Ploios, ca să protejeze construcţiile şi grădinile de ravagiile făcute devreme şi de animale sălbatice. Ceilalţi încărcară ultimii colţi de fildeş şi urcară la bordul *Centaurului.* Cu ploaia căzând peste ei, lăsară fluviul umflat şi musonul să împingă micul *Centaur* la vale, pentru a pătrunde în Oceanul Indian.

— Cursul de ocolire a Madagascarului pentru a ajunge la Capul Bunei Speranţe este sud-est prin sud. Te rog să-l marchezi pe planşă, domnule Tyler, comandă Tom.

— Sud-est prin sud, aşa rămâne, căpitane.

— Cu vântul strâns, domnule Tyler, spuse Tom.

Apoi o luă pe Sarah de mână şi o conduse spre provă. Rămaseră împreună privind peştii care săreau brusc din apa canalului Mozambic, răsucindu-se în vârtejuri argintii ca nişte monede noi şi strălucitoare aruncate în curentul de

apă albastră.

— Dacă pot să găsesc un preot la Capul Bunei Speranţe, te măriţi cu mine, Sarah Beatty? o întrebă el.

— Aşa voi face, Thomas Courtney, izbucni în râs şi-l îmbrăţişă mai strâns. Aşa voi face.

***

Micul *Centaur* ancoră în golful Table într-o dimineaţă însorită în care vântul puternic din sud-est desena smocuri de spumă albă pe valurile mici. Debarcară sub munţii înalţi, în vârful cărora plutea un nor alb ce nu dispărea niciodată.

Aşezarea se dezvoltase mult de la ultima lor vizită. Prevederile companiei olandeze India de Est împotriva deţinerii de pământ de către străini sau a stabilirii acestora pe teritoriul lor erau la fel de draconice precum cele ale omologilor lor englezi. Cu toate acestea, Tom descoperi în curând că, pentru câţiva guldeni de aur strecuraţi în mâna funcţionarului potrivit, aceste legi puteau fi neglijate. După ce plătiră tot ce trebuia, avură parte de o primire veselă în rândul localnicilor, mai ales că *Centaurul* era plin ochi, iar negustorilor olandezi le mirosea a profit vizita lor.

Plănuiră să rămână acolo până când aveau să treacă ploile de pe Coasta Febrei. Cum spaţiul de la bordul navei era ocupat, iar mişcarea goeletei ancorate era neconfortabilă, Tom găsi câteva camere pentru el şi Sarah într-o căsuţă de oaspeţi aflată mai jos de grădinile companiei, condusă de o malaeză eliberată. Femeia era o gazdă şi o bucătăreasă minunată.

În prima săptămână, Tom îi vizită pe toţi negustorii ale căror depozite erau aliniate pe malul apei, fiind încântat să descopere că fildeşul era încă la mare căutare. Făcu mai multe târguri bune pentru vânzarea mărfii. Echipajul îşi primi banii şi partea din profituri pentru perioada de după plecarea din Anglia. În următoarele câteva luni, cei mai mulţi dintre ei îşi cheltuiră tot ce câştigaseră în tavernele şi în bordelurile din oraş, însă Ned Tyler şi doctorul Reynolds îşi folosiră banii pentru a cumpăra terenuri mici în valea Constantia, dincolo de munţi.

Tom şi Aboli îşi folosiră aproape toată partea lor ca să

cumpere proviziile necesare pentru încă un sezon la Fort Providence, precum şi un stoc generos de mărfuri de schimb, găsite în depozitele din colonie.

Tom îi dădu lui Sarah cincizeci de lire din câştiguri, pe care ea îi folosi ca să-şi asigure trusoul. Acesta includea un mic clavecin şi un leagăn de copii pe balansiere de lemn, pe care pictă ghirlande de flori şi coruri îngereşti.

Întregul echipaj se strânse în biserica micuţă cu grădini în care se căsătoriră Tom şi Sarah, iar după ceremonie îi purtară pe umeri pe tinerii căsătoriţi, până la locuinţa lor, cântând pe drum şi acoperindu-i cu petale de trandafiri.

Într-o tavernă de pe mal, Aboli descoperi un olandez zbârcit de soare pe nume Andries van Houten, care fusese adus din Amsterdam pe post de căutător de aur pentru compania olandeză India de Est.

— Am scotocit munţii până la Stellenbosch, îi spuse van Houten lui Aboli după ce a treia halbă de bere îi alunecă uşor pe gâtlej, făcându-i mărul lui Adam să salte în sus şi în jos pe gâtul roşu şi stafidit. Nu există aur în colonia asta blestemată, dar îi simt mirosul în nord. Adulmecă aerul. Dacă aş putea să găsesc o navă care să mă ducă în sus, pe coastă... Se uită la Aboli plin de speranţă. Dar n-am niciun gulden în buzunar ca să-mi plătesc drumul.

Aboli i-l prezentă lui Tom şi discutară seară de seară timp de o săptămână. În cele din urmă, Tom se învoi să cumpere tot echipamentul de care avea nevoie van Houten şi să-l ia cu ei la Fort Providence atunci când aveau să ridice ancora.

Zilele plăcute petrecute la Capul Bunei Speranţe trecură cu rapiditate şi în curând începură să reîncarce nava, cărând cu mare grijă clavecinul şi leagănul lui Sarah. Când se schimbă sezonul, iar stejarii care împodobeau străzile începură să îşi scuture frunzele, ridicară ancora şi navigară spre nord, ocolind Capul Bunei Speranţe şi intrând din nou în canalul Mozambic.

Când ajunseră la gura fluviului Lunga şi-şi croiră drum în amonte, văzură pe maluri urme de apă mare, iar resturile care atârnau printre crengile copacilor le indicară cât de puternică fusese inundaţia în lunile Marelui Ploios. În regiunea deluroasă însă, pădurea era verde şi plină de

arbuşti tineri.

Vrednic de încrederea pe care o avuseseră în el, Fundi îi aşteptă la debarcaderul de sub Fortul Providence, arătându-i mândru lui Tom cât de bine se îngrijise de toate în absenţa lor. Se apucară imediat să repare acoperişurile barăcilor şi să acopere punctele slabe din stăvilar. Sarah instală noul clavecin în camera din faţă a căsuţei, cântându-i lui Tom în fiecare seară după cină.

Puse leagănul pictat lângă patul lor din camera din spate. În prima noapte, Tom se uită la el în timp ce se aşeza pe pat să-şi scoată cizmele.

— O iau ca pe o provocare, doamnă Courtney, îi spuse el. Să vedem ce putem face ca să-i răspundem!

Nu avură prea mult timp pentru asta, căci în câteva săptămâni Tom fu gata să conducă prima patrulă de vânătoare în amonte.

Van Houten se afla în barca din faţă, stând pe o cutie de lemn cu chimicale, cu tigăile lui pentru aur aşezate la îndemână, unele peste altele. Inspecta fiecare albie pietroasă şi fiecare banc de nisip pe lângă care treceau. Când bărbaţii mergeau la mal să vâneze turmele de elefanţi, van Houten nu îi însoţea, ci rătăcea alături de cei doi luptători Lozi, căutând pe dealuri şi prin pâraie urmele metalului preţios.

Vânătoarea mergea bine în sezonul acela. În decurs de o lună, umplură bărcile cu fildeş şi plecară pe drumul de întoarcere spre Fort Providence.

Sarah îl însoţi pe Tom în a doua expediţie, aducând cu ea cutia cu vopsele cumpărate de la Capul Bunei Speranţe şi umplând paginile caietului de desen cu imagini din călătorie.

Merseră pe cursul apei mai departe decât prima oară şi ajunseră în cele din urmă pe teritoriul tribului Lozi. La început, toţi oamenii din sat fugiră în pădure şi abia după câteva zile începură să se furişeze timid printre copaci. După ce Fundi şi Aboli le înlăturară teama şi suspiciunea iniţială, reuşiră să se împrietenească uşor cu cei din trib.

Descoperiră că oamenii Lozi erau plăcuţi şi veseli. Deşi mici de statură, aveau o constituţie frumoasă şi bine proporţionată. Unele femei erau frumoase, având trăsături

fine, specifice regiunii Nilului. Umblau cu sânii dezgoliţi, iar postura lor era graţioasă şi mândră.

Aboli avu o discuţie lungă şi serioasă cu bătrânii satului, iar rezultatul fu acela că, pentru câteva mosoare de sârmă de cupru şi un săculeţ de mărgele de sticlă, obţinu două dintre cele mai frumoase şi mai dolofane virgine ca soţii. Fetele se numeau Falia şi Zete. Era greu să-ţi dai seama pe cine mulţumea târgul mai mult, pe mire sau pe micile mirese, dichisite cu gătelile noi dăruite de Aboli ca parte a preţului de cumpărare şi privindu-şi soţul cu admiraţie şi respect.

Doctorul Reynolds, cu Sarah pe post de asistentă, tratã cu succes mai mulţi săteni, ceea ce le întări relaţiile bune cu tribul. Când expediţia continuă în amonte către *kraal-ul*[35] tribului Lozi, tobele le vestiră sosirea. Căpetenia lor principală, Bongola, veni la debarcader ca să-i întâmpine şi să-i conducă la noile barăci, construite în onoarea lor.

Satul lui Bongola era format dintr-o adunătură de câteva sute de căsuţe cu acoperiş de stuf, construite de-a lungul malului şi pe versanţii dealurilor. Fiecare baracă era înconjurată de un *shamba*[36]de arbori mango şi bananieri, precum şi de culturi de manioc. *Kraal*-urile din buşteni adăposteau animalele mici şi caprele tribului, păzindu-le de atacurile nocturne ale leoparzilor şi hienelor.

Tom şi Aboli vorbeau deja fluent limba Lozi şi ţinură lungi *indabas*[37] cu Bongola în fiecare zi a vizitei. Bongola era un omuleţ guraliv şi-i povesti lui Tom istoria recentă a tribului. Tribul Lozi deţinuse cândva teritorii bogate de pe malurile lacului mare cu apă dulce din nord, dar apăruseră stăpânii de sclavi şi se năpustiseră asupra lor, precum ghepardul asupra turmelor de gazele de pe câmpii. Supravieţuitorii fugiseră la sud şi, de aproape două decenii, reuşiseră să evite aceste raiduri. Dar în fiecare zi trăiau

[35] Sat tradiţional african, format din barăci înconjurate cu garduri (în afrikaans în original). (n.tr.).

[36] Spaţiu destinat pomiculturii şi grădinăritului (în afrikaans în original). (n.tr.).

[37] Sfat, discuţie, conferinţă (în afrikaans în original). (n.tr.).

terorizaţi de stăpânii de sclavi, despre care auziseră că avansau tot mai mult în interiorul continentului.

— Ştim că într-o zi va trebui să fugim din nou, îi spuse Bongola lui Tom. De aceea ne-am speriat atât de tare când am auzit despre sosirea voastră.

Tom încă îşi amintea povestirile lui Aboli despre cum fusese prins de negustorii de sclavi pe vremea când era copil, dar şi de năpăstuiţii pe care-i văzuse în târgurile de sclavi din Zanzibar. Simţea din nou o repulsie profundă faţă de acel tip de comerţ, precum şi mânia faţă de neputinţa de a uşura suferinţa acelor oameni.

Negoţul cu Bongola era profitabil, căci căpetenia scoase la vânzare mulţi colţi de fildeş din tezaurul său. Apoi veni van Houten dintr-o incursiune în sălbăticie şi-i arătă lui Tom cu mândrie cinci ţepi de porc spinos, fiecare astupat la un capăt. Când scoase căpăcelul unei ţepe şi turnă conţinutul într-un taler al cântarului său pentru aur, Tom văzu o grămăjoară de fire şi de granule metalice care străluceau galbene în lumina soarelui.

— Praf de aur? întrebă el. Am auzit poveşti despre aurul nebunilor. Eşti sigur că nu e vorba de asta?

Van Houten se supără când auzi această insultă la adresa profesionalismului său şi-i arătă lui Tom cum să verifice granulele cu acid din cutia sa de chimicale.

— Acidul roade orice metal de bază, dar nu şi pe cel nobil, explică el.

Înmuie foiţa de aur într-un acid care bolborosea şi fâsâia, dar când o scoase, metalul era strălucitor şi fără pată.

Apoi îl duse pe Tom în locul în care găsise praful şi-i arătă un şir de albii de pietriş şi de bancuri de nisip aflate de-a lungul unui pârâu dintr-o vale. La rugămintea lui Tom, Bongola trimise acolo cincizeci de femei din trib: în mod obişnuit, bărbaţii nu se apucau de treburi atât de banale cum erau munca la câmp sau săparea gropilor în albia râului.

Van Houten îi dădu fiecărei femei câte o tigaie şi-i arătă cum să o scufunde şi să o rotească, învârtind pietrişul din tigaie şi lăsând zgura să curgă dincolo de margine, până când nu mai rămâneau decât resturile scânteietoare.

Femeile învăţară imediat meşteşugul, iar Tom le promise câte o măsură de mărgele de sticlă pentru fiecare ţeapă plină de praf nobil pe care i-o aduceau.

Terenul aurifer aluvionar al lui van Houten se dovedi atât de bogat, încât o femeie vrednică reuşea să umple o ţeapă în mai puţin de o zi. În curând, spălarea aurului deveni ocupaţia preferată a tribului. Când o parte dintre bărbaţi încercară să se alăture unei activităţi atât de profitabile, femeile îi alungară indignate.

Erau ameninţaţi de ploi şi se apropia momentul în care trebuiau să plece din nou în aval. Bărcile erau mult scufundate din pricina încărcăturii de fildeş, iar Tom avea aproape trei kilograme de praf de aur încuiat în seiful de pe navă.

Când Aboli le spuse soţiilor Falia şi Zete că avea să le lase cu familiile lor până în sezonul următor; acestea izbucniră în plânsele disperate, vărsând râuri de lacrimi. Sarah îl mustră pentru asemenea purtare.

— Cum poţi fi atât de crud, Aboli? Le-ai făcut să te iubească şi acum le frângi inima!

— Ar muri de groază şi de rău de mare în drum spre Capul Bunei Speranţe şi, chiar dacă ar supravieţui, ar tânji după mamele lor în fiecare zi în care nu sunt acasă. Viaţa mea şi a lor ar deveni un chin. Nu, trebuie să rămână aici şi să mă aştepte, aşa cum trebuie să facă soţiile bune.

Disperarea celor două fete se potoli ca prin minune odată cu darurile primite la despărţire –, mărgele, pânzeturi şi oglinjoare dăruite de Aboli, suficient cât să devină cele mai bogate soţii din sat. Cele două fete chicoteau bucuroase, zâmbind în timp ce fluturau din mână spre silueta lui înaltă de la timona de pe barca principală.

***

Când se întoarseră pe teritoriul Lozi la începutul următorului sezon secetos, atât Falia, cât şi Zete erau însărcinate – burţile negre şi lucioase le cădeau peste fâşiile de pânză de la mijloc, iar sânii mari erau ca nişte pepeni copţi. Născură la câteva zile distanţă una de cealaltă. Sarah le fu moaşă şi le ajută să nască doi băieţei.

— Pe Dumnezeu! zise Tom când se uită la bebeluşi. Nu-i nicio îndoială că sunt ai tăi, Aboli. Bieţilor împieliţaţi le lipseşte doar un tatuaj ca să fie la fel de urâţi ca tatăl lor.

Aboli era un om schimbat. Îi dispărea atitudinea reţinută şi regală când ţinea câte un băiat dolofan pe fiecare genunchi. Figura sa plină de cicatrice, care băgase groaza într-o mulţime de duşmani, devenea blândă şi aproape frumoasă.

— Acesta e Zama, le spuse el lui Tom şi lui Sarah, căci el va fi un mare războinic. Şi acesta e Tuia – el va fi poet şi înţelept.

În noaptea aceea, în întunericul din baraca lor, Sarah îşi lipi obrazul de cel al lui Tom şi-i şopti în ureche:

— Vreau şi eu un fiu. Te rog, Tom. Te rog, dragul meu, fă-mi un copil pe care să-l îngrijesc şi să-l iubesc.

— O să încerc, îi promise el. Din toată inima, o să încerc.

Dar, pe măsură ce anii treceau – un sezon petrecut în Fortul Providence sau călătorind în sălbăticia teritoriului Lozi, celălalt la Capul Bunei Speranţe –, Sarah rămânea subţire, înaltă şi cu pântecul plat, căci nimic nu i-l rotunjea şi nu-i umplea sânul frumos.

Zama şi Tuia crescură repede şi deveniră băieţi puternici, aidoma tatălui lor. Erau înalţi pentru vârsta lor şi, prin urmare, fură recunoscuţi drept conducători de către ceilalţi băieţi de-o seamă cu ei, îşi petreceau zilele în pădure, pe câmpiile cu iarbă aflate de-a lungul râului, îngrijind vitele tribului, învăţând să mânuiască suliţa şi arcul şi încercând să cunoască animalele sălbatice din pădure. Seara stăteau la picioarele lui Aboli la foc şi-i ascultau poveştile despre mare, despre bătălii şi despre aventuri în locuri îndepărtate.

— Ia-ne cu tine, tată, se ruga Zama.

După cum prevestise Aboli, era mai înalt şi mai puternic decât fratele lui.

— Te rog, onorate tată, spunea Tuia. Ia-ne şi arată-ne minunile acestea.

— Trebuie să staţi cu mamele voastre şi să vă faceţi datoria aici până când veţi fi circumcişi şi iniţiaţi ca bărbaţi, le promise Aboli. Apoi, eu şi stăpânul Klebe vă vom lua cu noi în lumea de dincolo de ţinutul Lozi.

Vânătoarea de elefanţi mergea bine acolo, iar van Houten descoperi o nouă regiune auriferă aluvionară la o distanţă de trei zile de prima, care producea constant praf de aur pentru Fort Providence. Atât Tom, cât şi tribul prosperau. În fiecare sezon cu multe ploi, *Centaurul* transporta câte o cală plină la Capul Bunei Speranţe.

O bancă din Amsterdam cu o reputaţie bună avea o sucursală pe strada Heerengracht, mai sus de malul apei. Tom avea deja două mii de lire depuse la ei, iar după ultimul sezon suma se dublă. În sfârşit, era un om bogat.

Apoi avu de suportat o dezamăgire cruntă. Când veni timpul să plece din nou spre nord, Ned Tyler îi spuse că era prea bătrân ca să mai înceapă o nouă călătorie. Părul lui era deja subţire şi alb ca bumbacul proaspăt cules, spatele îi era cocârjat, iar ochii lui, cândva limpezi, erau apoşi şi întunecaţi.

— Lasă-mă aici, la mica mea fermă din valea Constantia, îl rugă el. Lasă-mă să cresc găini şi legume.

— Eu o să rămân cu Ned, se hotărî doctorul Reynolds. Am avut parte de aventuri cât să-mi ajungă o viaţă.

Când se uită cu atenţie la faţa roşie şi sinceră a doctorului, Tom observă că îmbătrânise şi el odată cu Ned.

— M-am săturat să vă tot bandajez şi să vă cos, pezevenghilor! Vreau să plantez câţiva butuci de vie, poate să fac un vin bun până mor.

— Dar cine o să aibă grijă de noi? se împotrivi Tom. Nu poţi să ne trimiţi să murim de malarie în sălbăticie.

— Ai o doctoriţă foarte bună cu tine, răspunse bătrânul medic. Am învăţat-o pe doamna Sarah tot ce ştiu despre cum să aşeze la loc un picior rupt sau să prepare o poţiune. Vă las în mâinile ei pricepute şi, fie că vă place, fie că nu, o să vă fie mai bine. Dumnezeu ştie că e mai frumoasă decât mine şi are o inimă mai blândă.

Alf Wilson preluă postul de ofiţer secund pe *Centaur* şi rămase la cârmă în timp ce intrară în gura fluviului Lunga la începutul următorului sezon de vânătoare. Fiecare persoană de la bord, femeie sau bărbat, era copleşită de emoţie la întoarcerea anuală la Fort Providence. Erau cu toţii nerăbdători să vadă cum îngrijise Fundi aşezarea în timpul ploilor, să afle dacă erau tot aşa de mulţi elefanţi pe

dealurile din ţinutul Lozi şi să descopere cât praf de aur adunaseră femeile în lipsa lor.

Aboli încerca fără succes să-şi mascheze nerăbdarea de a fi din nou împreună cu soţiile şi copiii lui: Falia şi Zete adăugaseră între timp şi alte capete la ceata lor. Mai aveau două fetiţe şi încă doi fii.

La fel ca întotdeauna, Fundi îi aşteptă pe debarcaderul de sub fort şi-i întâmpină pe Sarah şi pe Tom la mal. Totul era bine la fort şi nu avură de reparat prea multe stricăciuni provocate de ploaie. Sarah scoase pânza de pe clavecin, apăsă câteva clape şi zâmbi când notele se auziră clar. Apoi începu să cânte refrenul de la *Spanish Ladies.*

Aboli îi ceru lui Fundi să-i spună ce veşti avea despre trib şi familia lui, dar acesta nu ştia nimic, căci ploile fuseseră foarte abundente în acel sezon, iar pe râu nu se putuse naviga. Nicio canoe din satul lui Bongola nu ajunsese la fort. Aboli nu-şi găsi locul cât timp se descărcă marfa de pe *Centaur,* nici cât făcură reparaţii la fort şi pregătiră expediţia în amonte spre ţinutul Lozi. Se postă la timona bărcii din faţă când fură gata, în sfârşit, să plece din Fortul Providence.

Primul semn că ceva nu era în regulă apăru când ajunseră la satele de la marginea ţinutului, pe care le găsiră părăsite. Deşi cercetară zona din jurul fiecărei aşezări, nu aflară niciun suflet de om, nici vreun alt indiciu despre ce se întâmplase cu locuitorii.

Temându-se de ce aveau să găsească acolo, vâsliră cât de repede putură mai departe, spre satul lui Bongola, trăgând bărcile în porţiunile cu apă mai puţin adâncă şi continuând drumul câtă vreme era suficientă lumină pentru a distinge malurile de o parte şi de alta şi pentru a ocoli stâncile din canal.

Ajunseră acolo devreme, într-o după-amiază. O linişte îngrozitoare plutea peste dealuri: niciun sunet de tobă sau de corn, nimeni care să le strige bun-venit. Observară imediat grădinile din jur năpădite de buruieni. Trecură apoi de prima baracă de pe mal. Acoperişul de stuf fusese ars, iar pereţii erau goi şi pustii, cu tencuiala din nămol spălată de ploi.

Niciun om din bărci nu vorbea. În timp ce trăgea cu

toată puterea de vâsla lungă, faţa lui Aboli era o mască înfiorătoare de disperare. Se uitau la ruinele satului în timp ce treceau pe lângă ele, la barăcile arse, la grădinile părăsite şi la staulele goale. Pe crengile de sus ale copacilor stăteau o mulţime de vulturi, siluete sumbre, cocoşate şi cu ciocurile încovoiate. Mirosul dulceag şi greţos al morţii şi al putrefacţiei plutea în aer.

Pe plajă, la debarcader, era o singură canoe, cu fundul găurit. Cadrele de lemn pe care bărbaţii uscau peştele prins căzuseră, iar plasele erau abandonate în grămezi dezordonate. Aboli sări peste bord când apa ajunse până la brâu, apoi înaintă cu greu până la mal şi alergă pe plajă spre poteca acoperită cu iarbă ce ducea spre barăcile ocupate de Falia şi de Zete.

Tom se duse după el, dar nu reuşi să-l prindă din urmă decât atunci când ajunse la un grup mic de barăci, înconjurat de un *boma*[38] de crengi ţepoase. Aboli rămase în dreptul intrării deschise, uitându-se la barăcile arse ale soţiilor şi copiilor lui. Tom rămase lângă el, dar niciunul nu vorbi. Apoi Aboli înaintă şi se aşeză în genunchi. Din cenuşa subţire şi albastră, ridică un craniu micuţ şi-l ţinu în căuşul palmelor de parcă ar fi fost un pocal sfânt. Craniul fusese zdrobit de o lovitură grea. Se uită la orbitele goale şi lacrimile începură să îi curgă pe faţa acoperită de cicatrice. Însă vocea îi era calmă când ridică ochii spre Tom şi spuse:

— Stăpânii de sclavi ucid mereu copiii, pentru că sunt prea tineri ca să supravieţuiască marşului spre coastă. Greutatea lor nu face decât să le slăbească pe mamele care trebuie să-i care. Atinse adâncitura profundă din craniul micuţ, apoi adăugă: Vezi cum au ţinut-o pe fetiţa mea de glezne şi au dat-o cu capul de tocul uşii de la baracă? Era fata mea frumoasă, Kassa, zise el, ridicând craniul la buze şi sărutând rana înfiorătoare.

Tom nu putea să suporte atâta durere. Întoarse privirea şi văzu câteva cuvinte în arabă pe care cineva le scrisese cu un băţ carbonizat pe peretele barăcii fără acoperiş: „Allah e mare. Nu există alt Dumnezeu decât Allah”. Acele cuvinte confirmau identitatea celor care se făceau vinovaţi

[38] Gărduleţ (în afrikaans în original). (n.tr.).

de asemenea orori. Când vorbi într-un târziu, vocea îi era înăbuşită de groază.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă el.

— Poate cu o lună în urmă, zise Aboli ridicându-se. Poate în urmă cu mai mult timp.

— Coloanele de sclavi trebuie să se mişte încet, nu? întrebă Tom. Cu lanţurile, cu femeile şi copiii...

— Da, încuviinţă Aboli. Se mişcă foarte încet şi e un drum lung şi obositor spre coastă.

— Putem să-i prindem, spuse Tom cu o voce sigură şi puternică, dacă plecăm imediat şi mergem întins.

— Da, zise Aboli, o să-i prindem. Dar mai întâi trebuie să-mi îngrop morţii. Fă pregătirile pentru marş, Klebe, iar eu o să fiu gata de plecare înainte de prânz.

Aboli identifică încă două schelete mici printre ruine şi buruieni. Oasele erau împrăştiate şi mestecate de prădători, însă îşi descoperi copiii după brăţările de mărgele pe care li le dăduse şi care erau răsucite pe oasele micuţe. Erau cei mai tineri băieţi ai lui – nu aveau nici doi ani. Le adună rămăşiţele şi le puse într-o pelerină din piele argăsită.

Le săpă mormântul în podeaua barăcii în care fuseseră concepuţi şi îi îngropă la un loc. Apoi îşi deschise o venă la încheietură, lăsând să picure ceva sânge pe mormânt, şi se rugă strămoşilor săi să primească binevoitori sufletele copiilor lui.

Când ajunse la debarcader, văzu că Tom aproape terminase pregătirile de plecare. După ani întregi de experienţă în vânarea turmelor de elefanţi, fiecare om ştia foarte bine ce are de făcut. Erau trei grupuri de câte cinci oameni, conduse de Tom, Alf Wilson şi Luke Jervis. Trei marinari aveau să rămână să păzească bărcile.

Fiecare om din expediţie îşi căra armele, praful de puşcă şi gloanţele, precum şi burduful cu apă, pătura şi suficientă mâncare pentru o săptămână. Totul însemna o greutate de peste douăzeci şi cinci de kilograme. După ce terminau proviziile, trăiau din ce găseau în natură.

— Trebuie să rămâi aici cu bărcile, îi spuse Tom lui Sarah, desfăşurând sabia Blue Neptune din pânza în care o păstra.

Nu lua cu el arma lungă la vânătoarea de elefanţi, căci îi îngreuna mersul, dar acum avea să-i folosească.

— Vor fi lupte şi multe alte pericole, îi explică el în timp ce-şi prindea cingătoarea la mijloc.

— De asta trebuie să merg cu voi. Vor fi mulţi răniţi şi nu aveţi pe nimeni care să-i îngrijească. Nu pot să stau aici, răspunse ea cu o privire de neclintit.

Îşi împachetase deja trusa cu medicamente şi pătura. Tom ştia din experienţă că era inutil să se certe cu ea. Aşadar, fu de acord.

— Stai aproape de mine! Dacă dăm de vreun pericol, să faci ce-ţi spun, femeie, şi măcar de data asta nu sta să te cerţi cu mine!

Conduşi de Aboli şi de Fundi, înaintară în şir indian printre ruinele satului. Trecură în drum pe lângă multe alte schelete, tot ceea ce rămăsese din bătrânii, femeile şi copiii consideraţi prea slabi de către negustorii de sclavi ca să supravieţuiască marşului spre coastă. Răsuflară uşuraţi când lăsară în urmă acea scenă a morţii şi a dezolării, continuând să înainteze pe drumul croit de şirurile de prizonieri Lozi în timp ce erau conduşi spre dealurile din nord.

Aboli şi Fundi mergeau într-un ritm ucigător. Fundi căra arcul mare pentru elefanţi pe un umăr şi o tolbă cu săgeţi otrăvite pe celălalt. Şi el îşi pierduse familia în măcelul şi jaful acela.

După estimarea făcută de Tom, parcurseră şaisprezece kilometri în primul marş; le dădu voie să se oprească numai după ce noaptea fără lună deveni prea întunecată ca să mai vadă pe unde calcă. Dormi iepureşte cu Sarah lângă el, sub pături. Curând după miezul nopţii, sări în picioare când un strigăt înspăimântător răsună de pe vârful dealului de deasupra lor. Era o voce omenească, strigând la ei în limba Lozi.

— Ce fel de oameni sunteţi?

— Eu sunt Tom, prietenul vostru, strigă el.

— Eu sunt Aboli, soţul lui Zete şi a lui Falia.

Aboli mai puse lemne pe foc, făcându-l să lumineze mai tare.

— Eu sunt Fundi, vânătorul de elefanţi. Veniţi la noi,

oameni din tribul Lozi!

Apoi apărură dintre copacii întunecaţi, umbre mişcătoare în lumina focului preschimbându-se în siluete omeneşti. Erau mai puţin de o sută de supravieţuitori ai raidului, o mare parte femei; dar peste cincizeci dintre ei erau războinici încă înarmaţi, cu suliţe, cu arcuri grele pentru elefanţi şi cu tolbe pline cu săgeţi otrăvite.

O masă mare de oameni se aşează pe vine în jurul focului, iar bătrânii le descriseră pe rând atacul care luase satul prin surprindere, masacrul şi răpirea sclavilor.

— O parte dintre oamenii noştri au reuşit să fugă în pădure; alţii erau la vânătoare sau la strâns de buruieni şi miere sălbatică, aşa că am scăpat, explicară ei.

— Dar familia mea? întrebă Aboli.

— Le-au luat pe Falia, pe Zete şi pe fiii tăi, Zama şi Tuia, îi spuseră ei. I-am văzut în lanţuri când am spionat caravana de sclavi de la distanţă.

Rămaseră aşa toată noaptea, enumerându-i pe toţi cei care pieriseră şi pe cei care fuseseră răpiţi. În zori, când veni momentul să-şi reia urmărirea, Tom le ordonă bătrânilor şi femeilor să se întoarcă în sat şi să-şi îngroape morţii, apoi să cultive pământul ca să nu moară de foame, ceea ce fără îndoială avea să se întâmple după un asemenea dezastru.

— O parte dintre oamenii mei sunt acolo. Vor vâna ca să vă hrănească până când se vor coace culturile.

Aceştia plecară ascultători, iar Tom îi adună pe războinicii Lozi rămaşi. Îi ştia pe majoritatea după nume şi vânase cu câţiva dintre ei.

— Noi mergem după caravană. O să-i eliberăm pe cei răpiţi, le spuse el. Vreţi să veniţi cu noi?

— Am vrut să ne luăm după ei, dar arabii au beţe de foc şi ne-a fost frică, spuseră ei. Dar şi voi aveţi beţe de foc îngrozitoare, aşa că o să venim cu voi.

Fundi îi alese pe cei mai descurcăreţi şi mai îndemânatici vânători şi-i trimise înainte ca iscoade, ca să descopere orice ambuscadă sau capcană pusă pe drum de negustorii de sclavi. Când porniră din nou la drum, îi păstră pe ceilalţi membri ai tribului cu ei, luând-o pe calea deja bătută de sclavi către nord.

Merseră întins de la prima lumină a dimineţii până la căderea întunericului şi, cu toate că urmele lăsate de caravana de sclavi erau prea vechi şi prea şterse ca să le mai descifreze măcar Fundi şi Aboli, ştiau că parcurseseră într-o zi tot atâta cale pe cât făcuseră coloanele lungi de sclavi înlănţuiţi în decurs de şase zile. În timpul zilei, trecuseră pe lângă tot atâtea tabere de noapte, iar dovada erau adăposturile cu acoperişuri superficiale şi focurile de tabără stinse.

A doua zi plecară din nou dis-de-dimineaţă şi, până la prânz, găsiră rămăşiţele unor victime din rândul sclavilor. Erau doar aşchii de os şi fâşii de prins la brâu îmbibate de sânge, întinse lângă potecă, pentru că arabii scoseseră lanţurile de la cadavre, iar animalele necrofage devoraseră restul.

— Aceştia erau cei slabi, zise Fundi. Au murit de oboseală şi de inimă rea. Vom mai găsi mulţi înainte să prindem caravana din urmă.

Cu fiecare zi, urmele deveneau tot mai proaspete şi mai uşor de descifrat. Drumul era mereu însemnat de popasuri vechi, unde caravana se oprise peste noapte, şi de rămăşiţele celor care nu supravieţuiseră greutăţilor călătoriei.

După zece zile ajunseră la o răscruce de drumuri, unde coloana de sclavi din ţinutul Lozi din sud se alăturase unei coloane mult mai numeroase, ce venea din vest, din ţinutul marilor lacuri de apă dulce. Fundi şi Aboli examinară locul în care cele două caravane făcuseră popas în prima seară de după unirea lor.

— Acum sunt peste două mii de sclavi în coloană. Am numărat locurile de dormit.

Aboli îi arătă lui Tom iarba bătătorită de sclavi când se culcaseră peste noapte.

— Majoritatea cară o greutate mare, poate provizii cu mâncare, cereale şi carne uscată de vânat.

— De unde ştii? întrebă Tom.

— Urmele adânci de călcâi în pământ arată că sunt împovăraţi. Pe urmă au aruncat câteva coşuri goale pentru mâncare lângă focurile de gătit şi au lăsat înăuntru cereale şi resturi de carne, explică Aboli. Dar sunt forţaţi de arabi şi

să care mulţi colţi de fildeş.

— Fildeş? Asta stârni interesul lui Tom. Unde or fi găsit fildeş?

— L-au furat arabii din satele în care au năvălit, iar omanezii sunt vânători ca şi voi.

Fundi se alăturase discuţiei.

— Cum îţi dai seama că au fildeş?

Aboli îl duse în capătul opus al taberei şi-i arătă nişte semne de pe pământ.

— Aici au pus colţii peste noapte.

Urmele lungi şi curbate din pământ erau atât de vizibile, încât le putea distinge şi Tom.

— Sunt aproape o sută şaizeci de paznici şi de negustori arabi în caravană.

Aboli îl conduse spre îngrăditurile acoperite cu crengi spinoase care îi adăpostiseră pe paznici pe timpul nopţii şi-i arătă saltelele din iarbă tăiată pe care dormiseră.

— Câte una pentru fiecare în parte şi am numărat şi urmele de paşi.

— Cum poţi să deosebeşti urmele arabilor de cele ale sclavilor? vru Tom să ştie.

— Arabii poartă sandale. Mulţi au câini mari în lesă... aici se văd urmele de labe. Îi folosesc ca să sperie sclavii şi să-i prindă pe cei care fug.

— Am pierdut aproape o oră aici, interveni Tom, Ştim cu câţi duşmani avem de-a face. Să mergem după ei.

Această mulţime uriaşă de femei şi de bărbaţi împovăraţi se mişca acum mai încet decât înainte, iar şirul mult mai mic de urmăritori, călţi de anii petrecuţi vânând turmele de elefanţi, câştiga teren cu repeziciune.

Pe la mijlocul dimineţii, în a şaptesprezecea zi de când plecaseră din satul lui Bongola, două iscoade se întoarseră în fugă la coloana de urmăritori, în fruntea acesteia mergeau Tom şi Sarah, care reuşea, cu pasul ei lung să menţină ritmul alert.

— Am văzut în faţă fumul focurilor de tabără, strigară ei înainte de a ajunge în fruntea coloanei.

— Rămâi cu Luke şi cu Alf, îi ordonă Tom lui Sarah, apoi îi făcu semn lui Aboli să se apropie.

Cei doi merseră înainte, în acelaşi ritm pe care-l

foloseau când se apropiau de turmele de elefanţi, în ultimele faze ale vânătorii. Iscoadele Lozi îi îndrumară către vârful unui deluşor de granit, de unde aveau o vedere asupra regiunii pe o rază de câţiva kilometri.

Fumul sutelor de focuri de gătit se înălţa spre cerul albastru şi senin la doar câţiva kilometri în faţă.

— I-am prins acum, se bucură Tom.

Îi preluă, şi pe cei care se aflau la poalele dealului şi continuară să meargă în acelaşi ritm rapid. După o oră, ajunseră la tabăra pustie unde focurile încă fumegau. Poteca lată, bătătorită de mii de picioare goale, şerpuia printre copaci. Înaintară pe acelaşi drum şi se opriră fără să vrea când auziră un sunet îndepărtat: părea un cântec funebru intonat de o mie de voci, blând în bătaia aspră a soarelui de amiază, dar sfâşietor de frumos. Sclavii deplângeau pierderea unui tărâm pierdut, a casei şi a celor dragi, pe care nu aveau să-i mai vadă niciodată.

Tom studie terenul din faţă.

— O să-i ocolim prin dreapta, zise el arătându-le cu mâna. Trebuie să ajungem în faţa coloanei şi să-i urmărim când trec, ca să ştim numărul lor exact şi în ce formaţiune se deplasează.

Ieşiră din desişul de copaci şi înaintea lor se deschise o câmpie ce se întindea până la linia orizontului; câmpul înverzit sclipea în nuanţe palide şi gălbui, ca un miraj în lumina soarelui. Dealurile *kopje*[39] păreau nişte mici insule în întinderea mare, iar din loc în loc se vedea câte un arbore acacia cu vârful plat. Turmele de vânat erau împrăştiate pe suprafaţa câmpiei, zebre, gnu şi gazele. Girafele îşi întindeau gâtul maiestuos ca să se hrănească cu frunzele de acacia, iar uneori, în iarba deschisă la culoare, apărea câte un rinocer masiv, negru şi cornut.

La trei sau patru kilometri distanţă, în partea stângă, un nor fin de praf indica poziţia caravanei de sclavi, iar Tom şi Aboli se puseră rapid de acord în privinţa următoarei mişcări. Un deal conic de granit se afla oarecum în calea coloanei îndepărtate. Vârful acelui deal putea să le ofere o poziţie foarte avantajoasă, dar trebuiau să se mişte repede.

---

[39] Deal mic în regiuni de câmpie (în afrikaans în original(. (n.tr.).

Lăsară iscoadele Lozi ascunse între copaci şi o luară la fugă amândoi prin câmpie.

Erau aproape epuizaţi când ajunseră la poalele dealului, de cealaltă parte a caravanei ce se apropia, aruncându-se la pământ' să-şi tragă sufletul. De îndată ce îşi reveniră, băură câteva guri de apă din burduf, apoi se ridicară în picioare şi urcară pe versantul pietros al dealului.

Înainte de a ajunge în vârf, se culcară din nou la pământ şi aruncară o privire precaută peste creastă. Partea din faţă a caravanei se afla la o distanţă de un kilometru şi jumătate pe câmpie şi avea să treacă prin apropiere de poalele dealului pe care urcaseră.

Mii de siluete mici înaintau cu greu, înşiruite, pe o lungime de aproape cinci kilometri spre marginea pădurii. Era exact aşa cum îşi imaginase Tom din felul în care Aboli îi descifrase semnele. În fruntea coloanei se afla un bărbat impresionant, călare pe un armăsar arab. Era îmbrăcat în haine lungi şi verzi, iar capul şi faţa îi erau acoperite cu un turban vaporos de aceeaşi culoare. Doar ochii îi rămăseseră neacoperiţi. Două sclave negre, complet goale, păşeau pe lângă cal, ţinând deasupra călăreţului un parasolar mare.

Ceilalţi arabi mergeau de-o parte şi de alta a coloanei. Cu ajutorul telescopului, Tom numără o sută cincizeci şi patru de paznici. O sută treizeci şi şase erau pedestraşi, iar ceilalţi mergeau călare. Toţi purtau haine lungi şi erau bine înarmaţi. Călăreţii se plimbau în faţă şi în spate de-a lungul coloanei, îndemnând oamenii la marş.

Sclavii erau prea mulţi pentru a fi număraţi cu exactitate, însă Tom îşi dădu seama că estimarea iniţială făcută de Aboli, de două mii de oameni, era aproape de adevăr. Majoritatea erau goi, atât femeile, cât şi bărbaţii. Purtau pe mijloc câteva fâşii de piele argăsită sau bucăţi zdrenţuite de pânză. Toţi erau legaţi. Copiii erau prinşi la un loc, în grupuri de cinci sau şase, având frânghii din scoarţă împletită sau din piele netăbăcită în jurul gâtului. Pe ei paznicii nu-i legaseră în lanţuri.

Capetele şi trupurile sclavilor erau cenuşii de praf, iar sudoarea se scursese prin acesta, dându-le o înfăţişare nepământeană. Toţi duceau câte ceva; chiar şi copiii aveau vase sau coşuri cu cereale pe cap. Femeile ţineau păturile

şi lucrurile paznicilor sau coşuri şi burdufuri cu apă. Bărbaţii cărau fildeşul. Prin lentila telescopului, Tom văzu că duceau sute de colţi de fildeş. Unii erau atât de mari, încât era nevoie de patru oameni ca să care o bucată.

Coloana se apropia tot mai mult de poalele dealului pe care se aflau ei, astfel că acum distingeau şi mai multe detalii, auzind totodată cântecul de jale. O femeie aflată aproape de fruntea coloanei scăpă coşul de pe cap şi se prăbuşi la pământ, trăgându-le după ea şi pe celelalte trei de care era legată. Acestea încercară să o ridice din nou, dar era prea slăbită ca să mai reziste.

Agitaţia îi făcu pe patru dintre paznici să se apropie în fugă. O ridicară pe fata căzută, iar Tom auzi strigătele lor furioase în timp ce încercau să o pună din nou pe picioare. Atunci, unul dintre ei începu să o biciuiască. Lovi de sus, ţintind mai întâi pulpele fetei; apoi, când văzu că izbiturile nu aveau niciun efect, începu său lovească spatele şi fesele. Pocnetul ascuţit al biciului pe pielea dezgolită se auzea limpede în aerul încins.

În cele din urmă, paznicii se resemnară faţă de pierderea suferită. Unul îngenunche şi desfăcu lanţurile de la încheietura fetei, apoi o prinse de glezne şi-i târî corpul lângă potecă. Tovarăşii săi îndemnară coloana să îşi reia marşul, lăsând trupul gol şi prăfuit al fetei acolo unde îl lăsaseră.

Coloana era acum atât de aproape de *kopje,* încât se vedeau feţele sclavilor cu ochiul liber. Deodată, Aboli se încordă şi-l apucă pe Tom de braţ. Îi arătă spre mijlocul coloanei, iar Tom avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă ce anume îl agitase aşa. În partea aceea se afla încă un grup de copii, amestecaţi în dezordine şi legaţi la un loc cu o frânghie subţire în jurul încheieturilor. Fiecare copil purta pe cap o legătură sau un coş, mărimea şi greutatea fiecăruia crescând proporţional cu vârsta şi puterea celui care îl ducea. Băiatul din capul şirului era cel mai înalt. Mergea mândru şi cu un pas uşor, în timp ce restul erau copleşiţi de oboseală şi de disperare.

— Zama, zise Aboli. Fiul meu cel mare. Iar în spatele lui e Tuia. Vocea lui era calmă, dar în ochi i se vedea o furie grozavă, arzătoare. Acolo sunt şi Zete şi Falia, în rândul din

spatele lor.

Cele două femei erau goale şi legate la gât, cu sânii grei şi plini de laptele nesupt de copilaşii masacraţi.

Tom nu ştia ce ar fi putut spune ca să-şi liniştească prietenul, aşa că rămaseră tăcuţi şi priviră procesiunea lungă trecând pe lângă ei. Ritmul lor era atât de lent, încât le luă aproape două ore, în ciuda paznicilor care îi îndemnau să meargă strigând şi pocnind din bici.

În urma coloanei venea o haită de hiene şi şacali. Înghiţeau excrementele lăsate în savană de sclavii loviţi de dizenterie şi orice alt rest sau leş. Tom crezu că sclava abandonată murise, dar se înşela. Când hienele o înconjurară, chicotind şi urlând cu o bucurie lacomă, se strădui să se ridice într-un cot, apoi în picioare, dar efortul era mult prea mare. Se prăbuşi, adunându-şi genunchii la piept şi acoperindu-şi capul prăfuit cu braţele goale.

Haita de hiene se dădu puţin în spate, apoi se apropie din nou, dându-i târcoale. O hienă întinse gâtul şi încercă să-i adulmece piciorul. Fata ridică o piatră şi o aruncă, iar animalul se retrase. Apoi, un alt animal uriaş, asemănător unui câine, veni în fugă din spate şi-şi înfipse colţii în umărul ei. Ea se zbătea şi se rostogolea, însă animalul o sfâşie, scuturând capul masiv până când smulse o bucată de carne, pe care o înghiţi. Fata se prăbuşi plângând în pământul prăfos. Mirosul de sânge proaspăt era prea ispititor pentru ca restul animalelor să reziste. O altă hienă sări şi o apucă de picior. Începu să alerge cu ea, târând-o pe spate ca pe o sanie. Tom, sări în picioare, gata să coboare dealul şi să o salveze, însă Aboli îl trase înapoi.

— Arabii sunt încă prea aproape. Arătă spre coada coloanei, la vreo opt sute de metri distanţă. Te vor vedea. Nu putem face nimic pentru ea.

Aboli avea dreptate, desigur, aşa că Tom se aşeză abătut şi se uită cum o altă hienă se năpusti şi o muşcă de burtă, trăgând în sens opus faţă de celălalt animal. O întinseră între ele, iar urletele ei răsunară până în vârful dealului. Imediat se alăturară şi alte animale, sfâşiind-o şi strivindu-i oasele cu fălcile uriaşe, apoi hăpăindu-i carnea. Puterea ei slăbea cu fiecare clipă, până când se sfârşi. În câteva minute nu mai rămase nimic din ea în afara unei

pete umede şi însângerate pe pământ. Haita porni apoi după caravana de sclavi, care se îndepărta.

Tom şi Aboli coborâră din locul lor de observaţie şi se luară după ei, urmărind caravana pe măsură ce şerpuia mai departe, cu soarele furişându-se spre orizont. Când paznicii de sclavi dădură semnalul de oprire pentru noapte şi coloana instala tabăra, se apropiară şi mai mult şi, folosindu-se de paravanul oferit de arborii acacia, cercetară aşezarea, observând cu atenţie locurile pentru cai şi îngrăditurile pentru arabi.

Când soarele apuse şi se făcu întuneric, plecară din tabără în grabă. Într-o oră se întâlniră cu restul grupului, care venea în urma lor. Făcură un foc mic pentru masa de seară şi, în timp ce mâncau, Tom ţinu un consiliu de război, dându-i fiecărui om ordinul de atac de noapte asupra taberei arabilor. De îndată ce terminară de mâncat, porniră din nou la drum.

Strălucirea focurilor de tabără se vedea de la trei kilometri distanţă peste câmpie, aşa că merseră ghidaţi de acestea. Tom şi Aboli aşezară fiecare arcaş Lozi în poziţia cuvenită, repetându-le ordinele ca să nu existe nicio neînţelegere. Apoi îşi ocupară şi ei poziţiile şi rămaseră în aşteptare. Tom ar fi vrut să atace la ora cea mai întunecată – între miezul nopţii şi aurora –, când atenţia şi vigoarea arabilor aveau să fie mult slăbite.

Treptat, focurile aprinse în caravană scăzură, apoi se stinseră, lăsând în urmă mormane de cenuşă roşiatică. Marele Scorpion – cu coada ridicată – traversă cerul pe deasupra lor, până spre linia orizontului. Vocile şi cântecul sclavilor încetară şi o linişte profundă se instală în tabără.

— Acum e momentul, zise Tom în cele din urmă, ridicându-se.

Se apropiară şi făcură o ultimă inspecţie a taberei, asigurându-se că nu se schimbase nimic. Singurul foc care mai ardea era cel de lângă şirul de cai, în crângul de acacii din apropierea taberei.

În jurul focului văzură trei paznici arabi stând la un loc, bând cafea şi vorbind încet, cu ochii spre flăcări. „Asta o să-i orbească”, se gândi Tom şi-i şopti lui Aboli:

— Ia-l pe cel aflat mai aproape de tine.

Se apropiară până când ajunseră la marginea cercului de lumină. Amândoi îşi ţineau săbiile acoperite, ca să nu reflecte flăcările şi să alerteze vreun paznic.

— La atac!

Tom scoase sabia din Teacă şi alergă în pas uşor în spatele arabilor aşezaţi. Îl ucise pe primul cu uşurinţă, cu o lovitură în ceafă, în partea opusă, Aboli ucise încă unul. Mortul căzu cu faţa în foc, iar turbanul şi barba sa lungă şi stufoasă se aprinseră ca o torţă.

Al treilea arab scoase un strigăt înspăimântat şi dădu să se ridice, dar Tom îl înjunghie în gât. Sabia Blue Neptune alunecă uşor, iar următorul strigăt i se opri în gâlgâitul sângelui.

Tom şi Aboli se ghemuiră apoi lângă cadavrele victimelor, pândind orice sunet de alarmă, însă şirurile de cai erau la distanţă de tabăra principală, iar arabii morţi nu făcuseră mai mult zgomot decât ar face orice om adormit care are un coşmar. Totul era nemişcat. Se apropiară de locul în care erau legaţi caii. O altă umbră întunecată le ieşi în cale dintre copaci. Tom îl provocă pe nou-venit cu un fluierat slab pe două tonuri, sunetul unei rândunici de noapte. Semnalul de recunoaştere se auzi imediat, iar Luke Jervis păşi în faţă.

— Totul e în regulă! murmură el, dându-i de ştire lui Tom că se ocupaseră deja de arabii care aveau grijă de cai.

Alesese armăsarul pe care călărise conducătorul arab în ziua aceea şi-i marcase poziţia în şir. Acum îi dezlegă căpăstrul şi-i vorbi încet, mângâindu-l pe frunte şi mânându-l cu gesturi uşoare şi voce blândă. Apoi urcă pe spatele lui neînşeuat. Aboli alese încă un cal şi, după ce încălecă şi el, Tom fluieră uşor spre Luke.

Acesta dădu fuga înapoi la oamenii săi, care înconjuraseră spaţiile în care dormeau paznicii arabi. Aproape în aceeaşi clipă se auziră rafalele focurilor de muschetă de jur-împrejurul periferiei taberei, iar sclipirea ţevilor străpunse întunericul în timp ce marinarii trăgeau de aproape în arabii adormiţi. Un murmur se stârni în toată tabăra, care începea să se trezească la viaţă, şi se transformă în scurt timp în zarvă şi ţipete. Paznicii arabi ieşiră împleticindu-se din adăposturi, pe jumătate adormiţi

şi căutându-şi armele, însă fură întâmpinaţi de rafală după rafală şi de şuieratul săgeţilor trase de războinicii Lozi.

Sclavii nu se puteau mişca, pentru că fuseseră legaţi de ţăruşii de fier înfipţi în pământul tare. Stăteau întinşi pe loc, văitându-se şi strigând de spaimă, sporind şi mai mult starea de confuzie.

Unii dintre arabi trăgeau la rândul lor, încercând să arate o rezistenţă încăpăţânată. Tom galopă de-a lungul liniei, către adăposturile din crengi spinoase, unde la asfinţit îl văzuse retrăgându-se pe conducătorul caravanei. Avea în mână un lemn aprins din focul paznicilor şi-l aruncă pe acoperişul de stuf al adăpostului. Acesta se aprinse imediat, iar flăcările se înălţară, împrăştiind scântei şi luminând pe o rază de aproape o sută de metri. Scos afară de fierbinţeală, arabul ieşi în goană cu puşca într-o mână. Nu avea turban, iar părul uleios şi cărunt îi ajungea până la umeri. Barba îi era încâlcită. Tom întoarse calul, îndreptându-se spre el. Arabul se îndreptă să-l întâmpine şi ridică puşca. Tom se întinse pe gâtul calului şi-l mână direct spre ţeava puştii.

Arabul trase, iar în fumul provocat de praful de puşcă, Tom auzi glonţul şuierându-i pe lângă cap. Se aştepta ca bătrânul să se întoarcă şi să fugă după ce trăsese cu arma, însă el rămase drept şi mândru, neajutorat şi neînarmat, cu capul sus şi cu ochii aprigi, înfruntându-şi moartea. Tom simţi o oarecare admiraţie şi respect când se aplecă spre el, înfigându-i sabia strălucitoare în inimă cu atâta forţă, încât îl ridică de la pământ. Arabul muri înainte de a cădea pe pământ. Tom se întoarse şi privi în jos spre bărbat: în briza nopţii, barba argintie tremura pe pieptul acestuia. Tom ar fi avut remuşcări dacă nu şi-ar fi amintit de copiii masacraţi ai lui Aboli şi de fata care fusese mâncată de vie de haita de hiene. Sentimentul de vinovăţie se stinse repede.

Apoi se răsuci şi privi în spatele armăsarului, de-a lungul rândului. În două locuri, paznicii se adăpostiseră şi se adunaseră în grupuri mici, ce opuneau rezistenţă. Tom îl chemă imediat pe Aboli.

— Trebuie să-i despărţim. Vino cu mine.

Năvăliră asupra lor cu săbiile scoase şi, scoţând strigăte

exaltate de luptă, îi nimiciră unul câte unul. Arabii care supravieţuiră se împrăştiară din calea atacului, aruncând muschetele descărcate şi fugind în întuneric.

— Lăsaţi-i să plece! zise Tom, ordonându-le oamenilor să nu-i urmărească. Nu ajung ei prea departe, o să-i trimit pe Fundi şi pe arcaşii lui după ei de îndată ce se luminează.

În timpul luptei se separase de Aboli şi plecă de-a lungul coloanei să-l caute. Lupta se încheiase, dar tabăra era distrusă. Mulţi sclavi smulseseră din pământ ţăruşii şi se împleticeau în lumina focurilor, strigând şi urlând. Larma era asurzitoare, iar Tom nu-şi putea face strigătele auzite. Când încercă să lovească cu teaca câţiva sclavi pentru a-i linişti, aceştia deveniră şi mai înnebuniţi de spaimă. Renunţă la orice efort de a-i determina să tacă şi continuă să-l caute pe Aboli. Îi văzu calul, dar nu era nici urmă de călăreţ. Simţi un fior de groază la gândul că Aboli fusese împuşcat şi doborât din şa. Îşi îndemnă calul în faţă şi atunci îl zări pe Aboli în mulţime, pe jos, ducând doi băieţi mici în braţe şi strângându-le la piept trupurile prăfuite.

— Sunt nevătămaţi, Klebe, amândoi, îi strigă Aboli, iar Tom îi făcu semn cu mâna şi se întoarse să o găsească pe Sarah.

Ştia că avea să fie undeva în marea de trupuri negre, încercând să-i îngrijească pe cei care aveau nevoie de ajutorul ei. Începu să se teamă pentru siguranţa ei în haosul din jur: putea fi uşor călcată în picioare de mulţimea agitată sau putea să dea peste un arab liber, cu un pumnal încovoiat la curea.

Apoi îi văzu părul auriu în lumina focului şi grăbi calul prin mulţime ca să ajungă la ea. Se aplecă, o prinse de talie cu braţul, o ridică pe cal în faţa lui şi o sărută.

Ea îşi aşeză braţele în jurul gâtului lui şi-l strânse atât de tare, încât îl duru.

— Ai reuşit, dragul meu. Sunt liberi.

— Şi avem şi o mulţime de fildeş arăbesc de luat, zâmbi Tom.

— Fiinţă josnică, zâmbi şi ea. Doar la asta te poţi gândi într-un moment atât de glorios?

— Aşa m-a învăţat tata: fă-le bine tuturor oamenilor, dar la final ţine minte să-ţi încasezi plata.

***

Le luă tot restul nopţii să restabilească ordinea în rândul sclavilor. Majoritatea erau încă în lanţuri, dar de îndată ce se lumină, începură să-i elibereze. Tom găsi o legătură uriaşă de chei la cingătoarea căpeteniei arabe pe care o omorâse. Cheile se potriviră în încuietori şi, după ce îi eliberă, Tom dădu ordin ca sclavii să fie aşezaţi în grupuri, împărţiţi pe triburi şi pe satele de proveniență. Apoi le lăsă responsabilitatea de a-şi alege singuri căpeteniile şi conducătorii.

Sarah se îngriji mai întâi de familia lui Aboli. Cei doi băieţi erau teferi şi încă sănătoşi. Zete şi Falia erau zăpăcite de spaimă, dar Aboli li se adresă cu asprime şi se liniştiră. Când Sarah se asigură că nu mai aveau nevoie de ajutorul ei, se duse printre ceilalţi. Mai întâi se ocupă de copiii care aveau nevoie de îngrijiri medicale. Mulţi erau afectaţi de dizenterie şi le dădu o poţiune care să le strângă stomacul, apoi le tratăcu alifii rănile de la lanţuri şi de la frânghii. Deşi munci neobosită toată noaptea şi în ziua următoare, nu reuşi să ajute toate sutele de oameni cu mica ei provizie de medicamente.

Între timp, Tom îl trimise pe Fundi cu grupul lui de arcaşi după arabii care fugiseră în timpul nopţii. Nu ajunseseră departe şi majoritatea nu erau răniţi. Oamenii lui Fundi îi găsiră repede şi-i puseră la pământ cu săgeţile lor cumplite. Otrava colora carnea din jurul rănii în purpuriu, apoi se scurgea în sânge ca un foc lichid. Nu era o moarte blândă, dar când vânătorii aduseră înapoi capetele tăiate ale victimelor drept dovadă, Tom le privi cu indiferenţă. Faptele celor morţi erau încă proaspete în mintea lui şi încă nu-şi potolise mânia.

Sub comanda ofiţerilor, marinarii răscoliră tabăra şi adunară prada într-un morman, pentru ca Tom să numere şi să noteze totul în jurnal. În afară de grămada de fildeş, găsiră şi un cufăr mic de fier, în cenuşa rămasă din adăpostul comandantului. Rezistase la căldură şi, când îl deschiseră, găsiră înăuntru dinari de aur în valoare de aproape trei sute de lire.

— E un profit frumuşel după o zi de îndeplinit fapte bune, îi zise Tom lui Sarah cu satisfacţie.

Adunară coşurile cu mâncare şi muschetele, butoaiele cu praf de puşcă şi plumbul pentru gloanţe, cupoanele de pânză, sacii cu mărgele, precum şi alte echipamente valoroase.

— Cum o să transporţi tot înapoi la Fort Providence? vru Sarah să ştie. S-ar putea să fie nevoie să le laşi aici.

— O să vedem noi, zise Tom cu încăpăţânare, apoi îi rugă pe Fundi şi pe Aboli să adune căpeteniile sclavilor eliberaţi.

Le explică după aceea acestora că avea să le împartă oamenilor rezervele de hrană şi că femeile şi copiii erau liberi să se întoarcă în sate. Însă, în schimbul libertăţii lor, fiecare trebuia să care bunurile rămase în ţinutul Lozi. După aceea, erau liberi să meargă acasă, la femeile lor. Adăugă apoi că aveau să primească o parte din mărfuri drept plată pentru munca lor. Căpeteniile se arătară încântate de acest aranjament, căci, în mod firesc, câştigurile supuşilor aveau să le revină lor. Până în clipa aceea nu realizaseră că erau liberi din nou, crezând că nu făcuseră altceva decât să schimbe stăpânii de sclavi cu alţii.

Timp de câteva zile, împărţiră mâncarea şi caravanele, apoi Tom trimise femeile acasă. Acestea plecară cântându-şi mulţumirile şi laudele la adresa albilor care le salvaseră. Pe urmă, caravana bărbaţilor împovăraţi porni spre sud, cu Tom şi Sarah călare pe cai arăbeşti în fruntea coloanei.

Tom îi lăsă pe Fundi şi pe douăzeci dintre cei mai buni vânători să patruleze pe drumul sclavilor în restul sezonului uscat. De îndată ce vedeau că se apropie o altă caravană de arabi, Fundi avea ordine să trimită mesageri în fugă la Fort Providence, să-l alerteze pe Tom.

***

Când ajunseră la Fort Providence, Tom îşi dădu seama că avea mai mult de o încărcătură completă de fildeş pentru micuţul *Centaur.*

— Cel puţin, sezonul ăsta nu mai trebuie să vânăm, îi spuse el lui Sarah. O să pot astfel să-i eliberez pe sclavii

aceştia năpăstuiţi din ghearele ticăloşilor de musulmani.

Expresia lui era plină de evlavie, dar ea îi văzu sclipirea din ochi şi nu se lăsă păcălită.

— Aş vrea ca sentimentele tale să fie sincere, Thomas Courtney, dar te cunosc prea bine. Te-ai implicat pentru fildeş şi pentru distracţia oferită de o luptă straşnică.

— Eşti un judecător prea aspru, frumoasa mea, protestă el zâmbind, dar tu de ce te eschivezi? Ţie îţi pasă de plozii aceia, iar eu ţi-i las în grijă. În felul ăsta, amândoi primim ce ne dorim.

— Data viitoare, nu o să mai fie la fel de uşor, îl avertiză ea. Negustorii arabi vă vor aştepta.

— Ah! Dar am şi eu câteva idei despre asta.

Capturaseră aproape două sute de muschete ale arabilor şi numeroase provizii de praf de puşcă şi gloanţe de plumb. În loc să vâneze elefanţi, Tom şi echipa lui antrenau cincizeci de războinici Lozi, transformându-i în muschetari. Îi aleseseră pe cei mai promiţători dintre ei, dar chiar şi acestora le era greu să mânuiască o armă atât de străină de cultura lor. Nu reuşiră niciodată cu adevărat să-şi depăşească teama şi admiraţia pentru arma de foc sau să scape de instinctul de a închide ochii când aşteptau să se declanşeze. Tom înţelese în scurt timp că nu aveau să fie niciodată ţintaşi. Acceptă acest lucru, aşa că îi instrui să tragă în rafale de la distanţă mică, încărcând puştile cu o mână de alice special create să se împrăştie, în loc de un singur glonţ.

În câteva săptămâni, unul dintre alergătorii lui Fundi veni din nord la Fort Providence, cu vestea că o altă caravană de sclavi se apropia dinspre regiunea lacurilor.

— E momentul să vedem dacă strategia mea funcţionează, îi spuse Tom lui Sarah. Presupun că nu te pot convinge să rămâi aici, la Fort Providence, în afara pericolului...

În loc de răspuns, ea zâmbi şi îşi împachetă proviziile medicale.

Când ajunseră în cele din urmă caravana, observară că era mult mai mare şi mai bogată decât cealaltă, dar cu o escortă mai numeroasă, formată din pedestraşi şi călăreţi arabi. Oamenii lui Tom erau aproape de două ori mai puţini.

El şi Aboli îi urmăriră pe arabi zile întregi până când reuşiră să facă un plan de atac.

În scurt timp îşi dădură seama că stăpânii de sclavi aflaseră de soarta primei caravane şi erau cât se poate de precauţi. În timpul marşului trimiteau în faţă câteva iscoade, iar la primul semn de pericol se retrăgeau în formaţiuni defensive, dovedind o strategie militară bine gândită. Când se opreau peste noapte, intrau în adăposturi defensive construite cu grijă, având un cordon de santinele vigilente în jurul taberei pentru a-i apăra de un atac nocturn.

Tom şi Aboli cercetară terenul din faţa coloanei şi găsiră vadul unui râu lat, prin care caravana de sclavi avea să fie forţată să treacă. Înaintară cu toţi oamenii, iar Tom îi aşeză pe toţi în pădurea densă de pe malul opus.

Când caravana de sclavi ajunse la râu, coloana lungă începu să traverseze stângace. Tom îi lăsă pe cei din faţă să traverseze. Apoi, când jumătate din sclavi şi escortele lor ajunseră pe cealaltă parte, le tăie calea şi atacă fruntea coloanei.

Din poziţiile lor bine ascunse, muschetarii Lozi traseră câteva rafale de foarte aproape în paznicii arabi. Folosind muniţia care se împrăştia, nici măcar ei nu puteau rata, iar efectul era ucigător. Lupta fu strânsă o vreme, dar arabii din avangardă fură copleşiţi şi nimiciţi de la primele împuşcături. Când tovarăşii lor de pe celălalt mal încercară să traverseze ca să-i ajute, fură nevoiţi să înainteze în apa până la piept prin curent, fiind împinşi înapoi într-o stare de confuzie de focul precis al marinarilor lui Tom.

Până la căderea nopţii, lupta de pe mal se termină. Oamenii lui Tom îl capturară pe comandantul caravanei şi-i doborâră pe paznicii arabi, reuşind să pună mâna şi pe rezerva lor de pulbere neagră. Tom avea acum avantajul unui număr mai mare de oameni, în timp ce arabii rămaşi pe malul opus dispuneau acum de foarte puţină muniţie.

Tom îşi duse oamenii dincolo de râu şi lansă o serie de atacuri surprinzătoare asupra poziţiilor arabilor, forţându-i pe paznicii de sclavi să se apere şi să termine praful de puşcă rămas. Când muschetele se goliră, îi atacă în forţă şi le distruse linia defensivă. Rămaşi fără muniţie, ultimii

apărători fură nimiciţi într-o luptă disperată corp la corp, în care cei din tribul Lozi îşi folosiră suliţele scurte atacând cu sălbăticie. Ultimii arabi fură împinşi către râu, unde, atraşi de mirosul sângelui din apă, se adunaseră crocodilii.

În urma luptei, Tom eliberă peste trei mii de sclavi, îndreptându-se spre Fort Providence cu un şir lung de cărăuşi care transportau prada.

Deşi iscoadele lui Fundi continuau să supravegheze rutele pentru sclavi, aceea fu ultima caravană care încercă să ajungă pe Coasta Febrei în sezonul acela uscat.

— Trebuie să ne rugăm să ne meargă mai bine data viitoare, îi spuse Tom lui Sarah în timp ce stăteau pe puntea superioară de la pupă a micului *Centaur,* navigând în aval către ocean la începutul Marelui Ploios.

— Dacă ne merge mai bine de atât, o să scufunzi *Centaurul,* îi spuse ea. Nici măcar nu pot folosi cabina, pentru că e plină ochi de colţi de elefant.

— Toţi copiii ăştia ai tăi ne trag în jos, zise Tom acuzator.

Sarah nu rezistase şi îi luase în grijă pe patru dintre cei mai simpatici orfani eliberaţi din caravanele de sclavi. Îi copleşea cu instinctul ei matern şi acum toţi roiau în jurul ei, îmbrăcaţi în haine cusute de ea, sugându-şi degetele şi trăgând-o de fustă.

— Thomas Courtney, eu cred că eşti gelos pe câţiva copilaşi.

— Când ajungem la Capul Bunei Speranţe, o să-ţi cumpăr o bonetă frumoasă ca să-ţi recâştig dragostea, promise el.

Ea deschise gura pentru a-i spune că ar fi preferat un fiu, dar era un subiect dureros pentru amândoi. Aşa că zâmbi şi spuse:

— Şi o rochie frumoasă care să meargă cu boneta. Îl cuprinse de braţ. O, Tom, va fi atât de bine să ajungem din nou la civilizaţie. Chiar şi pentru scurt timp.

***

Califul Omanului, Abd Muhammad al-Malik, era pe moarte în palatul său din Muscat şi nici cel mai înţelept

medic nu putea să-şi dea seama ce anume îi provocase boala misterioasă care-l chinuia. Îi dăduseră purgative până când eliminase sânge, îi tăiaseră venele şi-i luaseră sânge până când ajunsese tras şi pământiu la faţă, cu orbitele vineţii. Îi acoperiseră pieptul cu băşici de la fiarele încinse ca să-i scoată răutatea din corp, însă totul fusese în zadar.

Boala începuse să se manifeste la scurt timp după ce prinţul Zayn al-Din revenise din lungul pelerinaj la Meca şi din locurile sfinte pentru Islam în care tatăl său îi poruncise să meargă drept pedeapsă pentru trădarea lui. La întoarcerea în Muscat, Zayn al-Din îl copleşise pe tatăl său cu cele mai abjecte rugăminţi. Îşi sfâşiase hainele frumoase, îşi zgâriase obrajii şi pieptul cu un cuţit, îşi turnase cenuşă şi praf în cap şi se târâse în patru labe în prezenţa tatălui său, implorându-l să-l ierte.

Al-Malik coborâse de pe tronul său de fildeş, îl ridicase în picioare şi, cu poala propriei haine, ştersese sângele şi mizeria de pe faţa plină a fiului său. Apoi îi sărutase buzele.

— Tu eşti fiul meu şi, chiar dacă te-am pierdut o dată, acum te-am regăsit, spuse el. Du-te şi îmbăiază-te, apoi schimbă-ţi hainele. Pune hainele albastre ale membrilor familiei regale din Oman şi ia loc pe perna din dreapta mea.

Curând după aceea, califul începuse să sufere de dureri de cap cumplite, care-l lăsau ameţit şi confuz. Apoi îl apucaseră crizele de vomă şi convulsiile. Îl durea stomacul şi avea scaune negre, iar urina îi era înroşită de sânge.

În vreme ce medicii continuau să îl trateze şi căutau semne de însănătoşire, boala se înrăutăţea. Unghiile i se colorau în albastru. Părul şi „barba îi cădeau în smocuri. Intra şi ieşea din comă, iar carnea părea să se topească pe el. Capul său chel semăna cu al unui cadavru.

Ştiind că sfârşitul era aproape, treizeci dintre fiii lui se adunară în jurul patului său, în camera întunecată şi neaerisită. Cel mai mare dintre ei, Zayn al-Din stătea cel mai aproape de pat şi conducea rugăciunile incantate pentru ca Allah să uşureze suferinţa tatălui său.

În pauza dintre rugăciuni, Zayn al-Din îşi ridică ochii plini de lacrimi şi privi îndurerat prin cameră spre fratele său vitreg. Ibn al-Malik Abubaker era fiul unei concubine inferioare. Fusese întotdeauna tovarăşul de încredere al lui

Zayn al-Din încă din copilăria petrecută în haremul de pe insula Lamu. Din cauza statutului său inferior în familia regală, Abubaker ar fi putut să se piardă în obscuritate. Dar exista o zicală în deşert conform căreia orice om are nevoie de o cămilă care să-l care peste nisipuri. Zayn al-Din era cămila lui Abubaker. Pe spatele fratelui său vitreg mai mare, Abubaker era hotărât să ajungă într-o zi la putere. Ştia şi că Zayn al-Din avea nevoie de el, căci Abubaker era un slujitor credincios, viclean şi descurcăreţ, devotat fratelui său. Fusese alături de Zayn-al Din în bătălia de la Muscat şi încercase să-l protejeze când otomanii fuseseră înconjuraţi, dar în învălmăşeala aceea, fusese lovit în piept şi aruncat de pe cal.

După bătălie, îşi revenise de pe urma rănii primite şi beneficiase de iertarea noului calif; al-Malik era mereu binevoitor şi generos cu fiii săi. Însă, în loc să-i fie recunoscător, Abubaker îi purta o ură neîmpăcată. La fel ca Zayn al-Din era ambiţios şi şiret, un complotist înnăscut şi lacom de putere. Ştia că, în ciuda iertării primite de la tatăl său, trădarea lui avea să rămână în amintirea califului pentru tot restul vieţii. „Fie ca ea să fie scurtă”, îşi spuse el, privind în jur prin camera aglomerată, înceţoşată de un fum des, şi surprinzând privirea lui Zayn al-Din. Fratele său îi făcu un semn aproape imperceptibil, iar Abubaker plecă ochii, apoi îşi netezi mustaţa în semn că înţelesese.

Abubaker era cel care făcuse rost de praful alb şi amar care făcea treaba în locul lor. Unul dintre medicii care îl îngrijea pe califul tot mai slăbit era omul lui Abubaker. Administrată în doze mici, otrava se acumula în trupul victimei, iar simptomele deveneau tot mai acute. Abubaker şi fratele său conveniseră tacit că venise momentul să-i dea califului doza letală, care avea să-i pună capăt zilelor.

Abubaker îşi acoperi faţa cu turbanul negru, ca şi cum şi-ar fi ascuns durerea, şi zâmbi. A doua zi la aceeaşi oră, fratele său mai mare, Zayn al-Din avea să fie urcat pe Tronul Elefantului. El, ibn al-Malik Abubaker, avea să fie comandantul oştilor şi al flotelor Omanului. Zayn al-Din îi promisese acest lucru, precum şi rangul de imam şi două sute de mii de rupii din vistieria regală. Abubaker se visase mereu un mare războinic şi ştia că steaua lui începea în

sfârşit să răsară şi să strălucească puternic.

— Totul mulţumită lui Zayn al-Din fratele meu sfânt. Fie ca Allah să coboare asupra lui zece mii de binecuvântări, şopti el.

***

Pe înserate, doctorii îi dădură califului o poţiune care să-l ajute să doarmă şi să-l întărească împotriva atacului demonilor de noapte. Deşi al-Malik tuşi, iar doctoria îi curse pe bărbie când îşi întoarse capul, medicii îl ţinură cu grijă şi-i dădură cu linguriţa până la ultima picătură.

Era atât de palid şi de nemişcat pe perne, încât de două ori în timpul nopţii lungi şi fierbinţi îi deschiseră doctorii pleoapele, ţinând o lampă în faţa lui şi urmărindu-i pupilele micşorate.

— Cu dragostea şi bunătatea lui Allah, califul încă trăieşte, spuneau ei de fiecare dată.

Apoi, când primele raze roşiatice ale zorilor străpunseră jaluzelele de la fereastra dinspre est, califul se ridică deodată şi scoase un strigăt puternic şi clar.

— Allah e mare!

Apoi căzu înapoi pe pernele îmbibate de sudoare de pe pat şi un firicel de sânge îi curse din nări şi pe obraji până pe aşternut.

Doctorii se apropiară în fugă, formând un cerc în jurul cadavrului. Cu toate că fiii săi întindeau gâtul ca să-l vadă, era ascuns de privirea acestora. Medicul principal îi şopti ceva vizirului curţii pe un ton lugubru. Apoi, vizirul se întoarse cu faţa spre prinţii aşezaţi pe jos şi intonă cu o voce gravă:

— Abd Muhammad al-Malik, califul Omanului, a murit. Allah să-i primească sufletul!

— În numele lui Dumnezeu, răspunseră toţi într-un cor solemn, mulţi dintre ei cu feţele copleşite de durere.

— Conform dorinţelor tatălui său, Zayn al-Din este succesorul lui pe Tronul Elefantului din Oman. Fie ca Allah să-i binecuvânteze şi să-i dea domnie lungă şi glorioasă.

— În numele lui Dumnezeu! repetară ei, dar niciunul nu părea bucuros de acest anunţ.

Ştiau cu toţii că îi aşteptau zile grele.

***

Dincolo de zidurile oraşului, înaintând în apa mării, se afla o palmă de pământ stâncos. Costişele din vârf coborau abrupt în apa adâncă, atât de limpede încât se vedea fiecare detaliu al coralului gravat ca un mozaic de marmură. Noul calif poruncise să se construiască un pavilion din lespezi de granit roz, bine lustruite, exact pe marginea prăpastiei. Îl numi Palatul Răzbunării. De pe locul lui din colonada umbrită, privea în jos spre suprafaţa apei şi urmărea umbrele lungi şi întunecate ale rechinilor care înotau în reciful de jos. Când palatul fusese construit, nu erau rechini acolo, dar acum erau mulţi şi erau bine hrăniţi.

Zayn al-Din mânca o rodie coaptă când dinainte îi fu adus încă un ofiţer desculţ al tatălui său. Îi tăiaseră părul şi barba şi-i puseseră la gât un simbol al condamnării.

— N-ai fost bun cu mine, bin-Nabula, spuse califul, când eram în dizgraţie şi nu mă bucuram de bunăvoinţa tatălui meu, fie ca Allah să-i binecuvânteze sufletul sfânt!

Scuipă un sâmbure de rodie care-l lovi în plin în faţă pe bătrân. Acesta nici măcar nu clipi, ci se uită cu răceală la torţionarul său. Bin-Nabula fusese comandantul armatei şi al flotei fostului calif: era un soldat mândru.

— Îmi spuneai căţel gras, zise Zayn al-Din dând trist din cap. A fost foarte crud din partea ta.

— Era un nume care ţi se potrivea bine, îi răspunse condamnatul. Şi de atunci ai devenit şi mai rotund în pântec, iar înfăţişarea ta e şi mai respingătoare. Îi mulţumesc lui Allah că nobilul tău tată nu poate şti ce molimă a lăsat asupra poporului său.

— Bătrâne, mereu ai fost guraliv, dar am eu leac pentru viciul acesta. Zayn al-Din dădu din cap spre noul general al armatei. Micii mei prieteni de jos sunt flămânzi. Nu-i lăsa să aştepte.

Abubaker încuviinţă cu o înclinare a capului. Purta o jumătate de armură împodobită, un coif ascuţit şi o eşarfă de mătase brodată la gât. Când se îndreptă de spate, zâmbi. Zâmbetul de pe faţa lui îngustă – cu dinţii încălecaţi

de baracudă – era îngrozitor, dar bin-Nabula nu tresări.

— Mulţi oameni buni au mers pe acelaşi drum înaintea mea, zise bin-Nabula. Prefer compania lor decât pe a ta.

Execuţiile se desfăşuraseră zilnic în ultimele luni de la încoronarea noului calif. Sute de oameni care fuseseră cândva importanţi şi puternici săriseră peste marginea abisului între rechinii care aşteptau. Zayn al-Din ţinea minte orice insultă sau afront, astfel că nici el, nici generalul Abubaker nu se săturau de acest sport.

— Scoateţi-i lanţul, le ordonă Abubaker oamenilor săi.

Nu voia ca bin-Nabula să se scufunde prea repede. Aceştia ridicară lanţurile grele de la gâtul bărbatului şi-l conduseră spre eşafod.

— Ambele picioare, porunci Abubaker, aşa că-i puseră picioarele pe butuc.

Abubaker perfecţionase pedeapsa: rămas fără picioare, condamnatul putea să se zbată la suprafaţă, dar nu putea înota la mal, iar sângele din apă alerta grupul de rechini şi le stârnea pofta de mâncare.

Scoase sabia şi lovi în aer până la picioarele lui bin-Nabula, zâmbindu-i printre dinţii inegali. Bătrânul general se uită la el cu o privire fermă, fără să dea semne de teamă. Abubaker ar fi putut delega această sarcină oricui, dar îi plăcea să se ocupe el însuşi de această treabă pentru fratele lui. Puse marginea sabiei încovoiate pe glezna bătrânului, apreciind lovitura cu ochii îngustaţi.

— O singură lovitură, îl încurajă Zayn al-Din altfel o să te sancţionez, frate.

Abubaker ridică sabia, se opri o clipă, apoi lovi. Oţelul şuieră prin aer, apoi tăie oasele şi carnea până ajunse la butuc. Piciorul alb cu vene albastre căzu pe podeaua lustruită de granit, iar Zayn al-Din bătu din palme.

— O lovitură bună, într-adevăr. Dar poţi să o faci şi a doua oară?

Abubaker şterse sabia cu bucata de mătase întinsă de un sclav, apoi se pregăti pentru cealaltă gleznă. Un şuierat şi un pocnet, iar oţelul se înfipse adânc în lemnul butucului. Zayn al-Din râdea în hohote.

Soldaţii îl duseră pe bin-Nabula până pe marginea prăpastiei, lăsând o dâră roşie şi udă pe lespezile de granit

roz. Zayn al-Din sări de pe perne şi şchiopătă până la parapetul jos care-l proteja să nu cadă. Se aplecă peste zid şi privi în jos.

— Peştişorii mei te aşteaptă, bin-Nabula, Mergi cu Domnul!

Soldaţii îl aruncară peste margine, iar haina se umflă în jurul lui în cădere – dar el nu scoase niciun sunet. Unii ţipau până ajungeau jos, iar lui Zayn al-Din îi plăcea asta. Bin-Nabula lovi suprafaţa apei şi se scufundă la adâncuri din pricina inerţiei. Apoi, apa tulburată se limpezi şi îl văzură plutind spre suprafaţă. Rămase acolo, încercând să-şi ţină capul la suprafaţă, dar apa din jurul lui se coloră în roşu.

— Acolo! Zayn al-Din arătă în jos cu un deget tremurat şi ţipă încântat. Priveşte la peştii mei minunaţi!

Siluetele întunecate se mişcau agitate, apropiindu-se în viteză de suprafaţă, dându-i târcoale bătrânului care se zbătea.

— Da, micuţii mei, haideţi! Veniţi!

Exact atunci primul rechin se năpusti şi bin-Nabula fu tras în adâncuri. Dar apa era atât de limpede, încât Zayn al-Din putea urmări orice detaliu al banchetului pe care îl pregătise.

După ce distracţia se termină şi nu mai avură ce vedea, Zayn al-Din se întoarse la mormanul de perne de sub paravanul de mătase şi ceru un şerbet rece de băut. Apoi îi făcu semn fratelui său să vină lângă el.

— A fost bine, Abubaker, dar e mai satisfăcător atunci când ţipă. Cred că diavolul acela bătrân a tăcut doar ca să-mi ştirbească bucuria.

— Bin-Nabula a fost mereu un ţap încăpăţânat, încuviinţă Abubaker. Erau şase sute douăsprezece nume pe lista pe care mi-ai dat-o. E trist, Maiestate, dar bin-Nabula a fost numărul şase sute. Suntem aproape de capătul listei.

— Nu. Nu, dragul meu frate, nu suntem nici pe departe la final, încă nu ne-am ocupat de unul dintre şefii duşmanilor noştri.

— Dă-mi numele banditului. Abubaker îşi dezveli dinţii strâmbi într-o grimasă prea sălbatică pentru a se numi zâmbet. Spune-mi unde să-l găsesc şi o să-l caut pentru tine.

— Dar, frate, îl ştii prea bine. Şi tu ai o răfuială cu el.

Zayn al-Din se aplecă în faţă, cu burta atârnată în poală, şi îşi ridică tivul hainei, masându-şi încet glezna deformată.

— Chiar şi după atâţia ani, tot mă mai doare piciorul când tună. În ochii negri ai lui Abubaker se aprinse o luminiţă, iar Zayn al-Din continuă încet: Nu mi-a plăcut să mă tragă de capătul unei funii pe poarta Muscatului.

— Al-Salil, dădu din cap Abubaker. Diavolul cu părul roşu şi cu ochii verzi. Ştiu unde să-l găsesc. Tatăl nostru sfânt, Allah să-i binecuvânteze memoria, l-a trimis în Africa să redeschidă rutele comerciale pentru caravanele noastre.

— Ia câte corăbii şi câţi oameni ai nevoie, Abubaker. Du-te în Africa. Găseşte-l şi adu-mi-l înapoi, vătămat, dacă vrei, dar viu. M-ai înţeles?

— Vătămat, dar viu. Am înţeles perfect, Maiestate.

***

yasmini se îndepărtă de mal. Îşi supse şi mai tare abdomenul plat în apa rece şi ridică mâinile deasupra capului. Dorian stătea întins pe nisipul alb şi aspru şi o privea. Deşi făcuseră dragoste cu doar câteva minute înainte, nu se sătura să privească trupul ei ca de fildeş. Înflorise de când plecase dintre zidurile haremului. Acum deborda de curiozitate şi de încântare faţă de minunile din jurul ei, iar când erau singuri, simţul umorului şi ghiduşia ei îl cucereau.

Yasmini intră în lac până la brâu, apoi luă în căuşul palmelor puţină apă dulce şi o duse la buze. Când înghiţi, câteva picături i se scurseră printre degete până pe piept. Acestea captau lumina soarelui şi străluceau ca un colier de diamante pe pielea ei netedă. Sfârcurile i se întăriră din cauza apei reci şi se înălţară înviorate.

Se întoarse şi-i făcu din mână. Apoi, tremurând nemulţumită de apa rece, se scufundă până când nu i se mai văzu decât capul. Părul ei, însemnat de şuviţa argintie, plutea într-un nor negru în jurul feţei ca de lotus.

— Curaj, stăpâne! Haide! îl invită ea, dar el făcu leneş un semn din mână a refuz.

Acest repaus era atât de încântător după atâtea luni de

marş pe coastă.

— Marele şeic, marele războinic şi învingător din Muscat se teme de puţină apă rece? îl tachină ea.

El zâmbi şi clătină din cap.

— Nu mă tem de apă, dar mi-ai epuizat toată forţa, îndrăzneaţo!

— Acesta a fost scopul meu! zise ea izbucnind în râs, apoi se ridică brusc şi îl stropi cu apa rece.

— Femeie vicleană! Dorian sări în picioare. Mi-ai epuizat şi îngăduinţa!

Se aruncă în lac într-o ploaie de stropi şi, deşi ea încercă să scape, o prinse şi se scufundară împreună în adâncuri. Ieşiră ţinându-se unul de altul şi râzând în hohote. După o vreme, expresia ei deveni serioasă.

— Mă tem că nu ai fost sincer cu mine, stăpâne, zise ea. Ceea ce ţin în mâna dreaptă demonstrează că forţa ta nu e deloc epuizată.

— E de ajuns dacă îţi cer iertare pentru că te-am înşelat?

— Nu, nu e deloc de ajuns. Îl cuprinse de gât cu braţele subţiri şi adăugă: Aşa îşi pedepsesc peştii şi crocodilii partenerii atunci când greşesc.

Sări în sus şi îşi încrucişă picioarele pe sub apă în jurul şoldurilor lui.

Ceva mai târziu se întoarseră înapoi pe plajă, încă îmbrăţişaţi şi râzând, abia trăgându-şi sufletul. Se prăbuşiră la marginea apei, iar Dorian ridică ochii, observând poziţia soarelui. Apoi şopti întristat:

— Dimineaţa aproape s-a dus. Trebuie să ne întoarcem, Yassie.

— Încă puţin, îl rugă ea. Uneori mă satur să fac pe sclavul.

— Haide! porunci el ridicând-o în picioare.

Se duseră spre hainele abandonate într-un morman dezordonat şi se îmbrăcară în grabă. Micuţa barcă cu vele fu trasă pe nisip, dar – înainte de a urca la bord – Yasmini se opri şi privi în jur, luându-şi la revedere de la locul minunat în care fuseseră fericiţi şi liberi timp de o oră.

În vârful celui mai înalt copac de pe insulă se aflau doi vulturi cu capetele albe, cu trupurile zvelte şi negre, de un

cafeniu-deschis. Unul dintre ei dădu capul pe spate şi scoase un ţipăt prelung.

— Nu voi uita niciodată strigătul acela, zise Yasmini. Este însăşi vocea acestui ţinut sălbatic.

Dealurile de pe partea opusă a lacului erau doar un contur îndepărtat, de un albastru mai deschis decât al apei. Un şir lung de păsări flamingo roz zburau de-a lungul celuilalt mal. Pasărea din faţă se înălţă pe un curent de aer cald, apoi coborî din nou. Fiecare pasăre se ridică întocmai primei, coborând apoi în acelaşi punct. Efectul era extraordinar, de parcă un şarpe lung şi roz se unduia deasupra apei de azur.

— Nu voi uita nici frumuseţea asta, şopti Yasmini. Aş vrea să rămân aici cu tine pentru totdeauna.

— Este tărâmul lui Dumnezeu, unde omul nu are importanţă, zise Dorian. Dar vino, nu ne putem permite un astfel de vis. Datoria mă ţine departe de tot. Mâine trebuie să plecăm de aici şi să începem marşul înapoi spre Coasta Febrei.

— Doar o clipă în plus, stăpâne, se rugă ea, arătând către norul ciudat şi întunecat, aflat la o distanţă de aproape doi kilometri de locul unde se aflau.

Se ridica de pe suprafaţa lacului la o sută cincizeci de metri, pe cerul neatins al cerului african.

— Ce e acolo? E ca şi cum apa ar fi luat foc, ridicând fum în aer.

— Sunt insecte mici, îi spuse Dorian. Se împerechează pe fundul lacului, apoi se ridică la suprafaţă şi ţes pânze subţiri. Plutesc apoi prin aer pe pânzele acestea, iar vântul le suflă departe.

— Căile lui Allah sunt minunate, murmură ea cu ochi strălucitori.

— Haide, o îndemnă el din nou, şi ţine minte că eşti din nou Yassie, sclava, şi că trebuie să-mi arăţi respectul şi îndatorirea ta.

— Da, stăpâne.

Ea se aplecă până jos, cu palmele adunate în dreptul buzelor, şi întreaga ei atitudine se schimbă imediat. Era o actriţă desăvârşită, iar când se îndreptă de spate, avea deja aerul unei slujitoare, nu al unei prinţese. Se mişcă precum

un băiat când împinse barca în lac, urcând la bord pe la provă.

Se aşezară departe unul de altul când mica ambarcaţiune ocoli capătul insulei, devenind vizibilă din satul de pe continent, aflat la distanţă de o leghe marină. Chiar şi de departe mulţi ochi puteau să-i privească.

Deşi aceste ape erau atât de întinse încât păreau a fi oceanul în sine, se aflau la luni întregi distanţă de Coasta Febrei, iar clima era mai uscată şi mai sănătoasă aici, pe platoul înalt al continentului. Satul Ghandu se întindea pe câţiva kilometri de la malul lacului, fiind centrul comerţului făcut de Oman cu interiorul Africii. De aici, drumul lung al sclavilor şerpuia spre coastă. Se vedeau acum în jur de douăsprezece bărci cu pânze şi canoe apropiindu-se de portul din Ghandu. Navigaseră sute de kilometri de-a lungul lacului şi transportau peşte uscat, fildeş, piei şi gumă arabică, mărfuri adunate din vasta sălbăticie.

Când Dorian şi Yasmini ajunseră aproape de sat, ea strâmbă din nas dezgustată. Aerul plăcut era alterat de mirosul peştelui înşirat pe grătare de lemn şi al barăcilor pentru sclavi. Când Dorian păşi pe mal, Bashir al-Sind, locţiitorul său şef, îl aştepta împreună cu conducătorii militari. Yassie rămase tăcută în spate. Pe Dorian îl copleşi de îndată responsabilitatea conducerii, o datorie de care scăpase în cele câteva momente preţioase petrecute pe insulă cu Yasmini.

— Au sosit femeile, stăpâne, îi spuse Bashir, iar negustorii s-au adunat să primească ordinul de marş.

Dorian merse în sat, printre barăcile în care erau ţinuţi sclavii, prin mizeria şi nefericirea care creau un contrast amar cu frumuseţea şi liniştea de care el şi Yasmini se bucuraseră cu doar puţin timp înainte. În piaţa principală, aşezaţi pe perne moi sub paravanele de mătase ieftină, înconjurat fiecare de propriul anturaj de paznici în haine lungi şi de sclavi de casă, cei cinci negustori îl aşteptau. Aceşti oameni controlau tot comerţul din Ghandu. Erau oameni pioşi şi învăţaţi; discursul lor era cultivat şi făceau complimente într-un stil foarte elaborat. Aveau un comportament nobil şi demn şi erau extrem de bogaţi. Însă Dorian ajunsese să-i dispreţuiască în scurta perioadă de

când se afla în Ghandu, fiind martor la cruzimea comerţului care-i îmbogăţea.

Şi Dorian fusese sclav cândva, însă al-Malik nu îl tratase în acest fel. Sclavia făcuse parte mereu din viaţa lui de adult şi poate tocmai din acest motiv nu se gândise prea mult la asta. Majoritatea sclavilor pe care îi cunoscuse erau instruiţi sau născuţi în captivitate, resemnaţi cu privire la situaţia lor şi, în aproape fiecare caz, erau trataţi cu blândeţe, ca nişte mărfuri preţioase. Dar de când sosise în Ghandu, se confruntase cu o realitate brutală. Fusese forţat să asiste la venirea oamenilor abia capturaţi şi nu fusese o lecţie tocmai plăcută.

Se trezi împărţit între propria umanitate şi iubirea şi datoria faţă de tatăl său adoptiv, califul. Înţelegea că prosperitatea şi bunăstarea poporului său depindeau de acest comerţ. Nu voia să-şi neglijeze obligaţia de a-l proteja, dar nici nu se bucura de ceea ce trebuia să facă.

Era ora rugăciunilor de amiază, aşa că îndepliniră ritualul abluţiunii. Yassie îi turnă apă ca să se spele, iar el se rugă alături de negustori, îngenunchind pe un şir de covoare de mătase, cu faţa spre locurile sfinte din nord. Când îşi reluară locurile sub copertine, Dorian simţi o nevoie puternică de a sări peste discursurile elaborate de început ale negustorilor şi peste schimbul de complimente, trecând direct la ce aveau de discutat. Însă acum comportamentul său semăna atât de mult cu acela al unui arab, încât nu-l lăsa inima să comită asemenea stângăcii. Soarele trecuse de mult de zenit când unul dintre negustori pomeni în treacăt că aveau două sute de sclave pentru el, aşa cum ceruse.

— Aduceţi-le la mine, porunci Dorian, iar negustorii dispuseră ordinul ca femeile să fie aduse în faţa lui.

Dorian observă de îndată că îl păcăliseră: multe dintre sclave erau bătrâne sau bolnave şi nu aveau să supravieţuiască marşului dificil până pe coastă. Simţi că îl cuprinde furia. Venise acolo pentru a-i salva pe acei oameni de la pieire. Avea un firman de la calif care-i obliga să-l asculte, iar ei erau cărpănoşi şi îndărătnici, îşi stăpâni furia. Starea femeilor nu era vitală pentru realizarea planurilor sale. Intenţiona să le includă în caravană doar ca să-i

momească pe prădători să-i atace. O coloană de sclavi compusă doar din bărbaţi putea ridica suspiciuni.

Fără ezitare, Dorian le respinse pe bătrânele slăbite şi pe femeile cu sarcini avansate, în total vreo cincizeci de femei.

Rigorile marşului aveau să le răpună pe cele bătrâne, iar cele însărcinate aveau să nască mult prea devreme. Dorian nu voia să aibă pe conştiinţă moartea prematură a pruncilor. Din acelaşi motiv, refuzase să ia copiii oferiţi de negustori.

— Când plecăm din Ghandu, vreau cele mai uşoare lanţuri pentru marş pentru amărâţii ăştia, îi avertiză el pe negustori.

Se ridică apoi în picioare, în semn că întâlnirea se terminase.

Era o uşurare să părăsească satul acela oribil, urcând dealurile de deasupra lacului, unde aerul era mai dulce şi mai răcoros, iar vederea era splendidă. Dorian îşi instalase tabăra pe versanţi, învăţând din experienţă că oamenii lui rămâneau mai sănătoşi dacă erau ţinuţi la distanţă de satele aglomerate, dacă latrinele erau construite departe de sursa de apă şi dacă regulile halal de pregătire a mâncării erau respectate cu stricteţe. Se întrebase deseori dacă ritualul de spălare dinainte de rugăciuni contribuia la rândul său la starea de sănătate a soldaţilor. Cu siguranţă erau mai puţine boli în taberele lui decât erau pe vremuri pe navele englezeşti, mici şi înghesuite, conduse de tatăl său, pe care navigase Dorian în copilărie.

Deşi era după-amiază târziu, încă nu terminase lucrul din ziua respectivă. A doua zi de dimineaţă aveau să plece devreme în prima etapă a marşului lor şi trebuia să verifice ordinea caravanei.

Cinci sute dintre oamenii săi, alături de sclave, aveau să alcătuiască momeala. Culoarea sclavilor capturaţi era un negru aproape vineţiu. Nici cei mai tuciurii arabi nu aveau culoarea aceea, aşa că Dorian folosi infuzia de coajă de argăsit, în care pescarii de pe lac îşi înmuiau plasele, pentru ca oamenii să-şi vopsească trupurile într-o nuanţă mai apropiată de cea africană. Încă nu era perfect, dar se baza pe faptul că praful şi mizeria adunate în marş aveau să facă

înşelătoria mai eficientă.

Întâlnise şi alte dificultăţi: niciun bărbat nu voia să se dezbrace în public – convingerile religioase interzicea acest lucru –, aşa că fu nevoit să-i lase să poarte fâşii de pânză pe mijloc, deşi se asigurase că erau murdare şi zdrenţuite. Se împotriviseră şi când le ceruse să-şi radă părul de pe cap, dar niciun sclav african nu avea părul lung, aşa că Dorian insistă cu fermitate. Aveau să poarte lanţuri uşoare, dar neîncuiate, care puteau fi aruncate într-o clipă. Fără prea mare plăcere, cei cinci negustori din Ghandu contribuiseră cu o sută de colţi de elefant pentru a creşte ispita. Acestea erau mici şi uşoare, pentru ca oamenii să poarte arme în boccelele de pe cap, alături de fildeş.

Dorian avea să călărească în fruntea coloanei, cu haine lungi şi acoperit de văluri, aşa cum se aşteptau prădătorii. Avea să o ţină pe Yassie aproape. Învăţase să călărească la fel ca bărbaţii în marşul dinspre coastă. Avea să pună un detaşament mic de paznici arabi să flancheze coloana, nu foarte slabi, ca să nu stârnească bănuieli, dar nici într-atât de puternici încât să respingă atacul.

Bashir al-Sind avea să conducă ariergarda cu încă o mie de luptători, rămânând la două sau trei leghe în spate, pentru ca praful să nu fie vizibil pentru iscoadele duşmanului. Semnalul că avangarda era atacată avea să fie o rachetă roşie chinezească. La acest semnal, Bashir trebuia să vină în faţă şi să înconjoare atacatorii, în timp ce Dorian şi oamenii săi aveau să-i blocheze până când Bashir îşi aducea trupele în poziţie de luptă.

— E un plan simplu, decise Dorian după ce îl discută cu Bashir pentru a zecea oară. Vor fi multe lucruri pe care nu le putem prevedea, dar astea sunt riscurile războiului şi le vom înfrunta pe toate pe măsură ce apar. Poate *că fisi* nici nu vor apărea.

Fisi era cuvântul în swahili care însemna „hienă” şi aşa îi denumeau ei pe prădători.

— Vor veni, al-Salil, prevesti Bashir. Au simţit gustul sângelui omanez şi sunt dependenţi de el.

— Roagă-te la Allah să ai dreptate, spuse Dorian, apoi intră în cort, unde sclavul Yassie îi pregătise masa de seară.

***

Ceva nu-mi place la treaba asta, zise Aboli, studiind caravana îndepărtată prin lentilă.

— Spune-mi ce te tulbură, răspunse Tom, cu un sarcasm abia mascat.

Aboli ridică din umeri.

— Oamenii aceia sunt mici de statură, cu constituţii fragile. Merg cu o graţie ciudată, cu pas uşor ca pisicile. N-am văzut niciodată sclavi care să meargă aşa.

La cinci kilometri distanţă de locul în care se aflau, caravana arabă cobora pe povârnişul dealurilor, înaintând sinuos ca un şarpe.

— Sunt în marş de puţin timp. Sunt numai câteva săptămâni de când au plecat din ţinutul lacurilor, explică Tom, mai mult pentru sine decât pentru Aboli. Sunt încă proaspeţi şi în putere.

Nu voia să accepte nicio dovadă care l-ar fi obligat să anuleze atacul. Era prima caravană din sezonul secetos pe care reuşiseră să o intercepteze şi se temuse că sursa bogăţiei lor secase. Era hotărât, aşadar, ca această pradă să nu-i scape.

— Da, bărbaţii sunt tineri şi puternici, dar uită-te la femei!

Tom luă telescopul din nou şi le privi, cu o senzaţie neplăcută în stomac. Femeile aveau pielea, vârsta şi constituţia diferite de cele ale bărbaţilor.

— Sunt din alt trib, spuse Tom, cu un ton mai încrezător decât simţea.

— Nu sunt copii, zise Aboli. Unde sunt copiii?

— Zău aşa, Aboli! zise Tom exasperat. Uneori poţi să faci un trandafir abia cules să miroasă ca un pârţ umed.

Tăcură amândoi o vreme, apoi Tom îndreptă telescopul spre fruntea caravanei. Conducătorul arab călărea pe o iapă cenuşie pătată, cu podoabe alese. Tom observă dintr-o privire că era un călăreţ bun, probabil tânăr. Mergea drept şi relaxat în şa. Avea o puşcă lungă atârnată de spate şi scutul pe umăr. Un purtător de lance călărea în dreapta lui, gata să-i arunce arma, iar în stânga se afla un băiat tânăr. Un sclav de casă sau amantul lui preferat, bănuia Tom.

Arabul purta turbanul albastru al casei regale din Oman, iar coada acestuia era înfăşurată în partea de jos a feţei, aşa că nu i se vedeau decât ochii.

— Mi-ar plăcea să-i încerc iscusinţa, zise Tom forţându-se să-şi depăşească propriile temeri. Pe Dumnezeu, arată ca şi cum ar face faţă cu brio.

— Fildeşul e mic şi, după cum îl cară, e uşor, zise Aboli încet.

Tom se răsti la el:

— Am străbătut o sută şaizeci de kilometri ca să iau fildeşul acela, uşor sau greu, şi am de gând s-o fac. N-o să mă furişez înapoi acasă pentru că ai visat tu urât, Aboli.

„N-ar fi trebuit să-i zic despre visul acela”, se mustră Aboli, apoi spuse cu glas tare:

— Te-am urmat în fiecare aventură nebunească şi necugetată pe care ai născocit-o, Klebe. Poate sunt bazaconiile unui bătrân, dar am de gând să mor alături de tine. Aşa că, dacă insişti, hai să mergem şi să culegem roadele acestea atât de uşor de obţinut!

Tom închise brusc telescopul şi-i zâmbi.

— Să nu vorbim de moarte într-o zi atât de glorioasă ca asta, vechiul meu prieten. Se ridică şi adăugă: Mai întâi ne vom ocupa de coada coloanei, apoi vom merge înaintea lor ca să găsim un loc bun în care să încheiem tranzacţia.

Coborâră spre locul unde Fundi păzea caii, la baza dealului.

***

Batula se îndreptă călare spre fruntea coloanei lungi care înainta şerpuit prin pădurea rară şi îl salută pe al-Salil.

— *Fisi* ne adulmecă spatele coloanei, raportă el.

Dorian scoase calul din coloană. Acesta tropăi furios şi smuci capul.

— Când?

— După ce am instalat bivuacul aseară. Doi călăreţi s-au apropiat dinspre sud, urmaţi de alţi doi pe jos.

— Ce altceva ai mai aflat?

— Când au descălecat să ne verifice urmele, cei doi călăreţi aveau tălpile îmbrăcate în piele. Deşi au sălbatici

cu ei, cred că aceştia sunt europeni. Au mers înainte şi înapoi, apoi au încălecat din nou şi au venit după noi. De pe un deal de deasupra taberei noastre, pe urmă s-au întors spre sud.

— Crezi că şi-au dat seama că Bashir al-Sind vine din urmă?

— Nu, stăpâne, mi se pare că nu şi-au dat seama.

— În numele lui Dumnezeu, începe, zise Dorian satisfăcut. Dă-i semnalul lui Bashir al-Sind: avertizează-l *că fisi* sunt aproape şi că se poate apropia şi el.

Trei mormane de pietre aparent inofensive, aşezate într-un anumit fel pe drumul din spatele lor, nu însemnau nimic pentru altcineva în afară de al-Sind. Batula merse din nou la coada caravanei. Când se întoarse, îi spuse lui Dorian:

— Am făcut precum ai poruncit, stăpâne.

— Acum, ia trei oameni cu tine şi mergeţi înainte ca să găsiţi locul în care au cele mai multe şanse să ne atace, porunci Dorian. Mergeţi drept şi nu faceţi mişcări suspecte.

Era după-amiază când Dorian văzu patrula întorcându-se. Batula se apropie de el liniştit.

— Stăpâne, în faţa noastră este un loc care serveşte perfect planurile duşmanului. Dorian aşteptă să continue şi Batula adăugă: Capul de coloană va ajunge acolo într-o oră. Drumul coboară pe alt povârniş şi coteşte printr-un loc îngust, între două porţiuni de pământ dislocat. Arcaşii pot să stea ascunşi de o parte şi de alta. La jumătate de distanţă se află un loc şi mai abrupt. De acolo, cărarea coboară ca o scară, pe nişte trepte naturale. E un loc unde pot tăia coloana în două.

— Da, încuviinţă Dorian din cap. Îmi amintesc de locul acela de când am venit dinspre coastă. În valea de jos e un râu. Şi iazul unde ne-am odihnit patru zile.

— E acelaşi loc, confirmă Batula.

— Acolo ne vor ataca, zise Dorian încredinţat, căci dincolo de râu e o câmpie întinsă, unde se poate mărşălui multe zile, ceea ce nu-i ajută deloc.

***

Deasupra treptelor naturale de piatră se afla un

contrafort găunos de stâncă roşiatică, acoperită de licheni, la treizeci de metri înălţime. Era crestat de crăpături adânci şi verticale şi domina trecătoarea îngustă de jos. Tom stătea pe margine, legănând picioarele în gol şi uitându-se la pasajul îngust. Descoperise locul acesta în urmă cu doi ani, după primul mare succes împotriva negustorilor de sclavi, şi îl ţinuse minte.

Observă că nu puteau trece decât cinci cai unul pe lângă altul, iar terenul era prea accidentat ca să fie urcat şi coborât călare. Ceea ce era foarte bine, pentru că arcaşii Lozi se dovediseră ineficienţi în timpul unui atac de cavalerie. Însă erau luptători formidabili în confruntările în spaţii restrânse. Nu era alt loc de-a lungul sutelor de kilometri din drumul sclavilor care să se preteze atât de bine unei ambuscade şi genului de lupte în care oamenii săi excelau.

Sub supravegherea lui Luke Jervis, zece oameni se străduiau să urce pământul denivelat din spatele lui Tom. Fiecare ducea în spate câte un butoi de douăzeci şi două de kilograme de praf de puşcă. Tom se ridică şi merse să-i îndrume spre gura spărturii din contrafortul stâncos. Dispuseră butoaiele unele peste altele, apoi se aşezară să se odihnească.

Aboli confecţionă de îndată un scaun de nostrom dintr-o scândură şi un capăt de frânghie. Ajutat de alţi trei bărbaţi, care ţineau de capătul funiei, coborî în spărtură. După ce ajunse pe fundul gropii, coborâră şi butoaiele cu praf de puşcă. Tom ştia că Aboli putea să facă acest lucru mai bine ca oricine, aşa că îl lăsă în pace şi porni din nou pe marginea stâncii, ca să verifice poziţia oamenilor şi să se asigure că aveau căi de scăpare în caz că atacul eşua. Sarah avea să aştepte cu caii pe un făgaş plin de arbuşti, departe de luptă, însă suficient de aproape dacă lucrurile se întorceau împotriva lor şi erau forţaţi să fugă.

Când se întoarse în deschizătura din contrafort, văzu că Aboli terminase de aşezat explozibilul, iar acum îl urcau înapoi.

— Am pus trei fitiluri separate, îi spuse el lui Tom, arătându-i frânghiile albe şi lungi care atârnau pe faţa stâncii, în cazul în care unul nu merge.

— O sută treisprezece kilograme, zâmbi Tom. Cantitatea asta o să le deschidă ochii şi o să le scoată câţiva dinţi din gură.

Se întoarseră apoi pe terenul accidentat, în locul de observare, de unde puteau supraveghea caravana de sclavi ce se apropia. Văzură norul de praf cu mult înainte de a se vedea coloana printre copacii din pădurea rară de miombo. Tom studie fruntea coloanei prin telescop, dar nu observă nicio schimbare în viteza şi alcătuirea acesteia. Sclavii încă mergeau încolonaţi câte trei sau patru, cu lanţurile atârnând şi zdrăngănind. Paznicii arabi îi flancau, iar călăreţul cu turban albastru era încă în faţă.

— Nu cântă nimeni, remarcă Aboli.

Aşa e, îşi dădu seama Tom. De fiecare dată, sclavii cântau.

— Trebuie să fie o adunătură foarte tristă de oameni.

— Paznicii nu folosesc niciodată biciul cu ei, continuă Aboli. Mai gândeşte-te la o explicaţie isteaţă, Klebe.

Tom îşi frecă vârful nasului.

— Am dat peste singurii musulmani omenoşi din Arabia. Îţi răceşti gura de pomană, Aboli, şi-mi pui răbdarea la încercare. Oamenii aceştia sunt ai mei şi o să-i am.

Aboli ridică din umeri.

— Nu e vina ta, Klebe. Tatăl tău era un om foarte încăpăţânat, iar bunicul tău la fel. E în sângele vostru.

Tom încercă să schimbe subiectul.

— Crezi că vor face tabără în seara asta în gura trecătorii sau o vor trece direct?

Aboli se uită la înălţimea soarelui.

— Dacă încearcă să treacă în timpul zilei, se întunecă până apucă să treacă.

— Întunericul ne-ar ajuta să ne ducem planurile la îndeplinire.

— Lasă deoparte sticla de spionat, Klebe. Sunt aproape. Unghiul soarelui ar putea trimite o strălfulgerare de lumină spre ei, speriindu-ne vânatul.

***

Dorian trase calul de căpăstru şi rămase călare ca să

supravegheze gura trecătorii. Aceasta se deschidea treptat, iar laturile coborau tot mai mult pe măsură ce terenul se înclina. Îşi amintea terenul din apropiere: îi memorase capcanele de când trecuse prima dată pe acolo. Era locul perfect pentru o ambuscadă. Simţi furnicături pe ceafă: avea presentimentul pericolului, în care se încredea cu totul din pricina experienţei îndelungate.

— Batula, ia doi oameni cu tine şi du-te să cercetezi trecătoarea.

Era ceea ce ar fi făcut orice conducător prudent de caravană.

— Să se vadă bine ce faci, dar dacă descoperi vreun semn, să nu dai alarma. Vino înapoi la mine. Înainte să ajungi, strigă tare că drumul e liber şi că totul e în siguranţă.

Batula coborî vârful de lance, apoi intră în trecătoare şi dispăru dincolo de prima cotitură. Dorian descălecă brusc, iar în spatele lui coloana lungă se opri încet şi sclavii se aşezară pe pământ, lăsând jos încărcăturile. Sclavul Yassie pregăti un parasolar pentru şeic, după care suflă în cărbunii din vasul de cupru pe care îl ţinea în spatele şeii. Când flacăra se înteţi, puse ibricul de cafea deasupra. Licoarea dădu în clocot, iar Yassie o turnă într-o ceşcuţă, apoi îngenunche şi i-o oferi stăpânului.

— Stai aproape de mine când începe lupta, îi şopti Dorian lui Yassie. Sub nicio formă să nu ridici arma sau să faci vreun gest războinic. Dacă eşti ameninţată de vreun duşman, să te culci la pământ şi să ceri îndurare. Dacă eşti prinsă, să nu-i laşi să afle că eşti femeie, ca să nu te folosească în vreun fel.

— După cum îţi e porunca, stăpâne. Dar cu tine alături nu mă tem de nimic.

— Să ştii că te iubesc, micuţo, şi te voi iubi întotdeauna.

— Aşa cum te iubesc şi eu, stăpâne.

Un strigăt din gura trecătorii îi întrerupse.

— Drumul e liber, suntem în siguranţă.

Dorian ridică ochii şi îl văzu pe Batula fluturând lancea în faţă şi în spate, cu flamura albastră în vârf.

Dorian încălecă şi rămase în scări ca să strige comanda înainte. Era de ajuns, căci fiecare om ştia foarte bine ce

avea de făcut. Cu greutate, caravana intră pe sub stânca roşie.

Pereţii de piatră se închiseră în jurul lor. Era unul dintre drumurile de odinioară ale elefanţilor şi, de-a lungul timpului, urmele marilor pachiderme tociseră podeaua de piatră. Dorian îşi legă turbanul albastru mai bine peste gură şi peste nas şi, fără să se aplece în faţă prea mult, examină pământul în căutarea unor semne recente de prădători. Piatra era neatinsă, dar asta nu însemna mare lucru: prădătorii erau oameni periculoşi şi nu ar fi fost atât de neglijenţi încât să lase vreun semn pe drum.

Când trecătoarea se îngustă, şirurile de sclavi şi de paznici se apropiară până când umerii li se atinseră. În coloană nu vorbea şi nu cânta nimeni, căci niciun arab nu putea să imite cadenţa şi ritmul Africii sălbatice.

Sus, pe zidul trecătorii, Dorian văzu o mişcare, o sclipire cenuşie. Inima îi tresări şi începu să bată mai repede. Apoi văzu că era o gazelă de mărimea unui iepure de câmp, care trăia printre stânci. Rămase pe creasta unui bolovan, cu cele patru copite adunate, cu coarnele drepte şi cu urechile ciulite, uitându-se la cei de jos cu ochii mari şi speriaţi.

La jumătatea povârnişului începea panta abruptă, unde trecătoarea era strânsă între portalurile înalte de stâncă erodată, apoi drumul cobora pe nişte trepte naturale de piatră. Dorian descălecă de pe iapa cenuşie şi o conduse de căpăstru pe podeaua înşelătoare. Se uită de jos înapoi, spre pantă. Instinctele lui de soldat intrară în alertă la gândul că oamenii lui aveau să fie înghesuiţi într-un loc atât de strâmt şi de periculos: erau înconjuraţi de o strungă îngustă de piatră, fiind atât de înghesuiţi încât doar cu mare dificultate ar fi putut mânui o armă sau ochi cu muscheta.

Trase calul de pe potecă şi se lipiră de perete ca să lase şirurile de sclavi şi de paznici să treacă. Cerceta pereţii de pe fiecare parte, căutând sclipirea unei arme de metal sau mişcarea unui cap de om pe fundalul cerului. Dar nu se vedea nimic. Jumătate de coloană ajunse dincolo, pe treptele de piatră, în timp ce a doua jumătate se strecura prin portalul de piatră roşie. Acum era momentul: erau prinşi în capcană. Se uită în spate, la Yassie. Se oprise în apropiere de el, luându-şi şi ea calul de pe potecă. Se lipise

de un bolovan mare, ca să lase şirurile de bărbaţi să treacă pe lângă ea.

Dorian se uită din nou spre cer. Un singur vultur zbura pe fundalul albastru, cu aripile întinse. Era de un negru sinistru, cu capul roşu şi dezgolit şi cu ciocul încovoiat. Pasărea întoarse capul şi privi în jos, spre masa uriaşă de oameni căreia îi dădea târcoale.

„Răbdare, pasăre odioasă, îşi spuse Dorian înverşunat. O să întindem azi un ospăţ atât de mare, încât o să-ţi potolim şi ţie pofta de carne”.

Nu apucă să-şi termine bine gândul. Aerul îl apăsă în timpane cu atâta forţă, încât căzu pe spate. Parcă ceva cumplit îi strivea pieptul, iar stânca solidă se scutura sub picioarele lui.

Apoi văzu un fuior de fum, de praf şi de fragmente de piatră roşie ridicându-se în aer, până la vulturul de sus. Pământul se despică şi contrafortul se desfăcu în bucăţi. Stânca se cutremură, apoi se înclină spre exterior. Se mişca atât de încet, încât Dorian avu timp să se gândească în timp ce privea: „Pulbere neagră! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Au aruncat contrafortul în aer”.

Stânca explodată se prăbuşea tot mai repede, bubuind şi vâjâind. Strigătele oamenilor prinşi sub pietre erau slabe şi panicate. Stânca îi acoperi, înăbuşindu-le strigătele inutile adresate lui Dumnezeu. Trecătoarea era blocată, iar caravana lungă era tăiată acum în două, precum corpul unui piton despicat cu o singură lovitură de sabie.

În timp ce Dorian se ţinea încă de gâtul calului, cu urechile ţiuind şi cu simţurile năucite, văzu primele săgeţi înfigându-se în oamenii săi precum un nor de lăcuste. Focurile de muschetă se abăteau asupra lor de pe pereţii trecătorii. Fumul provocat de praful de puşcă înăbuşea aerul fierbinte şi nemişcat, iar Dorian auzi gloanţele de plumb căzând ca o grindină pe piatră şi pe trupuri deopotrivă.

O sută şi ceva de oameni fuseseră striviţi sub avalanşă. Mai puţin de cincizeci de luptători scăpaseră de sub ruinele acoperite de praf şi de fum. Restul forţelor sale erau blocate în capătul trecătorii. Într-o clipă îşi dădu seama că atacatorii aveau un avantaj şi înţelese că în momentul

următor aveau să atace şi să termine sarcina sângeroasă pe care o începuseră atât de bine. Se ridică în şa şi scoase iataganul.

El şi Batula erau despărţiţi acum, dar asta nu conta prea mult, pentru că spaţiul era prea strâmt pentru lupta cu lăncile. Aveau nevoie de sabie şi pumnal pentru când *fisi* aveau să coboare. Sclavii se aruncaseră pe burtă, aşa cum le poruncise. În timp ce se ghemuiau pe podeaua de piatră, prefăcându-se înspăimântaţi, îşi scoteau lanţurile de la mâini şi armele din boccelele purtate pe cap.

Observă din şa *că fisi* se apropiau pentru ambuscadă, coborând de pe laturile abrupte – erau negri cu pene de război, cu scuturi uşoare din piele netăbăcită, sărind de pe o piatră pe alta şi scoţând urlete sălbatice de luptă. Aveau suliţe scurte şi bâte grele. Apoi, spre uimirea sa, Dorian văzu un alb în avangardă, apoi încă unul şi încă unul.

— Dumnezeu e mare! strigă Dorian.

Arabii pe jumătate goi, care stăteau întinşi pe jos, săriră în picioare pentru a înfrunta atacul cu iataganele în mână şi răspunseră strigătului.

— Dumnezeu e mare! *Allah akbar!*

Dorian sări în faţă ca să ajungă într-o poziţie de unde putea comanda lupta, dar un glonţ de plumb îi lovi calul în umăr cu un pocnet, iar animalul se prăbuşi, cu un morman de echipamente răsturnându-se peste el. Dorian sări într-o parte şi aterizâ cu uşurinţă în picioare. În zarva teribilă din jurul lui, distinse o singură voce:

— Pe ei, băieţi! Tăbăciţi-le fundul ăla păgân!

Era o voce de englez, cu accentul aspru de Devon, iar asta îl şocă pe Dorian mai mult decât explozia prafului de puşcă.

— Englezi!

Trecuseră mulţi ani de când nu mai auzise pe nimeni vorbind în engleză. Deodată, toţi anii aceia dispărură... Aceia erau oamenii lui. Se trezi prins la mijloc într-un vârtej de sentimente sfâşietoare. Privi în jur, căutând o cale de a opri lupta, de a salva viaţa soldaţilor, dar şi pe cea a compatrioţilor săi, care se înfruntau din tabere opuse.

Dar lancea războiului era aruncată şi era prea târziu să-i mai oprească zborul. Se uită după Yassie – încă se ghemuia

la adăpostul bolovanului. Apoi, ea îi strigă un avertisment şi arătă dincolo de el.

— În spate, stăpâne!

Dorian se răsuci să-l întâmpine pe cel care venea spre el.

Era un luptător masiv, cu umerii laţi, cu nasul sucit şi cu o barbă neagră şi stufoasă. Faţa îi era arsă de soare şi de vânt, dar avea în privire o strălucire verde care stârni ceva în memoria lui Dorian. Nu avu timp să se gândească la asta, căci bărbatul se apropia cu o viteză şi o atitudine care-i contraziceau statura.

Dorian pară prima lovitură: aceasta fu atât de puternică, încât îi făcu braţul să vibreze până la umăr. Se pregăti să riposteze, cu graţie şi fluiditate, însă englezul îi blocă lovitura, prinzându-i sabia în aer şi provocându-l să intre într-o încleştare clasică, prelungită. Săbiile celor doi se izbeau una de alta, făcând oţelul să cânte şi să şuiere.

În clipa aceea, Dorian înţelese trei lucruri: englezul era cel mai bun spadasin cu care se luptase vreodată; dacă ceda, era un om mort; recunoştea sabia care se ciocnea de a lui. Ultima dată o văzuse la cingătoarea tatălui său, pe când stătea pe duneta de pe bătrânul *Serafim.* Oţelul albastru şi încrustaţia aurie străluceau şi-i luau ochii. Era inconfundabilă.

Apoi, adversarul său vorbi pentru prima dată, cu vocea abia afectată de efortul de a respinge sabia lui Dorian.

— Hai, Abdullah, lasă-mă să-ţi mai retez un centimetru din cocoşelul ăla chel!

Deşi i se adresase în arabă, Dorian îi recunoştea vocea.

„Tom”, ar fi vrut el să strige, dar şocul era atât de puternic, încât cuvintele îi rămaseră blocate în gât şi niciun sunet nu-i ajunse pe buze. Muşchii braţului drept cedară şi coborî vârful sabiei.

Niciun om nu-şi putea permite să coboare sabia când Tom Courtney îl ţinea prins într-o încleştare prelungă, iar lovitura mortală veni ca un fulger pe cerul albastru de vară. Dorian se răsuci într-o parte în ultimul moment, deviind ţinta fratelui său cu doar un deget – dar simţi lovitura în partea dreaptă a pieptului şi oţelul intrându-i în carne. Iataganul îi scăpă dintre degetele amorţite şi căzu în

genunchi străpuns de sabie.

„Tom!” încercă din nou să strige, dar nu reuşi să articuleze niciun sunet. Tom se dădu în spate, scoţând sabia din pieptul lui cu un sunet aspirat şi moale, ca un copil care dă drumul sfârcului. Dorian se prăbuşi în faţă. Tom păşi peste el şi pregăti sabia pentru lovitura decisivă, dar un băiat se aruncă între ei, acoperind trupul lui Dorian cu al său.

— La naiba, strigă Tom, reţinându-şi mişcarea. Ieşi de aici!

Băiatul, care-şi folosea propriul trup ca un scut, era abia un copil, iar gestul său de sacrificiu îl impresionă pe Tom chiar şi în iureşul luptei. I-ar fi putut ucide pe amândoi cu o lovitură, străpungându-i dintr-o parte în alta. Dar nu se putea hotărî să o facă. Păşi în spate şi încercă să dea băiatul la o parte de pe trupul întins al arabului, dar micuţul se ţinea de stăpânul său ca o scoică de piatră, strigând înduioşător în arabă:

— Îndurare! în numele lui Allah, îndurare!

În clipa aceea, Aboli îi strigă un avertisment:

— În spatele tău, Klebe!

Tom se răsuci cu vârful sabiei ridicat, pentru a întâmpina doi bărbaţi aproape dezbrăcaţi. Preţ de o clipă, crezu că erau sclavi care fuseseră eliberaţi miraculos din lanţuri şi care îl atacau acum cu iatagane. Apoi văzu că trăsăturile lor nu erau negroide, ci arăbeşti. Pe Dumnezeu, nu erau deloc sclavi, ci luptători musulmani! Lovi cu furie în stânga şi-n dreapta, oprindu-i brusc; apoi îl ucise pe unul dintre ei, iar pe celălalt îl făcu să se clatine cu o lovitură în umărul gol.

— Klebe, e o capcană! strigă Aboli din nou, iar Tom privi o secundă înjur.

Toţi presupuşii sclavi erau fără lanţuri şi înarmaţi. Erau iuţi şi pregătiţi să contraatace. Suliţaşii Lozi se împrăştiau deja în faţa atacului, iar cei mai mulţi dintre ei urcau din nou pe laturile trecătorii, într-o învălmăşeală nebună.

Din faţa coloanei, Tom văzu o rachetă roşie chinezească înălţându-se spre cer şi lăsând în urmă o coadă de fum alb şi îşi dădu seama că era un semnal pentru întăririle arabilor, care aveau să dea năvală peste ei.

Dincolo de peretele prăbuşit de stâncă roşie, care bloca porţiunea din spate, văzu încă un val de musulmani, unii în haine lungi, alţii cu fâşii de pânză la mijloc, venind să se alăture luptei. Aboli şi grupul mic de marinari englezi erau deja depăşiţi numeric. În câteva minute, aveau să fie izolaţi şi copleşiţi de noul val de războinici.

— Ieşi, Klebe! Am pierdut. Pleacă!

— După mine! strigă Tom. După mine, către *Centaur!*

Îi chemă pe toţi ceilalţi spre el. Alf Wilson şi Luke Jervis trecură printre duşmani şi veniră lângă el. Împreună cu Aboli şi cu ceilalţi marinari, formară un cerc de oţel şi se retraseră în formaţia exersată de nenumărate ori. Cum conducătorul lor era rănit şi scos din luptă, arabii deveniră brusc indecişi şi renunţară să se mai arunce asupra barierei de săbii. Tom ajunse în punctul de la baza stâncii, de unde puteau începe să urce din nou, şi strigă:

— Daţi fuga, băieţi! Fiecare pentru el şi dracul să-l ia pe cel care rămâne la urmă.

Alergau călcându-se în picioare, asudând, gâfâind şi blestemând. Până să ajungă în vârf, arabii de jos începură să tragă asupra lor, iar primele focuri de armă făcură stâncile din jur să bubuie şi să se fărâmiţeze. Frânturile de rocă desprinse le căzeau în cap şi ricoşeurile şuierau. Un marinar englez fu nimerit în spate de un glonţ. Bărbatul se arcui şi se rostogoli pe faţa stâncii. Când omul ajunse la poalele stâncii, Tom îi văzu pe arabi năpustindu-se asupra trupului său şi tăindu-l în bucăţi.

— Nu mai putem face nimic pentru bietul Davie. Urcaţi mai departe, mormăi el.

Tom şi Aboli ajunseră împreună pe creastă, fiind protejaţi acum de împuşcăturile de jos. Se opriră să-şi tragă sufletul şi să-i adune pe toţi în jurul lor.

Sudoarea se scurgea pe faţa crestată a lui Aboli în timp ce îl privea pe Tom, clătinând din cap. Nu avea nevoie de cuvinte ca să-şi exprime clar sentimentele.

— Nu o spune, Aboli! Ai dovedit din nou că eşti la fel de înţelept ca Dumnezeu, dar parcă mai bătrân şi nu prea arătos, râse Tom, încă respirând greu. Haideţi, băieţi! Să ne întoarcem la cai!

Sarah ţinea caii în desişul din făgaş. Aruncă o privire

spre feţele lor în timp ce se îndreptau spre ea, trăgând doi răniţi în urma lor, dar nu puse nicio întrebare. Majoritatea sângerau şi toţi erau lac de sudoare. Nu aveau suficienţi cai pentru toţi, aşa că Tom o luă pe Sarah pe şaua lui. Luke avea cu el un rănit, Alf Wilson îl purta pe celălalt, iar restul marinarilor se prinseră fiecare de o scăriţă şi se lăsară traşi, îndreptându-se spre sud. Războinicii Lozi se împrăştiaseră de mult prin tufişuri.

— Am stârnit un potop pe capul nostru. Vor trimite o armată după noi, zise Aboli.

— Zilele noastre la Fort Providence au ajuns la sfârşit, încuviinţă Tom, călărind în viteză lângă el. Slavă Domnului, *Centaurul* nu are marfă de cărat. Fluviul e scăzut, aşa că nava o să plutească uşor. Putem să pornim în aval înainte să ne prindă musulmanii.

***

Dorian rămase întins în locul în care căzuse, în mijlocul trecătorii. Ben Abram, bătrânul doctor, nu-i lăsase să-l mişte până când nu pusese o compresă pe rană, legând-o bine ca să oprească sângerarea.

— Nu a atins inima şi plămânul, zise el cu un aer grav, dar încă e în pericol de moarte.

Construiră o litieră din beţe de lance şi o foaie de cort din piele, apoi opt oameni îl transportară uşor prin haosul câmpului de luptă, unde o mulţime de răniţi gemeau şi strigau după apă. Yasmini mergea pe lângă litieră. Îşi acoperise faţa cu turbanul, ca să-şi ascundă lacrimile şi să-şi înăbuşe suspinele.

Când ajunseră în crângul cu copaci înalţi şi umbroşi, lângă iazul de la poalele povârnişului, slujitorii din tabără pregătiseră deja cortul şeicului, luându-l dintre bagajele împrăştiate. Îl întinseră pe al-Salil pe salteaua de dormit şi-l sprijiniră de pernele de mătase. Ben Abram îi dădu o licoare de mac, iar Dorian se cufundă într-un somn agitat.

— O să moară? îl întrebă Yasmini pe Ben Abram. Te rog, tăicuţule, spune-mi că nu o să moară.

— E tânăr şi puternic. Cu voia lui Allah, o să trăiască, dar va avea nevoie de timp ca să-şi revină şi să-şi recapete

puterea în braţul drept.

— O să stau lângă el şi nu o să am linişte până nu se înzdrăveneşte.

— Ştiu că aşa o să faci, copilă.

După o oră, lângă cort se auziră voci puternice. Yassie ieşi să-i alunge pe cei nepoftiţi. Totuşi, chiar şi în starea în care era, ameţit de drog, Dorian recunoscu vocile lui Bashir al-Sind şi Batula.

— Lasă-i să intre! spuse el încet, iar Yassie fu nevoită să se dea la o parte.

Bashir se înclină la intrarea în cort.

— Mărite şeic, mă rog să fii în paza lui Allah!

— Ce s-a întâmplat cu duşmanii?

— Am venit de îndată ce am văzut racheta, dar am ajuns prea târziu. Au scăpat.

— Câţi duşmani au murit?

— Mulţi *kaffiri*[40] negri şi trei europeni.

— Era vreunul dintre ei un bărbat masiv cu barba neagră?

Bashir clătină din cap.

— Niciunul. Doi erau mici şi slabi. Celălalt păgân mai masiv avea barba sură.

Dorian simţi un val de uşurare: Tom scăpase. Apoi Batula i se adresă neîntrebat, cu vocea sa ascuţită şi nerăbdătoare.

— Stăpâne, am mers pe urmele acelor *fisi* care au fugit de pe câmpul de luptă. Aveau cai ascunşi în apropiere şi acum fug spre sud, înaintând cu repeziciune. Dacă porunceşti, plec după ei.

Bashir interveni la fel de înverşunat:

— Al-Salil, am o mie de oameni călare, pregătiţi să-i vâneze. Aştept doar ordinul tău şi apoi, pe Allah, nu mai rămâne unul în viaţă!

— Nu!

Dorian îşi smulse cu greu cuvântul din piept, iar Bashir rămase blocat de brutalitatea răspunsului său.

— Iartă-mi impertinenţa, mărite stăpâne, dar nu înţeleg.

---

[40] Termen folosit pe vremuri pentru negrii din sudul Africii, considerat jignitor (în afrikaans în original). (n.tr.).

Scopul întregului plan era să-i prindem pe bandiţii păgâni.

— Nu mergeţi după ei. Vă interzic.

Dorian îşi adună toată forţa pe care o mai avea pentru a întări ordinul.

— Dacă nu-i urmărim imediat, vor scăpa!

Bashir observa că şansa de a obţine o victorie glorioasă îi scăpa printre degete şi se uită la Ben Abram.

— Poate că gravitatea rănii îţi întunecă judecata, stăpâne.

Dorian se strădui să se ridice într-un cot.

— În numele lui Allah, jur! Dacă îmi încalci ordinele, o să-ţi port ţeasta în vârful lăncii şi o să-ţi îngrop trupul într-o piele de porc.

Urmă o tăcere prelungă, apoi Bashir spuse încet:

— Ar vrea marele stăpân al-Salil să repete ordinele în faţa ofiţerilor din comandament, ca să fie martori şi să nu creadă că din laşitate am rămas deoparte în timp ce duşmanul fugea?

Cei patru ofiţeri intrară în cort, iar Dorian le repetă ordinul, apoi îi trimise afară. Când Bashir vru să iasă după ei, Dorian îl opri.

— E vorba aici de lucruri atât de profunde, încât nu ţi le pot explica, Bashir. Iartă-mă dacă pare că nu te apreciez. Să ştii că eşti încă în graţiile mele.

Bashir se înclină, ducând mâna la inimă şi la buze, dar expresia lui rămase rece şi distantă când ieşi din cort. De afară se auziră strigătele lui furioase, prin care le poruncea soldaţilor să iasă din alertă.

Dorian păru să se cufunde apoi într-un somn adânc. Liniştea din cort era apăsătoare, iar Yasmini îi ştergea fruntea cu o cârpă umedă. După un timp îndelungat, Dorian tresări şi deschise ochii. Întâi se uită la ea, apoi la Ben Abram.

— Suntem singuri? întrebă el, iar cei doi încuviinţară din cap. Vino mai aproape, tăicuţule! Trebuie să-ţi spun ceva.

Când Yasmini vru să se ridice şi să iasă din cort, el întinse mâna spre ea ca s-o oprească. Amândoi se aplecară spre el, iar Dorian spuse încet:

— Cel care m-a răpus era fratele meu. De asta nu l-am trimis pe Bashir după el.

— Cum e posibil aşa ceva, Dowie? îl întrebă Yasmini, privindu-l în ochi.

— Ba este, răspunse Ben Abram în locul lui. Îl ştiu pe fratele lui şi e posibil.

— Spune-i, tăicuţule, te rog. Mi-e greu să vorbesc. Explică-i.

Ben Abram tăcu un minut, căutându-şi cuvintele, apoi începu să vorbească încet, pentru ca nimeni din afara cortului să nu-l audă. Îi povesti lui Yasmini cum fusese răpit Dorian când era copil şi vândut apoi ca sclav; cum prinţul al-Malik îl cumpărase de la piraţi şi-l adoptase.

— L-am întâlnit faţă în faţă pe fratele lui al-Salil. Am ajuns să-l cunosc bine pe insulă, după ce a distrus cuibul piraţilor. Numele lui este Tom. Eram prizonierul lui, dar m-a eliberat şi m-a trimis cu un mesaj pentru al-Salil. A promis că nu o să renunţe niciodată să-l caute şi că într-o zi o să-l găsească şi o să-l salveze.

Yasmini se uită la Dorian căutând o confirmare, iar el dădu din cap.

— Atunci, de ce fratele tău credincios nu şi-a îndeplinit jurământul de a te elibera? întrebă ea.

Dorian păru stânjenit.

— Nu pot răspunde la asta, recunoscu el. Fratele meu Tom nu este omul care să nu-şi ia în serios jurămintele. Bănuiesc că, în cele din urmă, după atâţia ani, pur şi simplu m-a uitat.

— Nu, zise Ben Abram. Există ceva ce nu ai ştiut niciodată, iar eu nu ţi-am putut spune. Fratele tău s-a întors în Zanzibar să te caute. Prinţul al-Malik nu a vrut să te predea. L-a trimis pe hogele al-Allama cu un mesaj pentru fratele tău. I-a spus că al-Amhara a murit de febră şi au pus în cimitir o placă cu numele tău pe ea.

— Atunci mi-a schimbat tata numele în al-Salil... Vocea lui Dorian părea acum mai puternică şi mai aprigă, înţelegând adevărul. Ca să-i ascundă adevărul lui Tom. Nu-i de mirare că fratele meu nu m-a mai căutat.

Închise ochii şi rămase tăcut. Yasmini crezu că intrase în comă, dar văzu o lacrimă curgând printre pleoapele lui închise. Inimai se frânse de mila lui.

— Ce-o să faci, iubitul meu? zise ea, mângâindu-i părul

roşu ca focul.

— Nu ştiu, zise el. Totul e îngrozitor. Simt că o sabie îmi străpunge sufletul.

— Acum faci parte din Islam, zise Ben Abram. Poţi să te mai întorci vreodată la originea ta?

— Ar crede fratele tău că încă trăieşti, după atâţia ani în care ai fost mort pentru el? întrebă Yasmini.

— Şi îl mai poţi îmbrăţişa acum, când e duşmanul de moarte al tatălui tău, califul al-Malik, al Dumnezeului şi al poporului tău?

Ben Abram îi răsucea cuţitul în inimă.

Dorian nu putea să le răspundă. Îşi întoarse faţa spre peretele cortului şi se abandonă slăbiciunii provocate de rană. Yasmini rămase lângă el în timp ce se zbătea între somn şi trezie, chinuit de durerea fizică şi de forţa sentimentelor care-i sfâşiau inima, ameninţând să-l distrugă.

***

Armata zăbovi patru zile în tabăra de sub povârniş, în timp *ce* şeicul rămânea închis în cort.

Sub conducerea lui Bashir, adunară răniţii şi construirá adăposturi acoperite cu stuf sub copacii umbroşi. Ben Abram îi îngrijea. Îşi îngropară morţii, lăsându-i pe loc pe cei care erau deja acoperiţi de stânca roşie după avalanşă. Reparară echipamentul distrus şi ascuţiră din nou armele. Apoi aşteptară alte ordine. Nu primiră niciunul. Bashir al-Sind se plimba nervos prin tabără, răstindu-se la fiecare om care-i trecea pe dinainte, iar oamenii erau la fel de frustraţi ca şi el. Îşi doreau să aibă şansa de a-şi răzbuna tovarăşii care muriseră în trecătoarea strâmtă, dar nu se puteau mişca fără ordinul lui al-Salil.

Prin tabără se răspândiră zvonuri urâte: se spunea că Bashir avea să se revolte şi să preia comanda de la şeicul suferind. Că şeicul murise, apoi că-şi revenise şi că plecase noaptea pe furiş, lăsându-i în plata Domnului.

Apoi, un alt zvon – şi mai ciudat – izbucni în rândul oamenilor: că o a doua forţă expediţionară mare, sub comanda prinţului casei regale din Oman, venea de pe

coastă ca să li se alăture.

Împreună cu această nouă forţă, aveau să poată în sfârşit să-i urmărească pe păgâni în bârlogul lor. Zvonul apăruse abia de câteva ore când auziră bubuitul îndepărtat al tobelor de război, la început atât de slab, încât părea să fie bătaia propriilor lor inimi. Soldaţii arabi se îngrămădiră pe terenul înalt ca să vadă dincolo de câmpie, bucurându-se de sunetul cornului de berbec. Văzură apropiindu-se o oaste splendidă, cu un comandament de ofiţeri de rang înalt care călăreau în faţă.

Se adunară plini de admiraţie când străinii intrară în tabără. Ofiţerul care conducea cohortele purta jumătate de armură în stil turcesc, iar pe cap o cască rotunjită cu o ţepuşă în vârf şi cu legătură căptuşită la gât. Stând încă pe cal, acest personaj impresionant li se adresă cu o voce puternică:

— Sunt prinţul ibn al-Malik Abubaker. Cetăţeni ai Omanului, soldaţi sinceri şi loiali, vă aduc veşti triste. Abd Muhammad al-Malik, tatăl meu şi califul vostru, e mort în palatul său din Muscat, răpus în floarea vârstei de sabia îngerului negru.

Un geamăt se ridică din rândul soldaţilor, căci majoritatea lor luptaseră la Muscat ca să-l urce pe al-Malik pe Tronul Elefantului şi toţi îşi iubiseră califul. Se prăbuşiră în genunchi şi strigară:

— Domnul să aibă milă de sufletul lui!

Abubaker îi lăsă să-şi exprime durerea, apoi îşi ridică mâna înmănuşată ca să-i facă să tacă.

— Soldaţi ai califului, vă aduc salutările noului conducător. Zayn al-Din iubitul fiu mai mare al lui al-Malik, este acum calif. M-a rugat să vă cer să-i juraţi credinţă şi loialitate.

Oamenii îngenunchează cu Bashir al-Sind în fruntea armatei şi depuseră jurământul de credinţă, rugându-l pe Dumnezeu să le fie martor. Când se termină ceremonia, soarele era deja la apus. Apoi, Abubaker le permise să plece şi-l chemă la el pe Bashir.

— Unde e laşul şi trădătorul de al-Salil? întrebă el. În numele califului, am o treabă urgentă cu el.

***

Dorian auzi anunţul morţii tatălui său adoptiv în timp ce stătea întins pe salteaua de dormit din cort, căci vocea lui Abubaker se auzea clar prin peretele lateral din piele tăbăcită.

Simţea că toate punctele de sprijin din viaţa sa se năruiau, unul după altul. Era prea slăbit şi prea bolnav ca să depăşească aceste şocuri şi toate greutăţile.

Apoi auzi numele lui Zayn al-Din şi vestea succesiunii lui la Tronul Elefantului şi-şi dădu seama că situaţia lui era mai precară decât crezuse. Cu un efort, lăsă deoparte durerea morţii tatălui său şi propria suferinţă fizică şi o luă de mână pe Yasmini, trăgând-o mai aproape de pat. Şi ea era şocată de vestea morţii lui al-Malik, dar nu atât de tare ca Dorian, căci abia îl cunoscuse pe tatăl ei ca om. Îşi reveni imediat din uimire când el îi zise, scuturând-o:

— Suntem în mare pericol, Yassie. Acum suntem amândoi la mâna lui Zayn. Nu trebuie să-ţi spun ce înseamnă asta, căci Kush era un sfânt pe lângă fratele nostru.

— Cum putem scăpa de el? Căci nu te poţi mişca, Dowie... Ce putem face?

El îi spuse ce trebuia să facă, vorbindu-i grăbit şi în şoaptă şi obligând-o să repete fiecare detaliu.

— Ţi-aş da o scrisoare, dar nu pot să scriu cu mâna asta. Trebuie să duci mesajul cuvânt cu cuvânt, dar să-l înveţi bine, altfel nu o să fie crezut.

Yasmini era isteaţă şi, chiar şi în starea de confuzie în care se afla, îl învăţă pe de rost de prima dată, deşi îi era greu să pronunţe unele cuvinte pe care i le spusese el. Nu avea timp să le exerseze.

— E de ajuns. O să înţeleagă el. Acum, du-te! porunci el.

— Nu pot să te las, stăpâne, zise ea rugător.

— Abubaker o să te recunoască dacă stai lângă mine. Dacă te prinde, nu ne mai poţi ajuta pe niciunul.

Ea îl sărută blând şi drăgăstos, apoi se ridică să plece. Dar când de afară se auzi un pas greoi, se făcu mică într-un colţ, acoperindu-şi capul şi umerii cu şalul. Bashir al-Sind dădu la o parte foaia de cort de la intrare şi păşi înăuntru.

Ben Abram încercă să intervină şi să-l împiedice să se apropie de patul pe care stătea întins Dorian.

— Al-Salil e grav rănit şi nu trebuie deranjat.

Bashir îl împinse dispreţuitor într-o parte.

— Generalul Abubaker, emisarul califului, se apropie! îl avertiză el pe Dorian, cu o expresie rece şi răutăcioasă.

Dorian ştia că nu se mai bucura de loialitatea lui Bashir şi că acum nu-i mai era prieten credincios şi aliat.

Apoi, în cort intră Abubaker şi rămase cu mâinile înfipte în şold.

— Aşadar, trădătorul încă trăieşte. Asta e bine! Al-Salil, care a fost cândva al-Amhara din haremul din Lamu, unde eram tovarăşi de joacă... începu să râdă sarcastic. Am venit să te duc la calif ca să dai socoteală pentru acuzaţia de trădare. Plecăm mâine în zori către coastă.

Ben Abram interveni din nou:

— Nobile prinţ, nu poate fi mutat. Rana lui e prea gravă. Îi puneţi viaţa în pericol.

Abubaker se apropie de pat şi se uită la Dorian.

— O rană, spui... Cum pot să fiu sigur că nu se preface?

Întinse mâna brusc şi apucă bandajul care acoperea pieptul lui Dorian, smulgându-l cu un gest brutal. Crusta abia formată era lipită de bandaj, iar Dorian se încordă şi gemu de durere când aceasta se desprinse. Sângele începu să curgă din rană, prelingându-se pe pieptul său. În colţul ei din cort, Yasmini scânci de mila lui, dar nimeni nu o luă în seamă.

— E doar o zgârietură, declară Abubaker, prefăcându-se că examinează rana deschisă. Nu-i de ajuns ca să ferim un trădător de justiţie. Îl apucă pe Dorian de părul roşu şi des şi-l trase din pat. Ridică-te în picioare, porc trădător!

Îl forţă pe Dorian să stea în poziţie dreaptă, apoi zise:

— Vezi, doctore, cât de puternic e pacientul tău? Te-a înşelat până acum. Nu e nimic în neregulă cu el.

— Nobile prinţ, nu va supravieţui unui asemenea tratament sau marşului lung către coastă.

— Ben Abram, ţap bătrân şi ramolit, dacă moare până ajungem pe coastă, îţi tai capul. Acesta o să fie pariul nostru. Zâmbi şi-şi dezveli dinţii strâmbi. Trebuie să faci tot posibilul să-l ţii în viaţă pe al-Salil. Cât despre mine, eu voi

face tot posibilul să-l omor treptat. Vedem noi cine câştigă.

Îl împinse pe Dorian înapoi pe saltea şi se întoarse să iasă din cort. Bashir plecă după el.

Yasmini sări în picioare, apropiindu-se de Dorian. Deşi avea faţa contorsionată de durere, el îi şopti furios:

— Du-te, femeie. Nu mai pierde nicio clipă! Găseşte-l pe Batula şi pleacă.

***

Tom şi oamenii săi ajunseră la Fort Providence în trei zile de călărit intens, începând de îndată pregătirile de abandonare a aşezării. Aboli îi trimise pe Fundi şi pe alţi trei bărbaţi în amonte, ca să-şi adune familia.

— Nu pot pleca fără ei, îi spuse el lui Tom.

— Nici nu m-aş aştepta să o faci, răspunse Tom. Dar trebuie să ne grăbim. Putem fi siguri că musulmanii gonesc pe urmele noastre.

Tom trimise câteva grupuri de oameni ca să supravegheze toate drumurile spre fort, pentru a fi avertizaţi în caz că apăreau arabii. Apoi dădură zor să încarce *Centaurul,* pregătindu-l pentru navigarea pe fluviul Lunga. Scoaseră tunurile uşoare din amplasamentul lor pe stăvilar şi le aşezară pe puntea superioară. Nu aveau fildeş de transportat, dar încărcară toate mărfurile de schimb aduse de la Capul Bunei Speranţe la începutul sezonului. Sarah îşi adună toate lucrurile preţioase şi le trimise la bord – lenjeria şi tacâmurile, oalele şi cratiţele, medicamentele şi cărţile care umpleau aproape până la refuz cabina micuţă. Tom se împotrivi când vru să aducă şi clavecinul.

— Îţi cumpăr altul, îi promise el, dar când văzu expresia stranie de pe faţa ei, îşi dădu seama că vorbea în zadar.

Nemulţumit, lăsă doi marinari să-l urce pe pasarelă şi să-l coboare în carenă.

Deşi era ciudat, încă nu se vedea niciun semn cum că ar fi fost urmăriţi din nord. Tom îl trimise pe Aboli ca să se asigure că santinelele supravegheau potecile din nord şi că nu dormeau în post. Liniştea era nefirească. Cu siguranţă, răzbunarea avea să vină în curând.

Zilele treceau. Apoi, într-un târziu, Fundi se întoarse din

ţinutul Lozi cu două canoe, în care se aflau Zete şi Falia, cei doi băieţi, Zama şi Tulla, şi noii bebeluşi. Sarah îi luă sub aripa ei. Tom îi trimise un mesaj urgent lui Aboli, rugându-l să aducă santinelele cu el, căci totul era pregătit în sfârşit de plecare.

Două zile mai târziu, dinspre santinela care stătea în observatorul de deasupra fortului se auzi un strigăt:

— Vin călăreţi dinspre nord!

Tom urcă pe scară, cu telescopul în mână.

— Unde sunt? întrebă el, îndreptând telescopul în direcţia indicată de santinelă.

Sarah urcă în turn lângă el.

— Cine e? întrebă ea neliniştită.

— E Aboli, aduce santinelele. Fluieră uşor, uşurat şi satisfăcut. Nu se văd urmăritori. E posibil să scăpăm fără să mai luptăm. N-aş fi crezut asta! Nu pot să înţeleg de ce ne-au lăsat musulmanii să scăpăm atât de uşor. Adu toţi plozii la bord! Pornim în aval de îndată ce Aboli pune piciorul pe punte.

Ea vru să coboare, dar el o opri cu încă un fluierat.

— Aboli aduce cu el doi străini. Pe Dumnezeu, sunt arabi! Prizonieri, după cum pare, pentru că Aboli îi aduce legaţi. A pus mâna pe două iscoade ale duşmanilor. Măcar ne vor spune unde se află forţa principală.

Aboli aduse captivii la bordul *Centaurului.*

— Ce fel de peşti ai prins în plasă, Aboli? întrebă Tom, uitându-se spre cei doi. După înfăţişare, erau arabi: unul dintre ei părea un războinic periculos, după cum arăta. Celălalt era un băieţaş frumuşel, cu ochii mari şi negri, temător şi timid. Ce pereche neobişnuită, îşi zise Tom.

Băiatul păru încurajat de tonul său degajat.

— *Efendi*, vorbeşti limba mea? întrebă el uşor, cu o voce dulce şi clară.

— Da, băiete. Vorbesc arabă.

— Te numeşti Tom?

— Afurisit să fii, ticălos mic! Tom se încruntă şi se apropie ameninţător de el. De unde ştii numele meu?

— Tom, stai! îl opri Sarah. E o fată.

Tom se uită atent la faţa lui Yasmini, apoi pufni în râs. Îi smulse turbanul, iar părul ei lung se desfăcu pe umeri.

— Aşa e, şi încă una frumoasă. Cine eşti?

— Sunt prinţesa Yasmini şi îţi aduc un mesaj de la Dowie.

— De la cine?

— De la Dowie, spuse fata cu un aer disperat. Dowie! Dowie!

Repetă numele cu diferite inflexiuni, însă Tom continua să dea din cap nedumerit.

— Cred că încearcă să spună Dorry, interveni Sarah, iar pe faţa lui Yassi apăru uşurarea.

— Da! Da! Dowie! Dowie! Fratele tău!

Faţa lui Tom se întunecă brusc.

— Ai venit aici ca să-ţi baţi joc de mine! Fratele meu Dorry e mort de mulţi ani. Ce joc e ăsta, căţea mică? E o capcană? strigă la ea.

Ochii ei se umplură de lacrimi, dar se stăpâni şi începu să cânte. Vocea îi fu ezitantă la început, însă apoi îşi reveni, devenind dulce şi clară. Cânta în stilul modulat oriental, străin pentru urechile europenilor. Melodia era sinuoasă, iar cuvintele o parodie după limba engleză. Se uitau cu toţii la ea, complet derutaţi.

— Tom, e cântecul *Spanish Ladies,* izbucni Sarah. Încearcă să cânte *Spanish Ladies!* Păşi spre Yasmini şi o luă în braţe, înseamnă că e adevărat. Dorian trăieşte, iar cântecul ăsta ne confirmă că fata e trimisă de el.

— Dorian! E posibil? Unde e? Tom o apucă pe Yasmini de braţ şi o scutură cu putere. *Unde e fratele meu?*

Ea îi povesti totul într-un torent de cuvinte. Începea câte o propoziţie înainte să o termine pe prima, cu limba împleticindu-se în graba de a spune tot şi lăsând multe lucruri deoparte, ceea ce o făcea să se întoarcă şi să o ia de la capăt.

— Dorry are nevoie de ajutor, zise Tom. Înţelegând esenţialul, se întoarse spre Aboli. Dorry trăieşte şi e la ananghie, aşa că i-a trimis să ne ducă la el.

— Caii sunt încă pregătiţi, spuse Aboli calm. Putem pleca de îndată.

Tom se întoarse spre Yasmini, care continua să-i povestească lui Sarah.

— Destul, fată! o opri el. O să avem timp mai târziu

pentru restul poveştii. Poţi să ne duci la Dorry?

— Da! spuse ea hotărâtă. Eu şi Batula te putem duce la el!

Tom se aplecă în şa, dându-i lui Sarah un sărut pe fugă. De data asta, ea nu insistă să-l însoţească în expediţie. Tom ar fi trebuit să-şi dea seama din reticenţa şi din comportamentul ei neobişnuit că ceva nu era în regulă, dar gândul său zbura către fratele lui.

— Ai grijă ca Alf Wilson să-i ţină pe toţi la bord şi în siguranţă. S-ar putea să ne întoarcem în mare grabă, probabil cu arabii în urma noastră.

Trase de frâu, ridică botul calului şi se uită în jur după ceilalţi.

Yasmini şi Batula porniseră deja, ajungând pe la jumătatea primului deal, deasupra fluviului Lunga. Luke şi Aboli se aflau mai în spate, aşteptând ca Tom să îi ajungă din urmă. Toţi purtau îmbrăcăminte arăbească şi duceau de căpăstru un cal de rezervă. Tom dădu pinteni calului şi-i făcu lui Sarah din mână când calul zvâcni sub el.

— Întoarce-te repede şi teafăr! îi strigă Sarah, atingându-şi uşor abdomenul cu o mână.

***

Călăriră neîntrerupt vreme de patru zile, schimbând caii la fiecare oră şi folosindu-se de fiecare rază de lumină – din zori şi până în scurtul asfinţit african – ca să prindă caravana arabilor din urmă.

Tom călări întreaga zi lângă Yasmini, vorbind până când gâtul li se uscă de la praf şi căldură. Ea îi povesti tot ce se întâmplase cu Dorian de când îl întâlnise prima dată în harem, până la arestarea lui de către Abubaker, cu câteva zile în urmă. De data asta, istorisirea ei fu coerentă şi lucidă, presărată cu umor şi patos. Uneori Tom râdea de încântare, iar alteori era mişcat până la lacrimi. Ea îi povesti ce fel de bărbat devenise Dorian, iar Tom fu mândru. Apoi îi spuse despre povestea lor de dragoste, reuşind să câştige afecţiunea şi simpatia lui Tom. Era încântat de firea senină şi de drăgălăşenia ei.

— Înseamnă că acum vei fi surioara mea, zise el

zâmbindu-i afectuos.

— Mă bucur, *efendi.* Îi zâmbi şi ea. Asta mă face foarte fericită.

— Dacă voi fi fratele tău, trebuie să-mi spui Tom.

Când îi aminti despre lupta din trecătoare, spunându-i că îşi doborâse propriul frate şi că fusese cât pe ce să o ucidă şi pe ea, pe Tom îl cuprinseră remuşcările.

— Nu şi-a arătat deloc faţa! Cum era să ştiu?

— El înţelege asta, Tom. Încă te iubeşte.

— Puteam să vă ucid pe amândoi. A fost de parcă... o forţă din afară m-a ţinut de mână.

— Căile Domnului sunt minunate şi nu ne este dat să le punem la îndoială.

Îl conduse apoi prin labirintul complicat al politicii din Oman, explicându-i cum ajunseseră să fie implicaţi, precum şi consecinţele succesiunii la tron a lui Zayn al-Din asupra lui Dorian.

— Abubaker îl duce înapoi la Muscat, ca să înfrunte mânia şi răzbunarea lui Zayn, spuse ea cu lacrimi pe obrazul prăfuit.

El se aplecă spre ea şi îi mângâie braţul frăţeşte.

— O să vedem noi, Yasmini. Te rog, nu plânge!

Ajunseră pe poteca largă croită de armata arabă în marş şi se apropiară până când norul de praf deveni vizibil deasupra pădurii. Apoi Batula merse înainte, în vreme ce restul rămaseră în urmă şi aşteptară căderea nopţii. Intenţionau să se infiltreze în masa dezlânată de călăreţi cu feţele acoperite fără să atragă atenţia sau să stârnească bănuieli.

La apusul soarelui, Batula se întoarse pe potecă.

— Slavă Domnului, al-Salil e încă în viaţă, fură primele lui cuvinte.

Pentru Tom, numele arab al lui Dorian suna străin şi ciudat.

— L-am văzut de la distanţă, dar n-am încercat să ajung la el. Îl duc pe o litieră trasă de cal.

— Cât de slăbit e? întrebă Tom.

— Poate să meargă puţin, răspunse Batula. L-am văzut pe Ben Abram ajutându-l să se ridice de pe litieră şi ducându-l în cort, unde îl ţin acum. Are braţul drept prins

într-un bandaj. Se mişcă încet şi e ţeapăn ca un moşneag, dar ţine capul drept. E mai în putere decât era când l-am lăsat.

— Slavă lui Dumnezeu, şopti Yasmini.

— Poţi să ne duci la cortul lui, Batula? întrebă Tom.

Batula încuviinţă din cap.

— Da, dar îl păzesc bine.

— L-au legat cu lanţuri?

— Nu, *efendi.* Probabil au impresia că rana îl împiedică suficient.

— O să-l scoatem chiar în noaptea asta, hotărî Tom. Iată cum facem!

***

Se apropiară de tabără mergând contra vântului, pentru ca armăsarii lor să nu simtă mirosul cailor arabilor şi să necheze spre ei. O lăsară pe Yasmini să-i ţină şi înaintară până la marginea pădurii. Tabăra zumzăia ca un stup de albine, iar aerul era albastru şi înceţoşat de fumul sutelor de focuri pentru gătit. Era o vânzoleală continuă: grăjdarii şi sclavii veneau şi plecau de lângă şirurile de cai, bărbaţii se furişau în tufele din împrejurimi şi se întorceau apoi la saltelele de dormit, bucătarii plimbau oalele aburinde cu orez prin tabără şi împărţeau masa de seară. Erau puţine santinele şi nu prea multă ordine.

— Abubaker nu e un soldat adevărat, zise Batula dispreţuitor. Al-Salil nu ar permite niciodată o asemenea lipsă de disciplină.

Tom îl trimise pe Batula în tabără, iar ceilalţi îl urmară pe rând, la intervale regulate. Se mişcau cu nonşalanţă, purtând haine lungi, turbane şi arme ascunse. Batula se îndreptă spre un spaţiu liber din mijlocul taberei, unde un cort din foi de piele argăsită fusese instalat separat de celelalte. În lumina focului, Tom văzu că tufele din jurul cortului nu fuseseră îndepărtate, dar cel puţin trei paznici erau postaţi de jur-împrejur, stând cu picioarele încrucişate şi cu armele în poală.

Batula se aşeză sub crengile răsucite ale unui arbore marula, la o sută de metri de cortul prizonierului. Ceilalţi se

apropiară uşor şi i se alăturară, aşezându-se în cerc şi întinzându-şi hainele lungi în jurul lor, până când, în semiîntuneric, ajunseră să semene cu oricare alt grup mic de soldaţi omanezi aşezaţi la întâmplare, vorbind încet, bând cafea şi împărţind o pipă.

Deodată, trei arabi îmbrăcaţi în haine splendide se îndreptară spre ei cu paşi mari, urmaţi îndeaproape de paznicii lor. Tom simţi că intră în panică, gândindu-se că prezenţa lor fusese cumva depistată, dar bărbaţii trecură pe lângă ei şi se apropiară de cort.

— Cel cu turban albastru şi cu bentiţă aurie e prinţul Abubaker, cel despre care ţi-am zis, şopti Batula. Ceilalţi doi sunt al-Sind şi bin Tati, soldaţi aprigi şi loiali lui Abubaker.

Tom îi văzu pe cei trei intrând în cortul în care Dorian era captiv. Erau suficient de aproape încât să audă murmurul vocilor de dincolo de foile de cort din piele. Apoi se auzi o lovitură şi un strigăt de durere. Tom se ridică pe jumătate în picioare, dar Aboli întinse mâna şi-l trase înapoi. După un nou schimb de vorbe, Abubaker ieşi din cort aplecându-se şi se opri să se uite înapoi.

— Ţine-l în viaţă, Ben Abram, ca să moară cu mai multă pasiune, râse Abubaker.

Apoi se întoarse, trecând atât de aproape de Tom, încât îl atinse cu poala hainei.

— *Salaam aliekum,* mărite doamne, murmură Tom, dar Abubaker nici nu se uită spre el şi îşi continuă drumul spre cortul lui din mijlocul taberei.

Treptat începu să se aştearnă liniştea. Vocile amuţiră, iar oamenii rămaseră în jurul focurilor înfăşuraţi în şaluri, în timp ce flăcările se transformau în cenuşă. Tom şi oamenii lui se întinseră în jurul focului făcut de Batula şi-şi acoperiră capul – dar nimeni nu dormea. Când focurile se stinseră, întunericul deveni mai profund. Tom se uita la stele, încercând să aprecieze cât de repede trecea timpul. Clipele păreau să se scurgă infinit de încet. În cele din urmă, întinse mâna şi atinse spatele lui Aboli.

— Acum e momentul, zise el.

Se ridică încet şi se apropie de cortul lui Dorian. Urmărise santinela care stătea în spate. Îi văzuse capul căzându-i în piept, tresărind apoi brusc şi căzând din nou.

Tom păşi încet în spatele lui, apoi se aplecă deasupra şi-l lovi în tâmplă cu patul pistolului. Simţi osul subţire trosnind, iar bărbatul se prăbuşi fără niciun sunet. Tom se aşeză în locul lui, luându-şi aceeaşi poziţie, cu muscheta celuilalt în poală. Aşteptă un minut lung, asigurându-se că nu alarmase pe nimeni. Apoi se trase încet pe călcâie, până când ajunse în apropiere de peretele din spate al cortului.

Nu avea cum să ştie dacă lăsaseră vreun paznic şi în cort, lângă patul lui Dorian. Îşi umezi buzele, respiră adânc, apoi fluieră încet primul vers din *Spanish Ladies.*

Cineva se mişcă dincolo de perete, apoi auzi o voce pe care nu şi-o amintea. Nu era vocea copilului de care se despărţise cândva – era vocea unui bărbat.

— Tom?

— Da, băiete. E liber înăuntru?

— Suntem doar eu şi Ben Abram.

Tom scoase briceagul şi tăie foaia de cort, dând-o la o parte. O mână se întinse spre el prin crăpătură, palidă în lumina lunii. Tom o apucă şi o strânse tare, iar Dorian îl trase în cort. Se îmbrăţişară în genunchi, strângându-se cu putere la piept.

Tom încercă să vorbească, dar vocea îi era gâtuită. Apoi respiră din nou adânc şi spuse cu emoţie:

— Domnul să fie cu tine, Dorian Courtney. Nu ştiu ce să zic...

— Tom! Dorian întinse mâna teafără şi strânse în pumn cârlionţii deşi şi acoperiţi de praf ai fratelui său. Ce bine îmi pare să te văd!

Cuvintele englezeşti păreau străine pe limba lui şi începu să plângă, copleşit de o bucurie infinită.

— Nu face asta, Dorry, altfel mă apucă şi pe mine, protestă Tom, trăgându-se într-o parte să se şteargă la ochi cu mâna. Hai să te scoatem de aici, băiete! Cât de tare eşti rănit? Poţi să mergi dacă te ajutăm eu şi Aboli?

— Aboli? E aici cu tine? Vocea lui Dorian tremura.

— Sunt aici, Bomvu, murmură Aboli la urechea lui, dar avem timp mai târziu pentru asta.

Îl cărase pe paznicul arab căzut prin tăietura din peretele cortului, apoi îl întinse pe salteaua de dormit şi-i acoperi trupul cu pătura de lână a lui Dorian. Între timp,

Ben Abram îl ajută pe Dorian să îmbrace o haină, acoperindu-i cârlionţii roşii cu turbanul.

— Du-te cu Domnul, al-Salil, şopti el. Apoi se întoarse spre Tom şi spuse: Eu sunt Ben Abram. Mă mai ţii minte?

— Nu te voi uita niciodată şi nici bunătatea arătată fratelui meu, prieten drag! zise Tom prinzându-l de braţ. Toate binecuvântările lui Dumnezeu asupra ta!

— Ţi-ai îndeplinit jurământul, zise Ben Abram încet. Acum trebuie să mă legi şi să-mi pui un căluş, altfel Abubaker se va purta cu cruzime cu mine când va constata că al-Salil nu mai e.

Îl lăsară pe Ben Abram legat fedeleş şi-l scoaseră pe Dorian prin peretele din spate. Îl ridicară în picioare şi-l sprijiniră amândoi, apoi porniră încet să traverseze tabăra adormită. Batula şi Luke Jervis mergeau înainte, mişcându-se ca două fantome întunecate în timp ce ocoleau focurile de tabără. Un arab adormit se trezi, se ridică în capul oaselor şi se uită la ei, dar îi lăsă să treacă fără să-i verifice, întinzându-se din nou pe pământ şi acoperindu-şi capul.

— Rezistă, Dorry, îi şopti Tom la ureche. Aproape am scăpat.

Merseră mai departe spre marginea pădurii şi, când fură înconjuraţi cu totul de copaci, iar Tom fu pe punctul să răsufle uşurat, o voce strigă la ei în arabă de undeva din apropiere.

— Ce fel de oameni sunteţi? Opriţi, în numele lui Allah, şi predaţi-vă!

Tom întinse mâna după sabie pe sub haină, dar Dorian îl prinse de mână şi răspunse în aceeaşi limbă:

— Pacea lui Allah fie cu tine, prietene! Sunt Mustafa din Muhaid şi m-a lovit dizenteria. Prietenii mei mă duc într-un loc ferit dintre tufişuri.

— Nu eşti singurul suferind, Mustafa. Mulţi sunt bolnavi în tabără, îl compătimi santinela. Pacea fie cu tine şi cu măruntaiele tale!

Continuară să înainteze încet, apoi Batula reapăru brusc în noapte.

— Pe aici, *efendi!* şopti el. Caii sunt aproape.

Auziră apoi tropăitul unei copite, iar silueta micuţă a lui Yasmini se desprinse din întuneric şi alergă spre Dorian. Se

strânseră în braţe, mângâindu-se şi schimbând şoapte blânde de iubire, până când Tom îi desprinse uşor şi-l conduse pe Dorian spre cel mai puternic cal. Împreună cu Aboli, reuşi să-l urce pe cal. Văzându-l pe Dorian legănându-se nesigur, Tom îi legă gleznele cu frânghii de piele pe sub burta calului, iar pe Yasmini o urcă în spatele lui.

— Ţine-l bine, surioară, îi spuse Tom. Să nu-l laşi să cadă.

După ce încălecă şi el, apucă frâul calului lui Dorian.

— Du-ne acasă, Aboli, zise el, privind în urmă printre copaci spre tabăra adormită. Avem un avans de cel mult câteva ore.

Apoi vor veni după noi ca un roi de viespi.

***

Mânară caii fără milă. Animalele fuseseră greu încercate şi pe drumul de la Fort Providence – nu se odihniseră mai deloc şi avuseseră timp să pască doar în scurtele opriri din timpul nopţii. Acum aveau parte de acelaşi tratament. La prânz era sufocant de cald, iar întinderile de pământ uscat erau foarte lungi, sfâşiind copitele cailor.

Rămaseră fără primul cal înainte de a fi parcurs treizeci de kilometri. Era cel pe care călăreau Dorian şi Yasmini. Pietrele îi spărseseră toate cele patru copite şi abia mai putea păşi. Tom îl lăsă liber ştiind că leii şi hienele aveau să sfâşie animalul curajos în aceeaşi noapte. Îl urcară pe Dorian pe un cal de rezervă şi continuară în acelaşi ritm. În decurs de trei zile, rămăseseră fără toţi caii de rezervă. Nu-i mai aveau decât pe cei pe care călăreau. Pe când se pregăteau să plece după o pauză scurtă de prânz de lângă un eleşteu noroios, Aboli zise încet:

— Muschetele nu ne vor fi de niciun ajutor împotriva unei armate, iar greutatea lor ne ucide caii.

Abandonară armele de foc, butoiaşele cu praf de puşcă, sacii cu gloanţe şi oricare alt bagaj, păstrând doar săbiile şi burdufurile cu apă. Tom se întoarse cu spatele şi, fără să-l vadă nimeni, ascunse un pistol în cămaşă.

Era o armă cu ţeavă dublă. Ştia din povestirile lui

Yasmini ce soartă cumplită îi aştepta pe ea şi pe Dorian dacă i-ar fi prins arabii. Pistolul era pentru ei, câte o ţeavă pentru fiecare. „Doamne, dă-mi putere dacă vine clipa aceea”, se rugă el în tăcere.

Deşi uşuraseră drastic încărcătura, mai pierdură doi cai în ziua aceea. Luke, Aboli şi Tom alergau pe rând pe lângă călăreţi, ţinându-se de chingile scăriţelor ca să ţină pasul cu marşul.

În seara aceea văzură pentru prima dată coloana de arabi care-i urmărea, în timp ce traversau încă un şir din dealurile ce împestriţau peisajul acela sălbatic. Când priviră în urmă, văzură norul de praf ridicându-se la trei leghe în urma lor.

În noaptea aceea se opriră doar o oră, continuându-şi drumul la lumina astrelor şi urmând steaua luminoasă din crucea mare a constelaţiei Centaurului. În ciuda dificilului marş nocturn, descoperiră odată cu zorile că nu câştigaseră prea mult teren. Primele raze ale soarelui înfăţişară norul de praf ridicat, roşu ca sângele, ia linia orizontului, tot la trei leghe în urma lor.

În timpul marşurilor de noapte, chiar şi Aboli pierdu noţiunea distanţei parcurse, ajungând să nu mai poată aprecia poziţia lor exactă în sălbăticia ţinutului acoperit de dealuri şi pădure. În seara aceea traversară încă un şir de dealuri, sperând să vadă sclipind dedesubt apele râului Lunga – dar speranţele li se năruiră când în faţa lor apăru încă un şir de dealuri verzi. Înaintară cu greu prin valea din mijloc; caii erau aproape epuizaţi şi toţi erau la limită. Chiar şi Aboli mergea cu greu, încercând să-şi ascundă şchiopătatul provocat de un ligament răsucit la genunchi. Avea faţa uscată şi cenuşie de praf. Dorian era tras la faţă, cu trupul scheletic pe sub haină, iar de sub bandajul murdar îi curgea sânge. Yasmini rămăsese fără putere încercând să-l ţină în şa. Ultimul cal se chinuia să meargă cu greutatea lor în spinare.

Apoi căzu şi acesta sub creasta dealurilor, prăbuşindu-se de parcă tocmai l-ar fi împuşcat cineva. Tom tăie legăturile care ţineau picioarele lui Dorian şi-l trase de pe cal.

— De aici o luăm pe jos, băiete. Poţi să mergi mai departe? îl întrebă el.

Dorian încercă să zâmbească.

— Pot să merg cât poţi şi tu, Tom.

Dar când Tom încercă să-l ridice, genunchii îl lăsară şi se prăbuşi în pământul pietros.

În spatele lor, undeva în valea pe care tocmai o traversaseră, norul de praf roşiatic se ridica în văzduh. Tăiară rapid o bucată scurtă de lemn, iar Aboli şi Tom apucară capetele. Îl puseră pe Dorian în mijloc, aşezându-i braţele în jurul umerilor, şi coborâră versantul dealului către vale cărându-l între ei.

Se opriră doar câteva minute pe timpul nopţii, apoi continuară să îl ducă pe Dorian astfel până când nu mai reuşiră să facă niciun pas şi se prăbuşiră să se odihnească. Le luă toată noaptea să traverseze valea cea largă. Puteau doar să spere că urmăritorii se opriseră în întuneric în spatele lor, pentru că urmele lor nu se mai vedeau.

Zorii îi surprinseră urcând cu greu versantul din partea opusă a văii. Când priviră în urmă, văzură că arabii erau atât de aproape, încât vârfurile lăncilor lor reflectau lumina, strălucind vesel.

— Au înjumătăţit distanţa, spuse Tom gâfâind, coborându-l pe Dorian pe pământ pentru o pauză. La viteza cu care mergem noi, ne vor ajunge într-o oră.

— Lasă-mă aici, Tom, şopti Dorian. Salvaţi-vă!

— Eşti nebun! strigă Tom. Ultima dată când ţi-am întors spatele ai dispărut ani întregi. Nu vreau să-mi mai asum acest risc.

Se ridicară şi porniră din nou. Yasmini mergea cu câţiva paşi înainte. Sandalele ei de piele erau rupte şi scâlciate, aproape desprinzându-i-se de picioare, iar călcâiele îi sângerau, fiind pline de băşici. Căzu înainte să ajungă pe creastă şi, deşi se târî până la cel mai apropiat copac şi se folosi de trunchi ca să se ridice, era prea slăbită pentru a mai sta în picioare.

— Luke, ia-mi locul aici! Tu, Batula, ajută-l!

Tom le dădu capătul suportului făcut pentru Dorian şi se duse la Yasmini, care se sprijinea de copac şi plângea încet.

— Sunt o femeie proastă şi slabă, suspină Yasmini când Tom se aplecă spre ea.

— Da, încuviinţă el, dar mult prea frumoasă ca să te

lăsăm în urmă.

O luă în braţe şi, cu toate că era fragilă şi uşoară ca o pasăre, efortul îi puse la încercare toţi muşchii de pe umeri şi de pe spate. O strânse la piept şi se forţă să urce mai departe.

În urma lor se auzi un strigăt slab şi Tom aruncă o privire peste umăr. Primii călăreţi din grupul de arabi ajunseseră la poalele dealului de sub ei. Unul ridică puşca şi glonţul izbucni din ţeava lungă. Câteva secunde mai târziu, auziră bubuitura. Fiind încă la distanţă mare, glonţul nici nu se apropie de ei.

— Suntem aproape în vârf, zise Tom, încercând să pară vesel şi încrezător. Încă un efort, băieţi.

Păşi pe creasta dealului, orbit de sudoare. Ştia că nu mai putea continua. O aşeză pe Yasmini pe jos şi se şterse la ochi, având privirea înceţoşată şi cu lumini puternice dansându-i în faţa ochilor. Se clătină pe picioare, privind în urmă la ceilalţi: şi ei erau epuizaţi. Până şi Aboli îşi epuizase puterea sa de uriaş. Abia mai reuşi să facă ultimii paşi până pe creastă.

„Aici vom muri, îşi spuse Tom cu tristeţe. Mai am încă sabia Blue Neptune ca să lupt până mor şi, la urma urmei, am pistolul pentru Yasmini şi Dorian”. Pipăi sub cămaşă şi atinse patul armei.

Apoi, deodată, Aboli veni lângă el şi, cu mâna tremurând şi incapabil să vorbească, îi arătă valea din faţă. Tom crezu pentru o clipă că era vorba de un miraj, dar îşi dădu seama imediat că strălucirea care îi rănea ochii era lumina reflectată de râul Lunga – iar micul *Centaur* era ancorat la mal. Erau atât de aproape, încât vedeau micile siluete de pe puntea deschisă.

Tom simţi puterea revenindu-i în picioare. Scoase pistolul de sub cămaşă şi trase de două ori în aer. Pe navă se produse brusc agitaţie, iar Tom văzu sclipirea lentilei de telescop îndreptate spre ei. Făcu nebuneşte din mână, iar Alf Wilson îi răspunse la fel.

Tom se întoarse şi privi în urma lui. Călăreţii arabi se apropiau în galop, ajunşi deja la jumătatea dealului. Fără alte vorbe, Tom o ridică pe Yasmini şi începu să coboare panta către râu. Gravitaţia îi iuţea picioarele şi abia mai

reuşea să menţină ritmul. Fiecare pas îi înjunghia spatele pe măsură ce pământul zbura pe sub tălpile lui. Îi auzi pe Aboli şi pe ceilalţi coborând după ei, dar nu putea să privească înapoi. Avea nevoie de toată forţa şi de toată concentrarea pentru a rămâne în picioare. Yasmini închise ochii de spaimă, ţinându-se cu ambele mâini de gâtul lui.

Deodată se auzi un strigăt în urma lor, apoi un foc de muschetă. Arabii ajunseseră pe creasta dealului. Un glonţ străpunse trunchiul unui copac din spatele lui Tom, împrăştiind aşchii albe de lemn în jur. Tom nu putea să mai menţină viteza şi nici nu se putea opri din cauza greutăţii lui Yasmini. Un picior îi cedă şi căzu. Se rostogoliră împreună până când se loviră de un bolovan şi rămaseră pe loc ameţiţi.

Aboli trecu pe lângă ei cu Dorian în spate, săltând şi clătinându-se, în timp ce Batula şi Luke Jervis încercau să se ţină după el. Aboli nu mai reuşea să-şi controleze picioarele. Nu se putu opri să-l ajute pe Tom, dar Luke îl apucă de braţ şi-l ridică, iar Batula o luă pe Yasmini în braţe şi porni cu paşi nesiguri la vale.

Apoi se auzi ropotul unor copite şi Tom înţelese că arabii îşi mânau caii pe povârniş. Coborâseră deja lăncile şi aveau o expresie triumfătoare pe feţele tuciurii. Deodată o auzi pe Sarah strigându-l pe nume.

— Tom! Venim!

Se răsuci şi o văzu călare, trăgând după ea doi cai de rezervă şi urcând dealul în galop. Alf Wilson venea imediat în spatele ei, pe o iapă neagră din herghelia lor, şi trăgea după el alţi doi cai de rezervă. Sarah se opri în dreptul lui, iar Tom o luă pe Yasmini din braţele lui Batula, aproape aruncându-i trupul uşor pe spinarea calului lui Sarah. Aceasta o prinse, împiedicând-o să alunece.

— Fugi! spuse Tom sfârşit. Du-o de-aici!

Fără să spună o vorbă, Sarah îi aruncă frâiele cailor liberi şi se întoarse spre poalele dealului, cu Yasmini săltând în faţa ei ca un sac. Tom lăsă un cal pentru Luke şi Batula şi se aruncă pe spatele celuilalt. Îl ajunse repede pe Aboli şi prinse trupul chinuit şi sângerând al lui Dorian din spatele lui.

— Ia calul de la Alf! îi strigă lui Aboli când trecu pe lângă

el, pornind imediat în viteză după Sarah. Auzi strigătele arabilor şi tropotul de copite în spatele lui, aşteptându-se să primească o lance în spate dintr-o clipă într-alta. Dar nu avea timp nici să privească în urmă – era prea ocupat să-l ţină în şa pe Dorian. Disperat, îl simţi alunecându-i printre degete şi înţelese că nu mai reuşea să-l oprească din cădere. Apoi, deodată, Aboli apăru exact lângă el. Se aplecă şi-l împinse pe Dorian la loc, pentru ca Tom să-l poată apuca din nou de umeri.

Apoi ajunseră pe teren drept, pe malul râului. Tom şi Aboli călăreau alături în spatele lui Sarah, care încă o ţinea pe Yasmini. Apoi urmau Alf, Batula şi Luke, într-un grup. În spatele lor se apropia cavaleria arabilor, care câştigau teren, întinzând nerăbdători lăncile în faţă.

Sarah nu ezită când ajunse la râu şi mână calul mai departe. Acesta sări peste malul înalt şi ateriză în apă, împroşcând în jur şi scufundându-se complet. Tom şi Aboli o urmară peste margine fără să se oprească din galop, apoi săriră şi ceilalţi, fiind gata să cadă peste ei. Ieşiră cu toţii înotând alături de caii care se zbăteau şi se îndreptară spre locul unde era ancorat *Centaurul.*

În spatele lor, arabii ajunseră pe mal şi traseră caii de frâu, întorcându-i în loc şi încercând să scoată puştile din teacă. Caii se răsuceau şi se zbăteau în timp ce de pe *Centaur* se auzeau primele salve de tun. Jumătate dintre ei căzură într-o învălmăşeală sângeroasă de oameni şi animale. Restul se întoarseră panicaţi şi dădură bir cu fugiţii pe deal, în vreme ce alte salve de tun de pe *Centaur* izbeau copacii din jurul lor.

Caii care înotau ajunseră lângă navă, iar marinarii îi ridicară pe călăreţi la bord. De îndată ce ajunse pe punte, Tom alergă spre Sarah şi o îmbrăţişă, cu apa picurându-i din păr şi din haine.

— La ananghie, frumoasa mea, eşti mai preţioasă decât zece bărbaţi. Apoi se desprinse din îmbrăţişare. Dorian e foarte grav rănit. Va avea nevoie de îngrijirile tale. Şi Yasmini e terminată. Ai grijă de ei cât timp pornesc nava.

Se duse la cârmă şi ridică ochii spre greement. Alf Wilson pregătise deja totul.

— Domnule Wilson, fii bun şi du-ne în aval, îi ordonă

Tom, apoi îl căută pe Aboli. O să avem nevoie de cai, ca să tragă nava prin apele puţin adânci. Du-i pe malul sudic, pe partea râului opusă celei pe care se află musulmanii. Ar trebui să poţi ţine pasul cu corabia.

Aboli strigă la fiii lui, Zama şi Tuia.

— Am o treabă de bărbaţi pentru voi. Haideţi cu mine!

Băieţii coborâră după el peste bord ca să-l ajute să adune caii.

Tom simţi cum nava prinde viaţă sub tălpile lui, lăsându-se purtată de curent şi trecând în viteză pe lângă maluri. Se uită spre malul sudic şi văzu că Aboli şi băieţii lui adunaseră caii într-o herghelie compactă, mânându-i de-a lungul malului într-un galop uşor.

Apoi privi spre nord, exact la timp pentru a vedea avangarda armatei arabe apărând pe creastă şi coborând apoi spre râu într-un val dens de armuri sclipitoare, lănci şi muschete. Tom înşfacă telescopul din mâna lui Alf Wilson şi-l îndreptă spre fruntea coloanei ce se apropia. Distinse coiful turcesc al lui Abubaker şi turbanul galben al lui al-Sind, care călărea alături de el.

— Cred că vom fi însoţiţi de garda de onoare pe tot drumul în aval, îi spuse supărat lui Alf. Nu vor putea să ne dea prea mari bătăi de cap până nu ajungem la apele mai puţin adânci.

Ca să ajungă la mare, trebuiau să treacă prin zonele în care râul se lărgea şi îşi încetinea înaintarea spre ocean. Aici, bancurile de nisip îşi schimbau mereu poziţia, iar adâncimea era variabilă. Apa în care erau abia îi permitea *Centaurului* să plutească. Tom se putea aştepta ca Abubaker şi al-Sind să-i urmărească şi să-i hărţuiască tot drumul.

Aveau doar câteva ore ca să ajungă la porţiunea aceea înşelătoare, aşa că Tom le ordonă tuturor să se pregătească să treacă nava peste bancurile de nisip şi să o apere de atacul duşmanului când urma să fie vulnerabilă.

Se opri o clipă pentru a merge în cabina unde Sarah îi dusese pe Dorian şi pe Yasmini. Descoperi uşurat că fratele său se odihnea liniştit în patul său. Sarah schimbase pansamentul de pe rană şi-i făcu semn lui Tom că totul era în regulă. Yasmini îşi revenise suficient cât să o poată ajuta

şi-i dădea lui Dorian supă dintr-un castron. Tom petrecu un minut cu ei, apoi se întoarse în grabă pe punte.

Primul lucru pe care îl văzu când păşi pe rama de bocaport fu coloana lungă a cavaleriei omaneze înaintând pe malul nordic după ei.

— Cinci sute sau mai mulţi, estimă el, iar Alf Wilson încuviinţă.

— Destui ca să ne facă necazuri într-o luptă directă, căpitane.

— Ar fi bine să nu ajungem la asta, zise Tom zâmbind încrezător, în ciuda îngrijorării sale. Cât mai avem până la bancurile de nisip?

— Două ore cu viteza de acum.

— Bine, atunci. Vom uşura nava. Aruncă peste bord tot ce nu este esenţial pentru călătorie, ordonă el. Apoi coborî vocea, pentru a nu fi auzit din cabina de jos, unde era Sarah: Poţi să începi cu clavecinul.

Cu un plescăit, fiecare obiect din încărcătură de care se puteau dispensa fu aruncat peste bord. După clavecin, scăpară de mărfurile de schimb, lăsându-le să plutească în urmă pe măsură ce se apropiau de bancuri. Ajunseră în apă şi majoritatea butoaielor cu praf de puşcă şi a ghiulelelor de fier – Tom păstră praf de puşcă şi muniţie doar cât să ţină piept unei lupte de o oră.

— Scurgeţi jumătate din apa din butoaie. O să ne ajungă până la Capul Bunei Speranţe dacă o raţionalizăm, strigă Tom.

Avea să fie foarte greu pentru femei şi copii – dar se consolă cu ideea că, dacă-i prindeau omanezii, avea să fie mult mai rău.

În timp ce echipajul executa ordinele, Tom stătea cu ochii pe cavaleria în mişcare. Când curentul împingea *Centaurul* mai tare, ajungeau înaintea coloanei, apoi – când încetinea, iar vântul din miezul zilei devenea instabil –, pânzele fluturau leneşe şi arabii recâştigau terenul pierdut.

Tom încărcă un tun de la pupă cu o încărcătură dublă de praf de puşcă şi cu câţiva pumni de mitralii. Când fruntea coloanei ajunse suficient de aproape, lansă ghiuleaua. Pagubele nu fură prea mari, dar caii zvâcniră şi săltară, iar arabii căzură din şa.

Aboli şi cei doi băieţi mânau caii pe malul sudic, ţinându-se după ei. Herghelia lor era odihnită şi puternică, în timp ce caii arabilor erau vlăguiţi după urmărirea prelungită şi nu mai puteau ţine pasul.

Ajunseră apoi la o ultimă cădere de apă rapidă, îndrumând carena de lemn printre stâncile de piatră neagră. După aceea, când toată viteza şi forţa curentului dispărură, plutiră spre bancurile de nisip care aproape sufocau râul cu movilele de pietriş galben.

— Urcaţi femeile şi copiii în bărci, ordonă Tom. Fiecare kilogram o să conteze.

Dorian era prea slăbit ca să fie trimis la mal, iar Yasmini rămase să aibă grijă de el. Sarah luă cârma ca să-l lase liber pentru sarcina dificilă de decolmatare. Ceilalţi pasageri fură duşi pe malul sudic şi lăsaţi în grija lui Aboli. Apoi, barca se întoarse şi rămase pregătită ca să tragă nava în caz că eşua.

Tom rămase lângă cârmă şi o tăcere stranie se aşternu pe micul *Centaur,* în vreme ce înainta spre prima cotitură din apa verde şi limpede. Coloana cavaleriei arabe părea să simtă oportunitatea şi se apropia nerăbdătoare. Tom le aruncă o privire, încărcând precipitat micul tun.

Însă *Centaurul* trecu uşor de cotitură şi Tom răsuflă uşurat. Dar era prea devreme... Nava scârţâi deodată, zdruncinându-se sub picioarele lor când atinse fundul apei, apoi se desprinse şi alunecă mai departe prin râul cu ape verzui.

— A fost cât pe ce, oftă Tom, apoi îi strigă lui Sarah la cârmă: Ţine-o dreaptă în canalul verde.

Următorul cot se apropia, iar nava se mişca încet acum. Arabii erau la distanţă de doar o împuşcătură, galopând în grup pe malul nordic, drept şi nisipos, cu lăncile sclipind şi cu turbanele fluturând în vânt.

Centaurul atinse nisipul şi se opri atât de brusc, încât aproape fură aruncaţi de pe punte. Tom se prinse de habitaclu pentru a-şi păstra echilibrul. *Centaurul* se înfipsese bine în pământ.

— La bărci! strigă Tom şi fiecare om de la bord dădu fuga spre bărci. Tom îi strigă lui Sarah: Ţine cârma pe mijloc!

Apoi o lăsă pe corabie şi coborî în barcă.

Cârmacii de pe fiecare barcă apucară capetele parâmelor gata pregătite şi le prinseră bine. Apoi, cu vâslaşii trăgând din toate puterile, cele două bărci o luară înaintea navei, cu parâmele întinse la maximum. Oamenii se străduiau să vâslească şi să o tragă din nisipul înşelător.

De pe malul sudic, Aboli intră în apă cu calul şi prinse capătul parâmei lungi aruncate de Sarah. Întoarse calul în apă ţinând parâma şi, când urcă pe mal, legă capătul funiei de caii care aşteptau.

— Dii! Dii! Trageţi!

Îi pocni cu biciul pe spate şi caii începură să tragă, folosindu-se de toată greutatea ca să înainteze.

Centaurul alunecă pe pietriş, apoi se blocă din nou. Pe malul celălalt, călăreţii arabi înaintau în galop, apropiindu-se tot mai mult. Când ajunseră în dreptul navei eşuate, primii călăreţi se răsuciră şi coborâră lăncile. Intrară în apă ridicând spuma la suprafaţă şi se îndreptară direct spre cei din bărci.

Apa ajungea până la burta cailor, apoi se ridică până la umerii lor. Călăreţii aveau lăncile pregătite când ajunseră la ambarcaţiunea cea mai avansată, înconjurând-o ca un grup de rechini.

Marinarii traseră în arabi de la mică distanţă, apoi se ridicară ca să-i lovească cu vâslele lungi. Dar barca se înclina nebuneşte şi avea să se răstoarne în scurt timp, din pricina greutăţii duşmanilor.

Pe malul nordic, următorul şir al cavaleriei se aşează în poziţie de atac, aliniindu-se pe bancul de nisip într-un grup compact. Abubaker se afla în mijlocul rândului, cu platoşa şi coiful strălucind. Flutură iataganul şi conduse călăreţii înainte, într-un trap care se transformă apoi într-o fugă nebunească.

Sarah nu putea pleca de la cârmă. Văzu peste marginea provei bărcile înconjurate de cai şi oamenii încleştaţi în luptă. Tom stătea la pupă cu sabia Blue Neptune în mână, izbind capetele arabilor din apă. Câţiva încercau să taie parâma de remorcare de la pupă, mişcând iataganele înainte şi înapoi. Alţii se aruncau cu toată greutatea – a lor şi a cailor – în copastie. Barca se înclină până când apa

începu să intre peste margine, ameninţând să se scufunde dintr-o clipă în alta.

Când divizia lui Abubaker intră în râu, până şi Sarah înţelese că totul avea să se termine în curând; era neputincioasă şi nu putea interveni. Apoi îl văzu pe Dorian ieşind din cabină, cu Yasmini sprijinindu-l de braţ. Folosindu-se de ea ca de o cârjă, se apropie şchiopătând cu greu de cel mai apropiat tun, apucând de ciocul de marlin ca să întoarcă ţeava neagră şi groasă. Apoi luă fitilul din cutia cu nisip şi puse capătul în gaura pentru detonare.

Arma se smuci în spate pe scripete şi o ploaie de mitralii copleşi primul rând al călăreţilor arabi, exact când ajunseră la marginea apei. Ţinându-se de balustrada de lemn a corăbiei, Yasmini privea dincolo de canal. Văzu cum un glonţ de cincizeci de grame îl loveşte pe Abubaker în gură. Dinţii îi explodară printre buze în bucăţi lucioase, apoi glonţul îi sparse falca şi ieşi prin spatele craniului. Coiful ascuţit îi zbură de pe cap şi se învârti în aer.

Cei din jurul lui fură aruncaţi din şa, iar rândurile se răsuciră şi se îndepărtară de la marginea apei. Dorian se îndreptă cu greu spre celălalt tun şi-l fixă pe poziţie. Călăreţii văzură gura tunului întorcându-se spre ei şi o luară la fugă panicaţi. Norul vâjâind de mitralii îi seceră şi o mulţime de cai se prăbuşiră. În câteva secunde, printre arabi se instală haosul. Îl văzuseră pe Abubaker împuşcat, apoi căzuse şi Bashir al-Sind, după ce calul său fusese ucis. Dorinţa de luptă a arabilor dispăru pe neaşteptate. Se împrăştiară cu toţii şi galopară în viteză ca să evite următorul val devastator de mitralii.

Dorian se împletici şi aproape căzu, dar fu prins de braţ de Yasmini, care îl ajută să meargă la următorul tun. Când acesta bubui, *Centaurul* se înclină uşor din pricina reculului şi alunecă greoi pe nisip. Arabii din jurul bărcilor îşi văzură tovarăşii fugind şi lăsându-i fără sprijin şi îşi întoarseră caii spre mal.

— Trageţi! Trageţi până vă plesnesc măruntaiele! strigă Tom spre echipajul său şi toţi săriră din nou la vâsle.

Centaurul înaintă uşor şi se opri din nou. Dorian trase încă odată cu tunul şi, când nava se înclină, Aboli biciui caii de pe mal. Încet şi ezitant, *Centaurul* alunecă pe nisip, apoi

pluti liber în canalul adânc din faţă.

— Înapoi la bord! strigă Tom triumfător. Duceţi femeile şi copiii înapoi la bord!

Când carena ajunse pe plajă, Aboli îşi urcă nevestele şi toţi copiii în barcă. Apoi tăie parâmele prinse de cai şi îi plesni peste crupă ca să-i alunge în pădure. Alergă înapoi şi sări peste copastia bărcii când vâslaşii porniră spre *Centaur.* Nava plutea cu uşurinţă la vale şi erau nevoiţi să tragă cu putere de rame ca să o prindă din urmă.

— De aici avem drum liber până la gura de vărsare, îi spuse Aboli lui Tom când i se alătură la cârmă.

Priveau amândoi spre soldaţii arabi destabilizaţi de pe malul nordic: nu făceau niciun efort să se regrupeze şi să continue urmărirea.

— Dă-le liber oamenilor, domnule Wilson, spuse Tom. Şi dă-le tuturor câte o porţie dublă de rom pentru cât au muncit.

Alf Wilson îşi duse mâna la chipiu.

— Iertare, căpitane, dar ai aruncat butoiul cu rom peste bord. Vrei să mă întorc să-l iau?

Avea un ton serios, dar buzele îi tremurau.

— Cred că oamenii trebuie să aştepte până când vom ajunge la Capul Bunei Speranţe, răspunse Tom la fel de solemn.

***

Tom stătea lângă balustrada de la pupă în timp ce nava ieşea în larg, iar conturul negru al continentului african se contopea cu noaptea ce se apropia din urmă. Un pas uşor se auzi în spatele lui şi întinse mâna spre Sarah, aşezând-o cu spatele lipit de pieptul lui. O strânse tare în braţe şi se întinse peste umărul ei ca să-i sărute urechea. Ea se cutremură când barba lui îi gâdilă ceafa.

— Dorry întreabă de tine, zise ea.

— Mă duc la el de îndată, răspunse el, dar nu făcu nicio mişcare de a-i da drumul.

După o tăcere prelungă, ea întrebă:

— Ce se întâmplă acum, Tom?

— Nu ştiu, fetiţo. Mai întâi, Capul Bunei Speranţe, iar

după aceea vom vedea.

— Ei bine, un lucru e sigur. Voi avea o mică surpriză pentru tine când vom ajunge la Capul Bunei Speranţe.

— Serios! Tom părea curios. Ce este?

— Dacă-ţi spun, nu mai e o surpriză.

Duse mâna la spate, îi apucă mâinile şi le aşeză pe burta ei.

Tom avu nevoie de o clipă ca să înţeleagă, apoi scoase un hohot de râs plin de bucurie.

— Domnul să te aibă în pază, Sarah Courtney! Nu ştiu ce să spun.

Ea ştia că era cea mai extravagantă expresie de bucurie de care era el în stare.

— Atunci, stai potolit, prostuţ mare ce eşti, şi dă-mi mai bine un sărut.